

تحفه ی اثنا عشری

از مقدمه ی مؤلف:

این رساله‌ای است در کشف حال شیعه و بیان اصول و مآخذ
مذهب ایشان و طریق دعوت ایشان دیگران را به مذهب خود و بیان
اسلاف ایشان و رواة اخبار و احادیث ایشان و بیان نبذی از عقاید
ایشان در باب الوهیت و نبوت و امامت و معاد و نقل بعضی از مسایل
فقهیه ایشان که مآخذ آنها از اصول ملت حنیفیه مخفی و پوشیده است
و ذکر پاره ای از اقوال و افعال ایشان در حق صحابه و ازواج
مطهرات و اهل بیت نبوی رحمه الله علیهم اجمعین و این رساله را
تحفه اثنا عشریه نام نهاده شد.

نوشته ی: شاه عبدالعزیز دهلوی (رحمه الله)

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله و كفى و سلام على عباده الذين اصطفى خصوصاً على سيد الورى صاحب قاب قوسين او ادنى بدر الدجى شمس الضحى نور الهدى محمد المجتبى و على آله و اصحابه ذوى الدرجات العلى،

اما بعد مى گوید بنده درگاه قادر قوى حافظ (عبدالعزیز) غلام حلیم بن شیخ قطب الدین احمد بن شیخ ابوالفیض (عبدالرحیم المعروف به شاه ولی الله) الدهلوی (الهندی) غفر الله لهم اجمعین و حشرهم فی زمره عباده الصالحین که **این رساله ای است در کشف حال شیعه و بیان اصول و مآخذ مذهب ایشان و طریق دعوت ایشان دیگران را به مذهب خود و بیان اسلاف ایشان و رواه اخبار و احادیث ایشان و بیان نبذی از عقاید ایشان در باب الوهیت و نبوت و امامت و معاد و نقل بعضی از مسایل فقهیه ایشان که مآخذ آنها از اصول ملت حنیفیه مخفی و پوشیده است و ذکر پاره ای از اقوال و افعال ایشان در حق صحابه و ازواج مطهرات و اهل بیت نبوی رحمه الله علیهم اجمعین و این رساله را تحفه اثنا عشریه نام نهاده شد** زیرا که بعد از انقضای قرن ثانی عشر از هجرت خیر البشر علیه التحیه و السلام صورت تألیف پذیرفته و جلوه ظهور گرفته و آنچه در این قرون ماضیه از گفتگوی شیعه علی الخصوص (امامیه اثنا عشریه) با اهل سنت و جماعت به وقوع آمده که سببش در این رساله مندرج گردیده و آنچه متروک مانده حقیقت حالش نیز از آنچه مذکور شد به وضوح انجامیده و این رساله را (نصیحه المؤمنین و فضیحه الشیاطین) لقب کرده شد غرض از تسوید این رساله و تحریر این مقاله آن است که در این بلاد که ما ساکن آنیم و در این زمان که ما در آنیم رواج مذهب اثنا عشریه و شیوع آن به حدی اتفاق افتاده که کم خانه باشد که یک دو کس از آن خانه به آن مذهب متمذهب نباشند و راغب به این عقیده نشوند لیکن اکثری از حیلہ علم

تاریخ و اخبار خود عاطل و از احوال اصول و اسلاف خود بی خبر و غافل می باشند و هرگاه در محافل و مجالس با اهل سنت و جماعت گفتگو می نمایند کج می گویند و شتر گربه می آورند حسبه الله تعالی به تحریر این رساله پرداخته شد تا در وقت مناظره از جاده خود بیرون نروند و اصول خود را منکر نشوند و در بعضی از امور واقعی شک و تردد را راه ندهند و در این رساله التزام کرده شد که در نقل مذهب شیعه و بیان عقاید ایشان و الزاماتی که عاید به ایشان می شود غیر از کتب معتبره ایشان منقول عنه باشند و الزاماتی که عاید به اهل سنت می شود می باید کماهو موافق روایات اهل سنت باشد و الا هر یک را از طرفین تهمت تعصب و عناد لاحق است و با یکدیگر اعتماد و وثوق غیر واقع و آنچه از تواریخ و قصص و حکایات گذشته در این رساله مندرج است از آن جنس است که هر دو فرقه بر آن اتفاق دارند و تفسیر قرآن مجید نیز از فریقین یکسان مرویست مع هذا بیشتر از تفاسیر شیعه آورده شد تا کسی را مظنه تهمت نماند (... قَالَ يَا قَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِن كُنتُ عَلَىٰ بَيْنَةٍ مِّن رَّبِّي وَرَزَقَنِي مِنْهُ رِزْقًا حَسَنًا وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَمْلِكَكُمْ إِلَىٰ مَا أَنهَاكُم عَنْهُ إِن أُرِيدُ إِلَّا الْإِصْلَاحَ مَا اسْتَطَعْتُ وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ (۸۸) هود).

التماس از ناظران این رساله و سامعان این مقاله آنکه چند چیز را در حین مطالعه آن ملحوظ دارند اول آنکه آنچه در این رساله از باب مطاعن اهل بیت عظام و اصحاب کرام و ازواج مطهرات خیر الانام بلکه از جنس نقائص ملائکه و انبیاء علیهم الصلوات و السلام مذکور شود لازم آید که راقم این حروف را از آن برئ الذمه شناسند و فارغ العهده انگارند به هزار زبان از آن امر شنیع تبرأ می نماید و به صد دل از آن سوء ادب بیزاری می دارد لیکن چون بنای کلام بر اصول گروهی نهاده است ناچار زمام اختیار به دست آنها داده هر جا که کشیده برند و به هر رنگ که رنگین کنند می شود.

دوم: آنکه هر جا کلام را مطلق ساخته به مذهب شیعه پرداخته و هرگاه مقید به مذاق اهل سنت نموده راه سخن را به قدم ایشان پیموده چنان توهم نکنند که کلام مطلق مبنی بر مذهب اوست حاشا و کلا.

سوم: آنکه این رساله را کسی مطالعه نماید که به مذهب شیعه و اهل سنت اصولاً و فروعاً ماهر و آشنا باشد و هر که یک مذهب را می شناسد و مذهب دیگر را کما ینبغی نمی داند قابل مطالعه این رساله نیست و اگر عبور بر کتب شیعه به وجه اتم او را میسر آمده است و با مذهب اهل سنت چندان آشنایی ندارد نیز از این رساله منتفع خواهد شد و اگر بعکس این مذهب شیعه را کما ینبغی نمی داند و مذهب اهل سنت را به استیفاء فرا گرفته است اصلاً از این رساله بهره نخواهد برداشت زیرا که اصل کلام در این رساله مبنی بر اصول شیعه و روایات ایشان است.

چهارم: آنکه در این رساله آنچه از کتب معتبره شیعه منقول است احتمال افترا و بهتان را در آن گنجایش ندهد زیرا که کتب منقول عنها از مشاهیر کتب شیعه و معتبرات ایشان اند باید که بیدماغی نفرماید و نقل را با اصل مطابقت دهد و از آن نترسد که اگر صحت نقل ظاهر شود تقبّل آن لازم گردد.

پنجم: آنکه احتمال تأویل را راه ندهد و نگوید که هر چند این همه در کتب معتبره شیعه موجود است اما تأویلی داشته باشد که ذهن ما به آن نمی رسد زیرا که این احتمال در وقت مناظره دلیل عجز و بیچارگی است و شاهد جهل و نادانی و با وجود این احتمال باب گفت و شنید مسدود می شود.

و این رساله را تیمّنا و تبرّکا به عدد ائمه اثنا عشر علیهم السلام بر دوازده باب مرتب کرده شد:

باب اول: در کیفیت حدوث مذهب تشیع و انشعاب آن به فرق مختلفه. صفحه ۷

باب دوم: در مکاید شیعه و طرق اضلال و تلبیس. صفحه ۶۲

باب سوم: در ذکر اسلاف شیعه و علماء و کتب ایشان. صفحه ۱۹۹

باب چهارم: در احوال اخبار شیعه و ذکر رواه اینها. صفحه ۲۳۱

باب پنجم: در الهیات. صفحه ۲۷۶

باب ششم: در نبوات. صفحه ۳۱۴

باب هفتم: در امامت. صفحه ۳۴۸

باب هشتم: در معاد. صفحه ۴۷۳

باب نهم: در مسایل فقهیه. صفحه ۴۹۳

باب دهم: در مطاعن خلفاء ثلاثه و ام المؤمنین و دیگر صحابه. صفحه ۵۲۹

باب یازدهم: در خواص مذهب شیعه مشتمل بر سه فصل . فصل اول: در اوهام. فصل

دوم: در تعصبات. فصل سوم: در هفوات. صفحه ۶۹۹

باب دوازدهم: در تولا و تبرا مشتمل بر مقدمات عشره امیدواری از فضل حضرت باری عز

شأنه و جل سلطانہ آنکه به یمن ذوات عالیات آن بزرگواران در معرض قبول افتد و الله الهادی

الی سبیل الرشاد و الملهم للحق و السداد. صفحه ۷۷۵

باب اول

در کیفیت حدوث مذهب تشیع و انشعاب آن به فرق مختلفه

باید دانست که مذهب شیعه از ابتدای حدوث ظهورات رنگارنگ نموده و کسوتهای گوناگون پوشیده و در هر وقت به رنگ دیگر ظاهر شده تا آنکه سلاطین صفویه در عراق و خراسان در ترویج این مذهب و ضبط اصول و حفظ قوانین او کوشیدند و علماء وقت سعی وافر به تقدیم رسانیده تمهید اصول و تفریع فروع به جا آورده در کتب و رسایل مدون ساخته‌اند از آن باز تبدیل و تحول این مذهب موقوف شد و بر یک روش قرار گرفت و این تلون و تبدل خاصه همین مذهب است و بس به خلاف مذاهب دیگر که با وصف اختلاف اهل آن مذاهب در فروع مذهب اصول را هیچگاه تبدیل نکرده‌اند و نقل و تحویل در ارکان مذهب خود جایز نداشته‌اند و با تیان مبانی مذهب تشیع مناسب هر وقت مذهبی تراشیده‌اند و بر یک اسلوب قرار نگرفته و تبدیل اصول و تحویل ارکان بسیار در این مذهب واقع شده است.

تفصیل این اجمال آنکه چون در زمان خلفاء ثلاثه رضی الله عنهم فتح بلاد کفار از یهود و نصاری و مجوس و بت پرستان به عنایت ایزدی بدست صحابه کرام و تابعان عظام واقع شد و قتل و اسر و نهب در کفار نگون سار اتفاق افتاد و کمال ذلت و عار بآنها لاحق گردید بحدیکه زنان دوشیزه آنها فراش دانی اهل اسلام شدند و اطفال آنها کنیزک و غلام اجلاف عرب گردیدند و اخذ جزیه بکمال هوان و مذلت از بقیه آنها مرسوم و معمول گشت در عهد خلیفتین اولین بجهت غلبه حمیت و شدت عصبیه دست و پا زدند و بقتال و جدال برخاستند چون نصرت الهی پی در پی مددگار طایفه اسلام بود غیر از خبیثه و خسران و کبت و خذلان بدست نیاوردند ناچار در عهد خلیفه ثالث حیل دیگر انگیختند و بحیل متین مکر آویختند پس

جماعه کثیر از آنها بکلمه اسلام گویا شده خود را در شمار مسلمین داخل کردند و در پی اطفاء نور اسلام و ایقاع فتنه و فساد و بغض و عناد در فرقه مسلمین شدند و تدبیر و حيله برای اینکار جستند ناگاه بتقدیر ربانی چون انقضاء ایام خلافت نزدیک شد جماعه از مردم مصر بر خلیفه ثالث بغی ورزیدند و خلعت خروج پوشیدند آنجماعه از همه پیشتر و بیشتر در افروختن این آتش ساعی گشتند و این فرصت را غنیمت شمردند و از اطراف و جوانب خصوصاً کوفه و نواحی عراق خود را بمدینه منوره علی افضل ساکنین التحیه و السلام رسانیدند و تقریر فتنه انگیز که از سالها مهیا کرده بودند و بجهت ترس از صولت اهل اسلام بر زبان نمی آوردند بر ملا آغاز نهادند و هر گاه شهادت آن خلیفه بر حق و خلافت حقه خاتم الخلفاء امیرالمؤمنین رضی الله عنه صورت گرفت خود را عداد محبین و مخلصین آنجناب و نمودند و خویشتن را بشیعه علی ملقب ساختند و باین درآمد کمال فرحت و شادی نصیب ایشان شد و خواستند که مکونات ضمایر خبث ذخایر خود را بی دغدغه در پایه اظهار و ابراز آرند و این فتنه را که قریب الاطفاء و الانتفاء بود دراز و پهنا درآورند.

کالانتر این گروه (عبدالله بن سبأ یهودی یمنی صنعانی) بود که سالها در یهودیت علم تبلیس و اضلال افراخته و نرد دغا و دغل باخته سرد و گرم فتنه انگیزی چشیده و نشیب و فراز این صحرا را دیده خیلی پرکار برآمده بود هر کسی را از اهل فتنه به طوری فریب دادن آغاز نهاد و فراخور استعداد هر یک تخم ضلالت کاشتن بنیاد کرد. اولاً اظهار بنیاد کمال محبت و اخلاص به خاندان نبوی و دودمان مصطفوی و تحریض بر محبت اهل بیت و استحکام در این امر شروع کرد و التزام جانب خلیفه بر حق و ایثار او بر دیگران و میل نکردن به مخالفان او بیان نمود و این معنی مقبول خاص و عام و مرغوب کافه اهل اسلام گردید و باعث اعتقاد بر نصیحت و خیرخواهی او گشت و چون جماعه را بدین دام گرفتار کرد اولاً القا نمود که جناب مرتضوی بعد از پیغمبر افضل مردم و اقرب ایشان است به سوی پیغمبر و وصی او و برادر او و داماد اوست و آیات وارده در فضائل آن جناب و احادیث مرویه در مناقب آن عالی قباب

باضم موضوعات و مخترعات خود منتشر ساخت هرگاه دید که تلامذه او به تفضیل جناب مرتضوی بر جمیع اصحاب قائل شدند و این معنی در اذهان ایشان رسوخ و استحکام پذیرفت جماعه را از خلص اخوان و برگزیده یاران خود سر دیگر تعلیم کرد که جناب مرتضوی وصی پیغمبر بود و پیغمبر او را بنص صریح خلیفه ساخته و خلافت او در قرآن مجید از آیه (إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ) (المائده) مستنبط می شود لیکن صحابه بغلبه و مکر وصیت پیغمبر را ضایع ساختند و اطاعت خدا و رسول نه کردند و حق مرتضی را تلف نمودند و همه برای طمع دنیا از دین برگشتند و مناقشه که فیما بین سیده النساء و خلیفه اول در باب فدک رفته بود و آخرها بصلح و صفا انجامیده دست آویز و متمسک ساخت و هر یک را بکتمان این سر وصیت بالغه نمود و گفت اگر با مردم شما را ازین جنس مقاوله و محاوره در میان آید نام من نگیرید و از من تبرا و بیزاری اظهار نمائید که مرا غرض ازین وصیت و نصیحت محض بیان حق و اظهار واقع است نه نام و نشان و نه صیت و جاه بجهت این وسوسه او گفت و شنود این مقدمات و سب و طعن خلفا در لشکریان حضرت امیر جاری شد و مناظرات و مجادلات شدن گرفت تا آنکه حضرت امیر رضی الله عنه بر سر منبر بر ملا خطبه ها فرمود و ازین جماعه بیزاری و تبرا ظاهر نمود و برخی را بوعید و ضرب حد تهدید کرد ابن سبأ چون دید که این تیر او هم بر هدف نشست و فتنه و فساد در عقیده اهل اسلام مداخلت کرد با هم بگفت و گو می آویزند و آبروی یکدیگر میریزند جماعه را از اخص الخواص شاگردان خود بر چیده در خلوت خالی از اغیار بعد از گرفتن عهد و میثاق و پیمان و قسم سر دیگر باریکتر و نازکتر در میان نهاد که از جناب مرتضوی چیزها صادر میشوند که مقدور بشر نیست از خوارق عادات و قلب اعیان و اخبار از غیب و احیاء اموات و بیان حقایق الهیه و کونیه و محاسبات دقیقه و جوابات حاضره و بلاغت عبارت و فصاحت الفاظ و زهد و تقوی و شجاعت مفرطه و قوتی که چشم و گوش جهان و جهانیان مانند آن ندیده و نشنیده هیچ میدانید که این همه از کجاست و سر این امر چیست

همه تن بعجز در دادند و زمام تسلیم و انقیاد بدست او نهادند بعد از تشویق بسیار و تاکید بیشمار در حفظ اسرار و نمود که این همه خواص الوهیت است که ظهور می نمایند و در کسوت ناسوت لاهوت جلوه می فرماید فاعلموا ان علیا هو الاله و لا اله الا هو و بعض کلمات مرتضوی را که در حالت سکر و غلبه حال که اولیاء الله میباشد مثل انا حی لا یموت انا باعث من فی القبور انا مقیم القیامه از آنجناب سر بر زده بود مؤید مقاله و شاهد دلالت خود گردانید و رفته رفته بحکم.

کل سر جاوز الاثنین شاع

این مقاله قبیحه فاش شد و بجناب مرتضوی رسید و آنجناب آنجماعه را مع ابن سبأ تهدید به احراق نار فرمود و توبه داد بعد از آن اجلا فرمود بمداین چون در مداین رفت باز همان مقاله قبیحه خود را اظهار کرد و تلامذه خود را به آذربایجان و عذاق منتشر ساخت و جناب مرتضوی بسبب اشتغال بحرب بغاه شام و مهمات خلافت بحال او و اتباع او نپرداخت تا آنکه مذهب او رواج گرفت و شیوع پیدا کرد پس لشکریان حضرت امیر بسبب رد و قبول وسوسه این شیطان لعین چهار فرقه شدند:

اول: فرقه (شیعه اولی) و (شیعه مخلصین) که پیشوایان اهل سنت و جماعت اند بر روش جناب مرتضوی در معرفت حقوق اصحاب کبار و ازواج مطهرات و پاسداری ظاهر و باطن با وصف وقوع مشاجرات و مقاتلات و صفای سینه و برائت از غل و نفاق گذرانیدند و اینها را (شیعه اولی) و (شیعه مخلصین) نامند و این گروه من جمیع الوجوه بحکم (ان عبادی لیس لک علیهم سلطان... * الآیه. الحجر: ۴۲) از شر آن ابلیس پر تلبیس محفوظ و مصون ماندند و لوئی بدامن پاک آنها از نجاست آن خبیث نرسید و جناب مرتضوی در خطب خود مدح اینها فرمود و روش اینها را پسندید.

دوم: (فرقه شیعه تفضیلیه) که جناب مرتضوی را بر جمیع صحابه تفضیل میدادند و این فرقه از ادنای تلامذه آن لعین شدند و شمه از وسوسه او قبول کردند و جناب مرتضوی در حق اینها تهدید فرمود که اگر کسی را خواهیم شنید که مرا بر شیخین تفضیل می دهد او را حد افترا که هشتاد چابک است خواهم زد.

سوم: (فرقه شیعه سبیه) که آنها را (تبرائیه) نیز گویند جمیع صحابه را ظالم و غاصب بلکه کافر و منافق میدانستند و این گروه از اوسط تلامذه آن خبیث گشتند و مشاجرات ام المؤمنین و طلحه و زبیر مؤید مذهب ایشان و محرک دغدغه ایشان شد و چون این همه مشاجرات بنا بر خون خلیفه ثالث بود ناچار اینها در حق خلیفه ثالث نیز زبان طعن و لعن گشادند و چون خلافت خلیفه ثالث مبتنی بر خلافت شیخین بود و بانی مبانی آن عبد الرحمن بن عوف و امثال او بودند همه را هدف سهام طعن خود ساختند و هرگاه مقالات شیعه این گروه بسمع مبارک مرتضوی بواسطه مخلصین میرسید خطبه ها میفرمود و نکوهشها می نمود و براءت خود ازین مردم ظاهر میکرد.

چهارم: (فرقه شیعه غلاه) که ارشد تلامذه و اخص الخواص یاران آن خبیث بودند قائل بالوهیت آنجناب شدند و چون مخلصین آنها را الزامات شیعه دادند که در جناب مرتضوی آثار منافیه الوهیت و مقتضیات بشریت موجود است بعضی از آنها از صریح الوهیت برگشته و قائل به حلول روح لاهوتی در بدن ناسوتی مرتضوی گشتند و آنچه نصاری بعد از توجیه مذهب خود در حق حضرت مسیح علی نبینا و علیه الصلوٰه والسلام بشبهه (وَمَرِّمَ ابْنَتَ عِمْرَانَ الَّتِي أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهِ مِنْ رُوحِنَا وَصَدَّقَتْ بِكَلِمَاتِ رَبِّهَا وَكُتِبَ عَلَيْهَا الظِّلْمُ) (۱۲) .. (التحریم) قرار می دهند و تقریر می کنند. ایشان در حق حضرت امیر جاری کردند و بعضی از کلمات جناب مرتضوی را موافق عقیده فاسده خود به تأویلات رکیکه عاید ساختند این است اصل طریق حدوث مذهب تشیع و از اینجا معلوم شد که اصول ارباب تشیع سه فرقه اند و اینها

همه در یک وقت پیدا شده‌اند و بانی مبانی این هر سه طریق همان یک یهودی خبیث الباطن نفاق پیشه بود که هر یک را به رنگ دیگر فریفت و در دام دیگر کشید و وجه قلت غلات و کثرت سبیه آن است که بعد از تفرق و اختلاف اموری که محرک عقیده سبیه تواند شد بسیار بهم رسیدند اول آنکه حرب جمل با ام المؤمنین و طلحه و زبیر اتفاق افتاد و این همه از متسببان خلیفه اول و مدعی قصاص خلیفه ثالث بودند در مقابله آنها این گروه را بغض و عناد با هر دو خلیفه مذکور پیدا شد و شیعیّت مرتضی را در بغض آنها منحصر ساختند و اقوال مرتضوی را که در مدح و ثنای آن هر دو صادر می شد و تهدیدات و تشدیدات آن جناب را که در حق بدگویان آن هر دو وقوع می گرفت حمل بر مراعات مصلحت تألیف قلوب و ظاهر داری که سرداران دنیا طلب را ضرور می باشد می نمودند و چون در حق خلیفه اول بغض بهم رسید ناچار منجر به بغض خلیفه ثانی شد که خلافت خلیفه ثانی فرع خلافت اول بود و هر دو یک روش و یک اسلوب داشتند به حدی که اقتدا و اتباع در سیره و طریقه در میان آنها از ملتزمات بود و خلیفه ثانی در عهد خلیفه اول حکم وزیر و مشیر داشت و در منع فدک از سیدۃ النساء و دیگر مشاجرات رفیق و شریک او بود و بناء علیه این جهات انتسابی که خلیفه ثانی را با جناب مرتضوی بود از دامادی و خویشی و کثرت مشاورت و مراجعت در امور مهمه دین و خلافت همه را ممول بر تقیه و ناتوانی جناب مرتضوی و بیچارگی ایشان ساختند و اکثر مهاجرین و انصار را که در اتباع هر دو خلیفه به روش اتباع جناب آن سرور سرگرمی داشتند و معاونت و معاضدت و تمشیت اوامر و نواهی آنها را لازم و فرض می شمردند نیز مورد طعن و لعن نمودند.

دوم: آنکه جناب مرتضوی را و بعد از آن جناب حسنین را و ذریات ایشان مثل زید بن زین العابدین (توفی شهیداً سنه ۱۲۲ هـ ۷۳۹ م) شهید و دیگر سادات حسنیه را همیشه با نواصب شام که مروانیه بودند و نواصب عراق که عباسیه بودند مناقشات و محاربه و کینه داری ها در میان ماند و بعضی از نواصب در اقصای مراتب ضلالت متمکن شده روی خود را سیاه

می کردند و در جناب این حضرت اظهار بی ادبی ها می نمودند و شیخین و حضرت عثمان را به نیکی یاد می کردند بلکه مروانیه خود جانبداری حضرت عثمان را تقریب این شرارت و وسیله این ضلالت ساخته بودند اینها نیز در مقابله نواصب مذکورین با اسلاف آنها درافتادند و داد بی حیایی از طرفین دادند.

سوم: آنکه جناب مرتضوی و سایر ائمه اطهار در حق نواصب اشقیاء به ملاحظه شرارت و بدذاتی و خبثت و بد طیتی آنها و نظر به غلبه ظاهری آنها کرده کلمات لعن آمیز در ضمن اوصاف عامه مثل غصب و ظلم و بغض اهل بیت و تغیر سنت رسول و احداث بدعات و اختراع احکام مخالفه شریعت و امثال این صفات می فرمودند و واقفان حقیقت کار می فهمیدند این گروه بی اندیشه عجلت پیشه آن همه کلمات را در حق صحابه کرام و ازواج مطهرات خیر الانام فرود آوردند و آن اوصاف را مطابق عقیده فاسده خود منطبق بر آنها یافتند و عذر آنکه چرا به تصریح نام آن گروه نمی گیرند مصلحت وقت و تقیه قرار دادند و رفته و رفته در ذهن متاخرین شان آن کلمات نصوص صریحه شدند در حق لعن و طعن صحابه کرام و ازواج مطهرات خیر الانام بالجمله این اسباب و مانند آنها شیعه و سبیه از همه فرق بیشتر و قوی تر گشتند زیرا که ممدات عقیده آنها پی در پی می رسید و غلاه و تفضیلیه کمتر و ذلیل تر ماندند اما غلاه پس به جهت ظهور، بطلان معتقد ایشان و شناعت کلمات وحشت انگیز ایشان هذیانات آنها را کسی گوش نمی کرد و اگر احیاناً به مزخرفات ایشان کسی فریفته می شد زود به مراجعت عقل خود یا به نصیحت اقارب و عشایر و معاریف خود باز می گشت و اما تفضیلیه پس به آن جهت که از هر دو طرف رانده در وسط مانده بودند سبیه و تبرائیه ایشان را از خود نمی شمردند و در عداد شیعه علی رضی الله عنه نمی آوردند که داد محبت اهل بیت منحصر در تبراء صحابه و ازواج است نمی دهند و جماعت مخلصین آنها را بر غیر روش جناب مرتضوی دانسته و مورد وعید آن جناب انگاشته تحقیر و تذلیل می کردند لا فی العیر و لا فی النفر در حق ایشان راست آمد و عجب آن است که تا به حال نزد شیعه سبیه فرقه

نواصب از فرقه اهل سنت که شیعه خاص جناب مرتضوی و به دل و جان فدای خاندان نبوی اند و همیشه با نواصب شام و مغرب و عراق مجاهدات سیفی و سنانی و مناظرات علمی و لسانی نموده‌اند و نصرت شعائر شریعت و ازاله بدعات مروانیه کرده آمده‌اند و نواصب را بدترین کلمه گویان و همه کلاب و خنازیر می دانند متمیز نمی شود و فیما بینمها تفرقه نمی کنند بلکه علمای ایشان که خود را خیلی به اخبار سلف و مقالات اهل علم دانا می‌انگارند نیز لفظ نواصب را بر شیعه اولی اطلاق می کنند و لنعم ما قیل:

لکل داء دواء یستطب به * الا الحماقه اعیت من یداوئها

بلکه عند التفتیش چنان ظاهر می شود که لفظ نواصب در عرف شیعه قاطبه مستعمل برای کسی است که مخالف عقیده ایشان باشد پس غلاۀ سبیه را نواصب دانند و سبیه تفضیلیه را و تفضیلیه شیعه اولی را و خوشا حال شیعه اولی که مورد طعن و ملامت جمیع فرق ضالّه از شیعه و نواصب گردیده‌اند و با هر همه آنها مخالفت گزیده گویا ایشان را به وراثت جناب مرتضوی مجاهده کبری و غربت عظمی نصیب شده (و إنّ الدین بدأً غریباً و سيعود غریباً فطوبی للغرباء) مصداق حال ایشان و کشف مآل ایشان آمده و الحمد لله و ان شاءالله تعالی دراین رساله مکشوف خواهد شد که.

شیعه اولی عبارت اند از جمیع مهاجرین و انصار که اکثر آنها در رکاب سعادت مآب جناب مرتضوی به حروب بغاه قیام ورزیده‌اند و بر تأویل قرآن جنگ کرده‌اند چنانچه همراه رسول صلی الله علیه و سلم و خلفای ثلاثه بر تنزیل قرآن جنگ کرده بودند و برخی از آنها به جهت کمال تورع و احتیاط از قتال اهل کلمه و شرکای قبله تقاعد کردند و عذرهای بیان نمودند و همه آنها اعدا را مقبول جناب مرتضوی گردید و با این تقاعد در نشر فضایل مرتضوی و بٹ مناقب علوی و تحریض مردم بر محبت آن جناب و تعظیم آن عالی قباب دقیقه نامرعی نگذاشتند و

مصدق آیه (لَيْسَ عَلَى الضُّعَفَاءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضَى وَلَا عَلَى الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ مَا يُنْفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ مَا عَلَى الْمُحْسِنِينَ مِنْ سَبِيلٍ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ (٩١) التوبه:) آمدند و نیز معلوم خواهد شد که از حاضران بیعت الرضوان جماعت کثیر قریب هشتصد نفر در مقابل صفین جان نثار دادند و موازی سیصد نفر به درجه شهادت رسیدند و از دیگر صحابه و تابعین ایشان به احسان چه گوید و چه نویسد و چه نویسد که چها کردند اما چون ایام خلافت منقضی شده بود و عمر خاتم الخلفاء به آخر رسیده این همه سعی ایشان کارگر نشد غیر از ثواب آخرت و درجات عالیات جنت که احدی الحسینین است بهره بدست نیاورند بعد از حدوث تشیع در زمان امیر المؤمنین و افتراق شیعه به چهار فرقه که یک فرقه از آنها ملقب به اهل سنت و جماعت اند و هم الشیعه الاولی والمخلصون من الصحابه والتابعین لهم باحسان تشیع را حدودهای دیگر هم هست و سبب افتراق فرق شیعه همین است که در هر انقلاب تشیع به رنگ دیگر ظهور می کرد و مذهبی دیگر به وجود می آمد واکثر این انقلابات نزد شهادت ائمه واقع شده اند.

تفصیل این اجمال آنکه چون اشقیای شام و عراق به گفته یزید پلید و به تحریر رئیس اهل عناد ابن زیاد امام همام را در کربلا شهید ساختند کیسان نام شخصی که از چيله های سبط اکبر حسن مجتبی بود و بعد از وفات آنجناب صحبت برادر ایشان محمد بن علی که مشهور به محمد بن الحنفیه است اختیار نموده و غرائب علوم از آن بزرگ حاصل کرده به کین خواهی امام شهید برخاست و مردم را بر این مهم ترغیب داد جماعت از شیعه اولی مثل سلیمان بن صرادر خزاعی و رفاعه و برخی از شیعه سبیه متابعت و مطاوعت او نموده یک دو بار با ابن زیاد و عمال او درآویختند کوشش ایشان به جز شهادت ثمره نبخشید ناچار شخصی را از شیعه سبیه که نامش (مختار ابن ابی عبیده ثقفی) بود و فن ریاست و حکومت و صنعت جنگ و جدال و حرب و قتال را نیک ورزیده به ریاست برپا کردند و (ابراهیم بن مالک اشتر) را امیر

الامراء او قرار دادند پس مختار در جنگ های بسیار ابن زیاد نگونسار را شکست داده آخر به جهنم رسانید و متمذهب به مذهب کیسان شد و این کیسان در اوایل منکر امامت حسنین بود و محمد بن الحنفیه را بلا واسطه بعد از امیر المؤمنین امام اعتقاد می کرد به جهت صلحی که امام اکبر با معاویه و اهل شام کرده بود نزد کیسان از لیاقت امامت برافتاده بود و امام اصغر را نیز به جهت متابعت و مطاوعت امام اکبر در این صلح اگر چه به کراهت بود از لیاقت امامت دور می دانست ناچار محمد بن علی را خازن سر مرتضوی و حامل لواء امامت قرار داده بود و خوارق عجیبه و علوم غریبه به وراثت مظهر العجائب والغرائب از او روایت می کرد مختار چون در مذهب او درآمد و نفس او خواهان ریاست و سلطنت گشت برای استمالت جماهیر شیعه کوفه که نسبت به جناب امامین کمال انقیاد و اطاعت داشتند مناسب ندید که انکار امامت امامین نماید و گفت که بعد از امام شهید خاتم آل العبا امر امامت تعلق به محمد بن علی دارد و او ما را تحریض بر قتال نواصب و کین خواهی امام شهید نموده خطوط و سجلات مخترعه به مهر محمد بن علی نزد مردم اظهار نمود و بودن کیسان را موافق خود شاهد این دعوی ساخت و با این تدبیر و حيله مردم بسیاری را در ربه اطاعت خود داخل کرد و بر بلاد عراق و دیار بکر و اهواز و آذربایجان مستولی شد تا آنکه مصیب بن الزبیر برادر عبدالله بن الزبیر که داماد حضرت امام شهید بود و حضرت سکینه دختر امام شهید در حباله نکاح بود به جهت قبایحی که از مختار به ظهور آمد بر سر او فوج کشید و او را به دار البوار فرستاد و این مختار طایفه هم مذهب خود را به (مختاریه) ملقب گردانید و سابق آنها را (کیسانیه) می گفتند و چون شنای مختار زبانزد عالم گشت و او را از هر جانب نفرین و نکوهش شد طایفه او این لقب را گذاشته باز به لقب قدیم خود که کیسانیه بود رجوع کردند و فی الواقع مختار مذکور در امور ادیان به غایت خبیث العقاید بود آخرها دعوای نبوت می کرد و می گفت که جبرئیل پیش من می آید و مرا بر احوال لشکریان خود و امرا و صوبه داران مطلع می کند و محمد بن الحنفیه در مدینه منوره به صد هزار زبان اظهار تبرا از عقاید خبیثه

مختار و اوضاع قبیحه می فرمود و اول کسی که در اسلام رسم ماتم عاشورا و نوحه و شیون برآورده مختار است و این همه محض برای اغرای شیعه کوفه بر قتال نواصب شام تا به این تقریب ملک و سلطنت بدست آورد می نمود و الا او را با امام حسین چه کار مانده بود چون خود خیال پیغمبری داشت و اتباع او بر ملا سب و تبراء اصحاب می نمودند هر گاه محمد بن الحنفیه وفات یافت کیسانیه را در تعیین امام و انتقال امامت اختلاف افتاد و ابو کریب که از رؤسای آن گروه بود گفت که محمد بن علی خاتم الائمه است و به جهت خوف اعداء چند روز مخفی شده است و بعد از مدتی ظهور خواهد کرد غرضش آنکه مردم به دیگری گرویده نشوند و بامن باسلوب سابق در مقام اطاعت و انقیاد باشند و اسحاق که رئیس دیگر از آن گروه بود به رسل و رسایل ربط خود را به ابو هاشم بن محمد بن الحنفیه اظهار نمود و گفت که حالا امام اوست و مرا نائب خود و بعد ابو هاشم اسحاقیه قائل به امامت اولاد او شدند و ابن حرب کندی که یکی از رؤسای اسحاقیه بود برای خود ادعای امامت نمود و جمعی از چيله ها و چيله زادهای عبدالله بن جعفر که شریک اسحاقیه بودند بعد از ابو هاشم امامت را به عبد الله بن معاویه بن عبدالله بن جعفر تعلق دادند و جمعی کثیر از شیعه کوفیه اتباع شان نمودند و یک جماعت از کیسانیه با آن رفتند که بعد از ابو هاشم امامت از اولاد ابوطالب انتقال کرد و به اولاد عباس تعلق گرفت و علی بن عبدالله بن عباس را امام دانستند باز در اولاد او سلسله امامت جاری ساختند تا نوبت به منصور دوانیقی عباسی رسید و آن موهوم واقع شد و خیال صورت گرفت و طرفه آنکه این همه اشخاص که به زعم خود آنها را ائمه قرار می دادند و به نام آنها دعوت می کردند تبراء تام از این دعوی می نمودند و خود را از این امور دور می کشیدند و این گروه آن همه انکار و تحاشی را محمول بر تقيه و خوف اعدا می ساختند که هنوز مدینه در دست مروانیه بود و (اصل تقيه) در مذهب تشیع از همین جا شیوع یافته و در این زمان تشیع منحصر در کیسانیت و مختاریت شده بود و جماهیر شیعه کوفه متمذهب به این مذهب بودند و غلاه و تفضیلیه بسیار ذلیل و قلیل گشته بودند آری این کیسانیه را با هم

افتراق و اختلاف فاحش بود و گروهها شده بودند (انقلاب ثالث در تشیع) آن شد که چون حضرت امام زین العابدین از این عالم فانی به عالم جاودانی خرامیدند زید بن علی بن الحسین که ملقب به زید شهید است بر هشام بن عبدالملک بن مروان که پادشاه وقت بود خروج فرمود و چون در نواح کوفه و عراق رسید جماعت از شیعه مخلصین با او همراهی کردند زیرا که اولاد مروان به جهت ظلم عمال ایشان قابل ریاست ظاهر هم نمانده بودند و دوازده هزار کس یا سی هزار کس از شیعه سبیه که اکثر آنها کیسانیه و مختاریه بودند و برخی قایل به امامت حضرت زین العابدین نیز همراه او شدند و برای قتال یوسف بن عمر ثقفی که از طرف هشام امیر العراق بود متوجه شدند حضرت زید شهید چون سب و تبراء از اینها شنیدند بارها زجر و تویخ فرمود و رئیسان آنها را تقید شدید نمود که اتباع خود را از این امر شنیع ممانعت نمایند چون قتال نزدیک شد و نوبت از سب و تبراء گذشته به سیف و سنان انجامید و وقت امتحان تشیع و اهل بیت رسید به بهانه آنکه ما را از سب و تبراء صحابه منع می فرماید به ترک رفاقت او راضی شده و او را در دست دشمنان خونخوار او سپرده به دستور قصه حضرت امام حسین به خانه های خود خزیدند تا آنکه او شهید شد و در این ماجرا طرفه انقلابی در تشیع راه یافت جماعتی که با زید شهید ماندند خود را به شیعه خالص ملقب کردند و قایل شدند که امام بر حق بعد از حضرت امام حسین زید شهید است و شهادت که میراث آبای اوست نصیب او شد و جان خود را در راه امامت باخت و امام را همین می باید که از کسی به جز خدا نترسد و به شمشیر برآید و پروای رفاقت و ترک رفاقت کسی نکند و جماعت را که از صحبت او جدا شده به کوفه برگشتند (روافض) لقب نهادند بلکه خود زید شهید در حق آن بی وفایان دروغ زن فرمود که رفضونا فهم الروافض و این جماعه را نیز بعد از رجوع به خانه های خود کنکاش تعیین امام برای خود در میان افتاد و خود را به (امامیه) ملقب کردند پس برخی قایل شدند به امامت حسن مثنی که فرزند حسن مجتبی بود علیهما السلام و اکثری قایل شدند بامامت امام محمد باقر علیه السلام که افضل اهل بیت در آن زمان و اعلم و اورع و اعبد ایشان بود و

جمیع شیعه کیسانیه و مختاریه را به این مذهب دعوت آغاز نهادند و دعاء این مذهب که
 رؤسای این گروهند هشام بن الحکم احول و هشام بن سالم جوالمقی و شیطان الطاق و میثمی
 و زراره بن اعین کوفی است بعد از وفات حضرت باقر علیه السلام این جماعت را باز اختلاف
 پیدا شد بعضی گفتند او حی لا یموت است و جمعی به موت او قایل شدند و آنکه امام بعد از
 وی ذکر یا است و او را حی لا یموت اعتقاد کردند و برخی به امامت حضرت جعفر صادق علیه
 السلام قائل شدند و این گروه بسیار شد و جمعی کثیر اتباع ایشان نمودند و لقب امامیه را
 برای خود خاص کردند و اتباع زید شهید را (زیدیه) نامیدند باز (امامیه) را به سبب تعدد
 رؤسات خود اختلافات در مذهب به هم رسید و هر یکی از رؤسای مذکور موافق خوااهش
 خود مذهبی برای اتباع خود تراشید و حزب علیحده قرار داد هشامیه، سالمیه، شیطانیه و میثمیه
 و زراریه فرق ایشان بود و بعد از وفات حضرت صادق انقلابی بس عظیم روی داد و اختلافی
 هایل در پیش آمد و این (انقلاب رابع است در تشیع) از انقلابات عظمی پس برخی قایل
 شدند که حضرت صادق حی لا یموت است و او را اختفاء واقع شده و مراجعت خواهد نمود
 و طایفه ای هم به موت آن جناب قایل شدند و بعد از وی پسر وی حضرت کاظم موسی بن
 جعفر را امام دانستند و جماعه اسماعیل بن جعفر را باز اسماعیلیه را با هم اختلاف افتاد بعضی
 هم گفتند که اسماعیل خاتم الائمه است لا امام بعده و او حی لا یموت است و بعضی به موت
 او و به امامت پسر او که محمد بن اسماعیل بود قایل شدند باز این فرقه هم با هم مختلف شد
 و سبب اختلاف ایشان آن است که چون اسماعیل بن جعفر به حضور حضرت جعفر وفات
 یافت پسری گذاشت که او را محمد می گفتند و او همراه حضرت صادق که جد او می شدند
 به بغداد آمد و وفات یافت و در مقابر قریش مدفون گشت و او را غلامی بود مبارک نام
 مشهور به خوشنویسی و نقش و نگار و دست کاری عبدالله بن میمون قداح اهوازی با او
 ملاقات کرد بعد از وفات حضرت صادق اظهار نمود که من از شیعه محمدم که مولای تو بود
 و بعد از ملازمت و مصاحبت بسیار در خلوت با او گفت که نزد من بعضی اسرار مکتومه است

از جانب مولای تو که هرگز بر دیگری ظاهر نفرموده پس بیان مقطعات قرآنی موافق کلام فلاسفه آغاز نهاد و بعضی از فنون شعبده و سحر و طلسمات و نیز او را تلقین کرد چنانچه محمد بن زکریای رازی در کتاب (المخاریق) نبذی از آن ذکر کرده و این عبدالله بن میمون قداح شخصی بود ملحد و زندیق و دشمن دین اسلام می خواست به نهجی در این دین فساد نماید قاپو نمی یافت و این وقت او را نان در روغن افتاد به دستور عبدالله بن سبأ که اصل و منشأ تشیع است خلاصه کلام آنکه بعد از طول صحبت و ملازمت این هر دو با هم عهد و میثاق نموده جدا شدند مبارک به کوفه رسید و شیعه کوفه را (به مذهب اسماعیلیه) دعوت آغاز نهاد و فرقه خود را به (مبارکیه) و (قرمطیه) ملقب ساخت زیرا که قرمط لقب مبارک بود و عبدالله بن میمون به کوهستان عراق رفت و کوهیان و حوش سیرت را به زور طلسمات و نیرنگات در دام خود کشید و هر یکی را از اتباع خود وصیت کرد که مذهب خود را از دیگری پنهان دارد که (استر ذهبک و ذهابک و مذهبک) و گروه خود را به میمونیه ملقب کرد چون از کوهستانیان خاطر خود را جمع کرد و زور بازو حاصل نمود شخصی را خلف نام نائب خود کرد و به خراسان و قم و کاشان رخصت نمود و امر به دعوت کرد و خود به بصره متوجه شد و در پی اضلال و اغوای آنها گردید و خلف اول به طبرستان رفت و شیعه آنجا را به مذهب میمونیه دعوت گرفت و گفت که مذهب اهل بیت همین است و (اهل البیت ادری بما فیه) و جماهیر فرق مسلمین از خود مذهبها تراشیده در ضیق تکالیفات و تشریعات گرفتار شده‌اند و از لذائذ و طبیات محروم مانده باز به سمت نیشاپور متوجه شد و شیعه آنجا را در همین خارستان کشید و در بعضی از روستاهای نیشاپور نیز اقامت گزید چون این خبر به رؤسای اهل سنت رسید در پی تنبیه او شدند خود را پنهان برآورده به سمت ری متوجه شد و مردم آنجا را اغوا شروع کرده و تا بود کار او همین بود و چون نایبان ملک الموت کار او را تمام کردند بعد از او احمد نام پسر او قائم مقام پدر شد و شخصی را که غیاث نام داشت نایب خود کرد و به ملک عراق فرستاد و این غیاث مردی بود ادیب و شاعر و مکار و غدار و اول

مصنفین باطنیه اوست او را کتاب است مسمی به (بیان در اصول مذهب باطنیه) و آن کتاب را مرصع کرده است به امثال عرب و اشعار دلکش ایشان و در ضمن استدلال اخبار و آیات بسیار می آورد و معنی وضوء و صلاه و صوم و حج و زکات و دیگر احکام بر طریق باطنیه بیان کرده به شواهد نعت آن را به اثبات رسانیده می گوید که مراد شارع همین است و آنچه عوام فهمیده اند محض خطا و غلط است و در زمان غیاث مذکور مذهب باطنیه را رونقی عظیم پیدا شد و مردم را روش جدید و سهل که کمال بی باکی و اباحت در آن یافتند به غایت پسند خاطر و دلچسب افتاد هزاران هزار جاهل و فاسق در ربه اطاعت او درآمدند و از بلاد دور دست به سمت او دویدند و این حادثه در سنه دو صد و دو اتفاق افتاد که در حدیث صحیح ظهور الآیات بعد المائتین اشاره به آن فرموده بودند و اینجا تشیع با الحاد و فلسفیه انضمام یافته و بول با براز و خون حیض آمیخته طرفه معجونی به هم رسید که دجال هم به صد رشک آن می برد در همین اثنا که غیاث به اوج ضلالت رسیده در اغوا سحر کاریها می نمود شخصی نزد او آمد و گفت که ای در چه خیالی رؤسای اهل سنت و جماعت می خواهند تو را بکشند خبردار شو و راه خود بگیر غیاث به مجرد استماع این خبر وحشت اثر افتان و خیزان و سراسیمه و حیران به مروشاه جهان گریخت و مدتی به اختفاء گذرانید لیکن در عین اختفاء کار خود می کرد و هر که با او در می خورد او را از راه می برد بعد از مدتی باز قصد ری کرد باز هم او را واهمه از طرف اهل سنت پیدا شد باز گریخت در اثنای راه جان به قابض الارواح سپرد و عبدالله بن میمون قداح به شنیدن خبر فوت او خیلی در تب و تاب او شد و آخر به کمال اندوه جان داد و در بصره مدفون شد و پسر خود را که نیز احمد نام داشت خلیفه خود ساخت آن پسر زیاده بر پدر داد شرارت و اضلال دادی اول از بصره به شام رفت و در آنجا به جهت بقایای نواصب مروانیه و تعصب ایشان کاری پیش نبرد بعد از آن به مغرب زمین روی نهاد و در آنجا جمعی را از راه برد باز به شام آمد و از آنجا به بصره مراجعت نمود و به پدر ملحق شد بعد از او پسر او محمد نام به مقام پدر نشست اولاً به مغرب زمین روی

آورد و در آنجا جاه و عزت و قدر او افزود و دعوا کرد که من مهدی موعودم. مردم بسیار با این فریب او از جا رفته و متابعت او گزیدند و بر افریقیه و دیگر بلاد مغرب مسلط گردید و اتباع خود را به مهدویه ملقب کرد باز مهدویه را با هم مدتی اختلاف و افتراق افتاد دو فرقه شدند سببش آنکه مستنصر که از اولاد محمد مهدی مذکور سلطان مصر و مغرب بود اولاً بر امامت برادر خود که نزار نام داشت بعد از خود نص نمود و ثانیاً بر امامت پسر خود که مستعلی بود نیز نص دیگر نمود و جمعی بمقتضای نص اول رفتند و نزار را امام دانستند و گفتند که نص ثانی لغو است زیرا که نص اول کار خود کرده بود و جمعی دیگر نص ثانی را ناسخ نص اول قرار دادند و مستعلی را امام به حق قرار دادند باز از فرقه اسماعیلیه شخصی که محمد بن علی برقی گفته می شد در اهواز خروج کرد در سنه دوصد و پنجاه و پنج و خود را به علویه منسوب ساخته و دعوای امامت آغاز نهاد و حال آنکه وی از علویان نبود مگر آنکه بعضی از علویان مادر او را نکاح کرده بود و او همراه مادر در خانه آن علوی پرورش یافته بود و خود را به آن علوی منسوب کرد و بر خوزستان بصره و اهواز مستولی شد و خلقی بسیار را گمراه کرد و فرقه خود را برقیه ملقب کرد معتضد عباسی لشکری بر سر او فرستاد او را شکست داد باز شورش کرد باز شکست خورد در همین زد و خورد پانزده سال گذرانید آخر در سنه دو صد و هفتاد لشکری گران بر سر او آمد و او و اتباع او بعد از جد تمام در قتال و جدال هزیمت فاحش یافتند و برقی اسیر شده و به بغداد رفت معتضد او را بکشت و بر دار کشید باز در سنه دوصد و هفتاد و هشت یکی دیگر از اسماعیلیه پیدا شد نام او حکم بن هاشم که او را به مقنع لقب کرده بودند مردی فیلسوف و ماهر در هر صنعت خصوصاً در فن بلاغت و علم شعبده و حیل و طلسمات و سحر و نیر نجات و اکثر علوم فلاسفه را نیک می دانست و غرایب بسیار از او ظاهر می شد تا آنکه چاهی در شهر نسف ساخته بود و از آن چاه وقت مغرب ماهی برمی آمد که به شعاع پنج فرسنگ روشن مد شد و قبل از طلوع فجر غایب می گشت و او خود را چهارم آلهه اربعه می گفت و شیعه او تصدیقش می نمودند و جمعیت

او بسیار شد به حدی که ملوک ماوراء النهر از دست او عاجز آمدند آخر خلیفه بغداد و امرای خراسان و ملوک ماوراء النهر لشکرهای گران بر سر او فرستادند و او پای ثبات افشرداده داد مقاتله داد چون هزیمت از هر طرف بر او احاطه کرد با یاران از لشکر خود در قلعه حصینه که برای این روز سیاه بر قله کوهی ساخته و پرداخته بود متحصن شد مسلمین او را در آن قلعه محاصره کردند و علف و دانه را مسدود ساختند اول اتباع خود را فرمود که آتش عظیم برافروختند باز همه آنها را شراب زهرآلود خورانیده هلاک کرد و جثه آنها را در آتش سوخت و خاکسترها را در هوا پرناید بعد از آن خود در خمی که در آن تیزاب فاروق ساخته بود و خاصیتش آن بود که هر چه در او اندازند آب شود درآمد و فانی شد و هنوز مردم حصار را گمان آنکه او در قلعه قائم است زنی نوجوانی در گوشه‌ای از گوش‌های قلعه مریض و بیهوش افتاده بود بعد دو روز که به هوش آمد قلعه را خالی از یار و اغیار می بیند به جهت وحشت تنهایی بر دروازه قلعه آمده فریاد می کند که در قلعه جز من کسی نیست مردم بالای برج درآمدند هر چند تفحص کردند اثری از جثه محصوران نیافتند بعضد از اتباع او که در اول هزیمت متفرق شده در دیهات مخفی شده بودند این واقعه را شاهد صادق بر الوهیت دانسته کمال فرحت و شادی نمودند که او بلاشبه اله بود با یاران خود بر آسمان رفت ای کاش ما نیز همراه او می رفتیم و به این ترقی فائز می‌گشتیم آخرها از زبان آن زن مریضه که در غلبه مرض بیهوش بود و گاه گاه بر احوال درونیان به صدا و آواز مطلع می شد قصه واقعی ظاهر گشت و حيله سازی آن خبیث در عین وقت موت برای گمراه کردن پس ماندگان ظاهر گشت و نیز در عهد معتضد مردی از همین فرقه اسماعیلیه برآمد که او را ابوسعید بن الحسن بن بهرام جنابی می‌گفتند اول خروج او در بحرین بود بعد از آن رفته رفته بر هجر و لحسا و قطیف و سایر بلاد بحرین دست یاب شد و مردم را به مذهب باطنیه خواندن آغاز نهاد و تابعان خود را به جنابیه ملقب ساخت و آئین این گروه عین آئین سکهان کرو بود و معاش و مکسب ایشان غارت کردن دیهات و حی کردن مواشی مردم و تاختن قوافل و قتل مسلمین بود آخرها یکی

از خدمتگاران او را در حمام کشت و این واقعه در سنه سیصد و یک واقع شد پس از وی پسر وی که ابوطاهر بود قائم مقام او شد و قوت و مکنت بسیار پیدا کرد و بر سر حاجیان کعبه در سنه سیصد و هفده تاخت آورد و مذهب باطنیه را رواج داد چون صولت او فی الجمله به مدافعت ملوک و خلفاء شکسته شد شخصی دیگر از قرامطه برآمد که نامش حمدان بود به امامت محمد بن اسماعیل مذکور الصدر مردم را داعی گشت و گفت که انه حی لم یمت و لا یموت و اوست مهدی موعود که دنیا را پر از عدل و داد خواهد ساخت و خواهد برآمد و اتباع خود را به قرامطه ملقب کرد و این لقب بر اتباع او به حدی غالب آمد که بعد از وی کسی مبارکیه را قرامطه نمی گفت محض اتباع او را به این لقب یاد می کردند و الا در اصل قرامطه لقب سایر مبارکیه است چنانچه در محل خود مذکور شود ان شاء الله تعالی و بعد از حمدان ابن ابی الشمط برخاست و مخالفت حمدان نمود و گفت بعد از اسماعیل امامت به برادر که او محمد بود رسید و بعد از او به برادر او که موسی الکاظم بود و بعد از او به برادر او که عبدالله افطح پسر جعفر صادق است و بعد از او به برادر او که اسحاق بن جعفر است و انکار امامت محمد بن اسماعیل هم بالکلیه نمی نمود بلکه منکر حیات و رجعت او بود و یاران خود را به شمطیه ملقب کرد پس فرقه میمونه و خلفیه و برقیه و مقنیه و جنابیه و قرمطیه همه شاخه‌های باطنیه‌اند و در اصول عقاید با هم اختلافی ندارند مگر در بعضی فروع.

واصل (اعتقاد کلیه باطنیه) آنست که عمل ببواطن نصوص فرض است نه به ظواهر آن و لهذا ملقب بباطنیه شده اند مگر آنکه از جمله آنها مقنیه خلاف کلی کرده اند که قایل بالوهیت مقنع شده اند و اهل تاریخ چنین گویند که در میان برقی و مقنع و قرمطی رسل و رسایل پنهان می شد و با هم موافق بودند در غرض و مقصد زیرا که مقصد همه ایشان قتل مسلمین و بر هم زدن شرایع و استیصال اهل اسلام و بر گردانیدن مردم از روش دین بود بهر رنگی که ممکن شود و بهر دعوی که میسر آمد اول کسی که احداث مذاهب باطنیه نمود قداح اهوازی است و اول کسی که تقیه را ترک کرده مجاهره بر ملا اظهار این مذهب نمود برقی است بعد

از آن مقنع و جنابی باز حسن از نزاریه و اولاد او و مهدویه که ابتداء تکون آنها سابق مذکور شد هرچند در اصل عقیده از اسماعیلیه بودند لیکن ولایت مصر و مغرب که در دست ایشان افتاد بنابر تألیف قلوب مردم آن دیار که در ظواهر شریعت تقید بسیار دارند در اجراء احکام شریعت مبالغه تمام می نمودند و شیعه خلص خود را در خلوت بطریق باطنیه نیز دلالت میکردند.

ازین حکایات که مذکور شد سامعان فهیم و ارباب ذهن مستقیم را چند فایده حاصل می شود :

اول آنکه باعث حدوث تشیع در ابتدا نفاق و دشمنی اسلام بود که عبدالله بن سبا و اخوان او را حمیت جاهلیت و لحوق مذلت و عار برآن آورد ثانیاً طلب ملک و ریاست که مختار و کیسان را در پیش آمد و ثالثاً مخالفت با امام زاید شهید که هشامین و اقرآن آنها را اتفاق افتاد و رابعاً الحاد و زندقه و رفع تکالیف شرعیه که عبدالله بن میمون قداح اندیشید.

دوم آنکه اصول مذاهب تشیع از پنج بیش نیستند: شیعه اولی، و غلاة و کیسانیه و زیدیه و امامیه شیعه اولی را دو فرقه اعتبار میکنند فرقه اول مخلصین که اهل سنت و جماعت اند از صحابه و تابعین که ملازم صحبت حضرت مرتضی و ناصران خلافت او بودند از اخیار مهاجران و انصار و غیرهم مذهب ایشان آنکه حضرت مرتضی امام حق است بعد از شهادت حضرت عثمان و طاعت او بر کافه انام فرض است و او افضل زمان خود بود و هر که با او خلافت نمود در امر خلافت مخطی و باغی بود و هر که او را لایق خلافت ندانست مبطل و ضال و أم المؤمنین و طلحه و زبیر با او در امر خلافت مناقشه نکرده اند در تقدیم قصاص قتل عثمان و تأخیر آن نزاع داشتند و قریب بود که بصلح انجامد همین عبدالله بن سبا و امثال او بيمرضی رؤسای طرفین جنگ و قتال آغاز کردند و شد آنچه شد و لهذا همه بزرگواران عدم

لیاقت مرتضیٰ مر خلافت را اصلاً معتقد نبودند بلکه بهترین اهل عصر خود می دانستند و مدایح و مناقب آنجناب را بر ملا روایت می نمودند و مذهب این فرقه آنست که کلمات طیبات مرتضیٰ را محمول بر ظواهر آن باید داشت نه بر تقیه و خلافت نمائی چنانچه کلام الله و کلام الرسول را نیز بر ظواهر آن حمل باید کرد چه امام بحق نایب پیغمبر است و نصوص پیغمبر همه محمول بر ظاهر است پس آنچه مرتضیٰ از تفضیل بعض اصحاب بر خود و مدایح و مناقب سائر اصحاب که مخالفان و مقاتلان او باشند بیان فرماید بی شبهه و بیشک یقین باید کرد و مأخذ اعتقاد و عمل سنت مصطفویه را که بروایت جمیع صحابه ثابت شده است باید دانست که مرتضیٰ همه را تصویب فرموده و جمیع صحابه کرام را پایه بپایه ستوده کما سیجی تفصیله ان شاء الله تعالی و لهذا آنفرقه ملقب به اهل سنت و جماعت شد و لهذا این طایفه در حق صحابه موافق ظواهر کلمات مرتضیٰ میروند و هر همه را مرتبه به مرتبه معتقدند.

(فرقه دوم) تفضیلیه هر چند این فرقه داخل شیعه اولی نیست لیکن چون در جمیع مسائل موافق با اهل سنت و جماعت اند و مأخذ اعتقاد و عمل ایشان نیز سنت مرویه از جماعه صحابه است مگر مسئله تفضیل فقط اینها را داخل شیعه اولی نمی نماید تقلیلاً للاکتار و ضبطاً للانتشار مذهب ایشان اینست که جناب مرتضیٰ و اولاد او احق بالخلافه اند تا وقتیکه ایشان بدیگران تفویض نمایند چنانچه شیخین و ذی النورین را اتفاق افتاد خلافت ایشان درست باشد و هرگاه خود متصدی این کار شوند دیگری را نمی رسد که درین کار مداخلت نماید و مرتضیٰ افضل الناس بعد الرسول است و صحابه کرام را بخیر یاد میکنند و نسبت بظلم و غصب و ضلال نمی نمایند و در هیچ مسئله مخالف فرقه اول نمی شوند مگر در تفضیل فقط و اسماعیلیه را هر چند مذهب دیگر دارند در امامیه داخل کرده اند بجهت تقلیل انتشار.

و نیز باید دانست که شیعه اولی که فرقه سنیّه و تفضیلیه اند در زمان سابق بشیعه ملقب بودند و چون غلاء و روافض و زیدیان و اسماعیلیه باین لقب خود را ملقب کردند و مصدر

قبایح و شرور اعتقادی و عملی گردیدند خوفاً عن التباس الحق بالباطل فرقه سنی و تفضیلیه این لقب را بر خود نپسندیدند و خود را به (اهل سنت و جماعت) ملقب کردند حالا واضح شد که آنچه در کتب تاریخ قدیمه واقع میشود که فلان من الشیعه او من شیعه علی حال آنکه او از رؤسای اهل سنت و جماعت است راست است و فی (تاریخ الواقدی) و (الاستیعاب) شیء کثیر من هذا الجنس فلیتنبه له و نیز معلوم شد که تکفیر و حکم بارتداد شیعه بلا اختلاف منطبق است بر حال غلاة و کیسانیه و اسماعیلیه اما زیدیه و روافض که خود را امامیه می گویند در تکفیر آنها اختلاف است و الحق التفصیل و سیجیء ان شاء الله تعالی و غلاة و کیسانیه و زیدیه و روافض یعنی امامیه نیز متفرقه اند بفرق بسیار که تعداد اسامی و مذاهب آنها در (ملل و نحل) و دیگر کتب مبسوطه یافته میشود و خالی از فضول نیست زیرا که معرفت حال اصول مغنی است از معرفت حال فروع و فساد اصل مستلزم فساد فرع است اما بجهت تنشيط اذهان و انبساط سامعان بطریق اجمال نبذی از تفصیل سر کنم و منصف را خالی از فایده نیست.

اما (غلاة) پس بیست و چهار فرقه اند:

اول آنها (سبائیه) اصحاب عبدالله بن سبأ قالوا ان علیا هو الا له حقاً و میگویند حضرت مرتضی شهید نشده است بلکه ابن ملجم شیطانی را کشت که متصور بصورت آنجناب شده بود معاذالله که شیطان لعین بصورت مطهره او متمثل تواند شد و میگویند که آنجناب در ابر مختفی می ماند و آواز رعد آواز اوست و برق چابک اوست و هر گاه آواز رعد می شنوند در جواب میگویند الصلوۃ والسلام علیک یا امیرالمؤمنین و میگویند که آنجناب بعد از مدتی نزول خواهند فرمود و دشمنان خود را زیر و زبر خواهد کرد و درین کلمات ایشان تناقض صریح و تهافت ظاهر است زیرا که با آواز تند رعد و ابقای برق عالمی را تواند کشت در حق اعداء چرا صرفه میفرماید و چه انتظار میکشد.

فرقه دوم از غلاۀ (مفضلیه) اند اصحاب مفضل صیرفی که بسبب لزوم شنایع بر مذهب سبائیه طور دیگر گرفتند و گفتند که نسبت جناب مرتضوی با حق تعالی نسبت مسیح است با او تعالی موافق قول نصاری باین معنی که لاهوت با ناسوت متحد گشته یک چیز شد و مذهب ایشان آنست که نبوت و رسالت منقطع نمی شود هر که را اتحاد با لاهوت حاصل شد نبی است و اگر ارشاد عالم و هدایت ضالین پیشه گرفت رسول است و لهذا در میان ایشان مدعیان نبوت و رسالت بسیار گذشته اند.

فرقه سوم از غلاۀ (سریغیه) اند اصحاب سریغ بفتح سین و کسر راء مهمله آخره غین معجمه مذاهب ایشان مثل مذهب مفضلیه است مگر آنکه حلول لاهوت در ناسوت در حق پنج شخص اعتقاد میکنند بتعین پیغمبر و عباس و علی و جعفر و عقیل.

فرقه چهارم از غلاۀ (بزیغیه) اند اصحاب بزیغ بن یونس که بالوهیت جعفر صادق قائل اند و میگویند که در حقیقت جعفر صادق بنظر نمی آمد و بصورتی که مردم او را جعفر صادق می گفتند متشبح شده بود و گفته اند که ائمه دیگر الوهیت ندارند لیکن وحی بسوی ایشان می شود و معراج و صعود به ملکوت جمیع ائمه را حاصل بود.

فرقه پنجم از غلاۀ (کاملیه) اند اصحاب کامل میگویند که ارواح متناسخ می شوند یعنی انتقال میکنند از بدنی به بدنی و روح الهی اول در بدن آدم پس از آن در شیت در آمد و هلم جراً در سائر انبیاء و ائمه نقل نمود و ارواح بنی آدم نیز در میان خودها تناسخ میکنند و این گروه جمیع صحابه را تکفیر میکنند بترک تبعیت علی و علی را نیز تکفیر میکنند بترک طلب حق، از اینجا معلوم شد که حلول روح الهی در بدن شخص و امامت او مشروط بایمان نیست نزد ایشان و الا تکفیر جناب علی کرم الله وجهه چه امکان داشت.

فرقه ششم از غلاۀ (مغیریه) اند اصحاب مغیره بن سعید عجلی میگویند که حق تعالی بر صورت مردی است نورانی و بر سر او تاجی است از نور و دل او چشمه حکمت هاست.

فرقه هفتم از غلاۀ (جناحیه) اند که بتناسخ ارواح قائل اند و روح الهی را در بدن آدم و شیث و جمیع انبیاء منتقل میدانند و بعد از پیغمبر آخر زمان آن روح را در بدن مرتضی و حسنین و محمد بن الحنفیه و بعد از آن در بدن عبدالله بن معاویه بن عبدالله بن جعفر حال می انگارند و امامت را نیز به همین ترتیب اعتقاد میکنند بلکه معنی نبوت و امامت نزد ایشان حلول روح الهی در بدن شخص است و معاد را انکار میکنند و محرمات را حلال میدانند.

فرقه هشتم از غلاۀ (بیانیه) اند اصحاب بیان بن سمعان بهذی خدای تعالی را بصورت و شکل موصوف میدانند و قائل اند بحلول حق تعالی در بدن محمد باز در بدن علی باز در بدن محمد بن الحنفیه باز در بدن ابوهاشم بن محمد بن الحنفیه باز در بدن بیان بن سمعان و گویند که لاهوت متحد شد با ناسوت او به وضعی که در رگ و پوست او در آمد چون آتشی در انگشت و چون گلاب در گل.

فرقه نهم از غلاۀ (منصوریه) اند اصحاب ابو منصور عجلی گویند که رسالت منقطع نمی شود و عالم قدیم است و احکام شریعت همه مخترعات ملایانست و بهشت و دوزخ هیچ نیست و بعد از امام محمد باقر قائل به امامت ابومنصور شوند.

فرقه دهم از غلاۀ (غمامیه) اند و اینها را ربیعیه نیز گویند اعتقاد دارند که پروردگار عالم در موسم بهار در پرده ابر بسوی زمین نزول میفرماید و در دنیا طواف میکند و باز صعود می نماید به آسمان و اثر بهار از شگوفه و گل و ریحان و میوه و غله و سبزه از آن است.

فرقه یازدهم (امویه) اند گویند که مرتضی شریک پیغمبر بود در نبوت و رسالت.

فرقه دوازدهم از غلاة (تفویضیه) اند گویند حق تعالی بعد از پیدایش دنیا امور دنیا را تفویض فرمود به پیغمبر و هر چه در دنیاست برای او مباح ساخت و طایفه از ایشان قائل اند که بمرتضی تفویض فرمود و بعضی بهر دو.

فرقه سیزدهم از غلاة (خطاییه) اند اصحاب ابوالخطاب محمد بن ربیب الاخدع الاسدی گویند که جمیع امامان پسران خدایند و مرتضی اله است و جعفر صادق نیز اله است مرتضی را اله اکبر جعفر صادق را اله اصغر دانند و ابوالخطاب را پیغمبر انگارند و گویند که جمیع انبیاء ماضین نبوت خود را تفویض به ابوالخطاب نموده اند و طاعت او را بر کافه انام فرض نموده و این ابوالخطاب یاران خود را وصیت می نمود که برای موافق مذهب خود شهادت دروغ بدهند لهذا در کتب فقه می نویسند که لا يجوز شهادة الخطایه.

فرقه چهاردهم از غلاة (معمریه) اند منسوب بمعمر قائل اند به نبوت امام جعفر صادق بعد از آن ابوالخطاب را نبی دانند بعد از آن معمر را و احکام شرع را مفوض به معمر دانند و گویند که معمر که آخر انبیاء بود احکام را ساقط کرد و رفع تکالیف نمود و اینها گروهی از خطاییه اند.

فرقه پانزدهم (غرابیه) اند گویند که جبرئیل را حق تعالی به وحی برای علی فرستاده بود در تبلیغ آن غلطی کرد و به محمد رسانید گویند که علی را در صورت با محمد مشابهت تمام بود از غراب بغراب هم زیاده تر مشتبّه بودند جبرئیل را امتیاز ممکن نشد شاعر ایشان عبری گوید:

بیت:

غلط الأمین فجازها عن حیدره * تا الله ما كان الأمین أمینا

و به فارسی گوید

بیت:

جبرائیل که آمد زبر خالق بیچون * در پیش محمد شد و مقصود علی بود

و این قدر کلام مصنفان ایشان است و جاهلان خود صریح لعنت جبرئیل نمایند با این لفظ
که لعنة الله علی صاحب الریش.

فرقه شانزدهم (ذبایه) اند و ایشان محمد را نبی انگارند و علی را اله گویند و نیز گویند که
در میان هر دو خدا و نبی مشابَهت تمام بود و کان محمد اشبه بعلی من الذباب بالذباب و اینها
طایفه از غرایبه اند که از عقیده سابقه باین عقیده رجوع نموده اند.

فرقه هفدهم (ذمیه) اند گویند که علی اله است و محمد را برای دعوت مردم بسوی خود
فرستاده بود پس محمد مردم را بسوی خود دعوت نمود نه بعلی و به این جهت محمد را
مذمت کنند و لهذا بذمیه ملقب شده اند.

و فرقه هجدهم (اثنینه) اند گویند محمد و علی هر دو اله اند و با هم دو گروه شده اند
بعضی خدائی محمد را تقدیم و ترجیح دهند و فرقه دیگر خدائی علی را غالب و قوی دانند و
اینها طایفه از ذمیه اند که از مذمت محمد رجوع کرده بشرکت محمد و علی در الوهیت قائل
شده اند.

فرقه نوزدهم (خمسیه) اند همه پنج تن را اله گویند و از الحاق تاء تانیث در لفظ فاطمه
احتراز کنند و گویند که این پنج تن در حقیقت شخص واحدند که یک روح در ایشان حلول
کرده و یکی را بر دیگری ترجیح ندهند.

فرقه بیستم (نصیریّه) اند بحلول اله در حضرت علی و اولاد ایشان قائل اند اما خاص میکنند به ائمه و گاهی لفظ اله نیز بر حضرت علی اطلاق کنند مجازاً بطریق اطلاق اسم حال بر محل.

فرقه بیست و یکم (اسحاقیه) اند گویند زمین گاهی خالی از پیغمبر نمی ماند و بحلول باری تعالی در حضرت علی و ائمه قائل اند و با هم در این اختلاف دارند که بعد از حضرت علی در کدام کس حلول نمود.

فرقه بیست و دوم (غلبائیه) اند اصحاب غلباء بن اروع اسدی و قیل اوسی مذهب ایشان الوهیت حضرت علی است و گویند علی افضل است از محمد و محمد با او بیعت کرده و متابعت او لازم گرفته است.

فرقه بیست و سوم (زرامیه) اند اینها سلسله امامت را از علی مرتضی به محمد بن الحنفیه و بعد از او به ابوهاشم پسر او و بعد از او به علی بن عبدالله بن عباس به وصیت ابوهاشم برای او بعد از او به محمد بن علی بن عبدالله بن عباس و هلم جرا تا منصور دوانیقی رسانند و در ابو مسلم مروزی که صاحب دعوت عباسیه بود حلول باری تعالی را اعتقاد کنند و لهذا در غلاة معدود شدند و اینها ترک فرایض کنند و استحلال محرمات نمایند.

فرقه بیست و چهارم (مقنیه) اند بعد از امام حسین مقنع را اله دانند و گویند الاله اربعه و ذکر حال مقنع سابق گذشت و او در اصل اسماعیلی بود چون دعوی الوهیت کرد در غلاة معدود شد و بر لبیب پوشیده نیست که در حقیقت مذهب غلاة مبتنی بر اعتقاد الوهیت یا حلول اله است در نبی و امام و در تعیین امام همان مذاهب ثلاثه یعنی کیسانیه و زیدیه و امامیه مدنظرند پس بعضی غلاة کیسانیه اند و برخی غلاة امامیه و غلاة زیدیه تا به حال شنیده نشده

لهذا در این فرقه های بیست و چهار فرقه مذکور نیست که قایل به حلول یا الوهیت زید شهید و اولاد او شده باشد.

اما (فرق کیسانیه) پس اول باید دانست که در تحقیق کیسان اختلاف بسیار است صاحب صحاح اللغه یعنی جوهری گفته است که کیسان نام مختار است و اکثر لغویان مثل صاحب قاموس و غیره به تبعیت جوهری به همین رفته اند لیکن نزد ثقات و معتمدان ارباب تاریخ صحیح آنست که او چيله حضرت حسن مجتبی بود و تلمیذ محمد بن الحنفیه از وی علوم غریبه اخذ کرده بود و مجموع کیسانیه شش فرقه اند: کریمیه اصحاب ابوکریب ضریر بعد از حضرت مرتضی بامامت محمد بن الحنفیه که ابوالقاسم کنیت اوست قایل اند و تمسک کنند که حضرت مرتضی نشان لشکر در بصره به او تفویض نمود و این را نص بر امامت دانند و گویند که محمد بن الحنفیه حی لایموت است و در دره ای از دره های کوه رضوی مختفی است و صاحب الزمان اوست با چهل کس از یاران خود در آن کوه آمده و مقیم شده و نزد او دو چشمه از قدرت الهی جوشیده که شهد و آب از آنها می چکد کثیر عزه که شاعر مشهور است نیز ازین فرقه بود چنانچه این ابیات او دلالت برین دارد.

شعر:

و سبط لا یذوق الموت حتی * یقود الخیل یقدمها اللواء

یغیب فلا یری فیهم زمانا * برضوی عنده غسل و ماء

و این ابوکریب اول کسی است از شیعه که قائل به اختفاء صاحب الزمان شده و گفته که امام به جهت خوف اعداء پنهان می شود و باز بعد از مدتی ظهور می کند و جمیع فرق شیعه این تسلی خاطر خود را در باب امام مفقود از همین ابوکریب آموخته اند و جابجا قائل به

اختفاء شده اند. اسحاقیه اصحاب اسحاق بن عمر، ایشان امامت را از محمد بن الحنفیه به ابوهاشم منتقل میدانند و محمد بن الحنفیه را میت اعتقاد کنند و بعد از ابوهاشم به اولاد او میرسانند به وصیت الآباء للابناء. حریبه و اینها را کندیه نیز گویند اصحاب عبدالله بن حرب کندی بعد از ابوهاشم عبدالله بن حرب را امام دانند بوصیت ابوهاشم عباسیه علی بن عبدالله بن عباس را بوصیت ابوهاشم امام دانند و بعد از علی انتقال امامت در اولاد او تا منصور عباسی اعتقاد کنند. طیاریه گویند که بعد از ابوهاشم عبدالله بن معاویه بن عبدالله بن جعفر بن ابی طالب بوصیت او امام شد. مختاریه با کیسانیه در امامت حسنین خلاف دارند و گویند که بعد از مرتضی حسنین امامت یافتند و بعد از آن محمد بن الحنفیه و سبب این خلاف و اختلاف سابق مذکور شد.

اما (زیدیه) پس خود را به زید بن علی بن الحسین بن علی ابن ابی طالب رضی الله تعالی عنهم نسبت کنند و باهم افتراق نموده نه فرقه شدند . اول: زیدیه صرف که اصحاب زید بن علی بودند و با وی بیعت کردند در خروج بر اولاد عبدالملک بن مروان و اصول مذهب از وی آموختند بلکه بعضی از فروع نیز از وی روایت کنند و تبراً از صحابه کبار جایز ندارند و نصوص متواتره از زید برین مدعا نقل نمایند و همه را به نیکی یاد کنند و گویند که امامت حق مرتضی بود و او خود برای شیخین و ذی النورین گذاشت و نیز گویند که بیعت خلفاء ثلاثه خطا نبود زیرا که مرتضی به آن راضی بود و معصوم به خطا و باطل راضی نشود و مذهب ایشان موافق مذهب اهل سنت بود در جمیع مسائل امامت الا در همین قدر که ایشان فاطمی بودن امام را شرط دانند و بتفویض او دیگری را امام قرار دهند و گویا اصل زیدیه فرقه ثانیه است از شیعه اولی لیکن متأخرین ایشان بسبب اختلاط با معتزله و شیعه دیگر تحریف مذهب خود کردند و نهایت دور افتادند گویند که امام اعظم ابوحنیفه کوفی رحمه الله علیه نیز بصحت امامت زید بن علی قایل بود و او را در این خروج تصویب می نمود و مردم را به رفاقت او تحریض میکرد و لهذا اکثر زیدیه در فروع موافق مذهب حنفیه اند و در اصول

مطابق اعتقاد معتزله اند. دوم: جارودیه یاران ابوالجارود زیاد بن ابو زیاد گویند که امام بعد از پیغمبر مرتضی بود بنص وصفی نه به تعیین نام، و صحابه را تکفیر کنند بترک اقتداء مرتضی و بعد از مرتضی حسنین را نیز بترتیب امام دانند و بعد الحسنین امامت را شوری در ذریه حسنین اعتقاد کنند پس هر که از ایشان به شمشیر خروج کند و عالم و شجاع باشد امام زمان خود است پس زید بن علی را امام دانند و یحیی بن زید را نیز امام دانند و در منتظر اختلاف دارند بعضی گویند محمد بن عبدالله بن الحسین بن الحسن است که در ایام منصور مدعی امامت شده مقتول گشت گویند که او زنده است مقتول نشده و بعضی گویند که محمد بن القاسم بن الحسن صاحب طالقان است که در ایام معتصم بعد از خروج و قتال اسیر شده در حبس ماند و هم در حبس درگذشت موت او را انکار کنند و جماعتی از این ها گویند که یحیی بن عمر است از احفاد زید بن علی بن حسین و او را صاحب الکوفه گویند در ایام مستعین خروج کرد و بقتل رسید قتل او را انکار کنند. سوم: جریریه و اینها را سلیمانیه نیز گویند اتباع سلیمان بن جریر گویند امامت شوری است فیما بین الخلق و انعقاد امامت به رضامندی دو کس میشود از صلحاء مسلمین و ابوبکر و عمر را امام دانند و مردم را در بیعت با آنها با وجود مرتضی تخطیه کنند و عثمان و طلحه و زبیر و عایشه را تکفیر کنند. چهارم: تبریه و تومیه نیز لقب آنها است یاران مغیره بن سعد که ملقب باتبر بود گویند بیعت ابوبکر و عمر بر خطا نبود زیرا که مرتضی بران سکوت کرد و ما سکت علیه المعصوم فهو حق و در عثمان توقف نمایند زیرا که رضا و سکوت مرتضی خاطر خواه ایشان بران ثابت نشده و مرتضی را از وقت بیعت امام دانند. پنجم: یاران نعیم بن الیمان مذهب ایشان مثل مذهب تبریه است مگر آنکه عثمان را تکفیر کنند و از وی تبری نمایند و دیگر صحابه را بخیر یاد کنند. ششم: دکینه یاران فضل بن دکین مذهب ایشان مانند مذهب جارودیه است مگر آنکه طلحه و زبیر و عایشه را تکفیر کنند و بقیه صحابه را بخیر یاد کنند. هفتم: خشویه اصحاب خلف بن عبدالصمد گویند امامت شوری است در اولاد فاطمه علیها السلام اگر جامه خلافت را دیگری

بپوشد خروج بروی واجب است و اینها را خشبیه از آن گویند که بر سلطان وقت بلاسباب خروج کردند و سلاحی نداشتند مگر چوب و عصا، و خشب در لغت عرب چوب را گویند. هشتم: یعقوبیه یاران یعقوب برجعت قایل اند و امامت ابوبکر و عمر را انکار کنند بلکه بعضی از ایشان تبرا نمایند. نهم: صالحیه اصحاب حسین بن صالح امامت را شوری در اولاد فاطمه علیهاالسلام اعتقاد کنند هرکه از فاطمین بصفت علم و شجاعت و سخاوت متصف باشد و خروج نماید امام است و تعدد ائمه در یک زمان بلکه در یک ملک نیز نزد اکثر زیدیه جایز است.

و اما (امامیه) پس مدار مذهب ایشان و قدر مشترک در عقاید جمیع فرق ایشان آنست که زمان تکلیف خالی نمی باشد از امام فاطم و مجموع اینها سی و نه فرقه اند اول: حسنیه امامت را بعد از مرتضی بحسن مجتبی متعلق دانند و بعد از آن بحسن مثنی بوصیت پدر برای او و او را رضا من آل محمد گویند بعد از آن پسر او را که عبدالله بود امام دانند و مناقشه امام جعفر صادق با او را رد کنند و تدلی که فیما بینهما واقع شد در کتب اثنا عشریه نیز موجود است و بتقریبی ملا محمد رفیع واعظ ایشان در ابواب الجنان از کلینی نقل نموده است، و بعد از او پسر او را محمد که لقب بنفس زکیه است بعد از او برادر او را که ابراهیم بن عبدالله بود این هر دو برادر در ایام منصور دوانقی خروج کردند و مردم را بسوی خود دعوت کردند و خلایق بسیار گرد ایشان جمع شدند و بعد از جنگ و قتال از دست امراء منصور شربت شهادت چشیدند. دوم: نفسیه و اینها طایفه از حسنیه اند گویند نفس زکیه کشته نشده بلکه غایب و مخفی است و بعد چندی ظاهر خواهد شد. سوم: حکیمه اند و ایشان را هشامیه نیز گویند اصحاب هشام بن الحکم گویند که بعد از امام حسن امامت تعلق به امام حسین و اولاد ایشان گرفت و تا امام جعفر صادق بر ترتیب معتقد امامت اند لیکن در حق باری تعالی قایل به تجسم صریح می شوند و گویند معبود ایشان بصورت جسمی است طویل و عریض و عمیق و ابعاد ثلاثه او با هم متساوی اند و صورتی از صور متعارفه اجسام ندارد. چهارم: سالمیه اند و

اینها را جوالقیه نیز گویند اصحاب هشام بن سالم جوالیقی در امامت و تجسیم موافق با حکمیه اند مگر آنکه معبود خود را بصورت انسان اعتقاد کنند. پنجم: شیطانیه اند و ایشان را نعمانیه نیز گویند اصحاب محمد بن نعمان صیرفی که ملقب بشیطان الطاق است امامت تا به امام موسی کاظم اعتقاد نمایند و خدای تعالی را جسم انگارند و او را اعضاء ثابت کنند. ششم: زراریه اند اصحاب زراره بن اعین کوفی تا امام جعفر صادق امامت را معتقدند و گویند که صفات الهی حادث اند و باری تعالی در ازل نه حیات داشت نه علم نه قدرت نه سمع نه بصر. هفتم: یونسیه اند اصحاب یونس بن عبدالرحمن قمی گویند که باری تعالی بر عرش است و او را ملائکه بر میدارند. هشتم: بدائیه بدارا برخدا تجویز نمایند و گویند که باری تعالی بعض اشیا را اراده میکند و نادم میشود که خلاف مصلحت بود و خلافت خلفاء ثلاثه و آیات مدح و منقبت ایشان را بر همین حمل می نمایند. نهم: مفوضه گویند باری تعالی خلقت دنیا را به محمد تفویض نمود پس دنیا بما فیها پیدا کرده ای محمد است و طایفه‌ای از اینها گویند که به علی تفویض نمود و طایفه دیگری گویند به هر دو و این هفت فرقه که مذکور شد غلاۀ امامیه اند و همه اینها باتفاق کفارند و قدر مشترک در مذاهب ایشان اتفاق است بر امامت ائمه سته.دهم: باقریه گویند امام باقر نمرده است و هو حی لایموت و هو المنتظر. یازدهم: حاصریه گویند بعد از باقر پسر او زکریا امام شد و او مخفی است در کوه حاصر تا وقتی که اذن خروج از جانب غیب به او برسد. دوازدهم: ناؤسیه اصحاب عبدالله بن ناؤس بصری اند گویند که امام جعفر صادق زنده است و او را غیبت حاصل شده و هو المهدی الموعود و القائم المنتظر و طایفه‌ای از اینها منکر غیبت کلیه‌اند که اولیاء او در بعضی اوقات در خلوت او را می بینند. سیزدهم: عماریه اند اصحاب عمار گویند که جعفر صادق مرد و بعد از او پسر او محمد امام است.

و هشت فرقه امامیه اند که آنها را (اسماعیلیه) گویند قدر مشترک فیما بینهم آنست که بعد از جعفر صادق کلاترین فرزندان او اسماعیل امام است بموجب نص امام جعفر صادق که إن

هذا الامر فى الاكبر مالم يكن به عاهه و نیز او انجب اولاد جعفر است زیرا که مادر او فاطمه بنت الحسن بن الحسن بن علی است فرقه اولی مبارکیه اند اصحاب مبارک که شمه از حال او سابق مذکور شد بعد از اسماعیل محمد بن اسماعیل را امام دانند و او را خاتم الائمه انگارند و گویند هو القائم المنتظر و المهدي الموعود. دوم: باطنیه اند که بعد از اسماعیل در اولاد او بنص سابق حق امامت را جاری دارند و گویند که عمل به باطن کتاب واجب است نه بظاهر آن. سوم: قرمطیه و در تحقیق این نسبت اهل لغت را اختلاف است بعضی گویند قرمط نام مبارک است چنانچه گذشت و بعضی گویند نام مردی دیگر است از سواد کوفه که بانی این مذهب شد و بعضی گویند نام او حمدان بن قرمط است و بعضی گویند قرمط نام دیهی است از دیهات واسط که حمدان ساکن آن دیه بود پس او قرمطی است و اتباع او قرامطه علی ای حال مذهب ایشان آن است که اسماعیل بن جعفر خاتم الائمه است و او حیی لایموت است قایل اند به اباحه محرمات. چهارم: شمطیه اصحاب یحیی بن ابی الشمط گویند بعد از جعفر صادق امامت به هر پنج پسر او رسید باین ترتیب اسماعیل و محمد و موسی کاظم و عبدالله افطح و اسحاق. پنجم: میمونیه اصحاب عبدالله بن میمون قداح اهوازی گویند که عمل به ظواهر کتاب و سنت حرام است و انکار معاد نمایند. ششم: خلفیه گویند آنچه در کتاب و احادیث وارد شده است از صلاه و صوم و زکات و حج و امثال آن همه محمول بر معانی لغوی است و معنی دیگر ندارد و قیامت و بهشت و دوزخ را انکار کنند. هفتم: برقعیه اند اصحاب محمد بن علی برقعی معاد و احکام شرایع را انکار کنند و نصوص را تأویل نمایند و نبوت بعضی انبیاء را منکر شوند و لعن ایشان واجب دانند. هشتم: جنابیه اتباع ابوطاهر جنابی ایشان را در این مذهب غلو زاید است منکر معاد و احکام اند و هر که عمل به احکام نماید قتل او را واجب دانند و لهذا حاجیان را قتل کردند و حجر اسود را برکنده بردند تا مردم بد اعتقاد شوند و دیگر قصد این خانه و طواف آن ننمایند و این پنج فرقه یعنی شمطیه و میمونیه و خلفیه و برقعیه و جنابیه در عداد قرامطه داخل اند و در ایشان شمرده میشوند و باین حساب

فرقه های اسماعیلیه را هشت گفته اند و الا زیاده میشوند. فرقه نهم: از اصول اسماعیلیه سبعیه اند گویند که انبیاء ناطقین به شرایع که رسل اند هفت اند آدم و نوح و ابراهیم و موسی و عیسی و محمد و مهدی و ما بین دو رسول هفت کس دیگری می باشند که شریعت سابق را تا حدود لاحق قایم دارند و اسماعیل بن جعفر از جمله این هفت بود که فیما بین محمد و مهدی اقامت شریعت نمودند و نیز گویند در هر عصر لابد است از هفت کس که قابل اقتدا و مأخذ اهتدا توانند بود، و فرقه دهم: از اصول اسماعیلیه مهدویه است که طول و عرض بسیار پیدا کرد و ارباب تصانیف و توالیف در آن فرقه بهم رسیده اند و ملکوت و سلاطین مغرب زمین در همین فرقه گذشته اند و غلبه و تسلط واقعی نصیب ایشان شد ایشان امامت را بعد از اسماعیل به محمد وصی پسر او و بعد از آن با حمدونی که پسر اوست و بعد از آن به محمد تقی که پسر اوست بعد از آن به عبیدالله رضی که پسر اوست بعد از آن به ابوالقاسم عبدالله که پسر اوست بعد از آن به محمد پسر او که خود را محمد مهدی لقب کرد بعد از آن به پسر او احمد قایم بامر الله باز به اسماعیل بن احمد منصور بقوه الله بعد از آن به معد بن اسماعیل معز لدین الله بعد از آن به ابی منصور نزار بن معد عزیز بالله بعد از آن به ابوعلی منصور بن نزار حاکم بامر الله باز به ابوالحسن علی بن منصور ظاهر لدین الله باز بمعد بن علی منصور مستنصر بالله بنص آباء بر ابناء ثابت میکنند و چون نوبت به امامت مهدی رسید امر خود را در مغرب زمین رواج داد و طلب پادشاهی کرد و خلائق بسیار با وی جمع شدند پس اول بر بلاد افریقیه مستولی شد و آهسته آهسته بر بلاد مصر نیز دست یافت و در دست اولاد او ملک مصر و مغرب ماند بلکه بعضی از اولاد او بر دیار شام نیز متصرف شدند و اهل یمن نیز تبلیه دعوت ایشان نمودند و بمذهب ایشان متمذهب شدند بعد از مستنصر اینها را در تعیین امام اختلاف است و سببش آنکه مستنصر اول بر امامت نزار برادر خود نص کرد و ثانیاً بر امامت پسر خود ابوالقاسم احمد مستعلی بالله پس بعضی نص اول را به نص ثانی منسوخ دانستند و به امامت مستعلی قایل شدند و اینها را مستعلویه گویند و بعد از مستعلی پسر او منصور بن احمد آمر به

احکام الله را و بعد از او برادر دیگرش را که عبدالحمید ابومیمون بن احمد حافظ لدین الله بود و بعد از او پسرش را که ابو منصور محمد بن عبدالحمید ظافر بامرالله بود و بعد از او پسرش را که ابوالقاسم علی بن محمد فائز به نصرالله بود و بعد از او پسرش را که محمد بن علی عاضد لدین الله بود امام دانند و چون نوبت امامت به عاضد رسید امرا و ملوک شام بر وی خروج کردند و او را گرفته حبس نمودند و در سجن در گذشت و از اولاد مهدی کسی نماند که دعوت امامت میکرد. و طایفه دیگر نزار را امام دانستند و نص ثانی را الغا و اسقاط نمودند که بعد از نص اول صدور یافته بود و بعد از نزار پسر او را که هادی بود بعد از او پسر او را که حسن نام داشت امام دانند لیکن این همه اکاذیب ایشان است مورخین خلاف این نوشته اند و تحقیق نموده اند که احمد مستعلی چون پادشاه شد نزار را با دو پسر صغیر او در محبس انداخت و هر سه کس در محبس جان دادند نسلی از او باقی نماند و نزاریه را صباحیه و خمیریه نیز گویند و عن قریب وجه این تسمیه معلوم شود و نیز نزاریه را مسقطیه و سقطیه نیز گویند زیرا که مذهب ایشان آنست که امام مکلف بفروع نیست و او را میرسد که بعض تکالیف یا جمیع تکالیف را از مردم ساقط کند و از خرافات ایشان آنست که حسن بن صباح خمیری در مصر آمد و با بعضی از زنان نزار که در دست برادرزاده خود محبوس بود ملاقی شد و یک طفل صغیر را از نزد آن زن بدست آورد و گفت که این طفل پسر نزار است او را گرفته به شهر ری رسانید و او را هادی نام کردند و بنام او دعوت آغاز نهاد و مردم گرد او فراهم آمدند و انبوه بسیار شد و بر قلعه الموت و دیگر قلاع طبرستان مستولی شد و اهل و عیال و اموال خود را در قلعه الموت همراه هادی نگاه میداشت تا آنکه مرگ او را در رسید و هنوز هادی طفل بود کیا نام شخصی را خلیفه خود ساخت و او را بترتیب هادی و اکرام و توقیر او وصیت بالغه نمود چون کیا را دم واپسین شد پسر خود را که محمد بن کیا نام داشت نایب خود ساخت و او را به دستور حسن صباح به خدمت و توقیر هادی اهتمام تمام کرد روزی این هادی را شوق و نعوذ غلبه کرده بود زوجه ابن کیا را طلبیده و طی کرد زیرا که

بزعم آنها جميع محرمات برای امام حلال اند و او را ميرسد که هر چه خواهد بکند (لَا يُسْأَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْأَلُونَ (٢٣) الانبياء) شان اوست اتفاقاً زوجه ابن کيا از آن وطی باردار شد و پسری آورد که او را حسن نام کردند و هادی در اين اثنا در گذشته بود اين همه اظهار زوجه ابن کياست اکثر اتباع هادی اين را قبول داشتند و طايفه شک نمودند و گفتند که موطئه هادی زن ديگر بود و زوجه ابن کيا نيز مقارن اين حال از شوهر خود باردار شده بود اتفاق ولادت هر دو زن در يک ساعت شد زوجه ابن کيا پسر آن زن را که نطفه هادی بود به پسر خود بدل کرد و او را حسن نام نهاد و علی ای حال بعد از مردن ابن کيا حسن خود را از اولاد نزار وانمود و پسر هادی قرار داد و دعوای امامت آغاز نهاد و خیلی مرد عاقل و بليغ و حاضر جواب و خوش محاوره بود خطب بسيار میگفت و در آن خطب همين مضمون را به تأکيد و تقرير بيان میکرد که امام را ميرسد که هر چه خواهد بکند و اسقاط تکاليف شرعيه نمايد و مرا امر الهی چنين از غيب ميرسد که از شما جميع تکاليف شرعيه ساقط کنم و جميع محرمات را مباح سازم هر چه خواهيد کرده باشيد بشرطی که با هم تقاتل و تنازع نکنيد و از اطاعت امام خود بيرون نرويد بعد از وی پسر او محمد بن حسن و بعد از او نبيره او اعلاء الدين محمد بن جلال الدين حسن محمد بن الحسن بر همين روش بودند اما جلال الدين حسن که پسر صلبی محمد بن حسن بود منکر مذهب آباء خود گشت و مسلمان پاک شد و حسن اسلام او در تواريخ مشهور و معروف است تا آنکه کتابخانه آباء خود را که مملوء و مشحون بود به اکاذيب و زندقه و الحاد احراق نمود و در طعن اسلاف خود مبالغه می نمود و اساس مذهب باطنيه را برکند و اتباع و رعايای خود را امر بمعروف و نهی از منکر شروع کرد و مساجد عاليه در قلاع و حصون خود آبادان ساخت و خليفه و اهل بغداد را بر حسن اسلام خود آگاه کرد و مادر خود را برای حج خانه کعبه با تحف و هدايا روان فرمود اما علاء الدين پسر او برخلاف روش پدرش موافق اسلاف خود ملحد شد و پسر علاء الدين که رکن الدين لقب داشت نيز بر روش ملاحظه بود و در وقت او ترکان تتر يعنی چنگيزيه مملکت او را خراب و قدر او را بی

آب ساختند چندی در قلعه الموت تحصن گزید و آخر حلقه اطاعت ایشان در گوش کشید و همراه ایشان شد او را همراه گرفته به اوطان خود رجوع کردند در اثناء راه مرد و بعد مردن او پسر او که در قلعه الموت مانده بود خروج کرد و خود را جدید الدوله ملقب ساخت چون رؤساء تنار از حال او خبردار شدند لشکرها بر سر او فرستادند و او را تباه کردند و جمعیت او متفرق گشت و در قری طبرستان بحال اختفا مرد و بعد از وی کسی مدعی امامت نماند از فرق اسماعیلیه باطنیه و قرامطه و سبعیه و حمیریہ ملاحدہ اند و مهدویہ بظاهر احکام شریعت معتقد بوده اند و اکفر اینها حمیریہ اند و از این تفصیل معلوم شد که اسماعیلیه ده فرقه اند و سیزده فرقه از امامیه و راء اسماعیلیه سابق شمرده شد بیست و سه فرقه از امامیه مذکور شدند فرقه بیست و چهارم افطحیه اند که آنها را عمائیه نیز گویند زیرا که اصحاب عبدالله بن عماء اند قائل به امامت عبدالله بن جعفر صادق اند که ملقب به افطح بود لانه کان افطح الرجلین و برادر حقیقی اسماعیل بن جعفر بود و معتقد موت و رجعت اویند زیرا که او خلفی نه گذاشت تا سلسله امامت در نسل او جاری میشد فرقه بیست و پنجم اسحاقیه اند بامامت اسحاق بن جعفر اعتقاد دارند و اسحاق بن جعفر فی الواقع در علم و تقوی و ورع و زهد شبیه به پدر بزرگوار عالی مقدار خود بود سفیان بن عیینه و جمعی دیگر از ثقات محدثین اهل سنت از وی روایات دارند فرقه بیست و ششم قطعیه اند اصحاب مفضل بن عمرو و لهذا اینها را مفضلیه نیز گویند قایل به امامت موسی کاظم اند و قطع میکنند به موت او و فرقه بیست و هفتم موسویه اند که در موت و حیات امام موسی کاظم تردد دارند و باین سبب توقف می کنند بر امامت موسی کاظم و بعد از وی سلسله امامت را جاری نمایند فرقه بیست و هشتم ممطوریه اند قایل به حیات موسی کاظم و گویند او حی لایموت است و اوست مهدی موعود منتظر و تمسک کنند بحدیث مرتضوی که (سابعهم قائمهم سمی صاحب التوریه) و اینها را ممطوریه از آن گویند که نوبتی با قطعیه مناظره کردند رئیس قطعیه یونس بن عبدالرحمن اینها را گفت که انتم اهون عندنا من الکتاب الممطوره از آن باز این لقب بر ایشان ماند فرقه بیست و نهم رجعیه

اند قایل اند بموت موسی کاظم لیکن رجعت او را منتظراند و این هر سه فرقه را واقفیه نیز گویند زیرا که امامت را بر موسی کاظم موقوف میدارند فرقه سی ام احمدیه اند قایل به امامت احمد بن موسی الکاظم بعد از موت موسی کاظم فرقه سی و یکم از امامیه که گویا فرد کامل آنها است و عند الاطلاق از لفظ امامیه متبادر می شوند (اثنا عشریه) اند قایل اند به امامت علی بن موسی الرضا بعد از او به امامت پسر او محمد تقی معروف بجواد و بعد از او به امامت پسر او علی نقی معروف بهادی بعد از او به امامت پسر او حسن عسکری بعد از او به امامت پسر او محمد مهدی و او را قایم منتظر میدانند و متوقع خروج او باشند و با هم در وقت غیبت او و سن و سال او اختلاف کرده چند فرقه شده اند بلکه بعضی بموت و رجعت او نیز قایل اند باین حساب عدد فرقه های امامیه تا سی و نه میرسد فرقه سی و دوم جعفریه اند بعد از حسن عسکری به امامت جعفر بن علی که برادر او بود قایل اند گویند که حسن عسکری اولاد نگذاشت و منکر تولد مهدی اند.

فائده چند در تتمیم و تذیل این باب واجب التحریرند گوش را متوجه آن فواید ضروریه باید داشت فائده اول: کسی که به شیعه ملقب شد جماعه از مهاجرین و انصار و تابعین ایشان باحسان اند که مشایعت و متابعت حضرت مرتضی نمودند و در وقتیکه جناب ایشان خلیفه شدند و ملازمت صحبت ایشان اختیار کردند و با محاربین ایشان جنگ نمودند و مطیع اوامر و نواهی ایشان ماندند و اینها را شیعه مخلصین گویند و ابتداء این لقب در سنه سی و هفت بود از هجرت باز بعد از دو سه سال شیعه تفضلیه ظاهر شدند و از جمله آنها ابوالاسود دثلی است واضع نحو و او تلمیذ امیر المؤمنین بود و به امر و تعلیم او اشتغال به تألیف قواعد نحو نمود و از جمله آنها ابو سعید یحیی بن یعمر عدوانی است و او تابعی بود و با عبدالله بن سوید عدوانی ملاقات داشت و عالم بود به قرائت و تفسیر و نحو و لغت عرب یکی از قراء بصره است و در نحو شاگرد ابوالاسود مذکور است. قاضی شمس الدین احمد بن خلکان در (وفیات الاعیان) گوید کان یحیی بن یعمر شیعیا من الشیعه الاولی القائلین بتفضیل اهل البیت من غیر

تنقیص لذا افضل من غیرهم و از جمله آنها سالم بن ابی حفصه است که راوی حدیث است از امام محمد باقر و امام جعفر صادق علیهما السلام و از جمله آنها عبدالرزاق است صاحب مصنف که محدث مشهور است در اهل سنت و جماعت و از جمله آنها ابو یوسف یعقوب ابن اسحاق است معروف به ابن سکیت صاحب کتاب (اصلاح المنطق) بعد از آن ظاهر شد شیعه سبیه که اعظم صحابه و امهات المؤمنین را سب و طعن میکردند و اینها متفرق شدند بفرق کثیره چنانچه گذشت و این ترتیب بنابر ظهور مذهب است و الا حدوث اینها همه در عهد امیر المؤمنین بود به اغواء عبدالله بن سبا و کیسانیه در سنه شصت و چهار (۶۴) ظاهر شدند و مختاریه در سنه شصت و شش (۶۶) و هشامیه در سنه یکصد و نه (۱۰۹) و زیدیه در سنه یکصد و دوازده (۱۱۲) و جوالیقیه و شیطانیه در سنه یکصد و سیزده (۱۱۳) و زراریه و مفوضه و بدائیه و ناؤسیه و عمائیه در سنه یکصد و چهل و پنج (۱۴۵) و اسماعیلیه در سنه یکصد و پنجاه و پنج (۱۵۵) و مبارکیه از اینها در سنه یکصد و پنجاه و نه (۱۵۹) و واقفیه از امامیه در سنه یکصد و هشتاد و سه (۱۸۳) و حسنیه در سنه یکصد و نود و پنج (۱۹۵) و اثنا عشریه از امامیه در سنه دویست و پنجاه و پنج (۲۵۵) و مهدویه از فرق اسماعیلیه که قایل اند به امامت محمد بن عبدالله بن عبیدالله که ملقب است نزد ایشان به مهدی در سنه دویست و نود و نه (۲۹۹) و این مهدی خود را از اولاد اسماعیل بن جعفر میگرفت و دعوای امامت می نمود در سنه مذکور در نواحی مغرب خروج کرد و بر افریقیه در سنه سه صد مستولی شد و نسبت خود را به این طریق میرسانید که هو محمد بن عبدالله بن عبیدالله بن قاسم بن احمد بن محمد بن اسماعیل بن جعفر و علماء نسب او را در این دعوی تکذیب نمودند و گفتند که اسماعیل بن جعفر قبل از پدر خود وفات یافت و سوای محمد اولاد نگذاشت و این محمد در بغداد بلا ولد مرد چنانچه سابق گذشت و سایر شیعه نیز منکر نسب اویند و علماء نسب را در حقیقت کار وی اختلاف است نسابه مغرب گویند که از اولاد عبدالله بن سالم بصری است و پدر او در بصره نانوا بود و نسابه عراق گویند که او از نسل عبدالله بن میمون قداح اهوازی است چنانچه

سابق مذکور شد بهر حال اعتقاد مهدویه آن بود که محمد بن عبدالله مذکور مهدی موعود است و از احادیث پیغمبر روایت کنند که (علی رأس ثلث مائه تطلع الشمس من مغربها) و مراد از شمس مهدی است و از مغرب ملک مغرب واصل حدیث هم از مفتريات ایشان است و تاویل مذکور از مخترعات ایشان بوده و اگر نیک تأمل کنیم اصل عقیده اسماعیلیه انکار شرایع و بر هم زدن دین است و حاکم که یکی از سلاطین و ائمه مهدویه بود در مصر حکم کرده بود که هرگاه نام او در مجلسی مذکور شود مردم سجده نمایند و دعوی میکرد که حق تعالی با من کلام می کند و مرا علم غیب حاصل است و افاعیل منکره او را در تواریخ باید دید و قدماء مهدویه در باطن الحاد و زندقه داشتند و بظاهر مبالغه در زهد و کثرت طاعت و اجراء احکام شریعت می نمودند که قلوب مردم را استمالت نمایند و تکثیر سواد جیوش خود کنند و بهمین اسلوب خمیریه نیز بعمل می آورند، اظهار زندقه و الحاد اول قرامطه احداث نمودند و بر مقتدر عباسی خروج کردند و بعضی دیهات و بلدان را متصرف شدند و در رسم حج بمکه معظمه بانبوه بسیار آمدند و از حاجیان خانه خدا سه هزار کس را به تیغ بیدریغ شهید ساختند و این واقعه در سنه سه صد و نوزده (۳۱۹) بود و رئیس ایشان ابوسعید جنابی قرمطی بود و بعد از او پسر او ابوطاهر قرمطی نیز به دستور پدر در موسم حج به مکه معظمه با خلائق بسیار آمد و در مسجد الحرام بر اسب سوار داخل شد و پیاله شراب در دست داشت و می آشامید و در قتل حاجیان مبالغه تمام میکرد اسب خود را صغیر کرد تا در عین مسجد و لشکریان خود را فرمود تا حجراسود را از مقام خود بر کنند و او را در کوفه بر کناسه و مزبله انداختند باز بر داشته نزد خود داشت تا بیست سال نزد آن لعین بود تا آنکه در سنه سه صد و سی و نه (۳۳۹) خلیفه عباسی مطیع لامرالله ابوالقاسم فضل بن المقتدر بسی هزار دینار از ایشان خرید و ابوطاهر ابن ابو سعید حجر را گرفته در مسجد کوفه در آمد و او را در ستونی از ستونهای مسجد آویخت و اعیان شهر را حاضر کرد و بحضور آنها حجر را بوکیل خلیفه سپرد در آن صحبت این حکیم محدث حاضر بود حدیثی روایت کرد که بعضی از علامات حجر دران

مذکور است و هو قوله يحشر هذا الحجر يوم القيامة و له عينان يبصر بهما و لسان يتكلم به يشهد لمن استلمه بحق و انه حجر يطفو على الماء و لا يحترق بالنار ابو طاهر چون این مضمون شنید بطریق استهزا خنده کرد و آتش طلبید و او را در آتش انداخت محترق نشد باز آب طلبید و در آب انداخت در آب نشست و بر روی آب ماند بعد از امتحان متحیر شد و بزبان گفت که حالا دین اسلام نزد من ثابت شد و معلوم کرد که انهدام اساس این دین ممکن نیست لیکن مذهب خود نگذاشت و ظهور حمیریة از مهدویة که اینها را الموتیه نیز گویند و سابق تفصیل حال ایشان مرقوم شد در سنه چهار صد و هشتاد و سه (٤٨٣) بود و مسقطیه از اینها هم پس تر ظاهر شده اند بعد از شروع فتنه تترار پس مسقطیه اخر رافضه اند از روی ظهور.

فائده دوم: باید دانست که بعد از افتراق شیعه در هر شهر و در هر اقلیم دعاء ایشان میگشتند و برای طلب ملک و ریاست و تکثر تابعین سعیها و کنکاش ها میکردند و در هیچ مذهب و هیچ فرقه این قدر کوشش در ترویج مذهب و دعوت مردم بسوی خود واقع نشده که اینها میکردند سببش آنکه اصل مذهب ایشان مبتنی میشد بر امامت بعضی اشخاص و امامت چون صیغه ریاست است بلکه ریاست اعلی است ناچار ترویج حال آن امام و مردم را معتقد او ساختن و بسوی او راغب کردن ضرور می افتاد تا صورت ریاستی بهم رسد بخلاف مذاهب دیگر که اصل مذهب شان چیزی که متعلق به ریاست باشد نیست پس بعضی را از این فرقه ها تقدیر موافق تدبیر افتاد و ثروتی و جاهی حاصل کردند و بعضی خایب و خاسر جان دادند باز بعد از حصول ثروت و جاه بعضی را استمرار دولت در دو سه پشت مقدر شد و بعضی را چندی باطل جلوه داد باز مضمحل گشت به این جهت امتداد ایام هر فرقه مختلف افتاد، اهل تاریخ گویند که ناؤوسیه در بغداد بکثرت تمام بودند خصوصاً در سنه خمسّمائیه و اکثر فرق شیعه در مصر و شام و عراق و اذربایجان و فارس و خراسان منتشر بودند تا آنکه فتنه تترار بوقوع آمد و اینها از بلاد خود فرار کرده به اطراف و جوانب دور دست افتادند و در بلدان

دیگر این بلیه شایع شد و مردم به اغوای اینها از جا رفتند لیکن در فتنه تار اکثر فرق شیعه مفقود گشتند و نابود شدند بعد از آن کسی از شیعه نماند الا قلیلی از غلاة و باطنیه و اکثری از زیدیه و امامیه اثنا عشریه و مهدویه.

اما غلاة پس اعظم ایشان سبائیه اند که قائل به الوهیت جناب علوی اند و در اردبیل و دیگر شهرهای آذربایجان فی الجمله موجوداند و هیچ عبادت ندارند مگر آنکه در سالی سه روز روزه میگیرند و میگویند که در شهر بغرا از بلاد ترک نیز آنجماعه هستند و پادشاهی آنجا دعوی میکنند که از نسل یحیی بن زید بن علی بن الحسین ام است، واز غرایب آنکه مردم آن شهر همه امرد و کوسه نقش می باشند و در هیچ کس ریش نمی براید مگر پادشاه ایشان ریش دراز دارد و در بعض دیهات زابلستان نیز پاره‌ای از این جماعه را نشان میدهند و دیگر فرقه از غلاة که قایل بحلول باری تعالی در بدن علوی اند مفضلیه و نصیرییه اند (مفضلیه) را امتداد زمانی بسیار شد تا این وقت در بلاد کنجه موجوداند و (نصیرییه) را نیز عمر طویل شد در کوهستان خراسان هستند و جسته جسته در شهرهای خراسان نیز یافته میشوند و بعضی از آنها در هندوستان نیز در عهد سلطنت محمد شاه پادشاه دلهی آمده بودند و در خانه امیر خان فرو کش کرده چند کس از مردم معتبر با او ملاقات نمودند او خبرداد که در کوهستان خراسان ایحیان نام دیهی است که سکنه آنجا همه غلاة و نصیرییه اند و در آن دیه امامی است که خود را از علویان میگیرد و در هر شهر از شهرهای خراسان نایی می فرستد و واقعه نویسی معین میکند و در اصطلاح آنها لفظ اله بر امام رسول بر نایب او و لفظ جبرئیل بر واقعه نویس اطلاق میکنند اصلا با شریعت کار ندارند و هیچ عبادت ندانند مگر ادای خمس بسوی امام مذکور میکنند و دیهات دیگر در قرب و جوار ایحیان نیز بهمین مذهب متمذهب اند و از خرافات ایشان آنست که گاهی اله از بود و باش زمین بستوه می آید پس حکم میکند ابر را که بسان زینه پایه گردد و بالای او می برآید و سیر آسمان میفرماید و باز به زمین نزول میکند. و از عقاید ایشان آنست که محمد فرستاده علی است و منکر معاندند و قایل به تناسخ ارواح در

ابدان‌اند و گویند که ارواح همیشه از بدنی به بدنی انتقال می‌نمایند و جنت عبارت از بدن انسانی است که صاحب ثروت و نعمت باشد و دوزخ کنایت از بدن انسانی که صاحب فقر و مسکنت باشد و زیدیه در بلاد عرب منتشر بودند تا آنکه بعضی از شرفاء حسنیه که در مذهب زیدی بود بر بلاد یمن تسلط یافت پس اکثر زیدیه را در یمن جمع نمود و تا حال در آن بلاد زیدیه جمع‌اند نصف ملک یمن که نجد یمن است یعنی جانب بلند و کوهستان است زیدی مذهب و نصف دیگر که جانب نشیب است و بر سواحل دریاست شافعی مذهب است و باطنیه از اسماعیلیه نیز در بعض بلاد خراسان و کوهستان بدخشان و بر سواحل دریای شور و در گجرات هند موجودند و در اصطلاح اهل خراسان آنها را میمن گویند و چیچک میمنان که اسب خوب از انجا آرند شهر معمور ایشان است و مهدویه از اسماعیله مدت ایشان خیلی دراز شد و مکنت و قوت ایشان بکمال رسید چنانچه سابق در احوال محمد بن عبدالله که خود را مهدی لقب کرده بود و بر بلاد مغرب در سنه دوصد و نود و شش خروج کرده با امراء مقتدر عباسی که صوبه دار آن نواحی بودند جنگ نموده غالب آمده افریقیه را متصرف شد گذشت و مصر و مغرب در دست اولاد او تا مدت‌ها ماند و رفته رفته مذهب آنها را اهل یمن نیز قبول کردند و تا مدت دوصد و شصت سال از ابتداء سلطنت آنها تا انقراض دوره آنها گذشت و بر یک طریقه بودند تا آنکه حسن صباح حمیری بوسیله نسبت پسر نزار که ادعا نمود از کوهستان طبرستان و جبل خروج کرد و در حصن الموت قرار گرفت و این قصه در حدود سنه چهار صد و هشتاد و سه بوقوع آمد بعد از تسلط بیرون حصن الموت صومعه ساخت و در آن به ریاضات شاقه مشغول شد و کمال زهد و ورع به مردم و نمود تا اکثر مردم قزوین و طبریه و کوهستان فریب خورده معتقد او شدند بعد از آن مذهب نزاریه را آشکارا ساخت و در پی ایذاء مسلمین اهل سنت و جماعت افتاد و اعظم مکر او این بود که از اتباع خود فتاکان را به شهرهای اسلام میفرستاد و آنها را می‌گفت که علماء و امراء و اعیان اهل سنت را بحیله و مکر بکشند پس بعضی از ایشان بصورت طلبه علم نزد عالمی متلمذ میشدند

و در خلوت و جلوت با وی مصاحب بوده انتهاز فرصت کرده او را بقتل می رسانیدند و بعضی در شکل خدمتگاران نزد امیری نوکر میشدند و وقت قاپو کار خود میکردند و به این حيله جماعت کثیره را از علماء و امراء و صلحاء اهل سنت را قتل کردند، و چون قوت بسیار بهم رسانید با پادشاهان و امراء محاربات کرد و غالب آمد و سابق گذشت که چون حسن صباح را اجل در رسید برین کار کیا را خلیفه خود ساخت و او در وقت مرگ خود پسر خود را که محمد بن کیا بود نایب گذاشت و او پسر خود را که حسن بود و ادعاء نسب خود به هادی بن نزار میکرد خلیفه کرد و این حسن در نهایت مرتبه الحاد و زندیقیت بود و آنچه اسلاف او می پوشیدند بر ملأ اظهار میکرد و پادشاهی این گروه یکصد و هفتاد و یک سال درازی کشید و در فتنه تتار قسمی هلاک شدند که نام و نشانی از آنها نماند گویا فتنه تتار برای استیصال اینها مقتدر شده بود اما مستعلویه پس از پادشاهی ایشان قریب به پانصد و شصت سال ماند و حالا از این فرق هیچ یک نمانده مگر از مهدویه مستعلویه طایفه قلیله را در اقاصی یمن و کناره دریای سند نشان میدهند و الله اعلم.

و نیز باید دانست که در ملک هند جماعه دیگری اند که خود را (مهدویه) نام کرده اند و شعار ایشان اینست که مهدی آمد و گذشت و در بلاد دکهن و راجپوتانه بسیارند این مهدویه را با آن مهدویه مشتبّه نسازید که اینها فرقه جدا اند در بحث امامت دخلی ندارند و در بعض مسائل دیگر با اهل سنت خلاف میکنند مثل رفع یدین در دعا و تقسیم میراث و غیره و اینها اتباع سید محمد جونیوری اند که خود را مهدی موعود خیال کرده بود و ملا علی القاری در رد این خیال او رساله ملنقط از احادیث صحیحّه نوشته است و علامات مهدی موعود را بتفصیل بیان نموده است.

و اما (اثنا عشریه) پس در ابتداء جماعات متفرقه بودند در نواحی عراق و اکثر خود را در اعداد اهل سنت می شمردند و در تقیه و اختفاء دورا دور میرفتند تا آنکه دیالمه آل بویه

مستولی شدند بر بلاد عراق و اول آنها عماد الدوله بود که بر پادشاه ضلعه خود غلبه کرد و نزع ملک او نمود و در خلافت مقتدر عباسی محاربات عظیمه با ملوک نواحی نموده غالب آمده و در اصل او و پدر و برادران او از فرقه صیادان بودند که جانوران پرنده و ماهی و غیره شکار میکردند و میفروختند و قوت میساختند در همین حال از کوهستان دیلم به عراق عجم متوجه شدند و در شهری از شهرهای آنجا جامهای شسته در بر کرده ترتیب لباس درست ساخته نزد امیری رفتند او را قوت اجسام و حلاوت کلام اینها فریفت، نزد پادشاه وقت برد و در لشکریان نوکر شدند رفته رفته به ترددات نمایان ترقی منصب حاصل کردند تا بمرتبۀ امارت عظمی رسیدند و بعد از فوت پادشاه عمادالدوله که از روی عقل و تدبیر سرآمد خانه خود بود پادشاه شد و پادشاهت ایشان در بلاد فارس و عراق و عجم و دیلم استقرار و استحکام پذیرفت و کان ذلک سنه احدی و عشرين و ثلثمائه (۳۲۱) و پادشاهت ایشان تا یکصد و بیست و هفت (۱۲۷) سال امتداد یافت و این خاندان همه از غلۀ اثنا عشریه بودند بهمین سبب درین بلاد که مذکور شد اثنا عشریه فراهم آمدند و آذربایجان و خراسان و جرجان و مازندران و چیلان و جبال دیلم که آخرها در قلمرو دیالمه آمده بود غلبه این مذهب شد و علماء این مذهب بسیار شدند و به تصانیف و توالیف کثیره پرداختند لیکن باوصف این قدرت و غلبه تقیه را از دست نمی دادند و اکثر این فرقه در زی معتزله مستتر می بودند حتی وزیر اعظم دیالمه که صاحب بن عباد بود خود را معتزلی و می نمود با آنکه در باطن رافضی شدید العناد بود چون دولت دیالمه از پا افتاد و نیست و نابود شدند اکثر اثنا عشریه روبه تستر و اختفاء نهادند و خود را در معتزله و اهل سنت بشدت تمام اخفا کردند تا آنکه فتنه تثار برخاست و تر و خشک را بسوخت علقمی وزیر خلیفه عباسی که ازین فرقه بود خفیه با تثار ساختگی داشت اولاً جلوه نمود و آخراً تباه شد لیکن از دلای ایشان خوف اهل سنت زایل گشت و ضعف اسلام موجب قوت اینفرقه شد و درین بلاد اظهار مذهب خود آغاز نهادند تا آنکه سلطان غازان بن ارغون بن ابغا بن هلاکو بن تولیخان بن چنگیزخان به شرف اسلام

مشرف شد و این واقعه عجیبه در سنه ششصد و نود و چهار (۶۹۴) اتفاق افتاد و به دعوت او هزاران هزار از اهل و اتباع و جنود او به شرف اسلام مشرف شدند و او خود را سلطان محمود نام نهاد و او بر روش اهل سنت بکمال خوبی گذرانید و بعد از وی برادر او سلطان الجایتو خدابنده قایم مقام او شد و در امر عمارت و تماشا مصروف و به لعب و ملاهی مشغوف بود ناگاه باوی شخصی از رافضه اثنا عشریه ملاقات کرد که او را تاج الدین می گفتند و سلطان را درین مذهب ترغیب نمود و سلطان به اغوای او دین خود را در باخت و تاج الدین مذکور در دعوت به این مذهب مبالغه تمام داشت و علماء اینفرقه را نزد سلطان جمع آورد خصوصاً ابن مطهر حلی را کمال رونق داد و آهسته آهسته نزد سلطان ثابت کرد که در فرق اسلام فرقه ناجیه غیر از اثنا عشریه نیست چون سلطان نو مسلم بود و از حقیقت دین آگاه نبود و بتواریخ اسلام اطلاع نداشت حیلۀ او پیش رفت و سلطان را با جمیع اهل و اتباع او درین مذهب آورد و تصانیف ابن مطهر حلی که (نهج الحق) و (منهج الکرامه) و امثال آنها است برای دعوت سلطان مذکور و امراء و اتباع اوست و درین زمان غلو اثنا عشریه از حد زیاده شد و ابن مطهر الفین و شرح تجرید و استبصار و نهاییه و خلاصه و مبادی در اصول برای این فرقه پرداخت و بعد از وفات سلطان مذکور پسر او در سنه هفتصد و ده از رفض توبه کرد و به ارشاد اعلام اهل سنت ازین عقیده برگشت و رافضه را اخراج نمود حلی به حله باز گشت و سائر علماء ایشان رو به اختفا آوردند تا آنکه دولت تراکمه که در اصل از فرقه اثنا عشریه بودند در دیار بکر و کرد و پیش آن نواحی بهم رسید و ذلک فی سنه ستین و ثمان مائه (۸۶۰) باز علماء و مکاران این فرقه دران دیار فراهم آمدند قریب پنجاه سال در دولت تراکمه داد غلو و سب و تبرا دادند بعد ا آن دولت تراکمه انحطاط پذیرفت و رواج این مذهب کمی گرفت تا آنکه سلاطین حیدریه که خود را (صفویه) ملقب کردند بسبب قرابت و مصاهرت تراکمه بر ملک دست یافتند و ذلک فی سنه عشر و تسعمائه (۹۱۰) و بر عراق عجم و کرمان مازندران و آذربایجان و خراسان و تبریز بلا منازع متغلب شدند و علماء اینفرقه بکمال ظهور و غلبه مجتمع

گشتند یکی از علماء این گروه بعضی از پادشاهان اینفرقه را نایب صاحب الزمان قرار داد و رسم سجده بجا آورد باین خوشامد کمال تقرب یافت و پادشاه را ترغیب کرد که مردم را برین مذهب اکراه نماید و هرکه سرباز تابد او را بقتل آرد و مردم را از جمعه و جماعت منع نماید و قبله را بسمت چپ منحرف سازد و خطبا را امر نماید که بر سر منابر سب عایشه و حفصه و کبرای صحابه و در کوچه بازار شایع نمایند و در وجوب لعن و تبرا رسایل نوشت و پادشاه به همه اقوال او فرمان پذیر شد و جماعه کثیر از علماء سنت بقتل رسیدند و مساجد خراب شدند و قبور جمعی کثیر از صالحین منبوش گردید و استخوانهای آنها را سوختند مثل عین القضاء همدانی و قاضی ناصرالدین بیضاوی و غیر هما و جمعی کثیر از مقبورین اهل سنت محض بحمایت ایزدی ازین فتنه محفوظ ماندند مثل شیخ الاسلام احمد جامی و شیخ ابوالحسن خرقانی و ابویزید بسطامی و شیخ الاسلام عبدالله انصاری بلکه سایر مشایخ هرات و در امتداد این فتنه ملجأ و ملاذ اهل سنت غیر از بلاد ماوراء النهر چيگر جایی نبود هرکه از دست شان رهایی می یافت به توران زمین خود را میزد و این معنی نزد ملوک ماوراء النهر پی در پی معروض می شد تا آنکه بعضی از ملازاده های هرات بهمین بلا گرفتار شده و اذیت بسیار کشیده نزد خاقان اعظم عبیدالله خان رفتند و عرق حمیت او را بجوش آوردند او فی الفور متوجه خراسان شد و انتقام واجبی گرفت و بلاد خراسان را متصرف شد و بعد از فوت عبیدالله خان باز سلاطین حیدریه یعنی صفویه بر خراسان دست یافتند لیکن ملوک بخارا و بلخ با ایشان منازعت ها داشتند و هر سال ازبکان و ترکان غزوات پی در پی می نمودند و ملوک و امراء خوارزم نیز بهمین و تیره مشغول جهاد و غزای این فرقه شدند و در اسر و بند و قتل و نهب اینها فرو گذاشت نکردند و قیاصره روم نیز از طرف تبریز و اردبیل میخ کوبی در ادبار اینها میکردند تا آنکه بعد از دو صد سال که زمان پادشاهی اینها بود لیکن بخرابی و بی نسقی بدست اقل رعایا و اذل برایا یعنی افاغنه قندهار پایمال شدند و در اصفهان پادشاه وقت را محصور کردند و بعد از مشقت حصار و طول جوع انقیاد و تسلیم نمود رئیس افاغنه در شهر

داخل شد و پادشاه و اهل او را در بند انداخت و خود بر مملکت متصرف گشت در آن وقت فوج فوج از مردم آن دیار که متمذهب باین مذهب بودند ملجأ و مفر خود نواح هند و سند را یافته هجوم آوردند و بهر وسیله خود را نزد امراء و ملوک و تجار سرخرو کردند و رفته رفته مذهب ایشان در هند و سند رواج تمام پیدا کرد و آخرها وزارت و امارت و صوبه داری های هند و هندوستان تسلیم این گروه شد و بسبب ریاست ایشان مدهانت ملوک تیموریه در اکثر بلاد هند و سند رسوخ ایشان در رنگ عراق و خراسان رو داد.

فائده سوم: هر فرقه را از فرق شیعه داعیان بوده اند که بمذهب آن فرقه مردم را دعوت میکردند و آنها در اصطلاح شان دعاء گویند و طریق دعوت نزد ایشان یا علم است یا مال یا زبان یا سیف اما علم پس ترویج شبهات و تقریر آن بنهجی که خاطر نشین خواص و عوام تواند شد و سخن را موافق استعداد و الف و عادت مدعو گفتن و بر هم زدن دلایل اهل سنت و مدح مذهب خود و ذم مذهب غیر و اما مال پس دادن عطایا و انعامات و کسی را که درین مذهب در آید و جدید الایمان باشد تعظیم وافر نمودن و او را بمزید اکرام و انعام نواختن و خدمات و مناصب را با اهل مذهب دادن و مخالفان مذهب را معزول و مهان و محقر ساختن و در حکم و فیصل خصومات جانب داری هم مذهب نمودن و مخالف را شکست دادن و اما زبان پس مواعید حسنه نمودن بشرط دخول در مذهب و الفاظ شفقت آمیز و کلمات مهر انگیز گفتن با کسی که میلان به مذهب او دارد، و عفو و خشونت نمودن با کسی که مخالف مذهب اوست و اما سیف پس قتل و اتلاف مخالفان مذهب و اکراه نمودن مردم را تا قبول کنند مذهب او را و قتال و جدال نمودن با رؤساء مخالفین تا شوکت آنها مضمحل گردد پس طایفه ای از دعاء باشند که هر چهار امر را جامع باشند و او اکمل دعاء است بسیار نادر الوجود و برخی بر دو وجه دعوت کنند و برخی بر سه وجه و باعث بر دعوت نیز چند چیز می باشد اول تضلیل اهل ملت و تفریق کلمه ایشان و ایقاع خلاف در میان آنها تا از نکابت آنها خود و اهل مذهب خود را محفوظ مانند چنانچه عبدالله بن سبا را اخوان بود. دوم تکثیر سواد لشکر

خود تا بتوفیر جمعیت کاری از پیش برند چنانچه کیسان را بود. سوم حب جاه و ریاست و بدست آوردن ملک و مال چنانچه مختار را بود و جمعی کثیر ازین فرقه براب حب جاه و مال مدعی سفارت شده اند میان ائمه و امامیه خصوصاً در زمان غیبت صاحب الزمان و در زمان عباسیه که اکثر ائمه نظربند بودند در سر من رأی و بغداد و مکاتبات جعلی و رقعات مزوره ظاهر میساختند و امامیه را نشان میدادند و تسلی خاطر آن ها میکردند و روایات دروغ از ائمه می آوردند تا جمیع شیعه آنها را قدوه خود انگارند و خمس اموال خود بدست آنها سپارند و امهات اولاد خود را و جواری ابکار خود را برای اینها حلال سازند و ضیافتها و نذور تقدیم نمایند و این جماعه را وکلاء و سفرا خوانند و اکثر فروع شیعه خراب کرده شده آنهاست. چهارم خوشامد صاحب ثروت یا مالک دولتی که دوستدار این مذهب و اهل این مذهب باشد. پنجم توقع داشتن ثوابی از خدا و کم کسی از این طایفه باین باعث دعوت نموده است. ششم موافق نمودن اقارب و دوستان خود با خود در مذهب تا صحبت درست ماند و اختلاف در خانه پیدا نشود مثل زوج و زوجه و اولاد و عشایر و اخوان و بنی اعمام. هفتم خلاص دادن برادران نوعی خود از دوزخ، بعضی سادگان و صاف لوحان از این طایفه باین نیت هم دعوت کرده اند نقل کنند که خواجه از اهل مشهد در اصفهان در صحن سرای خود باغی عجیب ترتیب کرده بود و در ایام بهار برای عام می داد تا خاص و عام نظاره آن باغ نمایند و از میوه او بچینند و هر گاه کسی از اهل سنت در آن باغ می در آمد آن خواجه های های میگریست، مردم پرسیدند: گفت باعث گریه من شفقت است بر بنی نوع خود که در دوزخ خواهند سوخت. هشتم القاء عداوت و بغض در میان اهل سنت و تحریک سلسله گفتگو و لعن فیما بین اهل یکخانه از خانه آنها تا معاش آنها خراب و زندگی آنها تلخ شود.

و از تحریر سابق معلوم شد که اول دعاء هر فرقه مبتدع مذهب آن فرقه است و اول دعاء علی الاطلاق عبدالله بن سبأ است و حامل بر دعوت مر او را ایقاع رخنه در اسلام و القاء خلاف فیما بین المسلمین بود چنانچه قصه دعوت او بتمامها در (ترجمه تاریخ طبری) که

مترجم آن شیعی است مرقوم است می گوید: پس سال سی و پنجم از هجرت در آمد و درین سال مذهب رجعت پدید آمد و فتنه ها برخاست بر عثمان، عبدالله بن سبا اول مذهب رجعت آورد و او مردی بود جهود از زمین یمن، و کتابهای پیشین بسیار خوانده بود بیامد و گفت من بردست عثمان مسلمان شوم و چنان طمع داشت که چون مسلمان شود عثمان او را نیکو دارد و چون مسلمان شد عثمان او را هرگز التفات نکرد او هر کجا که مینشست عیب عثمان می گفت و خبر به عثمان رسید، و گفت: این جهود بری کیست و بفرمود تا او را از شهر بیرون کردند به مصر رفت و خلقی بسیار بر وی جمع شدند وی را بزرگ داشتند از بهر علم چون دانست که سخن او میشنوند این مذهب نهاد و گفت عیسائیان همی گویند که عیسی با این جهان آید مسلمانان احقراند که گویند محمد [صلی الله علیه وسلم] باز آید چنانکه خدای تعالی می فرماید (إِنَّ الَّذِي فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لَرَادُّكَ إِلَيَّ مَعَادٍ قُلْ رَبِّي أَعْلَمُ مَنْ جَاءَ بِالْهُدَى وَمَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ (۸۵) القصص:) از مردمان گروهی این پذیرفتند و چون این محکم شد گفت خدای را بر زمین صد و بیست و چهار هزار پیغمبر بود و هر پیغمبری را وزیری بود و وزیر پیغمبر ما علی بود و حق خلافت او راست و عثمان آن را به جور و ستم گرفته است چون عمر وقتی کار به شوری افگند همه اتفاق کردند برعلی و عبدالرحمن بن عوف دست علی را گرفت که باوی بیعت کند که عمرو بن العاص او را بفریفت تا بیعت را به عثمان گردانید و عثمان این کار را بناحق گرفت. و برین خلقی او را متابع شدند پس چون این دو کار در دل مردمان شیرین کرد آنگاه گفت امر به معروف کردن فریضه است همچو نماز و روزه و خدای تعالی در قرآن اندر یاد کرده است فرموده: (كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ آمَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِنْهُمُ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ (۱۱۰) آل عمران) و ما اکنون به عثمان هیچ نتوانیم انجام بدهیم مگر باید که فرمان برداری وی و کار وی را نکنم و جور ایشان از خویشان باز داریم و این عبدالله بن سبا از بیان این و آن خواست که مردمان را بر عثمان دلیر گرداند و مردمان را این مذهب خوش آمد و به رجعت

پیغمبر مقرر آمدند و عثمان را کافر خواندند و این مقاتل پنهان همی داشتند و به ظاهر امر معروف همی کردند و بکار داران همه خلق متفق شدند عثمان را خلع کنند و یکی دیگری را بخلافت بنشانند و وعده بنهادند که فلان روز در مدینه گرد آئیم و خبر به عثمان رسید که مردمان به شهرها گرد آمده اند و همی آیند که تو را خلع کنند الی آخر ما قال بالجمله کار ابن سبأ و اصحاب او درین حیص بیص آن بود که هر گاه مقدمه به اصلاح می آمد به کلمات وحشت انگیز و احتمالات خباثت آمیز کرده را ناکرده میساخت تا نائره فتنه را اشتعال تمام بخشید و نقش او بر مراد نشست و اوباش های مصر خلیفه را شهید ساختند و چون بیعت مرتضی واقع شد بترسید که باز کار اسلام بر قرار شود و جهاد نافذ گردد خود را در زمره شیعه مرتضی داخل کرد و در اضلال سفهاء قوم داد ابلیسی داد و شیطنت را از سر نو بنیاد نهاد.

و بعد از وداعی این فرقه (کیسان) و (مختار) اند و قصه دعوت ایشان آنست که چون حضرت امام حسین سیدالشهدا از دست اشقیاء شام و عراق منصب شهادت یافت کیسان که سابق حال او مذکور شد ادعا نمود که در اصل بعد از مرتضی امام محمد بن الحنفیه است و حسین امام نبودند زیرا که با معاویه و اهل شام مداهنه و زمانه سازی کردند و مردم را بسوی محمد بن الحنفیه دعوت نمود و مختار از جمله اتباع او شد و چون مختار را ولایت کوفه و نواح آن دست داد مردم را بسوی مذهب خود خواند و برای تألیف جماهیر شیعه کوفه قایل به امامت سبطین شده و بعد سبطین محمد بن الحنفیه را امام گفت باین جهت تمام شیعه کوفه متابعت او نمودند و اظهار نمود که مرا محمد بن الحنفیه خلیفه کرده است برای گرفتن کین از قاتلان امام حسین و نواصب مروانیه و امارت بلاد مفتوحه بمن داده است و به رؤساء شیعه نامه سر بمهر حواله نمود که آن را علی رؤس الاشهاد بخوانند در وی مرقوم بود: از محمد بن علی به شیعه کوفه و رؤساء آنها فلان بن فلان و فلان بن فلان اعلام باد که من مختار بن عبیده الثقفی را خلیفه خود کرده ام پس اطاعت امر او بجا آرند و در رکاب وی جهاد اعداد نمایند بمال و جان و تابعان و پیروان خود را بر مقاتله اعداد و اطاعت مختار مذکور تقید نمایند و

چون این نامه خواندند همه در رقبه اطاعت او در آمدند اول در کوفه قاتلان امام را تفحص نموده به قتل رساندند و امیر کوفه گریخته رفت و بجای او مختار امیر شد بعد از ان ابراهیم بن مالک اشتر را برای جهاد کسانی که در عراق بودند از اتباع مروانیه و ناصرین آنها نامزد کرد پس ابراهیم از کوفه کوچ کرد و هر کی را که از آنها یافت کشت و بلاد عراق و اهواز را در تصرف آورد و دیار بکر و آذربایجان را نیز بخود متعلق ساخت باز قصد شام و دمشق نمود چون این خبر به عبدالملک بن مروان رسید عبیدالله بن زیاد را با صد بار صد هزار سوار رخصت نمود و ابراهیم بن مالک اشتر با دوازده هزار سوار بمقابله او شتافت مقاتله سخت در پیش آمد و به برکت نام امام حسین رضی الله عنه ابراهیم غلبه یافت و ابن زیاد لعین مقتول شد باین جهت قدر مختار در ذهن شیعیان خیلی بلند شد و زبان به ستایش و ثناء او کشادند حتی که شیعه مخلصین که اهل سنت و جماعت بودند نیز بر انهزام جیوش مروانیه و مقتول شدن ابن زیاد لعین حمد الهی بجا آوردند و فعل مختار را که به نیت طلب ملک و ریاست کرده بود پسندیدند و از هر جانب شیعه متوجه به مختار شدند و اقبال نمودند، چنانچه در تواریخ مرقوم است بعد از ان دعاوی بلند شد مثل آمدن جبرئیل نزد خود و حصول علم غیب خود را بر ملا گفتن گرفت تا آنکه اکثر شیعه کوفه از وی متفر شدند و با هم مشاجرات و مناظرات واقع شدن گرفت ناچار به عبدالله بن الزبیر التجا آوردند و همه این ماجرا بیان نمودند عبدالله بن الزبیر مصعب بن الزبیر که زوج سکینه بنت الحسین و داماد امام شهید بود برای دفع مختار نامزد کردند تا شیعه کوفه او را احق بریاست دانسته جانب مختار را اهمال نمایند مصعب بن الزبیر اول در بصره رفت و مردم آنجا را با خود گرویده ساخت و شیعه کوفه را نیز برسل و رسائل از مختار شکسته و با خود پیوسته نمود و ابراهیم بن مالک اشتر را که شمشیر بران مختار بود به ولایت موصل و دیار بکر تطمیع کرده با مختار قتال فرمود و او را قتل نمود و اتباع او را متفرق ساخت و شیعه مخلصین را که اهل سنت بودند بجای مختاریه و کیسانیه سرفراز فرمود و اکثر کیسانیه از مذهب کیسانیه رجوع نمودند و برخی که ماندند مختفی و

خایف بودند و کلمه ایشان در تعیین امام مختلف افتاد چنانچه سابق نوشته شد تا آنکه هشام احول و هشام بن سالم و شیطان الطاق برخاستند و دعاء فرقه امامیه شدند و خود را منسوب به امام زین العابدین و اولاد او کردند و از محمد بن الحنفیه و اولاد او تبرا آغاز نهادند و جمعی از تفضلیه و بقایای مختاریه در مذهب ایشان درآمدند از اینجا صورت مذهب امامیه بهم رسید و همین جماعه اند دعاء مذهب امامیه و اسلاف و پیشوایان ایشان و راویان اخبار ایشان که دین و ایمان خود را از ایشان فرا گرفته اند و بر قول و فعل اینها اعتماد کلی دارند. و عنقریب حال ایشان در این رساله مبین خواهد شد که ایشان مجسمه مصرحه اند که معبود موهوم خود را در ذهن تراشیده هزاران قبایح بدامن او می بندند و ائمه که خود را به آنها نسب می دهند از اینها تبرا و بیزاری می نمودند و لعن می فرمودند و حکم به ضلالت و شقاوت ایشان میکردند.

و هم درین اثناء مذهب زیدیه حادث شد و دعاء آن مذهب بر روی کار آمدند و سببش آنکه زید بن علی بن حسین بر مروانیه خروج فرمود و شیعه مخلصین و تفضلیه و سائر اهل کوفه را دعوت بخود نمود و جمعی کثیر با وی رفیق شدند و از شیعه مخلصین (امام ابوحنیفه کوفی) رحمه الله علیه نیز تصویب رای زید می نمود و مردم کوفه را تحریض بر متابعت زید میکرد و میگفت اگر نزد من ودایع و امانات مردم نمی بود که هنوز به مالکان نرسانیده ام و بر دیگری از اخلاف خود اعتماد ندارم که به تحقیق حق هر یکی را به او رساند، همراه زید جهاد اعدا می نمودم. القصه زید را با فوج مروانیه مقابله رو داد سی هزار کس از شیعه کوفه که سب و تبرای اصحاب کبار میکردند و زید آنها را زجر و توبیخ می فرمود به بهانه عدم موافقت زید در مذهب او را در دست نواصب گذاشته گریخته به کوفه در آمدند و زید به شهادت نایل شد، بقایای زیدیه که همراه آن امام زاده ماندند خود را به آن امامزاده منسوب کرده مذهبی جدا برپا کردند و از عمده دعاء ایشان یحیی بن زید بن علی بن الحسین است و یحیی بن الحسین بن هاشم حسنی است که از نسل حسن بن حسن بن علی بود و خود را ملقب بهادی کرده در سنه دوصد و هشت خروج نمود و بر بلاد یمن و باز بر بلاد حجاز نیز استیلا یافت و در فقه

زیدیه کتابی یادگار گذاشته است که نام او (احکام) است و پسر او مرتضی نیز از دعاء اینهاست و نبیره‌های او حسن بن احمد بن یحیی و یحیی بن احمد بن یحیی نیز از دعاء زیدیه اند و بعضی از زیدیه مذهب را تحریف کرده چیزهای دیگر از امامیه و اسماعیلیه گرفته در آن مذهب افزوده خود را در دعاء زیدیه داخل نموده صاحب فرقه شدند چنانچه ابوالجارود و سلیمان بن حریر و نبترومی و حسین بن صالح و نعیم ابن الیمان و یعقوب، و حالا همه آنها در زیدیه شمرده می شوند کما تقدم و دعاء امامیه در اصل هشامین و شیطان الطاق و اقران اینهاست و کید ایشان در دعوت و اغوا مخجل ابلیس و محیر دجال است به این جهت فرقه امامیه بیشتر از سائر فرق شیعه اند و چون امامیه را با هم افتراق شد هر فرقه را دعاء جدا بهم رسید و بعد از فوت هر امام افتراق می نمودند و پاره به پاره می شدند و جمعی بعد از فوت او پسری را از پسران او نامزد امامت میکردند و جمعی پسر دیگر را و جمعی برادر او را به همین اسلوب تا آخر ائمه اختلاف بر اختلاف افزود و مصداق آیت (إِنَّ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا لَسَتْ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ (۱۵۹) الانعام) در ایشان چهره می گشود تا آنکه نوبت به امام عسکری رسید و بعد از وفات ایشان مختلف شدند جمعی گفتند که او خلفی نگذاشت و امام بعد از جعفر بن علی برادر اوست و برخی گفتند او ولدی گذاشت که محمد مهدی موعود است و خاتم الائمه است و لیکن مختفی شد بسبب خوف از اعداء و آراء ایشان متفق شد بر انحصار دوازده امام و لهذا ملقب به اثنا عشریه شدند و درین وقت باب دعاء مفتوح شد و هر کل و کور مدعی شد که من سفارت میکنم در میان امام غایب و امامیه و کان ذلک فی سنه ست و ستین و مائتین. و بعد از هر موت خلیفه میساختند و عهده سفارت را باو تفویض میکردند تا آنکه نوبت سفارت در سنه سیصد و شانزده به علی بن محمد رسید و او خاتم السفرا شد گویند که وفات علی بن محمد در سنه سیصد و بیست و هشت است و از ان به بعد از طرف امام سفیری نیامد و غیبت کبری حاصل گشت و بعضی از دعاء ایشان اصحاب کتابت اند چنانچه سابقین اصحاب سفارت بودند دعوای مکاتبه با امام می

نمایند و نزد شیعه رقعات مزور آوردند که اینها به خط امام است که در جواب عرایض ما نوشته است و دعاء ایشان علماء ایشان اند که بتصنیف کتب در مذهب پرداخته اند و برای تعلیم فقه و کلام متصدر شده اند و حال ایشان به تفصیل هر چه تمامتر درین رساله نوشته خواهد شد ان شاء الله تعالی و همچنین دعاء ایشان راویان اخبارند از ائمه و از اصحاب ائمه بواسطه و بغیر واسطه در اصول و فروع و فضایل اعمال و حال ایشان نیز بقلم آید ان شاء الله تعالی و از دعاء ایشان پادشاهان ایشانند که مردم را به خوف سیف و سنان و ترغیب در انعام و احسان، درین مذهب آورده اند و علم تاریخ به بیان احوال ایشان کافل است. ناؤسیه و اسماعیلیه که منکر امامت امام موسی کاظم اند، باهم مختلف اند. ناؤسیه گویند که امام جعفر مختلفی شد و نه مرد و او را رجعت است بعد چندی ظاهر خواهد شد داعی ایشان عبدالله بن ناؤس است.

(و اسماعیلیه) گویند که امام جعفر مرد و امام بعد از او اسماعیل بن جعفر است حال آنکه به اجماع مؤرخین و اهل اخبار اسماعیل در حضور امام جعفر در مدینه وفات یافت و در بقیع الغرقه مدفون شد لکن باز اسماعیل را طایفه زنده انگارند و او را منتظر و موعود شمارند داعی ایشان مبارک است باز خلفاء او درین منصب قایم مقام او شدند و جمهور اسماعیلیه بعد از امام جعفر، محمد بن اسماعیل بن جعفر را امام دانند و نص امام صادق در حق او روایت کنند و داعی ایشان حمدان بن قرمط است و بعضی گویند که اسماعیل بعد از امام جعفر وفات یافت و امامت در وی و اولاد وی است به نص سابق علی اللاحق وداعی ایشان عبدالله بن میمون قداح اهوازی است و (مهدویه) که حال ایشان سابق مفصل مذکور شد امامت را تا محمد بن عبدالله بن عبیدالله که ملقب به مهدی است کشیده می آرند که در مغرب زمین او و اولاد او تسلط یافتند و دعاء خود را بمصر و شام و دیگر بلاد اسلام منتشر ساختند و اکثر دعائشان امراء ذی شوکت بودند تا آنکه مصر در دست ایشان آمد و علماء سوء بطمع مال مصاحبت ایشان اختیار نمودند و بمذهب ایشان مایل شدند و دعاء علماء در خاندان ایشان نیز

بههم رسیدند منهم نعمان بن محمد بن منصور و علی بن نعمان و محمد بن نعمان و عبدالعزیز و محمد بن المسیب و المقلد بن المسیب العصیلی و ابوالفتح رجوان و محمد بن عمار الکتانی و اکثر اهل یمن به مذهب مهدویه متمذهب شدند و در سنه چهارصد و هفتاد و سه قصد حج نمود و با دو هزار سوار که یکصد و شصت سوار از آن جمله از اقارب و اهل او بودند روان شد چون به دیهی رسید که او را بئرام معبد گویند پسران نجاح صاحب تهامه که او را به زهر کشته بود سعید نام و برادرش در شهر زیید مختفی بودند ناگاه بر سر وقت او رسیدند و او بیخبر بود مردم قلیل آن وقت نزد او بودند و اکثر فوج او متفرق شده بحواجی خود رفته بودند در این حال او را کشتند و سراو را بریده بردند و برادر او را مع بقیه صالحین نیز همراه او کشتند و فتنه او بالکلیه منقلع شد و از اعظم دعاء مهدویه صالح بن زریک ارمنی است که وزیر فائز بن ظافر عبیدی بود، هزاران را بزور مال و طمع مناصب در مذهب تشیع داخل نمود و از جمله دعاء ایشان فقیه عماره یمنی بود صاحب تاریخ یمن و شاعر مشهور خوشگو است و در اصل شافعی مذهب بود و به طمع مال مذهب ایشان را قبول کرده داعی شده بود با وصف اینهمه تا آخر دم در باطن شافعی بود و عجب آنست که این فقیه عماره در وقتی که سلطان صلاح الدین ایوبی دولت عبیدیه را بر هم زد و بر مصر متصرف شد و بقایای ایشان را قلع و قمع می نمود بنابر احسانی که (فقیه عماره) از وزراء و خلفای دولت عبیدیه یافته بود و نمک پرور آنها بود با آنکه در باطنیت از مذهب ایشان بیزارى داشت به تعصب برخاست و سعی ها و تلاش نمود که باز دولت عبیدیه از سر قایم شود چنانچه او و هفت کس دیگر را از اعیان آن دولت متفق الکلمه شده به فرنگیان سواحل مکاتبات و مراسلات نمودند و جهاز های ایشان را با اسباب جنگ طلبیدند که پسر عاضد را بر تخت بنشانند تا آنکه سلطان صلاح الدین برین حال اطلاع یافت و همه را بر دار کشید از بعد مذهب مهدویه بالکلیه منهدم و منقطع شد و از اهل آن مذهب هیچ کس در مصر و آن نواحی نماند زیرا که سلاطین ایوبیه در قلع و قمع آنها افتادند و نام و نشانی از آنها نگذاشتند مگر آنکه جمعی از

ایشان در سفن و مراکب نشسته به قصد بلاد هند و یمن و جزایر افتادند و چون از احوال دعاء قرامطه و نزاریه در کلام سابق بتفصیل فارغ شده ایم در اینجا اعاده آن رایگان داشته موقوف نمودیم و آنچه درین باب گذشته است اگر چه بظاهر افسانه محض و قصه خوانی صرف مینماید لیکن عاقل را باید که آن را لطایل بشمارد و هر همه را در حافظه خود نگاه دارد که در هر لفظ او نکته ایست بکار و در هر قصه او حکمتی است آشکار که در ابواب آینده بران تنبیه کرده خواهد شد.

باب ثانی

در مکاید شیعه و طرق اضلال و حيله ها و تلبیس و اغوا و مردم را بمذهب خود مایل کردن و این علمی است که اصل او از ابلیس است و فروع بشمار دارد پس ما را لابد است که اول از اصول و کلیات این فن خویش را آگاه نمائیم بعد از آن در مکاید جزئیة ایشان کلام کنیم لا جرم این باب بر دو فصل مرتب شد.

فصل اول در قواعد کلیه اضلال و تلبیس: باید دانست که نزد ایشان از هفت قسم مردم در بنای مذهب لابدی است:

اول: امام که از جانب غیب به او علم برسد بیواسطه و او نهایت سلسله اخذ علم است.

دوم: حجت که علم امام را موافق مذاق مخاطبین بیرهان و خطابت تقریر نماید.

سوم: ذو مصه که از حجت علم را مص کند و بمکد و مص در لغت مکیدن شیر است از پستان.

چهارم: ابواب که آنها را دعاء خوانند اینها را مراتب اند اکبر دعاء آنست که رفع کند درجات مؤمنین را و ترقی بخشد آنها را نزد امام و حجت.

پنجم: داعی مأذون است که عهود و پیمان از مردم بگیرد و به این و سیله در مذهب داخل کند و در علم و معرفت بر روی اینها بگشاید.

ششم: مکلب است که مرد مرتفع الدرجه است لیکن او را اذن دعوت نیست کار او بحث و احتجاج است بر مردم و او را می یابد که ترغیب کند مردم را به صحبت داعی و او را تشبیه دهند به سگ شکاری که شکار را رانده و از هر طرف برو تنگ کرده نزد مرد شکاری بیارد و همچنین این مکلب مذهب شخص را بشهادت بشکند و هر احتمال او را جواب دهد و چون متحیر گردد و طلب حق در دل او نشیند و راغب شود به دریافت آن بر داعی مأذون دلالت نماید و آن داعی مأذون بعد اخذ عهود و میثاق به ذو مصه حواله کند و اگر استعداد او از مقدار علم ذو مصه بلندتر افتاد ذومصه آن را به حجت رساند و علی هذا القیاس حجت به امام اگر مفقود نباشد.

هفتم: مؤمن متبع که به سعی مکلب و داعی تصدیق به امام آرد و در دل خود عزم اتباع امام مصمم کند.

و نیز گفته اند مراتب دعوت نیز هفت است:

اول: زرق است یعنی به فراست و عقل دریافتن حال مدعو که آیا قابل دعوت هست یا نه و دعوت در وی مؤثر خواهد شد یا نه و از کلمات ایشان است که تخم را در شوره زمین نباید افکند یعنی کسی که قابل دعوت نباشد او را دعوت نباید کرد و نیز گفته اند در خانه که چراغ باشد دم نباید زد یعنی در جائیکه متکلم و اصولی اهل سنت باشد سخن نباید گفت.

دوم: تانیس است یعنی انس دادن و استماله نمودن هرکس را موافق مقتضای طبع او اگر شخصی است که راغب بزهد و طاعت است نزد او خود را نیز زاهد و مطیع نمودن و از ائمه کرام احوال زهد ایشان به غلو تمام روایت کردن و ثواب زهد و طاعت را بسیار بیان کردن و اگر شخصی است که بجواهر و زیور آلات راغب است نزد او فضایل عقیق و یاقوت و فیروزج را از ائمه روایت نمودن و ثواب عظیم بر استعمال آنها موعود کردن و علی هذا القیاس در جمیع امور خصوصاً در اطعمه و اولاد و زنان و بساتین و اسپان و غیر ذلک موافق طبع مخاطب سخن کردن.

سوم: تشکیک است در عقاید و اعمال مخالفین مثلاً ذکر از قصه فدک نمودن و حدیث قرطاس را در میان آوردن و عدم تعیین تاریخ رحلت آن سرور صلی الله علیه و سلم و عدم تعیین نسک آن سرور که حج بود یا قرآن یا تمتع و اختلاف روایات اهل سنت از رفع یدین و عدم آن و جهر بسم الله و عدم آن و ذکر مقطعات قرآنی و اختلاف وجوه تفاسیر آیات متشابهات و امثال این امور که موجب شک و تردد سامع می تواند باشد، باربار گفتن و تعجب نمودن تا دلهای سامعان مشتاق تحقیق حق درین امور گردد و از طرف اهل سنت مأیوس شده بمذهب دیگر مایل کردند.

چهارم: ربط یعنی عهد و پیمان گرفتن و از هر یکی به حسب اعتقاد وی قول و قرار استوار کردن تا افشای اسرار نکند و برماً اظهار ننماید و برخی از این طایفه بعد از تشکیک در مرتبه چهارم حواله نمایند و حواله در اصطلاح ایشان اینست که هرچه از امور منقح نشود او را نزد امام باید طلبید و باید گفت که امام برای همین روز سیاه در کار است که بیواسطه از غیب علوم را میگیرد و به امت میرساند و اختلاف را زایل میکند اگر اهل سنت علوم خود را از امام میگرفتند درین کج مج نمی افتادند و چپ و راست نمی زدند و نمیرفتند.

پنجم: تدلیس است و آن دعوای موافقت اکابر دین است در مذهب با خود که به اجماع مخالف و موافق از اجل علماء یا از اخیار اولیاء باشند مثلاً گفتن که سلمان فارسی و ابوذر غفاری و مقداد کندی و عمار یاسر بر مذهب شیعه بودند و بعضی الفاظ ایشان را دلیل برین مدعا آوردند و حسان بن ثابت و عبدالله بن عباس و اویس قرنی و حسن بصری از تابعین و امام غزالی که ملقب به حجت الاسلام است نیز از طایفه شیعه بود و کتاب سرالعلمین را که افترای محض است بر آن بزرگ، شاهد این مدعا ساختن و حکیم سنائی و مولانای روم و شمس تبریز و خواجه حافظ شیراز نیز در پنهان از این طایفه بودند و بعضی از ابیات را که منسوب به ایشان است یا ملحق به مثنویات و دواوین ایشان است گواه گرفتن تا میل سامع بیشتر شود که آن قسم که اکابر اختیار نموده اند و پنهان داشته اند البته خالی از سری نیست.

ششم: تاسیس است یعنی قواعد خود را آهسته آهسته در ذهن سامع انداختن و اصول و مبادی آنرا که بمنزله اساس است در خاطر او جا دادن بنهجی که چون نتایج را بروقا کنند قبول نماید و جای انکارش نماند مثلاً گویند که قرآن شریف دین و ایمان جمیع اهل اسلام است هیچ کس را از او سرتابی نیست پس آنچه در وی خدای تعالی حکم فرستاده است واجب القبول است بعد از آن گویند که آیه (ذَلِكَ الَّذِي يُشِرُّ اللَّهُ عِبَادَهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى وَمَنْ يَقْتَرِفْ حَسَنَةً نَّزِدْ لَهُ فِيهَا حُسْنًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ شَكُورٌ) (۲۳) الشوری) چه معنی دارد و لفظ (وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أُولَئِكَ يُعْرَضُونَ عَلَى رَبِّهِمْ وَيَقُولُ الْأَشْهَادُ هَؤُلَاءِ الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَى رَبِّهِمْ أَلَا لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ) (۱۸) هود) چه میفرمایند و مراد قرائت متواتره (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَى أَوْ عَلَى سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِنْهُ مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ وَلَكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمْ وَلِيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ) (۶) (ارجلکم ... المائده) بالجرحه چه میشود و قرائت شاذه (وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ

النِّسَاءِ إِلَّا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ كِتَابَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَأُحِلَّ لَكُمْ مَا وَرَاءَ ذَلِكَ أَنْ تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُمْ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسَافِحِينَ فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ بِهِ مِنْهُنَّ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا تَرَاصَيْتُمْ بِهِ مِنْ بَعْدِ الْفَرِيضَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا (٢٤) فما استمتعتم به منهن الايه . النساء) (وَأَنْ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُمَتِّعْكُمْ مَتَاعًا حَسَنًا إِلَى أَجَلٍ مُسَمًّى وَيُؤْتِ كُلَّ ذِي فَضْلٍ فَضْلَهُ وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ كَبِيرٍ (٣) الى اجل مسمى الايه - هود) چه مضمون دارد.

هفتم: خلع است یعنی پرده از رو افگندن و بی پرده نسبت ظلم و غصب به صحابه نمودن و مذهب خود را اصولا و فروعا و اشکار گفتن و چون حال مدعو تا به اینجا رسید که این همه را متحمل شد مدعا حاصل گردید و بعضی از این فرقه مرتبه دیگر بعد از خلع افزایند و آنرا سلخ نامند یعنی مدعو را از جمیع معتقدات سابقه او تبرا دادن و از آباء و اجدادش که بر آن مذهب بودند بیزار ساختن و از اولاد اقارب خود بی علاقه کردن و غالب اینست که این معنی بعد از قبول مرتبه هفتم خود بخود حاصل میشود حاجت به دعوت داعی نیست.

فصل دوم در مکاید جزئیه روافض علی التفضیل: باید دانست که مکاید جزئیه ایشان از سه قسم بیرون نیست یا افتراء محض است که بر اهل سنت میکنند یا مسخ و تبدیل تقریر است که امر واقعی را بنهج تعبیر کنند که نزد عوام موحش افتد یا فی الواقع مذهب اهل سنت است بی تغییر و تبدیل اما عند التحقيق موجب طعن و لعن نمیشود و اینها او را موجب طعن قرار داده اند و ما درین رساله بسبب عجلت و قلت فرصت چندی از مکاید جزئیه ایشان را عدمی نمائیم و اقسام ثلاثه را مخلوط با هم ایراد نموده تمیز اقسام ثلاثه را فیما بینها و قیاس مکاید متروکه را بر مکاید مذکوره حواله بر فهم سامع ذکی می نمائیم که (ما لا یدرک کله لا یتدرک کله) و نیز باید دانست که اشد فرق شیعه از روی مکاید و مطاعن فرقه امامیه اند و ایشان را دعوت بمذهب خود مبالغه تمام است حال آنکه دعوت غیر بمذهب خود نزد ایشان حرام و منهی عنه است پس درین کار موافق اعتقاد خود نیز آثم و بزه کار میشوند کلینی از امام

ابوعبدالله جعفر صادق رضی الله عنه روایت میکند که فرمود کفوا عن الناس و لا تدعوا احداً إلى امرکم یعنی باز مانید از مردم و هیچکس را مخوانید بسوی مذهب خود وقتی که امام معصوم از دعوت منع فرموده باشد دعوت حرام خواهد بود و ارتکاب حرام بلکه آنرا عبادت دانستن صریح مخالفت معصوم است معاذ الله من ذلک.

کید اول: آنکه میگویند نزد اهل سنت باری تعالی چیزی را که بر ذمه او واجب است اخلاص و اهما می فرماید و آنچه لایق مرتبه الوهیت است ترک میکند و این طعن افتراء محض است که نه صریح اهل سنت بآن قایل اند و نه از اصول و قواعد ایشان لازم می آید زیرا که قاعده اهل سنت آنست که هیچ چیز بر باری تعالی واجب نیست و معنی وجوب نسبت بذات پاک او متصور و معقول نمی شود و چون چنین باشد اخلاص بواجب و اهما آن چه معنی دارد آری از اصول شیعه لازم می آید که باری تعالی لایق مرتبه الوهیت را ترک کند و آنچه بر ذمه او واجب و فرض است ادا ننماید پس ملام و مطعون شود تعالی الله عما يقول الظالمون علواً کبیراً.

شرح این اجمال آنکه: باری تعالی ابلیس را پیدا کرد و باز او را تا وقت معلوم مهلت داد و قدرت اغوا و گمراه کردن به وی بخشید و بر ذمه باری تعالی واجب بود که او را بعد از قصد اضلال و اغوا فرصت یک لمحّه ندهد و جان او را بستاند تا بندگان مکلفین او فارغ البال به عبادات و طاعات مشغول میشدند و اگر مهلت میداد بایستی که او را قدرت گمراه کردن نمی بخشید و قاعده شیعه اینست که هرچه اصلح است در حق بندگان بر ذمه باری تعالی واجب و فرض است بجا آوردن آن پس باری تعالی این فرض را ترک کرده و اهل سنت از اصل وجوب منکرند. و گویند (لَا يُسْأَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْأَلُونَ (٢٣) الْأَنْبِيَاءُ): اگر چیزی بر ذمه او واجب و فرض باشد او هم مثل مخلوقات زیر حکم و فرمان کسی باشد و او قاهر بر کل ماسوای خود خواه عقل و خواه صاحب عقل نباشد و نیز شیعه میگویند که باری تعالی محمد

بن الحسن المهدی را که صاحب الزمان است حکم فرمود که از مردم پنهان شود و اختفا پذیرد و این حکم در کتابی که مختوم بخواتیم ذهب است نوشته فرستاده پس عامه بندگان را از لطف امام و فیض و ارشاد او محروم ساخت و اگر گویند که این همه بسبب خوف از اعداء او در حق اوست گوئیم اول اعدا چرا بایستی آفرید و اگر آفریده شدند آنها را قوت ایصال مکروه به امام چرا دادند و اگر دادند چرا امام را قوت مدافعه آنها ندادند. الغرض این گروه عیوب خود را بر دیگران می بندند و تحقیق این مقام آنست که اهل سنت از اول منکر وجوب بر باری تعالی شدند تا درین قسم شبهات دست و پا گم نکنند. و فرق دیگر آنکه شیعه و معتزله اول قایل بوجوب اصلح و لطف گشتند و چون در واقع خلاف آن دیدند بتکلفات وارده که تشفی خاطر سایل نمی تواند شد دفع این شبهات قصد کردند چون مقصد حاصل نشد بعد از خجالت بر اهل سنت طعن نمودند که ایشان چیزی را که ما واجب می دانیم و عقل ما حکم بوجوب آن بر باری تعالی به قیاس غایب بر شاهد می نماید از باری تعالی واجب الصدور نمی دانند و ترک آنرا جایز میگویند و این مغلطه ایست در اکثر مسایل تنزیه در پیش آمده و جوابش بر ظاهر است که آنچه شما او را واجب بر او میدانید در حقیقت واجب نیست پس ترک او ترک واجب نباشد و این قصه بدان ماند که مغلی جاهل پیش مفتی آمد و پرسید که مادر زن زن میشود مفتی گفت: نه، گفت: من کردم، چه قسم شد و با وصف این همه در دفع شبهات ملاحده دست و پا گم می کنند و بعد از عجز و خجالت حکمت و مصلحت این افعال را به علم او تعالی حواله می نمایند و در حق ایشان و اهل سنت مثل مشهور صادق می آید که:

بیت:

آنچه دانا کند نادان * لیک بعد از فضحیت بسیار

کید دوم: نیز ازین قبیل است گویند که اهل سنت صدور قبايح از باری تعالی تجویز می نمایند یعنی زنا و سرقه را به خلق و اراده او میدانند و به شیطان و انسان حواله نمی کنند و درین تجویز کمال سوء ادب است نسبت بجناب کبریای او تعالی، و نمی فهمند که مذهب اهل سنت آن است که لا قبیح منه تعالی یعنی امور که نسبت به انسان و شیطان قبیح است و بر آن مؤاخذه میشود نسبت به باری تعالی قبیحی ندارد و ظاهر است که حسن و قبح امرین اضافین اند مختلف میشوند با اختلاف منسوب الیه، اصل قباح اینست که از باری تعالی بعض اشیاء را قبیح و بعض را حسن دانیم و در ورطه اشکال افتیم زیرا که بر اصول شیعه هر گاه حسن و قبح در افعال باری تعالی جاری شد هرچند نسبت خلق قبايح به او تعالی ننمایند لیکن قدرت و تمکین از فعل قبايح به بنده بخشیدن کار اوست نزد ایشان هم از آن گزیر نیست پس صدور قبايح بواسطه لازم آمد و تمکین و قدرت بخشیدن بر قبیح نیز قبیح است اگر شخصی را به یقین دانیم که هرگاه کارد خواهد یافت شکم خود را چاک خواهد کرد و او را کارد دادیم البته نزد عقلا مذموم خواهیم بود و کشنده او ما را خواهند گفت که بدست خود شکمش چاک نکنیم و کارد نرانیم درین هر دو شکل فرقی نیست پس این طعن هم منعکس بر ایشان است و اهل سنت قلع اصول این مطاعن نموده به آسودگی تمام تنزیه او تعالی را از صدور قبايح با وصف اعتقاد توحید فعلی بلا اشتراک بوجه من الوجوه معتقدند و ذلک من فضل الله علیهم و نیز باری تعالی باجماع گوشت حیوانات را برای انسان حلال کرده و انسان را بر حیوانات مسلط ساخته پس میگیرند و ذبح و سلخ میکنند و در افراد انسان اکثرا عصاء اند و در افراد حیوانات همه مطیع و منقاد و مسبح پس عاصی را بر مطیع باین مرتبه مسلط کردن و بقتل و سلخ او إذن دادن اگر قبیح نباشد چه خواهد بود و اگر گویند که این همه آلام که به حیوانات میرسد در مقابله آن اعواض کثیره در آخرت خواهند یافت چنانچه مذهب شیعه و معتزله است و المی که موجب عوض کثیر باشد رایگان نیست گوئیم که رسانیدن الم باز عوض دادن چه ترجیح دارد بر آنکه از ابتدا الم هم ندهند و عوض هم ندهند بلکه نزد اکثر

عقلا شق ثانی ارجح است و این بمثابة آنست که پدر شخصی را بکشند و او را دیه دهند و گویند که منظور ما دفع افلاس این شخص بود باین مبلغ که او را رسید وزن! این حرکت را نزد عقل باید سنجید و نیز باری تعالی رزق وافر به اکثر بندگان گنهکار خود می بخشد حال آنکه وفور رزق در حق آن بندگان مضرتر از سم مهلک می باشد که به سبب آن در زمین فساد و تباه کاری و فسق و فجور و تکبر و بغی می ورزند و خونریزی و زنا و لواطه و شرب خمر بعمل می آرند بلکه بعضی از ایشان دعوی الوهیت میکنند مثل نمرود و فرعون و مقنع و امثال اینها و بعضی قتل انبیاء و پیغمبر زاده‌ها می نمایند مثل یزید و اخوان او و این امور در غایت قبیح اند که هر عاقل بقیح آن قایل است و قدرت دادن برین افعال قبیحتر از آن افعال است و اگر شیعه گویند مصیبت قتل و اسر و ذلت که بر بعضی از پیغمبران و پیغمبر زاده‌ها واقع شد چون مستلزم ثواب جزیل است در عقبی سراسر حسن و صلاح دارد نه قبیح و فساد گوئیم پیغمبران و پیغمبرزاده‌های دیگر که باین مصایب گرفتار نشده اند از این ثواب جزیل بدون چشیدن این آلام یافتند یا نه اگر یافتند در حق حضرت یحیی و حضرت امام حسین ترک اصلح و فعل قبیح واقع شد زیرا که ازین ثواب عظیم محروم ماندند.

و تحقیق حق درین هر دو مسئله آنست که وجوب سه قسم است: طبعی و شرعی و عقلی و علی هذا القیاس حسن و قبح را باید فهمید و به اجماع ثابت است که وجوب طبعی و شرعی در حق بار تعالی ثابت نیست زیرا که اول مستلزم بی اختیاری و ناچارگی است و ثانی مستلزم محکوم و مکلف بودن. آمدیم بر وجوب عقلی زیرا که اگر معنی وجوب عقلی اینست که آنچه عقل عقلا او را در هر واقعه بالخصوص تقاضا کند باری تعالی را از آن خلاف کردن جایز نباشد پس این خود منافی معنی الوهیت است و بحث هم در همین معنی است و شیعه و معتزله همین معنی را در دین یا دنیا جمیعاً ثابت میکنند و جناب باری تعالی را در اذهان خود مثل ارسطو و افلاطون یا سکندر و اورنگ زیب قرار میدهند و پر ظاهر است که چون عقلا و عقول عقلا همه حادث و مخلوق و مقهور او باشند او را زیر فرمان مخلوقات و حوادث خود

گردانیدن کاملاً بی عقلی است و اگر معنی وجوب عقلی اینست که آنچه حکمت او تعالی نظر به مصالح کلیه عالم تقاضا میکند بر طبق آن از او صادر میشود پس این معنی نزد اهل سنت نیز مسلم الثبوت است یراعی الحکمة فیما خلق و امر در عقاید عضدیه و دیگر کتب کلامیه ایشان واقع است لیکن چون حکمت الهیه که نظر بمصالح کلیه عالم است احاطه بران غیر او تعالی را که علام الغیوب است ممکن نیست در هر فردی بالخصوص و در هر واقعه جزئییه حکم باصلاح و وجوب او بر او تعالی نمودن کمال بی ادبی و بی صرفگی است و مع هذا امکان هم ندارد و لهذا اهل سنت و جماعت این قاعده نهادند که هر چه از باری تعالی صادر شود اجمالاً اعتقاد باید کرد که موافق حکمت نبود پس افعال باری تعالی را دلیل بر حکمت او باید ساخت نه آنکه حکمت قاصر جزئییه را که جمعی از عقلا در اذهان خود تراشیده و قرار داده اند بر جناب او تعالی حاکم باید نمود و لهذا اهل سنت لفظ وجوب را درینجا هم استعمال نکنند تحاشیاً عن ایهام خلاف المقصود بالجملة، شیعه و امثال ایشان را از شبهات مذکوره هیچ جواب ممکن نیست إلا که رجوع به مذهب اهل سنت نمایند و گویند (لَا يُسْأَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْأَلُونَ) (۲۳) الأنبياء)

کید سوم: آنکه گویند اهل سنت تجویز ظلم کنند بر باری تعالی زیرا که اعتقاد دارند که اگر حق تعالی بیگناه را بلکه مؤمن مطیع را به دوزخ اندازد و او را عذاب ابدی نماید جایز است و جواب این کید سابقاً معلوم شد که از باری تعالی نزد اهل سنت ظلم ممکن نیست زیرا که همه مخلوقات خلق و ملک اویند هر چه خواهد کند و مع ذلک تجویز تعذیب چیزی دیگر است و وقوع آن چیز دیگر بلکه در حقیقت امر بالعکس است که نزد شیعه ظلم هم متصور است از باری تعالی و هم واقع. روی ابن بابویه و غیره من الائمة ان اولاد الکفار فی النار یعنی اولاد کافران همه در دوزخ اند و ظاهر است که اطفال بی گناه را به گناه پدر و مادر گرفتن و در

عذاب ابدی معذب داشتن خلاف عدل است و نیز در دنیا سباع و درنده را آفریده و قوت آنها را گوشت حیوانات ضعیفه ساخته و آنها یعنی حیوانات ضعیفه هیچ گناه ندارند، قوی را بر ضعیف بیگناه مسلط کردن ظلمی است که بالاتر از آن ظلمی نباشد و دیگر آنکه انسان را پیدا کرد و در انسان شهوت آفرید و نفس شهوانی را غالب ساخت و تلذذات و ملائمت منع فرمود و دشمن پنهانی را که او را نمی بیند بر وی مسلط ساخت که وسوسه نماید و او را قدرت وسوسه داد و بر دل متصرف نمود که بی اختیار تابع او شود و او را قدرت دفع نداد و امام را که فی الجمله دفع شر از او متصور بود مخفی فرمود و اینهمه ظلم صریح است در رنگ آنکه فقری را چند روز گرسنه و تشنه در مکانی محبوس سازیم و چون بکمال گرسنگی و تشنگی بی طاقت شود رنگارنگ اطعمه لذیذه و اشربه لطیفه در برابر او نهاده و مصاحبی برابر او مقرر نمائیم که بار بار او را بخوردن و آشامیدن آن لذایذ امر کند و در خاطر او مزین نماید و آن مصاحب او را بگوید که مالک این اطعمه و اشربه جواد کریم و مهربانتر از پدر و مادر تست و عفو و در گذر جبلت اوست حالا که بگرسنگی و تشنگی جان میدهی چه حاصل بخور و امید عفو ازو بدار و با وصف این همه آن مسکین فقیر را گویند هلا خبر دار اگر باین اطعمه و اشربه دست رسانیدی یا بر آنها نظر افگندی ترا چنین و چنان عذاب خواهیم کرد و پر ظاهر است که این ظلم صریح است در حق آن مسکین و با قطع نظر ازین همه چیزی که مذهب اهل بیت و منقول از آنها در کتب شیعه باشد قبول کردنی است هر چه باداباد و ان شاء الله تعالی در بحث الهیات از حضرت سجاد زین العابدین روایات صریحه از کتب شیعه روایت می کنیم که بیگناه را ایلام کردن بی عوضی بر آن ایلام جایز است کما سیجی ان شاء الله تعالی.

کید چهارم: آنست که میگویند که اهل سنت در اعتقاد انبیاء و عصمت انبیاء قصور میکنند و صدور گناه از انبیاء تجویز می نمایند و شیعه در حق انبیاء اعتقاد کمال نزاهت و طهارت دارند نه صغیره و نه کبیره نه قبل از نبوت و نه بعد از آن نه سهوا نه عمدا از ایشان تجویز

میکنند پس مذهب شیعه اقرب با ادب است نسبت به مذهب اهل سنت و نیز چون صدور گناه از انبیاء جایز باشد اعتماد بر اقوال و افعال ایشان نماند و غرض بعثت باطل شود و این همه افترا و بهتان و تحریف و مسخ است. مذهب اهل سنت کبائر عمدا و سهوا بعد النبوت تجویز نمی کنند و صغایر را سهواً تجویز می کنند به شرطی که اصرار بر آن نشود و کذب را اصلاً لاعمداً و لا سهواً لا قبل النبوه و لا بعدها تجویز نمی کنند پس اعتماد چرا از اقوال و افعال ایشان مرتفع شود و در اینجا دقیقه باید دانست که شیعه در اکثر مسائل غلو میکنند و اعلی درجات هر چیز را مذهب خود میگیرند و نظر بواقع و نفس الامر نمی نمایند پس مذهب ایشان موهوم غیر واقع میشود و بخلاف اهل سنت که دیده و سنجیده قدم می نهند و واقع و نفس الامر مکذب ایشان نمی شود و همین غالیه ایشان (شیعه) را در اکثر مسایل اعتقادیه رو داده و آخر در تطبیق آن عقیده موهوم خود با واقع و نفس الامر دست پاچه میشوند و حیران میمانند و کلمات بارده و سمحه از ایشان سر بر میزند و این عقیده هم از جمله آن مسایل است زیرا که آیات و احادیث بیشمار ناطق و مصرح اند بصدور زلات از انبیاء و عتاب الهی ایشان را و توبه ایشان و بکاء و ندامت و اظهار ذلت خود اگر در عصمت ایشان غلو نموده آئیم و صدور گناه مطلق را از ایشان جایز نگوئیم در تاویل و توجیه این نصوص غیر از کلمات بارده سمحه بدست ما دیگر چیزی نخواهد ماند پس از ابتدا معنی عصمت را به نوعی باید فهمید که درین ورطه حیران نشویم و اعجب العجائب آنست که شیعه با وصف این اعتقاد دور و دراز در کتب خود از ائمه معصومین روایت میکنند اخباری که دلالت بر صدور گناهان کبیره از انبیاء می کند بعد از نبوت، روی الکلینی باسناد صحیح عن ابی یعفور عن ابی عبدالله علیه السلام أن یونس علیه السلام قد اتی ذنبا کان الموت علیه هلاکاً. و مرتضی که از مجتهدین و معتبرین ایشان است صدور گناه از انبیاء را قبل البلوغ تجویز کرده و معامله برادران یوسف را با یوسف بر صغر سن آنها حمل نموده و تعسف این کلام پوشیده نیست کارهایی که از ایشان شد چه امکان است که صبیان صغیر السن توانند کرد.

کید پنجم: آنکه میگویند که اهل سنت میگویند پیغمبر صلی الله علیه و سلم در نماز چهارگانی سهو کرد و دو رکعت ادا نموده و سلام داد. هیچ وجه طعن درین امر معلوم نمی شود زیرا که سهوا در افعال از خواص بشریه است و انبیاء در امور بشریه شریک سائر ناس اند مرض و صداع و زخم و قتل بر ایشان هم جاری میشود مار و گژدم ایشان را هم میگززد و درد و وجع ایشان را هم بهم میرسد و نوم و غفلت و نسیان ایشان را هم طارئ میشود مرتبه سهو ازین امور بالاتر نیست که در لحوق عاری از نقصانی نباشد، سهو در امور تبلیغیه جایز نیست که بجای امر نهی نمایند و بجای نهی امر و بعضی محققین اهل سنت نوشته اند که سهو انبیاء از راه کمال استغراق در حضور و مشاهده می باشد و سهو عوام امت بسبب تشتت خاطر به امور دنیوی پس صورت سهو مشترک است و تفاوت در لمیت اوست و لهذا گفته اند:

بیت:

کار پاکان را قیاس از خود مگیر * گر چه ماند در نوشتن شیر و سیر

و شیخ حلی ایشان از جمله عمده مطاعن اهل سنت شمرده است روایت قصه ذوالیدین را و در بیان واقع و روایت امر حق هیچ طعنی نیست و معهذا دروغگو را حافظه نمی باشد شیخ ایشان را یاد نماند کلینی و ابو جعفر طوسی در تهذیب باسانید صحیحہ قصه ذوالیدین را روایت کرده اند چنانچه درین کتب موجود است پس چیزی که بآن اهل سنت مطعون اند شیعه زیاده تر به آن مطعون خواهند شد زیرا که اهل سنت سهو را نقصان نمی دانند و روایت میکنند و شیعه نقصان میدانند و روایت میکنند.

مصرع:

هست فرقی زین حسن تا آن حسن

کید ششم: آنکه گویند اهل سنت کلمات کفر را بر پیغمبر تجویز کرده اند و از زبان پیغمبر مدح لات و عزى روایت می کنند و این طعن هم از باب تحریف و مسخ است زیرا که در کتب تفسیر اهل سنت بروایات ضعیفه آمده که در اثناء خواندن سوره (و النجم) شیطان رجیم صوت خود را مشابه صوت پیغمبر نمود، چندی از کلمات که دلالت بر مدح غرانیق علا که لفظ محتمل است ملائکه و اصنام را میکرد بلند خواند به وضعی که کفار آن را شنیده بر مدح بتان حمل نمودند و راضی شدند و موسی بن عقبه روایت نمود که مسلمین آن کلمات را اصلاً نشنیده بعد از ان جبرئیل آمد و پیغامبر را بر این حادثه اطلاع ساخت پیغمبر را کمال حزن و اندوه لاحق شد برای تسلی آن جناب این آیت فرود آمد (وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ وَلَا نَبِيٍّ إِلَّا إِذَا تَمَنَّى أَلْقَى الشَّيْطَانُ فِي أُمْنِيَّتِهِ فَيَنْسَخُ اللَّهُ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ ثُمَّ يُحْكِمُ اللَّهُ آيَاتِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ (٥٢) لِيَجْعَلَ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ فِتْنَةً لِلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ وَالْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَفِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ (٥٣). الحج) حالا بنظر انصاف در سیاق این آیه باید تامل کرد که با این قصه چه قدر چسبان است گویا معنی دیگر ندارد و باز درین قصه نظر باید کرد که کدام شناعة درین واقعه روی داد و از کجا کلمات کفر بر زبان پیغمبر جاری شد تلبیسات شیطانی و حکایت او اصول و نغمات را چه بعید است اگر بعدی هست درین است که کلمات شیطانی با کلمات فرقانی نزد کفار هم چرا ملتبس شود که این با اعجاز موصوف است و آن از اعجاز خالی لیکن بعد امعان نظر در کیفیت واقعه واضح میگردد که دران عجلت کفار را هم مجال تامل در وجوه اعجاز و امر بلاغت میسر نشد و چون مطلب را موافق اعتقاد خود فهمیدند بی صرفه و تامل حمل بران کردند که این همه کلمات فرقانی است چنانچه جماهیر شیعه حدیث ضعیف ائمه را که موافق فرقه خود و مخالف اهل سنت باشد علی الرأس و العین خود نهاده معمول می سازند و احادیث صحیحه را پس پشت می اندازند و حال آنکه کلام ائمه هم با کلام غیر ایشان مشته نمی شود اما پرده تعصب و حمیت بر دیده عقل می تند و فرصت تمیز حق از باطل نمی دهد و اگر اهل سنت برین قدر مطعون شوند امامیه که در کتب صحیحه خود کفریات

انبیاء و رسل را روایت کرده اند چنانچه ان شاء الله تعالی در بیان عقاید ایشان میاید ملعون خواهند شد و فرق است در میان مطعون و ملعون .

کید هفتم: آنکه گویند که صحابه قاطبه، غیر از پنج شش کس، دشمن اهل بیت و مبغض ایشان بودند و این افترائیست که صریح البطلان است ابوهریره را که رفیق اهل شام و رئیس المتعصبین اهل بیت میدانند رضای امام حسین مقدم بر رضای معاویه و یزید و صحابه دیگر دید که در خطبه ام خالد که زنی بود مشهور بحسن و جمال و معاویه ابن ابی سفیان برای یزید آن را خواستگاری نمود و ابوهریره را محض برای اینکار از شام بمدینه منوره فرستاد عبدالله بن زبیر و عبدالله بن جعفر و عبدالله ابن مطیع بن الاسود نیز بدست او پیغام خطبه فرستادند و هر گاه ام خالد با ابوهریره مشوره نمود ابوهریره به آواز بلند گفت که باسبط رسول و قره عین البتول کسی را نمی دانیم ای زن ناقص العقل اموال دنیا را مد نظر میار و مصاهرت رسول را غنیمت شمار چنانچه آن زن به گفته ابوهریره اموال و امتعه یزید را رد کرد و خود را در حباله نکاح امام حسین رضی الله عنه در آورد و باین شرف مشرف شد در کتاب الموافقه ابن السمان قصص محبت و مصافاه صحابه را با اهل البیت باید دید.

کید هشتم: آنکه گویند اهل سنت مخالفت قرآن میکنند در وضو بجای مسح پا غسل میکنند و نص قرآنی صریح دلالت بر مسح میکند و این مطعن ایشان راه بسیاری از جاهلان زده است که قدری از نحو و عربیه آموخته در تحقیق احکام الهی قدم می نهند و خود را عالم می پندارند و از قواعد اصول و اجتهاد و تطبیق مختلفات بهره ندارند.

شرح این اجمال آنکه: در قرآن مجید در آیت وضو باجماع فریقین هر دو قرائت متواتر و صحیح و درست آمده نصب (ارجلکم) و جر آن و قاعده اصولیه فریقین است که دو قرائت متواتره چون با هم متعارض شوند حکم دو آیه دارند پس اولاً مهما ممکن در تطبیق باید

کوشید بعد از آن در ترجیح نظر باید کرد بعد از آن هر دو را اسقاط کرده بدلائل دیگر که دون مرتبه ان متعارضین باشند رجوع باید آورد مثلاً اگر آیات متعارض شوند بحديث رجوع باید کرد زیرا که بسبب تعارض چون عمل بآنها ممکن نشد حکم عدم پیدا کردند و اگر احادیث متعارض شوند به اقوال صحابه و اهل بیت رجوع باید کرد یا عند القائلین بالقیاس به قیاس مجتهدین عمل باید کرد پس چون در حکم این دو قرائت تامل کردیم نزد اهل سنت تطبیق در میان هر دو بدو وجه یافتیم یکی آنکه مسح را بر غسل حمل کنند چنانچه ابو زید انصاری و دیگر لغویان تصریح کرده اند که المسح فی کلام العرب یکون غسلاً یقال للرجل اذا توضأ تمسح و یقال مسح الله ما بک ای ازال عنک المرض و یقال مسح الارض المطر و درین وجه اگر چه شیعه قدح کنند که در (برؤسکم) مسح بمعنی حقیقی است و در (ارجلکم) مسح بمعنی غسل و اجتماع حقیقه و مجاز محذور و ممتنع گوئیم لفظ (امسحوا) مقدر میکنیم قبل از

(بأرجلکم) و هر گاه لفظ متعدد شد تعدد معنی مضایقه ندارد و شارح زبدۃ الاصول از امامیه نقل کرده است از ماهران عربیه که این قسم جمع جایز است که در معطوف علیه همان لفظ بمعنی حقیقی باشد و در معطوف بمعنی مجازی چنانچه در آیه (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ سُكَارَى حَتَّى تَعْلَمُوا مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنْبًا إِلَّا غَابِرِي سَبِيلٍ حَتَّى تَغْتَسِلُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَى أَوْ عَلَى سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُم مِّنَ الْغَائِطِ أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوْهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُوًّا غَفُورًا) (۴۳) النساء گفته اند که صلاه در معطوف علیه بمعنی حقیقی شرعی است یعنی ارکان مخصوصه و در معطوف بمعنی مجازی یعنی مسجد که محل نماز است شارح زبدۃ گوید که این نوعی است از استخدام و بهمین تفسیر کرده اند آیه را جمعی از مفسرین امامیه و فقهاء ایشان پس در ما نحن فیه نیز ازین قبیل باشد که مسحی که متعلق برؤس است بمعنی حقیقی خود باشد و مسحی که متعلق بارجل است بمعنی مجازی یعنی غسل باشد و آیه بعد از فرضیت وضو و تعلیم آن بواسطه جبرائیل که در ابتداء بعثت بود

بعد از سالها نازل شده پس این قسم ابهام را در اینجا استعمال کردن مضایقه ندارد زیرا که مخاطبین کیفیت ترتیب وضو را می شناختند بلکه در هر روز و شب پنج وقت استعمال میکردند معرفت ایشان وضو را موقوف بر استنباط ازین آیه نبود بلکه سوق آیه ظاهرا برای ابدال تیمم است از وضو و غسل و ذکر وضو اینجا تمهید و تقریب است و آنچه بتمهید و تقریب مذکور شود حاجت به بیان مشبع ندارد دوم آنکه جر ارجل در قراءه جر بجهت جوار مجرور باشد که رؤس است و معنی بر نصب باشد و جر جوار راسیویه و اخفش و ابوالقبا و جمیع معتبرینی از نجاه جایز داشته اند هم در نعت و هم در عطف و در قرآن مجید نیز واقع شده اما جر نعت فقله (فَاخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ عَذَابٍ يَوْمَ الْيَوْمِ) (۶۵) عذاب یوم الیم * الزخرف) بجر (الیم) که صفت (عذاب) است و بجوار (یوم) مجرور شده. و اما در عطف فقله (وَحُورٌ عَيْنٌ) (۲۲) كَأَمْثَالِ اللُّؤْلُؤِ الْمَكْنُونِ (۲۳) الواقعه) بر قرائت حمزه و کسائی و روایت مفضل از عاصم که مجرور است بجوار (اکواب و اباریق) و معطوف است بر (يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وَلِدَانٌ مُخَلَّدُونَ) (۱۷) بِأَكْوَابٍ وَأَبَارِيقَ وَكَأْسٍ مِنْ مَعِينٍ (۱۸)... ولدان مخلصون * الواقعه) اذ لا معنی لعطفه علی (اکواب و اباریق) و در نثر و نظم شعر اعراب عربا نیز بسیار واقع شده من ذلک قول النابغه:

بیت:

لم یبق الا اسیر غیر منفلت * و موثق فی عقال الاسر مکبول

بجر موثق و مکبول که روی قصیده مجرور است حال آنکه معطوفست بر اسیر و با وجود حرف عطف بجوار منفلت مجرور شده و اگر زجاج انکار کرده باشد جر جوار را با وجود حرف عطف اعتبار نشاید که ماهران عربیت و ائمه ایشان تجویز کرده اند و در قرآن مجید و کلام بلغا وقوع یافته پس شهادت زجاج مبنی بر قصور تتبع است و مع هذا شهادت بر نفی

است و شهادت بر نفی غیر مقبول است و درینجا بعض اهل سنت و جهی دیگر از تطبیق نیز ذکر کنند که قراءه جر را بر حالت تخفف یعنی لبس خف حمل کنند و قراءه نصب را بر حالت خلو رجل از خف و این وجه اضمار را میخواید که دور از طبع است و نزد شیعه نیز تطبیق درین دو قراءه بدو وجه یافته شد فرق همین قدر است که اهل سنت قراءه نصب را که ظاهر در غسل است اصل قرار داده‌اند و قراءه جر را به آن راجع ساخته‌اند و شیعه بالعکس. اول آنکه قراءه نصب عطف است بر محل برؤسکم پس حکم رؤس و ارجل هر دو مسح باشد زیرا که اگر بر منصوب عطف کنیم در میان معطوف و معطوف علیه فصل بجمله اجنبیه لازم آید دوم آنکه واو بمعنی مع است از قبیل استوی الماء و الخشب و درین هر دو وجه اهل سنت بحث‌ها دارند اول آنکه عطف بر محل خلاف ظاهر است به اجماع الفریقین و ظاهر آنست که عطف بر مغسولات است و عدول از ظاهر بغیر ظاهر است بی دلیل جایز نیست و اگر قراءه جر را دلیل آرند حالت آن سابق معلوم شد که موافق قراءه نصب میتواند شد و فصل بجمله اجنبیه وقتی لازم می‌آید که (و امسحوا برؤسکم) متعلق بجمله مغسولات نباشد و اگر معنی چنین باشد و امسحوا الایدی بعد الغسل برؤسکم پس فصل بالا جنبی چرا باشد و مذهب اکثر اهل سنت همین است که بقیه غسل مسح توان کرد و مع هذا امتناع فصل در جملتین متعاطفتین و یا در معطوف علیه هیچ کس از اهل عربیت بآن نرفته بلکه ائمه اینها تصریح بجواز آن کرده‌اند بلکه ابوالبقاء نحوی اجماع نجاه بر جواز آن نقل کرده آری در کلام بلغا توسط اجنبی را نکته می‌باید افاده ترتیب در اینجا نکته ایست پس عمده دوم آنکه اگر (و ارجلکم) معطوف بر محل (برؤسکم) باشد ما را می‌رسد که فهم معنی غسل نمائیم زیرا که از قواعد مقررہ عربیه است که اذا اجتمع فعلاں متقاربان فی المعنی و لکل منهما متعلق جاز حذف احدهما و عطف متعلق المحذوف علی المذكور کانه متعلقه و منه قول لیبید بن ربیعہ العامری.

بیت:

فعلى فروع الایهفان و اطفلت * بالجبلتين ظباؤها و نعامها

ای باضت نعامها فان النعام لا تلد و انما تبيض و منه قول الآخر

بیت:

تراه کان مولاہ یجدع انفه * و عینیه ان مولاہ کان له و فر

ای یفقی عینیه و قول الآخر

بیت:

اذا ما الغانیات برزن یوما * و زججن الحواجب و العیونا

ای کحلن العیون و قول الاعرابی

علفتها تبنا و ماء باردا

ای سقیتها

سوم آنکه واو را بمعنی مع حمل کردن بدون قرینه جایز نیست و اینجا قرینه مفقود است بلکه قرینه خلاف او ظاهر است و بالجمله چون از هر دو جانب وجوه تطبیق پیدا گردید و کلام در ترجیع افتاد لاجرم محققین اهل سنت از برای ترجیح رجوع باحدیث خیر الوری که مبین معانی قرآنست آوردند و این واقعه ایست که جناب پیغمبر صلی الله علیه وسلم هر روز و شب پنج بار بعمل می آوردند و برای تعلیم نوآموزندگان شرایع اسلام علی رؤس الاشهاد تشهیر می فرمودند و هر مسلمان که بشرف اسلام مشرف می شد اولاً نماز را و از شرایط او

اولاً وضو را تلقین می یافت و هیچ کس به هیچ طریق مسح رجلین را از آنجناب روایت نکرده و غیر از غسل حکایت ننموده چنانچه شیعه نیز به این معترفند که از جناب پیغمبر غیر از غسل مروی نشده منتهی سخن ایشان اینست که ما را روایات صحیحیه از ائمه آمده است که مسح میکردند و آنچه اهل سنت از ائمه روایت میکنند که غسل میکردند محمول بر تقیه است حالاً اهل سنت میگویند که در کتب صحیحیه امامیه نیز روایات ناطقه بغسل رجلین از ائمه اطهار در محلی که گنجایش تقیه ندارد ثابت شده پس معلوم شد که روایت غسل متفق علیه است و روایت مسح مختلف فیه که بعضی رجال شیعه آنرا روایت میکنند و بعضی نمیکند و فعل رسول الله صلی الله علیه و سلم بالاجماع سالم است از معارض درینجا کسی مسح روایت نکرده و ظاهر است که فهم معانی قرآن بهتر از رسول صلی الله علیه و سلم کسی را میسر نیست پس معلوم شد که آنچه ما فهمیده ایم از قرآن مجید مطابق فهم رسول است ازینجا طعن منعکس شد و مخالفت قرآن بموجب فهم رسول بر شیعه لازم آمد من حفر بئرا لا خیه وقع فیه و اعجب عجایب آنست که علماء ایشان روایت غسل رجلین را در کتب خود روایت میکنند و هیچ جواب از آن نمی نویسند و عذر راویان خود نیز بیان نمیکند که چرا این روایات را آورده اند عذر بهتر از طرف ایشان همین است که گوئیم دروغگو را حافظه نمی باشد و النسیان عذر شرعی بالا جماع فمن ذلک ما روی العیاشی عن علی ابن ابی حمزه قال سألت ابا ابراهیم [کنیه الکاظم] عن القدمین فقال تغسلان غسلاً. و روی محمد بن النعمان عن ابی بصیر عن ابی عبدالله [جعفر صادق] علیه السلام قال اذا نسیت مسح رأسک حتی تغسل رجلیک فامسح رأسک ثم اغسل رجلیک و این حدیث را کلینی و ابو جعفر طوسی نیز باسانید صحیحیه روایت کرده اند امکان تضعیف و حمل بر تقیه نیست زیرا که مخاطب شیعی مخلص بود و روی محمد بن الحسن الصغار عن زید بن علی عن ابیه عن جده عن امیر المؤمنین قال جلست اتوضأ فاقبل رسول الله صلی الله علیه و سلم فلما غسلت قدمی قال (یا علی خلل بین الاصابع) الی غیر ذلک من الاخبار الموجوده فی کتبههم الصحیحیه پس از اینجا دو فایده معلوم شد اول

آنکه شیعه را باید موافق قاعده اصول غسل و مسح هر دو را جایز شمارند نه آنکه بر مسح اکتفا کنند دوم آنکه اگر اهل سنت عمل به احتیاط نموده غسل را که سندش متفق علیه فریقین است بگیرند و مسح را که سندش مختلف است طرح کنند البته مورد طعن و تشنیع نخواهند بود علی الخصوص که در نهج البلاغه شریف رضی از امیر المؤمنین نقل و حکایت وضوء رسول صلی الله علیه وسلم آورده و در آنجا غسل رجلین ذکر کرده و جمیع صحابه در کیفیت وضوء آنجناب غیر از غسل نقل نکرده اند و آنچه از عباد بن تمیم عن عمه در بعضی روایات ضعیفه وارد شده که توضاً و مسح علی قدمیه پس معلوم است بتفرد راوی و مخالفت جمهور رواه و احتمال اشتباه قدمین بخفین از ورود احتمال مجاز و آنچه از امیرالمؤمنین مرویست که مسح وجهه و یدیه و مسح علی راسه و رجلیه و شرب فضل طهوره قائماً و قال ان الناس یزعمون ان الشرب قائماً لا یجوز و قد رأیت رسول الله صلی الله علیه و سلم صنع مثل ما صنعت و هذا وضوء من لم یحدث پس متمسک شیعه نمی تواند شد زیرا که کلام در وضوء محدث است و مجرد تنظیف اطراف بمسح هم حاصل تواند شد اول دلیل برین آنکه مسح وجه و یدین نیز درین روایت وارد است و شیعه نیز قائل بمسح وجه و یدین نیستند و بعضی ازین فرقه ادعا می کنند که مسح مذهب جمعی از صحابه بود مثل عبدالله بن عباس و عبدالله بن مسعود و ابوذر و انس بن مالک و این همه افتراست از هیچ کس مروی نشده بطریق صحیح که مسح را تجویز کرده باشد مگر ابن عباس که بطریق شبهه و تعجب میگفت لا نجد فی کتاب الله الا المسح و لکنهم ابوا الا الغسل یعنی بر قرائت که قرائت ابن عباس بود ظاهر کتاب ایجاب مسح می نماید لیکن پیغمبر و اصحاب هرگز بعمل نیاورده اند و غیر از غسل نکرده اند پس قول ابن عباس دلیل صریح است بر آنکه قرائت جر مؤول و متروک الظاهر است بعمل رسول و صحابه و آنچه از ابوالعالیه و عکرمه و شعبی روایت کنند که مسح را جایز داشته اند نیز افترا و بهتان است و همچنین نسبت بحسن بصری میکنند که قایل بود بجمع بین الغسل و المسح کما هو مذهب الناصر من الزیدیه نیز افترا و بهتان است و همچنین گویند که

محمد بن جریر طبری قائل است به تخییر بین المسح و الغسل و این نیز دروغ است رواه اخبار شیعه این اکاذیب را بر بسته منتشر ساخته اند و بعض اهل سنت که تمیز نمی کنند در صحیح اخبار و سقیم آن بی تحقیق روایت کرده اند و بی سند آورده اند طحاوی که اعلم اهل سنت است به آثار صحابه و تابعین روایت میکنند عن عبدالملک بن سلیمان أنه قال قلت لعطاء أبلغک عن احد من الصحابه أنه مسح على القدمین قال لا و محمد بن جریر طبری دوکس اند خبردار باید بود یکی محمد بن جریر ابن رستم آملی شیعی است صاحب کتاب (الایضاح و المسترشد) در امامت دوم محمد بن جریر بن غالب طبری ابوجعفر است صاحب تفسیر و تاریخ کبیر و او از اهل سنت است و در تفسیر خود غیر از غسل ذکر نکرده بالجمله توجیه اعرابی قرآن را مخالفت قرآن گفتن از کسی که بهره از عقل دارد راست نمی آید آری مخالفت قرآن آنست که الفاظ و کلمات او را انکار کنند چنانچه شیعه گویند که إلى المرافق لفظ قرآن نیست من المرافق است و همچنین انکار حکم قرآن نمودن و بی دلیل حکم او را خاص کردن مخالفت قرآن است چنانچه شیعه می گویند که پسر کلان را از میراث پدر تخصیص میکنند و به شمشیر و مصحف و خاتم و پوشاک بدنی او اگر سوای اینها مالی گذاشته باشد این چیزها را پسر کلان مفت بگیرد و زوجه را وارث زوج نمی دانند و در زمین و عقار و خانه و جانوران و سلاح و باغات و حال آنکه قرآن مجید صریح ناصی است بر توارث بی تخصیص چنانچه ابن مطهر حلی بآن اعتراف نموده و همچنین آیات مدح مهاجرین و انصار را بزمان معین و اشخاص معدود خاص کردن مخالفت قرآن است اعاذنا الله من ذلک.

کید نهم: آنست که گویند در مذهب اهل سنت مخالفت حدیث است زیرا که متعه را حرام میدانند بگفته عمر بن الخطاب و صلاة ضحی را حرام می دانند بگفته عایشه که ما صلیها رسول الله صلی الله علیه و سلم حال آنکه متعه مباح بود در زمان پیغمبر صلی الله علیه و سلم و صلاة الضحی را آنجناب می خواندند چنانچه از ائمه منقول است جواب ازین طعن آنست که اهل سنت اباحت او را در ابتداء اسلام و هم بعد از تحریم اول در بعض غزوات بنابر

ضرورت انکار نمی کنند لیکن بقا و اباحت را انکار می کنند و نهی از آن تحریم مؤید آن نزد ایشان بطریق صحیح ثابت شده و عمر ابن الخطاب را مروج تحریم و مؤکد آن میدانند و همچنین صلاة الضحی را مسنون میدانند در مسند امام احمد بطریق صحیح و در کتاب الدعاء طبرانی از ابن عباس روایت صحیح شده که آنجناب فرمود (امرت بصلاة الضحی) و در صحیح مسلم و مسند احمد و سنن ابن ماجه از معاذه عدویه روایت است که (سألت عائشه کم کان النبی صلی الله علیه و سلم یصلی صلاة الضحی فقالت أربع و یزید ما یشاء) پس معلوم شد که انکار صلاة الضحی را نسبت به اهل سنت نمودن محض افترا و بهتان است و روایت نفی از عایشه نزد ایشان محمول بر نفی مواظبت یا نفی اجتماع برای صلاة الضحی در مساجد که در زمان انکار عایشه صدیقه رایج شده بود یعنی باین هیئت و اجتماع انجناب نمی خواندند و تحقیق حال متعه ان شاء الله تعالی در مقام خود خواهد آمد بالجمله ترجیح روایات بعض بر بعض را مخالفت قرار دادن از عقل دور و با تعصب نزدیک است آری مخالفت حدیث آنست که شیعه در ترک جمعه و جماعت و طهارت ودی و مذی و عدم انتقاض وضوء از خروج آن و طهارت بول بعد از افشاندن قضیب سه بار و جواز نماز با وجود خروج آن بلکه سیدان آن ارتکاب میکنند چنانچه نبذی ازین مسایل در باب فروع بیان کرده خواهد شد ان شاء الله تعالی.

کید دهم: آنست که گویند اهل سنت خود را شارع میدانند و چیزی را که خدا اذن نداده است به عقل خود مشروع می سازند یعنی قیاس را هم دلیل حکم شرعی می دانند و بدان اثبات احکام می کنند و این مطعن ایشان در حقیقت به ائمه اهل بیت راجع میشود زیرا که زیدیه و اهل سنت قاطبه قیاس را از اهل بیت روایت میکنند بلکه طریق قیاس را از جناب ایشان آموخته اند و به جهت صحت روایات قیاس از اهل بیت ابو نصر هبه الله بن احمد بن محمد که از امامیه است بحجیت قیاس قایل شده و اتباع او نیز بهمین رفته اند و جمهور اثنا عشریه در مقام طعن او را و اتباع او را ثلاثه عشریه گویند بلکه عجب آنست که روایات قیاس در کتب صحیحه اثنا عشریه نیز بطریق صحیحه موجود است من ذلک ما روی ابو جعفر

الطوسی فی التهذیب عن ابی جعفر محمد بن علی الباقر أنه قال جمع عمر بن الخطاب اصحاب النبی صلی الله علیه و سلم فقال ما تقولون فی الرجل یأتی اهله و لا ینزل فقالت الانصار الماء من الماء و قال المهاجرون اذا التقی الختانان وجب الغسل فقال عمر لعلی ما تقول یا ابا الحسن فقال اتوجبون علیه الجلد و لا توجبون علیه صاعا من ماء درینجا صریح قیاس غسل است بر حد و دانشمندان شیعه ازین قیاس جواب میدهند که این قیاس نیست استدلال باولویه است که آن را در عرف حنفیه دلالت النص گویند مثل دلالت (وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا إِمَّا يَبْلُغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أُفٍّ وَلَا تَنْهَرُهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا (٢٣)... فلا تقل لهما أف ... * الاسراء) بر حرمت ضرب و در فهم آن مجتهد و غیر مجتهد برابر است و حاصل تقریر شیعه آنست که چون مجامعت بلا انزال را تاثیر ثابت شد در اقوی المشقتین که حداست در اضعف مشقتین که غسل است بطریق اولی تاثیر خواهد کرد و درین تقریر خبط ظاهر است زیرا که اسحاق موجب تعزیر است نزد اهل سنت و موجب حد است نزد امامیه و موجب غسل نیست بالاجماع و لواطت اگر بطریق ایقاب باشد نزد بعض اهل سنت و امامیه موجب حداست و نزد ایشان موجب تعزیر است و بر وی غسل واجب نیست نزد امامیه و مباشرت فاحشه مع الاجنبیه موجب تعزیر است و موجب غسل نیست بالاتفاق و شارح (مبادی الاصول) حلی با وصف فرط تشیع اعتراف نموده که در زمان صحابه قیاس جاری بود و اجازت باقر و صادق و زید شهید ابوحنیفه را به قیاس ان شاءالله تعالی منقول خواهد شد و دلایل تجویز قیاس و ابطال اقوال منکرین او در کتب اصول اهل سنت باید دید.

کید یازدهم: آنکه گویند مذهب اثنا عشریه حق است و مذهب اهل سنت باطل زیرا که اثنا عشریه در اکثر اوقات و اکثر بلدان قلیل و ذلیل مانده اند و اهل سنت کثیر و عزیز و خدای تعالی در حق اهل حق فرماید (... و قلیل ما هم ...* الایه . ص: ٢٤) و نیز می فرماید (... و قلیل من عبادی الشکور * سبأ: ١٣) و درین تقریر تحریف کلام الله است و تغلیط مدلول آن

زیرا که حق تعالی در حق اصحاب الیمین این امت فرموده است (ثله من الاولین * و ثله من الاخرین * الواقعه: ۳۹-۴۰) و جائی که بقلت وصف کرده است شکر گذاران را وصف کرده است کما قال (... و لا تجد اکثرهم شاکرین * الاعراف: ۱۷) و فی الواقع که شکر که صرف العبد جمیع ما انعم الله علیه الی ما خلق لاجله است مرتبه ایست عزیز الوجود درینجا بیان حقیقت و بطلان مذاهب نیست بیان قلت شاکرین و کثرت غیر آنهاست و همچنین در آیه (قلیل ما هم) بیان آنست که عامل بجمیع اعمال صالحه کمیاب است (... الا الذین امنوا و عملوا الصالحات و قلیل ما هم... * الایه . ص: ۲۴) درین آیه هم ذکر عقاید حقه و غیر حقه نیست و اگر قلت و ذلت موجب حقیقه شود باید که نواصب و خوارج و زیدیه و افطحیه و ناوسیه و احق و اولی بحق باشند از امامیه اثنا عشریه که بسیار قلیل و ذلیل اند بلکه حق تعالی در کتاب عزیز خود جابجا ظهور و غلبه و تسلط در شان اهل حق وعده میفرماید (وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِينَ (۱۷۱) إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُورُونَ (۱۷۲) وَإِنَّ جُنَدَنَا لَهُمُ الْغَالِبُونَ (۱۷۳) الصافات) و جای دیگر فرموده (وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ (۱۰۵) (الأنبياء)) و جای دیگر (وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ (۵۵) النور) الی غیر ذلک من الآیات و در احادیث جابجا باتباع سواد اعظم از امت و موافقت باجماعه تاکید فرموده اند و مجاهدین را در قرآن و احادیث ستوده اند و گفته اند (لایزال من امتی امه قائمه بامر الله لا یضرهم من خالفهم) و اجماع اهل تاریخ است بر آنکه از شیعه هیچکس بجهاد کمر نه بسته و هیچ ملک و ناحیه را از کفار بدست نه آورده و دار الاسلام نه ساخته بلکه اگر گاهی ایشان را ریاست ناحیه مثل مصر و شام بدست آمده با کفار فرنگ مدهانت نموده و دین را بدینا فروخته و دار الاسلام را دار الکفر ساخته اند و لهذا در بلادی که این مذهب شنیع رواج ندارد همیشه مردم آن بلاد غالب و ذی شوکت و به عزت مانده اند چنانچه توران و ترکستان و روم و هندوستان قبل از

اختلاط شیعه بکمال شوکت و عزت سلاطین اینجا گذرانیده اند و هر گاه در ملکی تشیع رایج شد فتنه و فساد و نکبت و ذل و نفاق فیما بین که خمیر مایه زوال دولت است از آسمان فوج فوج باریده و هرگز اصلاح پذیر نه گشته حالت ایران و دکن و هندوستان باید دید و حالت ملک عرب و شام و روم و توران و ترکستان را باوی باید سنجید و نیز به تجربه رسیده که هر گاه تسلط شیعه در قطری اتفاق افتاد غلبه کفار در عقب آن از مقررات است گویا تسلط ایشان منذر می شود بتسلط کفره و اینها کوچک ابدال کفره اند در بنگاله و دکن و پورب و در دهلی و نواح آن و در لاهور و پنجاب به شوم این سیه کاران روسیاه کافران را مسلط ساختند و سابق موجب فتنه تار و قتل تمام اهل اسلام غلبه قرامطه و اسماعیلیه بوده است و انتشار فرق رفیضه در عراقین و بغداد و حله و کرخ و بحکم (وَاتَّقُوا فِتْنَةً لَا تُصِيبَنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ۲۵) الانفال نیک و بد همراه ایشان بتلف میروند نعوذ بالله من شرور انفسنا و من سیئات اعمالنا.

کید دوازدهم: آنست که علماء ایشان کتابها و رساله ها پرداخته اند محض برای مطاعن اهل سنت و مثالب اسلاف ایشان از صحابه کرام و تابعین عظام و در آن کتب و رسایل داد افترا و بهتان و کذب و دروغ داده اند و روح مسیلمه کذاب را شاد ساخته اند از جمله ایشان مرتضی و ابن مطهر حلی و پسر او که بمحقق شهرت دارد و محمد ابن الحسن طوسی و نواسه او که بابن طاوس مشهور و ابن شهر اشوب سردی مازندرانی است و از همه پیش قدم ابن مطهر حلی است پس هر که از حال اسلاف اهل سنه کما ینبغی اطلاع ندارد افتراءات و بهتانات ایشان را شنیده از جا می رود و بد اعتقاد میشود و به بطلان مذهب ایشان میل می نماید.

کید سیزدهم: آنست که گویند عثمان بن عفان همچنان ابوبکر و عمر نیز قرآن را تحریف کردند و آیات و سور بسیار را که در احکام و فضایل اهل بیت نزول یافته بود اسقاط نمودند زیرا که در آن سور و آیات امر بود باتباع اهل بیت و نهی بود از مخالفت اینها و ایجاب محبت

ایشان و اسماء دشمنان و مخالفان ایشان و طعن و لعن اینها و این معنی به شیخین و عثمان شاق و گران آمد و در بعض فضایل عرق حسد ایشان بجوش آمد موقوف کردند از آنجمله (و جعلنا علیا صهرک) که در خلال آیات (الم نشرح *) بود و تخصیص جناب مرتضی بصریه می نمودند و از آنجمله سوره الولایه که سوره طویل بود و محض فضایل اهل بیت و ائمه که ازینها پیدا شوند و مدائح و مناقب ائمه دران مذکور بود در حالیکه جواب این مطعن را حق تعالی خود متکفل شده جائیکه فرموده (إِنَّا نَحْنُ الذَّكْرُ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ (۹) لحافظون * (الحجر: ۹) هر چه در حمایت و کلایت الهی باشد بشر را چه امکان که دران نقص و کمی را راه دهد و اگر شیعه اقتدار عثمان و شیخین را زیاده از اقتدار الهی معتقد شوند و ایشان را شریک غالب کارخانه الوهیت قرار دهند مذهب خود را که تحقیر شیخین و عثمان است کجا خواهند انداخت.

کید چهاردهم: آنکه عوام را فریب داده اند بروایت احادیثی که دلاله دارند بر کفایت محبت جناب امیر المؤمنین و ذریه ایشان در نجات از عذاب آخرت بی آنکه بجا آوردن طاعت و اجتناب از معاصی را دخیلی باشد من ذلک ما روی المعروف عندهم بالصدوق اعنی بابویه عن ابن عباس و غیره أنه علیه السلام قال (لا یعذب الله بالنار من والی علیا) و چون نفوس عوام و ارباب شهوات مشغوف است باطلاق و اباحه و داد تعیش و ترفه دادن و ارتکاب معاصی و محرمات نمودن و از عبادات دل دزدیدن و تکاسل و اهمال در آن کردن این بشارت عاجله در ذهن ایشان کمال رسوخ پیدا میکند و باین مذهب میگرایند حالانکه در کتب صحیحیه اینها مروی و منقول است که جناب پیغمبر و امیرالمؤمنین هر همه را از اولاد و ذریه خود بار بار میفرمایند که شما تکیه بر نسب ما نه کنید و به بندگی و طاعات خداوند قیام نمائید چون حال اهل بیت در خوف و هراس چنین باشد دیگران را بر محبت اینها تکیه کردن و ارتکاب معاصی و محرمات نمودن چه قسم روا باشد و تحقیق آنست که محبت حقیقی با اهل بیت بدون

اختیار روش ایشان در طاعات و بندگی و زهد و تقوی ممکن نیست که حاصل شود و چون محبت حقیقی آن اطهار حاصل شد همه کمالات در ضمن آن حاصل آمد پس این کلمه (لا یعذب الله بالنار من والی علیا) صادق است باین معنی که مولا علی در حقیقت متضمن جمیع کمالات دینی است نه بآن معنی که فقط بزبان حرف محبت جاری نمایند و در افعال و اقوال اصلاً بآنجناب مناسبتی پیدا نه کنند و اقارب و اصحاب ایشان را بد گویند و در هر باب مخالفت نصوص ایشان نمایند و مصداق مضمون این قطعه شوند.

شعر:

تعصی الا له و انت تظهر حبه * هذا لعمری فی القیاس بدیع

لوکان حبک صادقا لا طعته * ان المحب لمن یحب مطیع

کید پانزدهم: آنکه از تورات نقل کنند که باری تعالی در آن میفرمایند که مادامد را دوازده وصی مقرر کرده ام که خلفاء او باشند بعد از او اول ایشان ایلایست دوم قیراز سوم ابرائیل چهارم مشعوب پنجم مسهور ششم مسموط هفتم ذومرا هشتم اهراد نهم تیمور دهم نسطور یازدهم نوqs دوازدهم قدیمونیا حالانکه نسخ تورات همگی چهار است یک نسخه نزد قرایین و یک نسخه نزد ربانیین و یک نسخه نزد نصاری است که از عبرانی به لغت خود ترجمه کرده اند و یک نسخه نزد سامریین است و نسخه سامریان نسبت به نسخه های دیگر زیادت دارد در هیچ نسخه نشانی ازین افتراء ایشان یافته نمی شود و طرفه تر آنکه عالمی از علماء ایشان کتابی نوشته است و در آن قصه دروغ بر بسته که مرا شوق تحقیق این نص توراتی دامنگیر خاطر شد و با اهل کتاب مطارحات بسیار نمودم هیچ نشان ندادند آخر نزد بعضی از علماء کتابیین سراغ این یافتم و نام آنکس نوشته و شرح و بسط بسیار داده. اول روایت این شیعی محل تهمت دیگر عالم اهل کتابیین که سراسر بغض و عداوت اهل اسلام شیوه ایشان

است و تفریق کلمه مسلمین و القای بغض و عناد فیما بین طوایف اهل اسلام مراد و آرزوی شان چرا این ساده لوح را گمراه نه کند که قرآن و حدیث دین خود را گذاشته بنصوص کتب محرفه منسوخه التجا برده حیران تیه ضلالت شده در ابتدا مذهب تشیع به طفیل اغوا و تلبیس اهل کتاب یعنی عبدالله بن سبا یهودی صنعانی به وجود آمده اگر دیگری هم از ایشان نهال نشانده بزرگان خود را آب دهد و تازه سازد چه بدی کرده باشد.

بیت:

این سخن را چون تو مبدا بوده * گر بیفزاید تو اش افزوده

و بر تقدیر تسلیم این نص غیر از عدد دوازده با مطلب شیعه هیچ موافق نمی افتد تعیین آن اشخاص و آنکه از اهل بیت باشند و دیگر لوازم امامت درین نص کجا مذکور است و این اسماء عبرانیه مجهوله اللفظ و المعنی را بهر چه خواهند ترجمه کنند نواصب را اگر این نص بدست افتد این أسما را بریزند و مروان و حجاج و ولید منطبق خواهند ساخت و عجب از علماء ایشان است که باین خیالات خود را خرسند می سازند و به جوز و مویز شیطانی به رنگ کودکان فریفته میشود و از اوثق دلایل حقیقه مذهب خود می شمارند (أَفَمَنْ هُوَ قَائِمٌ عَلَى كُلِّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ قُلْ سَمُّهُمْ أَمْ تُنَبِّئُونَهُ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي الْأَرْضِ أَمْ بَظَاهِرٍ مِنَ الْقَوْلِ بَلْ زَيْنَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مَكْرُهُمْ وَصُدُّوا عَنِ السَّبِيلِ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ (۳۳)(الرعد).

کید شانزدهم: آنکه جماعه از علماء ایشان خود را از محدثین اهل سنت وانمود نموده و به علم حدیث مشغول شدند و از ثقات محدثین اهل سنت سماع حدیث حاصل کردند و اسانید صحیحه آنها را یاد گرفتند و بظاهر بحلیه تقوی و ورع متحلی گشتند تا طالبان را اعتقاد صادق در حق آنها به هم رسید و اخذ علم حدیث از آنها شروع نمودند و احادیث صحاح و حسان روایت کردند و در اثنای روایت به همان اسانید صحیحه موضوعات را که مطابق مذهب خود

ساختند نیز در جمله مرویات خود درج نمودند درین کید ایشان راه بسیاری از خواص اهل سنت را زده است چه جای عوام زیرا که تمیز در میان احادیث موضوعه و صحیحیه به رجال سند است و چون رجال سبب این دغل و تلبیس متحد شدند تمیز مشکل افتاد و به مامتیا از مفقود گشت اما چون عنایت الهی شامل علوم اهل سنت بوده ائمه این فن بعد از تحقیق و تفتیش این دغل را دریافتند و متنبه شدند و بعد از انکشاف حلیه حال طایفه ازیشان بوضع اقرار نمودند و طایفه صریح اقرار نه نمودند لیکن امارات اقرار در آنها قایم شد و تا حال آن احادیث در معاجم و مصنفات و اجزا دایر و سایر است و اکثر تفضلیه و متشیعین بدان احادیث تمسک کنند اول کسی که این دغل را موجد شد جابر جعفری است که بعد از تحقیق حال او بخاری و مسلم بنابر احتیاط مطلق مرویات او را از درجه اعتبار ساقط و مطروح ساختند و ترمذی و ابوداود و نسائی با متابعات و شواهد قبول کنند و آنچه او بدان متفرد است رد نمایند و ابوالقاسم سعد بن عبدالله بن ابی خلف اشعری قمی نیز درین باب استاد پرکار است اکثر ناواقفان اهل سنت بجهت تلبیس اسانید او گمان برند که از رجال معتبرین ماست حالانکه چنین نیست نجاشی که صاحب نقد رجال شیعه است او را فقیه طایفه و وجه طایفه قرار داده است.

کید هفدهم: آنکه از اهل بیت آثار و اخبار روایت کنند که دلالت دارد بر مذمت صحابه و تظلم اظهار شکایت از دست تعدی ایشان و بعضی آثار آرند که دلالت کند بر ارتداد ایشان از دین و آنکه اینها غاصب حقوق اهل بیت اند و آنکه غاصب حق اهل بیت اشد الناس عذابا روز قیامت خواهد بود و محبان ایشان همراه ایشان در دوزخ خواهند سوخت و محبان اهل بیت و شیعه ایشان در بهشت خواهند آمد و این آثار و اخبار را تأیید کنند بآنچه در کتب اهل سنت موجود است از فضیلت محبت اهل بیت و شناعة حال مبغضان ایشان، و حل این کید آنست که بلاریب بر ذریه طاهره پیغمبر از دست اشقیا در قرن تابعین و در تبع تابعین که نواصب بودند ظلم و تحقیر و اهانت گذشته است و ائمه اهل بیت در بعض اوقات نکوهش آن

گروه در ضمن اوصاف عامه شان انبیاء و علماء وارثین ایشان است بیان میفرمودند و این جماعه که سینه های مملو از بغض و عناد صحابه را داشتند همه آن کلمات را در حق صحابه فرود آوردند و شواهد این حل ان شاء الله تعالی در آخر باب مطاعن از کتب شیعه نقل نموده خواهد شد.

کید هجدهم: آنکه احادیث مرفوعه بر رسول علیه السلام وضع نمایند موافق مذهب خود و آن را ترویج کنند و اکثر موضوعات ایشان دیده شد که از باب محاکات و مجازات است بعضی صیغه ها در احادیث صحیحه دیده اند و بر طور آن آنچه مؤید مذهب خود می باشد ادا می نمایند و در بعضی جاها صیغ مخترعه آرند که مثل آن که انبیاء اولوالعزم همه آرزو داشتند که در شیعه علی محشور شوند و امثال ذلک.

کید نوزدهم: آنکه در اسما و القاب رجال معتبرین اهل سنت نظر کنند و هر که را از رجال خود شریک نام و لقب او یابند حدیث او را و روایت او را بآن سنی نسبت دهند و بجهت اتحاد نام و لقب امتیاز در میان هر دو حاصل نشود پس سنیان ناواقف او را امامی از ائمه خود اعتقاد کنند و روایت او را در محل اعتبار شمارند مثل سدی که دوکس اند سدی کبیر و سدی صغیر، کبیر از معتبرین و ثقات اهل سنت است و صغیر از وضاعین و کذابین است و رافضی غالی است و مثل ابن قتیبه که نیز دو کس اند ابراهیم بن قتیبه رافضی غالی است و عبدالله بن مسلم بن قتیبه که در اهل سنت معدود میشود و کتاب المعارف در اصل از تصانیف همین اخیر است اما آن رافضی نیز کتاب خود را معارف نام کرده تا اشتباه حاصل شود.

کید بیستم: آنکه کلمات قرآنی را موافق خواهش خود بدون دلالت لغوی و عرفی تفسیر نمایند و آن تفسیر را نسبت به اهل بیت کنند برای مزید اعتبار مثل تفسیر رب بعلی در هر جا

که لفظ رب مضاف بضمیر خطاب پیغمبر است و تفسیر مؤمن و مؤمنین بشیعه علی هر جا که واقع شود و تفسیر کافر و کافرین باهل سنت و تفسیر منافق و منافقین به کبار صحابه.

کید بیست و یکم: آنکه کتابی را نسبت کنند بیکی از کبراء اهل سنت و در آن مطاعن صحابه و بطلان مذهب اهل سنت درج نمایند و در اول آن کتاب خطبه نویسند که در وی وصیت باشد به کتمان سر و حفظ امانت و آنکه آنچه درین کتاب مذکور شود عقیده پنهانی ما است و آنچه در کتب دیگر نوشته ایم محض پرده داری و زمانه سازی است مثل کتاب (سر العالمین) که آن را به امام محمد غزالی نسبت کنند و علی هذا القیاس کتب بسیار تصنیف کرده اند و به هر یک از معتبرین اهل سنت نسبت نموده و کسی که با کلام آن بزرگ آشنا و مذاق سخن او را از مذاق سخن غیر او امتیاز و تفرقه نماید کمیاب می باشد ناچار عوام طلبه درین مکر غوطه خورند و خیلی سراسیمه و حیران شوند.

کید بیست و دوم: آنکه مطاعن صحابه و مبطلات مذهب اهل سنت از کتب نادر الوجود کمیاب ایشان نقل نمایند و حال آنکه دران کتب اثری از آن نباشد و بسبب آنکه آن کتب پیش هر کس و در هر وقت و هر مکان موجود نمی شود و اکثر ناظران در شبهه و شک افتند و به خاطرشان رسد که اگر این نقل صحیح باشد تطبیق در میان او و دیگر روایات اهل سنت چه قسم خواهد بود حال آنکه این بیچاره ها عبث دردسر میکشند و نمی فهمند که اگر بالفرض نقل صحیح هم باشد محتاج به تطبیق وقتی خواهیم شد که هر روایت در یک درجه باشند از شهرت و صحت مآخذ و صراحت و دلالت و کمیت در رواه چون این امور دران نقل مخفی مستور مفقود است مقابل روایات مشهوره صحیحہ المآخذ صریحہ الدلاله چرا باید کرد و کتابهایی که از آن فرقه شیعه برای الزام اهل سنت نقل می کنند همه ازین قبیل است که نادر الوجود و کمیاب می باشد و علی تقدیر الوجدان مصنفین آن کتب التزام صحت جمیع ما فیها نه کرده اند بلکه بطریق بیاض رطب و یابس دران جمع نموده محتاج نظر ثانی گذاشته اند

اردبیلی صاحب (کشف الغمه) و حلی صاحب الفین [منهاج] از همین قبیل کتب دفتر نقل کنند و به زعم خود گوی از میدان مناظره برند و ابن طاؤس نیز در مؤلفات خود از همین جنس خردارها پر کرده و به اعتقاد خود اهل سنت را الزام داده است.

کید بیست و سوم: آنکه شخصی را از علماء زیدیه و بعضی فرق شیعه غیر امامیه اثناعشریه نام برند و اول در حال او مبالغه نمایند که وی از متعصبان اهل سنت بود بلکه بعضی از ایشان گویند که او از اشد نواصب بود بعد از ان از وی نقلی کنند که دلالت بر بطلان مذهب سنیان و تأیید مذهب امامیه اثناعشریه نماید تا ناظر بغلط افتد و گمان برد که این سنی متعصب که به او وصف شده تعصب بدون صحت نقل این روایات را چرا می آورد و بران سکوت چرا میکرد مثل زمخشری صاحب کشاف که تفضیلی و معتزلی است و اخطب خوارزم که زیدی غالی است و ابن قتیبه صاحب (المعارف) که رافضی مقررست و ابن ابی الحدید شارح (نهج البلاغه) که تشیع را با اعتزال جمع نموده و هشام کوفی مفسر که رافضی غالی است و مسعودی صاحب (مروج الذهب) و ابوالفرج اصفهانی صاحب (کتاب الاغانی) و علی هذا القیاس امثال اینها را این فرقه در اعداد اهل سنت داخل کنند و بمقولات و منقولات ایشان الزام اهل سنت خواهند.

کید بیست و چهارم: آنکه گویند اهل سنت دشمن اهل بیت اند و از بعضی سفیهان حکایاتی که مؤید این نسبت باشد حکایت کنند پس جاهل بمجرد سماع این کلمه موحشه از جا رود و از مذهب اهل سنت بیزار شود و این افتراء صریح و بهتان ظاهر است زیرا که اهل سنت اجماع دارند بران که محبت اهل بیت کلهم بر هر مسلم و مسلمة فرض و لازم و داخل در ارکان ایمان است و در فضایل اهل بیت جمعا و فرادی تصانیف پرداخته اند و مناقب ایشان را روایت نموده و عمرها با نواصب مروانیه و عباسیه درین مقدمه پرخاش کرده طایفه ازیشان مثل سعد بن جبیر و نسائی شهید شدند و طایفه اذیت و رنج بسیار کشیدند دران اوقات شیعه

خود را به تقیه در زمره نواصب داخل میکردند و به طمع مال و مناصب کلمه نواصب می خواندند. اهل سنت اند که همیشه ناصر اهل بیت بوده اند و در هر نماز برایشان درود میفرستند و با هر یک از ایشان سلیم القلب می باشند بر خلاف شیعه که بعد از موت هر امام برادران و خویشاوندان او را تکفیر کرده اند و بعضی فرزندان او را به امامت برگزیده بر دیگران زبان لعن و طعن دراز نموده اند جمیع اهل بیت را غیر از اهل سنت محب و ناصر نیست و اشاره حدیث نبوی که (إني تارك فيكم الثقلين كتاب الله و عترتي اهل بيتي) بیان میفرماید که همچنان که ایمان به بعض قرآن و کفر به بعض آن فایده نمیکند همچنان اعتقاد و محبت بعض اهل بیت با لعن و طعن بعض دیگر در آخرت ثمره نخواهد داد چنانکه با تمام قرآن ایمان باید آورد تمام اهل بیت را نیز دوست باید داشت و این معنی بفضل الله تعالی هیچکس را غیر از اهل سنت نصیب نشده زیرا که نواصب به دشمنی جناب امیر و ذریه طاهره او مایه شقاوت برای خود اندوختند و شیعه قاطبه بعداوت امهات المومنین عایشه صدیقه و حفصه معظمه و حضرت زبیر بن العوام که ابن عمه رسول صلی الله علیه و سلم بود قبا ی لعنت برای خود دوختند بعد از ان کیسانیه به انکار امامت حسنین و مختاریه بانکار امامت امام زین العابدین و امامیه بخذلان زید شهید و اسماعیلیه بانکار امام موسی کاظم و علی هذا القیاس کما مر مشروحا و سیجی مفصلا ان شاء الله تعالی.

کید بیست و پنجم: آنکه گویند عمر بن الخطاب رضی الله عنه خانه سیده النساء را که در آن حسنین و امیر و سادات بنی هاشم جمع بودند سوخت و ابوبکر و سایر صحابه بدان راضی شدند و هیچ انکار نکردند و به قبضه شمشیر خود بر پهلوی جناب زهرا ضرب و صدمه رسانید که موجب اسقاط حمل گردید و این همه از مفتريات و مخترعات این فرقه است که هیچ اصلی ندارد و این را باور نمیکند مگر کسی که بی بهره محض باشد از عقل و مناقض است به روایات شیعه چنانچه در باب مطاعن و در مبحث تقیه به تفصیل میاید ان شاء الله تعالی.

کید بیست و ششم: آنکه گویند مذهب شیعه احق بالاتباع است زیرا که ایشان تابع اهل بیت اند که حق تعالی در شأن شان فرموده است (وَقَرْنِ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَى وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتِينَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا) (٣٣) (الاحزاب) و تمسک میکنند به اقوال و افعال این پاکان و غیر از شیعه همه فرقه ها تابع غیر اهل بیت اند و تخلف میکنند از اقوال و افعال اهل بیت پس شیعه می باید که ناجی به یقین باشند و دیگران در خوف و خطر و این مضمون را تأیید نمایند بحديث سفینه یعنی (مثل اهل بیتی فیکم مثل سفینه نوح من رکبها نجا و من تخلف عنها غرق) و در این تقریر ایشان مزج حق باطل است اتباع اهل بیت البته موجب نجات است لیکن باید دید که اتباع اهل بیت کدام فرقه اند و اتباع مغویان و ابالسه که خود را بنابر اغراض فاسده بر دامن اهل بیت می بستند و از رسم و آئین ایشان بعد المشرقین دور افتاده بودند کدام فرقه اگر بحث است درین است و اثبات اینکه شیعه تابع اهل بیت اند بهیچ وجه صورت نمی بندد گفتن چیز دیگر است و کردن چیز دیگر مشرکین مکه خود را اتباع ملت ابراهیمیه میگفتند و مسلمین را مخالف آن ملت قرار داده صابی و صباه لقب داده بودند و یهود و نصاری خود را از اتباع موسی و عیسی علیهما السلام گفته عبدالله بن سلام و نجاشی و اضراب ایشان را مخالف میدانستند نام کسی بردن و خلاف طریق او سپردن رسوائی و بیحیائی است بیقیدان و ملاحظه نیز خود را قادریه و سهروردیه و چشتیه می نامند و فرقه برهنه سران موداران خود را مداریه میگویند اینها را باین نسبت و انتساب چه میگشاید بلکه فضیحت و رسوائی زاید برای خود کسب می کنند کاش نام این بزرگواران نمی گرفتند تا کسی رسوم و طریق این بزرگواران نیز از ایشان درخواست نمیکرد بلکه احق باتباع مذهب اهل سنت است که جناب امیر و دیگر ائمه اطهار بران مذهب بودند در ظاهر و باطن و مخالف اینفرقه را از مجالس و لشکر خود می دور میکردند و اجلا می فرمودند و به ابو الحنیفه و مالک ملاطفات داشتند و اجازت درس و فتوی بخشیدند و رؤسای اهل سنت تلمیذی ائمه اهل بیت نموده اند و ازیشان اصول مذهب اخذ نموده چون

دیگران را هم موافق آنها دانستند و ایشان هم تصویب طریقه دیگران نمودند از هر همه مقدمات دین را تحقیق نمودند و بالجمله اگر مجرد انتساب به اهل بیت کافی در حقیقت مذهب باشد غلاۀ و کیسانیه و مختاریه و اسماعیلیه و زیدیه و امامیه و حمیریہ و قرامطه و دیگر فرق شیعه همه بر حق باشند و هیچ کس را علی التعیین و التثخیص تفاخر و ابتهاج نرسد حال آنکه با همدیگر تکفیر و تضلیل می نمایند.

کید بیست و هفتم: آنکه اشاعه حکایت دروغ نموده اند که کنیزی سیاه در مجلس هارون رشید رسید و بحث مذاهب در میان آورد و فضایح و قبایح هر مذهب برشمرده و مذهب شیعه را ستود و به دلایل قاطعه حقیقت او را ثابت نمود و مجلس هارون رشید مملو بود از علماء اهل سنت و آن کنیز پروای هیچ کس را نکرد و نه کسی از اهل مجلس از عهده جواب آن بر آمد و ممکن نشد که این همه علماء عمامه بند و شمله دار ابطال یک دلیلی از دلایل او را رد کنند یا جوابی بدهند پس هارون رشید چون عجز و سکوت حاضرین مشاهده نمود فحول علماء شهر را صلا در داد و همه را حاضر نمود منجمله آنها قاضی ابو یوسف شاگرد امام اعظم و امثال او نیز جمع آمدند و متصدی مناظره آن کنیز سیاه گشتند پس هر همه را بار دیگر الزام داد و ساکت کرد غرض از وضع این حکایت آنکه مذهب اهل سنت شما بمرتبه ضعیف و واہن و سست است که کنیزان سیاه که انقص مخلوقاتند در عقل و فهم و اشهر ناس اند ببلاده و حماقه آنها باطل میکنند و فحول علماء ایشان از عهده جواب آنها نمی توانند برآیند اما درین حکایت نقصانی عظیم بحال اجله علماء شیعه عاید میشود که سالها و عمرها مشق سخن سازی و تقریر پرداز ی کرده اند و بعشر عشر آن کنیز سیاه نرسیده اند زیرا که درین مدت دراز کسی از علماء ایشان در مجلسی از مجالس اهل سنت را الزام نداده بلکه خود الزام خورده کاش روش آن کنیز سیاه را می آموختند و از این حجالت مستمره رهائی می یافتند و الحق مذهب این سیاه درونان تیره باطن که مستحدث حمقا و سفهاء چند است لایق همین است که متکلم و مناظر مجتهد آن کنیز سیاه باشد و اگر فحول علماء اهل سنت از جواب هذیانات او

عاجز شوند بعید نباشد زیرا که جواب را فهم خطاب شرط است و مدح تعالی عباد الصالحین:
(وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا) (۶۳) (الفرقان)

مصرع:

جواب جاهلان باشد خموشی .

کید بیست و هشتم: آنکه بعضی از علماء ایشان کتابی تصنیف کنند در اثبات مذهب رافضه و ابطال مذهب سنیان و مضامین آن کتاب را نسبت دهند به کنیزی یا زنی کم عقلی و شایع کنند که علماء سنیان این کتاب را مطالعه کردند و قادر بر رفع آن نشدند از آن جمله کتاب الحسینیه تالیف شریف مرتضی است که آن را نسبت کرده است به کنیزی از کنیزان اهل بیت نبوی علیه و علیهم السلام.

کید بیست و نهم: آنکه کتابی ظاهر کنند در اثبات مذهب خود و ابطال مذهب سنیان و آن کتاب را نسبت کنند بیکی از ذمیان و در مفتح آن کتاب از زبان آن ذمی موهوم بیان نمایند که چون بسن بلوغ رسیدم در طلب دین حق رنج بسیار کشیدم و سرد و گرم بیشمار چشیدم تا آنکه قاید توفیق الهی دست کش شد و بدار الاسلام رسانید و دین اسلام بحجج قاطعه حق دانستم و بجان و دل قبول کردم بعد از آنکه در اسلام داخل شدم اختلاف بسیار دیدم و اقاولیل مختلفه شنیدم هوش از سر من پرید و سراسیمه گشتم بعد از آن بنور دلایل قاطعه دریافتم که از جمله مذاهب اسلام مذهب شیعه حق و واقعی است و مذاهب دیگر مخرج و محرف و به آن دلایل فحول علماء اهل سنت را الزام دادم و هیچ کس را قدرت بر ابطال آن ندیدم اعتقاد من بمذهب شیعه بیشتر شد آن دلایل را خواستم که بقید کتابت مقید سازم تا دیگران را هم براه هدایت آورده باشم و از این قبیل است کتاب یوحنا بن اسرائیل ذمی که در مؤلفات شریف مرتضی است و آن را نسبت به ذمی موهوم مجهول نموده و در ابتداء آن ذکر کرده که اول در

طلب حق سرگرم بودم و کتب هر فرقه را بنظر انصاف دیدم و مشکلات هر مذهب را از علماء معتبرین آن مذهب تحقیق نمودم غیر از مذهب شیعه بر من حقیه دیگری ثابت نشد. و به این ترتیب حکایتی آورده که در فلان تاریخ در مدرسه نظامیه بغداد رسیدم و در آن مدرسه محفلی دیدم بس عظیم و فخیم و فحول علماء بغداد در آن مجتمع بودند فلانی و فلانی در خدمت ایشان عرض نمودم که من مردی ام نصرانی که بنور توفیق الهی راه بحقیقت اسلام یافته ام و بدل و جان راغب این مله گشته لیکن در اهل اسلام اختلاف بسیار دیدم و کلمات متناقضه شنیدم و از سالها آرزومند بودم که در جایی هر همه پیشوایان مذاهب اسلامیه را مجمع یابم این وقت مرا سعادت رهنمون شد و درین محفل عظیم متبرک داخل شدم حالا بر من عنایت فرمایند و بدلائل مذهب حق را بر من القا نمایند پس هر فرقه از فرق اربعه اهل سنت حقیقت را بخود کشیدند و علماء هر فرقه برای اثبات مذهب خود و ابطال مذهب دیگر برخاستند و مطاعنه و ملاعنه و سب و شتم از هر جانب بسیار شد تا آنکه نوبت به لکد و مشت رسید پس من برخاستم و گفتم که ای ناانصافان کج راه مذهب حق و رای این چهار مذهب شماست که او را رفض نموده اید و نسبت برفض کرده اید و او را حقیر و اهل او را ذلیل میدارید پس براهین این مذهب را تقریر آغاز کردم و هیچکس از علماء مذاهب اربعه دم نزد و سرنگون شدند خواستم که آن براهین را در کتاب ضبط نمائیم به امید ثواب روز حساب و هدایه گمراهان براه صواب تحریر این کتاب نمودم و عجب است از شریف مرتضی که درین حکایت کثرت اختلاف نسبت به اهل سنت کرده حالانکه اهل سنت را در اصول عقاید و اعمال اختلافی نیست اگر اختلافی هست در فروع است و آنهم منجر بتکفیر و تضلیل همدیگر نمیشود مع هذا اتفاق از اختلاف بسیار کمتر است بعد از تفحص و استقراء مجموع مسائل مختلف فیها در مذاهب اربعه سیصد و چند مسئله فروعی یافته اند که در آن نص صریح موجود نیست بر خلاف شیعه که در اصول اختلاف فاحش دارند و هر فرقه غیر خود را تکفیر و تضلیل میکند و امامیه را اگر تفحص کنیم اثنا عشریه فقط در هزار مسئله فروعی باهم

مختلف شده اند با وجود نص امام بر آن مثل طهارت خمر و نجاست آن و مانند این مسایل و بر کسی که بر کتب قدیمه و جدیده اینها اطلاع دارد این امر پوشیده نیست بر شریف مرتضی که ملقب بعلم الهدی و مجتهد مذهب و بانی مبانی آنست چرا پوشیده خواهد بود لیکن پرده تعصب غشاوه عناد بصر بصیرت او را پوشیده است و دلایل و براهینی را که نسبت بآن ذمی کرده و علق نفیس گمان برده همان مضامین مبتذله و خرق حیض کهنه که ملتقطه از مزابل مندرسه است که بار بار می شوید و خلعت های فاخره برای شیعه از آن میدوزد و نزد اهل سنت او هن من نسیج العنکبوت و استخف من ورق التوت است که اطفال مکتب شان پایمال نموده و بناخن انگشت فرسوده اند.

کید سی ام: بعضی علماء ایشان سعی بلیغ کنند در ابطال مذاهب فقهاء اربعه باین طریق که یک مذهب را سرا باطل کنند و سه مذهب دیگر را جهرًا چنانچه کتابی دیده شد که یکی از علماء این فرقه نوشته است و خود را در آن کتاب شافعی قرار داده و رد و قدح دلایل مذاهب ثلاثه بنیاد نهاده و چون به اثبات مذهب شافعی رسیده در آنجا به دلایل ضعیفه و قیاسات مردوده تمسک جسته و تأویلات بعیده اختیار نموده که دیگران آن دلایل و قیاسات را مسلم ندارند مثل قیاس طرد و قیاس شبه و قیاس مناسب که عند الحنفیه مثلاً معتبر نیستند باز حدیثی می آرد مخالف آن قیاس و جواب می دهد که این حدیث مخالف قیاس است و هر حدیث که مخالف قیاس باشد متروک الظاهر است گویا تصنیف این کتاب محض برای همین است که سنیان قیاس را بر حدیث تقدیم کنند و برای آنکه ابطال مذاهب ثلاثه به دلایل شافعیه نماید و مذهب شافعی را به دلایلی ثابت کنند که هر سامع و ناظر پستی و ضعف و وهن آنها پی برد و پس در نظر او همه مذاهب اهل سنت برهم شوند و این کید ایشان بسیار مخفی است علماء سنیان دغا خورند و حیران و سراسیمه شوند.

کید سی و یکم: آنکه بعضی از علماء این فرقه کتابی تصنیف کنند در فقه و در وی آنچه موجب قدح و طعن اهل سنت باشد درج نمایند و آن کتاب را بیکی از ائمه اهل سنت نسبت کنند مثل مختصر که او را شیعی تصنیف کرده و به امام مالک نسبت نموده و در آن کتاب درج ساخته که مالک را بمملوک خود لواطه جایز است لعموم قوله تعالی (وَأَعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَالْجَارِ الْجُنُبِ وَالصَّاحِبِ بِالْجَنبِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ مُخْتَالًا فَخُورًا) (النساء) و شخصی از معتبران نقل کرد که من همین قسم کتابی در اصفهان دیده ام که نسبت به امام ابوحنیفه کنند و مسایل قبیحه در آن مندرج است و غالباً این کید ایشان باین صورت پیش می رود که در مغرب زمین که مالکیان می مانند کتابی نسبت کنند به امام ابی حنیفه و در هندوستان و توران زمین کتابی نسبت کنند به امام مالک زیرا که اهل مذهب را روایات امام خود بوجه احسن معلوم است و روایات غیر آن امام را چندان به تفتیح و تفتیش نمی کنند و احتمال صدق در دل شان می نشیند درین کید هم اعظم علماء اهل سنت گرفتار شده اند مثل صاحب هدایه که حل متعه را به امام مالک نسبت کرده حالانکه امام مالک بر متعه حد واجب می داند به خلاف امام اعظم.

کید سی و دوم: آنکه جمعی کثیر از علماء ایشان سعی بلیغ نموده اند و در کتب اهل سنت خصوصاً تفاسیر و سیر که بیشتر دستمال علماء و طلبا نمی باشند و بعضی از کتب احادیث که شهرت ندارند و نسخ آن کتب متعدد بدست نمی آید اکاذیب موضوعه که مؤید مذهب شیعه و مبطل مذهب سنیان باشد الحاق نمایند چنانچه قصه هبه فدک در بعض تفاسیر داخل نموده اند و سیاق آن حدیث چنین روایت نموده که لما نزلت (وَأَتِذَا الْقُرْبَىٰ حَقُّهُ وَالْمِسْكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَلَا تُبَذِّرْ تَبْذِيرًا) (الاسراء) دعا رسول الله صلی الله علیه و سلم فاطمه و اعطاها فدک اما بحکم آنکه دروغگو را حافظه نمی باشد بیاد شان نماند که این آیت مکی است و در مکه فدک کجا بود و نیز بایستی که برای مساکین و ابن السبیل نیز چیزی وقف میکرد تا عمل بر تمام

آیت میسر میشد و نیز اعطاها فدک دلالت صریح بر هبه و تملیک نمیکنند و تشویش میکشند و در شهر دلهی در عهد پادشاه محمد شاه دو کس بودند از امراء این فرقه که کتب اهل سنت را مثل (صحاح سته) و (مشکاة) و بعضی تفاسیر بخط خوش می نویسیدند و در آن حدیث مطلب خود از کتب امامیه برآورده داخل می نمودند و آن نسخ را مجدول و مطلا و مذهب نموده به قیمت سهل در گذری می فروختند و در اصفهان آغا ابراهیم بن علی شاه که یکی از امراء کبار سلاطین صفویه بود بهمین اسلوب عمل کرده لیکن باین کید ایشان حاصلی نشد زیرا که کتب مشهوره اهل سنت بجهت کمال شهرت و کثرت نسخ قابل تحریف نیستند و کتب غیر مشهوره را اعتباری نبوده و لهذا محققین اهل سنت از غیر کتب مشهوره نقل را جایز نداشته اند مگر در ترغیب و ترهیب و در حکم صحایف انبیاء پیشین می شمارند که هیچ عقیده و عمل را از آن اخذ نتوان کرد بجهت احتمال تحریف.

کید سی وسوم: آنکه خیانت در نقل بکار می برند و از کتب مشهوره اهل سنت در تالیفات خود نقل می کنند و یک دو لفظ ممد مدعاء خود در آن می افزایند حالانکه در آن کتب منقول عنها از آن لفظ زاید اثری پیدا نیست و بعضی اهل سنت که بی تعمق در آن نقل نظر میکنند و اصل حدیث یا روایت را در کتاب منقول عنه دیده اند و بیاد ایشان است از آن لفظ زاید بیخبر شده در ورطه تحیر می افتند و دست و پا می زنند علی بن عیسی اردبیلی در کتاب (کشف الغمه) ازین باب جنس بسیار دارد و آنچه ابن مطهر حلی در (الفین) و (منهج الکرامه) و (نهج الحق) نقل میکنند نیز ازین قبیل است خبر دار باید بود.

کید سی و چهارم: آنکه کتابی در فضایل خلفاء اربعه تألیف نمایند و در وی احادیث صحیحه اهل سنت از سنن و مسانید و اجزاء و معاجم ایشان ایراد کنند و چون نوبت به ذکر فضایل امیر المؤمنین رسد در ضمن آن چیزی که در حق خلفاء ثلاثه موجب قدح باشد وضع نموده یا از کتب امامیه آورده داخل نمایند و بعضی نصوص صریحه در احقیقیت آنجناب

بخلافت و آنکه با وجود جناب ایشان هر که خلافت کند چنین و چنان است درج نمایند تا سامع و ناظر بغلط افتد و سبب ایراد فضایل خلفاء ثلاثه یقین کند که منصف این کتاب سنی پاک عقیده است و گوید که در تصانیف اهل سنت نیز احادیث قاده در خلفاء ثلاثه موجود است پس یقین او برهم خورد و دین او رخنه پذیرد و کتابی کلانی باین صفت دیده شد و در آن کتاب اول هر حدیث نام راوی و مخرج آن نیز مرقوم بود و بعضی از اجله علماء حدیث را تمیز میسر نشده و در ورطه تخلیط افتاده اند باین تلبیس ابلیسی پی نبرده اند صاحب (ریاض النضره فی مناقب العشره) نیز ازین قبیل احادیث در کتاب خود از مجموعات فضایل خلفاء اربعه آورده و دغا خورده لیکن کسی را که در فن حدیث امعانی دارد دراین دغل ملتبس نمی شود بجهت رکاکت الفاظ آن موضوعات و سخافت معانی آن مخترعات و صاحب سلیقه را در بادی نظر دریافت میشود که این همه ساخته و پرداخته شیخ نجدی است.

کید سی و پنجم: آنکه سابق اهل سنت شیعه را به بعضی مسایل قبیحه طعن می کردند جمعی از علماء مذهب ایشان تدبیر دفع آن طعن باین صورت کرده اند که از کتب خود آن مسایل را محو نمودند و کتب قدیمه را مخفی ساختند و آن مسایل را نسبت کردند به ائمه اهل سنت مثل لواطه با مملوک که نسبت به امام مالک کنند و با مادر و خواهر مسئله لف حریر را نسبت به امام ابوحنیفه نمایند و ازین جنس مسایل افتراء سید مرتضی و ابن مطهر حلی و ابن طاؤس و پسر ابن مطهر حلی بسیار آورده اند و غرض ایشان اخفاء حال خود و دفع طعن از خود است که من بعد اهل سنت را دفع این طعن از خود مهم افتد و دنبال شیعه بگذارند.

کید سی و ششم: آنکه یک دو بیت در اشعار کبراء سنیان الحاق نمایند بمضمونی که صریح در تشیع باشد و مخالف مذهب اهل سنت و بهمان وزن و قافیه و لغت مصنوع و منحوت سازند و گویند اهل سنت بنابر خفت و خجالت خود این ابیات را حذف و اسقاط نموده اند و این ماجرا اکثر نسبت بمقبولان اهل سنت مثل شیخ فرید عطار و شیخ اوحدی و شمس تبریزی

و حکیم سنائی و مولاناء روم و حافظ شیرازی حضرت خواجه قطب الدین دهلوی و امثال ایشان رو داده و باشعار امام شافعی نیز قدمای ایشان سه بیت الحاق کرده اند اشعار امام شافعی اینست.

شعر:

یا راکبا قف بالمحصب من منی * واهتف بساکن خفیفها و الناهض

سحرا اذا فاض الحجیج الی منی * فیضا کملتطم الفرات الفائض

ان کان رفضا حب آل محمد * فلیشهد الثقلان إنی رافضی

و غرض امام شافعی ازین ابیات مقابله نواصب است که بسبب حب اهل بیت مردم را نسبت برفض میکردند و حالا در بعض کتب شیعه این سه بیت دیگر که صریح در تشیع اند نیز با آنها ملحق ساخته نقل کرده اند و بدان بر تشیع امام شافعی تمسک جسته.

شعر:

قف ثم ناد باننی لمحمد * و وصیه و بنیه لست بباغض

اخبهرهم إنی من النفر الذی * لؤلأ اهل البیت لیس بناقض

و قل ابن ادريس بتقدیم الذی * قدمتموه علی علی ما رضی

و فرق در لغت این ابیات و ابیات امام شافعی نزد ماهران عربیه اظهر من الشمس است و این کید ایشان بغایت پوچ است زیرا که بنای کار این بزرگواران و شریعت و طریقت این

نامداران از سر تا قدم بر مذهب اهل سنت است بکید و شعر کذائی ایشان را شیعی گمان کردن از اطفال مکتب هم نمی آید و بعضی شعرا ایشان را شعری گویند و آن را بتمامه نسبت بیکی از کبراء اهل سنت نمایند بدون الحاق مثل آنچه در کتب ایشان دیده شد که امام شافعی گفته است.

شعر:

شفیعی نبی و البتول و حیدر * و سبطاه و السجاد و الباقر المجدی

و جعفر و الثاوی ببغداد و الرضا * و فلذته و العسکریان و المهدی

و برهان الهی اینست که کذب این اشعار از روی تاریخ پر ظاهر است زیرا که تولد امام علی نقی در سنه دویست و چهارده است و تولد امام حسن عسکری بسیار متأخر از آن و وفات امام شافعی در سنه دویست و چهار است در عهد مامون عباسی و وفات امام محمد تقی در سنه دویست و بیست است و در کرخ مدفون شده اند امام شافعی کجا حاضر واقعه ایشان شد و امام حسن عسکری در سر من رای که بنای معتصم است ساکن بود و الآن آن شهر را سامرا گویند و امام شافعی زمان معتصم را ادراک ننموده آری امام شافعی فضایل کسانی را که از اهل بیت دریافته اند ذکر کرده اند و این مخصوص به امام شافعی نیست جمیع اهل سنت باین عبادت قیام می نمایند و روایت حدیث از ائمه اهل بیت در کتب اهل سنت بسیار است و سلسله آبای اهل بیت را بسلسله الذهب نامیده اند.

کید سی و هفتم: آنکه در کتب سیر و تواریخ دیده اند که بعضی از کهنه عرب و عقلای ایشان به سماع از اهل کتاب یا به استعانه علم کهنانت که هنوز فی الجمله صحتی داشت و شیاطین از استراق سمع ممنوع نشده بودند بت پرستی گذاشته انتظار نبی موعود می کشیدند و

اخبار بوجوب باوجود آن حضرت می نمودند و مردم را بر ادراک سعادت متابعت و تحریر و تاکید می کردند در ضمن آن قصص حرفی چند افزودند که دلالت بر حقیقه مذهب رفض نماید و آنرا نیز بر آن مرد جاهلی بر بستند و در بعض جاها تأیید و تصدیق مقال او که از پیغمبر روایت کنند نیز ضمیمه آن سازند و باین روایات و حکایات بغایت ابتهاج و تفاخر کنند از آنجمله قصه جارود عبدی است که در کتب اینها شایع و ذایع است و در مصنفات اخباریه ایشان خیلی بطمطراق و زیب و زینت مذکور است حاصلش آنکه جارود بن منذر عبدی نصرانی بود که در سال حدیبیه به اسلام مشرف شد و در حق پیغمبر شعری چند انشاد نمود که از آن جمله این شعر هم هست.

بیت:

انبأنا الاولون باسمک فینا * و باسم اوصیائک الکرام

پس آن حضرت صلی الله علیه وسلم فرمود که آیا هست در شما کسی که قس بن ساعده را بشناسد جارود گفت که یا رسول هر یکی از ما او را می شناسد مگر آنکه من از جمله ایشان کما ینبغی بر اخبار و اسرار او مطلع ام سلمان فارسی حاضر بود گفت ای جارود خبرده ما را از حال او و بخوان بر ما بعضی از مقال او پیغمبر فرمود آری بگو گفت یا رسول الله انی شهدت قسا و قد خرج من نادی من ندیته ایاد الی صحصح ذی قتاد و ثمر و عتاد و هو مشتمل نجاد فوقف فی اضحیان لیل کالشمس رافعا الی السماء وجهه و اصبعه فدنوت منه فسمعته یقول اللهم رب السموات الارفعه و الارضین الممرعه بحق محمد و الثلاثه المحامید معه و العلیین الاربعة و فاطمه و الحسنین الاربعة و جعفر و موسی التبعه سمی الکلیم الضرعه اولئک النقباء الشفعه و الطرق المهیعه درسه الاناجیل و نفاه الاباطیل و الصادقوا القیل عدد النقباء من بنی اسرائیل فهم اول البدایه و علیهم تقول الساعه و بهم تنال الشفاعه و لهم من الله فرض

الطاعه اسقنا غيثا مغيثا ثم قال ليتنى ادركهم و لو بعد لای عمری و محیای ثم انشا يقول اقسام قس قسما ليس به مكتما لو عاش الفی سنه لم يكن منهم ساما حتى يلاقى محمدا و النجباء الحكماء هم اوصياء احمد افضل من تحت السماء يعمرى الانام عنهم و هم ضياء للعمى لست بناسى ذكرهم حتى احل الرضاء قال الجارود قلت يا رسول الله انبئنا بخير هذه الاسماء التى لم نشهدا و اشهدنا قس ذكرها فقال رسول الله صلى الله عليه و سلم يا جارود ليله اسرى بى الى السماء اوحى الله تعالى الى ان سل من رسلنا قبلك من رسلنا على ما بعثوا قلت على ما بعثوا قال بعثتهم على نبوتك و ولايه على بن ابى طالب والائمه منكما ثم عرفنى الله تعالى بأسمائهم ثم ذكر رسول الله صلى الله عليه و سلم أسماءهم واحدا بعد واحد الى المهدي ثم قال قال الله تعالى هؤلاء اوليائى و هذا المنتقم من اعدائى يعنى المهدي و آثار وضع و افترا برين روايت ظاهر و هويدا است خصوصا ركاکت الفاظ حديثي که در آخر آن است بر ماهر عربيہ پوشيده نيست و اصلا با كلام رسول مناسبت ندارد و نیز پسر اين جارود که منذر نام داشت و عامل حضرت اميرالمؤمنين بود در خلافت آنجناب خراج تمام معموله خود را در قبض و تصرف خود آورده گريخته به اعدای آنجناب ملحق شد و آنجناب برای او نامه های سرزنش بقلم آورد و او اصلا متنبه نشد پس اگر پدر او را حقيقت حال حضرت اميرالمؤمنين و ذريہ طاهره او چنين ظاهر ميشد چه امکان داشت که پسر خود را خبردار نکند و آن پسر اين قدر بيجائی نمايد و نیز نبيره او جارود بن المنذر الجارود شاگرد انس بن مالک و از عمده مصاحبان اوست اگر اين حديث را در خاندان ايشان اصلی می بود چرا تحصيل علم از ائمه اطهار نمی نمود و بر انس بن مالک قناعت میي کرد و آنچه در کتب صحيحه از حال جارود است همین قدر است که او گفت و الذى بعثك بالحق لقد وجدنا وصفك فى الانجيل و لقد بشر بك ابن البتول و از حال قس بن ساعده الايادى اينقدر که ابن عباس روايت نموده است قال إن وفد بکر بن وائل قدموا على رسول الله صلى الله وسلم فلما فرغوا من حوائجهم قال رسول الله صلى الله عليه و سلم (هل فيكم احد يعرف قس بن ساعده الايادى) قالوا كلنا نعرفه قال (ما فعل) قالوا

هلك فقال رسول الله صلى الله و سلم (كأنى به على جمل احمر بعكاظ قائما يقول ايها الناس اجتمعوا و اسمعوا وعوا فكل من عاش مات و كل من مات فات و كل ما هوأت آت إن فى السماء لخبرا و ان فى الارض لعبرا عماد موضوع و سقف مرفوعه و بحار تمور و تجارة لن تبور ليل داج و سماء ذات ابراج و أقسم قس حقا لئن كان فى الامر رضى ليكونن بعده سخط و إن لله عزت قدرته دينا هو أحب اليه من دينكم الذى أنتم عليه ما لى أرى الناس يذهبون فلا يرجعون أرضوا فاقاموا ام تركوا فناموا) ثم انشد ابوبكر شعرا له كان يحفظه.

شعر:

فى الذاهبين الاولين من القرون لنا بصائر * لما رأيت موارد للموت ليس لها مصادر

و رأيت قومى نحوها يسعى الاصاغر و الاكابر * لا يرجع الماضى الى و لا من الباقيين غابر
ايقنت إنى لا محالة حيث صار القوم صائر

و در میان این عبارت و عبارت سابق که به سوى قس نسبت کرده اند فرق آسمان و زمین است بجمع لغاء عربيه وحشيه بلاغت حاصل نمى شود و قس از ابلغ بلغاء عرب بود عبارت سابقه بوئى از بلاغت ندارد غير از آنکه لغات قاموسيه دران جمع نمودند چنانچه بر دانا فن بلاغت پوشيده نخواهد بود و اول دلايل بر کذب این قصه آنست که اگر ولایت حضرت امير و امامت ائمه از ذريه ایشان در شب معراج قرار مى يافت البته پیغمبر خود تواتر را از مردم خبر میداد و متواتر مى شد چنانچه فرضيت صلوات و ديگر وقایع آنجا را همين قسم تبليغ فرموده و بتواتر منقول شدند و لااقل حضرت امير و خاندان ایشان البته برين ماجرا اطلاع میداشتند و با هم ديگر بابت دعواى امامت تنازع و تجاذب نمى کردند و اگر در کتب سابقه مى بود البته يهود و نصارى خبر میدادند و از عرب هم اهل جاهليت اولی برآن مطلع مى بودند و خبر میدادند و ساير فرق شيعه آن را روايت میکردند و کيسانيه و اسماعيليه و واقفيه و زيديه

موافق مذهب اثنا عشریه می شدند و دیگر آنکه در کلام منسوب بقس ائمه را وصف نموده است بآنکه نفاة الاباطیل اند و این وصف خلاف واقع است زیرا که حضرت ائمه را هیچگاه قدرت نفی باطل میسر نشد همیشه به زعم شیعه اثنا عشریه در تقیه و خوف اعداء گذرانیدند و در زمان ایشان اباطیل مروانیه و عباسیه رایج و مرسوم ماند و علی هذا القیاس نزد شیعه صادقوا القیل نیز نبودند که بجهت تقیه عمرها ایشان را صدق میسر نمی شد و درانجیل از هیچ یکی از ائمه منقول نشده.

کید سی و هشتم: آنکه حدیث موضوعه را نسبت کنند بجناب پیغمبر صلی الله علیه وسلم که فرمود شیعه علی را سوال نخواهد بود از هیچ گناه صغیره و کبیره بلکه سیئات ایشان مبدل بحسنات شوند و آنکه جناب پیغمبر صلی الله علیه وسلم از حضرت باری تعالی روایت فرموده که (لا اعذب احدا والی علیا و ان عصانی) و این مفتریات راه بسیاری از شهوات پرستان را به اباحت فواحش باز نموده است و بدست آویز این موضوعات داد بی حیائی و ارتکاب فواحش میدهند و اصلا حسابی بر نمیدارند این قدر نمی فهمند که هر گاه بوسیله محبت ایشان هیچ گناه ضرر نکند و سیئات مبدل بحسنات شوند و ذوات عالیات ایشان چرا تکلیفات طاعت بایستی کشید و دایما در خوف و هراس بایستی گذرانید و اقارب و عشائر و اتباع و خدام را تحریض و تاکید بر طاعت و تهدید و تشدید از ارتکاب معاصی و محرمات بایستی کرد و چرا از اول دعوت نماز و روزه و جهاد و حج و دیگر مشقت ها مردم را می نمودند و بترک مالوفات و عادات باعث می شدند بلکه راه اسهل و اقرب که محبت بود نشان میدادند و همین امر را مدار نجات و ما الیه الدعوه مقرر میکردند تا سلوک طریق صعب با وجود طریق اسهل لازم نمی آمد و در حق مکلفین لطف و اصلح بر هم نمی شد و در قرآن مجید با وصف کمال رأفت و رحمت الهی ازین طریق چرا نشان ندادند و با اعمال و طاعات و تقوی و طهارت چرا دعوت را منحصر ساختند بالجمله مقصود ایشان ازین مفتریات بر هم زدن احکام شریعت و ترغیب مردم به اباحت و زندقه است.

کید سی و نهم: آنکه گویند فضایل اهل بیت و آنچه در امامت امیر المؤمنین و فضایل ایشان بالخصوص وارد شده از آیات و احادیث متفق علیه است بین الفریقین و فضایل دیگران یعنی خلفاء ثلاثه و اعوان ایشان و آنچه در خلافت شان وارد شده مختلف فیه است و کار عقلا آنست که متفق علیه را بگیرند و مختلف فیه را طرح نمایند تا از مقام شک و تردد دور مانده باشند و به مقتضای (دع مایریک الی مالا یریک) عمل کرده باشند و این شبهه ایشان در رنگ شبهه یهود و نصاری است که گویند نبوت موسی و عیسی علیهما السلام متفق علیه و فضایل و مناقب ایشان مجمع علیه ملل ثلاثه است و نبوت پیغمبر آخر زمان و فضایل و مناقب او صلی الله علیه وسلم مختلف فیه و کار عقلا آنست که متفق علیه را بگیرند و مختلف فیه را طرح نمایند یا در رنگ شبهه خوارج که گویند خلافت شیخین و مناقب ایشان در زمان ایشان متفق علیه بود هیچکس از صحابه با ایشان راه مخالفت و بغی نرفته و به طعن و قدح یاد نکرده و اگر فرقه بعد مرور دهور و بعد زمان و رواج دروغ تهمت بر ایشان بسته باشند اعتبار ندارد که آن زمان را ندیدند و به مفتريات شنیده بد اعتقاد شدند خلافت ختنین در زمان ایشان مکدر به کدورات مخالفان و مشاجرات و منازعات ماند و اقرآن و امثال ایشان بلکه اقارب و عشایر ایشان منکر خلافت و طاعن در بزرگی ایشان شدند و کار عقلا آنست که متفق علیه را بگیرند و مختلف فیه را طرح نمایند جواب این همه شبهات یک سخن است که اخذ بمتفق علیه و ترک مختلف فیه وقتی مقتضای عقل است که در آن هر دو دلیلی دیگر سوای اتفاق و اختلاف یافته نشود و اگر دلایل قویه دیگر مرجح یک جانب افتادند با اتفاق و اختلاف کار نباید داشت و اتباع دلیل لازم باید شمرد که (الحق حق و ان قل ناصروه و الباطل باطل و ان کثر ناقلوه) و کاش فرقه شیعه برین قاعده استوار ماندند و از متفق علیه به مختلف فیه عدول نمی کردند لیکن بحکم (وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ (۲۲۶) (الشعراء) از قواعد مقررہ فقهیه ایشان است که هرگاه دو روایت از ائمه وارد شود یکی مخالف عامه و دیگر موافق آنها به مخالف تمسک باید کرد و موافق را ترک باید نمود زیرا که مدار حقیقه بر مخالفت عامه است این قاعده

را با این تقریر مذکور باید سنجید و عقل و دانش این بزرگان را باید فهمید و ان شاء الله تعالی در باب امامت و در باب مطاعن واضح خواهد شد که فضایل و مناقب خلفاء ثلاثه بل جمیع صحابه در روایات شیعه و سنی هر دو به اتفاق واردند و مطاعن و قبایح این بزرگواران خاص در بعض روایات شیعه و کار عقلا معلوم است که چه باید کرد.

کید چهلیم: آنکه استدلال می کنند بر حقیقه مذهب شیعه و بطلان مذهب اهل سنت باین روش که شیعه جزم میکنند بدخول خود در بهشت و نجات خود از دوزخ و اهل سنت جزم نه میکنند به چیزی ازین هر دو امر و جازم احق است باتباع از شک در امر خود و این استدلال صریح البطلان است زیرا که اهل سنت شک و تردد ندارد در آنکه هر که بر ایمان صحیح و اعمال صالحه بمیرد داخل بهشت و نجات از دوزخ در حق هر فردی بالخصوص بی معنی است بلکه درین صورت جزم کردن و خایف نبودن امن است از مکر الهی (أَفَأَمِنُوا مَكْرَ اللَّهِ فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ) (الاعراف) و در تفسیری که منسوب میکنند به امام حسن عسکری صریح می فرماید که هر که از عاقبت خود نترسد ایمان ندارد و در ادعیه صحیفه کامله که نزد شیعه از حضرت امام سجاد بتواتر مرویست جابجا خوف و هراس از عاقبت کار بیان می فرماید مع هذا این استدلال منقوص است بجزم یهود و نصاری و غلاة و قرامطه و حمیری و اسماعیلیه که به نجات خود یقین دارند و طایفه ازین ها خود را ابناء الله و احباء الله می گویند و طایفه بحلول و اتحاد باری تعالی در خود و با خود قایل شوند و طایفه رفع تکالیف از خود اعتقاد کنند پس باید که اتباع آنها اولی و الیق باشد و هو باطل بالاتفاق.

کید چهل و یکم: آنکه طعن کنند بر اهل سنت که ایشان در دین خود اقتدا میکنند بغیر معصومین و غیر معصوم چون بخود بالیقین مهتدی نیست پس غیر را چه قسم هدایت کند قال الله تعالی (قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ قُلِ اللَّهُ يَهْدِي لِلْحَقِّ أَفَمَنْ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ أَحَقُّ أَنْ يُتَّبَعَ أَمْ مَنْ لَا يَهْدِي إِلَّا أَنْ يُهْدَىٰ فَمَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ) (یونس) پس مثال اهل سنت مثال

کوری است که او را دست کش نباشد و می خواهد که بخانه خود برسد و در راه خبط کند و در اثناء تحریر و تردد شخصی پیدا شود که از خانه او آگاه نیست دست خود را در دست او سپارد و اقتداء او لازم شمارد و این شخصی ناواقف را کشیده به بیان خاردار مهلکه که سباع و حشرات موزیه دران بیابان جمع اند رسانیده دست او را وا گذارد که بمطلب رسیدی. و جواب این طعن آنست که اهل سنت را اقتدا بکسی نیست جز بخاتم النبیین و سید المرسلین صلی الله علیه وسلم و قرآن مجید و فرقان حمید که حبل الله المتین است لیکن در نقل احادیث رسول صلی الله علیه و سلم و فهم معنی قرآن محتاج می شوند بروایت از صحابه کرام و اهل بیت عظام که رسول صلی الله علیه وسلم در حق ایشان شهادت بصدق و صلاح و نجات و فلاح داده اند و اینها در حق تلامذه اخیار و مصاحبان ابرار خود همین قسم شهادت داده اند و هکذا قرنا بخلاف شیعه که در میان خود و در میان ائمه واسطه می سازند دروغ گویان و مفتریان و دنیا طالبان را و عجب آنست که در کتب صحیحہ ایشان مروی و مذکور است که ائمه عظام از ان گروه شقاوت پژوه به هزار زبان بی زاری و تبری فرموده اند و لعنت نموده اند و اکثر اینها مجسمه و مشبهه و اباحیه و حلولیه گذاشته اند پس مثال اهل سنت مثال شخصی است که اراده ملازمت پادشاه در دل کرد اول خود را بیکی از منتسبان سر کار او رسانید و آن منتسب او را بیکی از امرا و آن امیر او را بیکی از وزراء ترقی داد و آن و زیر و امیر و منتسب همه مشهور بتقریب پادشاه و توسل او باشند و الطاف پادشاه و عنایات او در حق آنها زبان زد خواص و عوام آن ملک است و مثال شیعه مانند کسی است که میخواهد غایبانه از پادشاه بی اطلاع او سند اقطاع یا جاگیری حاصل کند و با جعلیان و لباسیان و مهر کنان دغا باز ساخته همه آنها از پادشاه مخفی و ترسان و پادشاه هر روز منادی میدهد بدست بردن و بینی بردن آنها (لَوْ أَنزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَىٰ جَبَلٍ لَّرَأَيْنَاهُ خَاشِعًا مُّتَصَدِّعًا مِّنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ (۲۱)(الحشر).

کید چهل و دوم: آنکه افترا کنند بر صحابه بتحریف قرآن و اسقاط آیاتی که در فضایل امیرالمؤمنین و اهل بیت نازل شده و تحریص میکرد بر اعانت اهل بیت و اتباع ایشان و ایجاب طاعت ایشان بر کافه انام و آنکه جمیع صحابه اتفاق کردند بر نبذ وصیت رسول صلی الله علیه و سلم و غصب حق اهل بیت و ظلم و جور بر ایشان و جواب این طعن در قرآن مجید موجود است قوله تعالى (إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ (۹) (الحجر) و قوله تعالى (وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُم مِّن بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَن كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ (۵۵) (النور) و قوله تعالى (أُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتِلُونَ بَأَنَّهُمْ ظَلَمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ (۳۹) الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَّهَدَمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَن يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ (۴۰) الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ (۴۱) (الحج) و قوله تعالى (مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْأَهُ فَآزَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَىٰ عَلَىٰ سَوَابِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيَغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا) ۲۹ (الفتح)

کید چهل و سوم: آنکه افترا کنند بر اولوالعزم از رسل ایشان صباحا و مساء و غدوا و رواحا در ادعیه و اذکار خود از خدا میخواستند که ایشان را در شیعه علی داخل فرماید و نمی فهمند که درین افترا نقصان عظیم بحال انبیاء اولوالعزم راه می یابد که باری تعالی این ادعیه متواتره و ائمه ایشان را هرگز قبول نه فرموده و نه ایشان را اطلاع داد که هنوز دور شیعه علی نرسیده شما چرا تکلیف خواهش بی وقت و بی محل می کشید و در همین مقام آنچه از احادیث واهیه ضعیفه اهل سنت در مدح شیعه وارد شده ذکر کنند اول تصحیح آن روایات امریست که شدنی نیست دوم حمل لفظ شیعه بر خود و امثال خود ادعای محض است بلکه

شیعه حقیقی مرتضی علی اهل سنت و جماعت اند که بر روش آنجناب می روند و با کسی بد نیستند و هر یک را به نیکی یاد میکنند و در عقاید و اعمال اتباع قرآن و حدیث و سیرت آنجناب می نمایند و سابق گذشت که در اصل این لقب خاص به شیعه اولی بود که پیشوایان اهل سنت و جماعت اند و رفته رفته بسبب انتحال متحلین و دخول مطلبین این لقب از ایشان متروک شد و به اهل رفض و اباحه و زندقه اختصاص یافت و از اسماء غالیه این فرقه های خسیس شد چنانچه لفظ مؤمن بجولاهه و مصلی به تصدق خور و سیدی بحبشی و حلال خور بنجاست کش حالا اگر اهل سنت ازین لقب احتراز کنند باکی ندارد که موهم خساست و نجاست است.

کید چهل و چهارم: آنکه جناب امیر را تفضیل دهند بر سائر انبیا و رسل و غیر از جناب پیغمبر آخرین و بآنجناب مساوی و همسر دانند و بر جمیع ملائکه و حمله العرش و خزنه الکرسی تفضیل دهند و غلو عظیم درین باب نمایند و این همه بنابر آنست که هر گاه سامع این قدر بزرگی ایشانرا معتقد شود بیقین داند که با وجود ایشان امر خلافت متعین برای ایشان بود و دیگری را درآن داخل کردن نمی رسید و نمی فهمند که امر خلافت موقوف بر افضلیت نیست با وجود جبرائیل و میکائیل طالوت دباغ را از غیب خلیفه مقرر کردند بلکه با وجود شمویل پیغمبر او را بمنصب خلافت نواختند (وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا قَالُوا أَتَى يَكُونُ لَهُ الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ بِالْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِنَ الْمَالِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ وَاللَّهُ يُؤْتِي مُلْكَهُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ (البقره) ۲۴۷) در حق او ارشاد فرمودند سرانجام مهمات کشور گشائی و حل و عقد امور مملکت و ابرام و نقض سوانح سلطنت چیزی دیگر است و اشرفیت نسب و دقت علم و رسائی ذهن امری دیگر.

کید چهل و پنجم: آنکه در میان ایشان شایع و زایع و در کتب ایشان مسطور و محرر است که سب خلفاء راشدین و ازواج مطهرات سیدالمرسلین که عائشه صدیقه و حفصه معظمه‌اند افضل العبادات و اکمل القربات است و سب عمر افضل است من ذکر الله الاکبر و سفهاء و حمقاء ایشان باین عقیده خود فریب خورده بسیاری از عبادات مفروضه را ترک دهند و برین افضل العبادات مداومت نمایند نمی فهمند که هر که از بشر گمراه شد و بدکاری نموده به اغواء ابلیس شده پس گمراهی و بدکاری او بمرتبه اعلی است که رسیدن بآن مرتبه مقدر و هیچ فرد بشری نیست و لعن ابلیس را در هیچ شریعتی و ملتی قربت نه گفته اند و از عبادات نه شمرده چه جای آنانکه سالها حق صحبت خیر البشر دارند و علاقه های نازک از مصاهره و قرابت با آنجناب ایشان را مستحکم است و جمعی کثیر از مسلمین که اهل سنت و جماعت اند بلکه غیر ایشان از فرق اسلامیه نیز معتزله و کرامیه و نجاریه همیشه تعظیم و توقیر این بزرگواران نموده اند و حال اهل سنت معلوم است که ایشان همیشه اکثر فرق اسلامیه بوده اند و در زمره ایشان جماعه گذشته اند نقاد از احوال رجال و مجاهیرین بمدح ممدوح و قدح مقدوح و محتاط در نقل احادیث نبویه و اذهان ثاقبه و افهام سلیمه ایشان ضرب المثل است چنانچه شاهد آن خوض ایشانست در فلسفیات و مسایل ریاضیات و طبیعیات و الهیات بوجهی که اگر واضعین این علوم موشگافیهای ایشانرا میدیدند متنها بر خود میکشیدند و علوم بسیاری مثل اصول و فنون ادبیه همه مخترع و مستخرج ایشانست این قسم جماعه که در مدح اشخاص چند و تعظیم و توقیر آنها اجماع نمایند لااقل شبهه در طعن و قدح ایشان پیدا میشود جرأت بر امر ذی جهتین کار عاقل نیست و بروایت پیشوایان خود که حال ایشان عنقریب معلوم خواهد شد اینقدر فریب خوردن و مغرور بودن دور از حزم و احتیاط در فکر آخرت است.

کید چهل و ششم: آنکه در کتب احادیث خود موضوعات چند روایت کنند باین مضمون که باری تعالی همیشه وحی میفرستاد بسوی پیغمبر علیه السلام که سوال کن از من تا ترا

هدایت کنم بحب علی بن ابی طالب و متأخرین ایشان این اخبار را ترویج و تشهیر کنند نمی فهمند که درین وضع و افترا قصوری عظیم بجناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم لا حق میشود به چند وجه اول آنکه محبت علی که فرض ایمان و رکن دین است او را حاصل نبود دوم آنکه در تحصیل این امر ضروری قصور و تغافل و اهمال داشت که بار بار تأکید این معنی از حضور اقدس می رسید سوم آنکه باری تعالی او را درین امر ضروری محتاج به سوال داشت و خود بخود بی طلب او نداد حال آنکه جمیع انبیاء را ضروریات ایمانی از ابتداء خلقت حاصل می باشد غرض که این گروه در وضع روایات همان مثل می کنند که عاقلی در حق غافلی گفته است:

بنی قصرا و هدم مصرا.

کید چهل و هفتم: آنکه طائفه از علماء ایشان بظاهر در مذهبی از مذاهب اربعه اهل سنت داخل شدند و خود را در آن مذهب آنقدر راسخ و استوار ساختند که مردم آن مذهب ظاهر را باطنا با امتحانات و تجارب ایشانرا مقتدای مذهب خود گمان بردند و متولی تدریس مدارس آن مذهب شدند و افتای آن مذهب بدیشان مفوض گشت چون نزدیک بمرگ رسیدند و آمد آمد ملک الموت شنیدند اظهار کردند که ما را مذهب شیعه حق نمودار شد و وصیت کردند که متولی غسل و تجهیز و تکفین ما این فرقه باشند و ما را در مدافن و مقابر ایشان دفن نمایند و مقبور کنند تا تلامذه و معتقدین و احبا و اصدقاء شان را شک و شبهه عارض شود و درست نمی دید چرا راغب می شد و مذاهب اهل سنت را اگر باطل نمی فهمید چرا عدول می کرد قال ابن المطهر الحلی فی کتاب (منهج الکرامه) کان اکثر مدرسی الشافعیه فی زماننا حیث توفی اوصی بأن یتولی امره فی غسله و تجهیزه بعض المؤمنین و ان یدفن بمشهد الکاظم علیه السلام.

کید چهل و هشتم: آنکه بعضی از مشاهیر علماء ایشان کتابی تصنیف کرده اند و در وی نوشته اند که اکثر مشایخ اهل سنت و علماء ایشان بر مذهب امامیه بودند و بظاهر پرده داری می کردند ازین قبیل است کتاب (وفیات الاعیان) شیعه که تألیف یکی از علماء عراق است و در وی بایزید بسطامی و معروف کرخی و شقیق بلخی و سهل بن عبدالله تستری و غیر ایشان را از مشایخ مشهورین اهل سنت در امامیه شمرده و از اقوال و کلمات هر یک بافترا و بهتان چیزی نقل کرده که دلالت صریح میکند بر بودن ایشان ازین فرقه و مناقب و محاسن و خوارق ایشان را به استیجاب نوشته و ازین جنس در کتاب مجالس المؤمنین تألیف قاضی نورالله شوشتری خردارها و انبارها موجود است شخصی از علماء هرات که هم مذهب او بود با وی بطریق نصیحت گفت که آنچه درین کتاب از روایات و حکایات و اقوال و اخبار مندرج شده است مخالف واقع و نزد ثقات شیعه و اهل سنت هر دو باطل و بی اصل است و در کتب تاریخ و اخبار اصلاً اثری از آن موجود نیست قاضی در جواب فرمود که من هم این را میدانم لیکن غرض من آنست که هر که درین کتاب این روایات و حکایات را خواهد دید یا از مخبری که درین کتاب دیده خواهند شنید البته پیش مردم نقل خواهند کرد و بجهت غرابه و ندره شایع خواهند شد و رفته رفته در مرویات داخل خواهند گشت و شهره خواهند گرفت و تکثیر سواد فرقه شیعه حاصل خواهد شد و شبهه در اذهان اهل سنت خواهد افتاد و اگر محققین اهل سنت بگوش قبول اصغاً نخواهند فرمود لاقلاً عوام ایشان بر اختلاف روایات خود محمول خواهند ساخت و متأخرین علماء شیعه از اهل عراق و خراسان اجماع دارند بر آنکه آنچه در مجالس المؤمنین است همه از مخترعات قاضی است.

کید چهل و نهم: آنکه بعضی رواه ایشان بهتانی عظیم بر ائمه عظام بر بستند و نقل میکنند که بعضی از ائمه در خواب به شرف رویت جناب رسالت صلی الله علیه و سلم مشرف شدند و آنجناب شاعری را از شعراء شیعه ستایش میفرمود و دعای خیر در حق وی مینمود بجهت قصیده که در تولای اهل بیت و تبراء خلفاء ثلاثه و دیگر صحابه گفته است و آن قصیده را

جناب رسالت باربار میخوانند و التذاذ بر میدارند ازین جنس است آنچه سهل بن دینار روایت میکند که روزی در خدمت امام رضا پیش از همه شیعه مشرف شدم امام در خلوت بود و کسی جز من حاضر نه فرمود مرحبا یا ابن دینار خوش آمدی همین ساعت می خواستم که به طلب تو کسی بفرستم و ترا نزد خود خوانم و درین حالت امام انگشت خود را به زمین نهاده متفکر طور مینمود پس عرض کردم که یا ابن رسول الله مرا برای چه غرض یاد فرموده بودی فرمود خوابی دیده ام که مرا بقلق آورده و بی خواب داشته گفتم خیر باشد چیست فرمود می بینم که گویا برای من زینه نهاده اند که صد پایه دارد و من بالای آن بر آمده ام گفتم مبارک باشد ترا طول عمر صد سال خواهی زیست فرمود می بینم که من به برجی سبز رنگ رسیده ام که ظاهر آن از باطن و باطن آن از ظاهر نمودار می شود و رسول خدا را صلی الله علیه و سلم در آن قبه نشسته دیدم و نیز دیدم که جانب راست آنجناب دو نوجوان اند خوش چهره یکی از آنها بزانوی پیری تکیه زده و آن پیر به حدی منحنی و کبیر السن است که موی ابروی او بر چشم رسیده است پس مرا رسول خدا صلی الله علیه و سلم میفرماید که سلام کن بر هر دو جد خود که حسن و حسین اند پس سلام بر هر دو جناب کردم باز فرمود که سلام کن بر شاعر ما و ندیم ما و یار ما در دنیا و آخرت اسماعیل بن محمد حمیری پس بر وی نیز سلام کردم بعد ازین گفت و شنید رسول صلی الله علیه و سلم بآن پیر شاعر فرمود که هان بیار آنچه بدان مشغول بودیم پیر شاعر آغاز انشاد نمود و قصیده دراز بر خواند چون باین بیت رسید

بیت:

قالوا له لو شئت اعلمتنا * الی من الغایه و المفزع

رسول صلی الله علیه و سلم فرمود که ای اسماعیل اندکی توقف کن پس هر دو دست خود را بآسمان بر داشت و گفت الهی و سیدی تو گواهی بر ایشان که من ایشان را اعلام کرده ام

بسوی که غایه و مفزع جویند و اشاره دست بسوی حضرت امیرالمؤمنین میفرماید باز بمن رو آورده فرمودند که ای علی این قصیده یاد گیر و شیعه ما را بفرما که این را یاد گیرند هر که این قصیده را یاد گیرد من برای او ضامن بهشت میشوم امام رضا میفرماید که جد من رسول الله صلی الله علیه و سلم بار بار ابیات این قصیده را بیاد من داد تا یاد گرفتم تمام قصیده اینست و چهار بیت ازین قصیده متضمن شتم قبیح در حق صحابه کبار است و هیچ مسلمان را روا نیست که زبان و قلم خود را با نشاد و تحریر آنها ملوث سازد و غرض ما از نوشتن آن ابیات اینست که بعض جانب داران این گروه که قایل به برائت آنها ازین شتم قبیح تکلم کردن در حق فرعون و هامان نزد عقلا و اهل مروت بغایت شنیع است و اینها برین امر شنیع ضمان بهشت روایت میکنند و در قرآن مجید نیز بنابر حکمتها کلمات کفر و زندقه از زبان کافران نقل و روایت فرموده اند (وَقَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللَّهِ مَغْلُولَةٌ غُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَلُعِنُوا بِمَا قَالُوا بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِنْهُمْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا وَأَلْقَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا لِلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا اللَّهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ (۶۴) (المائدة) و (وَعَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ مُنْذِرٌ مِنْهُمْ وَقَالَ الْكَافِرُونَ هَذَا سَاحِرٌ كَذَّابٌ (۴) (ص) (وَقَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرٌ ابْنُ اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ ذَلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ يُضَاهُونَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ قَاتِلْهُمْ اللَّهُ أَنَّى يُؤْفَكُونَ (۳۰) (التوبة) از همین باب ایراد این ابیات مشثومه باید شمرد و معذور باید داشت: قصیده:

لأُم عمر و باللوی مربع * طامسه اعلامه بلقع

لما وقفت العیس فی رسمها * و العین من عرفانه تدمع

ذکرت من کنت الهونیه * فبت و القلب شجی موجه

کان بالنار لما شفنی * من حب اروی کبدی تلذع

عجبت من قوم اتوا احمدا * بخطه ليس لها موضع
 قالوا له لو شئت اعلمتكم * الى من الغايه و المفزع
 اذا توفيت و فارقتنا * و فيهم فى الملك من يطمع
 و قال لو اعلمتكم مفزعا * كنتم عسيتم فيه ان تصنعوا
 صنع اهل العجل اذ فارقوا * هارون فالترك له اورع
 و فى الذى قال بيان لمن * كان ذا يعقل او يسمع
 ثم اتته بعده عزمه * من ربه ليس لها مدفع
 ابلى و الا لم تكن مبلغا * و الله منهم عاصم يمتع
 فعندها قال النبى الذى * كان بما يامر به يصدع
 يخطب مأمورا و فى كفه * كف على ظاهر يلمع
 رافعها اكرام بكف الذى * يرفع و الكف الذى يرفع
 من كنت مولاه فهذا له * مولى فلم يرضوا و لم يقنعوا
 و ظل قوم غاظهم فعله * كانما انا فهم تجدع
 حتى اذا واردا فى لحدده * و انصرفوا عن دفنه ضيعوا

ما قال بالامس و اوصى به * واشترو و الضرب بما ينفع

و قطعوا ارحامهم بعده * فسوف يحزون بما قطعوا

و ازمعوا مكرًا بمولاهم * تبا لما كانوا به ازمعوا

لا هم عليه يردوا حوضه * غدا و لا هو لهم يشفع

حوض له ما بين صنعاء الى ايله * و طول العرض منه اوسع

ينصب فيه علم للهدى * و الحوض من ماء له مترع

حصباه ياقوت و مرجانه * و لؤلؤ لم يخنه اصبع

والعطر و الريحان انواعه * ذاك و قد هبت به زعزع

ريح من الجنة مأموره * ذاهبه ليس لها مرجع

اذا دنوا منه لکی يشربوا * قيل لهم تبا لكم فارجعوا

و دونكم فالتمسوا منها * يرویکم او مطعمما يشبع

هذا لمن و الى بنی احمد * و لم یکن غیر هم یتبع

فالفوز للشارب من حوضه * و الویل و الویل لمن یمنع

و الناس يوم الحشر رایاتهم * خمس فمناها هالك اربع

فرايه العجل و فرعونها * لسامري الامه المشنع

و رايه يقدمها جبر * لا يرد و الله له مضجع

و رايه يقدمها تعثل * كلب بن كلب فعله مفضع

و رايه يقدمها ابكم * عبد لهم لكع الكع

و رايه يقدمها حيدر * كانه البدر اذا يطلع

امام صدق وله شيعه * رويوا عن الحوض و لم يمنعوا

بذلك الوحي عن ربنا * يا شيعه الحق فلا تجزعوا

باید دانست که درین قصه افتراء بر دو بزرگوار ثابت میشود اول بر جناب پاک رسالت مآب صلی الله علیه و سلم دوم بر حضرت امام علی رضا زیرا که رؤیای آنحضرت صلی الله علیه و سلم حق و صدق است و خواب امام معصوم نیز نفسانی و شیطانی نمی باشد پس چون درین خواب کفریات و انکار ضروریات دین مندرج شد لابد این نقد و غل و پل قلب از کیسه این مرد سهل که ابن دینار بل عبد الدرهم و الدینار است بر آمده و دلایل افتراء این واقعه عاقل را از هر لفظ و هر مصراع او ظاهر میشود لیکن ما در اینجا تبرکا بعدد ائمه اثنا عشر دوازده وجه بیان نمائیم که مخالفت عقل و مخالفت قرآن و مخالفت دین و مخالفت واقع دران قصه ثابت شود اول بسم الله غلط اینست که تعبیر این شیعی صد پایه را به صدسال عمر راست نشد زیرا که عمر حضرت امام رضا به این حد نرسیده به اجماع مؤرخین فریقین و خطای تعبیر هر چند مستلزم کذب خواب نمی شود لیکن چون این راوی این تعبیر را میگوید که بخدمت امام عرض کردم و امام سکوت کرد و سکوت معصوم در غیر محل تقیه بر خطا جایز نیست لابد

دلالت بر کذب قصه نمود دوم آنکه درین خواب جناب رسالت مآب امام معصوم مفترض الطاعه را امر فرمود که شاعر مذکور را سلام کند و از روی تواریخ حال این شاعر معلوم است که مرد فاجر فاسق شارب الخمر بود پس در حق امام معصوم تحقیر و در حق حضرت رسالت مآب خلاف مشروع و قلب موضوع لازم آمد سوم درین قصه تفکر امام بسبب این رؤیا و قلق و بیخوابی بیان نموده پس معلوم شد که امام را جواز اسب و تبراء خلفاء ثلاثه از سابق معلوم نبود بلکه حرام و کبیره میدانستند که درین خواب دیده و شنیده به این حد متردد و مشوش شدند و امام را علم بوجوب واجبات و حرمت محرمات و جواز جائزات از ضروریات است و در صورت فقدان این علم از لیاقت امامت می افتد پس اگر این قصه صحیح باشد حضرت امام رضا مسلوب الامامت گردد بلکه در کافی کلینی بابی عقد نموده است برای اثبات آنکه امام را علم ما کان و ما یکون می باید که حاصل باشد پس چون بود که امام را بر حال این شاعر و بحال قصیده مقبوله او علم حاصل نبود و بمثل این چیز که به یک بار خواندن آن ضمان بهشت حاصل شود و از کمال مقربات خداوندی باشد امام تا این زمان جاهل بود حال آنکه بعث امام محض برای بیان مقربات و مبعادات است و برین اشکال در ائمه سابق نیز وارد میشود که ایشان بیخبر ازین امر عظیم از جهان رفتند و اگر ایشان را معلوم بود پس چرا تبلیغ به امام علی رضا ننمودند چهارم آنکه درین قصیده دروغ صریح واقع است زیرا که هیچ یک از مؤرخین و اهل سیر طرفین نگفته و ننوشته که هیچگاه صحابه به هیئت مجموعی نزد پیغمبر صلی الله علیه و سلم آمده باشند و درخواست تعین امام از آن جناب نموده باشند و پسند کردن این قسم دروغ و ضمان بهشت بر تکرار آن دادن منافی نبوت و رسالت است که (الأنبياء معصومون عن الکذب) پنجم آنکه دروغ صریح درین قصه نسبت بجناب رسالت نموده جای که از زبان آن جناب نقل نموده در حق شاعر مذکور که شاعرنا و صاحبنا و ندیمنا فی الدنيا و الآخره زیرا که این شاعر حمیری نه صحبت آنحضرت را دریافته است و نه ندیم آنجناب بوده است در دنیا بالبداهه و دروغ گفتن منافی نبوت است ششم آنکه درین قصیده کفر صریح است

زیرا که جهل و سفاهت و ناعاقبت اندیشی نسبت بجناب باری تعالی کرده و عقل پیغمبر را کامل تر و مستقیم تر از علم الهی ساخته زیرا که مفاسدی که پیغمبر را در تعین امام مخطور و ملحوظ بود همه واقع شدند و امر دین بر هم خورد و تحریف کتاب و ارتداد جماعه مسلمین که به قوت آنها ترویج احکام الهی متصور بود رو داد و جناب باری تعالی محض بنا بر حکم رانی جبرا و کرها از پیغمبر تعین امام کنانید و مفاسدی که واقع شد معلوم او تعالی نبود یا دفع آن را با وجود علم به آنها قصد نفرمود و ساخته و پرداخته پیغمبر را در این مدت بلکه تاییدات و توفیقات خود را یک قلم به اظهار یک حرف محو مطلق نمود و حالتی که در جاهلیت اولی بود از آن بدتر پیدا شد هفتم آنکه ترک اصلح و ترک لطف که مراعات آن هر دو بر ذمه خدای تعالی از ضروریات دین شیعه است لازم آمد و قباحات این هر دو ترک نزد شیعه معلوم است که چه مرتبه دارد و جابجا اهل سنت را به همین دو ترک الزام میدهند هشتم آنکه صاحب این قصیده مردم را منحصر ساخته است در پنج نشان حال آنکه یهود و نصاری و مجوس و هنود و صابئین و اهل خطا و اهل حبش و یاجوج و ماجوج و غیر ایشان در هیچ یک ازین نشانهای خمس داخل نیستند بالبداهه و این قسم دروغ صریح را پیغمبر چه سان باربار بر زبان آرد و التذاذ بر دارد نهم آنکه رایات خلفاء ثلاثه را جدا جدا کردن خلاف عقل است زیرا که نه ایشان باهم در هیچ عقیده و عمل مخالف نبودند و نه اتباع ایشان باهم مخالفت دارند پس اگر همان اشخاص که در زیر یک نشان باشند در زیر نشان دیگر هم باشند وجود اشخاص معین در یک آن واحد در امکنه متعدده لازم آید و اگر بعضی اشخاص را از ان فرقه زیر یک نشانی و بعضی را زیر نشان دیگر گردانند ترجیح بلا مرجح و این هر دو محذور را بداهه عقل محال میداند و غایت توجیه کلام این شاعر آنست که مراد از ناس محض شیعه باشند زیرا که غیر ایشان بسبب کمال بی‌دیانتی از دایره ناس خارج‌اند و آنها را در پنج نشان منحصر سازند شیعه اولی زیر نشان حیدری و کیسانیه زیر نشان دوم و امامیه زیر نشان سوم و زیدیه زیر نشان چهارم و غلاۀ زیر نشان پنجم درین صورت تعدد نشانها نیز معقول میشود زیرا

که در اتباع و متبوعان این فرق مخالفت تامه است عقیده و عملاً و حصر نیز بر هم نمی خورد دهم آنکه حق تعالی در قرآن مجید می فرماید (وَمَا عَلَّمْنَاهُ الشُّعْرَ وَمَا يَنْبَغِي لَهُ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْآنٌ مُبِينٌ) (یس) و اهل سیراز طرفین اتفاق دارند بر آنکه جناب پاک پیغمبر صلی الله علیه و سلم یک شعر را هم به وزن و قافیه آن درست نمی توانست خواند چه امکانست که تمام قصیده را یاد گیرد و بار بار به امام رضا تعلیم دهد یازدهم آنکه حال این شاعر حمیری در تواریخ باید دید که چه مرتبه خبیث و فاسق و شارب الخمر بود چه امکان که این چنین کس را در عالم قدس رسائی بآنجناب باشد دوازدهم آنکه خدای تعالی میفرماید (وَالشُّعْرَاءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ) (۲۲۴) أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِي كُلِّ وَادٍ يَهِيمُونَ (۲۲۵) وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ (۲۲۶) إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا اللَّهَ كَثِيرًا وَانْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ (۲۲۷) (الشعراء) و این حمیری به اجماع مورخین از اهل صلاح و ذکر نبود پس اتباع این کس دلیل گمراهی باشد و امر به اتباع او از جناب رسول صلی الله علیه و سلم محال و ممتنع.

کید پنجاهم: آنکه بعضی مکاران ایشان در صحبت بعضی از ثقات محدثین داخل می شوند و ملازمت ایشان اختیار میکنند و از مذهب خود بیزار می نمایند و اسلاف آن مذهب را بد میگویند و مفسد و مطاعن آن مذهب را بر ملا ذکر کنند و اظهار تقوی و توبه و دیانت و حسن سیرت می نمایند و در اخذ حدیث از ثقات شدت رغبت نمودار میکنند تا آنکه طلبه و علماء اهل سنت آنها را موثوق و معدل میدانند و بر صدق و عفاف ایشان اطمینان تام حاصل میشود آنگاه در مرویات ثقات بعض موضوعات مؤید مذهب خود مدسوس میکنند یا بعض کلمات را تحریف کرده روایت می نمایند تا مردم به غلط افتند و این کید هم اعظم کیود ایشان است اجلح نام شخصی ازینها اول باین کید قیام نموده تا آنکه یحیی بن معین که اوثق علماء اهل سنت است در باب جرح و تعدیل او را توثیق نمود و بر حقیقت کارش اطلاع نیافت بسبب فرط تقیه او را از صادقان تائبین گمان برد اما علماء دیگر را از اهل سنت منکشف شد

که این مرد مکار است و خود را بحيله و تزوير چنين وا نموده و از رواياتی که او بآن متفرد است احتراز کردند من ذلک ما رواه عن بریده مرفوعا ان علیا و لیکم من بعدی.

کید پنجاه و یکم: آنکه جمعی از ایشان مخادعه میکنند با مورخان اهل سنت پس کتابی در تاریخ تالیف می کنند و از اخبار و قصص چیزی موهم آنکه مؤلف این کتاب خارج از اهل سنت است درج نمی نمایند و لیکن در سیر خلفا و احوال صحابه و محاربات ایشان چیزی قلیلی از مذهب خود داخل میکنند و بعضی مورخین اهل سنت از آن کتاب بگمان آنکه مؤلف آن از اهل سنت است نقل نمایند و به غلط افتند و رفته رفته موجب ضلالت ناظران بی تحقیق شود و نقش این کید بر مراد ایشان نشسته عالمی را از مصنفین تواریخ در ورطه غلط انداخته اند و ناظران آن تواریخ را در ربه ضلالت کشیده حتم سید جمال الدین محدث صاحب (روضه الأحباب) نیز در بعضی جاها ازین قبیل تواریخ نقل آورده خصوصا در قصه بیعت ابوبکر صدیق رضی الله عنه و توقف حضرت امیر کرم الله وجهه و در قصه قتل حضرت عثمان رضی الله عنه و علامت این قسم نقول در کتاب او آنست که میگوید در بعض روایات چنین آمده اما محققین اهل سنت از نظر در تواریخ مصنفه مجاهیل احتراز تمام واجب دانسته اند.

کید پنجاه و دوم: آنکه مخادعه میکنند با مورخین اهل سنت به نهجی دیگر مثلا کتابی در تاریخ نویسند و در آن کتاب از تواریخ معتبره اهل سنت نقل نمایند و اصلا خیانت در نقل نکنند لیکن چون نوبت بذکر صحابه و مشاجرت آنها رسد بعضی قدحیات ایشان از کتاب محمد بن جریر طبری شیعی که در مثالب صحابه تصنیف کرده یا از کتاب او که در امامت نوشته و (ایضاح المسترشد) نام او نهاده نقل نمایند و نام آن کتاب صریح نگویند پس درینجا ناظرین را غلط افتد که شاید مراد کتاب محمد بن جریر طبری شافعی است که بتاریخ کبیر مشهور است و اصح التواریخ است پس مورخان نقل در نقل نمایند و موجب تحیر می شود و متبعین آن نقل در ورطه ضلالت گرفتار شوند و این کتاب یعنی تاریخ کبیر بسیار عزیز الوجود

است کم کسی را نسخه او میسر آمده آنچه نزد مردم مشهور است مختصر اوست که از محرفات شمشاطی الشیعی است و سیجی حاله ان شاء الله تعالی و مترجمین آن مختصر نیز اکثر شیعه گذشته اند پس تحریف در تحریف در آن راه یافته است.

کید پنجاه و سوم: آنکه بعضی مورخین ایشان کتابی نویسند در تاریخ و در آن کتاب اکاذیب صریحه و قوادح موحشه صحابه بی نقل از کسی و بی سند ذکر نمایند تا بعضی بی تمیز آن از وی نقل بر گیرند و در تصانیف خود و محاورات خود بکار برند و رفته رفته شهرت یابد و مردم را اختلاف روایات موجب تشکیک شود و اول این کار را از ایشان ابو مخنف لوط بن ازدی شیعی کرده است و اکثر قصص حروف صحابه که در کتاب او مندرج است از موضوعات و مخترعات اوست.

کید پنجاه و چهارم: آنکه جمعی از علماء ایشان در کتب کلامیه باب مطاعن صحابه را جدا نویسند و از احادیث صحاح و حسان و ضعاف اهل سنت در اثبات آن مطاعن تمسک جویند به ادنی تحریف در لفظ یا در معنی حال آنکه در آن احادیث اگر نیک تأمل کرده شود چیزی که موافق مدعاء ایشان باشد موجود نیست بلکه خلاف آن ظاهر می شود اینهمه تحریف ایشان است مثالش آنکه خلیفه ثانی روزی بر سر منبر در باب گران کردن مهرها مردم را پند میداد و میفرمود که مهرها را گران مبندید که اگر گرانی مهر موجب فخر میشد در دنیا یا در آخرت بایستی که پیغمبر باین فخر احق و اولی می بود و شما میدانید که زنان پیغمبر و دختران او زیاده بر پانصد درهم مهر نداشته اند زنی در آن مجلس حاضر بود گفت که خدای تعالی مهر گران را تجویز فرموده است در قرآن مجید قوله تعالی (وَإِنْ أَرَدْتُمْ اسْتِبْدَالَ زَوْجٍ مَكَانَ زَوْجٍ وَآتَيْتُمْ إِحْدَاهُنَّ قِنْطَارًا فَلَا تَأْخُذُوا مِنْهُ شَيْئًا أَتَأْخُذُونَهُ بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُبِينًا) (النساء) پس تو چرا منع می کنی خلیفه ثانی از راه تأدب بکلام الهی و تواضع فرمود که کل الناس افقه من عمر حتی المخدرات

فی الحال، ایشان این کلمه او را حمل بر عجز از جواب آن زن کرده اند و در باب مطاعن شمرده کما سیجی ان شاء الله تعالی.

کید پنجاه و پنجم: که اعظم کیود است آنست که نسبت کنند کلامی را با امیرالمؤمنین که موافق مذهب خود باشد حالانکه جناب پاک امیرالمؤمنین از آن بری است و این صنعت ایشان بعد از استقراء و تتبع بچند طریق یافته شد اول آنکه وضع صریح نمایند دوم آنکه تحریف یک دو کلمه بکار برند سوم آنکه روایت بالمعنی کنند و لفظ آنجناب را ترک کرده بلفظ خود آن معنی را که خود تراشیده اند و بزعم خود از لفظ مقدس ایشان فهمیده اند تعبیر نمایند و از این جنس است آنچه از نامها و خطبها و مواعظ و نصایح آنجناب را جمع نموده در وی زیاده و نقصان و تحریف الکلم عن مواضعها و تقدیم و تاخیر بعمل آورده موافق مذهب خود ساخته اند و کتاب (نهج البلاغه) نام نهاده گویند از رضا است و هو المشهور الصحیح و گویند از برادر او مرتضی است و صریح معلوم میشد که کلام امیرالمؤمنین را ابتر نموده و اسقاط بعضی حروف کرده و تقدیم و تاخیر بی محل بکار برده و بعضی جاها که نامی که در لفظ آنجناب واقع بود آن را حذف نموده و بجای او لفظ فلان بطریق ابهام آورده تا در تعیین مراد اشتباه حاصل شود و اهل سنت بدان تمسک نتوانند کرد و نیز ازین جنس است که کتاب رجب بن محمد بن رجب البرسی الحلی و غیر آن.

کید پنجاه و ششم: آنکه بعضی از علماء ایشان کتابی تصنیف کنند و آن را بیکی از ائمه طاهرین نسبت نمایند و در اوایل آن کتاب اقوال صحیحه و روایات معتبره آن امام وارد کنند تا ناظر را اعتقاد صحت این نسبت پیدا شود و در اثناء این کتاب روایات مزخرفه موضوعه که موافق مدعای خود باشند زاید نمایند ازین جنس است تفسیری که منسوب است به امام بزرگوار ابو محمد حسن بن علی عسکری علیه السلام که او را ابن بابویه جمع کرده است.

کید پنجاه وهفتم: آنکه بعضی از فصحاء ایشان دعائی وضع کرده اند در لعن و طعن خلفاء ثلاثه و آن دعا را نسبت به امیرالمؤمنین نمایند و گویند دعای قنوت آنجناب بود و آن دعائیست مشهور نزد ایشان به دعاء صنمی قریش زیرا که در آن دعا شیخین را بصنمی قریش یاد کرده است میگوید اللهم العن صنمی قریش وجبتیهما و طاغوتیهما الذین خالفا امرک و انکرا وحیک و جحدا انعامک و عصیا رسولک و قلبا دینک و حرفا کتابک الی آخر الهذیان و در کذب و بهتان این نسبت هیچ شبهه و شک نیست و این هر دو صنمی قریش را وجودی نیست مگر در وهم شیعه.

کید پنجاه وهشتم: آنکه شعری چند انشا کنند و مدح امیرالمؤمنین و افضلیت او بعد پیغمبر و تعیین امامت او و حقیقت مذهب شیعه در آن اشعار بیان نمایند و او را به بعضی اهل ذمه از یهود و نصاری نسبت دهند تا جاهلان اهل سنت به غلط افتند و گمان برند که آنچه این ذمی در اشعار خود گفته است لابد مقتبس از تورات یا انجیل یا دیگر صحف مکرمه منزله بر انبیاء سابقین صلوات الله و سلامه علیهم اجمعین خواهد بود ازین جنس است اشعاری که به ابن فضلون یهودی نسبت کنند.

شعر:

علی امیرالمؤمنین عزیمه * و ما لسواه فی الخلافه مطمع

له النسب العالی و اسلامه الذی * تقدم بل فيه الفضایل اجمع

و لو كنت اهوی مله غیر ملتی * لما كنت الا مسلما اتشیع

و نیز به او نسبت کنند این اشعار را.

شعر:

حب علی فی الوری جنه * فامح بها یا رب اوزاری

فلو ان ذمیا نوى حبه * حصن فی النار من النار

و ازين جنس بسیار در کتب ایشان یافته می شود.

کید پنجاه و نهم: آنکه نسبت کنند به امیرالمؤمنین که فرموده سمعت رسول الله صلی الله علیه و سلم يقول نحن شجرة أنا اصلها و فاطمة فرعها و أنت لقاحها و الحسن و الحسين ثمرتها و الشيعة ورقها و كلنا فی الجنة و بعضی شعراء ایشان این مضمون را به نظم آورده میگویند.

شعر:

یا حبذا شجرة فی الخلد نابته * ما مثلها نبتت فی الارض من شجر

المصطفی اصلها و الفرع فاطمة * ثم اللقاح علی سید البشر

و الهاشمیان سبطاه لها ثمر * و الشيعة الورق الملتف بالشجر

هذا مقال رسول الله جاء به * اهل الروایه فی عال من الخبر

انی بحبهم ارجو النجاء بهم * والفوز فی زمرة من افضل الزمر

و این خبر با وجودی که اصلاً وجه صحت ندارد بر مدعای ایشان دلالت نمی کند زیرا که شیعه علی در حقیقت اهل سنت و جماعت اند که در زمان سابق به شیعه اولی ملقب بوده اند

چون روافض این لقب را خود قرار داده اند اهل سنت ازین لقب احتراز لازم شمردند چنانچه چند بار گذشت و دار قطنی از ام‌المؤمنین ام سلمه روایت کند که قال رسول الله صلی الله علیه و سلم لعلی (انت و شیعتک فی الجنة الا ان ممن یزعم انه یحبک اقوام یرفون الاسلام یلفظونه یقرؤن القرآن لا یجاوز تراقیهم لهم نبز یقال لهم الرافضه فجاهدہم فانہم مشرکون) قال علی یا رسول الله ما العلامۃ فیہم قال (لا یشہدون جمعۃ و لا جماعۃ و یطعنون علی السلف) و از موسی ابن علی بن الحسین ابن علی ابن ابی طالب کہ از افاضل اهل بیت بود روایت آمده است عن ابیه عن جدہ انه کان یقول انما شیعتنا من أطاع الله و عمل أعمالنا.

کید شصتم: آنکہ از ائمه روایت کنند و آن روایات را شایع و مشہور سازند کہ شیعه علی را روز قیامت حساب نیست و در بہشت غیر ایشان در نخواهد آمد اول این روایت موضوع و مفتر است دوم مراد از شیعه علی شیعه اولی و اتباع ایشان اند نہ روافض.

کید شصت و یکم: آنکہ حدیثی را نسبت کنند بہ ائمه کہ میفرمودند ان شیعۃ علی یغبطہم الرسل یوم القیامہ و این حدیث نیز موضوع و مفتر است و بر تقدیر صحت مراد از شیعه علی اولیاء اهل سنت و جماعت اند کہ در حدیث قدسی ازیشان تعبیر نموده اند بہ این لفظ (المتحابون فی جلالی لهم منابر من نور یغبطہم النبیون و الشہداء) و ازین لفظ صریح استفاد میشود کہ شیعه علی کسانی ہستند کہ جناب علی را محض لله و فی الله و برای وصول فیض ارشاد بوساطت ایشان دوست دارند و این معنی جز اولیاء اهل سنت و جماعت را حاصل نیست بخلاف روافض کہ اوایل ایشان بجهت اغراض فاسدہ دنیوی از حصول ملک و ریاست و جاہ و حشمت و بر ہم زدن دولتها و سلطنتها خود را منسوب بآنجناب ساختند و اواخر ایشان مصداق این آیہ کریمہ آمده (إِنَّهُمْ أَلَفُوا آبَاءَهُمْ ضَالِّينَ (۶۹) فَهُمْ عَلَى آثَارِهِمْ يُهْرَعُونَ (۷۰) الصافات)

کید شصت و دوم: آنکه در تعریف و توصیف شیعه زیاده از حد مبالغه و اطراء نمایند و در تفاسیر خود نقل کنند که انبیاء اولوالعزم آرزوی این امر میکردند که کاش در شیعه علی محشور شویم و حضرت خلیل را وقتی که در شب معراج شیعه علی نمودار شدند و چهره‌اء ایشان را نورانی مثل ماه شب چهاردهم دید بکمال تمنا از جناب الهی در خواست کرد که او را نیز در شیعه علی داخل فرماید و دعاء او مستجاب شد (وَإِنَّ مِنْ شِيعَتِهِ لِإِبْرَاهِيمَ (۸۳)(الصافات) اشارت بهمین قصه است و قبح و شناعة این افترا پوشیده نیست زیرا که مستلزم افضلیت شیعه بر انبیاء اولوالعزم و بر حضرت خلیل است و نیز مستلزم نقصان درجه انبیا از امتیان و نیز آیه (و ان من شیعتہ لابراہیم) را برین معنی حمل نمودن به غایت رکیک است زیرا که تحریف ظاهر و بتر نظم و اضممار قبل الذکر و ابهام خلاف مقصود که در کلام سوقیان معیوب است لازم می آید در کلام معجز نظام حضرت باری تعالی معاذ الله من ذلک.

کید شصت و سوم: آنکه اعتقاد کنند که حضرت مرتضی علی را بر جبرائیل هم حقی بود و جبرائیل از ابتداء وجود تا آخر دم مرهون احسان و ممنون انعام ایشان است و این غلو نیست عظیم که اقبیح وجوه کفر است و درین باب روایات بسیار در کتب این فرقه غالیه موجودند از آن جمله این روایت است که اکثر اخباریین عمده ایشان آن را آورده اند که روزی جبرائیل نزد پیغمبر نشسته بود ناگاه امیر المؤمنین در آمد جبرائیل برخواست و کمال تعظیم بجا آورد پیغمبر ازین حال پرسید جبرائیل گفت که او را بر من حقیست که تا زنده ام از عهده شکر آن بدر نمی توانم آمد پیغمبر فرمود چگونه بوده است جبرائیل گفت که چون مرا حق تعالی بید قدرت خود بیافرید از من پرسید که من کیستم و تو کیستی و نام تو چیست من در جواب متحیر ماندم و خاموش شدم ناگاه این جوان بر سر وقت من در رسید و مرا گفت هان بگو و مترس که (أنت الرب الجلیل و أنا العبد الذلیل و اسمی جبرائیل) پس برای ادای حق آن احسان من برخواستم و تعظیم او بجا آوردم پس آنحضرت از جبرائیل پرسید که عمر تو چه قدر است

جبرائیل گفت ستاره ایست که بعد از سی هزار سال طلوع می کند و من طلوع او را سی هزار بار دیده ام و تمام این قصه از اکاذیب این فرقه است زیرا که تعلیم این دو سه حرف برابر تعلیم تمام قرآن که بپی شبهه به موجب نص قرآنی از جبرائیل به پیغمبر و از پیغمبر به مرتضی علی واقع شده نمی تواند شد در برابر آن نعمت عظیمه این قدر را حقی نمی باشد مانند آنکه شخصی از حافظ قرآن یاد گیرد و در تراویح بران حافظ فتح نماید و لقمه دهد این لقمه دادن او در برابر تعلیم قرآن که از حافظ نسبت باو واقع شده چه مرتبه دارد و نیز آخر این حدیث که در عمر حضرت جبرائیل واقع است مخالف حس است زیرا که ستاره که بعد از سی هزار سال طلوع کند از محالات است چه طلوع و غروب کواکب در اکثر اقالیم معموره بحرکت اولی است و آن اسرع حرکات است که در روز و شب دوره او تمام میشود و جبرائیل را بالای آسمان هشتم که مرکز کواکب ثابت است چند مرتبه در روز شب مرور و عبور میشود پس نسبت بجبرائیل طلوع و غروب کواکب معقول نمی شود و معهذا وجود شهادی حضرت امیر از وجود جبرائیل به هزاران سال متأخر است درین وجود تعلیم ایشان جبرائیل را عقلا ممکن نیست و بوجود مثالی در وحی حکمی ندارد زیرا که در آن وجود نفس ناطقه که مدار افعال اختیاریه و محط مدح و ذم و ثواب و عقاب و ثبوت حقوق است مفقود است بلکه آن وجودات در رنگ اسما و صفات الهی که قیوم انها ذات پاک او تعالی است همه منسوب بآنجناب اند و افعالی که در آن وجودات صادر میشوند منسوب باین شخص نمیگردند و مورد مدح و ذم و مدار ثبوت حقوق نمی باشند چنانچه در مقام خود ثابت است و از حل این کید.

کید شصت و چهارم: نیز پاشیده رفت و آن آنست که در کتب ایشان مذکور است که جناب امیرالمؤمنین ملائکه را تعلیم تسبیح و تهلیل نموده اند و این هم از باب غلو و مزخرفات این غالیان بپی حقیقت است زیرا که تسبیح و تقدیس ملائکه قبل از وجود آدم بنص قرآنی ثابت است قوله تعالی (وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا

وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ (۳۰) (البقره) ووجود شهادی امیرالمؤمنین که مصدر افعال اختیاریه است متأخر است از وجود آدم علیه السلام به زمان بسیار.

کید شصت و پنجم: آنکه در حق امیرالمؤمنین کلمات غلو آمیز روایت کنند از آنچه در حق پیغمبر از مبالغات مشهوره بر السنه عوام دائر و سائر است و عند المحدثین هیچ اصل ندارد و مثل (لولاک لما خلقت الافلاک) در حق امیر المؤمنین مانند آن را صحیح و قطعی دانند من ذلک ما رواه ابن بابویه مرفوعاً لولا علی لما خلق الله النبیین و الملائکة.

کید شصت و ششم: آنکه اعتقاد کنند که هر مؤمن و فاجر را عند الموت معاینه جناب امیرالمؤمنین رو می دهد پس شیعه خود را از عذاب دوزخ و اعوان ملک الموت و ملائکه عذاب خلاصی می بخشد و شربت سرد خوشگوار باو می نوشاند و دوزخ را حکم می کنند که تعرضی به شیعه او نرساند و فاجر را که بزعم ایشان مخالف مذهب ایشانست حکم بتعذیب و ایذا میفرماید و ملائکه ثواب و عذاب همه تابع اویند و این اعتقاد ایشان مشابه باعتقاد نصاری است که ارواح بنی آدم را مرجع و مأب روح الله یعنی عیسی بن مریم است و محاسبه و مجازات و تعذیب و تنعیم و بخشیدن و گرفت و گیر کردن مفوض بطور و اختیار اوست اینقدر هست که نصاری را این اعتقاد می زیبد زیرا که حضرت عیسی را ابن الله می گویند و هر پسر ولی عهد پدر و نائب او در ابرام مهمات میباید و بجای او دستخط میکند و مجرا میگیرد بخلاف روافض که امیرالمؤمنین را وصی رسول و نائب پیغمبر صلی الله علیه و سلم میدانند و پیغمبر را بنده فرستاده او اعتقاد می کنند هیچ معلوم نیست که از چه راه این مرتبه را به امیر المؤمنین ثابت می نمایند و بعضی از ایشان ابیاتی را نسبت کنند بحضرت امیر که در مخاطبه حارث اعور همدانی فرموده است و دلالت برین مرتبه میکند و حارث اعور یکی از کذابان مشهور عالم است اگر چند بیت زاد طبع خود را نسبت بآنجناب کرده سبب

ضلالت عالمی شده باشد چه عجب و در اول آن ابیات ترخیم منادی مضاف واقع است که به اجماع اهل عربیت غلط و خطاست و این شاهد صادق است بر آنکه کلام حضرت امیر نیست و آن ابیات اینست

شعر:

یا جار همدان من یمت یرنی * من مؤمن او منافق قبل

یعرفنی لحظه و اعرفه * بنعته و اسمہ و ما فعلا

اقول للنار حین تعرض للعب * د ذریه لا تقربی الرجال

ذریه لا تقریبه ان له حب * لا بحبل الوصی متصلا

اسقیه من بارد علی ظمأ * تخاله فی حلاوة عسلا

قول علی لحارث عجب * کم ثم اعجوبه له مثلا

و اگر بالفرض این اشعار صحیح باشند مفاد آنها مجرد اعانت و شفاعت جناب امیر المؤمنین به مخلصان خود است و آن موجب خنگی چشم شیعه اولی یعنی اهل سنت و جماعت است این غلو و مبالغه از کجا که تمام کارخانه دار الجزاء وابسته باختیار اوست.

کید شصت و هفتم: آنکه طعن کنند بر اهل سنت که ایشان روایت می کنند از ابن عباس أن النبی صلی الله علیه و سلم قال لعلی (إن الله قد زوجک فاطمة و جعل الارض صداقها) و چون حال این چنین باشد پس خلیفه اول چرا منع فدک نمود و به فاطمه نداد و اهل سنت فعل او را تصویب میکنند پس این تناقض صریح است در مذهب ایشان جواب این طعن آنکه این

روایت اصلا در کتب اهل سنت موجود نیست نه بطریق صحیح و نه بطریق ضعیف آری در جهال بنگاله شهرت یافته است که ملک بنگاله که سفاله الهند است در جهیز حضرت فاطمه رضی الله عنها است و وجه این شهرت هیچ معلوم نیست و جهال را ازین جنس مشهورات بسیار است که بی اصل محض می باشد باز هم قصه فدک که در ملک بنگاله واقع نیست بحال خود است و اگر عقل را کار فرمائیم اختراع و افترا بودن این روایت بداهه معلوم می شود زیرا که در کتب شیعه و سنی یا دعوای ارث فدک منقولست یا دعوای هبه آن و در این صورت حاجت ادعاء ارث و هبه خاص نبود بلکه تمام زمین را از ملک خود میفرمود و نیز هیچ کس را از شیعه و سنی و غیر هما تلقی ملک هیچ قطعه از زمین بدون آنکه از حضرت زهرا و اولاد ایشان بگیرند روا نمی شد و نیز لازم می آید که تصرفات جناب رسالت مآب در خیبر و دیگر اراضی مغنومه بعد از تزویج حضرت فاطمه به قطاع و انعام و تقسیم در غانمین همه باطل و ظلم باشد که اتلاف حق زهراء و اولاد او می نمود بالجمله مفساد این خیال فاسد زیاده از انست که باحصا در آید و این روایت باطل را نسبت به اهل سنت کردن طرفه افترائیست.

کید شصت و هشتم: آنکه طعن کنند بر اهل سنت که ایشان در روایت احادیث تمیز نمی کنند در منافقین و مخلصین زیرا که بعد از وفات آن حضرت صلی الله علیه و سلم منافق از مخلصین متمیز نمی شد بجهت انقطاع وحی و ایشان از هر صحابی روایت دارند بخلاف شیعه که ایشان از غیر اهل بیت روایت نمی کنند و پاکی و طهارت اهل بیت و ذهاب رجس از ایشان قطعی و در قرآن منصوص است جواب این طعن آنکه شیعه از ائمه بیواسطه هیچ نشنیده اند و واسطه روایت ایشان همه دروغگویان و مفتریان و کذابان بودند که ائمه آنها را لعن میفرمودند و تکذیب میکردند و اکثر آنها مثل هشامین و زراره بن اعین بد اعتقاد و مجسم و زندیق گذاشته اند چنانچه در باب سوم و چهارم از کتب شیعه نقل کرده خواهد شد پس شیعه روایت میکند از کسانی که نفاق آنها بشهادت ائمه معصومین بالقطع به ثبوت پیوسته بخلاف اهل سنت که مجتهدین ایشان بلا واسطه علم خود را از ائمه کرام اخذ نموده اند و بشهادت ایشان و به

اجازت ایشان فتوی داده و اجتهاد کرده مثل امام ابی حنیفه و امام مالک که شاگردان حضرت امام جعفر صادق اند و حضرت امام صادق در حق این هر دو بشارتها فرموده اند چنانچه در مقام خود مذکور شود دیگر آنکه روایت منافق و بی دین مضر می شود که تنها بآن روایت متفرد باشد و چون اهل بیت و کبراء صحابه که علو درجه ایشان در ایمان بنصوص قرآنی ثابت است روایتی را ادا نمایند و مؤید آن از دیگران که هنوز نفاق ایشان هم به ثبوت نرسیده مروی شود اخذ بآن روایت چه بدی دارد علی الخصوص قرن صحابه و تابعین که بشهادت امام الاثمه حضرت پیغمبر صلی الله علیه و سلم در حدیث (خیر القرون قرنی ثم الذین یلونهم) صدق و صلاح آنها ثابت گشته و امیر المؤمنین و ائمه اطهار نیز از ابوبکر صدیق و دیگر خلفا و جابر بن عبدالله انصاری روایات نموده اند و در روایات تصدیق کرده دیگر آنکه در آخر حیات آن حضرت صلی الله علیه و سلم مؤمن از منافق متمیز شده بود و بعد از وفات آن حضرت صلی الله علیه و سلم هیچکس از منافقان زنده نمانده بود چنانچه آیه مَا كَانَ اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَىٰ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ حَتَّىٰ يَمِيزَ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُطْلِعَكُمْ عَلَى الْغَيْبِ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَجْتَبِي مِنْ رُسُلِهِ مَنْ يَشَاءُ فَأَمُّونَا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَإِنْ تُؤْمِنُوا وَتَتَّقُوا فَلَكُمْ أَجْرٌ عَظِيمٌ (آل عمران) و حدیث (الا ان المدينه تنفى الناس كما ينفى الكير خبث الحديد) از آن خبر میدهد و اگر کسی از منافقان بطریق ندرت در آن زمان خواهد بود بسبب شوکت صحابه کرام و صولت امر بمعروف و نهی عن المنکر شان و مؤاخذه ایشان بر تساهل در روایات خائف و هراسان شده چه امکان داشت که مخالف دین و یا خلاف واقع روایت کنند چنانچه بر متتبع سیر خلفا این معنی اظهر من الشمس و ابین من الامس است.

بیت:

ور نه بیند بروز شبیره چشم * چشمه آفتاب را چه گناه

و اهل سنت در اصول خود قاعده قرار داده اند که بسبب آن ازین غائله بفضل الهی ایمن اند به مقتضاء (اتبعوا السواد الاعظم) روایتی که مخالف جمهور باشد ترک دهند بخلاف شیعه که ایشان لعه این منافقین شده اند و دین و ایمان خود را مبنی بر مخالف جمهور نهاده روایات شاذه و نادره را تجسس کنند و بدان عمل نمایند پس دخل منافقین در روایات ایشان بیشتر بلکه منحصر خواهد بود چنانچه واقع است.

کید شصت و نهم: آنکه گویند آنچه از احوال قیامت و وزن اعمال و بر آوردن نامه های اعمال و بر اعمال بد جزا دادن مروی و منقول است همه غیر شیعه را خواهد بود و شیعه از همه این شدائد محفوظ و مصون اند و این بهتان را نسبت به ائمه عظام می نمایند و این عقیده ایشان مشابه عقیده یهود است که خود را بالجزم ناجی میدانستند و میگفتند (وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَى نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبَّاؤُهُ قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُم بِذُنُوبِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بَشَرٌ مِّمَّنْ خَلَقَ يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ (۱۸) (المائدة) و (ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَنْ تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَعْدُودَاتٍ وَغَرَّهُمْ فِي دِينِهِمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ (۲۴) (آل عمران) مخالف است نصوص قطعیه را که و (لَيْسَ بِأَمَانِيكُمْ وَلَا أَمَانِي أَهْلَ الْكِتَابِ مَنْ يَعْمَلْ سُوءًا يُجْزَ بِهِ وَلَا يَجِدْ لَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا (۱۲۳) (النساء) (وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ (۸) (الزلزله) الی غیر ذلک من الآیات و الاحادیث المتفق علیها بین الفريقین.

کید هفتادم: آنکه افترا کنند بر اهل سنت که ایشان میگویند که شخصی سنی نمی شود تا آنکه در دل او بقدر بیضه کبک یا ماکیان بغض امیر المؤمنین جا گیرد و اصل این افترا اینست که بعضی علماء ایشان این لفظ را از علی ابن الجهم بن بدر بن الجهم القرشی روایت کرده اند و او از اشار نواصب بود که بنابر مصلحت تسنن ظاهر میکرد و تستر می نمود و مقصد او تا بود تحریف مردم از امیر المؤمنین بود اگر گفته باشد دور نیست و متأخرین ایشان که خیلی بی تمیز و بی تحقیق اند این روایت او را تلقی بالقبول نموده در حق اهل سنت هذیان سرائی

میکنند لاسیما صاحب مجالس المؤمنین در کتاب مذکور جزم کرده است با آنکه بغض امیرالمؤمنین بلا شبهه و بلاشک در دل اهل سنت می باشد مگر آنکه بعضی فضایل آن جناب را بخوف مخالفین خود مذکور کنند و عجب است ازین مرد که خود را عاقل میدانند و ادعاء علم قلوب که خاصه خداست می نماید و بحکم المرء یقیس علی نفسه خوف و تقیه را بر اهل سنت نسبت می کند و در تواریخ هزار جا دیده باشد که علماء اهل سنت با امراء سفاک و ظلمه بی باک نواصب مثل حجاج و ولید مجاهره به انکار نموده اند و جان خود را نثار خاندان نبی کرده تن به کشتن داده اند نسائی که از عمده محدثین اهل سنت است بجهت تحریر رساله مناقب امیرالمؤمنین از دست اهل شام شربت شهادت چشیده و سعید بن جبیر که حسنین را ذریه رسول میگفت و حجاج را درین مسئله الزام داد و از آیه (وَتِلْكَ حُجَّتُنَا آتَيْنَاهَا إِبْرَاهِيمَ عَلَىٰ قَوْمِهِ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَن نَّشَاءُ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ۸۳) الانعام استنباط این معنی نمود بگلگونه شهادت سرخرو گردیده چه بلا تعصب بیجاست دیده را نادیده و شنیده را ناشنیده کردن و اگر اهل سنت بخوف مخالفین ذکر فضایل امیرالمؤمنین می نمایند چرا بخوف مخالفین مطاعن و مثالب ابوبکر و عمر را بیان نمی کنند که مخالفین ایشان بذکر فضایل امیر قناعت ندارد تا این ضمیمه ضمیمه همراه او نباشد.

کید هفتاد و یکم: آنکه گویند باری تعالی روز قیامت اعمال و طاعات اهل سنت را (هباء منشورا) خواهد ساخت و جواب این کید نص قرآنی بس است قوله تعالی (إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ مَنْ أَحْسَنَ عَمَلًا ۳۰) (الکھف) و قوله تعالی (فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ ۷) (الزلزله) و نیز گویند که اگر غیر روافض کسی تمام عمر بلکه هزار سال عبادت خدا بجا آرد و زهد و تقوی شعار گیرد هرگز او را فائده نکند و از عذاب نجات نبخشد حالانکه حق تعالی در قرآن مجید در مخاطبه مشرکین عرب که همین اعتقاد داشته اند میفرماید (لَيْسَ بِأَمَانِيكُمْ وَلَا أَمَانِي أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ يَعْمَلْ سُوءًا يُجْزَ بِهِ وَلَا يَجِدْ لَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ۱۲۳) وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ

نَقِيرًا (۱۲۴) (النساء) و اگر شیعه گویند که چون اهل سنت انکار امامت جناب امیرالمؤمنین نمودند ایمان ایشان بر هم شد زیرا که اعتقاد امامت مثل اعتقاد نبوت از ضروریات ایمانست گوئیم حاشا و کلا که اهل سنت استحقاق امامت جناب امیر یا کسی از ائمه طاهرین را انکار نمایند نهایت آنکه اهل سنت ابوبکر و عمر را نیز مستحق امامت میدانند و میگویند که چون اجماع بر تعیین یک کس از جماعه مستحقین امامت منعقد شود امام بالفعل اوست و لهذا در وقت انعقاد بیعت اهل حل و عقد با جناب امیر او را نیز امام بالفعل میدانند خلص کلام آنکه استحقاق امامت نزد اهل سنت اگر بنص ثابت شود آن را خلافت راشده گویند و اگر بعقل و قراین ظنیه ثابت شود آنرا خلافت عادلّه نامند و اگر بدون استحقاق شخصی متغلب گردد آن را خلافت جائره و ملک عضو داند و خلافت خلفاء اربعه نزد ایشان خلافت راشده است پس استحقاق امامت هر یکی از ایشان بنص ثابت است و اگر اعتقاد امامت بالفعل هر امام در هر وقت از ضروریات ایمان باشد لازم آید که ایمان شیعه نیز برهم شود زیرا که در حین حیات حضرت امام حسن معتقد امامت حضرت امام حسین نیستند بلکه امامت هر امام را در زمان امام سابق و امام لاحق او معتقد نیستند پس درین صورت شیعه نیز منکر امامت جمیع ائمه باشند زیرا که حضرت امیر نیز در حیات پیغمبر صلی الله علیه و سلم امام بالفعل نبود نزد ایشان و شیعه چه می توانند گفت در حق محمد بن الحنفیه و زید شهید که ایشان و امثال ایشان از امام محمد باقر نموده اند و این هر دو بزرگ را آن دو بزرگ هیچگاه امام ندانسته پس اگر ایمان محمد بن الحنفیه و زید شهید صحیح باشد ایمان اهل سنت بالاولی صحیح خواهد بود که ایشان استحقاق امامت جناب امیر را در حال معتقداند و امام بالفعل نیز در وقت خود می دانند و طرفه آنست که در کتب این فرقه با وصف کمال بغض و عداوتی که با اهل سنت دارند روایات صحیحیه از ائمه موجود است که دلالت بر نجات اهل سنت می نماید چنانچه ان شاء الله تعالی در باب معاد نقل کرده خواهد شد و این همه غلو و تعصب ایشان از بی تمیزی ناشی شده که در میان نواصب و اهل سنت فرق نمی کنند و عقائد نواصب را با اهل سنت

نسبت می دهند اوایل ایشان نادانسته و اواخر ایشان دیده و دانسته این بی تمیزی را بر خود لازم گرفته اند و ازین جنس است آنچه در کتب ایشان مرویست که اگر روافض سالهای بیشمار در عصیان الهی بگذرانند و ارتکاب محرمات قبیحه نمایند اصلاً از ایشان مؤاخذه نخواهند شد و بغیر حساب به بهشت خواهند رفت بلکه بعضی از شیعه را در مقابله هر گناه حسادت خواهند داد و نیز در کتب ایشان مرویست که بعضی اعمال شیعه خصوصاً لعن سلف موازی اعمال بسیاری از انبیاست و نیز در کتب ایشان مذکور است که گناه شیعی افضل است از عبادت سنی زیرا که گناه شیعی روز قیامت به نیکی مبدل خواهد شد و جزای خیر بر آن خواهد یافت و عبادت سنی حبط خواهد شد و هباء منثور خواهد گشت.

کید هفتاد و دوم: آنکه طعن میکنند بر اهل سنت که ایشان در صحاح خود روایت کرده اند که پیغمبر را سهو در نماز رو داد و بجای چهار رکعت دو رکعت ادا فرمود حال آنکه همین حدیث در صحاح شیعه مثل کافی کلینی و تهذیب ابوجعفر طوسی باسانید صحیحه مرویست و سابق گذشت که سهو در افعال بشریه قصوری ندارد که انبیا را از آن دور دارند آری سهو در تبلیغ حکمی از احکام الهی بر انبیا روا نیست و واقع هم نشده.

کید هفتاد و سوم: آنکه گویند اهل سنت در احادیث خود نقل کنند که آنحضرت صلی الله علیه و سلم را لیلۃ التعریس نماز صبح قضا شد و در آن وادی شیطانی مسلط بود که بر مردم غفلت انداخت پس شیطان را بر آنجناب نیز تسلطی ثابت میکنند و این طعن ایشان پیش کسی سر سبز می شود که بر کتب اینها اطلاعی نداشته باشد کلینی در کافی و ابوجعفر در تهذیب قصه لیلۃ التعریس را باسانید متنوعه و طریق متعدده روایت کرده اند.

کید هفتاد و چهارم: افترا کنند بر اهل سنت که ایشان خوارج و حرویه را توثیق و تعدیل می نمایند و از آنها در کتب احادیث خود روایت کنند بلکه گویند که بخاری در صحیح خود

از ابن ملجم روایت آورده و این طعن خود افتراء بحث و بهتان صرف است احتیاج جواب ندارد زیرا که کتب اهل سنت بفضلہ تعالی مثل آفتاب روشن اند هزاران نسخه هر کتاب در دست مردم از شرق تا غرب موجود است روایت ابن ملجم و خوارج دیگر کجا در آن کتب یافته می شود و نزد اهل سنت بغض اهل بیت و امیرالمؤمنین از قوادح صحت روایت است که صاحب آن صادق القول و صالح العمل باشد و بنابراین کسی را که حریز بن عثمان را توثیق کرده است تخطیه نموده اند و گفته اند که او ظاهر حال و صدق مقال او فریب خورده و بر عقیده باطنی او اطلاع نداشته که از مبغضان امیرالمؤمنین بود و در کتب اهل سنت لقب ابن ملجم اشقی الاخرین است بحکم حدیث نبوی که قاتل امیرالمؤمنین را اشقی الاخرین و عاقر ناقه صالح را اشقی الاولین فرموده و وقتی که ابن ملجم امیرالمؤمنین را شهید کرد و خود بعد از آن کنده دوزخ گردید بعضی از حروریه در مدح او ابیات و قصائد انشا کردند و او را برین کار ستایش و آفرین نمودند شعراء اهل سنت در مقابله آنها قصائد پرداختند و جواب دندان شکن داده همه آن ابیات و قصائد در استیعاب موجود است آری در بخاری روایت از مروان آمده است با وجودی که او نیز از جمله نواصب بلکه رئیس آن گروه شقاوت پژوه بود لیکن مدار روایت بخاری بر امام زین العابدین است و سند او منتهی بایشان اگر ایشان از مروان روایت کنند بخاری را از آن احتراز کردن چه لایق و نیز بخاری تنها از مروان هیچ جا روایت نه کرده مسور بن محزمه یا دیگری را همراه او آورده و سابق گذشت که اگر منافقی یا مبتدعی شریک اهل حق در نقل بعضی اخبار شود از وی گرفتن مضایقه ندارد علی الخصوص مرویات مروان در بخاری باین صفت هم بیش از دو جا نیست یکی قصه حدیبیه و دوم قصه سبی طائف و بنی ثقیف و ظاهر است که این هر دو جا به عقیده و عملی تعلق ندارند و در صحاح دیگر نیز همین قدر و بهمین صفت روایت مروان وارد است و عکرمه که چیلہ خاص ابن عباس و شاگرد رشید ایشانست روایت بسیار در کتب اهل سنت دارد و بعضی ناواقفان تهمت نصب و خروج بروی کرده اند لیکن از انصاف بسیار بعید است زیرا که وی از موالی خاص و

خانه پرورد ابن عباس و شاگرد رشید ایشان و ملازم صحبت ایشان بود و ابن عباس بالاجماع از شیعه اولی و از محبان و ناصران امیرالمؤمنین است چنانچه قاضی نورالله شوشتری نیز او را از شیعه شمرده پس چه امکان دارد که این قسم مولی او که هم صحبت و هم مشرب او باشد از عقیده او این قدر دور افتد و ابن عباس با وصف دریافت حال که درین قسم صحبتها پوشیده ماند پس از محالات عادیه است او را از خود دور نه کند و از صحبت خود نراند.

کید هفتاد و پنجم: آنکه گویند اهل سنت در نماز خود بر مهره خاک سجده نه کنند پس ایشان مشابیهت به شیطان دارند که از سجده خاک تکبر ورزید و ملعون گردید قوله تعالی (قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ خَلَقْتَنِي مِنْ نَارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ طِينٍ ۷۶) (الاعراف) بعضی شعراء ایشان این مضمون را بنظم آورده و گفته.

شعر:

آنکس که دل از بغض علی پاک نکرد * بی شک تصدیق شه لولاک نه کرد

بر مهر نماز کی گزارد سنی * شیطان ز ازل سجود بر خاک نه کرد

جواب این طعن آنکه اهل سنت از سجده کردن بر خاک احتراز ندارند اما بر چیزهای دیگر مثل جامه و پوست حیوانات نیز سجده جائز شمارند و در اخبار مشهوره واقع است که شیطان قبل از ملعون شدن هیچ جا از زمین و آسمان نگذاشته بود که بران سجده نکرده بود و آن همه سجده های او نامقبول افتاد چون از یک سجده که بسوی آدم خاکی که صورت پوست و گوشت داشت بجا نیاورد پس معلوم شد که بر خاک صرف سجده کردن و از سجده پوست و مانند آن که از خاک پیدا شود و صورت دیگر بهم رساند احتراز کردن این انجام دارد و آنچه در کتب شیعه از تحقیر آدم و بغض و حسد او با اهل بیت نبوی و انکار نبوت او مروی و

منقول است ان شاء الله تعالی در باب نبوت ذکر کرده خواهد شد پس شخصی که ترک تعظیم او شیطان را باین مرتبه رسانید تحقیر تذلیل او این فرقه شیعه را چه خواهد کرد حالا انصاف باید داد که مشابَهت شیطان چیست و مشابَه شیطان کیست و شعری که مذکور شد بیت اولش عین عقیده اهل سنت است و بیت دومش ناقص المضمون افتاده زیرا که شیطان از سجود بر خاک هیچ گاه احتراز نه کرده بلکه از سجود برای آدم خاکی تکبر ورزیده و ظاهر است که شیعه و سنی هر دو برای خاک سجده نمی کنند و انصاف اینست که سجده بر خاک بنابر ضرورت جائز است و إلا چه مناسب است که نشستگاه خود را برای راحت مقعد ناپاک که اخس اعضاء و معدن نجاست است بمسندهای مقیشی و زردوزی و نمدها و قالین ها گلگون بیاریند و چون نوبت به حضور و مناجات حضرت پروردگار رسد خاکی بیارند و بهترین اعضاء خود را که سر و چهره است و بمقتضاء حدیث (ان الله خلق آدم علی صورته) مظهر صفات وجوبیه است از علم و قدرت و سمع و بصر و کلام بران نهند و در حقیقت این قول شیعه مشابَه است بفعل مشرکین جاهلیت که خود را مانند حیوانات برهنه ساخته طواف خانه کعبه می نمودند و این قدر نمی فهمیدند که از انسان عبادت و تعظیم مقصود است لیکن به وصف انسانیت نه آنکه مانند حیوانات بر خاک بیفتند یا برهنه شوند و لهذا ستر عورت را واجب کرده اند و جامه را از شرایط نماز گردانیده قال الله تعالی (يَا بَنِي آدَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ) (الاعراف) و در نهادن بمهر خاک در مقام سجده اوهام بسیار راه می یابد اول آنکه مهر نهادن خاصه کفار و منافقین است دوم آنکه سر بر خاک نهادن فال بد است مشعر بحبط عمل سوم آنکه مشابَه است به بت پرستان که چیزی را در وقت عبادت پیش رو دارند و علی هذا القیاس چنانچه شعراء اهل سنت این مضامین را بنظم آورده اند شخصی گفته است:

رباعی:

از بغض و حسد مدام دل پاک به است * وین شیشه صاف از نه افلاک به است

بر مهر نماز میگزارد شیعی * یعنی که دهان سگ پر از خاک به است

و دیگری گفته شعر:

چون کار منافق بحضور انجامد * تلبیس و تصنعش بزور انجامد

مهر دل شیعی است که در وقت نماز * از پرده اخفا به ظهور انجامید

و دیگری گفته رباعی:

طاعت و زهد با دلی پر غل * همه هیچست و پوچ و لا طایل

رافضی را چو بنگری به سجود * خاک بر سر بود ازو حاصل

و دیگری گفته رباعی:

هر که از لوث بغض ناپاک بود * سفلی است اگر چه بر نه افلاک بود

شیعی در عین اوج معراج نماز * مدی نظرش مهره از خاک بود

ای وای بر کسی که زشوم نفاق و بغض * کردار نیک را همه صد پاره چاک کرد

دانی که سجده کردن شیعی بمهر چیست * یعنی نماز خویش برابر بخاک کرد

و دیگری گفته رباعی:

سنی دل را بیاد حق رسته کند * کافر ز پی آتش و خور خسته کند
شیعی که خسیس تر بود وقت نماز * دل را بکلوخ خاک وابسته کند
و دیگری گفته رباعی:

شیعی که همیشه تخم لعنت کارد * وقتی بغلط روی بطاعت آرد
خاکی که بشکل مهر در سجده نهد * بر حبط عمل طرفه دلالت دارد
و دیگری گفته رباعی:

حمق شیعی بتو بگویم تا چند * گر عاقلی این نکته ترا بس دربند
خاکی که کند سنی ازو استنجا * اینها ببرند و سجده بروی بکنند
و دیگری گفته رباعی:

روزی گفتم کلوخ استنجا را * خوش باش که شیعیان بتو سجده کنند
گفتا خاموش این چه جای فخر است * کز بول تو این گروه ناپاکتراند

کید هفتاد و ششم: آنکه حکایات مفتریات و روایات مخترعات که دال بر حقیقت مذهب خود و بطلان مذهب اهل سنت باشند و آنکه هر که مذهب امامیه را انکار نموده و بایشان مباہلت کرده فی الفور هلاک شده شایع و مشهور کنند از آنجمله نجاشی ذکر کرده است که محمد بن احمد بن عبدالله بن قضاة بن مهران حمال ابو عبدالله شیخ الطائفه مناظره کرد با قاضی موصل در مقدمه امامت روبروی ابن حمدان که امیر آن دیار بود رفته رفته سخن بآن

انجامید که قاضی گفت اگر با من مباحله کنی پس موعد من فردا است طرفین حاضر شدند و مباحله نمودند و قاضی دست خود را در دست ابن مهران داد بعد از آن هر دو بر خاسته از مجلس رفتند معمول قاضی بود که در دولتخانه امیر هر روز حاضر می شد چون دو روز گذشت و قاضی پیدا نشد امیر معتمدی را از معتمدان خود به دریافت حال قاضی فرستاد معلوم شد که از آن هنگام که از مجلس مباحله برخاست او را تب گرفت و دستی که در وقت مباحله دراز کرده بود آماسید و سیاه شد و روز دوشم مرد و مثل این حکایت حکایات بسیار است نزد ایشان و همه افترا است و اهل سنت این قصه را هم مسلم نه دارند بلکه حکایت کنند که این محموم هالک مهرانی حمال بود والله اعلم بحقیقه الحال اینقدر از روی تواریخ معلوم است که این مهرانی حمال مردی بود دنیا طلب دروغ زن که اصلاً پروای کذب و افترا نداشت اگر این قصه را وضع کرده نزد شیعه خود روایت نموده باشد دور ازو نیست و شاید قاضی موصل مطلقاً امامت حضرت امیر را منکر شده باشد که مخالف مذهب اهل سنت و جماعت است و با شیعه در اثبات اصل امامت حضرت امیر متفق اند مبحث در تقدیم و تأخیر است پس درینصورت هلاک شدن آن قاضی در مباحله خنکی چشم اهل سنت است و مردم موصل در آزمون بسبب همسایگی اهل شام مایل بمذهب نواصب شده بودند پس این احتمال دور نیست.

کید هفتاد و هفتم: آنکه روایات مفتريات از ائمه عظام مشهور سازند که شیعه را آتش دوزخ نمی رسد و در تصحیح این روایات مبالغه نمایند و گویند که راوی در وقت موت روایت کرده و گفته که این وقت دروغ گفتن نیست من ذلک ما رواه النجاشی عن الحسن بن علی بن زیاد الوشاته البجلی الکوفی و کان عیناً من عیون الطائفة و وجهاً من وجوههم و هو ابن بنت الیاس الصیرفی الخراز من اصحاب الرضا علیه السلام انه روی عن جده الیاس قال لما حضرته الوفاة قال لنا اشهدوا علی و لیست ساعه الکذب هذه الساعه سمعت ابا عبد الله علیه السلام یقول و الله لا یموت عبد یحب الله و رسوله و یتولی الائمة اتباع ایشانست در روش و طریقت چنانچه

عظماء اولیاء اهل سنت راست و مع هذا نص در مدعا نیست زیرا که مراد از ائمه جمیع پیشوایان دین اند پس خلفاء ثلاثه هم در آن داخل اند .

کید هفتاد و هشتم: آنکه بعضی دروغ زنان ایشان کتابی تألیف کنند در مذهب خود و در آن اصول و فروع بیان نمایند و آن کتاب را نسبت کنند بحضرت صادق و بعضی رسایل خود را نسبت کنند به اصحاب باقر و به اصحاب صادق تا جاهلان باور دارند و این مذهب را قبول نمایند حالانکه بالقطع از تاریخ معلوم است که هیچکس از ائمه بتألیف و تصنیف نپرداخته و شکوه امامت هم همین را میخواهد و إلا مثل دیگر مصنفان هدف سهام لم و لا نسلم دانشمندان روزگار می شدند که من صنف فقد استهدف.

کید هفتاد و نهم: آنکه گویند ابو رافع چپله سرکار نبوی که از مهاجرین سابقین بود و در مشاهد غزوات در رکاب آنجناب حضور داشت و اکثر داروغه بنگاه آنسرور میشد از امامیه بود و بیعت باامیرالمؤمنین نموده و در جمیع حروب حاضر بوده و در کوفه داروغگی بیست المال داشت کذا ذکره احمد بن علی النجاشی صاحب (نقد رجال الشیعه) و غیره من علمائهم و این افتراء نیست به غایت فضیحت کننده زیرا که موت ابو رافع به اجماع مورخین قبل از قتل حضرت عثمان است بمدت قلیل آری اینقدر صحیح است که هر دو پسر ابو رافع عبیدالله و علی هم رکاب امیرالمؤمنین بودند و عبیدالله خدمت کتابت و انشاء هم داشت و روایت او از جناب امیر در کتب اهل سنت بسیار موجود است و از احوال برادرش علی هیچ معلوم نیست و نجاشی در حق هر سه پدر و پسر طرفه افتراها نموده علی بن ابی رافع را از کبار تلامذه امیرالمؤمنین قرار داده و کتابی را در فنون فقه که موافق به مذهب قوم است نسبت باو نموده و ابو رافع را از امامیه شمرده و کتابی را در سنن و احکام و قضایا که موافق مذهب امامیه است به او نسبت کرده حال آنکه تاریخ دانان تمام عالم اجماع دارند بآنکه تا صد سال از هجرت هیچ تصنیفی در اسلام واقع نشده ازینجا تاریخ دانی اجله علماء ایشان توان فهمید.

کید هشتادم: آنکه بعضی روایات موافق مذهب از تاریخ علی بن محمد عدوی ابوالحسن شمشاطی شیعی که تاریخ طبری را مختصر نموده و در وی چیزها افزوده و بسبب سهولت عبارت مشهور و رایج گشته نقل نمایند و گویند که این روایات در تاریخ طبری است حالآنکه در اصل تاریخ از آن روایات نام و نشانی پیدا نیست زیرا که ایشان هر چه دران مختصر بینند نسبت باصل نمایند.

کید هشتاد و یکم: آنکه بعضی روایات موافق مذهب خود از کتاب مردی نقل نمایند که در خیال مردم از اهل سنت مینماید حال آنکه فی الواقع چنین نیست چنانچه ابن عقده که جارودی رافضی بود و ابن قتیبه که شیعی غلیظ بود و اخطب خوارزم که زیدی غالی بود و بعضی روایات از مردی آرند که اکثر اهل سنت او را از خود میدانند و حال آنکه او از امامیه است مثل هشام کلبی که اکثر اهل سنت او را از خود شمارند و حال آنکه نجاشی او را در رجال خود ذکر کرده و فی الواقع هم چنین است.

کید هشتاد و دوم: آنکه بر بعضی از علماء اهل سنت افترا نمایند که ایشان اراده الزام دادن بعضی ائمه عظام اهل بیت نموده بودند اما پیش نرفت و خود خفیف و ملزم شدند تا مردم را از آن عالم بلکه از جمیع علماء اهل سنت تنفر حاصل شود و اتباع و تلمذ ایشان را عار دانند ازین جنس است آنچه عیاشی آورده است بااسناد خود که ابوحنیفه ابو عبدالله را گفت که کیف تفقد سلیمان الهدهد من بین الطیر ابو عبدالله گفت لان الهدهد یری ما فی بطن الارض کما یری احدکم الدهن فی القاروره فنظر ابوحنیفه الی اصحابه فضحک فقال ابو عبدالله ما یضحکک قال ظفرت بک قال الذی یری ما فی بطن الارض کیف لا یری الفخ فی التراب حتی یأخذ بعنقه قال ابو عبدالله یا نعمان اما علمت أنه اذا نزل القدر عمی البصر و این افترا نیست صریح و بهانه ایست قبیح که در وی هیچ شک و شبهه نیست زیرا که ابوحنیفه نزد شیعه هم عالم بود جاهل نبود و از اهل تمکین و وقار بود سفله وضع و سبک گفتار نبود و این چشمک

زدها و بر کبرا و بزرگان گرفت و گیر کردن ممکن نیست که از اهل تمکین بوقوع آید و هر عاقلی میداند که دیدن چیز مستلزم علم به احوال و غایات او نمی شود اگر هدهد دام را بر زمین به بیند و از غرض صیاد خبردار نباشد چه دور است دانه‌هائی که در دام است و دانه‌هائی که در متحل و غربال است نزد هدهد یکسان است قصور نظر نیست علت غائیة غربال و دام را جدا جدا دانستن لازم نظر بازی نیست بلکه دیدن چیز مستلزم ادراک حقیقت او نمی شود چه جای غایات و منافع او و ابوحنیفه همیشه بصحبت و خدمت حضرت صادق افتخار می نمود و کلمه لولا السنتان لهلک النعمان از وی مشهور است پس چه امکان دارد که این قسم داعیه نسبت بجناب ایشان بخاطر ابوحنیفه خطور کند یا این کلام از زبان او برآید و به اجماع مورخین او را به دوازده هزار دینار سرخ مدد نمود و در کوفه بیان مناقب و مدایح اهل بیت و آنکه نصرت دادن زید ابن علی درین زمانه موجب نصرت دین و اسلام است شروع کرد و در حقیقت باعث قید کردن ابوحنیفه که در عهد منصور عباسی واقع شد گویند که منصور ایشان را به زهر کشت همین بود که ایشان را با اهل بیت رسول رسوخ و محبت بسیار بود و چون اولاد زید در نواح خراسان و سیستان بر منصور خروج کردند ایشان مردم را تحریض بر متابعت و مبايعت آنها می نمودند و هرگاه از ابوحنیفه منصور سوال کرد ممن اخذت العلم یا نعمان ابوحنیفه همین گفت که من اصحاب علی عن علی و من اصحاب عبدالله بن عباس ابن عباس و قصص ابوحنیفه در مناظره خوارج و نواصب و هدایت یافتن بعضی از ایشان بتقریرات ابوحنیفه مشهور و معروف و در ألسنه و افواه مذکور و موصوف است از آن جمله است این روایات صحیح که ایشان را همسایه بود حروری مذهب که خیلی غلو داشت و جناب امیر المؤمنین را کافر می انگاشت هر چند ابوحنیفه با وی در مقام ارشاد و نصیحت شده او را ازین اعتقاد خبیث مانع شدند پذیرا نکرد چندی با وی ترک ملاقات نمود و بعد چندی نزد وی رفت و خلوت طلبید چون خلوت شد آن همسایه خبیث گفت که چون آمدی و چه کار داری ابوحنیفه گفت که من برای این آمدم که شخصی مرا به پیغام نسبت دختر تو فرستاده است

گفت آن شخص چون است و چه حال دارد ایشان دولت و حشمت و اخلاق و نسب و حسب وی بیان کردند و در آخر گفتند که با این همه خوبیها یک عیب دارد که یهودی است آن همسایه رو ترش کرد و خیلی تفت شد و گفت که عجب مردی آدمی بود که مرد مسلمان را تکلیف دختر دادن به یهودی می دهی و اینقدر هوش نداری که دختر مسلمان به یهودی چه قسم برسد ابوحنیفه آهسته گفت که ای خواجه چندان تفت مشو تو که امیرالمؤمنین علی را کافر گفتی من پی بردم که چون دختر نبی صلی الله علیه و سلم به کافر برسد اگر دختر حروری به یهودی برسد چه مضایقه داشته باشد آن حروری سرنگون افگند و بعد دیری پای ابوحنیفه بوسید و از مذهب خود توبه کرد و از محبان و مخلصان امیرالمؤمنین شد بحمدالله تعالی و درین روایت که عیاشی آورده غلط در غلط افتاده و سایل نجده حروری بود و مسئول عنه ابن عباس و در وی همین قدر است که قال نجده الحروری لابن عباس إنک تقول ان الاهداه اذا ابصر الارض عرف مساحه ما بینه و بین الماء و هو لا يبصر شعره الفخ فقال ابنه عباس اذا جاء القضاء غشی البصر و نیز از همین قبیل است آنچه طبری در احتجاج آورده انه دخل ابوحنیفه المدینه و معه عبدالله بن مسلمة فقال له يا اباحنیفه ان ههنا جعفر بن محمد من علماء آل محمد فاذهب بنا نقتبس منه علما فلما اتيا اذا هما بجماعة من شيعته ينتظرون خروجه فبینما هم کذلک اذ خرج غلام حدث فقال الناس هیبة له فقال ابوحنیفه لابن مسلمة من هذا الغلام فقال هذا ابنه موسی فقال لاجیبینه بین ایدی شيعته قال مه لا تقدر علی ذلک فقال و الله لأ فعلنه ثم التفت الی موسی فقال یا غلام این یضع الرجل حاجته فی مدینتکم هذه قال یتواری خلف الجدار و یتوقی عین الجار و شطوط الانهار و مساقط فی الثمار و لا یستدبرها فحینئذ یضع حیث شاء و این روایت هم از اکاذیب متعصبان روافض است و صحیح آنقدر است که دیگر علماء شیعه در کتب خود روایت کرده و اهل سنت نیز آورده اند که لما دخل ابوحنیفه المدینه زار قبر النبی صلی الله علیه و سلم ثم اتی دار الصادق فجلس یتتظر خروجه فخرج ابنه موسی و هو صغیر فقام و وقره ثم قال این یضع الغریب حاجته فی بلد کم فاجاب بما ذکر

سابقاً فقال ابوحنيفه (وَإِذَا جَاءَتْهُمْ آيَةٌ قَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ حَتَّى نُؤْتَىٰ مِثْلَ مَا أُوتِيَ رُسُلُ اللَّهِ اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ سَيُصِيبُ الَّذِينَ أَجْرَمُوا صَغَارٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا كَانُوا يَمْكُرُونَ) (الانعام)

ازین روایت صحیحہ معلوم شد کہ ابوحنیفہ بطریق استعجاب از فهم و ذکاء اطفال اهل بیت رسالت این سؤال نمود چنانچه اطفال ذی هوش و تیز فهم را خاصتا چون از خاندان عالی باشد درین زمان هم امتحان بسؤال می نمایند و در حقیقت منظور سایل در امثال این مقام یا تأکید اعتقاد بزرگی آن خاندان برای خود یا اثبات علو درجه آن خاندان نزد غیر خود می باشد نه قصد افحام و الزام معاذ الله من ذلک.

کید هشتاد و سوم: آنکه گویند خلیفه اول که اهل سنت بحقیقت خلافت او قائلند در صحت امامت خود شک و تردد داشت بخلاف امیرالمؤمنین که در امامت خود اصلاً تردد نداشت و بر یقین و بصیرت بود از حال خود و اتباع یقین بهتر است از اتباع شک و برای اثبات شک خلیفه اول روایتی وضع نموده اند که در دم واپسین خود باین لفظ میگفت لیتنی کنت سألت رسول الله صلى الله عليه وسلم هل للأَنْصار في هذا الامر شيء و شیخ ابن مطهر حلی بعد از روایت این کلام موضوع خیلی زبان درازی و بلند آهنگی شروع کرده و بحساب خود گویی از میدان مناظره برده اهل سنت گویند که دلیل افترا بودن این روایت آنست که اگر خلیفه اول را در مقدمه انصار ترددی بود نص امامت بعد از خود بمهاجر که عمر بن الخطاب است چرا میکرد و لا اقل انصار را در وزارت و امور دیگر تشریک و تسهیم می نمود و اگر این روایت از خلیفه اول صحیح می شد می گفتم که مدعاء او آنست که کاش بحضور انصار از آنجناب سؤال می نمودم تا ایشان نیز جواب با صواب آنجناب را می شنیدند و با من کدورت خاطر نمی داشتند و بالفرض اگر این کلام از خلیفه اول صدور یافته باشد بالاتر از تحکیم حکمین که از جناب امیرالمؤمنین بوقوع آمد نخواهد بود و به همین سبب خوارج و حروریه خروج کردند و از اعتقاد برگشتند و گفته اند که اگر این مرد را بکار خود یقین می

بود تحکیم چرا میکرد معلوم شد که بی نص و استحقاق مدعی این امر خطیر شده بود چون دید که پیش نمی رود به صلح راضی گشت پنجایت نمود و معلوم است که صدور این قول از خلیفه اول تا حال کسی غیر از بعضی کذابان رافض نقل نکرده و صدور تحکیم از امیر المؤمنین چیز است که نتوان پوشید و نیز برین قول خلیفه اول مفسده متحقق نشد زیرا که انصار باین تمسک باز دعوای خلافت نکردند و بر صدور تحکیم مفاصد بی شمار مترتب گشت از آنجمله آن که خلافت و امامت از خاندان اهل بیت نبوی بر آمده رفت و هیچ کس من بعد این امر را برای ایشان نگذاشت به همین سند که اگر ایشان را درین کار حقی می بود جناب امیرالمؤمنین چرا بتحکیم و پنجایت راضی می شد و از آنجمله است خروج حروریه و از آنجمله است تسلط نواصب و مروانیان بر بلاد اسلام و تن دادن مردم بحکومت ایشان الی غیر ذلک.

کید هشتاد و چهارم: آنکه گویند بزرگی امیرالمؤمنین باین مرتبه رسیده است که مردم قایل بالوهیت آنجناب شدند و این غلو اعتقاد در حق هیچ یکی از خلفاء ثلاثه واقع نشده پس جناب امیر افضل و الیق بخلافت و امامت باشد از ایشان و نیز کثرت ظهور خوارق عادات و معجزات از امیرالمؤمنین نه خلفای ثلاثه دلالت میکند که خلافت و امامت حق ایشان بود و این تقریر مشابه تقریر نصاری است که گویند غلو اعتقاد مردم در حق حضرت مسیح معلوم است و در حق پیغمبر آخر زمان آن قدر غلو مردم را حاصل نشده و نیز خوارق عظیمه از احیاء موتی و ابراء اکمه و ابرص از حضرت مسیح به استمرار صدور می یافت و از پیغمبر آخر زمان این قسم چیزها صادر نشده و اگر یک دو بار واقع شده شهرت و تواتر نیافته پس دین حضرت مسیح احق و اولی بالاتباع باشد و عاقل را از شنیدن این تقریرات طرفه حیرتی به هم می رسد که بسبب اعتقاد الوهیت که مردم را خلاف واقع در حق حضرت مسیح یا در حق حضرت امیر به هم رسیده چه بزرگی و فضیلت حاصل شد زیرا که اجلاف عرب در حق عزى و لات و منات نیز همین اعتقاد داشتند و الفاظ الوهیت اطلاق میکردند اگر همان جاهلان بی

فهم یا اجلاف و امثال آنها به اغواء عبدالله بن سبا در حق امیرالمؤمنین هم آن اعتقاد پیدا کنند و آن الفاظ استعمال نمایند چرا موجب بزرگی شود و اگر مدار کار بزرگی بر اعتقاد عوام کالانعام گذاشته آید باید که شیخ سدد و زینخان و امثال آنها از جمیع بزرگان ما سبق که ذکر اسماء آنها درین مقام کمال بی ادبی است افضل و احق باشند معاذ الله من ذلک و عجب است از علماء شیعه که این قسم اعتقاد فاسد را دلیل این قسم مطالب اصولیه میسازند چنانچه یکی از آنها درین باب شعری گفته است و در آن شعر افترا بر شافعی نموده.

شعر:

کفی فی فضل مولینا علی * وقوع الشک فیه أنه الله

و مات الشافعی و لیس یدری * علی ربه أم ربه الله

و همچنین کثرت صدور معجزات را دلیل بر افضلیت ساختن نزد شیعه راست نمی آید زیرا که صدور معجزات از حضرت مهدی آنقدر شدنی است از اجداد بزرگوارش نشده است و این معنی موجب تفضیل او بر اجداد او نمی تواند شد و الا لازم آید که او افضل باشد از حضرت امیرالمؤمنین و این باطل است به اجماع شیعه و سنی و اعجب عجایب آنست که شیعه اثنی عشریه با وجود کمال تحاشی از اعتقاد غلاة بحسب ظاهر میلان خاطر باین تقریرات و امثال آن دارند و بعضی از ایشان اطلاق لفظ اله و اعتقاد حلول را صراحه نکرده و موحش دانسته جناب امیرالمؤمنین را سر خفی نامیده اند و گویند هر که این سر خفی را ظاهر نماید خون او هدر است چنانچه بعضی از شعراء ایشان این مضمون را بنظم آورده می گوید.

شعر:

لاتحسبونی هویة الطهر حیدره * لعلمه و علاه من ذوی النسبی

و لا شجاعته فى كل معركة * ولا التلذذ فى الجنات من ازلى

و لا التبرى من نار الجحيم و لا * رجوته من عذاب النار يشفع بى

لكن عرفت هو السر الخفى فان * اذعته حللوا قتلى و عز ربى

يصدهم عنه داء لا دواء له * كالماء يعرض عنه صاحب الكلب

و بعضی علماء ایشان در مؤیدات این مقاله وارد کنند که جناب پیغمبر شانه خود را زیر قدم حضرت امیر داشت و این قصه را چنین روایت کنند که جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم چون روز فتح مکه داخل کعبه شد دید که بتان بسیار دران خانه نهادند پس همه را شکست و انداخت مگر یک صنم که او را بر طاق بلند نهاده بودند دست مبارکش بآن نرسید پس امیرالمؤمنین علی فرمود که بر شانه من قدم گذاشته بالا بر آمده آن بت را بشکن امیرالمؤمنین از راه ادب گفت یا رسول الله صلی الله علیه و سلم ترا باید که بالای شانه من قدم نهی و بر آمده بت را بشکنی پیغمبر صلی الله علیه و سلم فرمود که ترا طاقت بر داشتن بار نبوت نخواهد بود و ازینجا معلوم شد که وجه بالا بر آمدن امیرالمؤمنین بر شانه آن جناب چه بود و کدام سر خفی درین واقع در کار است و نیز در حدیث هجرت وارد شده که خلیفه اول ابوبکر صدیق رضی الله عنه در شب هجرت چند گروه جناب پیغمبر را بر پشت خود بر داشته و بر انگشتان پای خود راه رفته و برای احتراز از پیدا شدن نقش پا کف پا را بزمین نرسانیده پس کمال قوت ابوبکر و تحمل او بار نبوت را از اینجا به ثبوت می رسد و قصه بر آمدن امیرالمؤمنین را بر شانه آنجناب نبوی که روایت کرده اند هرچند زبان زد عوام است لیکن در احادیث صحیحہ اهل سنت یافته نمی شود تا قابل الزام دادن ایشان باشد آنچه در صحاح ایشان موجود است همین قدر است که أنه صلب الله علیه و سلم دخل الکعبه يوم الفتح و حول البيت ثلاثمائة و ستون نصبا فجعل يطعنها بعود فی یده و يقول (وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ

الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا (۸۱) (الاسراء) فکانت تسقط بإشارة يده و ازین روایت معلوم می شود که بمجرد اشاره دست مبارک بتان می افتادند و حاجت بالا برآمدن نبود شاید این قصه بتان گردا گرد کعبه باشد و بتان درون کعبه را در صحبت دیگر بنوعی که روایت کرده اند شکسته باشند لیکن در کتب اهل سنت همین قدر مذکور است که تصاویری که بر دیوارهای کعبه کرده بودند بآب شستند و اسامه بن زید که متبنی زاده جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم بود آب از زمزم می آورد و پیغمبر صلی الله علیه و سلم خود بدست مبارک می شست و چون نوبت به تصاویر مجسمه که آنها را بتان گویند رسید حکم فرمود که از خانه کعبه بیرون برند چنانچه صورت حضرت اسماعیل و حضرت ابراهیم را نیز برآوردند و در دست آنها قرعه های فال بود پس پیغمبر صلی الله علیه و سلم فرمود که لعنت خدا باد برین کافران می دانند که این هر دو بزرگ گاهی این کار نکرده اند و به دروغ در دست اینها این قرعه ها داده اند.

کید هشتاد و پنجم: آنکه طعن کنند بر اهل سنت و جماعت که ایشان مذهب ابوحنیفه و شافعی و مالک و احمد اختیار میکنند و مذهب ائمه را اختیار نمیکنند حال آنکه ائمه احق اند به اتباع به چند وجه اول آنکه اینها جگر پاره های رسول اند و در خانه رسول پرورش یافته و آیین و رسوم شریعت را از طفلی یاد گرفت و مثل مشهور است که اهل البیت اداری بما فیه دوم آنکه در حدیث صحیح که نزد اهل سنت نیز معتبر است امر به اتباع ایشان وارد شده قال رسول الله صلی الله علیه و سلم (انی تارک فیکم الثقلین ما إن تمسکتم بهما لن تضلوا بعدی کتاب الله و عترتی اهل بیتی) و قال رسول الله صلی الله علیه و سلم (مثل اهل بیتی فیکم مثل سفینه نوح من رکبها نجا و من تخلف عنها غرق) سوم آنکه بزرگی ائمه و علم و تقوی و عبادت و زهد ایشان متفق علیه است سنی و شیعه هر دو قایل اند بخلاف دیگران و هر که بالاتفاق باین بزرگی ها موصوف باشد اولی و الیق به اتباع است از کسی که در بزرگی او اختلاف باشد جواب این کید آنکه امام نائب نبی است و نائب نبی صاحب شریعت است نه

صاحب مذهب زیرا که مذهب نام راهی است که بعضی امتیان را در فهم شریعت کشاده شود و بعقل خود چند قاعده قرار دهد که موافق آن قواعد استنباط مسایل شرعیه از مواخذ آن نماید و لهذا محتمل صواب و خطا می باشد و چون امام معصوم از خطاست و حکم نبی دارد نسبت مذهب باو نمودن هیچ معقول نمی شود و لهذا مذهب نمی دانند بلکه افعال و اقوال آنها را مواخذ فقه و دلایل احکام می شمارند و آنها را وسایط وصول علوم شرعی از جانب غیب می انگارند و نیز اتباع فقهاء مذکورین اتباع ائمه است که ایشان فقه و مذهب و قواعد استنباط را از حضرت ائمه فرا گرفته اند و سلسله تلمذ خود را باین بزرگواران رسانیده پس رتبه ائمه نزد اهل سنت رتبه پیغمبر و صحابه کبار است که اتباع آنها مقصود دارند لیکن نسبت مذاهب بآنها نمی نمایند و اگر از حال شیعه نیک بشگافیم ایشان هم اتباع کسانی میکنند که خود را به ائمه منسوب می سازند اخذ علم از ایشان می کنند نه اتباع ائمه بلا واسطه این قدر تفاوت است که متبوعان اهل سنت در اصول عقاید مخالف ائمه نبوده اند و ائمه در حق آنها بشارتها داده اند بخلاف متبوعان شیعه مثل هشامین و احوال طاق و ابن اعین و امثال اینها که صریح در عقاید اصلیه مخالف ائمه گذاشته اند و بجسمیت باری تعالی و بدا و غیر ذلک قایلند و حضرت ائمه از ایشان تبری نموده اند و شهادت بر بطلان عقاید ایشان داده و بدروغگوئی و افترا نسبت کرده چنانچه همه این مطالب در باب سوم و چهارم از روی روایات معتبره شیعه نقل کرده خواهد شد و حقیقت الامر اینست که منصب امام اصلاح عالم است و ازاله فساد پس در هر فن که قصور یابد آن را تکمیل فرماید و آنچه بر روش صواب باشد بر حال خود بگذارد تا تحصیل حاصل و احوال ضروریات لازم نیاید پس حضرات ائمه در زمان خود اهم مهمات مقدمه سلوک و طریقت را ساخته اند و مقدمه شریعت را بر ذمه یاران رشید و مصاحبان حمید خود حواله فرموده اند و خود متوجه بعبادت و ریاضت و تربیت باطن و تعیین اذکار و اوراد و تعلیم ادعیه و صلاه و تهذیب اخلاق و القای فوائد سلوک بر طالبین و ارشاد بر طریق گرفتن حقایق و معرف از کلام الله و کلام الرسول مشغول بوده اند و بسبب

عزالت و حب خلوت که لازم این شغل شریف است التفاتی به استنباط و اجتهاد نداشته اند و لهذا دقایق علم طریقت و غوامض حقیقت و معرفت از ایشان بسیار منقول شده و اهل سنت سلاسل ولایت را منحصر در ذوات عالیات ایشان دارند و حدیث ثقلین نیز بهمین طریق اشاره می فرماید زیرا که کتاب الله برای تعلیم ظاهر شریعت بسنده است حاجت بارشاد امامی نیست و آنچه محتاج بتعلیم امام است دقایق سلوک طریقت است که صراحه از کتاب الله مفهوم نمی شود و حضرات ائمه نیز این اشاره را فهمید عنان عنایت خود را مصروف همین امر ضروری ساخته اند و امر اول را بطریق اجمال القا فرموده به علم و عقل مجتهدین وا گذاشته اند و لهذا به اجماع شیعه و سنی کسی از ائمه تألیف و تصنیف کتابی و تأصیل اصول و تفریع فروع هیچ عملی نکرده تا بکتاب او و فن مدون او استغنا واقع شود بلکه روایات مسائل و احکام در یاران ائمه منتشر بوده اند و قواعد استنباط در جزئیات مخفی و مستور مانده لابد شخصی می باید که آن همه روایات را جمع سازد و قواعد را تتبع نموده جدا نویسد و آئین و رسم اجتهاد را بنیاد نهاد پس معلوم شد که چنانچه نسبت مذهبی به امامی معینی ندارد همچنان اتباع امام بلا واسطه نیز غیر مجتهد را امکان ندارد و لهذا مقلد را در اتباع شریعت پیغمبر از توسیط مجتهد ناگزیر است و شیعه هر چند در اول امر اتباع ائمه را ادعا می نمایند لیکن در مسایل غیر منصوصه از ائمه علماء مجتهدین خود را مثل ابن عقیل و عضائری و سید مرتضی و شیخ شهید متبوع می سازند و بر اقوال آنها که مخالف روایات صحیحہ اخباریین از ائمه باشد فتوی دهند چنانچه در باب فروع بطریق نمونه ان شاء الله تعالی نبذی ازان مسایل مذکور خواهند شد و چون تقلید مجتهدی که اقوال او مخالف بعضی از روایات ائمه بوده باشند نزد ایشان هم جایز شد و مانع از اتباع ائمه نگردید پس اهل سنت را در اتباع ابوحنیفه و شافعی چه گناه لازم آمد بیش ازین نیست که بعضی اقوام ایشان مخالف بعضی از روایات ائمه اند و فی الواقع این مخالفت با وصف اتفاق در اصول و قواعد ضروری نمی کند و از حیز اتباع نمی برآرد چنانکه محمد بن الحسن شیبانی و قاضی ابویوسف شاگردان ابوحنیفه و تابعان اویند و جاها مخالف

او اختیار کرده اند و علی هذا القیاس در جمیع مذاهب و ابن الاثیر جزری صاحب جامع الاصول که حضرت امام علی بن موسی الرضی را مجدد مذهب امامیه در قرن ثالث گفته است پس مرادش آنست که امامیه مذهب مدون خود را باو میرسانند و دران وقت ماخذ مذهب خود او را دانند چنانچه گویند که علقمه در تابعین و عبدالله بن مسعود در صحابه بانی مبانی مذهب حنفی بوده اند یا گویند که نافع و زهری در قرن تابعیین و عبدالله بن عمر در قرن صحابه بانی مذهب مالکیه بوده اند و این هم ابن الاثیر نوشته بنابر زعم امامیه و معتقد ایشان نوشته چنانچه مجددا هر مذهب را بنا بر اعتقاد و زعم اصحاب آن مذهب نوشته نه آنکه فی الواقع چنین بود.

کید هشتاد و ششم: آنکه علماء ایشان در مؤلفات خود از کتب اهل سنت و جماعت روایاتی که موهم طعن در صحابه است نقل کنند و بآن استدلال نمایند بر عدم لیاقت ایشان خلافت را و این کید ایشان به زعم خود اعظم مکاید است و فی الواقع باین حیلہ بسیاری را از جاده حق بلغزانند و تفصیل آن اخبار و روایات ان شاء الله تعالی در باب مطاعن بیاید و در آنجا معلوم شود که آن اخبار و روایات اصلا با مدعای ایشان مساس ندارد و غرض ایشان از آن حاصل نمی شود و جواب اجمالی که مقتضاء این مقام است از آن روایات و اخبار آنست که اگر الزام اهل سنت می خواهند پس لابد جمیع مرویات صحیحہ ایشان را اعتبار کنند و آنچه از مناقب و مدایح صحابه و خلفا نزد ایشان بتواتر منقولست نیز پیش نظر دارند و عند تعارض القسمین بوجه ترجیح که در علم اصول مقرر است دفع آن نمایند و اکثر را بر اقل و اظهر را بر اخفی و موافق عمل و اعتقاد راوی را بر مخالف آن حاکم سازند بعد از جمع و تلفیق و ترجیح و تصویب چه مستتج شود و آن عین مذهب اهل سنت خواهد بود نه آنکه فقط روایات قاده را که اکثر آنها موضوعات و ضعاف اند و برخی اخبار احاد مخالف روایات جمهور و مع هذا ما دل و محمول بر محامل صحیحہ منظور نمایند و از متواترات و قطعیات اغماض نظر کنند چنانچه معمول این فرقه است و این صنع ایشان بدان ماند که شخص زلات

انبیا را علیهم الصلوٰه و السلام از قرآن مجید التقاط نماید مثل (فَاَكَلَا مِنْهَا فَبَدَتَ لَهُمَا سَوَؤَاتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ وَعَصَىٰ آدَمُ رَبَّهُ فَغَوَىٰ) (طه) (۱۲۱) و سؤال حضرت نوح در حق پسر خود و کواکب را پروردگار خود گفتن و به دروغ شکست بتان را نسبت به صنم بزرگ کردن و خود را خلاف واقع بیمار وانموده که از حضرت ابراهیم صدور یافته و قتل قبلی از حضرت موسی و کشیدن ریش حضرت هارون که برادر کلان و پیغمبر بودند بی تأمل و تحقیق که از حضرت موسی نیز به وقوع آمده و گناه حضرت داود در مقدمه زن اوریا و علی هذا القیاس و گوید که در قرآن مجید مطاعن و مثالب انبیا بتواتر و قطعیت ثابت شده پس اینها مستحق نبوت نبودند و ایشان را نیک دانستن خلاف قرآن کردن است این شخص بی تمیز اینقدر نه فهمید یا فهمید و پرده شقاوت بر دیده عقل او تنید که نصوص قطعیه متواتره بشمار از قرآن در مدایح و بیان خوبیهای حال و مال این بزرگواران و جابجا ثناء اینها واقع است اگر در قصه یا حکمی عتاب بر ایشان برای عبرت دیگران کرده باشند و ایشان را تادیب و ارشاد نموده بشاند معارض و مناقض آن قطعیات کثیره نمی تواند شد و لابد آن را محملی است نیک که دور از مرتبه ایشان که بالقطع ثابت است نباشد بلکه اگر کسی خواهد آیات متشابهات که دال بر جسمیت و لوازم جسمیت باری تعالی باشند و از وجه تا ساق اثبات اعضا و اجزا برای او تعالی نمایند از قرآن شریف بیارد و در حق او تعالی جمیع نقصانات ثابت نماید و گوید که موصوف باین صفات لایق الوهیت و شایان خدائی نیست جواب این شبهات همان یک حرف است که به تحریر آمد حفظ شیئا و غایت عنک اشیاء و این کید شیعه چه قدر بی معناست به حکایت ملحدی که در مقام انکار نماز باین کلمه تمسک می کرد (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْرُبُوا الصَّلَاةَ ... * الايه. النساء: ۴۳) چون او را گفتند که سیاق این آیت را بخوان و آیات دیگر را مثل (وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ * الايه. البقره: ۴۳) و (قَالُوا لَمْ نَكُ مِنَ الْمُصَلِّينَ) (المدثر: ۴۳) نیز ملاحظه کن در جواب گفت که بابا بر تمام قرآن که عمل کرده است؟ اگر بیک دو کلمه او عمل نمائیم غنیمت است.

کید هشتاد و هفتم: آنکه علماء ایشان با وجود ادعاء تاریخ دانی حکایات موضوعه مفتره که صریح موافق علم تاریخ کذب و بهتان اند در کتب معتمده خود ثبت نمایند و اثبات بعض امهات مسایل اعتقادیه خود بدان حکایت کذائی کنند و اکذب این حکایات حکایتی است که اهل اخبار و سیر ایشان وضع نموده اند و علماء ایشان بسبب حسن ظنی که در حق اخباریین خود دارند آن را تلقی بالقبول نموده و تصحیح آن کرده و اثبات افضلیت امیرالمؤمنین بر سائر انبیاء اولوالعزم و غیر هم که از امهات مسایل نبوات است و مخالف ملل ثلاثه یهود و نصاری و مسلمین بدان نموده و آن حکایت حلیمه بنت ابی ذویب عبدالله بن الحراث سعیدیه است که مرضعه جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم بود گویند که در عراق بر حجاج بن یوسف ثقفی وفود فرمود و حجاج او را گفت که ای حلیمه خدا ترا نزد من آورد و من می خواستم که ترا تکلیف حضور دهم و از تو انتقام بگیرم حلیمه گفت باعث این شورش و موجب این خشونت چیست گفت شنیده ام که تو علی را بر ابوبکر و عمر تفضیل می دهی حلیمه ساعتی سر فرو افگند و بعد دیری سر بر داشت و گفت که ای حجاج بخدا قسم که من امام خود را تنها بر ابوبکر و عمر ترجیح نمی دهم و ابوبکر و عمر را چه لیاقت آنست که با جناب او در یک میزان سنجیده شوند من آنجناب را بر آدم و نوح و ابراهیم و سلیمان و موسی و عیسی تفضیل می دهم حجاج بر آشفت و گفت که من از تو دل ناخوش داشتم که تو این مرد را بر دو کس از صحابه رسول ترجیح می دهی حالا که بر انبیاء اولوالعزم او را تفضیل دادی دود از نهاد من برخاسته است اگر از عهد اثبات این دعوا بر آمدی فبها و الا ترا پاره پاره کنم و عبرت دیگران سازم حلیمه گفت اراده تو چیست اگر با من جفا منظور داری و می خواهی که از راه ظلم و تعدی مرا بکشی اینک سر و طشت و اگر از من دلیل بر این دعوی میخواهی گوش خود را متوجه کن و بشنو حجاج گفت که آری بگو که علی را بر آدم بکدام دلیل تفضیل میدهی حالآنکه آدم را حق تعالی بدست خود خمیر ساخت و تا چهل صباح بر وی رحمت نازل فرمود بعد از آن روح خاص خود در کالبد او دمید و در بهشت خود ساکن فرمود و ملایکه را

بسجود او مأمور ساخت حلیمه گفت باین دلیل که در حق او فرمود (فَأَكَلَا مِنْهَا فَبَدَتْ لَهُمَا سَوْآتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ وَعَصَى آدَمُ رَبَّهُ فَغَوَى (طه) و علی را در سوره (هل اتی) به طاعت و بندگی ها وصف نمود و در آیه (إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ (۵۵) (المائدة) نیز او را به ادای صلوٰه و زکوٰه ستود و از عهد آدم تا این دم کسی نگذشته که در عین نماز انگشتی خود را بفقر صدقه دهد حجاج گفت راست گفتمی باز گفت که باری بگو علی را بر نوح به چه دلیل برگزیدی و ترجیح دادی گفت که زوجه علی فاطمه زهرا سیده نساء العالمین بود که نکاح او زیر درخت سدره المنتهی و گواهی ملائکه و سفارت جبرائیل امین انعقاد یافته و زوجه نوح کافره و منافقه بود چنانچه در نص قرآن شریف مذکور است پس حجاج از سرعت جواب حلیمه خیلی متعجب شد و بر وی صد آفرین کرد و باز پرسید که علی را بر ابراهیم به چه دلیل تفضیل دادی گفت ابراهیم در جناب باری تعالی عرض کرد که (وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ أَرِنِي كَيْفَ تُخْبِي الْمَوْتَى قَالَ أُولَئِمُ تُؤْمِنُ قَالِ بَلَىٰ وَلَكِنْ لِيَطْمَئِنَّ قُلُوبِي قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ اجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ ادْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا وَاعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ (۲۶۰) لیطمئن قلبی. الایه (البقره) و علی بر سر منبر می فرمود که لو کشف الغطاء ما ازدددت یقینا باز حلیمه گفت که من شنیدم از پیغمبر خدا که روزی نشسته بود و گردا گرد او جماعت مؤمنین و منافقین بودند پس فرمود که ای گروه مؤمنان شب معراج برای من منبری نصب کردند پس بر وی نشستم و پدر من ابراهیم آمد و بالای منبر آمد و فروتر من بیک پایه برآن منبر نشست و جوق جوق پیغمبران می آمدند و بر من سلام می کردند تا آنکه ابن عم مرا که علی بن ابی طالب است آوردند بر ماده شتری از ماده شتران جنت سوار بود و بدست او لواء الحمد و گرداگرد او قومی بوده اند که چهره های نورانی ایشان مثل ماه شب چهاردهم می درخشید پس ابراهیم پرسید که این جوان کدام پیغمبر است گفتم پیغمبر نیست ابن عم من علی بن ابی طالب است پس گفت این قوم گراگرد او کیستند گفتم اینها شیعه و محبین اویند ابراهیم گفت بار خدا مرا هم از

جمله شیعه علی گردان فذلک قوله تعالی من سوره الصافات (وَإِنَّ مِنْ شِيعَتِهِ لَإِبْرَاهِيمَ (۸۳) إِذْ جَاءَ رَبَّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ (۸۴) الصافات) حجاج گفت راست گفתי حالا وجه تفضیل او بر سلیمان بیان کن حلیمه گفت که سلیمان پادشاهی دنیا و جاه از خدا درخواست کرد که (قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَهَبْ لِي مُلْكًا لَا يَنْبَغِي لِأَحَدٍ مِنْ بَعْدِي إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ (۳۵) ص) و امیرالمؤمنین دنیا را به سه طلاق مطلقه ساخت و گفت (الیک عنی یا دنیا طلقکتک ثلاثه لا رجعه بعدها حبلك علی غار بک غری غیری لا حاجه لی فیک) حجاج گفت راست گفתי پس بر موسی بچه دلیل تفضیلش می دهی گفت موسی وقتی که از مصر بمدین شتافت خایف و هراسان بود قوله تعالی (فَخَرَجَ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ قَالَ رَبِّ نَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ (۲۱) القصص) و امیرالمؤمنین شب هجرت بر بستر رسول الله صلی الله علیه و سلم بفراغ دل خواب می کرد اگر او را اندک خوفی و ترسی در دل می بود خوابش نمی برد حجاج گفت راست گفתי باز پرسید که بر عیسی بر چه دلیل تفضیلش دادی گفت بدلیل آنکه عیسی را در موقف حساب استاده کنند و از وی باز پرس نمایند که آیا نصاری ترا بفرموده تو عبادت کردند و تو ایشان را بر این داشتی و عیسی محتاج به اعتذار و توبه شود کما قال الله تعالی (وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ أَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّي إِلهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالَ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقٍّ إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ (۱۱۶) المائده). و امیرالمؤمنین را چون سبائیه خدا خواندند بر آشفته و آنها را اجلا فرمود و سیاست نمود که در مشرق و مغرب شهرت یافت و براءت ذمت او ظاهر شد حجاج گفت راست گفתי و او را بهزار دینار خوشنود ساخت و در هر سال برای او رسومی معین کرد باز حلیمه گفت که ای حجاج نکته دیگر بشنو مریم بنت عمران را چون درد زه گرفت در میان بیت المقدس بود او را حکم الهی رسید که زود بیرون شو و بصحرا رو و زیر تنه درخت خشک خرما بار خود بنه تا بیت المقدس از لوٹ نفاس تو ناپاک نشود و مادر علی را که فاطمه بنت اسد بود چون درد زه گرفت وحی الهی باو آمد که هان در کعبه داخل شو و خانه مرا بتولد این مولود مشرف کن

پس انصاف بده که کدام یک ازین دو مولود افضل و اشرف است حجاج در حق حلیمه دعاء خیر کرد و او را معزز و محترم وداع نمود باید دانست که این حکایت از سر تا پا موضوع و مفترا و کذب صریح و بهتان ظاهر است زیرا که حلیمه به اجماع مؤرخین تا زمان خلفا نزیسته و اگر تا زمان حجاج زنده بودی لااقل عمر او قریب یک صد و چهل سال بایستی بود بلکه علماء تاریخ را اختلاف در آنست که حلیمه وقت بعثت را هم در یافت کرده است یا نه و ایمان هم آورده است یا نه دیگر آنکه حجاج شهره عالم است در سفک دماء و قتل ناحق و خون ریختن علی الخصوص شرفا و سادات و متوسلان خاندان اهل بیت را و از بدترین نواصب بود و عداوت او در حق امیرالمؤمنین و ذریه او زبانزد خواص و عوام است چنانچه جماعتی را از اهل سنت بهمین علت شهید کرد و در مجلس او کسی بی استحضار او نمی در آمد و هر که از ندما و نوکران او رو بروی او می رفت بر جان و آبروی خود ترسان و لرزان می بود و انس بن مالک را که خادم خاص رسول الله صلی الله علیه و سلم بود و دیگر صحابیان عمده را اهانت و تذلیل میکرد و در پی کشتن حسن بصری و دیگر بزرگان آن عصر چه تلاشهای که نکرد چه امکان است که حلیمه نزد آن خبیث آمده باشد با او این گفتگو نموده باشد و وجه آمدن حلیمه نزد حجاج هیچ معلوم نمی شود زیرا که حجاج از اسخیا و کرما نبود که حلیمه از مسکن قوم خود یعنی بنی سعد که در حجاز در حوالی طایف بود به امید عطا و نوال او قصد عراق میکرد و از حجاج چه قسم تصور نتوان کرد که حلیمه را برین تقریر هزار دینار بدهد و برای او سالیانه مقرر نماید زیرا که آن خبیث از بدترین نواصب بود و از نواصب قیام دولت و سلطنت خود در همین میدانستند که در جناب امیرالمؤمنین روی خود را سیاه کنند و مع هذا به اجماع مورخین شیعه و سنی هرگز منقول نشده که حجاج در وقتی از اوقات حیات خود درین عقیده فاسده سستی و مدهانت کرده باشد با رجوع و توبه نموده باشد و بالاتفاق تا آخر عمر خود بر عداوت امیرالمؤمنین و ذریه طاهره او سادات کشی مصر بود آمدم بر احتجاجات حلیمه و استدلالات او خیلی باب و تاب بیان کرده اند و در حقیقت

مغزی ندارند بوجوه بسیار که تعداد آنها طولی میخواهد و ما درین جا تبرکا بعدد ائمه اثنا عشر علیهم السلام دوازده وجه یاد کنیم اول آنکه خلاف عقیده مقرر اهل اسلام است بلکه یهود و نصاری نیز که هیچ ولی بمرتبه نبی نرسد دوم آنکه خلاف نصوص قرآنی که انبیا را جابجا تفضیل بر جمیع مخلوقات داده و با صلحا و برگزیدن و اختیار فرمودن یاد فرموده سوم آنکه درین احتجاجات زلات انبیا را شمرده و با مناقب امیرالمؤمنین مقایسه نموده و از مجاهدات و معاملات حقانیه انبیا سکوت ورزیده اگر مناقب و بزرگیهای انبیا را با بزرگیهای مناقب امیرالمؤمنین می سنجید و یکی را بر دیگری ترجیح میدادید قابل آن بود که مسموع شود و الا این طریق احتجاج در هر جا جاری میشود نیز میتوان گفت که پیغمبر آخر زمان را حق تعالی در (عبس و تولى) و در اخذ فداء اسیران بدر و در ترک استثنا و در نماز جنازه منافق و در رخصت دادن منافقین در غزوه تبوک و در جانب داری طعیمه و برادران او که با یهودی در مقدمه دزدی خرخرشه داشتند عتاب فرمود و امیرالمؤمنین بلکه ابوذر و عمار و سلمان و مقداد را در فلان فلان آیه ستود پس اینها افضل باشند از پیغمبر آخر زمان معاذالله من ذلک چهارم آنکه حضرت آدم ابوالبشر و اصل نوع انسانی است هر چه از نیکی و خوبی در اولاد و نسل او ظاهر میشود بحکم نبوت در جریده اعمال او نوشته میشود چنانچه مقرر است که اعمال خیر اولاد بر جریده اعمال والدین بشرط ایمان ثبت میشوند پس بزرگی حضرت امیرالمؤمنین و نزول سوره (هل اتی) در حق شان و صدقه دادن انگشتی خود بفقیر در اثناء نماز یک نکته اینست از بزرگی حضرت آدم و اگر اعمال خیر جمیع انبیاء و اولیاء و ائمه و اوصیا را بر شماریم هر همه را در صحیفه اعمال حضرت آدم مندرج و در نفس نفیس او مندمج یابیم که در اصل رسم طاعت و بندگی و توبه و سر افکندگی آورده اوست (و من سن فی الاسلام سنه حسنه فله اجرها و اجر من عمل بها الی یوم القیامه) پنجم آنکه در مقام مفاضله حضرت نوح و امیرالمؤمنین تمسک بحال زوجهای ایشان نموده و پر ظاهر است که تفضیل زوجه شخص بر زوجه شخص دیگر مستلزم تفضیل آن شخص برین شخص دیگر نمی شود زیرا که زوجه

فرعون افضل بود از زوجه حضرت نوح و حضرت لوط بالاجماع و زوجه امیرالمؤمنین بالقطع افضل بود از زوجات پیغمبر نزد شیعه ششم آنکه حدیث (لو كشف الغطاء ما ازددت یقیناً) خبریست موضوع در هیچ کتاب از کتب شیعه و سنیان بسند مذکور نیست و بر تقدیر تسلیم مفید تفضیل نمی شود زیرا که امیرالمؤمنین نفی زیادت یقین نموده است و حضرت ابراهیم طلب اطمینان فرموده و اطمینان از جنس یقین نیست تا از حصول او زیادت یقین لازم آید بلکه حالتی هست شبیه بعیان و قاعده معقول مقرر است که (الزائد لابد ان یکون من جنس المزید علیه). هفتم آنچه از حاضر شدن جناب امیرالمؤمنین در شب معراج روایت کرده نزد شیعه منقح نیست بلکه مختلف فیه است ابن بابویه قمی در کتاب المعراج در ضمن حدیث طویل از ابوذر روایت میکند که ملائکه بر آسمان به پیغمبر میگفتند که (اذا رجعت الی الارض فاقرا علیا منا السلام) و نیز ابن بابویه در همین کتاب ذکر کرده که صحیح آنست که امیرالمؤمنین در شب معراج همراه آن حضرت صلی الله علیه و سلم نبود و در زمین مانده بود لیکن پرده و حجاب از پیش نظر او بر داشته بودند و آنچه آن حضرت از ملکوت آسمانها دید جناب امیر در زمین مشاهده کرد و صاحب (نوادر الحکمه) از عمار بن یاسر و قطب راوندی از بریده مرفوعاً روایت کرده اند که إن علیاً کان مع النبی صلی الله علیه و سلم لیلہ الاسراء و انه رای کلماته صلی الله علیه و سلم و هر دو روایت نزد ایشان صحیح اند و با هم متناقض و متهاافت هشتم آنکه سابق در حدیث جارود عبدی مذکور شد که همه انبیا به ولایت علی مبعوث شده اند و معنی تشیع در اثر قول بولایت علی امری دیگر نیست چنانچه قاضی نورالله شوشتری بان تصریح نموده پس حضرت ابراهیم را این معنی از ابتداء نبوت خود حاصل بود پس در شب معراج تحصیل حاصل نمودن و در خواست آنچه نزد خود موجود است از جناب باری تعالی معنی ندارد نهم آنچه در خوف حضرت موسی و فارغ دلی حضرت امیر ذکر کرده نیز مغالطه بیش نیست زیرا که حضرت امیر را معلوم بود که من مرد صغیر السن و تابع پیغمبرام با من بالاستقلال عداوتی ندارند مرا چرا خواهند کشت پس وجه خوف در حق

ایشان اصلاً نبود و نیز جناب پیغمبر ایشان را تسکین فرموده بودند و ارشاد نموده که انهم (سَمَاعُونَ لِلْكَذِبِ أَكْأَلُونَ لِلْسُّحْرِ فَإِنْ جَاءُوكَ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ أَوْ أَعْرِضْ عَنْهُمْ وَإِنْ تُعْرِضْ عَنْهُمْ فَلَنْ يَضُرُّوكَ شَيْئًا وَإِنْ حَكَمْتَ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ) (۴۲) (المائدة) پس ایمان بقول پیغمبر ایشان را بر آن داشت که فارغ دل ماندند و هنوز اسباب عداوت که کشاکشی و قتل و قتال است فیما بین متحقق نبود و اسباب محبت که قرابتها و قریبه و پاس داری ریاست ابوطالب است نیز بحال خود برقرار و خوف انتقام کشیدن از حمزه و عباس و دیگر اعمال و اخوان ایشان نیز موجود بخلاف حضرت موسی که ایشان را تا آن وقت ازین بابتها هیچ حاصل نبود بلکه ظن غالب داشتند که در بدل قبطی مرا خواهند کشت و مشورهای رؤساء قبط در تدبیر و حيله این کار بروایت معتبران بسمع ایشان رسیده و وعده حمایت الهی ایشان را از شر فرعونیان هنوز واقع نشده چنانچه بعد از آن که به وعده الهی مطمئن الخاطر شدند و حق تعالی فرمود (قَالَ لَا تَخَافَا إِنِّي مَعَكُمَا أَسْمَعُ وَأَرَى) (طه) و نیز فرمود (قَالَ سَنَشُدُّ عَضُدَكَ بِأَخِيكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطَانًا فَلَا يَصِلُونَ إِلَيْكُمَا بِآيَاتِنَا أَنْتُمَا وَمَنِ اتَّبَعُكُمَا الْغَالِبُونَ) (۳۵) (القصص) بمقابله فرعون که لشکرها او و سطوات او معلوم است و کفار قریش را باو نسبت کاه و کوه تن تنها با یک برادر قیام نمودند و تا چهل سال با همچو پادشاه مخالف در یک شهر سکونت کردند بخلاف امیرالمؤمنین که ایشان را نزد شیعه در هنگام غصب خلافت از ایشان ابوبکر که نزد ایشان مرد ضعیف جبان بود قسمی ترس و خوف در دل نشست که کار امامت را از دست دادند حالانکه امامت ایشان مثل نبوت حضرت موسی از جانب خدا مقرر بود و بجهت خوف و تقیه مفرط بسیاری از فرایض و واجبات دین را ترک نمودند و به تحریف قرآن و تبدیل احکام شریعت راضی شدند و نیز در عهد عمر بن الخطاب چون دختر ایشان را غصب نمود بسبب کمال هراس باین عار شنیع تن در دادند با وصف آنکه این همه خوف و هراس بمجرد توهم ضرری بود نه خطر جان زیرا که نزد شیعه از مقررات و مسلمات است که هر امام را بوقت موت خود معلوم می باشد و باختیار خود می میرد و نزد اهل سنت نیز ثابت و صحیح

است که جناب حضرت امیر چون در قصبه ینبع بیمار شد که صحابه برای عیادت ایشان در آن جا رفتند و عرض کردند که درین قصبه غیر از دهاقین و مزارعان کسی نیست صلاح آنست که در مدینه منوره تشریف فرمایند تا اگر نوع دیگر واقع شود امر تکفین و تجهیز بواجبی صورت گیرد و ایشان در جواب فرمودند که مرا پیغمبر خدا صلی الله علیه و سلم از حقیقت حال قتل من آگاه کرده است تا وقتی که آن هنگام نرسد من نه خواهم مرد و علی هذا القیاس بارها از ایشان صورت شهادت خود بتفصیل بلکه تعیین قاتل نیز مروی و منقول شده است پس با وجود این معلومات ایشان را چرا خوف و هراس باشد دهم آنچه در ذکر حضرت سلیمان بیان کرده پس حاشا که ایشان طالب جاه و حشمت باشند که این معنی در اصل نبوت قدح میکنند و انکار نبوت حضرت سلیمان را غالب که شیعه هم گوارا نخواهند کرد پس لابد ایشان را درین دعا و طلب غرض صحیح خواهد بود حالا در (تنزیه الانبیاء و ائمه) که کتاب معتبر شیعه و تصنیف سید مرتضی است باید دید و توجیهاات او را باید فهمید و حاصل آنچه در وی مذکور است چند توجیه است اول آنکه ایشان طلب ملک کذائی کردند تا معجزه باشد بر نبوت ایشان و شرط معجزه آنست که دیگری بران قادر نشود دوم آنکه غرض ایشان از طلب ملک اقامت عدل و انصاف و ارشاد و هدایت خلق الله بود که این مدعا در صورت اقتدار پادشاهی باسهل وجوه میسر می آید و هر قدر اقتدار زاید باشد ممد این مطلب است سوم آنکه از کلمه (لا احد من بعدی) مراد امت اوست خاص و درخواست این مطلب برای امتیاز نبی از امت است و درین توجیه خدشه ظاهر است زیرا که احادیث صحیحیه شاهد عموم اند و لفظ هم نص است در استغراق و نیز این توجیه در طلب ملک موصوف باین صفت بکار می آید نه در طلب اصل ملک چه پر ظاهر است که امتیاز نبی از امت به چیزهای بسیار می تواند شد طلب پادشاهت چه ضرور بود چهارم آنکه حق تعالی ایشان را آگاه کرده باشد که در صورت حصول ملک کذائی ایشان را اصلح در دین حاصل خواهد شد و استکثار طاعات و مبرات و خیرات خواهند نمود و دیگری را اگر این قسم ملک حاصل خواهد شد در حق او اصلح

نخواهد بود بلکه مانع از توجیه بحق و اشتغال به طاعات و خیرات خواهد گردید و از همین قماش سخنان دیگر هم در آن کتاب مذکورند و بهر حال این امر موجب مفضولیت حضرت سلیمان و افضلیت حضرت امیر نمی تواند شد زیرا که حضرت امیر نیز با وجود طلاق دادن دنیا طلب خلافت فرمود و کوشش و سعی بسیار نمود تا آنکه قتل و قتال مسلمین واقع شد پس معلوم کردیم که بعضی اشخاص را تطبیق دنیا منافی طلب ملک نمی افتد زیرا که در طلب این امور ایشان را حب مال و جاه مقصود نمی باشد بلکه قدرت بر جهاد اعداء الله و استیصال کفار و ترویج احکام شریعت غرا و حفظ بیت المال و صرف آن بمستحقان منظور می شود و حضرت سلیمان و حضرت امیر در طلب ملک و خلافت باین نیت نیک شریک اند اینقدر فرق است که حضرت سلیمان این معنی را از خدا خواست تا بی اسباب ظاهر او را تسخیر مخلوقات فرماید چنانچه بوقوع آمد قوله تعالی (فَسَخَّرْنَا لَهُ الرِّيحَ تَجْرِي بِأَمْرِهِ رُخَاءً حَيْثُ أَصَابَ) (۳۶) (ص) و قوله (وَالشَّيَاطِينَ كُلَّ بَنَّاءٍ وَغَوَّاصٍ) (۳۷) (ص) و حضرت امیر در پرده اسباب ظاهر از جمع رجال و جنگ و قتال طلب فرمود اما میسر نشد تا در نظر ایشان اسباب ظاهر را قدری و واقعی نماند و همین است سلوک خداوندی با خاصان خود که ایشان را در هر دقیقه از دقایق معاملات تأدیب و ارشاد میفرماید و انصاف آنست که ترک دنیا مطلقا در دین محمدی مطلوب و مقصود نیست و اگر بترک دنیا تفضیل حاصل شود لازم آید که جوگیان هند و ریشیان کشمیر و رهابین نصاری و لابنه هاء چین که دنیا را طلاق بان داده اند زهد و خشک معاشی را شعار خود ساخته افضل باشند از حضرت سلیمان و حضرت یوسف معاذ الله من ذلک یازدهم آنچه در تفضیل حضرت امیر بر حضرت عیسی آورده ملخص اش دو چیز است یکی آنکه حضرت امیر غالیان محبت خود را اجلا و تعزیر فرمود و حضرت عیسی نفرمود دوم آنکه حضرت عیسی را بازپرس خواهد شد و ایشان محتاج بیان عذر خود خواهند گردید و حضرت امیر را نه بازپرس است و نه حاجت عذر و در هر دو چیز سخن است زیرا که این هر دو چیز موجب تفضیل امیر بر حضرت عیسی نمی شوند اما تعزیر و عدم تعزیر پس بنابر آنکه

غالیان محبت امیر بحضور آنجناب این کلمه کفر و هذیانات شایع و مشهور ساخته بودند و غالیان محبت حضرت عیسی بعد از رفتن ایشان از زمین بآسمان پس حضرت عیسی را تعزیر آنها ممکن نبود و حضرت امیر را ممکن بود بلکه اگر حضرت امیر قتل می فرمود نیز قدرت آن داشت و در صورت قتل غائله آنها بکلی منتفی می شد و چون مقدر نبود بسبب اجلا باز همان کلمات خبیثه و هذیانات قبیحه خود را در مداین و عراق و تبریز رایج کردند و اما آنکه بازپرس از حضرت عیسی واقع شود پس در قرآن مجید ذکر آن فرمود بازپرس حضرت امیر هیچ معلوم نیست و ندانستن چیز است و نبودن چیز دیگر آری اگر بعد از حضرت امیر پیغمبری مبعوث می شد و قرآنی نازل میگردید و دران صریحا نفی بازپرس حضرت امیر نزول می یافت البته تفرقه ثابت میشد و درین قرآن خود عموم بعضی آیات دلالت میکند که از حضرت امیر نیز بازپرس واقع شود قوله تعالی (وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَقُولُ أَأَنْتُمْ أَضَلَلْتُمْ عِبَادِي هَؤُلَاءِ أَمْ هُمْ ضَلُّوا السَّبِيلَ) (۱۷) (الفرقان) و ایشان نیز عذر بیان کنند (قَالُوا سُبْحَانَكَ مَا كَانَ يَنْبَغِي لَنَا أَنْ نَتَّخِذَ مِنْ دُونِكَ مِنْ أَوْلِيَاءَ وَلَكِنْ مَتَّعْتَهُمْ وَأَبَاءَهُمْ حَتَّى نَسُوا الذِّكْرَ وَكَانُوا قَوْمًا بُورًا) (۱۸) (الفرقان) و درین قسم بازپرس قصوری نیست زیرا که درین قسم سؤالا منظور تویخ و تنبیه پرستندگان ایشان است تا بطلان مذهب آنها از زبان معبود آنها ثابت شود بدلیل آنکه از ملائکه نیز این قسم بازپرس واقع شدنی است قوله تعالی (وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَائِكَةِ أَهَؤُلَاءِ إِيَّاكُمْ كَانُوا يَعْبُدُونَ) (۴۰) (سبا) و ملائکه بالاجماع معصوم و غیر مکلف اند قابل عتاب و مواخذه نیستند و اگر از حضرت امیر بازپرس نشود و از حضرت عیسی شود جای آن دارد زیرا که حضرت عیسی پیغمبر بود و گفته پیغمبر حجت قاطع است که بسبب تمسک بآن حجت عند الله عذری بهم میرسد بخلاف حضرت امیر که ایشان سید الأولیاء بودند نه پیغمبر و گفته ولی حجت قاطعه نیست و نیز شهادت پیغمبر در حق امت به نیکی و بدی ضرور است قوله تعالی (وَيَوْمَ نَبْعَثُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا ثُمَّ لَا يُؤْذَنُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ) (۸۴) (النحل) (فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَى هَؤُلَاءِ شَهِيدًا) (۴۱) (النساء) الی غیر

ذلک من الآیات و شهادت امام و ولی بر جمیع امت ضرور نیست پس از آنجا معلوم شد که وقوع سؤال از حضرت عیسی و عدم وقوع آن از حضرت امیر دلیل صریح است بر افضلیت حضرت عیسی از حضرت امیر دوازدهم آنکه آنچه در قصه ولادت حضرت عیسی ذکر کرده واهی محض و مخالف تواریخ است زیرا که در تولد حضرت عیسی اختلاف بسیار است مشهور آنست که تولد ایشان در بیت اللحم است و بعضی گویند بفلسطین و بعضی گویند بمصر و بعضی گویند بدمشق و کسی از مورخین این نگفته که حضرت مریم را درد زه در مسجد بیت المقدس لاحق شده بود و اگر بفرض این هم بوده باشد پس ازین کجا که ایشان را از مسجد بیرون کردند بلکه نص قرآنی دلالت صریح میکند که ایشان را اضطراب درد بر آن آورد که بر چیزی تکیه نمایند و بسبب آنکه علوق حضرت عیسی بی پدر شده بود از اظهار این امر در مردم عار داشتند لاچار بصحرا زدند و ویرانه جستند و تنه درخت را تکیه گاه ساختند و چون درین حالت بصحرا رفتن و بی استعانت به کسی وضع حمل نمودن خیلی دشوار آمد بی اختیار آرزوی موت نمودند قوله تعالی (فَاجَاءَهَا الْمَخَاضُ إِلَى جِذْعِ النَّخْلَةِ قَالَتْ يَا لَيْتَنِي مِتُّ قَبْلَ هَذَا وَكُنْتُ نَسِيًّا مِّنْهَا) (مریم) و آنچه گفته است که فاطمه بنت اسد را وحی آمد که در خانه کعبه برود و وضع حمل نماید دروغی است پر بیمزه زیرا که کسی از فرق اسلامی و غیر اسلامی قایل به نبوت فاطمه بنت اسد نشده حجاج چه قسم این را مسلم میداشت و روایت مشهور چنین است که معمول اهل جاهلیت بود که روز پانزدهم رجب در کعبه را می گشادند و برای زیارت درون آن خانه مبارک می در آمدند و تولد حضرت عیسی نیز در همان تاریخ واقع شده و لهذا آن روز را یوم الاستفتاح گویند و مریم روزه نیز خوانند و مشایخ برای آن روز او را دو اذکار مقرر کرده اند و معمول بود که قبل از آن بیک دو روز زنان زیارت می کردند اتفاقاً روز زیارت زنان فاطمه بنت اسد نیز با وجود آنکه مدت حمل تمام کرده بود برای زیارت قصد نمود و چون این روز در تمام سال یکبار اتفاق می افتاد با وصف دشواری حرکت خود را بکمال رنج و مشقت تا در کعبه رسانیده و دروازه کعبه در آن زمان

بمقدار یک قد آدم بلند بود چنانچه حالا هم همین قسم است لیکن دران زمان زینه پایه نداشت و زنان را مردان آنها بحرکت عنیف می برآوردند و حالا زینه پایه از چوب بصورت کردانک اطفال درست کرده گذاشته اند و در وقت حاجت آن را کشیده متصل در کعبه می نهند درین حرکت عنیف او را درد زه پیدا شد پنداشت که بعد ساعتی این درد تسکین خواهد پذیرفت از زیارت چرا محروم شود همین که در کعبه درآمد طلق بر طلق درد پی درد آمدن گرفت و تولد حضرت امیر واقع شد و در روایات شیعه بطور دیگر دیده شده که ابوطالب بجهت شدت درد امتداد زمان و عدم تولد مایوس شده برای استشفای درون کعبه داخل کرد الله تعالی فضل خود فرمود که زود تولد شد در کتب شیعه این روایت را از حضرت امام زین العابدین آورده اند که فرمود اخبرتنی زبده بنت عجلان الساعدیة عن أم عمارة بنت عباد الساعدیة أنها قالت كنت ذات يوم فی نساء من العرب إذا أقبل ابوطالب کئیبا فقلت له ما شانک قال إن فاطمة بنت اسد فی شدّة من الطلق و إنها لا تضع ثم إنه أخذ بیدها و جاء بها إلى الکعبة فدخل بها و قال اجلسی علی اسم الله فجلست و طلقت طلقه فولدت غلاما نظیفا فسمی ابوطالب علیا بالجمله اگر وضع و تولد در خانه کعبه موجب تفضیل حضرت امیر بر حضرت عیسی باشد بر پیغمبر خود صلی الله علیه و سلم نیز خواهد بود و هیچ کس از سنی و شیعه باین قایل نیست و ایضا در تواریخ صحیحه ثابت است که حکیم بن حزام بن خویلد که برادرزاده ام المؤمنین حضرت خدیجه کبری بود در کعبه متولد شده پس باید که حکیم بن حزام نیز افضل باشد از حضرت عیسی بلکه از جمیع پیغمبران و شناخت این لازم پوشیده نیست.

کید هشتاد و هشتم: آنکه از توریت معظمه نقل کنند که شرایع همگی شش اند و هر نبی صاحب شریعت را دوازده وصی بودند پس شریعت اولی شریعت آدم است و دوم شریعت حضرت نوح و سوم شریعت حضرت ابراهیم و چهارم شریعت حضرت موسی و پنجم شریعت حضرت عیسی و ششم شریعت حضرت مصطفی صلی الله علیه و سلم. و ملاحیدر

آملی در محیط اعظم اسامی اوصیاء هر یک به تفصیل بر شمرده که مجهول اللفظ و المعنی غیر مضبوط الاعراب اند و این نقل کذب محض و افتراء بحث است در توریت معظمه اثری ازان پیدا نیست و دلیل عقلی برین افترا آن است که انبیاء سابقین بر جمیع اهل زمین مبعوث نبودند پس انحصار شرایع را وجهی نیست دیگر آنکه هنوز کارخانه نبوت منقطع نشده بود بعد از حضرت آدم پسر او حضرت شیث و بعد از او حضرت ادریس و بعد از حضرت ابراهیم حضرت اسحاق باز حضرت یعقوب باز حضرت یوسف و بعد از حضرت موسی حضرت یوشع نبی بودند پس قیام امر دین بوجود انبیاء حاصل می شد حاجت بنصب اوصیا چه بود و اگر مراد از اوصیا انبیا باشند بعد از پیغمبر ما وجود انبیا چه قسم متصور تواند شد و علی تقدیر التزل عن ذلک کله حاصل ازین نقل غیر از عدد دوازده بدست ما نمیآید یحتمل که خلفاء ثلاثه هم در اوصیا داخل باشند بلکه ایشان الیق بوصایت اند که جهاد و فتح بلدان و ازاله کفر و بناء مساجد و نصب منابر و ترویج شریعت باکمل وجوه از دست شان سرانجام یافت بخلاف حضرات ائمه که اکثر ایشان تمام عمر در خمول و عزلت و خلوت گذرانیدند.

کیدهشتادونهم: آنکه گویند اهل سنت منکر بدهیات اولیه می شوند و بصحت رویت باری تعالی قایل اند حال آنکه رویت او تعالی بدیهی الاستحاله است زیرا که دیدن را چند شرط است که بدون آن شروط محال است و با آن شروط واجب اول آنکه مرئی مقابل رائی باشد یا در حکم مقابل چنانچه در آئینه دوم آنکه پر نزدیک نباشد سوم آنکه بسیار دور هم نباشد چهارم آنکه حجابی و حایلی در میان نباشد پنجم آنکه در جائی باشد که شعاع باو برسد نه در تاریکی و ظلمت ششم آنکه در غایت لطافت هم نباشد فی الجمله کثافتی داشته باشد و لهذا هوا را نتوان دید هفتم آنکه بینائی بیننده سالم باشد از کوری و شب کوری دیگر امراض بصر هشتم آنکه بیننده قصد دریافت هم نکند و ظاهر است که مجموع این شروط در حق باری تعالی بالاجماع مفقودند جواب از طرف اهل سنت آنست که این امور فی الواقع شروط رویت اند لیکن در عادت بآن معنی که دیدن چیزی بدون این شروط عادی و مستمر نیست اما بطریق

خرق عادت بدون این شروط هم چیزها را توان دید و کدام دلیل قایم شده است بر آنکه این شروط عقلیه اند و بدون آنها دیدن را عقل تجویز نمی کند پس معلوم شد که بر شیعه عادیات با اولیات مشتبّه شده اند و تفرقه نمی کنند و این امر کار جاهلان است نه عالمان و محققان اکثری از اهل هندوستان را دیدم که باریدن برف را انکار کنند که خلاف عادت است و استحالات بیان می نمایند و گویند که چیز منجمد مثل سنگ که زیاده بر مساحت کوهستانی باشد چه قسم در میان آسمان و زمین معلق استاده ماند و ریزه ریزه از آن فرود آید و زراعت برنج را در ربیع انکار کنند حالانکه در ولایت سرد سیر رایج و متعارف است آنکه در خط استوا هشت فصل می باشد نیز نزد ایشان از محالات است و همچنین حدوث میوه ها در خلاف موسم معتاد ملک خود نزد اکثر جاهلان هر ملک از همین قبیل است و اگر فرض کنم شخصی را چنین عادت باشد که قبل از طلوع آفتاب بخواب رود و بعد از غروب بیدار شود هرگز دیدن اشیا را تجویز نخواهد کرد مگر آن قدر که زیر مشعل و چراغ و شمع یا در نور قمر ادراک کرده است زیرا که از حقیقت روز و کیفیت شعاع آفتاب آشنا نیست و ندانسته است که شعاع آفتاب را به این اشعه معلومه او هیچ نسبت نیست به شعاع آفتاب چیزی را که از یک گروه توان دید بشعاع مشعل و چراغ همان چیز را از یک تیر انداز نتوان دید و دیگر دقایق مرئیات و مسام ابدان که در شعاع آفتاب دیده میشوند در اشعه دیگر دیدن آن ممتنع است و چون اختلاف روز و شب دنیا و اقالیم و بلدان یک نشاء باینحد رسیده باشد اختلاف دو نشاء را که عالمی دیگر است و زمانی دیگر و مکانی دیگر چه قسم از نظر باید انداخت روزی که شعاع (وَأَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا وَوُضِعَ الْكِتَابُ وَجِيءَ بِالنَّبِيِّينَ وَالشُّهَدَاءِ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ) (الزمر) ۶۹ عالم آخرت را که با لذات نورانی و مصداق (يَوْمَ تُبْلَى السَّرَائِرُ) (الطارق) ۹ و یوم الفصل است منور سازد روزهای این عالم در جنب آن روز شبستانی معلوم شود و حیات این عالم در برابر حیات آن عالم حکم خواب به بیداری پیدا کند و ملائکه و ارواح و چیزهای نادیدنی اینجا مثل اخلاق کامنه و اعمال مخفیه مرئی و مبصر شوند و روح

حیوانی بسبب تبدل نشاء انبساطی پیدا کند که جمیع حواس او از آنچه بودند به هزاران مراتب قویتر و حساستر کردند قوله تعالی (وَمَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهُوٌّ وَلَعِبٌ وَإِنَّ الدَّارَ الْآخِرَةَ لَهِيَ الْحَيَوَانُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ) (۶۴) (العنکبوت) و قوله تعالی (أَسْمِعْ بِهِمْ وَأَبْصِرْ يَوْمَ يَأْتُونَنَا لَكِنِ الظَّالِمُونَ الْيَوْمَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ) (۳۸) (مریم) و قوله تعالی (لَقَدْ كُنْتَ فِي غَفْلَةٍ مِنْ هَذَا فَكَشَفْنَا عَنْكَ غِطَاءَكَ فَبَصَرُكَ الْيَوْمَ حَدِيدٌ) (۲۲) (ق) و اول دلیل بر آنکه این امور شروط عقلیه رویت نیستند آن است که نصوص قرآنی بیش از هزار جا ناطق اند بآنکه حق تعالی شنوا و بیناست می شنود و می بیند و شیعه نیز خدا را سمیع و بصیر و شنوا و بینا میگویند و ظاهر است که مجموع این امور در بینائی او تعالی مفقود اند و انطباع صورت مرئی در حدقه رائی و خروج شعاع هرگز در آنجناب متصور و متخیل نیست و نیز فلاسفه که گرفتار عادات و پایبند عقلیات اند نیز این امور را شرط رویت ندانسته اند جائیکه دیدن روحانیات و مشاهده و مخاطبه با آنها تجویز کرده ثابت بن قره حرانی گوید که روح زحال را با من اتصالی و الفتی بود و مرا بر دشمنان من اعانت و مدد می کرد روزی سانحه شد که بعض حاسدان من نزد خلیفه وقت موفق بالله شکایت من کردند که پسر ترا که معتضد است اغوا می کند و بر فعلی شنیع باعث می شود خلیفه بر من برآشفست و اراده قتل من کرد و من در آن وقت بی خبر بر بستر خود خوابیده بودم که بیک ناگاه روحانیت من آمد و مرا بیدار کرد و بصورت واقعه خبردار کرد و بگریختن امر فرمود من از خانه خود هراسان برآمدم و در خانه بعض دوستان درآمدم بعد ازین خبر موفق جماعه را برسم چوکی بخانه من فرستاد و مرا جستند و نیافتند و بر همسایه ها تشدد کردند هیچ سراغ پیدا نشد و پسر من که سنان بود در خانه مانده بود و همراه من نه برآمده او را هم جستند و نیافتند حال آنکه او همراه ایشان میگشت و ایشان او را نمی دیدند روز دیگر آن روحانیت نزد من آمد مرا ازین ماجرا خبر داد من گفتم که مرا نیز همچو پسر من چرا نکردی که مرا هم نمیدیدند تا در خانه خود می ماندم و بار منت دوستان نمی کشیدم گفت هیلاج تو در مقابله مریخ بود پس بر تو خاطر ما جمع نبود و هیلاج پسر تو سالم از نحوس

بود بر وی اطمینان خاطر داشتم و نیز ثابت بن قره گفته است که بعضی از قدماء فلاسفه کحلی مرکب کرده اند که نهایت مقوی بصر است بحدی که روزانه ستارها می نمایند و چیزهای دور دست چنان بنظر می آیند که گویا پیش رو نهاده اند و من آن کحل را برای تجربه در چشم شخصی از اهل بابل کشیدم آن شخص نقل کرد که مرا جمیع ستارها از ثوابت و سیارات در مکانات خود معلوم میشوند و نور چشم من در اجسام کثیفه نفوذ میکند و ماوراء آنها را می بینم پس من و قسطا بن لوقا بعلبکی بطریق امتحان در خانه داخل شدیم و آن شخص بابلی را بیرون خانه گذاشتیم و اندرون خانه نوشتن کتابی شروع کردیم و آن شخص از بیرون خانه آن کتاب را بر ما میخواند لفظ بلفظ و نشان میداد که سطر اولش اینست و سطر دومش این و نیز ما کاغذ میگرفتیم و چیزی مینوشتیم و او بیرون خانه نیز کاغذی گرفته نقل نوشته ما میکرد باز هر دو را مقابله میکردیم مطابق می شد و آن شخص را باری قسط از حال برادر خود که در بعلبک بود سوال کرد او نظری افکند و گفت که مریض است و او را این وقت پسری بوجود آمده که طالعش درجه سوم از ثور است بعد از تفحص و تحقیق همچنان بر آمد بالجمله هر که اختلاف احکام دنیا و آخرت را میداند و عموم قدرت الهی را اعتقاد میکند هیچ امر از اموری که در بهشت و دوزخ وعده کرده اند او را بعید نمی نماید و این قدر خود مجمع علیه جمیع اهل اسلام بلکه هر سه ملت است که در آخرت مؤمن و کافر را فرشتگان و حور و ولدان مرئی خواهند شد و آخر ملک و حشم خود را بهشتی چنان خواهد دید که اولش را می بیند با وصف بعد مسافتی که مابین واقع خواهد بود و نیز سابق از روایت ابن بابویه قمی در کتاب (المعراج) گذشته که حضرت امیر در زمین میدید آنچه پیغمبر صلی الله علیه و سلم بر آسمان میدید و نیز ابن بابویه در کتاب (روضه) بطریق متعدده و اسانید معتبره و ابو جعفر طوسی در (امالی) روایت کرده اند که هر مومن محتضر جناب پیغمبر و امیر و سبطین را می بیند و نیز قطب راوندی روایت کرده که چون حضرت خدیجه را مدت حمل تمام شد و وقت ولادت حضرت فاطمه نزدیک رسید و درد زه پیدا شد حق تعالی حضرت حوا و حضرت ساره و

حضرت مریم و آسیه زن فرعون را نزد ایشان فرستاد تا خدمت ایشان نمایند مانند آنکه زنان زنده مر زنان زنده را خدمت میکنند پس حضرت خدیجه آنها را میدید و هم کلام می شد و نیز صفار در کتاب (البصائر) آورده که جناب پیغمبر بر چشم ابوبکر دست مبارک خود مالید و ابوبکر جعفر طیار و یاران او را در سفینه که نزد نجاشی در دریای حبشه می آمدند یگان یگان ملاحظه نمود و شیخ الطایفه محمد بن النعمان در کتاب (المقالات) ادعا نموده که آثار مذکوره و اخبار مسطوره نزد شیعه بحد تواتر رسیده اند و این گفت و شنید در صورتیست که اهل سنت رویت مخلوقات و رویت خالق را از یک جنس شمارند و متحد الماهیت انگارند لیکن در کلام محققان ایشان مذکور است که رویت خالق نوعیست جدا که در دنیا غیر از یک دو بار و آنهم خاتم الانبیا را حاصل نشده و رویت مخلوقات نوعیست علی حده پس درین صورت اشکال بالکلیه زایل شد زیرا که اگر یک نوع مشروط باشد بشروطی لازم نمی آید که نوع دیگر نیز مشروط به آن شروط باشد و هو بدیهی جدا.

کید نمودم آنکه گویند عذاب قبر خاص برای اهل سنت و دیگر فرقه های اسلام است و امامیه را در عالم قبر غیر از نعمت و لذت چیز دیگر پیش نمی آید اگر چه عصاه و فساق باشند و این اعتقاد ایشان باطل محض است بدلیل روایات صحیحیه و آثار صریحه که در کتب معتبره شیعه مروی و ثابت اند و عام اند در حق هر عاصی از مسلمانان و بالخصوص در حق شیعه ابن بابویه قمی از عمران بن زید روایت کند که قلت لا بی عبدالله علیه السلام إنی سمعتک و أنت تقول کل شیعتنا فی الجنة علی ما کان منهم قال صدقتک و الله کلهم فی الجنة قال قلت جعلت فداک ان الذنوب کثیره صغار و کبار فقال اما فی القیامه فکلکم فی الجنة بشفاعه النبی صلی الله علیه و سلم المطاع او وصی النبی و لکنی و الله اتخوف علیکم فی البرزخ قلت و ما البرزخ قال القبر من حین موته الی یوم القیامه.

کید نود و یکم: آنکه گویند اهل سنت دشمنان اهل بیت را دوست دارند و هر که دوست دشمن باشد دشمن است زیرا که حکما گفته اند که دشمن سه قسم می باشد دشمن خود و دشمن دوست خود و دوست دشمن خود و دوست خود پس اهل سنت نیز دشمن اهل بیت باشند و این بنابر قاعده ایست که نزد اهل عقل و اهل شرع مقرر است که المحب للشیء محب لمحبه و محبوه و مبغض لمبغضه و مبغوضه و مبغض الشیء محب لمبغضه و مبغوضه و مبغض لمحبه و محبوه پس از آنجا معلوم شد که دوست عام است از دوست دارنده و دوست داشته شده و دشمن نیز عام است از دشمن دارنده و دشمن داشته شده و جواب این طعن: اول بطریق جدل آنست که اهل سنت دشمن خوارج و نواصب اند و خوارج و نواصب دشمن اهل بیت پس اهل سنت دشمن دشمن اهل بیت اند و دشمن دشمن دوست است پس اهل سنت دوست اهل بیت باشند و نیز شیعه دشمن خوارج و نواصب اند و خوارج و نواصب دوست پیغمبر اند پس شیعه دشمن دوست پیغمبر باشند و دشمن دوست دشمن است پس شیعه دشمن پیغمبر باشند و بر همین قماش سخنان بسیار توان گفت دوم آنکه دوستی و دشمنی وقتیکه بالاصالت و با لذات باشد در مقابله آن دوستی و دشمنی بالواسطه و بالعرض معتبر نیست چنانچه در جمیع علاقها و نسبتها آنچه بالذات است معتبر می باشد و آنچه بالعرض است در جنب آن اعتبار ندارد مثلا شخصی برادر حقیقی است و همزلف دشمن او پس این برادر حقیقی را دشمن آن شخص نتوان گفت و همچنین اگر نوکر شخصی برادر نوکر دشمن او باشد او را نوکر دشمن او نتوان گفت و علی هذا القیاس پس اهل سنت چون بالذات دوست اهل بیت اند اعتبار مر دوستی ایشان راست و دشمنی که بسبب دوستی دشمنان ایشان لازم می آید بالواسطه و بالعرض است در جنب آن اعتباری ندارد و حاصل آنست که اوصاف ثابته بالعرض را وقتی اعتبار می توان کرد که بالذات متحقق نبود و چون وصفی بالذات متحقق باشد بالعرض را اعتبار کردن غیر معقول است که ما با لذات اقوی و اولی من ما بالعرض سوم آنکه و هو

التحقیق دوستی و دشمنی ذوات من حیث هی هی غیر معقول است پس منشاء دوستی و دشمنی نمی باشد مگر صفات و حیثیات و اوصاف او را دوست دارد و انتقال دوستی و دشمنی بالواسطه وقتی میشود که بهمان حیثیت او را دوست و دشمن دارد پس اهل سنت که دشمنان اهل بیت را دوست دارند بحیثیت دشمنی اهل بیت دوست ندارند تا محذوری لازم آید چهارم آنکه و آن نیز تحقیق است که اهل سنت جماعتی را دوست میدارند که آنها را دشمن اهل بیت نمیدانند بلکه دوست و موافق اعتقاد می کنند و در روایات ایشان بتواتر ثابت شده که آن جماعه همیشه مداح و ثناخوان اهل بیت و ناصر و ممد دین و شریعت ایشان بوده اند و در صلوات خمس و خطبها و دیگر ادعیه بر ایشان درود میفرستادند آری شیعه بزعم خود آنها را دشمن و مخالف قرار داده اند و از اعتقاد شیعه دشمنی ایشان فی الواقع لازم نمی آید و اهل سنت چه قسم دشمنان اهل بیت را دوست دارند حال آنکه در کتابهای ایشان روایات صریحه باین مضمون موجود اند که من مات و هو مبغض لال محمد دخل النار و ان صلی و صام و این روایت را طبرانی و حاکم آورده اند و نیز در طبرانی است که من ابغض اهل البیت فهو منافق و نیز در طبرانی است که لا یبغضنا (اهل البیت) احد و لا یحسدنا احد الا زید یوم القیامه عن الحوض بسیاط من نار و حکیم ترمذی در (نوادر الاصول فی اخبار الرسول) از مقداد بن اسود روایت دارد که فرمود معرفه آل محمد براءه من النار و حب آل محمد جواز علی الصراط و الولایه لآل محمد امان من العذاب و فاضل کاشی که از فضلاء نامدار شیعه امامیه است نیز اهل سنت را در محبت صحابه کبار معذور داشته و حکم بنجات اهل سنت نموده بلکه ایشان را بر محبت صحابه کبار متوقع ثواب از جناب الهی ساخته و دلائل و روایات حضرت ائمه این مطالب را به اثبات رسانیده در آن جا حاصل کلام او را نقل کنیم تا این کید بالکلیه بشهادت فضلاء عمده شیعه زایل کرد و گفته است المحبه و المبغضه اذا کانتا لله یؤجر صاحبهما و ان کان المحبوب من اهل النار و المبغوض من اهل الجنه لاعتقاد الخیر فی الاول والشر فی الثانی و ان اخطأ فی اعتقاده یدل علی ذلک ما رواه فی الکافی باسناده

عن ابی جعفر علیه السلام قال لو أن رجلاً أحب رجلاً لله لا تابّه الله على حبه إياه و إن كان المحبوب فى علم الله من أهل النار و لو أن رجلاً أبغض رجلاً لله أثابه الله على بغضه إياه و ان كان المبغوض فى علم الله من أهل الجنة و لا يخفى ان هذا الحب و البغض يرجع الى محبه المقام و الحقيقه دون الشخص الجزئى و كذا المبغضه خصوصاً اذا لم ير المحب و المبغض محبوبه و مبغوضه و انما سمع بصفاته و اخلاقه و من ههنا نحكم بنجاء كثير من المخالفين المستضعفين سيما الواقعيين فى عصر خفاء الامام الحق المحبين لائمتنا صلوات الله عليهم و إن لم يعرفوا قدرهم و امامتهم كما يدل عليه ما رواه فى الكافى باسناده الصحيح عن زرارہ عن ابی عبد الله عليه السلام قال قلت اصلحك الله أرايت من صلى و صام و اجتنب المحارم و حسن ورعه ممن لا ينصب و لا يعرف فقال إن الله يدخل أولئك الجنة برحمته و فى (احتجاج) الطبرسى عن الحسن بن على عليه السلام أنه قال فى كلام له فمن أخذ بما عليه أهل القبلة الذى ليس فيه اختلاف و رد علم ما اختلفوا فيه إلى الله سلم و نجا به من النار و دخل الجنة و من وفقه الله تعالى و من عليه و احتج عليه بأن نور قلبه بمعرفه و لاه الامر من أئمتهم و معدن العلم أى هو فهو عند الله سعيد و لله ولى ثم قال بعد كلام إنما الناس ثلاثه مؤمن يعرف حقنا و يسلم لنا و يأتى بنا فذلك ناج محب لله ولى له و ناصب لنا العداوه يتبرأ منا و يلعننا و يستحل دماءنا و يجحد حقنا و يدين الله تعالى بالبراءة منا فهو كافر مشرك فاسق و إنما كفر و اشرك من حيث لا يعلم كما يسب الله عدواً بغير و كذلك يشرك بغير علم و رجل أخذ بما لا يختلف فيه و رد علم ما اشكل عليه الى الله تعالى مع و لايتنا و لا يأتى بنا و لا يعادينا و لا يعرف حقنا فنحن نرجوا ان يغفر الله و يدخل الجنة فهذا مسلم ضعيف انتهى. و اين كلام فاضل كاشى هر چند در بادی نظر خيلى نفيس و پرمغز ميبى نمايد ليكن بعد از امعان و تعمق در آن قصورى يافته ميشود و اصلاحى مى خواهد اما قصورش پس بجهت آنكه مطابق ارشاد حضرات ائمه نيست زيرا كه ايشان نواصب را حكم بدوزخ و كفر و فسق فرموده اند چنانچه خودش از كافى نقل کرده است حال آنكه نواصب نيز بغض اهل بيت را لله ادعا ميكردند بدليل قول امام كه يدين الله

بالبراءة منا و هرگاه بغض الله اگر چه مخالف واقع باشد موجب نجات بلکه ثواب باشد حکم بکفر و فسق نواصب از چه راه صحیح تواند باشد و نیز در کلام حضرت امام حسن علیه السلام فرق فرموده اند در کسی که محبت قلیل و ضعیف دارد نسبت بخاندان نبوت و قدر واقعی ایشان را نمی شناسد و کسی که عداوت میکند و اصلاً بوئی از محبت ندارد پس اول را ناجی و ثانی را هالک قرار داده اند ازینجا معلوم شد که عداوت محبوبان خدا به هیچ وجه عذر پذیر نیست آری مراتب محبت و تعظیم همه مقبول اند و از ادنی تا اعلی ناجی و معذور قصور از درجه اعلای محبت چیز است و عداوت چیز دیگر اگر از قصور درگذرند و صاحب او را معذور دارند جای آن هست بخلاف عداوت و اما اصلاح این کلام پس ان شاء الله تعالی در باب دوازدهم که در تولا و تبرا است به اشباع تمام مذکور خواهد شد و درین جا بقدری که انتظار سامع را تسکین بخشد اکتفا می رود بغور باید شنید اصلش اینست که در میان محبوبان و مبغوضان فرق باید نمود و استحقاق محبوبیت و مبغوضیت را دو قسم باید فهمید یکی آنکه از صاحب شریعت بقطع و تواتر ثابت شده باشد مثل فرضیت نماز و روزه و درین قسم اعتقاد خلاف واقع را که محبوب شرعی را مبغوض و بالعکس سازد معفو نباید دانست و تأویل باطل و شبهه فاسده او را مسموع نباید داشت و الا هر که انبیا را بجهت زلاتی که از ایشان صادر شده الله مبغوض دارد و یا ابلیس و فراعنه و ائمه الکفر را بجهت آنکه بنده های خدا و مخلوقات اویند و مظاهر صفات او محبوب سازد معذور بلکه مأجور باشد معاذالله من ذلک دوم آنکه از صاحب شریعت باین نوع بثبوت نرسیده باشد و برین قسم کلام حضرت ابوجعفر را محمول باید نمود و اطلاقی در کلام ارشاد التیام ایشان است بنابر آنست که محبت و بغض چون الله باشد البته با اعتقاد خلاف ضروریات دین مقارن نخواهد بود و اگر تأمل کرده شود از کلام ایشان تقیید این اطلاق هم ظاهر می گردد جائی که فرموده اند و ان کان فی علم الله خلاف اعتقاده زیرا که حواله بر علم مکنون الهی همانجا راست می آید که از صاحب شریعت بالقطع ثابت نشده باشد مثال قسم اول از محبوبین اهل بیت نبوی اند قوله تعالی (ذَلِكْ

الَّذِي يُشِيرُ اللَّهُ عِبَادَهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى وَمَنْ يَقْتَرِفْ حَسَنَةً نَّزِدْ لَهُ فِيهَا حُسْنًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ شَكُورٌ (٢٣) (الشورى) و قوله تعالى (وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَى وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتِينَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا (٣٣) (الاحزاب) و صحابه كرام كه بيعت الرضوان

نمودند و هجرت و نصرت پیغمبر صلی الله علیه و سلم بجا آوردند و بعد از رحلت پیغمبر بقتال مرتدین قیام ورزیدند قوله تعالى (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ (٥٤) (المائدة) و قوله تعالى (وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا أُوتُوا وَيُؤْثِرُونَ عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوقِ شَحْنًا نَفْسِهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (٩) (الحشر) و قوله تعالى (لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ اللَّهِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (٢٢) (المجادلة)

و قوله تعالى (وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ (١٠) (الحشر) واز مبغوضین ابلیس لعین و جمیع کفره معاندين قوله تعالى (إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا إِنَّمَا يَدْعُو حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ (٦) (فاطر) و قوله تعالى (لَا يَتَّخِذِ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ إِلَّا أَنْ تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقَاةً وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ (٢٨) (آل عمران) و قوله تعالى (لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ اللَّهِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (٢٢) (المجادلة) پس نواصب در عداوت اهل بيت و روافض در

عداوت صحابه خصوصا مهاجرین اولین و انصار سابقین و اهل بیعت رضوان و قاتلین مرتدان البته معذور نباشد آری محبوبان این قسم را اگر فرقه از حد و مقدارشان کمتر دانند یا بعضی از مناسب و مراتب ایشان را از راه جهل و نادانی یا از شبه و تاویل انکار نمایند با وصف اهل محبت البته معذور خواهند بود مثل شیعه تفضیلیه یا کسانی که منکر امامت حضرات ائمه گذاشته انداز محبان و دوستان ایشان مانند محمد بن الحنفیه و زید بن علی بن الحسین و در کلام حضرت امام حسن همین قسم مردم را معذور فرموده اند مثال قسم ثانی از محبوبین جماهیر صلحاء مؤمنین علی الخصوص عامه صحابه و عرب و قریش و از مبغوضین فساق و عصاة و ظالمین و کاذبین الی غیر ذلک که محبت و بغض اینها از شریعت به اوصاف عامه معلوم شده است و در ضمن مفهومات کلیه بثبوت رسیده قوله تعالی (وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَكَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ) (البقره) و قوله تعالی (وَكَأَيِّنْ مِنْ نَبِيٍّ قَاتَلَ مَعَهُ رِبِّيُّونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ) (آل عمران) و قوله تعالی (إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًّا كَانَهُمْ بُيَآنٌ مَرْصُوصٌ) (الصف) و قوله تعالی (لَا تَقُمْ فِيهِ أَبَدًا لِمَسْجِدٍ أُسِّسَ عَلَى التَّقْوَى مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ أَحَقُّ أَنْ تَقُومَ فِيهِ فِيهِ رِجَالٌ يُحِبُّونَ أَنْ يَتَطَهَّرُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُطَهَّرِينَ) (التوبه) و قوله تعالی (وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ أَذَى فَأَعْتَزِلُوا النَّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ وَلَا تَقْرُبُوهُنَّ حَتَّى يَطْهُرْنَ فَإِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ) (البقره) و قوله تعالی (وَأِمَّا تَخَافَنَّ مِنْ قَوْمٍ خِيَانَةً فَانْبِذْ إِلَيْهِمْ عَلَى سَوَاءٍ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْخَائِنِينَ) (الأنفال) و قوله عليه السلام (احبوا العرب لثلاثه إني عربی و القرآن عربی و لسان أهل الجنة عربی) و قوله عليه السلام (من أهان قريشا أهانه الله و من عادى قريشا أكبه الله) و قوله تعالی (وَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ) (آل عمران) و قوله تعالی (وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أُولَئِكَ يُعْرَضُونَ عَلَى رَبِّهِمْ وَيَقُولُ الْأَشْهَادُ هَؤُلَاءِ الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَى رَبِّهِمْ أَلَا لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ) (هود) و قوله تعالی (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا تَوْبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَصُوحًا عَسَى رَبُّكُمْ أَنْ

يُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يَوْمَ لَا يُخْزِي اللَّهُ النَّبِيَّ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ نُورُهُمْ يَسْعَى بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَتْمِمْ لَنَا نُورَنَا وَاغْفِرْ لَنَا إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (التحریم) و قوله عليه السلام (الله الله فی أصحابی لا تتخذوهم غرضا من بعدی من أحبهم فبحبی أحبهم و من أبغضهم فببغضی أبغضهم) و حب و بغض هر فردی از افراد ایشان بالقطع ثابت نشده به دو وجه اول تحقق آن مفاهیم در ذوات جزئیة ایشان بالقطع ثابت شدن نادر است دوم وجود مقتضی فقط کافی در تحقق حکم نمی شود تا موانع بالکلیه مرتفع نباشند و ارتفاع موانع حب از نفاق و خبث باطنی و نیت فاسده و همچنین موانع بغض از صحت ایمان صفای باطن و صلاح نیت چیز است که بعد از ختم نبوت و انقطاع وحی تحصیل ادراک آن بالقطع از محالات است و لهذا در احادیث صحیحه از لعن و بد گفتن صحابی که نعیمان نام داشت و بر شرب خمر اصرار می کرد زجر واقع شده و ارشاد فرموده اند که (إنه یحب الله و رسوله) و در حق مالک بن الدخیش که با منافقان نشست و برخاست نمودی و خیر آنها خواستی و بعضی مردم نظر بظاهر حالش او را نیز منافق گفتند شهادت صحت ایمان عنایت شد و در حق دیگری که مزاح بسیار کردی و فحش گفتی ارشاد شد که (إنه خیث اللسان و طیب القلب) و علی هذا القیاس در جانب حب نیز روایات و آثار بشمار ورود یافته که بمجرد قراین ظنیة اکتفا ننمایند و تا حقیقت حالش بواجبی منکشف نشود و شهادت بنجات و درجات او ندهند بخلاف قسم اول که چون محبوبیت و مبعوضیت ذوات جزئیة آنها از روی نص قطعی متواتر بثبوت رسید وجود مقتضی و ارتفاع موانع همه بالقطع معلوم شد به دستور حال انبیا صلوات الله و سلامه علیهم اجمعین.

کید نودودوم آنکه گویند اهل سنت جهان را بر شجاع در مقدمه خلافت و امامت که بناء کار آن بر شجاعت و دلیری است و جنگ و قتال با کفار و تجهیز جیوش لازمه آن منصب است ترجیح دهند ایضاح این مبهم آنکه شجاعت حضرت امیر چیز است که در تمام عالم ضرب المثل و در جمیع آفاق شهره و علم است و ابوبکر صدیق جهان بود بدلیل قول خدای

تعالی که (إِلَّا تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ إِذْ أَخْرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِيَ اثْنَيْنِ إِذْ هُمَا فِي الْغَارِ إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَى وَكَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ (۴۰) (التوبه) معلوم شد که ابوبکر در غار محزون بود حزن درین قسم معارک امتحانیه دلیل جبن است جواب این طعن به چند وجه داده اند اول آنکه نهی کردن از حزن دلیل جبن نیست زیرا که شجاع را هم حزن لاحق می شود چه معنی حزن افسوس بر فوت شدن محبوب یا وصول مکروه است و این معنی منافی شجاعت نیست رستم را بر قتل سهراب حزن می که لاحق شد و جامه خود را سیاه کرد و ماتم گرفت و گریبان چاک نمود مشهور و معروف است اگر از خوف نهی واقع می شد البته جای گفتگو بود دوم آنکه اگر نهی از حزن دلیل جبن باشد لازم آید حضرت موسی و حضرت لوط جبان باشند زیرا که این هر دو را نهی از حزن بلکه از خوف نیز واقع شده قوله تعالی (وَلَمَّا أَنْ جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِيءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالُوا لَا تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ إِنَّا مُنْجُوكَ وَأَهْلَكَ إِلَّا امْرَأَتَكَ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ (۳۳) (العنکبوت) و قوله تعالی (وَأَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَآهَا تُهَنِّئُ كَانَتْهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ يَا مُوسَى لَا تَخَفْ إِنِّي لَا يَخَافُ لَدَيَّ الْمُرْسَلُونَ (۱۰) (النمل) و قوله تعالی (قُلْنَا لَا تَخَفْ إِنَّكَ أَنتَ الْأَعْلَى (۶۸) (طه) بلکه نص قرآنی صریح دلالت میکند بر لحوق خوف حضرت موسی را قوله تعالی (فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ خِيفَةً مُوسَى (۶۷) (طه) سوم آنکه آنچه از ابوبکر در اعانت و امداد آن حضرت در وقتی که کافران مکه چادر در گلوی مبارک اش انداخته خفه کردند تا آنکه چشمان مبارک سرخ شدند و رنج بسیار رسید و در آن وقت هیچ کس از یاران و دوستان و اقارب آنجناب بسبب خوف آن ملاعین نزدیک بآن جناب نمی شد واقع شده در تواریخ مشهور و مسطور است و در وقتی که ابن الدغنه ابوبکر را از حمایت دست کشید و از غلبه کفار قریش ترسانید و ابوبکر بکمال دلیری بیرون دروازه خود مسجدی بنا کرده به آواز بلند خواندن قرآن شروع نمود و در وقت قتال مرتدین و خوف جمیع صحابه از اعراب بعد از رحلت آن سرور آنچه از او بظهور آمده حیرت افزای جمیع دلیران عالم است چهارم آنکه حضرت امیر را آن

حضرت صلی الله علیه و سلم بعد از شب معراج خبر داده بودند که حق تعالی ترا وصی من و وزیر من و خلیفه من بعد از من ساخته است چنانچه شیخ الشیعه ابوجعفر طوسی در (امالی) روایت کرده است با آنکه حضرت امیر در شب معراج همراه آن حضرت صلی الله علیه و سلم بود و لوح محفوظ را مطالعه نمود چنانچه صاحب (نوادر الحکمه) از شیعه روایت کرده است از عمار یاسر و قطب راوندی از بریده اسلمی و به یقین می دانست که حیات من ممتد است تا بعد از وفات پیغمبر صلی الله علیه و سلم بقدر سی سال امام و خلیفه او خواهم شد و ابن ملجم مرادی مرا خواهد کشت پس حضرت امیر را ترس از معارک چرا باشد پنجم آنکه نزد شیعه مقرر است که امام به اختیار خود می میرد پس چون در معرکه تشریف می برد و با دشمن مقابل می شد موت خود را اختیار نمی فرمود و بدون اختیار او موت او محال بود بخلاف ابوبکر صدیق که بالاجماع این درجه نداشت و این علم او را حاصل نبود و پر ظاهر است که شخصی که از جان خود در خطر باشد البته از درآمد جنگ و معرکه پس و پیش می کند و شخصی که بحیات خود یقین دارد او را پروایی نمی باشد پس با وصف این خوف و خطر آنچه از ابوبکر در جان نثاری و جان بازی و نصرت دین و قتال مرتدین واقع شد بسیار عجیب است و دلالت بر کمال دلیری و ثبات قلب او میکند ششم آنکه هرگاه حضرت امیر برای ابوبکر شهادت شجاعت و دلیری داده باشد دیگر احتمال جبن او بخاطر آوردن گواهی حضرت امیر را نامقبول کردن است روی محمد بن عقیل بن ابی طالب خطبنا علی فقال یا أيها الناس من اشجع الناس فقلت أنت یا امیر المؤمنین فقال ذاک ابوبکر الصدیق إنه لما کان یوم بدر وضعنا لرسول الله صلی الله علیه و سلم العریش فقلنا من یقوم عنده کی لا یدنو الیه أحد من المشرکین فما قال علیه الا ابوبکر و أنه کان شاهر السیف علی رأسه فکلما دنی الیه أحد اهوی الیه ابوبکر بالسیف هفتم بعد از آن که از شخصی معاملات شجاعان و دلیران و اصلاح مقدمات خلافت و امامت مثل آفتاب روشن و ظاهر شده باشد باز احتمال جبن در حق او و آن که این مرد قابل ریاست نبود پر پوچ و بی معنی است مانند آنکه شخصی در عین آفتاب

بنشیند و به شعاع او چیزها ببیند باز احتمال آنکه جرم آفتاب ظلمانی است و این شعاع و نوری که می بینم امریست اتفاقی مقارن طلوع آفتاب واقع شده آفتاب را درو دخلی نیست پیدا کند و هر که از سیر و غزوات و فتوحات عراق و شام اطلاع دارد بیقین می داند که در کمال عزم و ثبات قلب در وقت انقلاب عظیم بی جان شدن و بر عزم خود ثابت ماندن مثل ابوبکر صدیق دیگری نبود چنانچه قاضی فاضل در رسایل خود در مدح پادشاه وقت خود که تمام ملک شام را در عرصه قلیل از دست فرنگیان خلاص کرده بود و معرکه ها آراسته و قلعه ها شکسته این عبارت نوشته است له العزما الصدیقیه و الفتوحات العمریه و الجیوش العثمانیه و الهجاء الحیدریه آری از حضرت امیر زیاده بر اصل شجاعت قوت بازو و شمشیر زنی و نیزه بازی و پهلوانان را بر زمین انداختن و بدست خود قتل و جرح نمودن و در غولهای دشمنان در آمدن آنقدر منقولست که از هیچ کس منقول نیست و چون این معانی متعلق بهیز سلاح و سوار کاری و نیزه بازی و ممارست حروب و تجربه معارکه و میادین است با اصل شجاعت که صف قلبیه است تعلقی ندارد و در ریاست کبری ضرور هم نیست زیرا که حضرت امام سجاد من بعده من الائمہ گاهی باین چیزها آشنا نشده اند حالانکه بالاجماع مستحق امامت کبرا بوده اند و بسا پادشاهان شجاع دل و شیر شکار گذشته اند مثل سکندر و اورنگ زیب که گاهی در میدان جنگ منازل اقرآن و مصارعت با پهلوانان از ایشان اتفاق نیفتاده و نه این کار را ورزیده بودند و معهذا در شجاعت شان شکی نیست و فرق در میان این هر دو صفت آنست که شجاعت صفت قلبی است و این امر صفت بدنی و شجاعت خلق جبلی است و این امر عمل کسبی است و لهذا در عرف هم این امر را سپاه گری گویند و شجاعت را ازین امر جدا دانند.

کید نود و سوم: آنکه طایفه از علماء شیعه مثل ابن مطهر حلی و تابعان او بر اهل سنت طعن کنند که ایشان مجسمه و مجبره اند و این طعن محض افترا و صرف بهتان است اهل سنت مجسمه و مجبره را تکفیر کرده اند و رسایل و کتب در رد مقالات آنها تحریر نموده آری

عیون طائفه شیعه و پیشوایان و راویان اخبار ایشان بلاشبهه مجسمه گذاشته اند چنانچه به تفصیل بیاید ان شاءالله تعالی و جم غفیر ازین فرقه مجبره بوده اند چنانچه کلینی در (کافی) روایت کرده و تمسک بگفته شهرستانی کردن که او جمعی را از اهل سنت را مجسمه نوشته است اما از حق و واقع چندان دور نیست که مرادشان از جسم موجود مستقل است پس خطا در اطلاق لفظ جسم است با وصف اعتقاد تنزیه از ابعاد ثلاثه و دیگر لوازم جسمیه چنانچه جمهور ایشان اطلاق وجه و ید و عین جایز داشته اند بی آنکه اعضا و اجزا و جواریح و تبعض و تجزیه را اعتقاد کنند و مجسمه شیعه جسم را بمعنی ذوالابعاد الثلاثه بر ذات باری تعالی اطلاق نمایند و اعتقاد حقیقت جسمیت دارند و بعضی از ایشان صورت و شکل نیز بیان کنند و همچنین مذهب اهل سنت جبر متوسط است که عین حق است کما روی عن اُبی عبد الله علیه السلام أنه قال لا جبر و لا تفویض و لکن امر بین امرین.

کید نود و چهارم: آنکه گویند اهل سنت در کتب صحیحه خود روایت کرده اند که کانت عائشه تلعب بلعبه البنات فی بیت النبی صلی الله علیه و سلم و نسبت این امر بخانه آن حضرت صلی الله علیه و سلم و بزوجه او که صورت محرمه می ساخت و در آن خانه که عبادت گاه این قسم پیغمبر باشد و مهبط وحی و ملائکه و روح الامین بود در هر وقت می گذاشت بغایت قبیح است حالانکه خود اهل سنت روایت کرده اند که در خانه که صورت یا تمثال باشد نماز جایز نیست و فرشته در آن خانه نمی درآید و نیز روایت کرده اند که آن حضرت چون در خانه کعبه درآمد صورت حضرت ابراهیم و حضرت اسماعیل را دید امر به اخراج آنها فرمود جواب ازین طعن آنست که این تشنیع وقتی متوجه میشود که اهل سنت لفظ تصویر یا تمثال یا صورت روایت کرده باشند لفظ بنات را چرا بر صورت حمل باید کرد و بر آنچه درین وقت معروف و مروج است قیاس باید نمود بناتی که در آن وقت رایج بودند همین قدر بودند که قطعه از جامه را اول مثل دائره مقور میکردند و در وسط آن پارچه دیگر مثل بندقه ملفوف کرده می نهادند و اطراف آن دایره را از چپ و راست کشیده زیر بندقه برشته

مضبوط می کردند که آن بندقه بر مثال سرایشان میشد و پائین او بر مثال جسد انسانی بی آنکه صورت دست و پا و دیگر اعضا در آن ظاهر شود من بعد بر وی خمار و کرته می پوشانیدند و این قسم مصنوعات را بنابر تلهی بنات نام میکردند و آنچه درین زمانه خصوصا درین ملک رایج است که دقایق تصویر را در این امر مراعات میکنند و استادکاری ها می نمایند هرگز در آن زمان نبود و در آن ملک حالا هم نیست چنانچه در جمیع ارتفاعات مانند مأکول و مشروب و ملبوس و مسکن و زیور آلات و فروش سادگی آن زمان و تکلیف این وقت تفاوت آسمان و زمین دارد این مصورگری نزد فقهاء اهل سنت البته ممنوع است و تصویر ناتمام از جناب پیغمبر نیز بنابر افاده حکمتی منقول شده جایی که ایشان را بخطی تصویر کرده اند و اجل و امل را بدو خطی دیگر تمثیل فرموده و مدعا از تجویز لعب برای زنان خورد سال باین بنات تمرین ایشانست بر امور خانه داری و آموختن و دوختن و قطع کردن و آراستن فرش و زیب زینت دادن مجلس چنانچه اطفال ذکور را لعب به اسب چوبین و شمشیر چوبین و تیر و کمان و نیزه که ازین جنس باشد نیز بنابر حکمتها تجویز کرده اند و معهذا این طعن وقتی متوجه میشد که این واقعه بعد از تحریم تصویر و نگاه داشتن صورتها و بعد از علم به امتناع دخول ملائکه در خانه که در آن تصویر است باشد و ظاهر است که این قصه متصل به هجرت است و محو تصاویر و برآوردن صورتها از کعبه بعد از آن بهشت سال واقع شده و بر اموری که قبل از تحریم رایج بود مثل شراب خوردن حضرت حمزه و ربا گرفتن حضرت عباس محل طعن نمی تواند شد علی الخصوص که عایشه صدیقه نیز در آن وقت نه سال عمر داشت و مکلف نبود و عجب آنست که درین جا حمایت زوجه رسول و خانه مبارکش را دست آویز طعن ساخته اند و خود آنچه در حق عایشه و حفصه از مفتریات روایت کنند و نوبت به کفر و ارتداد آنها رسانند فراموش خاطر این ناانصاف گشته لیکن همان مثل است که مرا یاد و ترا فراموش و ان شاء الله تعالی در باب مطاعن و در باب هفوات مبلغی کثیر از آن جنس کاسد ایشان در معرض اثبات آورده خواهد شد.

کید نود و پنجم: آنکه بر اهل سنت طعن نمایند که اینها بی غیرتی و ناحفاظی و ترک نهی منکر و تقریر بر ارتکاب آن به پیغمبر صلی الله علیه و سلم نسبت کرده اند جائی که از عایشه رضی الله عنها روایت آورده اند آنها قالت رأیت رسول الله صلی الله علیه و سلم یسترنی بردائه و أنا انظر الی الحبشه یلعبون بالدرق و الحراب یوم العید پس درین روایت دیدن لعب و تقریر حبشه بران در عین مسجد و نظر زوجه بغیر محارم بر رسول صلی الله علیه و سلم ثابت می شود و همه این امور خلاف مشروع و منافی غیرت اند حالانکه خود اهل سنت روایت کنند که رسول صلی الله علیه و سلم فرمود (تعجبون من غیره سعد و أنا أغیر منه و الله أغیر منی) حالا ادنی ناس به این حال راضی نمی شوند که زوجات ایشان نظر به اجانب نمایند یا تماشای لهو و لعب مردان بینند چه جای پیغمبر جواب ازین طعن آنست که این همه بالا سرائی و بلند آهنگی بنابر جهل ملازمان است بتاریخ و حال ابتدای اسلام زیرا که این قصه قبل از نزول آیت حجاب است و جمیع نساء مؤمنات چه ازواج و چه بنات آنجناب دران وقت بیرون می برآمدند و خدمت مردان خود بحضور اجانب می نمودند چنانچه در روایات متفق علیهما بین الشیعه و السنی موجود است که حضرت فاطمه زهرا زخم آن حضرت را که در جنگ أحد رسیده بود می شست و دوا می کرد و سهل بن سعد و دیگر صحابیان دیدند و نقل کردند پس چیزی که قبل التحریم آن از رسول یا زوجه رسول روایت کنند چرا باعث طعن شود اینک خوردن شراب و مست شدن و عربده نمودن بطریق صحیح از حضرت حمزه و ابو طلحه انصاری و دیگر اصحاب رسول عندالفریقین مروی و ثابت است و آن حضرت صلی الله علیه و سلم هم دیدند و سکوت فرمودند تقریر منکر وقتی لازم می آید که آن چیز داخل منکرات گردد دیگر آنکه عائشه در آن وقت صبیحه غیر مکلف بود و صبیحه غیر مکلف اگر تماشای مردان در حالت لهو و لعب بیند خاصه چون مستور هم باشد و مردان به سوی او نه بینند چه منکر پیش می آید دیگر آنکه لهو و لعب حبشه به سپر و نیزه ها بود که برای ممارست حرب کفار و بطریق اعداد آلات الجهاد مشق این هنر می کردند پس بصورت لعب و بازی بود و بمعنی

سراسر حکمت در رنگ دوانیدن اسبان و تیراندازی و بلاشبیه آن حضرت صلی الله علیه و سلم درین قسم لعب حاضر شده اند بلکه در بعضی اوقات شریک هم شده و فرموده که ملائکه نیز درین قسم بازیها حاضر می شوند و آنچه منقولست که عمر بن الخطاب حبشیان را از این لعب زجر کرد پس بنابر آن بود که این حرکات سبک را بالمواجهه حضرت پیغمبر صلی الله علیه و سلم اگر چه در لعب مشروع باشند نوعی از سوء ادب فهمید و سکوت آنجناب را حمل بر وسعت اخلاق آن یگانه آفاق نمود چون خطاب دهم یا عمر و أمنا یا بنی أرفدء بگوشش رسید دست از انکار باز کشید و خود هم در آن تماشا شریک گردید و دانست که چون مرضی مبارک رسول است بهتر از تمکین و وقار اهل فضول است.

مصرع:

هر عیب که سلطان بپسندد هنر است

و عجب است ازین گروه ناانصاف که این قدر را که قبل از تحریم واقع شده بود حمل بر بی غیرتی و تقریر منکر می نمایند حالانکه خود از ائمه اطهار که جگر پاره‌ای رسول صلی الله علیه و سلم اند و در حکم رسول اند و نزد خود ایشان معصوم و مفترض الطاعه چیزها روایت کنند که زبان محبان صادق از نقل و حکایت آن می لرزد و از شنیدن آن هر مسلمان با ایمان را موی بر بدن می خیزد از ان جمله است آنچه در کتب معتبره ایشان بروایات صحیحیه آمده که حضرت ابوعبدالله علیه السلام یاران و شیعه خود را فرمود إن خدمه جوارینا لنا و فروجهن لکم حلال و بر همین روایت فاسده بنا کرده علماء ایشان در زمان غیبت امام که جهاد فاسد می شود و خمس جدا نمی شود و بمصارف آن نمی رسد و ما بقیه غنیمت مختلط شده همه را مشکوک می کند بحل جواری برای شیعه فتوی داده اند حالا دیده عبرت وا باید کرد درین لفظ شنیع تأمل باید نمود که از غیرت چه قدر دور افتاده و مقدار صاحب (کنز العرفان فی

أحكام القرآن) که از جمله مفسران این فرقه است در تفسیر آیه (قَالَ هَؤُلَاءِ بَنَاتِي إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ (۷۱)(الحجر) نوشته و تقریر نموده که اراد الاتیان من غیر الطريق المعهود بین الناس و این امر شنیع را به پیغمبری از پیغمبران که حضرت لوط است علیه السلام نسبت کرده و اراذل و اوباش ازین امور عار و استنکاف تمام دارند چه جایی شرفا علی الخصوص پیغمبران و پیغمبرزاده‌ها را و اگر کسی را بخاطر رسد که اگر چه نظر نسا برجال اجانب حرام نبود اما استنکاف و لحوق عار از آن جبلی اصحاب طبایع سلیمه است پس قبل از ورود شروع نیز بایستی که پیغمبر از آن نهی می فرمود و تجویز نمی کرد گوئیم غیر مسلم است که قبح این امر در اذهان سلیمه قبل از نهی شرعی مجبول باشد بدلیل آنکه در (مجمع البیان) طبرسی و دیگر تفاسیر شیعه در تحت آیه (وَأَمْرَأَتُهُ قَائِمَةٌ فَضَحِكَتْ فَبَشَّرْنَاهَا بِإِسْحَاقَ وَمِنْ وَرَاءِ إِسْحَاقَ يَعْقُوبَ (۷۱)(هود) موجود است که حضرت ساره زوجه حضرت ابراهیم علیه الصلوٰۃ و التسلیم وقتی که ملائکه بصورت مردان خوش شکل با لباسهای فاخر در کسوت اضیاف نزد حضرت ابراهیم آمدند و هنوز ملائکه بودن آنها واضح نشده بود خود آمده برای خدمت آنها ایستاد و بشنیدن کلمات ایشان ضحک و تبسم فرمود و حضور زن نزد رجال اجانب و ضحک و تبسم او بر کلام آنها حالا چه قدر دور از غیرت است پس معلوم شد که لحوق عار ازین امر بعد از رسوخ قبح این امر است در اذهان و این قبح قبل از ورود شرع نبود پس لحوق عار هم چرا باشد و چه می تواند گفت کسی در رسم یهود و نصاری و مجوس و هنود و عربان جاهلیت و کیان و ساسانیان و اهل خطا و ختن و ترکستان و حبشیان و زنگیان و بربریان و دیگر طوایف آدمیان در اقالیم مختلفه و بلدان متقاربه که تستر زنان از رجال و نظر نکردن آنها بسوی مردان اصلا در آن فرق معمول نبود و هنوز هم نیست ارباب طبایع سلیمه در آنها هم موجوداند و ملوک و سلاطین و امرا و تجار و اغنیاء ایشان زیاده بر مسلمین تکبر و نخوت و اقتدار دارند و خود را در مقدمه غیرت و ناموس داری دور دور میکشند علی الخصوص فرقه راجپوت هندوستان پس این امر را قبل از ورود شرع منافی غیرت دانستن و ناحفاظی انگاشتن از قبیل اشتباه

عادیات خاصه است بجبلیات و هو ماده الاغلیط و نیز در مسلمین هم عادات مختلف اند ملوک و امراء ایشان با وصف کمال اقتداری که دارند و فرط غیرتی که ادعا می نمایند زنان خود را در علالی و غرف بنشانند و تماشای صحرا و دریا و فیل جنگانی و توپ اندازی و دیگر ملاعب مردان تجویز کنند نهایت کار آنها این کار را بوضعی بعمل آرند که نظر مردان بر آنها نیفتد و نیز تحریم نظر زن بمردان اجنبی که عورتشان مکشوف نباشد هنوز هم در شریعت بالاجماع ثابت نیست اختلاف است بعضی گویند که حکم نظر مردان به زنان اجنبی دارد و بعضی گویند که نه و اکثر دلائل شرعی و معاملات قرون سابقه تا زمان خلفاء عباسیه و تجویز خروج زنان که مستلزم نظر است بمردان اجنبی عاده موید همین قول اخیر اند پس امری که هنوز حل و حرمت آن مختلف فیه است و بر تقدیر تسلیم حرمت واقع قبل التحریم شده و منظور هم دیدن لعب و حرکات مردان بود نه ذوات و اشخاص آنها و بیننده هم صبیحه غیر مکلف و لعب هم از جنس لعب محمود چه قسم محل انکار و استبعاد باشد و تحلیل فروج مملوکات خود که طوایف انام آن را عار دانند و اشد شنایع و فواحش شمارند چرا محل قبول و تسلیم افتد.

کید نود و ششم: آنکه طعن کنند بر اهل سنت که ایشان در صحاح خود قصه آمدن ملک الموت نزد موسی علیه السلام برای قبض روح و طپانچه زدن حضرت موسی به روی او و چشم او را کور کردن روایت کرده اند حالانکه درین قصه محذورات بسیار لازم می آید اول آنکه حضرت موسی راضی بقضاء حق نشد دوم آنکه حضرت موسی لقاء الله را مکروه داشت حالانکه خود اهل سنت روایت کرده اند که من کره لقاء الله کره الله لقاءه سوم آنکه ملک الموت باین مرتبه ذلیل و عاجز و زبون شد که طپانچه ایشان خورد و چشم او کور شد و از دست او نه برآمد که روح ایشان را قبض میکرد ناچار بی نیل مطلب باز گشت و شکایت این امر پیش خالق الموت و الحیات برده همه این امور خلاف امور شریعت اند جواب ازین طعن آنکه ملک الموت را در قبض ارواح بنی آدم دو طریقه است اول طریقه که باعوام خلق مسلوک

دارد که بی تخیل و بی پرسش قبض روح میکند و نمی گوید که من ملک الموت ام اگر مرا اذن این کار باشد بکنم و دیگر طریقه که با پیغمبران بعمل می آرد که خود را ملک الموت و می نماید و مختار میکند در رفتن و ماندن و ندای (ارْجِعْ إِلَىٰ رَبِّكَ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً) (الفجر) ۲۸) میرساند و چون انبیا بکمال اشتیاق لقاء الله موت را بر حیات ترجیح می دهند اذن قبض روح از ایشان میخواهد و بعد از حصول اذن کار خود میکند پس در اول وهله ملک الموت نزد حضرت موسی بر طریقه اول آمد ندانستند که او ملک الموت است و برای قبض روح من آمده است بلکه چون او را در صورت بشری دید گمان برد که مبادا دشمنی باشد و اراده قتل من دارد و چنانچه حضرت داود نیز ملائکه را که در صورت متحاصمین از بالای دیوار محراب ایشان برآمده داخل شدند دشمنان پنداشته بود و خوف و فزع نموده و قصه اش در قرآن مجید مذکور است و جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم نیز جبرئیل را بصورت اعرابی سایل نشناختند با وجودی که آن جناب را با جبرائیل اختلاط زاید از وصف بود و حضرت موسی را با ملک الموت عشر عشر آن نه و دفع دشمن واجب است بهر چه ممکن شد او را دفع کردند و ملک الموت را چون رتبه حضرت موسی و نبوت و قرب ایشان در جناب الهی معلوم بود با وصف اقتداری که داشت تن در داد و دستپائی نکرد و بحضرت خداوندی رجوع نمود و این ماجرا عرض کرد بار دیگر که او را بآئین دیگر که معمول انبیاست فرستادند و تخیل کردند حضرت موسی قبول نمود و رضا داد و مهلتی درخواست که خود را بزمین مقدس نزدیک کند حالا بنظر انصاف باید دید که درین قصه کدام محذور شرعی لازم می آید وقت موت حضرت موسی همین وقت اخیر بود تخلف موت از وقت خود واقع نشده و ملک الموت با وصف اقتدار ملکی جاها سپر می اندازد و بتعظیم پیش آید و پروانگی می طلبد چنانچه در قصه وفات شریف که از حضرت امام جعفر صادق نزد شیعه و سنی هر دو مرویست ثابت است و لنعم ما قیل:

و يحسن اظهار التجلد للعدی * و يقبح الا العجز عند الاحبه

و حضرت موسی را چون معلوم نشد که ملک الموت برای قبض روح من بحکم پروردگار آمده ناخشنودی بقضاء الهی و کراهیت لقاء الله از کجا لازم آمد آمدیم بر اینکه حق تعالی چرا اول ملک الموت را بوضع نفیستاد که حضرت موسی دریافت می کردند که برای قبض روح من آمده است بحکم پروردگار و این حرف و حکایات در میان نمی آمد و ضرب و زد و وقوع نمی یافت پس اسرار این معاملات که حق تعالی با خاصان خود میفرماید و با هر یکی از ایشان برنگ دیگر سلوک میکنند بسیار دقیق و باریک اند که ذهن هر کس بآنها نمی رسد و اگر به یک دو نکته کسی موافق مذاق و مشرب خود از حکمت و کلام و تصوف و فقاہت یا مبنی بر اصول خود از تسنن و اعتزال و تشیع پی برده و بر زبان آورده نسبت بواقع و نفس الامر حکم قطره بدریا و ذره بصحرا دارد و لهذا محققین این قسم اسرار را حواله بعلم الهی نمایند و مهر خاموشی بر دهان نهند اینقدر بالاجمال عقل می فهمند که تخصیص بعض معاملات را با بعض بندگان سببی هست ناشی از مرتبه قرب آن بنده و سببی هست از درجه مزاج لطایف روحیه او و سببی هست از قضاء دوره و سببی هست از جهت اسماء و صفات الهی که مربی این کس اند و علی هذا القیاس همچنان تخصیص بعض بندگان به بعض الوان و اشکال و وسعت یا ضیق رزق و طول اجل یا قصر آن اسباب دارد که بعضی را نظر اهل طبایع و اطبا و برخی را غور اهل نجوم و احکام دریافت میکند و احاطه کارخانه های خدائی را غیر از یک ذات پاک را ممکن نیست و اگر اسباب این قصه را که از علم تأویل الاحادیث است و آن علمی است بغایت دقیق مبتنی بر اصول باریک درین جا سر کنیم از وضع این رساله و مذاق آن دور افتد و موجب تطویل و املاال سامع گردد.

کید نود و هفتم: آنکه طعن کنند بر اهل سنت که ایشان در صحاح خود حدیثی روایت کرده اند که دلالت دارد بر اسناد شک بسوی پیغمبر زمان و بسوی حضرت ابراهیم علیهما

السلام و آن حدیث این است که رسول صلی الله علیه و سلم فرمود (نحن احق بالشک من ابراهیم اذا قال (وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ ارْنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَى قَالَ أُولِمُ تُوْمِنُ قَالَ بَلَى وَلَكِنْ لِيَطْمَئِنَّ قَلْبِي قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ اجْعَلْ عَلَى كُلِّ جَبَلٍ مِنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ ادْعُهُنَّ يَأْتِيَنَّكَ سَعْيًا وَاعْلَمَنَّ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ) (البقره) ۲۶۰) جواب این طعن اولاً آنکه شیعه نیز در قصه حلیمه سعدیه و مناظره او با حجاج نسبت شک بحضرت ابراهیم روایت کرده اند چنانچه سابق گذشت و نسبت شک بیک پیغمبر در طعن و تشنیع کفایت می کند پس طعن مشترک شد اختصاص باهل سنت ندارد ثانیاً آنکه معنی حدیث از قبیل قیاس استثنائی است که در وی نقیض تالی را استثنا کرده اند تا نقیض مقدم را استنتاج کنند و غرض رسول صلی الله علیه و سلم ازین تقریر آنست که آنچه در قرآن مجید واقع شده که (وَلَكِنْ لِيَطْمَئِنَّ قَلْبِي) نباید فهمید که دلالت بر شک و عدم حصول یقین میکند و حاصل تقریرش آنکه اگر ابراهیم را شکی می بود ما را البته شکی می بود زیرا که ما احقیم بشک از ابراهیم و چون ما را شکی نیست ابراهیم را البته شک نخواهد بود پس سؤال او مجرد برای ترقی بود از علم الیقین بعین الیقین و اگر کلام را بر ظاهرش حمل نمائیم نیز راست می آید زیرا که شک مقابل یقین است و چون یقین را سه مرتبه است علم الیقین و عین الیقین و حق الیقین شک را نیز مراتب ثلاثه می باید تا ازاء هر مرتبه از یقین مرتبه از شک واقع شود پس مراد از شک اینجا عدم حصول عین الیقین با وجود حصول علم الیقین است و عدم حصول عین الیقین نقصانی ندارد و چه ضرور است که انبیا همه امور غیبیه را بچشم سر مشاهده کنند و هیچ کس از شیعه و سنی بوجوب آن قایل نیست و این مطلب صحیح را اصلاً از جاده حق تجاوز ندارد محل طعن گردانیده اند و آنچه خود این گروه در حق انبیا و رسل روایت میکنند فراموش نموده اند چنانچه نبذی از آن در باب نبوات ان شاء الله تعالی مذکور شود و کیفیت اعتقاد این فرقه در حق انبیا واضح گردد.

کید نود و هشتم: آنکه گویند اهل سنت روایت کرده اند که حضرت ابراهیم سه دروغ گفته است حالانکه انبیا را عصمت از دروغ بالاتفاق واجب است و الا ارتفاع امان از تبلیغ ایشان

لازم آید و نقض غرض بعثت متحقق گردد جواب ازین طعن آنکه کذب درین روایت بمعنی تعریض است که بحسب ظاهر دروغ می نماید و در حقیقت صدق است چنانچه در مطایبات پیغمبر زمان نیز منقول است که فرمود العجائز لا یدخلن الجنة و اِنی حاملک علی ولد ناقه و اِن فی عینی زوجک بیاضا و امثال ذلک و از حضرت امیر نیز این قسم تعریضات بسیار مرویست و کذبات ثلاثه حضرت ابراهیم نیز از همین قبیل بود زیرا که ایشان زوجه خود را بجهت خوف جباری خواهر خود گفتند و مراد اخوه اسلامی داشتند و اِنی سقیم گفتند و مراد بیمزگی و کدورت روحانی که بالاتر از مرض جسمانی است اراده فرمودند و (قَالَ بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ هَذَا فَاسْأَلُوهُمْ اِنْ كَانُوا يَنْطِقُونَ) (الأنبیاء) (۶۳) برای الزام کفار بطریق فرض ذکر کرده اند پس اطلاق کذب برین امور محض بنابر مشاکله و مشابهه است این قدر هم بنابر مصلحت ضروری بود چه اگر دفع جباری از مال و جان و ناموس خود منجر بکذب صریح شود آن نیز دران وقت حلال میگردد چه جای تعریضات و همچنین الزام دادن کافران و کناره گرفتن از مشاهده عبادت اصنام بالجمله این روایات صحیحه المضامین را محل طعن گرفتن و روایات خود را که صریح دلالت بر شناع و قبایح در حق انبیا و رسل می نمایند فراموش کردن خیلی دور از حیاست و در باب نبوات معلوم خواهد شد که اینها بعضی انبیا را منکر وحی الهی گویند و بعضی بحسد و بغض و عناد وصف کنند و بعضی را بگناهان کبیره که موت بران هلاک باشد نسبت نمایند و در عقاید این فرقه موجود است که اظهار کفر بر انبیا تقیه واجب است این روایات و عقاید خود را با روایت این تعریضات ثلاثه موازنه باید کرد و انصاف باید داد .

کید نود و نهم: آنکه گویند اهل سنت در صحاح خود روایت کرده اند که ان الشیطان یفر من ظل عمر رضی الله عنه و این کلام دلالت میکند بر تفضیل عمر بر انبیا و رسل زیرا که انبیا از شیطان محفوظ نمانده اند بدلیل نصوص قرآنی که در حق حضرت آدم فرمود (فَوَسْوَسَ إِلَيْهِ الشَّيْطَانُ قَالَ يَا آدَمُ هَلْ أَدُلُّكَ عَلَى شَجَرَةِ الْخُلْدِ وَمُلْكٍ لَّا يَبْلَى) (طه) و در حق حضرت

موسی (وَدَخَلَ الْمَدِينَةَ عَلَىٰ حِينٍ غَفْلَةٍ مِنْ أَهْلِهَا فَوَجَدَ فِيهَا رَجُلَيْنِ يَقْتَتِلَانِ هَذَا مِنْ شِيعَةِ وَهَذَا مِنْ عَدُوِّهِ فَاسْتَعَاثَهُ الَّذِي مِنْ شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ فَوَكَرَهُ مُوسَىٰ فَقَضَىٰ عَلَيْهِ قَالَ هَذَا مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ عَدُوٌّ مُضِلٌّ مُبِينٌ (۱۵) (القصص) و در حق حضرت ایوب (وَإِذْ كُنَّا عَبْدًا لَّيُوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الشَّيْطَانُ بِنُصْبٍ وَعَذَابٍ (۴۱) (ص) و در حق جمیع انبیا و رسولان عموماً (وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ وَلَا نَبِيٍّ إِلَّا إِذَا تَمَنَّى أَلْقَى الشَّيْطَانُ فِي أُمْنِيَّتِهِ فَيَنسَخُ اللَّهُ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ ثُمَّ يُحْكِمُ اللَّهُ آيَاتِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ (۵۲) (الحج) الی غیر ذلک من الآیات و الاحادیث و چون شیطان از عمر بلکه از سایه عمر فرار کند و از انبیا و رسل حسابی بر ندارد بلکه در دل ایشان تصرف کند و القای وسوسه نماید البته عمر افضل باشد از انبیا و هو باطل بالاجماع و این طعن را از اکبر مطاعن اهل سنت شمارند و دانشمندان ایشان بعد از تقریر این شبهه کمال تبجح و تفاخر کنند و اهل سنت از این طعن به چند وجه جواب دادند: اول که خیلی دندان شکن است آنست که از شیعه می پرسیم آیا شما بطواهر این آیات و بتسلط شیاطین بر انبیا قایل اید یا نه اگر قایل شدید پس مذهب خود را که عصمت انبیا و ائمه است گذاشتید و اگر قایل نشدید و این آیات و امثال آنها را تأویل کردید و عصمت انبیا را از شیطان برقرار داشتید هیچ نقصانی به انبیا عاید نگشت نهایت کار این است که عمر هم با انبیا درین خاصه شریک شد و بعضی اولیاء در بعضی فضایل شریک انبیا می توانند شد و هیچ محذوری لازم نمی آید فرق اینست که تسلط شیطان بر انبیا ممتنع است و مرتبه ایشان را عصمت نامند و بر اولیا ممکن غیر واقع و این مرتبه را محفوظیت گویند و نص قرآنی صریح دلالت می کند که بعضی بندگان خدا از تسلط شیطان محفوظ اند بی آنکه تخصیص به انبیا کرده باشند قوله تعالی (إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ إِلَّا مَنْ اتَّبَعَكَ مِنَ الْغَاوِينَ (۴۲) (الحجر) و قوله تعالی (إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمْ الْمُخْلِصِينَ (۴۰) (الحجر) اگر عمر نیز در آن عباد داخل باشد کدام محذور عقلی و شرعی لازم نمی آید و این عبارت که فلانی از سایه فلانی می گریزد تمثیل است ضرور نیست که بر معنی حقیقتش حمل نمائیم تا استبعاد بهم رسد مدعا آنست که شیطان قدرت بر اغواء او ندارد مثالش قوله تعالی

(قُلْ إِنَّ الْمَوْتَ الَّذِي تَفِرُّونَ مِنْهُ فَإِنَّهُ مُلَاقِيكُمْ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ) (۸) (الجمعه) و قوله تعالى (فَانْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا أَتَيَا أَهْلَ قَرْيَةٍ اسْتَطْعَمَا أَهْلُهَا فَأَبَوْا أَنْ يُضَيِّفُوهُمَا فَوَجَدَا فِيهَا جِدَارًا يُرِيدُ أَنْ يَنْقَضَ فَأَقَامَهُ قَالَ لَوْ شِئْتَ لَاتَّخَذْتَ عَلَيْهِ أَجْرًا) (۷۷) (الكهف): دوم آنکه فرار شیطان از ظل عمر و نترسیدن او از انبیا و رسل مستلزم افضلیت عمر نمی شود زیرا که دزدان از کوتوال و پاسبان و قطاع الطريق از فوجدار و چوکیداران آنقدر می ترسند که از پادشاه وقت نمی ترسند بجهت آنکه اینها منصوب اند برای مدافعه مفسدان و غیر از مدافعه مفسدان ایشان را شغلی و اهتمامی نیست پس مکاید و مکامن آنها را قسمی که ایشان می شناسند پادشاه وقت را که اشغال بسیار دارد و به امور کثیره اهتمام می نماید حاصل نمی شود و چون عمر را منصب احتساب بود ارباب منکرات و مناهی که اتباع شیطان اند از او بغایت می ترسند بلکه احتساب او را دریای نیل نیز قبول کرده و بفرمان او جاری شده و کوه و زمین بزدن دره او از زلزله باز مانده بالجمله ترسیدن شیطان از شخصی یا چیزی مستلزم تفضیل آن شخص یا آن چیز بر آنچه افضلیت او بالقطع ثابت است نمی شود چنانچه اذان و نماز که به اجماع فریقین مروی و صحیح است که شیطان بشنیدن آواز اذان حدث کنان میگریزد و در نماز حاضر می شود و وسوسه میکند و بالاجماع ثابت است که نماز افضل جمیع عبادات مقصوده است و اذان که وسیله ایست از وسایل نماز و سنت است فرض نیست با نماز چسان برابری تواند کرد بر همین قیاس حال عمر و انبیا را باید فهمید سوم آنکه انبیا بوجه کلی مکاید شیطان را بیان میکنند و مداخل او را بند میفرمایند و عمر درین باب بوجه جزئی نظر میکرد و ریزه کاریها و خورده شناسیها بعمل می آورد و وسایل و ذرایع اغوا و اضلال را یکان یکان تفحص و تفتیش می نمود و چون مدرک احکام کلیات عقل است و مدرک معانی متنزعه از جزئیات وهم و وهم سلطان القوی و حاکم وجود انسانی است و در اکثر اوقات بر عقل غالب می آید و از خوف و ترس عقلی حسابی بر نمیدارد و بسبب آن خوف و ترس از انفاذ احکام و اجراء اوامر و نواهی خود در مملکت اعضا و جوارح باز نمی ایستد تا وقتی که خود از

چیزی خایف و ترسان نشود و شیطان نیز بی موافقت و مساعدت و همکاری پیش نمی برد اگر او هم با او رفیق نشود آلت صنعت او مفقود گردد و مانند حیز بی دف و مانند لاجرم خوف شیطان از عمر و امثال او بیشتر باشد از خوف انبیا و رسل و این معنی موجب تفضیل عمر و عمریان نیست بلکه ناشی از عمل و صناعت جزئیة ایشانست که مقتبس و مأخوذ از انوار انبیاست علیهم السلام. چهارم آنکه حضرات انبیا مردم را بطاعات دعوت می فرمایند و از معاصی زجر می نمایند بترغیب و ترهیب امور آخرت از نعیم جنت و شداید دوزخ و آن امور اول از نظر غایب اند بلکه از عقل نیز بعید دوم موعود و آجل اند و کسی که ایمان قوی دارد و آن امور را که رأی العین می بیند و می داند و بر مواعید انبیا وثوق تمام دارد کمیاب و نادر الوجود است و عمر و امثال او مردم را بترغیب و ترهیب دنیوی باعث بر طاعت و مانع از معاصی بوده اند و بضرب دره و سوط می ترسانیدند و اکثر خلق از موجود و عاجل حساب بسیار بر می دارند و خوف و طمع در آن می نمایند لا جرم جنود شیاطین و اتباع او از صولت و هیئت عمری زیاده از انبیا و رسل می ترسیدند و از نام او بر خود می لرزیدند و لهذا حضرت امیر فرموده است که السلطان یزع اکثر مما یزع القرآن و مثل مشهور هندی است که مارکی آکی بهوت بهاکی یعنی جنی که بر آسیب زده تصرف می نماید از عزایم و حاضرات آنقدر نمی ترسد که از کفش کاری پنجم آنکه این طعن منقوض است بروایت صحیح که در کتب شیعه و سنی هر دو موجود است از حضرت امیر که ایشانرا از مراتب یاران ایشان سوال کردند و ایشان منقبت و فضیلت هر یک را ارشاد نمودند چون نوبت بحال عمار رسید فرمودند که ذلک الذی أجاره الله عن الشیطان علی لسان نبیکم پس محفوظ بودن عمار نیز از شیطان ثابت شد و تقریری که سابق در طعن مرقوم شد درینجا جاری باید کرد و عمار را نیز بر انبیا تفضیل باید داد زیرا که ماده واحد است و عمر با وجود محفوظ بودن شیطان را می ترساند و می گریزند لیکن چون انبیا را بزعم طاعن رتبه عمار هم حاصل نیست البته تفضیل عمار لازم آمد.

کید صدم آنکه گویند در صحاح اهل سنت روایت آمده که بلال را آن حضرت صلی الله علیه و سلم پیش خود در بهشت دیدند و آواز نعلین او شنیدند و درین روایت تفضیل غلام ابوبکر بر جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم لازم می آید و این نهایت غلو است و در این طعن عجب جووری و تعصبی رفته است زیرا که تقدم بلال بر آن حضرت صلی الله علیه و سلم در بهشت از قبیل تقدم او بود در دنیا که هنگام رفتن آنجناب پیش پیش می شد و سنگ و خار و خشت را از راه دور می کرد و همیشه معمول خادمان است که پیش پیش مخدومان می روند و ازدحام گذرندگان و جانوران را دفع می نمایند و این را کمال ادب میدانند بلکه سوء ادب آنست که مخدوم را محتاج کنند بآنکه خود بمدافعه مزاحمین و تصفیه راه و اختیار طریق خشک و پاک از طریق رطب و ناپاک پردازد و جمیع ملوک و امرا و اغنیا همین مرسوم دارند و عربان جاهلیت با وصف جفائی که داشتند نیز این ادب را می شناختند و لهذا بطریق مثل دریشان مشهور بود که ثلاث یتقدم فیها الاصاغر علی الاکابر اذا ساروا لیلا او خاضوا سیلا او صادفوا خیلا و این تقدم نه تقدم در دخول جنت است و نه تقدم در مراتب و درجات آنجا که موجب تفضیل شود و اگر بالفرض دخول بهشت هم سابق می بود پس سابقیت دخول موجب تفضیل و بزرگی وقتی می شود که در ثواب اعمال و مجازات باشد و الا فرشتگان قبل از پیغمبران داخل بهشت می شوند و حضرت ادریس قبل از پیغمبر ما داخل شده اند بلکه ابلیس نیز قبل از خلقت آدم داخل می شد و نیز بزرگی و فضیلت عظمی در آنست که در بهشت بجسد خود در یقظه داخل شود چنانچه جناب پیغمبر را بود نه آنکه روح او داخل شود در خواب یا در استغراق و او را خبری ازین ماجرا نباشد و چون آن حضرت صلی الله علیه و سلم را مراتب امت خود و مقدار ثواب و درجات امتیان می نمودند صور مثالیه ارباب آن درجات را حاضر می ساختند و نشان می دادند که فلانی از امت تو باین عمل این درجه یافته است تا آن حضرت صلی الله علیه و سلم مردم را بخواص آن اعمال مطلع فرمایند و بعضی اوقات از صاحب آن عمل می پرسیدند که ترا باین مرتبه دیده ام بوسیله کدام عمل رسیده تا او را تأکید

باشد بر مداومت آن عمل و دیگران را نیز تحریض و ترغیب شود و آن اشخاص را اصلاً خبر نمی شد و خود را در بهشت نمی دیدند از همین قبیل است دیدن بلال پیش پیش خود که بسبب سؤال و استکشاف حقیقه الحال فضیلت تحیه الوضوء واضح گردید و علی هذا القیاس اصحاب و صحابیان بسیار را در احادیث متعدده نام برده اند که فلانی را در بهشت چنین دیدم و فلانی را چنان و به فلان عمل باین مرتبه رسیده اند از آنجمله است رمیصاء زن ابوطلحه انصاری و از آنجمله است حارثه بن النعمان انصاری که قرائت او را در بهشت شنیدند و معلوم شد که این مرتبه او را بسبب خدمت و بر مادر حاصل گشته و طبرانی در تتمه حدیث بلال ذکر فقرا و اولاد ایشان نیز روایت کرده و ماده اشکال را قطع نموده عن ابی امامه ان النبی صلی الله علیه و سلم قال (دخلت الجنة فسمعت حركة امامی فنظرت فاذا بلال و نظرت الی اعلاها فاذا فقراء امتی و اولادهم و نظرت فی اسفلها فاذا هم الاغنیاء) و در تقریر این شبهه که لفظ غلام ابوبکر آورده اند چه بلا تعصب و عناد ازان می تراود انصاف نمی کنند که اگر انتساب به ابوبکر و علاقه او اهل سنت را باعث بر ایراد فضایل بلال و اعتقاد نیکی او می شد به محمد بن ابوبکر چرا نمی گردیدند و او را چرا ستایش نمی کردند که پسر شخص اقرب است باو از غلام بالبداهه نمی فهمند که نزد اهل سنت بلال را این مرتبه به برکت خدمت پیغمبر و قوت ایمان و صدق اخلاص و مواظبت بر طاعات حاصل شده و لهذا این روایت را در تحریض بر تحیه الوضوء وارد کرده اند نه در فضایل ابوبکر.

کید صد و یکم: آنکه گویند در کتب اهل سنت مذکور است که آنحضرت صلی الله علیه و سلم فرمود (إن الله تعالى نظر عشیه يوم عرفه الی عبادہ فباها بالناس عامه و بعمر خاصه) و این روایت موجب تفضیل عمر بر پیغمبر می شود و تحقیر جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم که او را در عامه ناس داخل کرده اند و عمر را خاص قرار داده اند و درین طعن جور و جفا و تعصب و عناد از حد گذشته و حمل الکلام علی غیر محمله بنهایت رسیده اول درین کلام کدام دلیل است بر آنکه پیغمبر صلی الله علیه و سلم در عامه بود زیرا که مراد از ناس حاجیان

حاضرین اند و قاعده اصولیه است که متکلم از عموم کلام خود خارج می باشد دوم آنکه فهمید عموم و خصوص موافق متعارف مردم این زمان که گویند فلانی در عامه است و فلانی در خاصه ازین لفظ اصلاً از روی عربیت راست نمی آید کسی این را می فهمد که مطلق ناآشنا با کلام عرب باشد بلکه معنی اش آنست که حق تعالی در آن روز به فرشتگان فضیلت حاجیان ذکر فرمود علی العموم فضیلت عمر را بیان کرد بتخصیص پس درین حدیث فضیلت جمیع حضار حجه الوداع است آری عمر را تخصیص فرمود بمباهات برای اظهار شرف او نزد ملائعالأعلى که فضیلت آنجناب در ملاأعلى شهرت یافته بود و معتقد بزرگی ایشان بودند درین وقت ایشان را بحال عمر نیز مطلع کردند که یکی از یاران او این شخص است که این مرتبه دارد پس در حقیقت مباهات به بزرگی پیغمبر است که رفیقان او و یاران او این مرتبه دارند.

کید صد و دوم: آنکه طعن کنند بر اهل سنت که ایشان خست و ذنات و جفا را در روایت خود نسبت به پیغمبر صلی الله علیه و سلم کرده اند جائی که آورده اند از حدیفه انه صلی الله علیه و سلم اتی سباطه قوم فبال قائما جواب این طعن آنکه در کتب اهل سنت نیز مروی است از عایشه که (من حدثکم ان النبی صلی الله علیه و سلم کان یبول قائما فلا تصدقوه ما کان یبول الا قاعدا) پس معلوم شد که عادت شریف این نبود و الا ازواج مطهرات و اهل بیت مطلع می شدند و چون روایت حدیفه نیز صحیح است رجوع کردیم به روایات صحابه دیگر از ابوهریره این حدیث را مفسر یافتیم و اشکال مندفع شد اخرج الحاکم و البیهقی عن ابی هریره انه قال (انما بال قائما لجرح کان فی نابضه) پس از اینجا وجه قیام معلوم شد و هر عاقل میدانند که حالت صحت و حالت مرض با هم تفاوت آسمان و زمین دارد چیزی که در صحت عار و خلاف مروت میدانند در حالت مرض تجویز میکنند مثل قضاء حاجت براز بر چوکی و طشت بقرب مردم و مثل دراز کردن پا در عین مجلس اکابر و لهذا در نص قرآن وارد است (لَیْسَ عَلَی الْأَعْمَى حَرْجٌ وَلَا عَلَی الْأَعْرَجِ حَرْجٌ وَلَا عَلَی الْمَرِیضِ حَرْجٌ وَمَنْ یُطِیعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ یُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِی مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَنْ یَتَوَلَّ یُعَذِّبْهُ عَذَابًا أَلِیمًا) (الفتح) و عجب است از تعصب این گروه که

روایات اهل سنت را با وجود محامل صحیح که خود اهل سنت آن محامل را با وضح بیان و تقریر شافی آورده طعن کنند و سید مرتضی و دیگر علماء امامیه در اصول خود قاعده دارند که ان الخبر متی وجد له محمل صحیح لا یرد و خود از حضرت صادق و دیگر ائمه روایت کنند که خدمه جوارینا لنا و فروجهن لکم و حیا نمیکند و هیچ محمل صحیح که خارم مروت و منافی غیرت نباشند در میان نمی آرند و کذب و دروغ را بر انبیاء و ائمه تقیه تجویز می نمایند تا اعتماد از اقوال و افعال این بزرگان مرتفع شود.

کید صد و سوم: آنکه طعن کنند بر اهل سنت که ایشان بر پوست سگ نماز را جائز داشته اند جواب این طعن آنکه آری نزد حنیفه نماز بر پوست مدبوغ کلب که رطوبت آن بااستعمال ادویه و مصالح بالکلیه رفته باشد جائز است بنابر حدیث صحیح که متفق علیه فریقین است (دباغ الجلد طهوره) و نیز فرمود (ایما اهاب دبغ فقد طهر) و عقل بر همین دلالت میکند زیرا که از دست رسانیدن پوست جانوران حرام مثل شیر و گرگ و گربه در حالت زندگی عل الخصوص چون رطوبت عرق و مانند آن بر پوست شان نباشد نجاست نمی شود بلکه از جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم و ائمه اطهار دست رسانیدن باین قسم جانوران ثابت شده است و سواری خر و اشتر بتواتر مرویست پس بعد از مردن که حکم بنجاست پوست اینها کرده اند محض بنابر اختلاط رطوبت بدنی که از خون و چربی و گوشت بوده است چون پوست را ازین رطوبت بمصالح و ادویه صاف کرده شود و خشک گردد به همان حالت اصلی خود عود کند در رنگ جامه که بروی بول یا نجاست دیگر ریخته باشند و باز شسته و خشک کرده آری پوست خنزیر ازین عموم خارج است بدلیل آنکه او را در قرآن مجید بجمیع اجزائه ناپاک گفته اند قوله تعالی (قُلْ لَا أَجِدُ فِي مَا أُوحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَى طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ إِلَّا أَنْ يَكُونَ مِيتَةً أَوْ دَمًا مَسْفُوحًا أَوْ لَحْمَ خِنْزِيرٍ فَإِنَّهُ رِجْسٌ أَوْ فِسْقًا أُهْلًا لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ رَبَّكَ غَفُورٌ رَحِيمٌ (۱۴۵) الانعام) و لهذا مو و استخوان او نیز نجاست دارد و سگ را حکم خنزیر دادن به هیچ دلیل شرعی ثابت نشده بلکه در قرآن مجید شکار را که سگ می کند حلال

ساخته اند و شیعه و سنی با اتفاق می خورند و ظاهر است که در حالت شکار دهان او که محل لعاب است بشکار می رسد چه جای پوست و دیگر اعضا پس اگر حکم خنزیر می داشت شکار او را چرا حلال می کردند پس معلوم شد که بر اهل سنت بر این مسئله طعن کردن خلاف قرآن و حدیث است آری نزد امامیه بر گه (گوه) خشک انسان که بالاجماع نجس العین است و به هیچ تدبیر پاک نمی شود اگر جای مفروش باشد و خشک گردیده نماز جائز است چنانچه شیخ حلی در (ارشاد) و ابوالقاسم در (شرایع) و ابو جعفر طوسی تصریح باین کرده اند و اجماع اینهاست خلاف درین مسئله فیما بینهم ندارند حالا در میان پوست مدبوغ الکلب و گوه آدم مقایسه باید کرد.

کید صد و چهارم: آنکه گویند اهل سنت لعب شطرنج را جائز داشته اند و حالانکه لعب و لهُو در شرع مذموم است و از نصوص قرآن مجید نکوهش آن معلوم جواب ازین طعن آنکه حنیفه و مالکیه و حنابله قایل بحرمت لعب شطرنج اند و آثار داله بر حرمت آن روایت کنند و شافعی را دو قول است در قول اول مکروه است بچند شرط اول آنکه نماز را وقت مختار خود تأخیر نکند و در ادای آن عجلت و ترک سنن و آداب نه نماید دوم آنکه قمار در میان نباشد سوم آنکه واجبات دیگر را بسبب این شغل ترک نکند مثل خدمت ضروری والدین و تفقد اهل و عیال و زیارت اقارب و عیادت مرضی و اتباع جنائز چهارم آنکه در عین شغل نزاع و جدال و دروغ و قسم دروغ در میان نیاید پنجم آنکه آلات او مصور بصورت حیوانات نباشد پس اگر یکی هم از این شروط پنچگانه مفقود شود حرام گردد و به اصرار کبیره شود کذا فی (الاحیاء) و قول دیگر موافق جمهور است و قد صح عن الشافعی انه رجع الیه نص علیه ابو حامد الغزالی و بر تقدیر تسلیم لعب بشطرنج چون در تشحیذ ذهن و دریافت قاپوی جنگ و محافظت از مکاید دشمنان دخیلی تمام دارد در حکم لعب مباح مثل تأدیب فرس و تیر اندازی و نیزه بازی داخل شد لعبی که مذموم است آنست که خالی باشد از فواید دینی و از آن قبیل هیچ لعب را اهل سنت تجویز نه کنند بخلاف امامیه که ایشان در عین حالت نماز که

وقت مناجات خالق الارض و السموات و افضل عبادات است و راس طاعات است به ذکر و خصیتین بازی را تجویز کرده اند چنانچه ابوجعفر طوسی و غیر او در (تهذیب) و دیگر کتب ذکر کرده اند چنانچه نقل از انجا کرده شود ان شاء الله تعالی.

کید صد و پنجم: آنکه طعن کنند بر اهل سنت که ایشان سرود و غنا را تجویز کرده اند حالانکه در نکوهش آن احادیث و آثار بی شمار واردند و این طعن محض افتراست زیرا که غنا مقرون به آلات لهو و مزامیر به اجماع فقهاء اربعه حرام است و مشایخ عظام و کبراء صوفیه غناء محروم را نشنیده و بآن رغبت نکرده بلکه سید الطائفه جنید بغدادی گوید که انه بطلاله و شیخ مرزوق فاسی گوید که السماع حرام کالمیته و آنچه بزرگان اهل سنت شنیده اند آواز خوب قوال با مضمون موافق از کسی که خوف فتنه ازو نباشد بوده است نه از امرد خوش شکل و نه زن اجنبی که دیدنش باعث شهوت شود و اکثر سماع ایشان از جنس ذکر جنت و نار و تشویق به طاعات یا ذکر هجر و وصل که قریب الانطباق است بر حالات محبین در غلوائ محبت بود و این قسم غنا را حرام گفتن مخالف شرع بلکه مخالف مذهب خود ایشان نیز هست شیخ مقتول ایشان در کتاب (الدروس) ذکر کرده است که یجوز الغناء بشروطه فی العرس و عجائب این است که از شروط سماع نزد امامیه چیز نیست که سراسر مایه فساد و خمیر فسق است و هو ان یكون المسموع امرأه و لا یكون رجلا و لا یكون الشعر فی الهجاء و لا یكون کذبا کذا فی (شرح القواعد) درینجا تأمل باید کرد که سماع از زن چه قدر در قبح زیادت دارد بر سماع از مرد.

کید صد و ششم: آنکه جمعی از اسلاف ایشان فریب می دادند حمقا و سفها را بکثرت آمد و رفت خود نزد ائمه اطهار و دیگر بزرگان دین و دخول و خروج از خانه های ایشان تا عوام مردم گمان برند که اینها از تلامذه خاص و اصحاب با اختصاص این بزرگانند و مقدمات دین خود را از ایشان تحقیق نمایند و روایات ایشان را از حضرات معتبر شناسند پس اکاذیب و

ابطال خود را دران روایات مندرج و منتشر ساخته دین و ایمان اکثری از عوام را باین حیلہ بر باد فنا دادند و سر گروه این مکاران و دغا بازان در زمان حضرت سجاد و حضرت باقر و حضرت صادق علیهم السلام هشام بن الحکم و هشام بن سالم و احوال طاق و میثمی و زید بن جهم هلالی و زراره بن اعین و حکم بن عتبہ و عروہ خیمی اند کہ ادعاء روایت ازین هر سه امام عالی مقام دارند و همچنین قرنا بعد قرن ازین گروه جمعات کثیره راه این حیلہ می پیموده اند و غارت دین و ایمان خلایق می نمودند تا آنکہ نوبت حضرت امام محمد بن الحسن المہدی رسید و ایشان متولد شدند و در حالت طفولیت و صغر سن در وفات کردند و باب تزویر و مکر بعد از غیاب ایشان مفتوح تر شد و اکاذیب بسیار در اصول و فروع و اخبار و مطاعن صحابه و خلفا و امہات المؤمنین و مدح شیعہ و ذم اہل سنت دفتر دفتر روایت نمودند و حضرات ائمہ در هر وقت ازین گروہا براءت و بیزاری اظهار می فرمودند و عقاید ایشان را رد می کردند و روایات ایشان را تکذیب و انکار می نمودند و اینها نزد مردم ظاهر میکردند کہ این همه بنا بر تقیہ و اخفاست و الا ما را خصوصیتی و قربی بجناب ایشان متحقق است کہ دیگران را نیست و باین وسیلہ از مردم عوام خصوصا کسانی کہ در بلاد دور از مدینہ منورہ واقع شدہ بودند مثل اہل عراق و اہل فارس و قم و کاشان و مانند این شهرها خمس و دیگر وجوہ نذر و نیاز بنام حضرات میگرفتند و رقعات جعلی و مهرهای لباسی از جانب حضرات بآنها نشان می دادند و دین خود را بٹمن قلیل دنیا می فروختند تا آنکہ مذهب بہم رسید و صورتی گرفت و عجب آنست کہ کلینی و دیگر امامیہ در کتب صحیحہ خود از ائمہ اطہار مذمت این گروہ نقل می کنند و باز روایات ہمین اشخاص را قبلہ و کعبہ خود ساخته اند و حضرت زید شہید مجاہرہ انکار عقاید این گروہ فرمودند و اینها را زجر و توبیخ واقعی نمودہ تا آنکہ روزی هشام احوال را گفت کہ الا تستحیی فیما تقول عن ابی و هو بری عنہ البتہ قال الاحول لہ یوما انک لست بامام و انما الامام بعد اییک اخوک محمد فقال یا احوال الا تستحیی فیما تقول ان ابی یعلمک مسائل الدین و لا یعلمنی و انه کان یحبنی حبا شدیداً و کان

یبرد اللقم فیجعلها فی فی فکیف لا یکفنی عما یدخلنی النار هذا لایکون ابدا رواه الکلینی و غیره من الامامیه و از دعاه مذهب امامیه که خود را به حضرت موسی کاظم منسوب میکرد و در حقیقت اخبث زنادقه بود در زمان هارون رشید اسحاق بن ابراهیم شاعر است که ملقب بود بدیک الجن منکر صانع و منکر نبوات و منکر بعث و این قبایح او در جمیع تواریخ معروف و مشهور است و مع هذا شیخ الطایفه محمد بن محمد بن النعمان که نزد ایشان بشیخ مفید شهرت دارد و استاد سید مرتضی و ابو جعفر طوسی و شاگرد محمد بن بابویه قمی است در کتاب المثالب و المناقب او را از فقها و پیشوایان خود شمرده و بعضی ازینها نسخه های جعلی و کتابهای مزور پرداخته اند و بحضرت باقر و صادق و دیگر ائمه نسبت نموده اند و نقل کرده اند که ایشان این کتب را اخفا میکردند و ما را وصی بحفظ و تشهیر آن عند الوقت نموده اند و چون آن کتب نزد شیعه رسید همه را بر سر و چشم گذاشته اند و روایات آن جعلیات بی محابا آغاز نهادند کما رواه الکلینی عن ابی خالد شنبوله و طایفه ازیشان کتابی را به بعضی اقارب قریبه ائمه نسبت داده اند مثل کتاب (قرب الاستاد) امامیه و بعضی از ایشان نصرانی بوده اند که دعوی محبت اهل بیت نموده خود را در شیعه داخل کرده اند و گفتند که ما از اصحاب فلان امامیم حالانکه در قوم و قبیله خود اسلام ظاهر نکردند و در نماز و روزه و عبادات و اوضاع و رسوم شریک ایشان ماندند و ممتاز و جدا نشدند و طول العمر اکل و شرب و دیگر معاملات بطور نصرانیان بعمل می آوردند و شیعه این همه را از آنها باور داشته روایت دین و ایمان خود از آن جماعه بی محابا می گرفتند مثل زکریا بن ابراهیم نصرانی که ابو جعفر طوسی در (تهذیب) از وی روایت میکند و علی هذا القیاس.

کید صد و هفتم: آنکه از اعظم کیود ایشان و خاتمه الباب تقیه است یعنی اخفاء مذهب باطل خود از عقلا و ارباب لباب و غرض آن مذهب بر سفها و صبیان و نسوان تا اهل عقل بر ضلالت و اکاذیب ایشان مطلع نشوند و بر هم زنند و هرگاه ایشان را گرفته شود که در فلان کتاب از ائمه چنین روایت وارد است و مخالف روایت شما و مکذب عقیده شماست بهترین

اجوبه ایشان حمل بر تقیه است و این تقیه اصلی است عظیم از اصول ایشان اگر این اصل نمی بود هرگز مذهب ایشان نزد سفها و حمقا هم صورت رواج نمی یافت و چون بیشتر تفاخر و ابتهاج این فرقه بدانست که ما مذهب خود را از ائمه اطهار و اهل بیت ابرار فرا گرفته ایم و ما تلامذه خاص خاندان رسولیم و بیقین معلوم است که مصنفان ایشان را بلا واسطه ملاقات حضرات ائمه حاصل نشده پس لابد در میان ایشان و حضرات ائمه وسایط و روایت واقع اند و پیشوایان دارند که خود را بائمه منسوب می ساختند و ازان جناب نقل مذهب میکردند حالا مناسب نمود که پاره از احوال اسلاف ایشان درین رساله بقلم آید تا حقیقت و ثوق و قوت مذهب ایشان که مأخوذ از بزرگان کذائی است واضح گردد هذا برای بیان این مطلب مهم بابی علیحده آورده شد.

باب سوم

در ذکر احوال اسلاف شیعه

هر چند این مبحث در باب اول که ابتداء حدوث مذهب شیعه و انشعاب فرقه های ایشان دران مبین شده بالاجمال گذشته است اما درین باب به تفصیل از احوال و خوبیها و بزرگیهای آنها یاد کرده می شود و قصدا نظر و بحث متوجه باین مطلب می شود که نظر قصدی از نظر ضمنی رجحان بسیار دارد و بحث تفصیلی از بحث اجمالی تفاوت بی شمار.

باید دانست که اسلاف شیعه چند طبقه بوده اند:

طبقه اولی کسانی که این مذهب را بلا واسطه از رئیس المضلین ابلیس لعین استفاده نمودند و این طبقه منافقین اند که در باطن عداوت اهل اسلام مضمحل داشتند و بظاهر بکلمه اسلام متکلم شدند تا راه در آمد در زمره اهل اسلام و اغوای ایشان و ایقاع مخالفت و بغض و عناد فیما بینهم کشاده کرد و مقتدای ایشان عبدالله بن سبا یهودی صنعانیست که ابتدای حال او از تاریخ طبری در باب اول منقول شده و او اول بتفضیل حضرت امیر و ثانیاً به تکفیر صحابه و خلفا و حکم به ارتداد ایشان و ثالثاً به الوهیت حضرت امیر مردم را دعوت نمود و برحسب استعداد هر یک را از اتباع خود در حباله اغوا و اضلال درآورد پس او قدوه علی الاطلاق جمیع فرق رافضیه است که این آئین خباثت آگین از سینه ابلیس لعین در قلوب اهل زمین آورده اوست اگر چه اکثری از ایشان کفران نعمت او نمایند و او را به بدی یاد کنند بنابر آن که به الوهیت حضرت امیر قایل شده بود و لهذا او را مقتداء غلاه دانند و بس لکن در حقیقت هر همه شاگردان او مستفیضان شمه از فیض اویند و ازین است که در جمیع فرق ایشان معنی یهودیت مشاهد و محسوس است و اخلاق یهودیان مخفی و مدسوس از کذب و افترا و بهتان و سب بزرگان و لعن یاران رسول خود و حمل کلام الله و کلام الرسول بر غیر محمل او و

اضمار عداوت اهل حق در دل و اظهار چاپلوسی و تملق از راه خوف و طمع و نفاق پیشه گرفتن و تقیه را از ارکان دین شمردن و رقعات مزوره و مکاتبات جعلی ساختن و آنها را به پیغمبر و ائمه نسبت نمودن و ابطال حق و احقاق باطل برای اغراض فاسده دنیوی خود کردن و اینقدر که مذکور شد اندکی است از بسیاری و نمونه ایست از خرواری و اگر کسی را اطلاع تفصیلی منظور افتد باید که از سوره بقره گرفته تا سوره انفال به غور و فکر مطالعه نماید و آنچه در ذکر یهودیان از صفات و اعمال و اخلاق موجود است در ذهن خود محفوظ دارد باز صفات و اعمال و اخلاق این فرقه را با آن محفوظ خود مطابقه دهد یقین است که صدق این مقال در دل او در آید و طابق النعل بالنعل از زبان او برآید.

طبقه دوم: جماعتی از ضعیف الایمانان و منافقان و قاتلان حضرت عثمان و تابعان عبدالله بن سبا که بدگویان صحابه کبار و چون مصدر خبائث عظیمه در اسلام شده بودند و روی آن نداشتند که در بلاد اسلام بی توسل به عالی جنابی توانند گذرانید چار و ناچار در لشکر حضرت امیر می خزیدند و خود را از شیعه آن جناب می شمردند و مخلصین و صادقین می گویانیدند و برخی از ایشان بطمع خدمات و مناصب از صوبه داریها و فوجداریها و دیگر اعمال و اشغال بیت المال دامن مبارک حضرت امیر را از دست نمی دادند و با این همه خبائث باطنی آنها عند الوقت از پرده کمون بر منصفه ظهور جلوه می نمود و نافرمانی جناب امیر می ورزیدند و هرگز کلام ارشاد نظام آن جناب را بسمع اصغا گوش نمی کردند و دعوت او را اجابت نمی نمودند و خلاف او امر و نواهی امام بحق بعمل می آوردند و هرگاه بر خدمات معین و منصوب می شدند دست ظلم و خیانت بر بندگان خدا و مال الله دراز می ساختند و در حق صحابه کبار برای گرم بازاری خود زبان طعن می کشادند و این جماعه اند پیشوایان روافض و اسلاف ایشان و مسلم الثبوت نزد آنها که بنای دین و ایمان خود در آن طبقه بر روایات و منقولات این فساق و منافقین نهاده اند و اکثر روایات اینفرقه از جناب امیر بوساطت همین اشخاص است و سبب درآمد این فساق و منافقین درین باب از روی تواریخ چنان به

وضوح پیوسته که قبل از واقعه تحکیم بسبب کثرت و غلبه شیعه اولی از مهاجرین و انصار در لشکر حضرت امیر اینها مغلوب و معطل مانده بودند چون واقعه تحکیم رو داد و از انتظام امور خلاف یأس حاصل شد و مدت موعوده خلافت نیز قریب به انقضاء رسید و دوره ملک عضو نزدیک آمد شیعه اولی از دومه الجندل که محل تحکیم بود ازین نوع نصرت دین مایوس شده به اوطان خود که مدینه منوره و مکه معظمه و دیگر قصبات و قری حجاز شریف بود معاونت نمودند و در رنگ دیگر نصرت دین شروع نمودند از ترویج احکام شریعت و ارشاد آداب طریقت و روایت احادیث و بیان تفسیر قرآن مجید چنانچه حضرت امیر نیز بکوفه داخل شد و بهمین امور اشتغال فرمود و از جهاد اصغر بجهاد اکبر رجوع نمود و در آنوقت از شیعه اولی همراه آنجناب در کوفه غیر از جماعه قلیل که اکثر آنها در کوفه خانه دار بودند نماند این گروه میدان را خالی دیدند و داد نافرمانیها و تحکیمات و بی ادبیها نسبت بجناب امیر و بدگوئیها و طعن و تشنیع در حق یاران او از احیاء و اموات دادند و بجهت مفاسدی که مصدر آن شده بودند روی جدائی از حضرت امیر هم نداشتند و هنوز طمع مناصب و خدمات هم فی الجمله باقی بود که عراق و خراسان و فارس و دیگر بلدان این طرف در تصرف حضرت امیر بود و نیز میدانستند که حضرت امیر هم بجهت غلبه اعدا و قلت اعوان و انصار از ما دست بردار نخواهد شد و تحکیمات ما را تحمل خواهد فرمود بالجمله اگر در آنوقت حالتی که بر جناب امیر بود از صحبت ناجنسان کذائی و جدایی یاران وفادار و تسلط اعدا بر شام و مصر و دیگر بلاد عرب کسی در تواریخ مطالعه نماید بالیقین بمضمون حدیث خاتم المرسلین صلی الله علیه و سلم تصدیق نماید که (اشد البلاء علی الانبیاء ثم الامثل فالامثل) و معاملات حضرت امیر با این گروه و معاملات این گروه با آنجناب بعینها معاملات یهودیان با حضرت موسی و معاملات منافقین با جناب رسالت مآب است حذوا بحذو که نه از لشکر جدا می شدند و نه اطاعت و انقیاد داشتند بلکه همیشه باعث رنج و کدورت خاطر و ملال دل که سوهان روح است می بودند و چون روایات اهل سنت را درین باب بسبب تهمت عداوتی که

با شیعه دارند اعتبار نیست ناچار بنقل کلمات حضرت امیر از کتب معتبره شیعه می پردازد و بیشتر مصنفین و ارباب تألیف در زیدیه و امامیه گذشته اند از هر دو نقل می آرد بگوش تامل و انصاف باید شنید امام موید بالله یحیی بن حمزه زیدی در آخر کتاب خود که (اطواق الحمامه فی مباحث الامامه) است روایت نموده عن سوید بن غفله أنه قال مررت بقوم یتتقصون ابابکر و عمر فاخبرت علیا و قلت لولا انهم یرون انک تضرر ما اعلنوا ما اجترؤا علی ذلک منهم عبدالله بن سبا وکان اول من اظهر ذلک فقال علی اعوذ بالله رحمهما الله ثم نهض و اخذ بیدی و ادخلنی المسجد فصعد المنبر ثم قبض علی لحیته و هی بیضاء فجعلت دموعه تتحادر علی لحیته و جعل ینظر للبقاع حتی اجتمع الناس ثم خطب فقال (ما بال اقوام یذکرون اخوی رسول الله صلی الله علیه و سلم و وزیریه و صاحبیه و سیدی قریش و ابوی المسلمین و انا بری ممایذکرون و علیه معاقب صحبا رسول الله صلی الله علیه و سلم بالحب و الوفاء و الجد فی أمر الله یاأمران و ینهیان و یقضیان و یعاقبان لا یری رسول الله صلی الله علیه و سلم کرایهما رأیا و لایحب کحبهما حبا کما یری من عزمهما فی أمر الله فقبض و هو عنهما راض و المسلمون راضون فما تجاوزا فی أمرهما و سیرتهما رأی رسول الله صلی الله علیه و سلم و امره فی حیاته و بعد موته فقبضا علی ذلک رحمهما الله فو الذی فلق الحبه و بری النسمة لا یحبهما الا مومن فاضل و لا یبغضهما الا شقی مارق و حبهما قربه و بغضهما مروق) الی آخر الحدیث. و فی روایه (لعن الله من اضمر لهما الا الحسن الجمیل) و ستری ذلک ان شاء الله تعالی ثم ارسل الی ابن سبا فسیره الی المداین و قال (لا تساکنی فی بلده ابدًا) و چون خبر قتل محمد بن ابی بکر در مصر بحضرت امیر رسید بسوی عبدالله بن عباس که صوبه دار بصره بود از جانب حضرت امیر نامه نوشت و دفتر شکایت این گروه شقاوت پزوه دران درج فرمود و حالا آن نامه کرامت شمامه را بعینها از (کتاب نهج البلاغه) که اصح الکتب بعد کتاب الله نزد شیعه و متواتر است نقل کنم تا خوبی و بزرگی اسلاف این فرقه بشهادت امام معصوم اوضح من الشمس و ابین من الامس گردد عبارت نامه اینست (اما بعد فان مصر قد فتحت و محمد بن

ابی بکر فقد استشهد فعند الله نحتسبه ولدا ناصحا و عاملا کادحا و سیفا قاطعا و رکنا دافعا و کنت قد حثت الناس على لحاقه و امرتهم بغیائه قبل الوقعه و دعوتهم سرا و جهرا و عودا و بدءا فمنهم الاتى کارها و منهم المعتل کاذبا و منهم القاعد خاذلا اسأل الله تعالى ان يجعل لى منهم فرجا عاجلا فو الله لو لا طمعى عند لقاء العدو فى الشهاده و توطئه نفسى على المنیه لا حببت ان لا القى مع هؤلاء يوما واحد و لا التقى بهم ابدا) و نیز وقتى که خبر رسید که سفیان بن عوف که از قبيله بنى غامد و از امراء معاویه بود سواران او به شهر انبار رسیده اند و رعیت آنجا را بقتل رسانیدند حضرت امیر خطبه فرمود و در ان خطبه این عبارت ارشاد اشارت مندرج است (و الله یمیت القلب و یجلب الهم ما ترى من اجتماع هؤلاء على باطلهم و تفرقکم عن حقکم فقبحا لکم و ترحا حين صرتم غرضا یرمى یغار علیکم و لا تغیرون و تغزون و لا تغزون و یعصى الله و ترضون فاذا امرتکم بالسير الیهم فى ايام الحر قلتهم هذه جماره القیظ أمهلنا حتى ینسلخ عنا الحر و اذا امرتکم بالسير الیهم شتاء قلتهم هذه صباره القر امهلنا حتى ینسلخ عنا البرد و کل هذا فرارا من الحر و القر فاذا کتتم من الحر و القر تفرون فانتم و الله من السیف افرا یا اشباه الرجال و لا رجال لکم حلوم الاطفال و عقول ربات الحجال لوددت انى لم اركم و لم اعرفکم معرفه) و نیز در همین خطبه میفرماید (قاتلکم الله لقد ملاتم قلبى قیحا و شحنتم صدرى غیظا و جرعتمونى نغب التهمام انفاسا فافسدتم على رأى بالخذلان و العصیان حتى قالت قریش ان ابى طالب رجل شجاع و لکن لا علم له بالحرب لله ابوهم و هل احد اشد لها مراسا و اقدام فیها مقاما منى حتى لقد خضت فیها و ما بلغت العشرين و ها انا ذرفت على الستین و لکن لا رأى لمن لا یطاع) و در خطبه دیگر میفرماید (ایها الناس المجتمعه ابدانهم، المختلفه اهواءهم، کلامکم یوهى الصم الصلاب و فعلکم یطمع فیکم الاعداء، تقولون فى المجالس کیت و کیت فاذا حصر القتال فانتم حیدى حیاد، ما عزت دعوه من دعاکم، و لا استراح قلب من قاساکم، اعالیل بأضالیل وداع ذى الدین المطول) و در خطبه دیگر فرماید (المغرور و الله من غررتموه و من فاز بکم فاز بالسهم الباخس و من رمى بکم فقد رمى ما فوق

ناضل اصبحت و الله لا اصدق قولكم و لا اطمع فى نصرکم و لا اوعد العدو بکم) و نیز در خطبه دیگر وقتیکه استنفار مردم بسوی اهل شام میکرد فرمود (اف لکم لقد سئمت عتابکم، یا ایها الذین آمنوا ما لکم اذا قیل لکم انفرؤا فی سبیل الله اتافلتم إلی الارض ارضیتُم بِالْحَیَاةِ الدُّنْیَا مِنْ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَیَاةِ الدُّنْیَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ (٣٨) (التوبه) عوضاً، و بالذل من العز خلقاً؟ اذا دعوتکم الی جهاد اعدائکم دارت اعینکم کانکم من الموت فی غمره و من الزهوق فی سکره یرتج علیکم حواری فتعمهون و کان قلوبکم مألوسه فانتم لا تعقلون ما انتم فی منعه لیستخشن اللیالی و ما انتم برکن یمال بکم و لا ذو وفر و عز یفتقر الیکم ما انتم الا کابل ضل رعاتها فکلما جمعت من جانب انتشرت من جانب آخر و بئس لعمر الله مسعر نار الحرب انتم تکادون و لاتکیدون و تنقص اطرافکم و لاتمتعضون و لاینام عنکم و انتم فی غفله ساهون) و نیز در خطبه دیگر میفرماید (منیت بمن لا یطیع اذا امرت و لا یجیب اذا دعوت لا ابا لکم ماتتظرون بنصرکم ربکم؟ اما دین یجمعکم و لاحمیه تحمیکم اقوم فیکم مستصرخا و انادیکم متغوثا فلا تسمعون لی قولاً و لاتطیعون لی امراً حتی یکشف الامور عن عواقب المساءه فما یدرک بکم ثار و لا یبلغ منکم مرام دعوتکم الی نصر اخوانکم فجرجرتم جرجرت الجمل الاشر و تشاقلتم تثاقل النضو الادبر ثم خرج الی منکم جند متذایب ضعیف (یُجَادِلُوكَ فِي الْحَقِّ بَعْدَمَا تَبَيَّنَ كَاثِمًا يُسَاقُونَ إِلَى الْمَوْتِ وَهُمْ يَنْظُرُونَ (٦) (الانفال) و نیز در ذم و طعن یاران کذائی فرماید (کم اداری کما یداری البکاء العنیده و الثیاب المتداعیه کلما خیطت من جانب تهتکت من جانب آخر و کلما اظل علیکم منسر من مناسر الشام اغلق کل رجل منکم بابیه و انجحر انجحار الضبیه فی حجرها و الضبیع فی وجارها و نیز در خطبه دیگر فرماید (من رمی بکم فقد رمی بافوق ناصل انکم و الله لکثیر فی الباحات قلیل تحت الرايات) و این خطب را بتمامها رضی در (نهج البلاغه) ذکر کرده و سوای او دیگر امامیه نیز در کتب خود روایت کرده اند و علی بن موسی بن طاوس سبط محمد بن الحسن طوسی شیخ الطایفه گفته است که آن امیرالمؤمنین کان یدعو الناس علی منبر الکوفه الی قتال البغاه فما اجابه الا رجلاں فتنفس الصعداء وقال ابن یقعان باز

ابن طاوس میگوید که هؤلاء خذلوله مع اعتقادهم و اظهارهم لفرض طاعه و انه صاحب الحق و ان الذين ينازعونه على الباطل و كان عليه السلام يداريهم و لكن لا تجديه المداراه نفعا و قد سمع قوما من هؤلاء ينالون منه في مسجد الكوفة و يستخفون به فاخذ بعضادتي الباب و انشد متمثلا.

بیت:

هنيئا مريئا غير داء مخامر * لعزه من اعراضنا ما استحلت

فیئس منهم کلهم و دعا علیهم. و از مجموع این خطبه‌ها و روایت ابن طاوس ثابت شد که حضرت امیر در حق این فرقه که مدعیان شیعیات آنجناب بودند کلمه قاتلکم الله و قبحا لکم و ترحا ارشاد فرموده و نیز قسم یاد فرموده بر آنکه هرگز گفته ایشان را تصدیق نخواهد فرمود و جابجا بعضیان اوامر خود و نشنیدن کلام خود وصف نمود و از دیدن ایشان و شناختن ایشان بیزار بود و اینها غیر از خذلان آنجناب و تجریع همو دل آنجناب را پر از غصه و غضب کردن بلکه پس پشت در مسجد نشسته بد گفتن و استخفاف نمودن آنجناب شیوه نداشته اند و نیز معلوم شد که جمیع شیعه آن وقت درین عمل شریک و درین نکوهش و نفرین داخل بودند سوای دو کس پس چون حال صدر اول و قرن افضل که نیر روی نرگس و گل سرسبز این فرقه اند چنین باشد وای بر حال دیگران.

طبقه سوم: از اسلاف شیعه جماعه بودند که سید مجتبی سبط مصطفی فلذه کبد زهراء امام حسن علیه السلام را بعد از شهادت حضرت امیر علیه السلام باعث شدند و چهل هزار کس بر موت بیعت کردند و بر قتال معاویه ترغیب نموده بیرون کوفه بر آوردند و نیت فاسده ایشان تصمیم یافته بود که آنجناب را در ورطه هلاک اندازند چنانچه در اثنای راه به سبب تنخواه آنجناب را آزرده خاطر ساختند و به قول و فعل با او بی ادبیا بعمل آوردند تا آنکه مختار

ثقفی که خود را از شیعه خاص قرار میداد مصلی نماز را از زیر قدم مبارکش ربود و لعینی دیگر کلند بر پای مبارکش زد و چون نوبت بمقابله و مقاتله رسید بدنای معاویه راغب شده ترک نصرت آن امام بحق نموده خسران دنیا و آخرت برای خود اندوختند حال آنکه خود از مخصوصان شیعه آنجناب و شیعه والد عالی مقدارش میگفتند و مذهب تشیع احداث کرده و بنیاد نهاده آنهاست احوال این جماعه را سبد مرتضی در کتاب (تنزیه الانبیاء و الائمة) بهمین تفصیل ذکر کرده در مقام عذر از جانب حضرت امام حسن در مصالحه که با معاویه نمودند و بخلع خلافت تن در داد و نیز در (کتاب الفصول) امامیه مسطور است که رؤساء اینها پنهان با معاویه مکاتبات و مراسلات داشتند و او را بر حرکت بر میغلانیدند و می نوشتند که هان زود شو تا امام را بتو سپاریم و روسیاهی دنیا و آخرت بچند خرمهره ناپاک بستانیم بلکه بعضی از اینها اراده فتک و دغا با امام نیز در خاطر داشتند و نزد امام این همه فسادات و ارادات ایشان بثبوت رسیده و بحد یقین انجامیده بود بنابراین تن بمصالحه در داد و ناچار بخلع خلافت راضی شده اینست ترجمه خلاص عبارت فصول که از کتب معتبره امامیه است.

طبقه چهارم: از اسلاف شیعه اکثر کوفیان اند که با حضرت سبط شهید قره عین رسول فلذه کبد البتول حسین مقتول بالحاح تمام عرایض و اخلاص نامها فرستاده نرد دغا باختند و اول آنجناب را بجد تمام باعث شدند که از حرام آمن مکه بجانب کوفه حرکت فرماید چون آنجناب نزدیک رسید و نوبت بمقابله و مقاتله اعدا و امتحان صدق و اخلاص انجامید هر همه راه خذلان پیمودند و با وجود کثرت عدد و عدد از امداد و نصرت آن مظلوم تقاعد نمودند بلکه برخی ازیشان با دشمنان آنجناب خوفا و طمعاً رفیق شده باعث شهادت آنجناب و رفقاء او گشتند تا آنکه اطفال شیر خواره اهل بیت بفریاد العطش جان دادند و مخدرات و مستورات اهل بیت عریان و برهنه شهره عالم شدند و این همه به علت بی وفائی و دغا بازی این گروه واقع شد.

طبقه پنجم: از اسلاف شیعه کسانی بوده اند که در وقت تسلط مختار بر عراق و دیگر بلاد آن ضلع از حضرت امام زین العابدین برگشته بجهت موافقت مختار کلمه محمد بن الحنفیه می خواندند و او را امام خود می دانستند حال آنکه او از نسل رسول صلی الله علیه و سلم نبود و امامت او وجهی ندارد و احوال این فرقه سابق به تفصیل مذکور شد که آخرها از دایره دین خروج کرده به نبوت مختار و آمدن وحی بسوی او قایل شده بودند.

طبقه ششم: از اسلاف شیعه کسانی گذشته اند که اول حضرت زید شهید را باعث شدند بر خروج و با وی رفاقت کردند چون نوبت بمقابله رسید انکار امامت او نمودند و به بهانه آنکه او از خلفاء ثلاثه تبری نمیکنند او را گذاشته بکوفه خزیدند و آن امام زاده مظلوم را در دست دشمنان او گذاشتند تا آنکه شهید شد و واقعه امام حسین از سر تازه گشت آری بالفرض اگر او امام نبود امام زاده خو بود و اگر او از خلفاء ثلاثه تبرا نمیکرد چه قصور داشت سابق در کلام فاضل کاشی از ائمه عظام روایات صحیحیه گذشته است که بد گفتن خلفا در نجات و دخول جنت ضرور نیست و اگر او اقرار به امامت امام محمد نداشت نیز از دایره ایمان بیرون نبود چنانچه از همان روایات مفهوم میشود و با اینهمه آخر مظلوم بود در دست نواصب که اعداء جمیع اهل بیت اند و اعانت مظلوم اگر چه کافر باشد خاصه چون در دست کافران گرفتار شود و با وصف قدرت فرض قطعی است.

طبقه هفتم: از اسلاف شیعه کسانی بوده اند که صحبت ائمه و تلمذ ایشان را ادعا می نمودند و ائمه آنها را تکفیر و تکذیب میفرمودند و اگر این جماعه را نام بنام بتحریر آریم و فرمودهای ائمه را در حق ایشان از کتب امامیه برنگاریم دفتری باید طویل و کتابی باید دراز لیکن بحکم (ما لایدرک کله لایترک کله) بتحریر بیاریم لکن نبذی از فضایل و مناقب این بزرگان و برخی از عقاید ایشان ضرور و واجب دانسته خدمت شما تقدیم نموده که باید دانست که مدار تشیع خصوصا مذهب امامیه بر جماعه ایست که حق تعالی را جسم ذی الابعاد

ثلاثه اعتقاد میکردند مثل هشامین و شیطان الطاق و میثمی و این عقیده ایشان در (کافی) کلینی مذکور است هیچ کس را جای انکار نیست و طایفه از ایشان صورت هم برای حق تعالی ثابت میکردند مثل هشام بن الحکم و شیطان الطاق و طایفه تا ناف اجوف و کاواک و پائین ناف صمد و کنده اعتقاد می کردند مثل هشام بن سالم و میثمی و بعضی از ایشان حق تعالی را در ازل جاهل میدانستند مثل زراره بن اعین و بکیر بن اعین و سلیمان جعفری و محمد بن مسلم و غیرهم و اکثر ایشان مکان و جهت نیز ثابت کنند بعضی از پیشوایان ایشان دیک الجن شاعر و غیره بی دین محض بوده اند که اصلا اعتقاد بصانع و انبیا و بعث و معاد نداشته اند و بعضی نصرانی بوده اند که اصلا تغیر زی و لباس و ترک معاشرت اقوام خود نکردند و با آنها محشور بودند مثل زکریا بن ابراهیم نصرانی که شیخ الطایفه ابوجعفر طوسی در (تهذیب) ازو روایت دارد و جماعه از اسلاف ایشان گذشته اند که حضرت صادق در حق ایشان فرموده که یروی عنا الا کاذیب و یفتری علینا اهل البیت مثل بنان که کنیت او ابو احمد است و جماعه گذاشته اند که از عقاید ایشان حضرات ائمه مردم را تحذیر فرمودند و رواه اخبار و نقله آثار از حضرات نزد امامیه همین جماعت اند روی الکلینی عن ابراهیم بن محمد بن الخزار و محمد بن الحسین قالوا دخلنا علی ابی الحسن الرضی علیه السلام فقلنا ان هشام بن سالم و المیثمی و صاحب الطاق یقولون ان الله تعالی اجوف من الرأس الی السره و الباقی صمد فخرالله ساجدا ثم قال سبحانه ما عرفوک و لا وحدوک فمن اجل ذلك و صفوک و در حق همین جماعه مذکورین و زراره بن اعین نیز حضرت صادق دعاء بد فرموده است و گفته است اخزاهم الله چنانچه در مقام خود بیاید ان شاء الله تعالی و ایضا روی الکلینی عن علی بن حمزه قال قلت لابی عبدالله علیه السلام سمعت هشام بن الحکم یروی عنکم ان الله جسم صمدی نوری معرفته ضروری یمن بها علی من یشاء من عبادہ فقال سبحان من لا یعلم احد کیف هو الا هو (فَاطِرُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ جَعَلَ لَكُم مِّنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَمِنَ الْأَنْعَامِ أَزْوَاجًا يَذُرُّكُمْ فِيهِ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ) (۱۱) (الشوری) لا یحد و لا یحس و لا یحیط به شیء و لا جسم و لا

صوره و لا تخطيط ولا تحديد و جماعه از اسلاف ايشان ناؤسيه اند كه منكر موت حضرت جعفر صادق اند و ايشان را مهدى موعود اعتقاد كنند و امامت ائمه باقيه را انكار نمايند و اكثر رواه ايشان واقفيه اند و جابجا در اسماء الرجال ايشان ديده ميشود كه كان فلان من الواقفيه و اين هردو فرقه عدد ائمه و تعين اشخاص آنها را منكرند چنانچه در باب اول گذشت و منكر امامت نزد شيعه مثل منكر نبوت است و اينها بى محابا از اين هر دو فرقه روايات بسيار در صحاح خود وارد كنند حال آنكه هر دو فرقه مذهب خود را نيز از حضرات روايت کرده اند پس كذب آنها صريح ثابت شده و جماعه از اسلاف ايشان امام وقت را ندانسته اند و تمام عمر در تردد و تحير گذرانیده در وعيد (من مات و لم يعرف امام زمانه مات ميتة جاهليه) داخل گردیده مثل حسن بن سماعه و بنى فضال و عمر بن سعيد و غيرهم من رواه الاخبار و از جاروديه نيز در كتب صحيحه ايشان روايات موجود است حال آنكه مذهب جاروديه معلوم است و جماعه از اسلاف ايشان اختراع كذب نموده و اصرار بران داشته اند مثل ابى عمير و ابن المعره و النظيرى و بعضى از ايشان را حضرت صادق از مجلس خود رانده و هرگز پروانگى آمدن نزد خود نداده مثل ابن مكان و بعضى از ايشان به دروغ خود اقرار کرده اند مثل ابوبصير و بعضى از ايشان بدائيه غاليه اند كه نزد جمهور شيعه آن نوع بد اباطل است مثل دارم بن الحكم و ريان ابن الصلت و ابن هلال جهمی و زراره و ابن سالم و بعضى رواه ايشان بعضى را تكذيب نموده اند در روايات مثل هشامين و صاحب طاق و ميثمى كه با هم تكذيب داشته اند و نيز از رواه اخبار و آثار ايشان ابن عياش است كه او را در رجال خود كذاب مى نويسند و از ائمه روايت مى كنند كه او را تكذيب فرمودند و ابن بابويه صاحب رقعہ مزوره از متقدمين و شريف مرتضى از متأخرين نيز يادگار مسيلمه كذاب اند و اين دعاوى كه مذکور شد دلايل آنها در باب آينده از كتب معتبره اينها منقول خواهد شد و مع هذا علماء ايشان كه بر كتب اسماء الرجال خود و احوال اسلاف خود اطلاع دارند ممكن نيست كه انكار اين دعاوى نمايند و اگر

جاهلی یا ناواقفی تردد کند ازو شکایت نیست که در باب آینده تردد او زایل خواهد شد ان شاء الله تعالی درینجا نکته ایست بس عمده که آن را بکمال غور باید شنید.

باید دانست که جمیع فرقه های شیعه دعوای اخذ علوم خود از اهل بیت می نمایند و هر یک ازینها به امامی یا امام زاده خود را نسبت می کند و از وی اصول و فروع مذهب خود را روایت می نمایند و بعضی فرقه ها بعضی دیگر را تکذیب و تضلیل و تکفیر می کنند و در اصول عقاید خصوصا در امامت با هم تناقض صریح دارند پس این اختلاف و تناقض ایشان عاقل را دلیل دروغگوئی همه فرقه ها بس است زیرا که از یک خانه این همه توطیاء مختلف و روایتهای متناقض نمی تواند برآمد و الا بعضی اهل آن خانه کذاب و دروغگو و گمراه کننده خلق الله باشند و این را نص قرآنی باطل می کند قوله تعالی (وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَى وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتِينَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا) (۳۳) (الاحزاب) و نیز احوال بزرگان اهل بیت خصوصا ائمه از روایات تواریخ بالیقین معلوم است که از بهترین بندگان خدا و حق پرست و تابع دین و آئین جد خود بوده اند دروغ گفتن و برای ریاست خود مردم را فریب دادن از ایشان امکان ندارد پس معلوم شد که اهل بیت ازین همه روایات و حکایات بری و بیخبراند و این فرقه هاء مختلف روایات مذهب خود بالا بالا ساخته اند که اصلی ندارند قوله تعالی (أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْقُرْآنَ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا كَثِيرًا) (۸۲) (النساء) و اختلافی که در اهل سنت است اول اختلاف اجتهادی است که ایشان از قرن صحابه گرفته تا وقت فقهاء اربعه همه را مجتهد دانند و مجتهد برای خود عمل میکند و اختلاف آرا جبلی نوع انسان است اختلاف روایت نیست که شاهد دروغ و افترا تواند شد دوم آنکه اختلاف اهل سنت همه در فروع فقه است نه در اصول عقاید و اختلاف فروعی بنا بر اجتهاد دلیل بطلان مذهب نمی تواند شد مانند اختلاف مجتهدین امامیه در مسائل فقهیه مثل پاکی و ناپاکی شراب و تجویز و عدم تجویز وضو بگلاب.

حالا مأخذ علوم شیعه از اهل بیت باید شنید هر چند در باب اول این مبحث به طریق اجمال گذاشته است اما تفصیل رنگ دیگر دارد غلام که سر گروه همه فرقه‌ها اند همه در اصل شاگردان عبدالله بن سبا اند و او خود را تلمیذ خاص و محروم با اختصاص حضرت امیر می‌دانست و مختاریه و کیسانیه از حضرت امیر و حسنین و محمد بن علی و ابو هاشم بن محمد بن علی مذهب خود را روایت کنند و زیدیه از حضرت امیر و حسنین و امام زین العابدین و زید بن علی بن الحسین و یحیی بن زید و باقریه از پنج کس یعنی از حضرت امیر تا امام باقر و ناؤسیه از شش کس ازین پنج و حضرت امام صادق و مبارکیه از هفت کس این شش و اسماعیل بن جعفر و قرامطه از هشت کس این هفت و محمد بن اسماعیل و شمطیه از دوازده کس این هشت و محمد بن جعفر و موسی بن جعفر و عبدالله بن جعفر و اسحق بن جعفر و مهدویه از بیست و دو کس که نام آنها در باب اول مذکور شد و ایشان جمیع پادشاهان مصر و مغرب را که از نسل محمد مهدی گذشته اند امام دانند و اعتقاد عصمت و علم ممحیط در آنها نمایند چنانچه ابو محمد نجم الدین عماره بن علی بن زید المذحجی شاعر مشهور در قصیده میمیه خود که در مدح فایز بن ظافر و وزیر او که صالح بن زریک بود میگوید

بیت :

اقسمت بالفائز المعصوم معتقدا * فوز النجاه و اجر البر فی القسم

و پادشاهان مذکورین نیز خود را معصوم و عالم بعلم غیب و علوم غریبه از کیمیا و سیمیا می‌گفتند چنانچه تواریخ مصر و مغرب بر آن شاهدند و نزاریه از هژده کس که اول ایشان امیرالمؤمنین و آخر ایشان مستنصر است و امامیه اثنا عشریه از دوازده کس که اول ایشان امیرالمؤمنین و آخر ایشان امام محمد مهدی است پس اگر مثلاً معتقدات امامیه را اصلی می بود حضرت زید بن علی چرا علی رؤس الاشهاد باین شدت و غضب بر احوال انکار می نمود

و او را از مجلس خود میراند و علی هذا القیاس معتقدات دیگر فرق را نیز باید فهمید و موید دروغ این فرقه ها آنست که هر چند جمیع اینها برای خود کتابها ساخته اند و دفترها پرداخته و در همه اینها علماء و فضلا صاحبان تقریر و تحریر گذشته اند اما درین ملک کتابهای امامیه دیده میشوند و کتابهای دیگران کمیاب و نادر الوجود است و حال علماء آنها از حال علماء امامیه توان دریافت و حال علماء امامیه و رواه اخبار ایشان سابق مذکور شد که بعضی از ایشان مرتکب کبیره اند مثل کسانی که حضرت امیر از ایشان حکایت می فرمود و بعضی فاسد المذهب والدیانه و مجسمه و مشبهه و بعضی مجاهیل و ضعفا و بعضی کذابین و وضاعین و بعضی آنانکه خود ایشان در جرح و تعدیل شان مختلف اند واحد الطرفین مرجح نه شده و بعضی راوی از خطوط و رقعات که اصلا محل اعتماد نیست زیرا که خط خود را مشابه بخط دیگر کردن نزد ماهران این صنعت سهل کاریست علی الخصوص خط امام غایب که تا حال آن را کسی ندیده و نشناخته و بعضی از رواه ایشان مسئله در رقعہ می نوشت و شب هنگام در سوراخ درختی میگذاشت و صباح آن رقعہ را نزد شیعه می آورد که در اثناء سطور آن رقعہ جواب آن مسئله مرقوم می بود و می گفت که این خط امام است و همه امامیه از وی باور میداشتند.

آمدیم بر ذکر علما و کتابهای هر فرقه که درین رساله از اهم مهمات است تا در وقت نقل از کتابی یا عالمی سامع را اشتباه نیفتد که این کتاب یا عالم از کدام فرقه است و نزد شیعه چه رتبه دارد مقوله او یا روایت او شایان اعتبار هست یا نیست. اما غلام پس عالم اول ایشان عبدالله بن سباست بعد از ان ابو کامل بنان و مغیره عجلی و این هر دو را حضرت صادق نفرین فرموده و تکذیب نموده و گفته انها یفتریان علینا اهل البیت و یرویان عنا الاکاذیب و نصیر و اسحق و علباء و زرام و مفضل صیرفی و سریع و یزیغ و محمد بن یعفور و غیرهم و مقالات ایشان همه خرافات است قابل گفتن و شنیدن نیست و اما کیسانیه پس اعلم علماء ایشان کیسان است که خود را تلمیذ محمد بن علی میگفت بعد از ان ابوکریب ضریر و اسحق

بن عمر و عبدالله بن حرب و غیرهم و اما زیدیه پس اعلم علماء ایشان یحیی بن زید است و دیگر یاران زید بن علی و ایشان را روایات بسیار است از امیرالمؤمنین و سبطین و سجاد و زید شهید و یکی از ائمه ایشان ناصر است که مذهب او مشهور است که رجلین را غسل و مسح هر دو باید کرد و از اجله علماء ایشان هادی است که بعد سنه دویست و هشتاد ترویج این مذهب نمود و پسر او مرتضی نیز عالم بزرگ اینهاست و این هر دو از سادات حسنیه بودند و خود را زیدیه خالص گویند و زیدیه غیر خالص جماعه دیگرند که خود را زیدیه گویند و در مذهب تفاوت دارند علماء ایشان جارود بن احمد بن محمد بن سعید سیبی همدانی است و ابن عقده و سلیمان و بترتومی و خلف بن عبدالصمد و نعیم بن الیمان و یعقوب و حسین ابن صالح و اخطب خوارزمی صاحب مناقب امیرالمؤمنین نیز از زیدیه است و همچنین صاحب عقاید الاکیاس و اکثر زیدیه غیر از زیدیه خالص در اصول تابع معتزله اند مگر در مسائل معدوده مثل امامت و صاحب الکبیره کافر نعمه فاسق و در فروع تابع ابوحنیفه اند و برخی تابع شافعی مگر در بعضی مسایل مثلاً انکار مسح خفین و اما اسماعیلیه پس علماء ایشان مبارک و عبدالله بن میمون قداح و غیاث صاحب کتاب البیان و محمد بن علی برقی و مقنع و مهدویه را که شعبه ایست از اسماعیلیه در اول امر عالمان و کتابها نبودند زیرا که رئیس ایشان را محمد بن عبدالله الملقب بمهدی اکثر اهل عراق و حجاز از اجلاف و شورپشتان سپاهی پیشه نمیکرویدند حتی که عزیز که از اولاد او بخلافت رسیده بود روز جمعه بر سر منبر آمده تا خطبه بخواند در آنجا رقعہ یافت که در وی این ابیات مرقوم بود.

شعر:

انا سمعنا نسبا منکرا * یتلی علی المنبر فی الجامع

ان کنت فیما تدعی صادقا * فاذا ذکر ابا بعد الاب الرابع

و ان ترد تحقیق ما قتلته * فانسب لنا نفسک كالطائع

اولا دع الانساب مستوره * و ادخل بنا فی النسب الواسع

فان انساب بنی هشم * يقصر عنها طمع الطامع

و ذکر طایع بالله خلیفه عباسی درین ابیات برای آنست که این قصه در ایام خلافت او بود در بغداد و دیگر بلاد اسلام و نسب او در اشتهار کالشمس فی رابعه النهار است و در پدر چهارم او که بحث کرده و گفته فاذا ذکر ابا بعد الاب الرابع از آنست که پدر چهارم او پدر مهدیست عبدالله بن عبدالله و به همین نسبت اینها را عبیدین گویند و چون مهدی را دعوای مهدویه در سر گرفت و این دعوی بی موافقت نام پدر خود با نام پدر شریف آن حضرت صلی الله علیه و سلم صورت نمی بست ناچار پدر را جد و جد را پدر گردانید و باین نسق نسب خود را بیان میکرد که هو محمد بن عبدالله بن عبیدالله بن القاسم بن احمد بن محمد بن اسماعیل بن جعفر الصادق و بعد از آنکه تسلط ایشان در دیار مغرب و مصر مستحکم شد و دیر کشید و مردم بسیار بطمع مال و مناسب در مذهب ایشان در آمدند علما و فضلا و ادبا نیز در اینها پیدا شدند از سرآمد علماء ایشان ابو الحسن علی بن النعمان و ابو عبدالله محمد بن النعمان در ایام معز و عزیز گشته اند و ابوالقاسم عبدالعزیز در زمان حاکم و عامر بن عبدالله رواحی و علی بن حمد بن علی صلیحی در زمان مستنصره و از جمله کسانی که بطمع مال و جاه در مذهب ایشان در آمد فقیه عماره یمنی است که در دولت عبیدین مثل او پیدا نشد و در غایت علم و فضل بود و بسبب در آمدن او درین مذهب جمعی کثیر از اتباع و تلامذه او گمراه شدند و مثل مشهور صادق آمد که

شعر:

ان الفقيه اذا غوى و اطاعه * قوم غوو معه فضاع و ضيعا

مثل السفينه اذ هوت فى لجه * غرقت و يغرق ما هنالك اجمعا

و از اولاد مهدی مذکور نیز بعضی علما بوده اند مثل عزیز بالله که مرد ادیب و فاضل و شاعر بود و معز و حاکم بن المعز و اکثر اینها ادعاء علم غیب میکردند خصوصا حاکم که میگفت در طور با من مناجاه و مکالمه میشود چنانچه با حضرت موسی شده بود و بار بار بطور میرفت و علم کیمیا را نیز میدانست و تعویذ الحاکم در فن کیمیا مشهور است و کتاب الهیاکل او نیز از مشاهیر کتب است بالجمله اخبار ایشان در همه دانی و غیب شناسی بر السنه مورخین مذکور و در کتب تواریخ مسطور است نوشته اند که روزی عزیز بر سر منبر آمد درین جا کاغذی دید که در وی این قطعه مرقوم بود

شعر:

بالظلم و الجور قد رضينا * و لیس بالكفر و الحماقه

ان كنت اعطيت علم غيب * فقل لنا كاتب البطاقه

و حاکم از جمله اینها خیلی غلو رفض داشت چند کس را بخفیه فرستاده بود که اجساد شیخین را از جوار سید المرسلین صلی الله علیه و سلم بر آرند پس چون بمدینه منوره رسیدند یکی را از علویان که در قرب مسجد و روضه مطهره خانه داشت فریب داده در خانه او جا گرفتند شب هنگام بنقب زدن و کافتن مشغول می شدند تا آنکه نقب بقرب جسد مبارک رسید ناگاه در مدینه تاریکی عظیم پیدا شد و غباری شدید برخاست و لمعان بروق خواطف و هبوب ریاح عواصف شروع شد تا آنکه مردم بهلاک خود یقین نمودند و از نجات و خلاص مایوس شدند ناچار آن علوی و عشایر او امیر مدینه را بکار پردازی آن مردم اطلاع داد پس

امیر آنها را گرفته بقتل رسانید و فی الفور تاریکی و صواعق تسکین پذیرفت کذا ذکره القاضی الفاضل ابو عبدالله منصور السمنانی فی کتاب الاستنصار و اما نزاریه پس اعلم علماء ایشان حسن بن صباح حمیری بود بعد از آن ابوالحسن سلیمان بن محمد که ملقب به راشد الدین است صاحب قلاع اسماعیلیه و او مرد فاضل ادیب شاعر بود و رسایل بدیعه دارد در فن انشاء از آنجمله است نامه او برای سلطان نورالدین محمود بن سلطان علاء الدین شهید زنگی پادشاه شام و حلب وقتی که صلاح الدین ابن ایوب از طرف او فتح مصر نمود و از دست مهدویه انتزاع کرد و سلطان نورالدین برای راشد الدین مذکور که خود را از بقایای عبیدیان میگفت نیز نامه تهدید آمیز نوشت در جواب نامه سلطان می نویسد.

نظم:

یا للرجال لامر هال منقطعه * ما ترقط علی سمعی توقعه

یا ذا الذی بقراع السیف هددنا * لاقام قائم جنبی حین تصرعه

قام الحمام الی البازی یهدده * و شمرت لقراع الاسد اضبعه

اضحی یسد فم الافعی باصبعه * یکفیه ما ذا یلاقی منه اصبعه

وقفنا علی تفاصیله و جمله و علمنا ما هددنا به من قوله و فعله فیا لله العجب من ذبابه تطن بأذن قیل و بعوضه تعد فی التماثل و قد قالها قبلک قوم آخرون فدمرناهم و ما کان لهم ناصرون ام للحق تدحضون و للباطل تنصرون (إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا اللَّهَ كَثِيرًا وَانْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ) (الشعراء) اما ما صدرت به قولک من قطع راسی و قلعت لقلاعی فی الجبال الرواسی فتلك امانی کاذبه و خیالات غیر

صائبه فان الجواهر لا تزول بالاعراض كما ان الارواح لا تضمحل بالامراض كم بين قوى و ضعيف و دنى و شريف و ان عدنا الى و المحسوسات و عدلنا عن البواطن و المعقولات قلنا اسوه برسول الله صلى الله عليه و سلم فى قوله (ما اودى نبى مثل ما اوديت) و قد علمتم ماجرى فى عترته و اهل بيته و شيعته و الحال ما حال و الامر ما زال و لله الحمد فى الآخرة و الاولى اذ نحن مظلومون لظالمون و مغضوبون لاغاصبون (وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا) (الاسراء) (۸۱) و قد علمتم ظاهر حالنا و كيف قتال رجالنا و ما يتمنون من الفوت و يتقربون الى حياض الموت (قُلْ إِنْ كَانَتْ لَكُمْ الدَّارُ الْآخِرَةُ عِنْدَ اللَّهِ خَالِصَةً مِنْ دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوْا الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ) (۹۴) وَلَنْ يَتَمَنَّوَهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ (۹۵) (البقره) و فى الامثال السائره او للباطل تهددون بالشط فهى للبلاء جلبابا و تدرع للرزايا اثوابا و لا تكونن كالباحث عن حتفه بظلفه و الجادع مارن انفه بكفه و اذا وقفت على كتابنا فكن من امرنا بالمرصاد و من حيلتك على اقتصاد ثم اقرا اول النحل و آخره الصاد.

شعر:

بنا نلت هذا الملك حتى تأثلت * بيوتك فيه و اشمخر عمودها

فاصبحت ترمينا بنبل قد استوى * مغرسها فينا و فينا جريدها

اما اماميه خصوصا اثنا عشرية پس علماء اينها در كثر حدى ندارند و مشاهير قدماء ايشان قيس بن سليم بن قيس هلاليس و ابان و هشام ابن الحكم و هشام ابن سالم و صاحب الطاق و ابولاحوص و على بن منصور و على بن جعفر و بنان بن سمعان كه كنيه او ابو احمد است مشهور بجزريست و ابن ابى عمير و عبدالله بن مغيرع و نظيرى و ابو بصير و محمد بن الحكم و محمد بن الفرغ الرجنى و ابراهيم خزار و محمد بن الحسين و سليمان جعفرى و محمد بن مسلم و بكير بن اعين و زراره بن اعين و پسران اين دو و سماعه ابن مهران و على بن ابى

حمزه و عیسی و عثمان و علی هرسه بنی فضال و احمد بن محمد بن عبدالله ابونضره البرنطی و یونس بن عبدالله القمی و ایوب بن نوح و حسن بن عیاش بن الحریش و علی بن مظاهر واسطی و احمد بن اسحاق و جابر جعفی و محمد بن جمهور قمی و حسین بن سعید و عبدالله و عبیدالله و محمد و عمران و عبدالاعلی کلهم بنو علی ابن ابی الشیعه و اولاد ایشان و جد ایشان و مصنفین اثنا عشریه صاحب معالم الاصول فخر المحققین و محمد بن علی الطرازی و محمد بن علی الجیاعی و ابوالفتح کراجکی و الکفعمی و جلال الدین حسن ابن احمد شیخ شیخ مقتول و محمد ابن حسن الصفار و ابان بن بشر البغال و عبید بن عبدالرحمن خثعمی و فضل بن شادان قمی و محمد بن یعقوب الکلبینی الرازی و علی بن بابویه قمی و حسین بن علی بن بابویه قمی و محمد بن علی بن بابویه قمی و این قمی غیر آن قمی است که بخاری به وی استشهاد کرده است در روایت حدیث (الشفاء فی ثلاث شرطه محجم و شربه عسل و کیه بنار) در کتاب الطب از صحیح خود گفته است و رواه القمی عن لیث عن مجاهد زیرا که ابن بابویه قمی از اهل قرن رابع است و لیث از اهل قرن ثانی امکان نیست که لیث را دیده باشد و از وی روایت کرده و اگر رواه عن لیث را بر ارسال و روایت بالواسطه حمل کنیم حالانکه خلاف متعارف بخاری است در امثال این مقامات نیز درست نمیشود زیرا که وفات بخاری در وسط مائه ثالثه است پس ابن بابویه از وی متأخر است بزمان بسیار بوی چه قسم استشهاد تواند کرد و لنعم ما قیل فی میلاد البخاری و وفاته و سنی عمره ولد فی صدق (۱۹۴) و عاش حمیدا (۶۲) و مات فی نور (۲۵۶) و درین مقام بعضی از بزرگان متأخر را در فهم عبارت سمعانی غلط افتاده چنان گمان برده اند که این قمی همان قمی است که بخاری بوی استشهاد نموده درینجا نقل عبارت سمعانی کرده شود و منشاء غلط بیان کرده آید قال فی المنسویین الی قم و ابوجعفر محمد بن علی بن الحسین بابویه القمی نزل بغداد و حدث بها عن ابیه و کان من شیوخ الشیعه و مشهور فی الرافضه روی عنه محمد بن طلحه النعمالی و یعقوب بن عبدالله بن سعد القمی استشهاد به البخاری فی صحیحہ فی کتاب الطب فقال فی حدیث (الشفاء فی ثلاثه

شرطه محجم و شربه غسل و کیه بنار) رواه القمی عن لیث عن مجاهد عن ابن عباس و الاستاذ العمید ابوطاهر سعد بن علی بن عینی القمی صار وزیرا لسلطان سنجر بن ملک شاه الی آخر ما قال هذه عبارہ الانساب و صرح شراح البخاری بان القمی الذی استشهد به البخاری هو یعقوب بن عبد الله بن سعد القمی لابن بابویه و الظابطه فی کتاب الانساب ان یعطف احد المنسویین بنسبه واحد علی آخر بواو عطف مکتوبه بالحمزه فلعل ناسخ نسخه ذلک البعض شبها فکتب تلک الواو بالسواد حتی ظن من رواه ابن بابویه و ان ما بعده و هو قوله استشهد به البخاری مما يتعلق بحال ابن بابویه والواقع لیس کذلک بل تمت ترجمه ابن بابویه الی قوله روی عنه محمد بن طلحه النعالی و ابتداء بقوله و یعقوب بن عبد الله بن سعد القمی استشهد به البخاری فی ترجمه اخرى و کل هذا انشاء من غلط الناسخ و تصرف النساخ اشد تغلیطا من هذا القدر و الله العاصم من کل زلل آمدیم بر اصل سخن که از دیگر علماء اثنا عشریه و مصنفین ایشان عیدالله بن علی حلبی است و علی بن مهزیار اهوازی و سالار علی بن ابراهیم قمی و ابن براح و ابن زهره و ابن ادريس که ابیات افتراء او بر شافعی رحمه الله علیه در باب دوم گذشته و مشارکت کنیت او را برین افتراء دلیر ساخته و بزعم خود از کذب صریح اجتناب نموده و نیز از علماء و مصنفین ایشان حسن کیدری است و معین الدین مصری و ابن جنید و حمزه و ابو الصلاح و ابن المشرعه الوسطی و ابن عقیل و عضایری و کشی و نجاشی و ملا حیدر آملی و برقی و محمد بن جریر طبری آملی و ابن هشام دیلمی و رجب بن رجب بن محمد البرسی الحلی و ابن شهر اشوب سروی مازندرانی و منتخب الدین ابوالحسن علی بن عبد الله که به پنج واسطه نبیره علی بن حسن بن بابویه قمی است و طبرسی و محمد بن احمد بن یحیی بن عمران اشعری صاحب نوادر الحکمه و شیخ مقتول ایشان محمد بن مکی و سعد بن عبد الله صاحب (کتاب الرحمه) و محمد بن الحسن بن الولید شیخ ابن بابویه و احمد بن فهد و میثم بن میثم البحرانی و عبدالواحد بن صیفی نعمانی و ابو عیسی الوزان و ابن الراوندی و مسیحی و ابو عبد الله محمد بن النعمان ملقب به شیخ مفید و عبد بابا ابن المعلم و سید مرتضی و سید رضی و ابو

جعفر محمد بن الحسن طوسی ملقب بشیخ الطایفه و سبط او علی بن موسی ابن طاؤس و احمد بن طاؤس و جمال الدین ابوعلی بن حسن ابن یوسف بن مطهر الحلّی مشتهر بعلامه حلّی و پسر او فخر الدین که ملقب بمحقق حلّی است و نصیر الدین بن محمد طوسی مشهور بخواجه نصیر و ابوالقاسم نجم الدین بن سعید صاحب شرایع ملقب بمحقق و تقی الدین بن داود و سدید الدین محمود حمصی و رضی الدین بن طاؤس و جمال الدین بن طاؤس و پسر او غیاث الدین و مقداد و علی بن عبدالعال و داماد او میرباقر و زین الدین مقتول و تلمذ او بهاء الدین محمد عاملی و خلیل قزوینی شارح عده و نقی مجلسی شارح من لا یحضره الفقیه و پسر او باقر مجلسی صاحب بحارالانوار و او خاتم مؤلفین این فرقه است و معتمد علیه ابن طائفه که آنچه از روایات سابق او بر محک امتحان زده و کامل العیار ساخته نزد ایشان حکم وحی منزل من السماء دارد بلکه بالفعل اگر مذهب ایشان را مذهب باقر مجلسی گفته شود راست تر باشد از آنکه بقدم و سابقین نسبت کرده آید و وراء این مذکورین علماء دیگرند که در علوم دینی چندان تکلم نه کرده اند مثل صدر الدین شیرازی و اقان حسین خوانساری و حبیب الله مشهدی و ابوالقاسم فندرسکی استاد ملا محمود چونبوری صاحب شمس بازغه مگر بعضی از ایشان در مذهب و کلام گفت و شنیدی دارند و نزد عوام اینفرقه اعتباری پیدا کرده اند مثل قاضی نورالله شوشتری و ملا عبدالله مشهدی صاحب اظهار الحق و ملا رفیع واعظ صاحب ابواب الجنان چون از تعداد اسامی علماء ایشان فارغ شدیم لازم آمد که کتابهای معتمده و مشهوره ایشان را نیز بر شماریم که علم این علما در همان کتب است و نقل و اخذ از ایشان بدون مراجعت کتب ایشان متصور نیست پس اول کسی که ازین فرقه در اخبار تصنیف کرده است سلیم بن قیس هلالی است و کتاب او معتمد علیه جمیع طوایف شیعه است و او را علق نفیس دانند و بکمال خواهش بثمان غالی خریداری کنند و سبائی را کتابی نیست مگر آنچه بعضی از سفهاء ایشان در مدح امیرالمؤمنین و بیان علامات الوهیت او از خوارق عادات و آنکه او شهید نشده و بر آسمان زنده تشریف برده و نزول خواهد فرمود جمع کرده اند و حلولیه فی

الجملة تصنيف دارند و خلاصه تقرير ايشان در تصانيف خود اينست كه حق تعالى در آسمان روحى بود پس اول در قالب آدم حلول كرد (فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ (۷۲) ص) را حمل برين معنى نمايند بعد از آن قرنا بعد قرن و بطنا بعد بطن در اجساد انبيا و اوصيا حلول ميفرمايد تا آنكه نوبت بحضرت امير و ذريه طاهره او رسد و كيسانيه نيز كتابى ندارند مگر دروغى چند از حال محمد بن الحنيفه و خوارق و كرامات او و مجاهدات او با ديوان و پريان و تسخير او جنيان را بطور قصه امير حمزه كه زبان زد افسانه گويان و قصه خوانان است جمع كرده اند و درين ضمن نصوص حضرت امير بر خلافت او و نصوص او بر خلافت اولاد او نيز مذكور كنند و زيديه را در اول امر كتابى نبود در اصول خوشه چين معتزله بودند و در فروع ذله بردار حنيفه و روايات سينه بسينه از ائمه خود در چند مسئله مى آوردند كه مخالف اين هر دو مذهب بود در اصول و فروع اما بغايت قليل بعد ازان بعضى از علماء ايشان اجتهاد در مسائل فقهيه شروع نمودند و در مسائل بسيار خلاف حنفيه كرده مجتهدات خود را جمع كردند ازان باز تصنيف كتب در ايشان هم رايج شد و رفته رفته در اصول و فروع تصانيف بسيار پرداختند از جمله كتب فروع ايشان كتاب الاحكام است كه در بلاد يمن و حجاز نزد شرفاء آنجا يافته ميشود و از جمله كتب اصول ايشان عقيدة الالياس است كه خيلى مدلل و مبوب و مفصل نوشته است و شيخ ابراهيم كردى مدنى بروى بطريق جرح شرحى دارد مبسوط كه نام او نبراس است و كتب حديث و اخبار نيز بهم رسانيده اند.

و اسماعيليه را قبل از دولت عبيديين كتابى نبود مگر كتاب البيان باطنيه كه در باب اول حال او مذكور شد و بعد از خروج مهدى و قيام دولت او و تسلط اولاد او بر مصر و مغرب كتابهائ بسيار تصنيف شدند و عمده مصنفين آنها نعمان بن محمد بن منصور قاضى است از آنجمله است كتاب اصول المذاهب و كتاب الاخبار فى الفقه و كتاب الرد على المخالفين كه دران بر چهار فقيه رد كرده ابوحنيفه و شافعى و مالك و ابن شريح و كتاب اختلاف الفقهاء و

دران کتاب بزعم خود نصرت مذهب اهل بیت نموده و کتاب الانتصار فی الفقه دران نیز همین مضمون منظور دارد و کتاب المناقب و المثالب و کتاب ابتداء الدعوه العبیدیه و بعد از آنکه دولت ایشان منقرض شد و تسلط ایشان رفت این همه کتابها ضایع شدند و حال نشانی از آنها یافته نمیشود مگر در بلاد عدن و بعضی نواحی یمن که اهل این مذهب در آنجا هستند و علماء اهل سنت بعضی مسائل مذهب ایشان را در اصول و فروع از کتب معتبره ایشان در تصانیف خود نقل کرده اند برخی ازان مسائل درینجا ثبت کرده می آید تا نمونه باشد که قماش سخن آنها ازان توان دریافت گویند یجب ان یكون الامام معصوما عن المعاصی عند الولایه لا قبلها و قال بعضهم قبلها ایضا و نیز گویند که ان نص الامام علی شیء ثم علی نقیضه فالثانی ناسخ للاول عند المهدویه و القدماء و قالت النزاریه یعمل بالاول و یلغی الثانی و نیز گویند که چون امام حکمی فرماید هر مؤمن و هر مؤمنه را اتباع او لازم شود گو خلاف مرضی باشد پس اگر زنی را بمردی به زنی دهد این عقد بر هر دو لازم گردد و فسخ نتوانند نمود و علی هذا القیاس جمیع معاملات ازبیع و اجاره و غیر ذلک فقیه عماره یمنی که شاعر مشهور است گفته است که سیده بنت احمد بن جعفر بن احمد صلیحیه بکمال حسن و جمال و قابلیت و آداب و نزاکت و ظرافت مشهور و معروف بود بحدیکه او را اهل یمن بلقیس الاسلام میگفتند و شوهر او مکرم صلیحی پادشاه یمن بود و دار العزه در شهر ذی حبله بناء اوست اتفاقا سبا بن احمد بن مظفر صلیحی بعد از وفات او بر ملک یمن مسلط شد و خواست تا سیده را بزنی گیرد که استقلال پادشاهت او و کمال تسلط او درین بود و او امتناع و ابا میکرد تا آنکه منجر بتهیه قتال و جدال گشت و از طرفین اسباب جنگ آماده شد مصاحبان سبا او را مشوره دادند که در جنگ خطر است تدبیر سهل این کار آنست که درین باب عریضه به مستنصر عبیدی که صاحب مصر بود و اهل یمن دران زمان بدعوت او قایم بودند بفریستی سبا همچنان کرد و دو کس را از معتمدان خود با پیشکش لایق نزد مستنصر روانه کرد و تمام قصه را باو باز نمود مستنصر یکی از خواجه سرایان معتمد خود را همراه آن

دو رسول فرستاد آن خواجه سرا جمیع سرداران و امرای یمن را همراه خود گرفته نزد سیده مذکور رفت و هر همه را بر در سرای او استاده کرده و سیده را گفت که امیر المؤمنین مستنصر ترا بزنی داده است به امیر الامراء ابوحمیر سبا ابن احمد بن مظفر بر آنچه حاضر آورده است و آن صد هزار دینار نقد و بقیمت پنجاه هزار دینار جنس بود از پوشاک و زیورآلات و تحف و هدایا و نیز فرموده است که (وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا لِمُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُبِينًا) (الاحزاب) سیده مذکور چار و ناچار بنا بر پاس مذهب خود قبول این عقد نمود لیکن با هم موافقت نشد و کدورتها در میان ماند چنانچه در تواریخ مذکور است و نیز گویند که امام را باید که هم کلام شود با جناب باری تعالی مثل حضرت موسی و حاکم عبیدی درین امر برای خود دعاوی بلند میکرد و اکثر بکوه طور میرفت و نیز گویند که امام را علم غیب لازم است چنانچه اثنا عشریه گویند و از مسائل فروع ایشان اینست که لفظ علی برآل در صلوه داخل کرده حرام است روایت کنند که (من فصل بینی و بین آلی بعلی لم یئل شفاعتی) و این روایت سراسر افترا و بهتان است و نکاح هژده زن به یک مرد را جایز شمارند و تمسک باین آیت نمایند (وَأِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تُقْسِطُوا فِي الْيَتَامَىٰ فَانكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ مَثْنَىٰ وَثُلَاثَ وَرُبَاعَ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا فَوَاحِدَةً أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَلَّا تَعُولُوا) (النساء) و گویند معنی مثنی اثنین است و معنی ثلث ثلاثه و معنی رباع اربعه اربعه و مجموع این اعداد هژده می شوند شخصی از اهل سنت در جواب گفته است که در نکاح یک زن خو شبهه نیست پس در کلام تقریر است و اصل کلام اینست (فانکحوا ما طاب لکم من النساء) آحاد و مثنی پس می باید که بیست زن باشد نه هژده و انصاف آنست که این معنی فهمیدن ازین آیه بی پرده تحریف کلام الله کردن است و کتاب الله را بازیچه طفلان ساختن زیرا که این معنی هم مخالف عرف و هم مخالف لغت و هم مخالف شرع و هم مخالف عقل است اما عرف پس از ان جهت که اگر شخصی خدمتکار خود را خواند و پر از نان حواله کند و گوید این نانها را به فقرا بده دوگان دوگان و

سه گان سه گان و چهارگان چهارگان و این خدمتکار بیرون بر آمده هژده نان بیک فقیر و هژده نان به فقیر دیگر عطا نماید البته آن شخص بر خدمتکار مذکور عتاب کند و گوید که خلاف امر من چرا کردی و سایر عقلا و اهل فهم او را درین عتاب تخطیه نکنند بلکه مصیب دانند و اما لغت پس از آن جهت که لفظ مثنی معدول از اثنین اثنین است بدون حرف عطف نه از اثنین و اثنین با حرف عطف پس بار دوم تکریر اول است بعینه و غرض از تکریر در اینجا دفع توهم تشریک جمع است درین عدد و حرف عطف که فیما بین (مثنی و ثلث) واقع است برای تشریک معطوف و معطوف علیه است در حل نکاح پس معنی کلام آنست که این عدد هم حلال است و این عدد هم حلال است چنانچه در جمیع معطوفات همین معنی فهمیده میشود نه جمع و تلفیق که آن معنی لفظ مع است نه واو و دیگر حروف عاطفه و اگر اینجا معنی مع فهمیده شود اگر چه خلاف قاعده عربیت است نیز مدعا حاصل نمی شود زیرا که در صورت تداخل مجموعین اقل از اکثر ساقط میگردد چنانچه در رایت بنی هاشم مع قریش مع کنانه مع مضرا اگر کسی گوید جایز است که در اثنین اثنین حرف عطف منظور باشد و در لفظ حذف کرده باشند و حذف حروف عطف جایز است چنانچه شاعر اثناعشری گفته است.

شعر:

ایها السائل عن مذهبی * مذهبی السنه لا کعکعه

قال فمن بعد مضی النبی * سیدنا بالحجج المقمعه

قلت من قرت به عینه * فی بیته ابنته المرضعه

قال فما عده اعلامهم * هات لی القول لکی اسمعه

قلت له عده اعلامهم * اربعه اربعه اربعه

و اراد اثنا عشر فحذف حرف العطف گویم فهم اهل لغت مکذب این اراده است و گفته شاعر اثنا عشری را برای اثبات مذهب اسماعیلیه آوردن صریح خطا چه سگ زرد برادر شغال است و مع هذا گفته او اعتبار را نشاید که از شعراء مولدین است و در عربیه غیر از مقولات جاهلین و مخضرمین سند نمی شود چنانچه در مقام خود مقرر است و مع هذا در ضرورت شعرا چیزهای را ارتکاب کنند که در سعه کلام جایز نیست و نیز این اثنا عشری درین اشعار بنای کلام بر تقیه گذاشته چنانچه مذهبی السنه و فی بینه ابته بران دلالت صریح دارد پس این کلام را هم بر وجهی آورده که مدلول لغویش مذهب اهل سنت باشد یعنی قول بخلاف خلفاء اربعه پس تکریر اربعه برای تأکید است در کلام او نیز و اما شرع پس از ان جهت که اگر این معنی منظور باشد لازم آید که کمتر ازین عدد نکاح جایز نباشد زیرا که لفظ مثنی با معطوفات او حال واقع شده اند و حال به اجماع اهل عربیه قید عامل می شود چنانچه در اضرب زیدا راکبا در حاله غیر رکوب زدن او جایز نیست و چون واو بمعنی جمع و تلفیق معطوفات باشد نه تشریک آنها در حکم پس حل نکاح مقید باشد بجمع و تلفیق این اعداد و هو باطل بالاجماع و نیز میباید که هیچ فرشته کم از هژده پر نداشته باشد لقوله تعالی (الْحَمْدُ لِلَّهِ فَاطِرِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ جَاعِلِ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا أُولِي أَجْنِحَةٍ مَثْنَى وَثُلَاثَ وَرُبَاعَ يَزِيدُ فِي الْخَلْقِ مَا يَشَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ) (۱) (فاطر) والملائکه جمع محلی باللام است و الجمع المحلی باللام یفید الاستغراق و اما عقل پس از آنجهت که لفظ ظاهر درین معنی آن بود که میفرمودند (وَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تُقْسِطُوا فِي الْيَمَامَى فَانْكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ مَثْنَى وَثُلَاثَ وَرُبَاعَ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا فَوَاحِدَةً أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ذَلِكَ أَدْنَى أَلَّا تَعُولُوا) (۳) (النساء) ثمانیه عشر این لفظ ظاهر مختصر را گذاشتن و غیر ظاهر و دراز را آوردن حرکتی است که صبیان مکتب هم بدان استهزا نمایند و شبیه است بآنکه اسماعیلی را از بینی او پرسیدند که کجاست دست خود را پس پشت برده بمشقت و رنج بسیار از طرف دیگر بر آورده بر بینی نهاد و گفت که اینست و این حرکت شیعه را نسبت بجناب پاک باری تعالی نمودن که در کلام منزل خود که برای هدایت انام نازل

فرموده بعمل آورده است در چه مرتبه از حماقت است و اگر در مجلس عوام از شخصی پرسند که عمر تو چند است و او هژده ساله باشد و بگوید که دو دو سه سه چهار چهار یقین است که ضحکه تمام مجلس خواهد شد و بعضی از اسماعیلیه گویند که نکاح تا نه زن جایز است و اینها اینقدر فهمیدند که در مدلول مثنی و ثلث و رباع معنی حرف عطف ملحوظ نیست لیکن در میان حرف عطف و حرف جمع تفرقه نه کرده اند .

و اما باطنیه از اسماعیلیه پس کتب ایشان بسیار است از انجمله است کتاب البیان تصنیف غیاث که حال او سابق مذکور شد و کتاب تأویل الاخبار و کتاب التأویلات منسوب بناصر خسرو و نزاریه را نیز کتابها بسیار است و مصنف آنها ابن صباح است و نصر الدین طوسی صاحب تجرید با وجودی که از اثنا عشریه است بفرموده بعضی سلاطین نزاریه کتابی در مذهب ایشان تصنیف کرده است و از بس که سلطان جلال الدین بر مذهب آباء خود نبود و خزانه الکتب آباء خود را احراق فرمود کتب ایشان ضایع شد و در فتنه چنگیز اکثر این فرق و کتابهای اینها نیست و نابود گردیده مگر امامیه که ایشان در سر کار چنگیزیان درآمد خوب داشتند و لهذا در دوره آنها ایشان را نشو و نما حاصل شد و مذهب ایشان رواج گرفت و ضعف اسلام موجب قوت اینها گردید .

آمدیم بر ذکر کتابهای امامیه که در فنون متنوعه از کلام و تفسیر و حدیث و اصول فقه و فروع فقه تصانیف بسیار و کتب بیشمار دارند اما کتب مذهب و کلام ایشان پس از انجمله است مصنفان هشام بن الحکم و تصانیف او اول کتب کلامیه ایشان است و مؤلفات هشام بن سالم و مؤلفات محمد بن النعمان صیرفی صاحب الطاق و مصنفان ابن جهم هلالی و مصنفات ابوالاحوص علی بن منصور و مؤلفات حسین بن سعید و کتابهای فضل بن شاذان قمی و کتاب القایم از جمله کتب او مزید شهرت و اعتبار دارد و کتب ابو عیسی الوزان و کتب ابن راوندی و مسیحی و کتاب الیاقوت و کتب محمد ابن الحسن الصفار مانند بصائر الدرجات و غیره و کتاب

علی بن مطاهر واسطی و کتاب التوحید علی بن بابویه و کتاب التوحید محمد بن علی بن بابویه و اعتقادات او که با اعتقادات صدق شهرت دارد و کتاب التوحید حسین بن علی بن بابویه و کتاب الشافی للمرتضی فی الامامه و کتاب محمد بن حریر الطبری فی الامامه مسمی بایضاح المسترشد و کتاب تجرید العقائد للطوسی و شرحه لابن المطهر الحلی و کتاب الالفین له و نهج الحق و منهج الکرامه و الباب الحادی عشر کلها له و شرح الباب الحادی عشر للمقداد و القواعد و نظم البراهین و شرحه و نهج البراهین و شرحه و نهج المسترشدین و شرحه و واجب الاعتقاد و شرحه و کتاب میثم بن میثم البحرانی و التقویم و غیرها و اما تفاسیر پس ازان جمله است تفسیری که منسوب میکنند بحضرت امام حسن عسکری علیه السلام رواه عنه ابن بابویه باسناده و رواه عنه غیره ایضا باسناده مع زیاده و نقصان و اهل سنت نیز از حضرت امام موصوف و دیگر ائمه در تفسیر روایات دارند چنانچه در در منشور مبسوط اند و در تفسیر شاهی مجموع و مضبوط اما آنچه شیعه از جناب ائمه روایت میکنند هرگز با آن مطابق نمی شود و از انجمله است تفسیر علی بن ابراهیم و تفسیر مجمع البیان للطبری و تفسیر البیان لمحمد بن الحسن الطوسی و تفسیر النعمان و تفسیر العیاشی و المحيط الاعظم فی تفسیر القرآن المکرم لحیدر الاملی و تفسیر کنز العرفان فی احکام القرآن للمقداد و تفسیر الاحکام لغیره و اما کتب اخبار یعنی احادیث پیغمبر و ائمه پس چنین میگویند و العهده فی الروایه علیهم که چهار صد نسخه بود از چهار صد مصنف که آنها را اصول میگفتند و رفته رفته آن همه نسخه ها ضایع شد و جماعه تلخیص آن نسخه ها نموده چند نسخه پرداخته اند پس از آنجمله است کافی لمحمد بن یعقوب کلینی و التهذیب لابی جعفر محمد بن الحسن الطوسی و الاستبصار فی ما اختلف فيه من الاخبار له ایضا و کتاب من لا یحضره الفقیه لمحمد بن علی بن بابویه القمی المعروف عندهم بالصدوق و المعتمد و السرائر و ارشاد القلوب للدیلمی و قرب الاسناد و کتاب المسائل لعلی بن جعفر و نوادر للحسین القمی و الجامع للبرنطی و کتاب المحاسن للبرقی و کتاب المسائل و کتاب العلل لابن بابویه و دعاء الاسلام و کشفه و المقنع و المکارم و

الملهوف و کتاب العیاشی و فلاح السائل و کتاب المناقب لابن شهر اشوب السردی المازندرانی و معانی الاخبار و المجالس لابن المعلم و الارشاد له و کتاب الروضه و کتاب المجالس لابن علی بن ابی جعفر الطوسی و عده الداعی لابن فهد و کتاب الطرف لابن طاوس و کتاب المجالس لابن بابویه و الفقیه و المجالس له و الاستنصار لابن المطهر الحلی و کتاب (انا انزلناه فی ليله القدر) لابن عیاش و کتاب الخصال للبرقی و کتاب البصائر لسعد بن عبدالله و اعلام الدین للدیلمی و مجمع البیان و البصائر للصفار و الجامع و کتاب النوادر لابن الروانندی و مجمع البیان و متقی الجمان و کتاب الجرائح و الحوائج لابن الراوندی ایضا و کتاب المحاسن لابن جعفر الطوسی و معانی الاخبار له و نوادر الحکمه و کتاب رحمه و ثواب الاعمال و الخصال لابن بابویه و کتاب المعراج له و عیون اخبار الرضی له و جامع الاخبار و الخلاف للطوسی و المصباح له و اکمال الدین و العیون و عقاب الامال و الامانی و الهدایه و علل الشرائع و الاحکام و الاحتجاج و مشارق انوار الیقین فی کشف اسرار امیر المؤمنین و کتاب اللباب لابن شریفه الواسطی درینجا باید دانست که در اصول حدیث این فرقه را کتابی نبود و نه قواعد این فن را اعمال میکردند و نه روایات را بر محک امتحان میزدند و تساهل عظیم درین باب داشتند و متقدمین ایشان آنچه در دفاتر سابقین نوشته می یافتند بی تفحص و تفتیش آن را قبول میکردند و ظن ایشان آن بود که رواه اخبار ما را وهم و کذب و خطا و نسیان و اشتباه از محالات است چون متأخرین ایشان بر تناقض و تهافت روایات خود مطلع شدند از اهل سنت علم اصول حدیث را گرفته بزیاده و نقصان بعضی قواعد که وضع و آئین خود از دست نرود کتابها درین فن برای خود پرداختند از انجمله است بدایه فی علم الدرايه و شرح آن و تحفه القاصدین فی معرفه اصطلاح المحدثین و همچنین متقدمین ایشان را در جرح و تعدیل هم کتابی نبود اول توالیف این فن کتاب کشی است و به غایت مختصر است بعد از آن کتاب اعضا بری و نجاشی و ابوجعفر طوسی و جمال الدین بن طاؤس و کتاب خلاصه علامه حلی و ایضاح علامه حلی و کتاب تقی الدین حسن بن داود درین فن مبسوط واقع شده

اند و مشهور کتب اصول الفقه معتمد و عده اند و شروح این هر دو و مبادی علامه حلی و شرح آن و قواعد شیخ مقتول و شرح آن از مقداد و زبده الاصول و شروح آن و افضل شروح آن در عراق و خراسان شرح مازندرانی است و در هندوستان شرح مولوی احمد الله سندیلی که برای توسل و تقرب صفدر جنگ ابوالمنصور خان نوشته و اما کتب فقهیه ایشان پس اول همه فقه الرضا است علیه السلام و دیگر قرب المسائل و مبسوط و اسناد و منتهی الطلب و تحریر و تذکره الفقهاء کلها لابن المطهر الحلی و مقنعه لابن بابویه و مقنعه لابن المعلم و کتاب الاشراف له و مقنعه و معتبر و مکارم الاخلاق و کتاب العلل لمحمد بن علی ابن ابراهیم و کنز الفوائد للکراجکی و کتاب الافعال و مدینه العلم لابن بابویه و المجلس له و فلاح السائل و جنه الامان الکفعمی و اللمعه و شرحها و الايضاح و الخلاف و التحریر و الارشاد و النافع و شرحه و النهايه و القواعد و المصباح و مختصر ابن جنید و فتاوی محقق و مذهب ابن فهد و ايضاح القواعد و المنتهی و شرایع و شروح آن مدارک و مسالك و غیر آن و خلاصه و مختلف و معالم و مجالس لابن بابویه و دروس و ذکری و بیان للشیخ المقتول و بحار الانوار للباقر المجلسی و کتابها که ابن بابویه در حال شیوخ خود و نجاشی در بیان رجال خود ذکر کرده اند از آنها اثری پیدا نیست اما این کتاب که اسامی آنها مذکور شد در بلاد ایران رایج و مستعمل اند و اکثر نسخ در اینجا هم یافته شده اند و می شوند فایده باید دانست که جمیع فنون ایشان از کلام و عقاید و تفسیر مستمد است از اخبار و مدار ایشان بر اخبارین است و بالفعل از فن اخبار به اجماع اثنا عشریه اصح الکتب چهار نسخه است که آنها را اصول اربعه گویند کافی که مشهور بکلینی است و من لایحضره الفقیه و تهذیب و استبصار و تصریح کرده اند که عمل بآنچه درین چهار کتاب است واجب است و همچنین تصریح کرده اند که عمل بروایت امامی بشرطی که دون او اصحاب الاخبار باشند نیز واجب است چنانچه ابوجعفر طوسی و شریف مرتضی و فخرالدین ملقب بمحقق حلی برین معنی نص نموده این هر دو قاعده را در ذهن خود محفوظ باید داشت که بسیار بکار خواهند آمد و در تفصیل کتب اربعه

فیما بینہا علماء اثنا عشریہ مختلف اند بعضی کافی را اصح دانند و طایفه من لا یحضرہ الفقیہ را و بعضی متأخرین ایشان کہ در نقد کلام متقدمین ید طولی دارند محاکمہ کردہ گفتہ اند کہ احسن ما جمع من الاصول کتاب الکافی للکلینی و التهذیب و الاستبصار و کتاب من لا یحضرہ الفقیہ حسن پس بالجملہ مدار تمام مذهب ایشان برین چہار کتاب است مسایل فقہیہ و اصول عقاید و مباحث امامت از ہمین کتب میگیرند و بہمین کتب رجوع می نمایند حالا در اسناد اخبار این کتب نظر باید کرد بی شبہہ درین کتب روایت مجسمہ مصرحہ مثل ہشامین و صاحب الطاق و روایت کسانی کہ حق تعالی را در ازل جاہل دانند مثل زرارہ بن اعین و بکیر بن اعین و احولین و سلیمان جعفری و محمد بن مسلم و غیرہم و روایت بعضی رجال فاسد المذہب کہ معتقد ہیچ امام نبودند و یا منکر امامت امام وقت خود بودہ اند مثل بنی فضال و ابن مہران و ابن بکیر و غیرہم و روایت بعضی وضاعین کہ خود ایشان آنہا را وضاع دانند مثل جعفر فراوی و ابن عیاش و بعضی کذابین نزد خود ایشان مثل محمد بن عیسی و بعضی ضعفا و مجاہیل مثل ابن عمار و ابن مسکان و ابن سکر و زید یمامی و بعضی مستور الحال مثل تفلسی و قاسم خزار و ابن فرقد و غیرہم موجود است و آخر سند ایشان متہی می شود بکسانی کہ مرتکب کبیرہ و مغضوب امام وقت خود بودند مثل لشکریان حضرت امیر علیہ السلام و لشکریان حضرت سبط مجتبی علیہ السلام و خاذلان حضرت سبط شہید علیہ السلام و کتاب کلینی مملو است از روایت ابن عیاش کہ باجماع فرقہ وضاع و کذاب است و ابوجعفر طوسی روایت میکند از کسی کہ ادعاء صحبت امام و روایت ازان عالی مقام دارد و دیگر یاران امام او را تکذیب کردہ اند و گفتہ اند کہ ہیچ گاہ با امام ملاقات نہ کردہ مثل ابن مسکان کہ دعوای روایت از حضرت صادق دارد و دیگر یاران حضرت صادق او را تکذیب میکنند و نیز ابوجعفر طوسی از ابن المعلم روایت میکند و او از ابن بابویہ صاحب الرقعہ المزورہ و عجب است از شریف مرتضی کہ با این ہمہ دانش و عقل ادعا کردہ است کہ اخبار فرقہ ما بحد تواتر رسیدہ حالانکہ علماء این فرقہ در جمیع کتب خود تصریح کردہ اند کہ

سواى (من كذب على متعمدا فليتبوا مقعده من النار) خبرى متواتره نشده نص عليه الشيخ المقتول فى البدايه و اگر كسى تصفح كتب ايشان نمايد بر وى ظاهر شود كه هيچ خبرى از اخبار ايشان بحد شهرت نرسيده و از آحاد تجاوز نكرده و اگر احيانا خبرى از ايشان بروايت جمعى وارد شد به يك لفظ يا الفاظ متقاربه نيست اختلاف الفاظ و اضطراب آن بنهجي مى آيد كه جمع و تطبيق دشوار مى افتد و تعدد رواه چون باين رنگ باشد كه هر يكى در قصه واحد خبرى روايت كند كه مخالف ديگر باشد قاذح صحه خبر ميشود نه مفيد شهرت و با اينهمه اختلاف و اضطراب آخر سندهاى مختلف منتهى مى شوند به رجال معدودين كه خود ايشان آنها را بجرح و تهمه كذب طعن كرده اند و عجائب ديگر آنست كه جمعى از ثقات ايشان خبرى روايت كرده اند و حكم بصحت آن نموده و ديگر ثقات كه همدرجه اولين اند آن را موضوع و مفتري گفته و همه آن اخبار در صحاح ايشان ثابت است مثل آنكه ابن بابويه حكم كرده است بوضع آنچه در تحريف قرآن و اسقاط آيات او روايت كنند حالآنكه آن روايات در كافى كلينى به اسانيد صحيحه بزعم ايشان موجود است و ابن مطهر حلى نيز حكم كرده است بوضع خبر ليله التعريس و خبر ذى اليدين كه در كافى كلينى موجوداند و شريف مرتضى مبالغه مى نمايد بوضع آنچه شيخ شيخ او ابن بابويه و محمد ابن حسن الصفار روايت كرده اند از خبر ميثاق حالآنكه اسناد هر يكى بزعم ايشان صحيح است و چون نوبت بحال روايات ايشان و اخبار ايشان كه در حقيقت مدار مذهب و عماد مشرب ايشان همان است و الزاماتى را كه بايشان عايد مى شوند بحواله بر اخبار دفع مى سازند و از اين است كه اخبارين ايشان ابتهاج و تفاخر زائد بر علماء ديگر مى نمايند رسيد لازم آمد كه باب عليحده براى حال اخبار ايشان و رواه ايشان گردانيده آيد كه كلام ضمنى و اجمالى درين قسم مقامات تسكين خاطر سامع نميكند تا به استقلال و تفضيل نه انجماد و بالله الاستعانه و منه التوفيق .

باب چهارم

در اقسام اخبار شیعه و احوال رجال اسانید ایشان

اصول اقسام خبر نزد اینها چهار است صحیح و حسن و موثق و ضعیف صحیح آنست که روایت او متصل شود بمعصوم به وساطه عدل امامی و موافق این تعریف که خود ایشان کرده اند مرسل و منقطع داخل صحیح نیست زیرا که اتصال ندارد حالانکه در اطلاقات خود مرسل و منقطع را صحیح خوانند چنانچه گویند روی ابن ابی عمیر فی الصحیح کذا و فی صحیحہ ابن ابی عمیر کذا و عدالت را نیز در اطلاق صحیح اعتبار نمیکنند حالانکه درین تعریف مأخوذ است پس روایت مجهول الحال را صحیح میگویند مثل حسین بن الحسن بن ابان که او مجهول الحال است نص علیه الحلی فی المتهی و تقی الدین بن داود در خلاصه گفته است که طریق الفقیه الی معاویه بن میسره والی عائد الاحمسی و الی خالد بن نجیح و الی عبد الاعلی صحیحہ حالانکه سه کس اول را کسی بتوثیق و جرح یاد نه کرده و چهارم را خود البته توثیق نکرده اند بلکه امامی بودن راوی را نیز در اطلاق صحیح نزد ایشان اعتبار نیست پس جمیع قیود تعریف را اغفال و اهمال نموده اند تفضیلش انکه روایت حس بن سماعه را صحیح گفته اند و او از واقفیه بود و تعصب تمام داشت و در تکذیب امام وقف وقت می نمود در دعوی امامت و نیز تصحیح میکنند روایت ابان بن عثمان را که قطعی بود منکر امام وقت و قائل به امامت غیر او و نیز تصحیح میکنند روایت علی بن فضال و عبدالله بن بکیر را حالانکه هر دو فاسد المذهب اند و عجب آنست که این امور را علماء ایشان در احوال رجال خود می نویسند و باز روایات این قسم اشخاص را توثیق و تصحیح هم می نمایند به اتفاق ابن مطهر حلّی در خلاصه الاقوال گوید علی بن فضال کان فقیها بالکوفه و جههم و ثقتهم و عارفهم بالحديث و نجاشی گوید لم اعتزله علی ندله پس اخبار این جماعه موافق قاعده ایشان باید که موثق باشند نه صحاح زیرا که در صحیح امامی بودن راوی شرط است محض عدالت

کفایت نمیکند و نیز حکم کنند به صحت حدیث کسی که معصوم در حق او دعای بد و لعن فرموده یا اخزاه الله و قاتله الله و امثال این کلمات ارشاد نموده و حکم به فساد عقیده او و اظهار بیزاری و براءت از او کرده و نیز تصحیح میکنند روایت کسی را که بر امام وقت دروغ بسته و امام او را در روایت از خود تکذیب نموده بلکه خود هم اعتراف بکذب خود نموده و نیز تصحیح میکنند روایات مجسمه و مشبهه مصرحه را که اعتقاد جسمیت حق تعالی و اثبات مکان و جهت برای او نمایند و او را ذی شکل و صوره دانند و انکار صفات او تعالی در ازل کنند و تجویز بدا بر او می نمایند و این همه موجب کفر است بالاجماع و روایت کافر مسموع نیست چه جای صحت و نیز حدیث اطلاق کنند بر آنچه در رقاع یافته اند که آن را ابن بابویه قمی اظهار نموده و نیز روایت کنند از خطوطی که آن را خطوط ائمه دانند و این روایت را ترجیح دهند بر روایات صحیحہ الاسناد خود در عمل ابن بابویه برین معنی نص نموده چنانچه بیاورد ان شاء الله تعالی و نیز صحیح اطلاق کنند بر روایات آنکس که افشاء سر امام نموده و خیانت در امانت او بکار برده مثل ابی بصیر و سیجی حاله ان شاء الله تعالی و نیز اطلاق کنند بر خبر کاذب الاسناد که راوی سماع آن خبر از شخصی دارد و نسبت میکند او را به پدر او یا جد او و نیز اطلاق کنند بر خبر کسی که اجماع دارند بر آنکه مجهول الحال است مثل حسن بن ابان که ابن مطهر در منتهی و مختلف و شیخ مقتول در دروس خبر او را صحیح گفته اند و بر خبر کسی که او را تضعیف کرده اند مثل مخبر ابن سنان که او را بشدت ضعیف میدانند و مع هذا بر اخبار او اعتماد میکنند و نیز صحیح میدانند روایت کسی را که مدعی سفاره باشد در میان امام و شیعه او بلا شاهد و دلیل بلکه هر که دعوی رویت صاحب الامر کند و امامی عدل باشد که مدعی سفاره نشود خبر او را نیز صحیح دانند مثل ابن مهریار و داود جعفری این است حال حدیث صحیح ایشان که اقوا و اعلاء اقسام است اما حسن پس او را تعریف کرده اند که هو ما اتصل روایتہ الی معصوم بامامی ممدوح من غیر نص علی عدالته پس درینجا هم می باید که مرسل و منقطع حسن نباشد حالانکه بر مرسل و منقطع اطلاق حسن نزد ایشان

شایع و ذایع است چنانچه فقهاء اینها تصریح کرده اند که روایت زراره در مفسد حج چون قضا کند او را حسن است با آنکه منقطع است و این حادثه در اخبار ایشان پر بی نهایت است و نیز اطلاق حسن کنند بروایات کسانی که بمدح مذکور نشده اند ابن مطهر گوید طریق الفقیه الی منذر بن جبر حسن حالانکه منذر بن جبر را کسی ازین فرقه مدح نه کرده و مثله طریق الفقیه الی ادريس بن زید و روایات واقفیه را که امامی نبودن ایشان اظهر من الشمس است نیز حسن گویند مثل طریق الفقیه الی سماعه ابن مهران مع انه واقفی و اما موثق که آنرا قوی نیز گویند پس تعریف او اینست که ما دخل فی طریقہ من نص الصحاب علی توثيقه مع فساد عقیده مع سلامه باقی الطريق عن الضعيف و درینجا نیز ایشان را خبط واقع شده پس اطلاق موثق کنند بر طریق ضعیف پس خبری که او را سکونی از ابی عبدالله عن امیر المؤمنین روایت کرده و عنقریب خواهد آمد او را موثق گفته اند حالانکه ضعیف است به اجماع اینفرقه و به روایت نوح بن دراج و ناحیه بن عماره صیداوی و احمد بن عبدالله بن جعفر حمیری اطلاق قوی میکنند حالانکه اینها امامیان اند نه ممدوح و نه مذموم و اما ضعیف پس تعریف او آنست که ما اشتمل طریقہ علی مجروح بالفسق و نحوه او مجهول الحال و نیز نزد ایشان عمل بصحیح واجب است من غیر اختلاف حالانکه در بعضی جاها بزعم خود صحیح روایت کنند و بر آن عمل نه کنند بشذوذ آن حالانکه او مؤید است ب اخبار دیگر که صحیح اند مثل ما رواه سعد ابن ابی خلف عن ابی الحسن کاظم علیه السلام قال سألتہ عن ابنه الابنه و جد فقال للجد السدس و الباقي لبنات الابنه و این خبر صحیح است نزد ایشان و جماعه کثیر از امامیه بطریق مختلفه روایت کرده اند مؤید آن را منها ما روی علی بن الحسین بن رقاط رفعه الی ابی عبدالله قال الجده لها السدس مع ابنتها و مع ابنه ابنتها و منها ما روی زراره عن ابی جعفر قال ان رسول الله صلى الله عليه و سلم اطعم الجده السدس و لم يفرض لها الله شيئا و هذا خبر موثق و منها ما رواه اسحاق ابن عمار عن ابی عبدالله فی ابوين و جده لام قال للام السدس و للجد السدس و ما بقى و هو الثلثان للاب و در وجوب عمل بحسن در میان ایشان اختلاف

است بعضی عمل بآن مطلقا واجب کنند مانند صحیح شیخ الطائفه همین مذهب را اختیار نموده و بعضی منع کنند مطلق و هم الاکثرون و بعضی تفصیل کنند و گویند اگر مضمون آن خبر مشهور باشد بین اصحاب عمل بآن واجب است و الا نه و موثق و ضعیف را نیز درین حکم داخل کنند فخرالدین بن جمال الدین بن مطهر بهمین رفته چنانچه در معتبر تنصیص کرده و شیخ مقتول محمد بن مکی که تلمیذ اوست نیز بهمین تصریح نموده است و اکثر علماء ایشان عمل را بموثق جایز نداشته اند با وصف آنکه روایات مثل ابن بکیر و ابن فضال را صحیح دانند و واجب العمل شناسند کما سلف و فخر الدین مذکور و تلمیذ او عمل را بآن نیز واجب دانند بشرطیکه معتضد بشهرت شده باشد و تدوین و روایت او بلفظ واحد یا الفاظ متقاربه رایج و کثیر باشد و فتوی بمضمون آن نیز در علماء رواج یافته باشد پس اکثر احادیث اهل سنت که در کتب ایشان مدون است و مشهور و مفتی به واجب العمل خواهد بود و متأخرین ایشان عمل بضعیف نیز جایز دارند چون معتضد بشهرت شده باشد و شیخ الطائفه روایت فساق عمل جوارح را قابل عمل داند و اعتضاد شهرت را نیز شرط نکند و کلینی روایت بعضی کسانی که او را از اصحاب ائمه می شمارند که منکرامات آن امام باشد قابل عمل میدانند حالآنکه اونزد ایشان کافر است خصوصا چون او را امام دعوت نموده باشد و او ابا آورده و قبول نکرده درینجا باید دانست که اکثر علماء شیعه در زمان سابق بمرویات اصحاب خود بدون تحقیق و تفتیش عمل می کردند و تمیز رجال اسناد اصلا در ایشان نبود و کتابی در ذکر احوال رجال و جرح و تعدیل نداشتند و این حالت ایشان مستمر ماند تا آنکه کشی در سنه چهار صد تقریبا کتابی در اسماء الرجال و احوال رواه تصنیف کرد و آن کتاب بغایت مختصر بود و غیر از حیرت و تشویش نمی افزود زیرا که اخبار متعارضه در جرح و تعدیل وارد نموده و ترجیح یکی بر دیگری او را میسر نیامده پس حال رجال ایشان مشته شد و بعد از وی غضائری در ضعفا تکلم کرد و نجاشی و ابوجعفر طوسی در جرح و تعدیل کتابها نوشتند و جمال الدین بن طاؤس و ابن مطهر و تقی الدین بن داود نیز درین باب دفاتر سیاه

کردند لیکن همه اینها توجیه تعرض مدح و قدح را اهمال و اغفال نموده و ترجیح احد الطرفین بدلیل قوی ایشان را میسر نیامده لهذا صاحب درایه انصاف داده تقلید اینها را در باب جرح و تعدیل منع نموده و گفته که در اکثر مواضع نزد اینها تعدیل حاصل میشود و بچیزیکه اصلا قابل تعدیل نیست چنانچه بعد از مطالعه کتب اینها خصوصا الاقوال که خلاصه تمام دفاتر مبسوطه ایشان است در علم رجال ظاهر میشود پس هنوز هم نزد ایشان احوال رجال خود منقح نیست و اشتباه مرتفع نشده و عجب آنست که علماء رجال ایشان اکثر اسما را تصحیف نمودند و حال خبر به این سبب به اشتباه انجامیده مثل ابو نصیر بنون یا بونصیر بباء موحده و مراجع برا و جیم بمزاحم بزا و حا پس مقبول الروایه از غیر مقبول الروایه نزد ایشان متمیز نمی شود و ابن المطهر رئیس المصحفین است اسماء بسیار را تصحیف نموده و هر که صدق این مقال و شاهد این حال را خواهان باشد باید که خلاصه الاقوال ابن مطهر یکجانب بگذارد و ایضاح الاشتباه یکجانب و اختلافی که فیما بینهما واقع است به بیند تا عجایب قدرت الهی را تماشا نماید و تقی الدین بن داود برین خبط و اشتباه متنبه شده و هر واحد را در جاهای تخطیه نموده و بزعم خود اصلاح داده و هنوز هم جای گرفت و گیر در مواضع بسیار باقی است و اصل اینست که اخباریین ایشان خیلی مغفل و متساهل بوده اند .

مصرع :

و لن یصلح العطار ما افسد الدهر

تعیین مفترق و متفق در میان ایشان اصلا رواج نداشت بسا که یک راوی را با راوی دیگر شرکت و اتفاق در اسم خود و اسم پدر خود واقع شده و اخباریین ایشان همان اسماء مشترکه در روایت بی تمیز بعلامتی که فارق باشد میان هر دو ذکر نمایند پس ثقه با غیر ثقه مشتبه شود و مقبول الروایه بامردود الروایه در یک کسوت بر آید مثلا جمیع اخباریین ایشان از محمد بن

قیس مطلقاً روایت میکنند و این نام مشترک است در میان چهار کس دو کس از آنها نزد ایشان ثقه اند محمد بن قیس الاسدی المکنی بابی نصر و محمد بن قیس البجلی المکنی بابی عبدالله و یک کس ممدوح من غیر توثیق و هو محمد بن قیس الاسدی مولا بنی نصر و یک کس ضعیف است جدا و هو محمد بن قیس المکنی بابی احمد و ابن بابویه از همین شخص اخیر بسیار روایت کند و مطلق آرد بی تمیز پس مردم را التباس واقع شود و شیخ الطائفه ابوجعفر طوسی نیز درین اغفال و اهمال شیخ المغفلین است و دیگران نیز به دستور عمل می نمایند و باین اسباب روایات ایشان نزد خود ایشان هم قابل اعتماد نمانده و نیز گاهی خبری موثق وارد می شود و بروی عمل نمیکنند بعلم آنکه موثق است مثل آنچه سکوتی از ابی عبدالله علیه السلام روایت کرده قال قال امیرالمؤمنین علیه السلام بعثنی رسول الله صلی الله علیه و سلم فقال (یا علی لا تقاتلن احدا حتی تدعوه و ایم الله لان یهدی الله علی یدیک رجلاً خیر لک مما طلعت علیه الشمس و غربت و لک ولاؤه یا علی) پس این خبر موثق است و بران عمل نمیکنند از آنکه موثق است و بر روایت ضعیف عمل میکنند حالآنکه ضعیف در درجه پائین تر است از موثق به اجماع اینها مثال این خبر این است روی عبید بن زرارہ عن ابی عبدالله علیه السلام انه سئل عن الصبی یزوج الصبیہ هل یتوارثان فقال نعم اذا کان ابواهما زوجا زواجهما و این خبر به اجماع فرقه ضعیف است لان فی طریقہ القاسم بن سلیمان و هو مجهول العداله و قد عمل به الاصحاب کلهم و سابق گذشت که شیخ الطائفه درین باب توسعه بسیار نمود و عمل بهر حدیث ضعیف جایز بگذار بلکه واجب شمرده و دلیل آورده که خبر عمرو بن حنظله فی المتخاصمین من اصحابهم و امرهما بالرجوع الی رجل منهم معمول به است نزد جمیع فرقه و آن خبر شدید الضعف است لان فی طریقہ محمد بن عیسی و داود بن الحصین و هما ضعیفان جدا و عمرو بن حنظله لم ینص فیہ بالتعدیل و الجرح و مثل این خبر را مقبول المتن نام نهاده اند و این قسم اخبار نزد ایشان اکثر است از آنکه به احصا در آید پس با وصف این توسعه ترک عمل بموثق را چه وجه باشد و عجب تر آنکه در کلینی روایت صریح موجود

است از حضرت ابو عبدالله در عمل بمراسیل کما سیجی نقله ان شاء الله تعالی وجود ایشان نیز در تعریف صحیح و حسن اتصال سند شرط کرده اند باز بمراسیل ابن ابی عمیر عمل واجب دانند و ادعاء آنکه ابن ابی عمیر ارسال نمی کند مگر از ثقات دعوای بی دلیل است چنانچه صاحب بشری شرح ذکری درین امر با جمهور ایشان منازعت نموده و به مراسیل نظری و عبدالله بن المغیره نیز عمل واجب دانند و حال این دو کس عن قریب معلوم خواهد شد و نیز شیخ الطائفه و من تبعه من المتأخرین اضطراب را قادح در عمل به خبر نشمارند و هو ما اختلف رواته و الراوی الواحد متنا او اسنادا فروی مره علی وجه و مره علی وجه آخر مخالف له من غیر ترجیح احدهما علی الآخر حالانکه اضطراب مانع عمل است بالبداهه العقلیه زیرا که عمل بطرفین متخالفین معا ممکن نیست و ترجیح بلا مرجح نیز محال و اکثر اصولیین ایشان نیز اعتراف دارند بمانعیه اضطراب و نیز اخباریین ایشان اجماع دارند بر ترجیح چیزی که بخط ائمه موجود باشد بر چیزی که به اسناد صحیح مروی باشد اگر هم متعارض شوند نص علیه ابن بابویه و عمل بالخط دون ما رواه الكلینی باسناده الصحیح حالانکه اثبات آنکه خط امام است خیلی دشوار است احکام شرعیه را که مقدمه دین و ایمان است باین قسم شبهات ثابت نمودن دور از عقل و دیانت است و از جمله غلاه جماعه کثیر وضع احادیث را جایز دانسته اند و اخبار بی شمار برای نصرت مذهب خود وضع نموده مثل ابوالخطاب و یونس بن ظبیان و یزید بن الصائغ صرح بذلک صاحب تحفه القاصدین فی اصطلاح المحدثین و از جمله غلاه و واضعان حدیث بیان نهدی است که او شیوخ امامیه است و مجتهد ایشان زندیق صرف بود و مغیره بن سعید سبخی کان بالكوفه ساحرا کذابا قتلها خالد بن عبدالله القسری و احرقهما بالنار و کانا اذا رأیا رأیا جعلاه حدیثا و از عبدالله بن میمون قداح نیز مکتب ایشان روایت بسیار است اول معالم الاصول تبرکا چند حدیث بروایت او آورده احوال او سابق مفصل گذشت که زندیق صرف و کذاب بحت بود و در رجال ایشان باطنیه و اسماعیلیه و قرامطه بسیار یافته میشوند و کسانی که پیشوایان و مقتدیان ایشان اند اگر بتفصیل حالات ایشان

پرداخته شود دفتری طویل باید باز شود درین جا بطریق نمونه چیزی ذکر کرده میشود قاضی نورالله شوشتری در احوال زراره بن اعین الشیبانی الکوفی از میزان ذهبی می کند و بران سکوت می نماید زراره بن اعین الشیبانی الکوفی اخو حمران یترفض قال العقیلی فی الضعفاء حدثنا یحیی بن اسمعیل قال حدثنا یزید بن خالد الثقفی قال حدثنا عبدالله بن خالد الصیدی عن ابی الصباح عن زراره ابن اعین عن محمد بن علی بن عباس قال قال النبی صلی الله علیه و سلم (یا علی لا یغسلنی احد غیرک) حدثنا یحیی قال حدثنا ابی قال حدثنا سعد بن منصور قال حدثنا ابن السمان قال حججت فلقینی زراره بن اعین بالقادسیه فقال ان لی الیک حاجه و عظمها فقلت ما هی فقال اذا لقیته جعفر بن محمد فاقرأه منی السلام وسله ان یشیرنی انا من اهل النار ام من اهل الجنة فانکرت ذلک علیه فقال لی انه یعلم ذلک فلما لقیته جعفر بن محمد اخبرته بالذی کان منه فقال هو من اهل النار فقلت من این علمت انه من اهل النار فقال من اعتقاده الباطل انتهى . و قاضی نورالله شوشتری نوشته است که زراره چهار برادر داشت حمران و عبدالملک و بکیر و عبدالرحمن و زراره دو پسر داشت حسن و حسین و حمران دو پسر داشت حمزه و محمد و عبدالملک یک پسر داشت حریش و بکیر پنج پسر داشت عبدالله و جهم و عبدالمجید و عبدالاعلی و عمر و بر قول قاضی کلهم اعتقاد زراره داشتند و نیز قاضی نورالله در حال جابر بن یزید الجعفی الکوفی از عضائر نقل کرده است که او گفت جابر ثقه است فی نفسه اما اکثر آنها که از و روایت کرده اند ضعیف است و نیز قاضی در احوال او نوشته که او بعد از شهادت حضرت امام محمد باقر بر مردم ظاهر کرد که حضرت امام در حین حیات دو کتاب حدیث بمن داده بود یکی را فرموده که تا زمان بنی امیه روایت مکن و اگر در زمان بنی امیه ظاهر ساختی لعنت خدا بر تو باد و بعد از انقضاء عهد ایشان بمردم روایت او خواهی کرد و در کتاب دیگر فرمودند که این را هر گز به کسی روایت مکن و از بسکه این رامخفی داشتم و تحمل و ضبط او نتوانستم شکم من بدرد آمد در بیابانی رفتم که عبور هیچکس در آنجا نبود پس روایت آن کتاب نمودم تا ازان مرض خلاص شدم اکنون آن

کتاب دوم را که در روایت او اذن دارم بر مردم ظاهر میسازم و نیز قاضی می نویسد که بعد از کشته شدن ولید پلید که هنوز زمانی بنی امیه باقی بود جابر مذکور در مسجد رفت و شروع در روایت کرد پس خلاف امر امام نموده باشد و مستحق لعنت خدا شده باشد و چون این کلام منجر شد بذکر احوال رجال ایشان لازم آمد که از کتب ایشان احوال بعضی از رواه ایشان نقل کرده شود اول باید دانست که هر فرقه از شیعه دعوی میکنند که آنچه نزد ماست از روایات اهل بیت صحیح و معتبر است و آنچه نزد غیر ماست باطل و افتراست و این تکاذیب در میان اینها از ابتدا تا انتهاست مستمر است پس امان مرتفع شد از جمیع روایات ایشان و زیدیه و اسماعیلیه و امامیه با هم منازعاتی دارند که مشهور و معروف است عجب آنست که قدماء امامیه و مقتدایان ایشان که سلاسل اسانید اخبار بین بآنها منتهی می شود مثل هشام بن الحکم و هشام بن سالم الجوالیقی و صاحب الطاق باهم تکاذب و تجاهد شدید داشته اند و روایات یکدیگر را از ائمه ثلاثه سجاد و باقر و صادق علیهم السلام تکذیب می نمودند و باهم دیگر تضلیل و تکفیر میکردند چنانچه هشام بن الحکم تصنیفی دارد فی الرد علی الجوالیقی و صاحب الطاق ذکر ذلک النجاشی پس اخبار جمیع ایشان از حیز اعتبار بر آمد و بتعارض تساقط پذیرفت و سابق حال شیعه امیر المؤمنین مفصل گذشت که ایشان کلهم مرتکب کبیره بوده اند و بر نافرمانی امام وقت اصرار داشتند و جناب او را اقسام رنج رسانیده اند و آنجناب هم آنها را کاذب می شمرد و هرگز تصدیق قول آنها نمیفرمود و بعضی از آنها ترک نصرت سبطین کردند و با معاویه و یزید مکاتبات نموده دین فروش دنیا خر گردیدند و هر که با ائمه خود این قسم باشد او را مأخذ دین و پیشوای اسلام ساختن و روایت او را اعتبار کردن بر چه چیز حمل توان کرد و نیز تعارض و تخالف و اضطراب روایت در اخبار ایشان بحدیست که آن سرش پیدا نمی شود چنانچه بمطالعه من لا یحضره الفقیه و استبصار واضح میگردد و هر گز عاقل درین قسم تخالف و تعارض و اضطراب باحد الطرفین عمل نمی تواند کند و شیخ الطایفه ایشان اعتراف نموده که در اخباری که بآن تمسک میکنند ضعف و مجاهیل بلکه

وضاعين و كذايين موجود اند چون اينقدر ذهن نشين شده حالا به تفصيل گوش بايد داد
 جعفر بن محمد بن عيسى بن شاپور القواريري المكنى بابى عبدالله وضاع و كذاب روى عنه
 ثقاتهم قال النجاشى كان ابو عبدالله ضعيفا فى الحديث و قال احمد ابن الحسين يضع الحديث
 و صواف يروى عن المجاهيل و سمعت من قال فاسد المذهب و قد روى عنه ابو جعفر
 الطوسى شيخ الطائفة و اعتمد على روايته و الحسن بن عياش بن الحرش الرازى روى عن ابى
 جعفر الثانى ضعيف جدا له كتاب (انا انزلناه فى ليلة القدر) و هو كتاب روى فيه الحديث
 مضطرب الالفاظ و قد روى عنه الكلينى عده احاديث و كتابه عندهم من اصح الصحاح و على
 ابن حسان و هو وضاع قال النجاشى ضعيف جدا ذكره بعض اصحابنا فى الغلاء فاسد الاعتقاد
 له كتاب تفسير الباطن تخليط كله و قد روى عنه الكلينى فى صحيحه و محمد بن عيسى قال
 نصربن صباح هو كذاب روى عنه ابو عمر والكشى و غيره عبدالرحمن بن الكثير الهاشمى قال
 النجاشى غمزه اصحابنا عليه بانه يضع الحديث و قد روى عنه ثقاتهم ابن الحسن كعلى ابن
 فضال و غيره و روى عنهم الكلينى و ابن بابويه و محمد بن الحسن الطوسى و در حال هشاميين
 و اقرآن آنها گذشت كه در عقیده تجسيم و صورت افتراء صريح بر ائمه ميكرند و حضرت
 امام على رضا باين افترا گواهي داده اند و مرجع و مأب اخباريين همين جماعه اند اما مجاهيل
 و ضعفا كه در اسانيد اخبار متمسك بها ايشان در مسائل فقهيه واقع اند پس حصر و نهايتى
 ندارند بطريق نمونه از هر دو قسم چندی را نام ميبريم و اما ضعفا فمنهم ابراهيم بن صالح
 الانماطى ابو اسحاق و حسن بن السهل النوفلى و الحسن بن راشد الطغوى و اسماعيل بن عمر
 بن ابان الكلينى و اسماعيل بن يسار الهاشمى و الحسين بن احمد المنقرى و جماعه بن سعيد
 الخثعمى و هو مع الضعف فاسد و قد روى عنه الكلينى و عثمان بن عيسى روى عنه شيخ
 الطائفة و غيره و عمرو ابن شمر الذى روى عنه الجماعه كالطوسى و غيره و سهيل بن زياد
 روى عنه ابو جعفر الطوسى ايضا و محمد بن سنان روى عنه ابو جعفر و غيره و اعتمدوا على
 روايته مع انه مجمع على تضعيفه و ابراهيم بن عمر و اليمامى و داود بن يسر الرقى و هو مع

ضعفه فاسد و قد روى الطوسى فى التهذيب و الاستبصار عنه و غيره و صالح بن حماد و اميه المكنى بابى خديجه و معاويه بن ميسره و عائذ الا حمسى و خالد بن نجيح و محمد بن ليس ابو احمد و محمد بن عيسى و داود بن الحصين و على بن حمزه و رقيه بن مصقله و لحسين بن يزيد البرقى و اسماعيل بن زياد السكونى و وهب بن وهب و الحسين بن عبيد و ديگر جماعت بى شمار كه علماء خبر از ایشان خصوصاً اهل جرح و تعديل مثل نجاشى و عضائرى و حلى در خلاصه و تقى الدين بن داود اجماع دارند بر تضعيف و توهين اينها و اخباريين در صحاح خود روايات اينها را مشحون کرده اند و فقهاء ایشان بهمان روايات احتجاج نمایند و مسايل فقهيه را بلکه اعتقاديّه را نیز به قوت همان روايات ثابت کنند و اما مجاهيل پس در کثرت حدی ندارند مثل حسن بن ابان كه خبر او را در صحاح شمرده اند و بر جهالت او ابن مطهر در مختلف و منتهى و شيخ مقتول در دروس نص کرده اند و قاسم بن سليمان و عمرو بن حنظله كلاهما مجهولان كما سلف و عمر بن ابان و حسين بن العلاء و ابن ابى العلاء مجهول الاسم و المسمى و العباس بن العمرو الفقعمى و الفضل بن السكن و على بن عقبه بن قيس بن سمرعان و هاشم ابن ابى عمار الحسينى و بشير بن يسار اليسارى و موسى بن جعفر و فضل بن سكره و زيد اليمامى و سعيد بن زيد و عبدالرحمن بن ابى هاشم و بكار ابن ابى بكر و فليح بن زيد و محمد بن سهيل و عبدالله بن يزيد و غالب بن عثمان و ابى حبيب الاسدى و ابى سعيد المكارى و ركاز بن فرقد و الحسن التفليسى و قاسم بن الخزار و صالح السعد و على بن دويل و حسن بن على بن ابراهيم و ابراهيم بن محمد و الحسن بن على و ابن اسحاق النحوى و عثمان بن عبدالملك و عثمان بن عبدالله و عيسى بن عمرو مولى الانصار و ربيع ابن محمد السليمى و على بن سعد السعدى و محمد بن يوسف ابن ابراهيم و محمود بن ميمون و جعفر ابن سويد ابن جعفر بن كلاب فهؤلاء كلهم مجاهيل مع جماعه اخرى لاتكاد تحصى و قد روى عنهم شيوخهم كعلى بن ابراهيم و ابنه ابراهيم و محمد بن يعقوب الكلينى و ابن بابويه و ابى جعفر الطوسى و شيخه ابى عبدالله الملقب بالمفيد فى صحاحهم التى اوجب العمل بما

فیهما مجتهدوهم و زعموا انها توجب العلم القطعی نص علی ذلك المرتضی و الطوسی و الحلّی و عجب آنست که اخباریین ایشان از جماعه روایت کنند که علماء رجال ایشان آنها را تکذیب کرده اند در روایت از روی تواریخ مثل عبدالله ابن مسکان الذی روی عن ابی عبدالله عده احادیث اوردها محمد بن یعقوب فی الکافی و ابن بابویه فی الفقیه و ابوجعفر فی التهذیب و غیرهم قال النجاشی لم یثبت انه روی عن ابی عبدالله شیئا و هذا من الامور المشهوره عند الامامیه و من هذا القبیل محمد بن عیسی الذی یروی عن محمد بن محبوب و غیره قالو ابوعمروالکشی نصر بن صباح یقول ان محمد ابن عیسی اصغر فی السن من ان یروی عن محمد بن محبوب و مثل هذا محمد بن عیسی بن عبید بن یقطین حکى محمد بن بابویه القمى عن ابن الولید انه قال ما تفرد به محمد بن عیسی من حدیث یونس و کتبه لا یعتمد علیه و مثل هذا محمد بن احمد بن یحیی ابن عمران الاشعری القمى طعن فیه النجاشی و غیره و قالوا انه یروی عن الضعفاء و لا یبالی عمن اخذ و یعتمد المراسیل و نیز بعضی از رواه معتبرین ایشان ارسال کنند در اسناد مثل ابن ابی عمیر و نظیری و عبدالله بن بکیر اعین الشیبانی و عمرو بن سعید ابی الحسن المدائنی و غیر هم و از همه اینها در صحاح ایشان روایت موجود است و شیخ مقتول در ذکری آورده که حضرت صادق عبدالله بن مسکان را از آمدن نزد خود منع فرمود و اینها از روایت او دست بر نمیدارند و ابو جعفر طوسی در عده می نویسد که الفسق باعمال الجوارح لیس بمانع من قبول الروایه و عجب آنست که از بعضی کافران نصرانی این مذهب نیز روایت احادیث می کنند و او را از یاران ائمه می شمارند مثل زکریا بن ابراهیم نصرانی روی عنه الطوسی و غیره و نیز اخباریین ایشان از کتب شیوخ خود روایت کنند و در آن کتب نسبت آن روایت بائمه موجود نیست و اینها میگویند که نسبت این روایات به امام ابو جعفر و امام ابو عبدالله ثابت و درست است لیکن شیوخ ما پوشیده داشتند و نام ائمه ننوشتند بجهت شدت تقیه در آن وقت و بعد از مردن آن شیوخ این کتابها نزد ما رسیده و بقرائن دریافتیم که این همه احادیث ائمه اند درینجا عقل را کار باید فرمود و وثوق این روایات را

دریافت باید نمود مثاله ما رواه الكلینی عن عده من اصحابه عن محمد بن خالد شنبوله و غیره و اکثره دارند بحدیکه نصف اخبار ایشان توان گفت و آنها را از عیون رجال و ثقاه خود شمارند مثل ابوبصیر که ربع کلینی مملو است بروایات او و خود کلینی از او روایت میکند انه قال كنت اسمع الحديث من الصادق و ارويه عن ابیه و اسمعه عن ابیه و ارويه عنه و این ابو بصیر همان است که سر حضرت امام را افشا نموده و با وجود منع نمودن امام از اظهار آن بحدی تشهیر کرده که در کتب شیعه مدون و بر زبانهای نالایق اینها که اصلاً قابل ذکر آن اسرار نبود شایع و ذایع گشت روی ابن بابویه عنه قال لابی عبدالله اخبرنی عن الله عز و جل هل يراه المؤمنون يوم القيامة قال نعم و قد راوه قبل يوم القيامة قلت متى قال حين قال (وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَى شَهِدْنَا أَنْ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ) (١٧٢) (الاعراف) ثم سكت ساعه ثم قال ان المؤمنين يرونه في الدنيا قبل يوم القيامة الست تراه في وقتك هذا قال ابوبصير قلت له جعلت فداك أفأحدث بهذا عنك فقال لا و پسر او که محمد بن ابی بصیر است در نافرمانی ائمه خلف رشید پدر بزرگوار خود است روی الكلینی عنه انه قال دفع الى ابوالحسن مصحفا و قال لا تنظر فيه ففتحته و قرأت فيه سورة (لم يكن) فوجدت فيه سبعين من قریش باسمائهم و اسماء آبائهم و نیز چنانچه سابق گذشت بعد از تتبع کتب اخبار ایشان معلوم می شود که اکثر اخبار اینها آحاد اند متواتر و مشهور یافته نمی شود باز آن آحاد هم اکثر ضعاف اند که آنها را صحاح انگارند و برخی موثق و علی هذا القیاس حسان ایشان هم اکثر ضعاف اند بزعم خود ایشان پس صحیح و حسن بزعم ایشان هم در کتب ایشان موجود نیست و صحیح و حسن محض مفهومات عقلیه اند که ما صدقش در خارج پیدا نمی شود نص علی ذلك منهم صاحب البدایه باز آن ضعاف و موثق نیز با هم متعارض و متخالف و مضطرب الاسناد و المتن و شیخ ابو جعفر بوجهی که جمع و تطبیق داده باز ترجیح نموده ضحکه اهل تحقیق و تدقیق است بطریق نمونه یک نکته را ذکر میکنم قیاس بران باید کرد در روایات بسیار وارد شده که وضوء بماء الورد

یعنی گلاب درست است و در روایات بسیار وارد شده که درست نیست شیخ ابو جعفر میگوید که صحیح همین است که درست نیست و در روایتی که درست گفته اند مراد از ماءالورد آبی است که در وی گلها انداخته باشند نه گلاب مصطلح بالجمله باین اسباب که مذکور شد روایات ایشان بزعم خود ایشان هم قابل تمسک و اعتبار نمانده چه جای آنکه در مقابله مخالفین سری بر آرد اینست حال آن روایات که بسند ظاهر مکشوف از ائمه طاهرین مکشوفین که در وجود ذوات عالیات ایشان غیر مختلف فیه و بی شبهه بود و مردم با ایشان ملاقات میکردند و ایشان را می دیدند و کلام ایشان را می شنیدند .

اما روایات ایشان از صاحب الزمان که اول تولد ایشان به اتفاق امامیه ثابت نیست بعضی از ایشان منکر تولد اند و گویند که حضرت امام حسن عسکری عقبی نه گذاشتند و هم (الجعفریه) لانهم یقولون بامامه جعفر بن علی الهادی بعد وفات الحسن بن علی العسکری و طایفه که بوجود آن بزرگوار اعتراف میکنند اکثرایشان بقاء و حیات ایشان را انکار کنند و گویند که در حالت صغر سن وفات یافته اند باز کسانی که ایشان را بحد بلوغ رسانیده اند نیز باهم اختلاف دارند فقیل مات فی الصلوه فجاء و قیل قتل و کسانی که ایشان را زنده انگارند در وقت غیبت ایشان اختلاف دارند بعضی دویست و پنجاه و شش گفته اند و بعضی دویست و شصت و پنج یا شش باز در مکان ایشان در حالت غیبت نیز اختلاف فاحش است ثقات ایشان مثل محمد بن یعقوب الکلبینی و تبعه جماهیر الشیعه المتقدمین گویند که لا یعلم ذلک الا آحاد الشیعه پس در نهایت پریشانی و تباهی است زیرا که مقطع و متنهای سند ایشان جماعه هستند که خود را سفراء قرار داده اند در غیبت صغری که مدت آن هفتاد و چهار سال است و اول سفراء ابو عمر و عثمان بن سعید است باز پسر او ابو جعفر محمد بن عثمان که در سنه سیصد و بیست و هشت مرده است باز بعد از وی ابوالقاسم الحسین بن روح که در شعبان سنه سیصد و سی و هشت مرد و بعد از وی علی بن محمد که او را خاتم السفراء انگارند و گویند که من بعد غیبت کبری رو داد و سلسله سفارت هم منقطع گشت و ظاهر است که هر

که مدعی سفارت شده دیگری بر سفارت او گواهی نداده و غیر از دعوای خود شاهی نیاورده به اجماع اهل تشیع پیداست که حب جاه در نفوس بشریه مقتضی این دعوی است و هر گاه دلیلی در کار نباشد مانع هم مرتفع شد و باب دعوی فراخ تر گردیده و نیز در روایت از صاحب الامر بواسطه سفراء قناعت نمیکنند بلکه هر که مدعی رویت این جناب شود که منصب سفارت نداشته باشد روایت او را معتبر شناسد و واجب القبول انگارند چنانچه از ابوہاشم داود بن ابی القاسم جعفری و محمد بن علی بن بلاد و احمد بن اسحاق و ابراهیم بن مہریار و محمد بن ابراهیم و جماعه دیگر که ادعاء رویت صاحب الامر نموده روایات عجیبه و غریبه از آنجناب آوردند ایشان احتمال دیگر را راه نداده آنهمه روایات را علی الرأس و العین نهادند و این قصه عبرت گاه اهل دعوی و اصحاب بلند پروازیست در اول امر چقدر ادعاء احتیاط و تحصیل امن از خطا و دروغ نموده اند و نصب امام را برای همین آفات بر ذمه خدا واجب دانسته و عصمت و افضلیت و نص جلی متواتر بر امامت او شرط کردند و آخرها باین احتمالات موهومہ و مساهلات و اہمالات در مقدمات عمدہ دین تمسک کردند و بی تحقیق و بی دلیل بر نعیق هر غراب و نہیق هر حمار فریفته شدند و مثل مشہور در حق ایشان صادق آمد کہ فر من المطر و وقف تحت المیزاب و عجب تر آنکہ در روایت از صاحب الامر برین قدر هم قناعت نمی کنند بلکه ثقات ایشان روایت رقاع نموده اند برخی بواسطه سفرا رقاع مسائل فرستادند و جواب آمد و بعضی بیواسطه سفرا و چون هنوز سفارت سفرا بر بال کبوتر است جواب رقعه کہ بدست آنها بیاید چه قسم محل اعتماد خواهد بود و آنچه بیواسطه سفرا است حال او ازین هم بدتر است .

اما رقاعی کہ بواسطه سفرا جواب آنها رسیده پس نزد ایشان بسیارند.

منہا ما دفعه علی بن الحسین بن روح من السفره علی ید علی بن جعفر بن الاسود ان یوصل له رقعه الی صاحب الامر فارسل الیه رقعه زعم آنها جواب صاحب الامر له .

و منها رقاع محمد بن عبدالله بن جعفر بن الحسين بن جامع بن مالک الحمیری ابی جعفر القمی قال النجاشی ابو جعفر القمی کاتب صاحب الامر و سألہ مسائل فی ابواب الشریعه و قال قال لنا احمد بن الحسين وقفت علی هذه المسائل فی اصلها و التوقعات بین السطور و ذکر تلك الاجوبه محمد بن الحسن الطوسی فی کتاب الغیبه و کتاب الاحتجاج.

و منها رقاع ابی العباس جعفر بن عبدالله بن جعفر الحمیری القمی شیخ القمیین و وجههم.

و منها رقاع اخیه الحسين و رقاع اخیه احمد این هر سه برادر را ادعا بود که مکاتبه با صاحب الامر دارند و تحقیق مسایل شریعت از آنجناب می نمایند و جواب مسایل ایشان از آن طرف میرسد کما ذکره النجاشی و غیره و ابوالعباس مذکور کتابی ازین رقاع جمع نموده و اورا قرب الاسناد الی صاحب الامر نام نهاده .

و منها رقاع علی بن سلیمان بن الحسين بن الجهم بن بکیر بن اعین ابو الحسين الرازی قال النجاشی کان له اتصال بصاحب الامر و خرجت الیه توقعات و آنچه بیواسطه کسی فرستاده اند رقاع محمد بن علی بن الحسين بن موسی بن بابویه القمی است که بخط حجت اظهار نموده است و گفته که من مسئله از مسایل می نوشتم و در سوراخ درختی که بیرون شهر قم است یک شبانه روزی گذاشتم در ضمن آن جواب آن مکتوب می شد روز دیگر می برآوردم و حکم توقعات صاحب الامر و دیگر ائمه ماضیین که در جواب سؤالات شیعه رقم فرموده اند و بخطوط ایشان بزعم اینفرقه یافته شده مرجح است بر مرویات صحیحہ الاسانید چنانچه سابق هم گذشت قال ابن بابویه فی الفقیه بعد ما ذکر توقعات من التوقعات الواردة من الناحیه المقدسه فی باب الرجل یوصی الی رجلین هذا التوقع عندی بخط ابی محمد الحسن بن علی و فی کتاب محمد بن یعقوب الکلبینی روایه خلاف ذلك التوقع عن الصادق علیه السلام و ذکر الحدیث ثم قال لا افتی بهذا الحدیث بل افتی بما عندی بخط الحسن بن علی درینجا عاقل غور

باید کرد که اثبات آنکه این خط امام است چه قسم ممکن شود مع ان الخط يشبه الخط و جعل و تلبیس در خط بحدی رایج است که بعضی ملبسان و جعلیان حکایت خط شخصی نموده برآن شخص عرض کرده اند و او تمیز نه کرده و خط خود انگاشته خصوصا در صورت بعد زمان که خطوط این قسم بزرگان گذاشته را اگر کسی در عمر خود بطریق تبریک یک دو بار دیدن معرفت آن خط و امتیاز آن از خطوط دیگر چه طور حاصل تواند شد حالا هر جا خط کوفی یافته میشود مردم می گویند که خط امیرالمؤمنین است و هیچ وجه امتیاز و معرفت حاصل نمی شود ثم بالخصوص خط صاحب الامر که کسی او را ندیده و ممارست و مزاولت آن خط که مدار معرفت و شناخت است درینجا بالمره مفقود است بالجمله باین احتمالات بعیده دور از کار احکام دین خود را ثابت نمودن کمال سفاهت و بیخردیست و این حرکت بلا شبهه از حرکات جنون و وسواس است بلکه تا این مدت که قریب هزار سال از غیبت امام گذشته معتقد حیات او بودن نیز از همین وادیست زیرا که درین زمان طول عمر اشخاص انسانی باین درازی از محالات عادیه است و طول عمر حضرت نوح و لقمان بن عادیا و امثال اینها را مقیس علیه این حکم کردن از کمال نادانشمندی این فرقه است زیرا که اگر غرض ازین قیاس بیان امکان و صحت عقلی است پس غیر مفید است چه کسی امکان را انکار نکرده و نمی کند و اگر بیان معتاد بودن این طول عمر است پس غیر صحیح چه بر خوارق عادات و امور نادره قیاس نتوان کرد خاصتا چون اختلاف بین زمان و مکان را نیز دخل باشد و این بدان ماند که ولایت گرم سیر را بر ولایت سرد سیر قیاس کنند یا اشخاص این وقت بر قوم عاد قیاس کنند یا موسم زمستان را بر موسم تابستان و پیداست که دران ادوار طول عمر عادى بود حضرت نوح را بطریق ندرت زیاده‌تر امتداد واقع شد حالا صد سال و صد و بیست سال حکم عمر حضرت نوح دارد و لقمان بن عدیا را به استجابت دعای او خرق عادت وقوع یافت و لازم نیست که هر خرق عادت که از پیغمبری یا دیگر مسلمانی بظهور آمده باشد از پیغمبر ما یا از ائمه این امت هم بظهور رسد و الا عمر پیغمبر ما نیز از عمر حضرت نوح و لقمان بن

عادیا کم نمی شد و حضرت خضر و حضرت الیاس اگر طول عمر ایشان صحیح باشد نیز ازین امت و ازین دوره خارج اند و مع هذا حکم ملائکه گرفته اند و با ایشان کسی را سرو کاری نیست احکام دین و اصول شریعت را از ایشان گرفتن و در وقایع و حوادث بسوی ایشان رجوع آوردن ضرور و لازم نیست اگر به اختفا بگذرانند چه باک بخلاف امام وقت که کار و بار امت و حفظ احکام شریعت و تنفیذ اوامر و نواهی و اقامت حدود و تعزیرات و جمعه و جماعات و تجهیز جیوش و عساکر و قتال و جدال با کفره و معاندین وابسته به تدبیر و ارشاد او باشد و او اصلا در نظر کسی نیاید و نه کسی جای او را شناسد و آواز او را بشنود تا مردم بروی دروغ بندند و مکاتبات جعلی و توقیعات لباسی از جانب او افترا نمایند و در ضلالت و تباهی واقع شوند معاذ الله من سوء الفهم و این اعتقاد فاسد بعینه مانند آنست که گویند فلانی را پادشاه قاضی شهر گردانیده است و با او حکم فرموده که از نظر مردم مختفی باشد و روی خود را به کسی ننماید و آواز خود را بگوش کسی نرساند و از مکان سکونت خود کسی را آگاه نه کند تا مردم او را ندانند و باو نتوانند رسید غور باید کرد که این معامله چقدر دور از عقل و نزدیک بجهل است و تمسک اینفرقه درین باب به آنچه ابومعشر بلخی و ابوریحان بیرونی و ماشاءالله مصری و ابن شادان و مسیحی و دیگر اهل نجوم گفته اند که اگر میلادی از موالید نزدیک تحویل قرآن اکبر واقع شود و طالع یکی از دوخانه زحل باشد یا مشتری و هیلاج آفتاب باشد در روز و ماهتاب باشد در شب و خمسه متحیره قویه الحال در اوتاد ناظر باشند بهیلاج با کدخدا بنظر تودد ممکن است که این مولود بقدر سنوات قرآن اکبر زنده ماند و آن نهصد و هشتاد سال شمسی است و اگر اسباب فلکیه دلالت بر غیر این کنند ازین مدت زیاده یا کم زنده ماند باطل محض و بیفایده است زیرا که اول هذیان سرائی منجمین را در امور اعتقادیه شریعت دخل دادن کمال بی دیانتی است دوم این منجمین هم امکان صرف درین صورت ثابت کرده اند و زیادتی و کمی را هم نظر باسباب فلکیه دیگر محتمل داشته و سابق مذکور شد که امکان را کسی انکار نمیکند اما هر ممکن را واقع دانستن

اصل ماده مالیکولی است سوم بر تقدیر تسلیم همه این امور ولادت حضرت امام صاحب الامر درین وقت واقع نشده به اجماع مورخین و منجمین و به شهادت کتب موالید الائمه مثل کتاب الاعلام الوری و غیره .

تفصیلات اجماع آنکه در وقت ولادت امام مهدی اختلاف است دو قول نوشته اند یکی آنکه تولد ایشان در شب برات سنه دویست و پنجاه و پنج بعد از گذشتن چند ماه از قرآن اصغر که رابع بود از قرآن اکبر در قوس واقع شده و طالع بیست و پنج بود از سرطان و زحل در دقیقه دوازدهم از درجه هشتم قوس بود و همچنین مشتری در رجعت بود و مریخ در دقیقه سی و چهارم از درجه عشرون جوزا و شمس در دقیقه بیست و هشتم از درجه رابعه اسد و زهره در دقیقه بیست و پنجم از جوزا و عطارد در دقیقه سی و هشتم از درجه رابعه اسد و قمر در دقیقه سیزدهم از درجه سی ام دلو و راس در دقیقه پنجاه و نهم از درجه بیست و نهم حمل و ذنب در دقیقه پنجاه و نهم از درجه بیست و هشتم میزان دوم آنکه ولادت ایشان وقت صبح از بیست و سوم شعبان در سنه مذکور بود و طالع سی و هفتم دقیقه از بیست و پنجم درجه سرطان بود و زحل در دقیقه هجدهم از درجه بیستم عقرب و همچنین مشتری و مریخ در دقیقه سی و چهارم از درجه هشتم حمل و شمس در دقیقه سی و هشتم از درجه بیست و یکم اسد و زهره در دقیقه هفدهم از درجه بیست و پنجم جوزا و قمر سیزدهم از درجه سی ام دلو پس معلوم شد که دلایل فلکیه بر طول بقاء ایشان دلالت نمیکرد بلکه بر خلاف آن چنانچه بر ماهران احکام نجوم ازین هر دو زایچه روشن است و نه میلاد ایشان نزدیک تحویل قرآن اکبر واقع شده و غیر ازین دو قول در میلاد امام صاحب الامر منقول و مروی نیست بخلاف حضرت نوح که تولد ایشان بالاجماع بین المورخین من المنجمین نزدیک تحویل قرآن اکبر است و دلایل فلکیه بر طول بقاء ایشان دلالت واضحه میکردند چنانچه منجمین در شرح زایچه دلالت ایشان ذکر کرده اند و نیز دلایل قطعیه عقلیه خصوصاً بر اصول شیعه قائم اند بر بطلان اعتقاد طول بقاء ایشان زیرا که اگر زنده باشند لازم آید که باری تعالی تارک واجب باشد زیرا

که ایشان را که الیق به ریاست و تصرف در امور امت بودند مقبول اهل دنیا نساخت و دلها را آنقدر از ایشان متنفر کرد که در پی قتل و اذیت ایشان شدند بحدیکه منجر به اختفاء و غیبت کبری شد و ظلمه و کفره و فجره را با وجود بودن ایشان بر روی زمین مسلط ساخت پس اصلح را که بر ذمه او واجب بود ترک فرمود و نیز لازم آمد که حق تعالی فاعل قبیح باشد زیرا که با وجود شخصی که قابلیت ریاست و زعامت کبری داشته باشد دیگری را که اصلا بوی از قابلیت ندارد ملک و سلطنت و تصرف دادن به غایت قبیح است و نیز شخصی را امامت دادن و باز او را بغیبت و اختفا حکم کردن و مردم را تکلیف دادن که از آن غایت و مختفی که اصلا جز نام او نمی شناسند احکام دین خود تحقیق نمایند و در مهمات دنیوی بوی رجوع آرند و تقسیم ملک و غنایم و تجهیز جیوش و فتح بلدان و جنگ و صلح همه بصوابدید او کنند تکلیف ما لا یطاق است مانند آنکه گویند جبرائیل را امام شما کردیم باید که مسایل شرعیه را از او استفسار نمائید و مصالح دنیویه را بی حکم او نکنید و عاقل هیچ فرق درین هر دو تکلیف دریافت نمی کند و هر دورا تکلیف ما لا یطاق میداند و وقوع تکلیف ما لا یطاق بالاجماع محال است و نیز نصب چنین امام عبث خواهد بود زیرا که فواید امامت اصلا در وجود او حاصل نیست و اگر فرقه خود را عنقائیه لقب کنند و به امامت عنقا قایل شوند بکدام وجه ابطال مذهب شان توان نمود و العبث قبیح یجب نفیه عن الباری عند الشیعه بالجمله دلایل ابطال این خیال فاسد ایشان بیش از آنست که بی شمار آید چون مقام تطفلی است ازین میدان عنان کمیت قلم را مصروف داشته بمطلب باب پردازیم دیگر اینست که بعضی از رواه ایشان چیزی روایت کرده اند که براهین عقلیه قطعی بر استحاله آن قایم اند و این قسم راوی را قدح نمی کنند بلکه روایات او را مقبول میدارند مثل ابی بصیر که از حضرت صادق دعوی الوهیت روایت میکند و چون از حال اخبار و رجال شیعه بطریق نمونه فارغ شدیم لازم آمد که در بقیه دلایل ایشان نیز کلامی اجمالی سر کنم تا ناظر را در دلایل ایشان بصیرتی حاصل شود

و بوجه کلی فساد جمیع استدلالات ایشان را در یابد و جزئیات دلایل ایشان را بر معیار این کلی حک نماید و پس این مطلب را خاتمه الباب و فذلک الحساب گردانیده شد .

تتمه الباب در دلایل شیعه باید دانست که اقسام دلیل نزد ایشان چهار است کتاب و خبر و اجماع و عقل کتاب که قرآن مجید است بزعم ایشان قابل استدلال نیست زیرا که اعتماد بر قرآنیّت او حاصل نمی شود الا وقتی که مأخوذ باشد بواسطه امام معصوم و قرآنی که مأخوذ از ائمه است در دست ایشان موجود نیست و این قرآن را ائمه بزعم ایشان معتبر ندانسته اند و قابل استدلال و تمسک نشمرده چنانچه از کلینی و غیره کتب معتبره ایشان منقول خواهد شد و این مطلب به چند وجه ثابت است اول آنکه جماعه کثیر از امامیه از ائمه خود روایت کرده اند که قرآن منزل را تحریف کلمات از مواضع آن و اسقاط آیات بلکه سور نیز بوقوع آمده و ترتیب هم متغیر شده و حالا آنچه موجود است مصحف عثمان است که هفت نسخه آن را نوشته به اکناف عالم شهرت داد و کسی را که قرآن منزل بر اصل ترتیب و وضع میخواند ضرب و شلاق نمود تا آنکه طوعا و کرها همه آفاق برین مصحف اجماع کردند پس این مصحف قابل تمسک و استدلال نباشد و نظم و الفاظ او و عام و خاص او محل اعتماد نباشد چه جایز است که این احکام که درین قرآن موجوداند همه اینها با اکثر اینها منسوخ باشند یا آیاتی و سوری که اسقاط کرده اند یا مخصوص باشند به آیات و سور مسقطه وجه دوم آنکه ناقلان این قرآن بلا تشبیه مثل ناقلان تورات و انجیل اند که بعضی از ایشان اهل نفاق بودند مثل عظماء صحابه و کبراء ایشان و بعضی از ایشان مداهن و دنیا طلب دین فروش مثل عوام صحابه که به طمع مال و مناصب اتباع رئیسان خود کردند و از دین مرتد شدند مگر چهار کس یا شش کس سنت پیغمبر را جواب دادند. و الباقی با خاندان او دشمنی و عداوت پیش گرفتند و کتاب او را تحریف و خطاب او را تغیر کردند مثلاً بجای من المرافق الی المرافق ساختند و بجای ائمه هی ازکی من ائمتکم امه هی اربی من امته نوشتند و هذا القیاس چنانچه در دعای صنمی قریش که او را قنوت امیر المؤمنین و متواتر انگارند مذکور است و بعضی آن

دعا در باب ثانی گذشت پس چنانکه بر تورات و انجیل اعتماد نتوان کرد و عقیده و عمل را از آن نتوان گرفت همچنین باین قرآن موجود تمسک نباید کرد و همچنانکه احکام آنها منسوخ شده اند به قرآن مجید همچنین ازین قرآن هم چیزی بسیار نسخ شده و ناسخ را از غیر ائمه کسی نمیداند سوم آنکه ثبوت نزول قرآن و اعجاز او بلکه ثبوت نبوت پیغمبر نیز موقوف است بر ثبوت صدق ناقلین و چون ناقلین نبوت پیغمبر آنجماعه باشند که بسبب غرض فاسد خود نص را که بحضور یک لکجه و بیست و چهار هزار کس پیغمبر فرموده بود اخفا و کتمان نمودند و هیچکس عند الحاجت اظهار نساخت تا آنکه حق خاندان نبوت تلف شد و اصل عظیم دین که هم جنب نبوت است یعنی امامت بر هم گشت بر نقل اینها چه اعتماد! شاید بنا بر غرض فاسدی اینهمه توطیه ها بر بسته باشند که فلانی نبی بود معجزه ها آورد و قرآن بر او نازل شد و همه بلغا از معارضه او عاجز شدند و در واقع هیچ نباشد و اما خبر پس حال آن دراین باب به تفصیل گذشت و تازه اینست که خبر را می باید که ناقلی باشد پس ناقل خبر یا شیعه اند یا غیر شیعه و غیر شیعه را اصلاً خود اعتبار نیست زیرا که صدر اول ایشان که مقاطع الاسانیداند مرتدین و منافقین و محرفین کتاب الله و معاندین خاندان رسول بوده اند و شیعه با هم در اصل امامت و تعیین ائمه و اعداد ایشان اختلاف فاحش دارند و اثبات یک قول از اقوال ایشان نمی شود الا بخبر زیرا که کتاب ازین مذکورات به نهجی که الزام مخالف نماید ساکت است پس اگر ثبوت خبر و حجیه آن موقوف بر ثبوت آن قول بود دور صریح لازم آید و نیز حجه بودن خبر بسبب آنست که قول معصوم است یا بواسطه معصوم از معصوم دیگر رسیده و عصمت شخص معین ثابت نمی تواند شد الا بخبر زیرا که کتاب ساکت است و عقل عاجز و معجزه بر تقدیر صدور نیز موقوف بر خبر زیرا که مشاهده تحدی و معجزه هر کس را اتفاق نمی افتد و اجماع نیز بسبب دخول معصوم دران حجت است و باز در نقل اجماع به غائبین خبر در کار است و عصمت شخص معین را به خبر او یا به خبر معصومی دیگر که بواسطه او رسیده ثابت کردن دور صریح است و نیز حجیه خبر موقوف بر نبوت نبی و امامت امام است

و چون اصل ثابت نشد فرع چگونه ثابت شود بالجمله نزد شیعه تواتر خود از حیز اعتبار افتاد زیرا که کتمان واقع از عدد تواتر به ظهور آمد و اظهار غیر واقع در حکم اوست و اخبار آحاد خود بالاجماع درین قسم مطالب معتبر نیستند پس استدلال بخبر ممکن نیست و اما اجماع پس بطلان آن اظهر است زیرا که اجماع بعد ثبوت نبوت و شرع است و چون نبوت و شرع ثابت نمی تواند شد اجماع چگونه ثابت شود و نیز حجه اجماع نزد ایشان بالاصاله نیست بلکه بنابر آن است که قول معصوم نیز در ضمن آن می باشد و هنوز در بودن معصوم و تعیین آنکه کدام کس است و نقل قول او بحث و تفتیش میرود و نیز اجماع صدر اول و ثانی یعنی قبل از حدوث اختلاف در امت خود معتبر نیست زیرا که اجماع کردند بر خلافت ابوبکر و عمر و حرمت متعه و بر تحریف کتاب و منع میراث پیغمبر و دفع امام بر حق خود و غصب تعلقات خاندان رسول و بعد از حدوث اختلاف در امت و تفرق ایشان به فرق مختلفه اجماع چه قسم متصور شود خصوصاً در مسایل خلافیه که احتیاج به استدلال و اثبات بحجت منحصر در آنهاست و نیز دخول معصوم در اجماع و موافقت قول او با قول سایر امت ثابت نمی شود مگر با اخبار و حال اخبار در تعارض و تساقط و ضعف و وهن قسمی که هست روشن است و نیز نقل اجماع در هر مسئله خلافیه بالخصوص امری است که شدنی نیست و علماء شیعه را بلکه اثناعشریه را بالخصوص درین نقل باهم تکذیب و انکار می نمایند و چون اجماع یک فرقه از امامیه که یک فرقه از شیعه اند که یک فرقه و امت اند بنقل خود ایشان ثابت نشود اجماع جمیع امت را ثابت کردن چه قسم متصور باشد و این را بچند مثال روشن کنم صاحب سبل السلام الی معالم الاسلام که از عمده علماء اثناعشریه است در شرح حدیث عقل به تقریبی میگوید که کلام الشیخ ابی الفتح الکراجکی فی کنز الفوائد یدل علی اجماع الامامیه علی البداء و انه من خصائصهم و انکره سائر الفرق و کلام العلامه الحلی فی النهایه و التهذیب و کشف الحق یدل علی الاصر فی الانکار و نیز شیخ شهید ایشان فصل متصل دارد دران که شیخ

ایشان در جاها مدعی اجماع فرقه شده است حالانکه خود او در جاهاى دیگر مخالف آن گفته نقلی از آن فصل می آریم قال فصل فیما یشتمل علی مسائل ادعی الشیخ الاجماع فیها مع انه نفسه خالف فی حکم ما ادعی الاجماع فیه افردناها للتنبیه علی ان لا یعتبر الفقیه بدعوی الاجماع فقد وقع فیه الخطا و المجاز کثیرا من کل واحد من الفقهاء لاسیما من الشیخ و المرتضی مما ادعی فیه الا جماع من کتاب النکاح دعواه فی الخلاف الاجماع علی ان الکتابه اذا اسلمت و انقضت عدتها قبل ان یسلم الزوج ینفسخ النکاح و قال فی النهایه و فی کتاب الاخبار لا ینفسخ النکاح بینهما انتهى و همین قسم در هر باب از ابواب فقه تکذیب شیخ و سید می نماید و این رساله بس دراز است قریب صد مسئله بلکه زاید دران مندرج است و اما عقل پس تمسک بآن یا در شرعیات است یا در غیر شرعیات اما در شرعیات پس نزد این فرقه اصلا قابل تمسک نیست زیرا که از اصل منکر قیاس اند و او را حجت نمیدانند و اما در غیر شرعیات پس موقوف است بر تجرید آن از شوائب وهم و الف و عادت و احراز از خطا در ترتیب و صورت اشکال و این معنی بدون ارشاد امام حاصل نمی تواند شد زیرا که هر فرقه از طوایف آدمیان به عقل خود خبرها را ثابت کنند و چیزها را منکر شوند و باهم در اصول و فروع تخالف نمایند و به عقل ترجیح نمی توان داد و الا همان تخالف و تراحم در ترجیح هم متحقق خواهد شد پس لابد وراء عقل حاکمی و مرجحی باید که احد الجانبین را صواب و دیگر را خطا قرار دهد و این قسم حاکم و مرجح غیر از نبی و امام نمی تواند شد و چون ثبوت نبوت و امامت که موقوف علیه عقل است در حیز توقف است تمسک به عقل نیز محل اعتماد نباشد و مع هذا کلام در دلایل شرعیه است و امور شرع را به عقل صرف ثابت نمیتوان کرد زیرا که عقل از معرفت آنها بالتفصیل عاجز است بالاجماع آری عقلی که مستمد از شریعت باشد و اصل آن حکم را از شارع گرفته باشد میتواند قیاس خبر دیگران برآن کرد لیکن چون قیاس نزد این فرقه باطل است پس عقل را مطلقا در امور شرعیه دخل نماند خاصه

چون در قواعد و کلیات شرع هنوز تردد و اضطراب است عقل را در چه چیز بکار خواهند برد
ثبت العرش اولاً ثم انقش .

فائده جلیله : باید دانست که قیام جمیع براهین عقلیه به اعتقاد بدیهیات است پس اگر جمعی
انکار بدیهیات پیش گیرند مثل سوفسطائیه که الواحد نصف الاثنين و النفی و الاثبات لا
يجتمعان و لا يرتفعان و الجسم الواحد لا يكون في آن واحد في مكانين و الغائب عن الحواس
ليس له حكم الحاضر و ما يسمى باسم الشی لا يكون عن ذلك الشی و امثال این قضایا را انکار
کنند اثبات هیچ مطلبی را نزد ایشان براهین عقلیه نتوان نمود و همچنین قیام جمیع دلایل
شرعیه و مقدمات دینیه بر اثبات ملت حنیفیه است که از زمان حضرت ابراهیم خلیل الله تا این
وقت در جمیع ادیان مسلم است و اصول آن متفق علیه جمیع ملل مثل ان المعبود واحد و انه
یرسل الرسل و یرظهر المعجزه و ان الملائکه رسل الله الی الخلق معصومون عن الکذب و
الخیانه فی التبلیغ و ان لله تعالی احکاما تکلیفیه علی عبادہ یجازی بها و علیها یوم البعث و
النشور بالجنه و النار و اثبات اصول و قواعد ملت حنیفیه بر طور شیعه ممکن نیست پس اثبات
هیچ مطلبی از مطالب دینیه بدلائل نزد ایشان ممکن نیست پس این فرقه سوفسطائیه دین اند
تفصیل این اجمال و ایضاح این ابهام آنکه ایشان نبوت حضرت خاتم الانبیا را که مآخذ این
اصول و قواعد است نسبت به این امت از امیرالمؤمنین و ائمه اطهار روایت کنند و معلوم
بالقطع است که ایشان بلا واسطه از امیرالمؤمنین و ائمه اطهار روایت ندارند مگر بوسیله و
وسایط ایشان را حال معلوم است که خود ایشان آنها را تکذیب می نمایند و متهم میدارند و
فی الواقع هم وسایط ایشان چنانچه نبوت خاتم الانبیا روایت کرده اند همچنان جسمیت و
صورت حق تعالی را نیز روایت کرده اند و دروغ صریح بر بسته و نیز وسایط در روایت
شرایط امامت و تعیین ائمه تخالف و تعارض دارند بحدیکه تطبیق اصلاً ممکن نیست پس
کذب بعضی از ایشان لاعلی التعین متعین شد و تواتر کاذبان و دروغ گویان را که بجهت غرض
فاسدی تشهیر افترا نموده باشند چنانچه در مقدمه خلافت در قرن اول بعمل آوردند اعتباری

نیست و سوای چهار صحابی یا شش صحابی سائرین نزد ایشان قابل اعتماد نیستند و تواتر این روایات از آن چهار کس یا شش کس بالقطع معلوم الاکتفا است و اگر بالفرض از آنها تواتر هم شده باشد خبر چهار یا شش کس درین قسم امور که عقل اکثر عوام استبعاد بلکه در بعضی جاها حکم بالاستحاله هم میکند چه قسم افاده یقین نماید و صحابه دیگر همه نزد ایشان مرتد و خارج از دین و صاحب الاغراض الفاسده و دروغ گویان و کذابان بوده اند و معهذا شیعه از آنها روایت ندارند روی سلیم بن قیس الهلالی فی کتاب وفات النبی صلی الله علیه و سلم عن ابن عباس عن امیر المؤمنین و غیر واحد عن الصادق ان الصحابه ارتدوا بعد النبی صلی الله علیه و سلم الا اربعة انفس و فی روایه عن الصادق الاسته پس آنچه این گروه مرتدین بزعم ایشان از ادعای رسالت و اظهار معجزه علی وفق الدعوی و نزول قرآن و عجز بلغا از معارضه ان و احوال جنت و نار و تکلیفات شرعیه و نزول وحی و ملائکه بلکه نبوت انبیاء ماضیین و دعوت ایشان به توحید فی العباده و نهی از اشراک دران روایت کنند مردود باشد زیرا که خبر جمعی است که اجماع کردند بر خلاف وصیت پیغمبر که بحضور یک لکبه و بیست و هزار کس بتأکیدات تمام فرموده بود علی الخصوص که روایت این جماعه هم نزد خود شیعه متواتره نشده نزد فرق دیگر که همرنگ ان جماعه اند متواتر شده و اگر بمجرد شهرت و شیوع دران قرن و مابعد آن قرن اکتفا کرده شود پس کمال بی احتیاطی در دین لازم آید زیرا که قرن و ما بعده من القرون همه بر مخالفت اوامر و نواهی پیغمبر کمر بسته اند و قرآن را تحریف کرده و احکام بسیار خلاف ما انزل الله دران قرون بحدی شایع و مشهور گشته که از اصل شریعت همه مشهورتر گردیده مثل غسل رجلین در وضوء که حادثه ایست به غایت کثیره الوقوع و هر پنج وقت اشخاص لا تعد و لا تحصی دیده اند و همه بر غلط روایت کرده و هم چنین مسح علی الخفین و این قسم بدعت را که رئیسان آن قرون از طرف خود احداث کرده رواج داده اند برابر احکام اصلیه شریعت دانسته اند مثل سنت تراویح و حرمت متعه و غیر ذلک پس ازین جماعه بی دین و بی باک چه بعید است که اتفاق نموده باشند بر امر نبوت و

نزول وحی و ملائکه و ذکر بهشت و دوزخ برای تخویف مردمان و ترغیب ایشان و تواتر وقتی مفید یقین میشود که اهل تواتر را غرضی فاسد در میان نباشد و اینجا اغراض بی عد و بیشمار موجوداند چه احتمال است که چند کس از اینها منشأ روایت این دعوی و صدور معجزه برای غرضی شده باشند و سائر ایشان بجهت طمع موافقت و مدهانت کرده از ایشان قبول نموده تشهیر کرده باشند و نیز احتمال است که از کاهنان و منجمان پیشین شنیده بودند که شخصی در قریش پیدا شود و بدست او ملک روی زمین و خزاین بیشمار افتد از اولاد عبدمناف نامش فلان و نام پدرش فلان پس هر مفلسی را خیال فاقه شکنی بمتابعت او در سر افتاده باشد و هر صاحب شبق را تلذذ بزنان ایران زمین که سفید پوست و نازک بدن می باشند در خاطر خطوط کرده باشد و هر دنیا پرست را سیر بساتین کسری و گلگشت قزوین و شیراز و سکونت در قصور قیصر طبع افتاده باشد و از یهود نیز جمعی بموجب اخبار و کتب قدیمه خود این ماجرا را دانسته نصی از تورات موافق مدعاء او بر آورده و قصص و اخبار آنجا را به عبارت بلغیه برای او درست کرده داده باشد و مع هذا هنوز ثبوت نزول تورات وقوع قصص انبیا هم در بردومات و دارو گیر است با موافقت آنها و نا موافقت چه می کشاید و چه می رود بالجمله اول جاهلان عرب باین اغراض اتباع نموده باشد باز مردم را غلط بر غلط افتاده بنا بر مطالب و مستلذات دنیوی و نفسانی پی در پی اتباع این جم غفیر لازم شمردند و رفته رفته صورت دیگر مذهبی قرار گرفت چنانچه در اکثر امور شرعیه به زعم شیعه همین قسم رو داد واقع است مثلاً آنچه در تواتر غسل رجلین شیعه می گویند همین تشقیقات و احتکالات است که مذکور شد حدوا بحذو بلکه درینجا زیاده تر و قویتر زیرا که غسل رجلین نسبت بمسح رجلین مشتقی و کلفتی دارد و در قبول مشقت و رنج و تشهیر آن به حسب ظاهر فائده دنیوی دریافته نمی شود بخلاف امر نبوت که مقدمه ریاست عامه است که خیلی دلچسب و خاطر نشین است و محل طمع و حرص برای این امور هزاران بلکه لکوک جان خود را بر باد میدهند اگر اجتماع بیک کلمه و یک روایت نمایند چه عجب باشد و ممد دروغ ایشان این هم

شده باشد که هر گاه کسی با ایشان منازعات نمود و بمحاربه بر خاست نکبت کشید و خراب و تباه شد عوام را خصوصا کسانی که در زمان متأخرین پیدا شدند اعتقاد حقیقت روایت اوائل قوی شد چنانچه شیعه در امر خلافت خلفاء ثلاثه و شهرت آن در مردم آن زمان و قوت اعتقاد متأخرین اهل سنت همین قسم احتمالات دارند و اگر تواتر این قسم اشخاص مفید علم قطعی شود باید که تواتر یهود نیز که بالاتر ازین اشخاص مذکورین در تحریف کتاب الله و تکذیب و مخالفت انبیا و نبذ وصایای آنها نبودند در تابید دین موسی علیه السلام مفید یقین شود زیرا که یهود نیز نص صریح حضرت موسی بتواتر نقل میکنند که فرمود شریعتی مؤبده ما دامت السموات و الارض و تعظیم سبت مؤبده ما دامت السموات و الارض و همچنین تواتر نصاری که نص صریح حضرت عیسی بر آنکه او ابن الله است و ان رساله ابن البشر قد ختمت قبل مجیئه روایت کنند و قرآن محرفی که بدست این جماعه است حکم تورات و انجیل محرف دارد که از وی آیتهای بسیار و سوره های بیشمار ساقط کرده اند و کلمات او را تبدیل نموده و ترتیب را تغیر داده اگر باین قرآن متواتر کذائی تمسک جایز باشد به انجیل نیز جایز باشد و در انجیل مرقس که انجیل ثانی است در صحاح ثانی این نص ثانی موجود است و اناجیل اربعه نزد ایشان متواتر اند قال غرس رجل اشجارا فی ارضه و بنی حوالیها الجدران و حفر فیها بئرا و بنی علیها بیوتا فلما کملت عماره البستان اودعه عند الزراع و سافر الی بلد آخر و اقام بها فلما حان ان ینضج الثمار ارسل عبدا من عبیده الی الزراع لیأخذ اثماره فلما جاء و اراد ان یأخذ ضر بوه و ارسلوه خائبا ثم ارسل عبدا آخر فاذوه و ضر بوه و ادموه شجوا رأسه ثم ارسل آخر فقتلوه فکان یرسل عبیده الیهم فیضربون بعضهم و یقتلون بعضهم و کان له ابن واحد یحبه و لم یکن له ولد سواه فارسله الیهم فلما راه الکفار قال بعضهم لبعض هذا الذی یرث بعده الجنه فہلموا نقتله و نرث البستان فوثبوا علیه فقتلوه فلا جرم یغضب علیه صاحب الحائط و یرجع الیهم و ینزعه من ایدیهم و یردیمهم و یضعه عند آخرین پس ازینجا معلوم شد که اثبات ملت حنیفیه که سبیل آن قول به نبوت خاتم الانبیا است بدون اتباع اهل سنت در اصول مذهب نمیتواند شد

زیرا که ایشان اصول دین خود را اخذ کرده اند از جماعه صحابه کبار مثل عشره مبشره و عبادله اربعه و مکثرین و دیگر اهل بدر و اهل بیعت الرضوان و مهاجرین اولین که حق تعالی در کتاب خود بر صدق و صلاح ایشان گواهی داده قوله تعالی (إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ) (۱۵) (الحجرات) و قوله تعالی (مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْأَهُ فَآزَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَى عَلَى سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيُغَيِّظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا) (۲۹) (الفتح) و در آیات بسیار در حق ایشان کلمات خشنودی و رضامندی ارشاد فرموده قوله تعالی (لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَابَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا) (۱۸) (الفتح) الی غیر ذلك من الايات اوایل اهل سنت این نصوص را در قرآن و احادیث شنیده از حال ایشان تفحص واجبی نمودند معلوم کردند که هر همه ایشان صادق الاعتقاد شدید المحبه و الرسوخ بوده اند و در اعلاء اعلام شریعت غرا به هیچ وجه قصور نه کرده اند و در حفظ احکام ملت حنیفیه بیضا بنوعی مدهانت روا نداشته اند و کتاب خدا را بهتر از جان خود عزیز می داشتند و دین الهی را در محافظت و حمایت فوق الانفس و المهج می انگاشتند و سنن رسول را در عادات فضلا عن العبادات مهما امکن تقویت می کردند و عوام صحابه به جهت خوف سیاست و به برکت صحبت ایشان نیز همین و تیره داشتند و تابعین ایشان باحسان نیز به تأثیر صحبت ایشان و به انعکاس اشعه انوار ایشان سلوک همین طریق لازم گرفته اند و هکذا قرنا فقرنا و اتباع و انقیاد این جماعه مر پیغمبر را محض به وضع حق بود نه برای جلب نفعی و دفع ضرری بلکه هر که از جماهیر عرب بداغ مؤلفه القلوب متسم شده بود که رئیس قوم و صنادید عشیره باشد او را تحقیر و اهانت می نمودند مثل ابو سفیان و اقرع بن حابس که در مجلس خلیفه ثانی با وصف ریاستی که داشته اند خوارپها کشیده اند و در وصف النعال جا یافته اند و فقرا و

مساکین اهل ایمان و غلامان و کم اصلاان اینها مثل صهییب و عمار صدر مجلس بودند و عند الاقتدار ملک و سلطنت را به خویشاوندان و اقارب خود ندادند و قدم اسلام و کثرت صحبت پیغمبر و شدت رفاقت او را در تقسیم این مناصب ملاحظه کردند و اکثر ایشان بعد از قتل و قتال و جنگ و جدال و کشته شدن بزرگان و اقارب خود و اصرار بر کفر و بعد از رویت معجزات قویه ایمان آورده اند و اگر بقول کهنه و منجمین و اهل کتاب به طمع مال و مناصب میگردیدند بایستی که در اول وهله اظهار ایمان می نمودند و زمان دراز در بر همزنی امور پیغمبر و عداوت او نمیگذرانیدند و چون به نقل و روایت ایشان ثابت شد دعوی نبوت و ظهور معجزات و نزول قرآن و عجز بلغا از معارضه آن یقین حاصل شد که فی الواقع چنین بود و ثبوت صدق و صلاح ایشان به شهادت قرآن و رسول بر وجه دائر نیست تا محذوری لازم آید بلکه بر وجه تأکید اعتقاد و مزید یقین است و الا تفحص حال ایشان کافی است در اعتقاد صحت خبر ایشان و صدق متواترات ایشان و اتباع سبل ایشان و لزوم طریقه ایشان پس اگر شیعه به قرآن یا خبر رسول یا اجماع تمسک کنند لابد تنزل کرده باشند از صرف شیعه خود و شوبی از مذهب اهل سنت بر خود لازم گرفته و الا این تمسکات ایشان مثل لامع سراب و نقش بر آب و بی حقیقت و بی ثبات خواهد بود پس واضح شد که بنابر اصل شیعیت هیچ دلیلی از دلایل ایشان راست نمی شود و چون دست بدامن اهل سنت زدند و باین قرآن و اصول ملت حنیفیه قایل شدند لابد به جمیع امور متواتره ایشان مثل تفویض امر نماز به ابوبکر صدیق و فضایل و مناقب او و غسل رجلین و مسح خفین که مانند قرآن و اصول بتواتر ثابت شده اند قایل باید شد و الا تحکم بی اصل لازم خواهد آمد نان کسی خوردن و شکر دیگر بجا آوردن لطفی ندارد.

بیت :

وجد و منع باده ای زاهد چه کافر نعمتی است

دشمن می بودن و هم‌رنگ مستان زیستن

و این فایده را باید که از دست ندهی که بسی مفید است و نیز از ابواب سابقه معلوم شد که بناء مذهب تشیع بر روایات اصحاب ائمه است از ائمه و احوال آن اصحاب نیز معلوم شد که اکثر آنها دروغ گو بودند و خود ائمه آنها را تکذیب فرموده اند و هیچ امامی نبوده است الا بعضی اصحاب او را امام لاحق تکذیب نموده به دلیل آنکه آن بعض به امامت او قایل نه بودند و معتقد به امامت شخصی دیگر یا قایل بتوقف و انقطاع امامت بودند و مع هذا بسبب حسن ظن که به اصحاب ائمه دارند تکذیب امام لاحق بلکه تکذیب خود آن امام را اثر نظر نگرفته بر روایات همه آنها اعتماد کلی دارند پس چرا بیاران و اصحاب رسول صلی الله علیه و سلم که کمتر از امام در تاثیر صحبت نه خواهد بود حسن ظن نمی کنند و روایات آنها را مقبول نمی سازند غایه ما فی الباب آنکه بعضی روایات از ائمه مخالف روایات صحابه رضی الله عنهم خصوصا در مقدمات متعلقه به امامت نزد ایشان رسیده باشد و شبهه در صدق صحابه ایشان را پیدا شده باشد لیکن چون این مخالفت در اصحاب هر امام جاری است و این شبهه در همه آنها ساری است مع هذا مانع قبول روایت نشده پس در حق اصحاب چرا مانع قبول روایت شود و ما هذا الا التعصب المحض و العناد البحت و تحقیر جناب الرسول صلی الله علیه و سلم و الا هانه بتاثیر صحبت نه لا حول و لا قوه الا بالله حالانکه خود ائمه عذر این مخالفت را بیان فرموده اند و اصحاب را بصدق وصف نموده و در صحاح ایشان مروی و ثابت است لیکن غشاوه التعصب چشم ایشان را کور و گوش ایشان را کر ساخته است من کتاب الکافی للکلینی فی باب اختلاف الحدیث بحذف الاسناد عن منصور بن حازم قال قلت لابی عبدالله علیه السلام ما بالی اسئلك عن المسئلة فتجیبنی فیها بالجواب ثم یجئک غیری فتجیه فیها بجواب آخر فقال انا نجیب الناس علی الزیاده و النقصان قال قلت فاخبرنی عن اصحاب رسول الله صلی الله علیه و سلم صدقوا علی محمد صلی الله علیه و سلم ام کذبوا قال بل صدقوا قال قلت فما بالهم اختلفوا فقال اما تعلم ان الرجل کان یأتی علی رسول الله صلی الله علیه و سلم فیسئله عن

المسئله فيجيبه فيها بالجواب ثم يجيبه بعد ذلك بما ينسخ ذلك فنسخت الا حاديث بعضها بعضا ايضا بحذف الاسناد عن محمد بن مسلم عن ابي عبدالله عليه السلام قال قلت له ما بال اقوام يروون عن فلان و فلان عن رسول الله صلى الله عليه و سلم و لا يهتمون بالكذب فيجيبني منكم خلافه قال ان الحديث ينسخ كما ينسخ القرآن .

فايده الاخرى اجل من الاولى و لقبناها بسعاده الدارين في شرح حديث الثقلين فمن شاء فليجعلها مع الابواب الخمسه التي بعدها رساله عليه بايد دانست كه به اتفاق شيعه و سني اين حديث ثابت است كه پيغمبر صلى الله عليه وسلم فرمود (اني تارك فيكم الثقلين ما ان تمسكتم بهما لن تضلوا بعدى احدهما اعظم من الاخر كتاب الله و عترتي اهل بيتي) پس معلوم شد كه در مقدمات ديني و احكام شرعي ما را پيغمبر حواله باین دو چيز عظيم القدر فرموده است پس مذهبي كه مخالف اين دو باشد در امور شرعيه عقیده و عملا باطل و نامعتبر است و هر كه انكار اين دو بزرگ نمايد گمراه و خارج از دين حالا در تحقيق بايد افتاد كه ازین دو فرقه يعني شيعه و سني کدام يك متمسك باین دو حبل متين است و کدام يك استخفاف اين دو چيز عاليقدر ميكند و اهانت می نمايد و از درجه اعتبار ساقط می انگارد و طعن در هر دو پيش ميگيرد برای خدا اين بحث را بنظر تامل و انصاف بايد دید كه طرفه كاری و عجب ماجرای است و درین بحث غير از كتب معتبره شيعه منقول عنه نخواهد بود چنانچه در تمام رساله از ملتزمات است اما كتاب الله پس نزد شيعه از درجه اعتبار ساقط شده و مثل تورات و انجيل قابل تمسك نمانده زیرا كه تحريف بسيار در آن راه يافته و احكام بسيار از آن منسوخ شده و آیات و سور بسيار كه ناسخ احكام مخصص عمومات بودند بدزدی رفته و آنچه باقی است بعضی الفاظ او مبدل و بعضی زايد و بعضی ناقص روی الكليني عن هشام بن سالم عن ابي عبدالله ان القرآن الذي جاء به جبرئيل الى محمد صلى الله عليه و سلم سبعة عشر الف آيه و روی محمد بن نصر عنه قال كان في سورة (لم يكن) اسم سبعين رجلا من قريش باسمائهم و اسماء آبائهم و روی عن سالم بن سليمه قال قرأ رجل على ابي عبدالله و انا اسمعه حروفا من

القرآن ليس ما يقرأه الناس فقال ابو عبدالله مه اكنف عن هذه القراءات و اقرا كما يقرأه الناس حتى يقوم القائم فاذا قام القائم قرا كتاب الله على حده و روى الكليني و غيره عن الحكم بن عتبه انه قال قرا على بن الحسين (وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ وَلَا نَبِيٍّ إِلَّا إِذَا تَمَنَّى أَلْقَى الشَّيْطَانُ فِي أُمْنِيَّتِهِ فَيَنسَخُ اللَّهُ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ ثُمَّ يُحْكُمُ اللَّهُ آيَاتِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ) (٥٢) (الحج) و لا محدث قال و كان على ابن ابى طالب محدثا و روى عن محمد بن الجهم الهلالي و غيره عن ابى عبدالله (وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَقَصَتْ غَزَاهُمْ مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ أَنْكَاثًا تَتَخَذُونَ آيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ أَنْ تَكُونَ أُمَّةٌ هِيَ أَرْبَى مِنْ أُمَّةٍ إِنَّمَا يَبْلُوكُمُ اللَّهُ بِهِ وَلَيُبَيِّنَنَّ لَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ) (٩٢) (النحل) ليس كلام الله بل محرف عن موضعه و المنزل ائمه هي ازكى من ائمتكم و نیز نزد ایشان ثابت و مقرر و مشهور است كه بعضی سور بتمامها ساقط شده مثل سوره الولایه و بعضی سور باكثرها مثل سوره الاحزاب فانها كانت مثل سوره الانعام پس ازین سور آنچه در فضایل اهل بیت و احكام امامت ایشان بوده ساقط کرده اند و لفظ و یلك قبل (إِلَّا تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ إِذْ أَخْرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِيَ اثْنَيْنِ إِذْ هُمَا فِي الْغَارِ إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ لَا تَخْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَى وَكَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ) (٤٠) (التوبه) نیز ساقط کردند و لفظ عن ولايه على بعد ازین آیه (وَقَفُّهُمْ إِنَّهُمْ مَسْتَوْفُونَ) (٢٤) (الصافات) و یملکه بنوامیه بعد ازین آیه (لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ) (٣) (القدر) و به على بن ابى طالب بعد ازین لفظ (وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِغَيْظِهِمْ لَمْ يَنَالُوا خَيْرًا وَكَفَى اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيزًا) (٢٥) (الاحزاب) و آل محمد ازین لفظ (إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا اللَّهَ كَثِيرًا وَانْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا...إي آل محمد (أَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ) (٢٢٧) (الشعراء) و لفظ على بعد از (وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ إِنَّمَا أَنْتَ مُنْذِرٌ وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ) (٧) (الرعد) ذكر كل ذلك ابن شهر آشوب المازندراني في (كتاب المثالب) له و على هذا القياس كلمات بسيار و آيات بيشمار را شمرده اند پس حالا نزد ایشان در میان قرآن مجيد محفوظ و در میان تورات و انجيل فرقى نمانده تمسك باين هر سه وجهی ندارد كه محرف و مبدل و

منسوخ بناسخ مجهول اند و اما عترت رسول پس به اجماع اهل لغت عترت شخص اقارب او را گویند و اینها نسب بعض عترت را انکار کنند مثل حضرت رقیه و حضرت ام کلثوم بنات آن حضرت صلی الله علیه و سلم و بعضی را داخل عترت نمی شمارند مثل حضرت عباس عم رسول صلی الله علیه و سلم و اکثر اولاد حضرت زهرا رضی الله عنها را نیز دشمن می پندارند و بد می گویند مثل زید بن علی ابن الحسین که خیلی عالم و متقی و متورع بود و از دست مروانیان شهید شد و پسر او یحیی ابن زید را نیز دشمن دارند و همچنین ابراهیم ابن موسی کاظم را و همچنین جعفر ابن موسی کاظم را و او را ملقب بکذاب کرده اند حالانکه او از کبار اولیاء الله بود و بایزید بسطامی از او اخذ طریقت کرده و شهرت یافته است که با یزید بسطامی مرید جعفر صادق است و جعفر بن علی را که برادر حضرت امام حسن عسکری بود نیز ملقب بکذاب نموده اند و حسن بن الحسن المثنی را و پس او عبدالله محض را و پس او محمد را که ملقب بنفس زکیه است مرتد و کافر شمارند و ابراهیم بن عبدالله را و زکریا بن محمد باقر را و محمد بن عبدالله بن الحسین بن الحسن و محمد بن القاسم بن الحسن و یحیی بن عمر را که از احفاد زید بن علی بن الحسین است نیز کافر و مرتد دانند و جماعه سادات حسنیه و حسینییه را که قایل به امامت و بزرگی زید بن علی بوده اند ضال و گمراه شناسند حالانکه کتب انساب و تواریخ سادات دلالت صریح می کنند بر آنکه اکثر اهل بیت حسنیان و حسینیان معتقد به امامت زید بن علی و فضیلت آن بزرگوار بوده اند و جماهیر اثنا عشریه در حق این بزرگواران اعتقاد کفر و ارتداد و خلود در نار دارند چنانچه در باب معاد از کتب ایشان منقول خواهد شد و وجهش هم ظاهر است زیرا که منکر امامت یک امام نزد ایشان مثل منکر نبوت یک نبی کافر است و الکافر مخلد فی النار و این همه بزرگواران منکر امامت امام وقت خود بلکه امامت بعضی از ائمه ماضیین نیز بوده اند و طایفه قلیله از اثنا عشریه بر آن رفته اند که اینها در اعراف خواهند بود مثل حضرت عباس عم رسول صلی الله علیه و سلم و بعضی گویند که بعد از

عذاب شدید به شفاعت اجداد خود نجات خواهند یافت و این هر دو قول رکیک و مردودند و موافق قواعد و اصول ایشان همان قول اول است زیرا که شفاعت در حق کفار بالاجماع مقبول نیست و اعراف دار الخلد نیست و مع هذا بودن ایشان را در اعراف وجهی نیست که اینها منکر امامت بودن و منکران امامت کفاراند و با وصف این همه روایت میکنند که محب علی لا یدخل النار و در محبت ایشان با امیرالمؤمنین هیچ شبهه نیست حالا ناصب این فرقه را تماشا باید کرد که چقدر بزرگان را که جگر پاره های ائمه و برادران ائمه بودند به چه مرتبه اهانت و استخفاف می نمایند و در حق چند کس معدود از اهل بیت که ائمه اثنا عشر و بعض اقارب ایشان باشند در پرده محبت هزاران عیوب و قبایح نسبت کنند و استخفاف و اهانت زاید از حد نمایند بالاتر از خوارج و نواصب آری دشمن دانا به از نادان دوست و بعد از تتبع کتب و روایات ایشان تفصیل آن قبایح و عیوب کالشمس فی نصف النهار هویدا میگردد لیکن:

درینجا چندی از کفریات ایشان بطریق مشت نمونه خروار ثبت می افتد:

اول آنکه گویند امام وقت صاحب عصر و زمان بآن مرتبه جبان و هراسان و خایف و بزدل است که از مدت هزار سال بخوف جماعه قلیله مختفی شده و هرگز با وجود انقلاب دول و بر همشدن عباسیه و تسلط جنگیزیه که بعد از قبول اسلام خود را محب اهل بیت میگفتند و بعضی از ایشان مذهب تشیع اختیار کرده بودند و بعد از تسلط صفویه بر عراقین و خراسان که معادن شیعه و مردم خیز این گروه است و بعد از رواج این مذهب در سلاطین دکهن و بنگاله و پورب و امارت و وزارت این فرقه در هند و سند هر گز بر نمی آید و او را اطمینان حاصل نمی شود .

دوم آنکه از حضرت صادق در جمیع کتب ایشان روایت است که فرمود یا معاشر الشیعه خدمه جوارینا لنا و فروجهن لکم الله الله نفوس خبیثه ایشان چه قسم این بهتان عظیم را سهل دانسته و باین جناب پاک نسبت کرده.

سوم آنکه بحضرات نسبت میکنند که میفرمودند در حق حضرت ام کلثوم بنت سیده النساء علیهما السلام اول فرج غضب منا سبحان الله چه کلمه ایست که از زبان ایشان می برآید نزدیک است که آسمان فرو افتد و زمین بشگافد اول در حق آن سیده پاک بضعة الرسول فلذة کبد البتول چه فحش و سوء ادب است و کدام خصلت خبیثه را به دامن پاک آن طاهره مطهره می بندند و دیگر در حق حضرت امیر و حضرات حسنین چه قدر بی حفاظی و بی ناموسی ثابت میکنند و در حق حضرت صادق که این کلمه بر آنجناب تهمت می نمایند چه قدر بی حمیتی و بی غیرتی اعتقاد دارند این لفظ را اول بزرگان بر زبان نمی آرند علی الخصوص ذکر این عضو مستور الاسم و المسمی از اقارب بلکه بزرگان خود امری است که اراذل و اوباش نیز ازان احتراز واجب میدانند بازاریان دهلی را دیدیم که در هنگامه افاغنه قندهار که خود را بدرانیان لقب کرده اند و به زنان بسیاری بی ناموسی شد و هر گز من بعد نام این فعل قبیح بر زبان نیاوردند و عار کردند و احتمال آن که در بضعة طاهره رسول این قسم فعل خبیث واقع شود و لو جبرا و کرها کار هیچ مسلمانی نیست لاحول و لا قوه الا بالله.

چهارم آنکه گویند که حضرات بنات و اخوات خود را بکفره و فجره بزنی میدادند مثل حضرت سکینه که در نکاح مصعب بن الزبیر بود و علی هذا القیاس دیگر قریبات خود را در عقده کفره نواصب می در آوردند چنانچه در کتب انساب سادات بتفصیل مشروح است.

پنجم آنکه نسبت کنند بحضرت صادق که قرآن مجید را بر زمین بر تافت و اهانت نمود و طعنی که بر عثمان ده اند که گویا احراق مصحف ابن مسعود نموده اند بعینه بر حضرت

صادق ثابت کنند روی الكلینی عن زید بن جهم الهلالی عن الصادق علیه السلام انه اقرأ (وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَقَصَتْ غَزْلَهَا مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ أَنْكَاثًا تَتَخَذُونَ آيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ أَنْ تَكُونَ أُمَّةٌ هِيَ أَرْبَى مِنْ أُمَّةٍ إِنَّمَا يَبْلُوكُمُ اللَّهُ بِهِ وَلَيُبَيِّنَنَّ لَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ (۹۲) (النحل) ائمه هی از کی من ائمتکم فقلت جعلت فداک ائمه قال ای و الله قلت انما تقرأ (اربی) قال و ما اربی و اوماً بیده فطرحها اهانه.

ششم آنکه آنچه منافی ایمان و ضد علامات مؤمن است به نص حضرت امیر المؤمنین بسوی ائمه نسبت کنند و میخواهند که به شهادت حضرت امیر رخنه در ایمان ائمه اندازند که حضرت ائمه بر تقیه اخفاء حق و اظهار باطل در طول حیات خود با وصف عدم خوف هلاک در حق شان اصرار داشته اند نص متواتر امیر المؤمنین که در (نهج البلاغه) موجود است اینست قال علیه السلام علامه الایمان ان تؤثر الصدق حیث یضربک علی الکذب حیث ینفعلک کذا فی نهج البلاغه .

هفتم بعضی تفسیر آیات قرآن به ائمه نسبت کنند که هر گز بر قواعد عربیت و نحو راست نمی نشیند پس سامع آن تفاسیر بر قصور حضرات در فنون عربیت و ناواقفیت ایشان بر قواعد نحو استدلال کند و همچنین بعضی تفاسیر که مخل بریط کلام و موجب انفکاک نظم و انتشار ضمائر و بر همین سیاق سخن باشد بحضرات منسوب سازند تا قاری را سوء اعتقاد در کمال علم ایشان حاصل شود.

هشتم آنکه از ائمه روایت کنند که ایشان از جهاد منع میفرمودند با وصف آن که در قرآن مجید قسمی که درین امر تقید و تأکید فرموده اند بر هر طفل مکتب پوشیده نیست پس ایقاع مخالفت کنند در ثقلین حالانکه تتمه حدیث ثقلین این عبارت هم روایت کرده اند که (لن یتفرقا حتی یردا علی الحوض) وازین عبارت صریح مستفاد می شود که پیغمبر معیار معرفت

اقوال و مذاهب عترت طاهره بنا برآنکه مردم بر ایشان دروغ خواهند بست و افترا خواهند کرد بما عنایت فرموده است و آن همین است که روایاتی که از ایشان بشنویم بر قرآن عرض کنیم هر چه را قرآن قبول داشت صحیح است و هر چه را قرآن تکذیب کرد افترا است و قرآن محفوظ متواتر لایق تر است به آنکه معیار باشد از عترت طاهره چه عترت بحکم بشریت موت و غیبت مکانی و بعد زمانی و دیگر لواحق دارند که کلید باب دروغ بندی و افترا سازی است بخلاف قرآن که بسبب شهرت و تواتری که دارد پیش هر کس در هر وقت و هر مکان موجود است و در حفظ الهی محفوظ (لَا يَأْتِيهِ الْبَاطِلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ تَنْزِيلٌ مِنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ (۴۲) فصلت).

نهم آنکه تجویز جماع مطلقه بجناب ایشان نسبت کنند و این در حقیقت تجویز زناست معاذالله من ذلک .

دهم آنکه بازی کردن بقضیب و خصیتین در عین نماز بجناب ائمه نسبت کنند حاشاهم من ذلک اول نماز که اعظم ارکان دین است چه جای لعب و بازی است دوم این بازی کدام لطافت دارد .

یازدهم تجویز نماز با وجود آلودگی جامه به نجاست غلیظه بجناب ائمه نسبت کنند تعالی جنابهم عن ذلک .

دوازدهم خوردن بچه جانور مرده به جناب ایشان نسبت کنند حاشاهم عن ذلک .

سیزدهم تجویز بوس و کنار با زن در عین نماز بجناب حضرات نسبت نمایند و روایات منقوله از کتب ایشان درین همه مسایل که مذکور شد ان شاءالله در باب فروع بیاید.

چهاردهم آنکه منع مردم از تعلیم واجبات دین مر زنان را روی شیخ الطایفه عن ادیم بن حر قال سألت ابا عبدالله علیه السلام عن المراه ترى فیما یری النائم علیها غسل قال نعم لا تحدثوهن فیتخذنه عله و در این صورت لازم می آید که جناب ائمه راضی باشند بخواندن نماز در حالت جنابت که آن کفر است بالاتفاق حالانکه رضا بالكفر نیز کفر است بالاتفاق معاذالله من ذلک و نیز راضی باشند بجهل مکلف بواجبات شریعت و هو مناقض لمنصب الامامه قاده فی استحقاقها خاتم للعداله و المراه و ازین صریح تر و قبیح تر دراین باب روایت صاحب المحاسن است که از کاظم علیه السلام آورده انه قال لا تعلموا هذا الخلق اصول دینهم سبحان الله این چه روایت قبیح و حکایت شنیع است که نسبت به جناب ائمه کنند چون ایشان از تعلیم اصول دین مردم را منع فرمایند دیگران چه قسم تعلیم کنند .

مصرع :

چو کفراز کعبه بر خیزد کجا ماند مسلمانی

پانزدهم ترک عمل به اوامر الله نسبت به جناب ائمه کنند خصوصا بحضرت باقر و حضرت صادق علیهما السلام که ایشان ترک تقیه میکردند حالانکه از حضرت صادق روایت کنند که التقیه دین آبائی پس این حضرات در دین آباء کرام خود چه قبح یافتند که ترک دادند.

شانزدهم خلاف نص صریح کتاب الله به جناب ائمه نسبت کنند تا ایقاع مخالفت فیما بین الثقلین نمایند و مردم را در امر دین متحیر سازند گویند که در زرو سیم غیر مسکوک حضرات ایشان زکات واجب ندانسته اند و خود هم نداده اند معاذالله میخواهند که حضرات را در وعید (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِنَ الْأَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لَيَأْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يَنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ (۳۴) (التوبه) داخل نمایند روی این فرقه سیاه باد .

هفدهم گویند که جامعه دریدن و گریبان چاک مردان را و زنان را در موت پسر و پدر و دیگر اقارب حضرات ائمه جایز داشته اند معاذالله ایشان را در بی صبران و جزع کنندگان داخل می نمایند و از بشارات قرآنی که در حق صابرين وارد است خارج سازند و در وعید (لیس منا من شق الجيوب) شامل اعتقاد میکنند .

هجدم تخصیص قصاص بغیر اعمی که خلاف نص قرآنی است به جناب ایشان نسبت میکنند .

نوزدهم حکم به استرقاق ولد ذمی که مسلمانی را قتل کرده باشد نسبت به حضرات ائمه نمایند حالانکه خلاف قاعده شرایع است (لْأَغْيَرَ اللَّهُ أَبْعِي رَبًّا وَهُوَ رَبُّ كُلِّ شَيْءٍ وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ إِلَّا عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُم مَّرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ (۱۶۴) (الانعام) و لا یجنی والد علی ولده و لا مولود علی والده اگر این قسم انتقام گرفتن در شرع جایز بود فرق در میان توره چنگیز خانی و شریعت محمدی چه خواهد بود و جواز استرقاق ولد حربی بجهت توقع محاربه است ازان اولاد و برای تقلیل سواد آنها اولاد ذمی قاتل را که نه مستعد حرابت اند و نه داخل سواد اهل حرب به چه وجه استرقاق درست باشد که صریح نقض عهد است و مخالف جمیع ادیان و نحل که وفا به عهد را واجب دانند و نیز مخالف نص قرآنی که (وَكُتِبْنَا عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنَّ النَّفْسَ بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنَ بِالْعَيْنِ وَالْأَنْفَ بِالْأَنْفِ وَالْأُذُنَ بِالْأُذُنِ وَالسِّنَّ بِالسِّنِّ وَالْجُرُوحَ قِصَاصٌ فَمَنْ تَصَدَّقَ بِهِ فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَهُ وَمَنْ لَمْ يَحْكُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ (۴۵) (المائدة) بیستم آنکه از حضرات ائمه نقل کنند که از روز قتل عمر که به زعم ایشان نهم ربیع الاول است تا سه روز هیچ گناه صغیره و کبیره بر کسی نوشته نمی شود پس درین صورت اباحت کفر و جمیع معاصی دران سه روز به جناب ائمه نسبت نمایند .

بیست و یکم جواز استعمال آبی که به آن استنجا کرده باشند در شرب و دیگر حوایج و طهارات به جناب آن طیین و طاهرین نسبت کنند .

بیست و دوم از حضرات ائمه روایت کنند که امه مرحومه را لقب امه ملعونه است رواه الصیرفی عن ابی عبدالله علیه السلام و در بعضی روایات تشبیه امه مصطفویه بخنازیر از حضرت صادق حکایت کنند کما رواه الکلینی عنه علیه السلام حالانکه در نص قرآنی خیر امه ایشان را خطاب داده اند و در حق ایشان فرموده (وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعَ الرَّسُولَ مِمَّنْ يَنْقَلِبُ عَلَى عَقْبَيْهِ وَإِنْ كَانَتْ لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِيعَ إِيمَانَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ (۱۴۳) (البقره) بالجمله غرض این طایفه ایقاع مخالف است فیما بین الثقلین تا سر کلاوه دین و شریعت گم شود و تمسک به کتاب الله بسبب ادعاء تحریف زیاده و نقصان و تغیر و تبدیل برهم خورد و تمسک بعتره بجهت تکفیر و حکم به ارتداد بعضی و روایت مخالف کتاب الله از بعضی متعذر شود و خلاق خدا مثل بهایم و انعام غیر مقید بقیدی هر چه خواسته باشند کرده باشند و چون از تقریر این فائده اجل فارغ شدیم ذیل این فائده را که بس نفیس و عمده است نیز در معرض بیان آریم.

ذیل الفائده باید دانست که آنچه پیشوایان این گروه از حضرات ائمه روایت کرده اند و آنرا تمسک به اقوال العتره الطاهره و افعالهم قرار داده آن را فرزندان ائمه و برادران ایشان و بنی اعمام ایشان رد و تکذیب نموده اند و بر عاقل پوشیده نیست که اقوال و افعال شخص بر فرزندان و برادران و اقارب و عشایر او قسمی که مکشوف می باشند بر دیگری که گاه گاه به صحبت او رسد چرا خواهند بود علی الخصوص که فرزندان و اقارب هم مشرب و مناسبتدار آئین و طریق هم باشند و این رد و تکذیب در کتب ایشان به روایات صحیحه موجود است برای نمونه یک دو مسئله ذکر کنیم تا دلیل واضح باشد بر کذب روایات ایشان زید شهید علیه

الرحمه که از جمله فرزندان حضرت امام سجاد علیه السلام به زهد و تقوی و علم و بزرگی معروف و ممتاز است یاران امام سجاد را در روایات بسیار تکذیب فرموده و در مسائل بسیار تضلیل نموده مثل مسئله تفضیل ائمه بر انبیا علیهم السلام و مسئله سب خلفاء ثلاثه و تبری از ایشان .

اما در اینجا مسئله امامت که راس المسایل این فرقه است بیان نمائیم زیرا که این مسئله نزد ایشان از متواترات و اجماعیات اهل بیت است و می باید که علم این مسئله هر همه را از این خاندان عالی شان بوجه اتم حاصل باشد روی الکلینی عن ابان قال اخبرنی الاحول ان زید بن علی بعث الیه و هو مختف قال فاتیتہ فقال یا ابا جعفر ما تقول ان طرکک طارق منا أخرج معه قال فقلت له ان کان هو اباک او اخاک خرجت معه فقال لی ارید ان اخرج فاجاهد هؤلاء القوم فاخرج معی فقلت لا افعل جعلت فداک فقال أ ترغب بنفسک عن نفسی فقلت انما هی نفس واحده فان کان الله فی الارض حجه فالمتخلف عنک و الخارج معک سواء فقال یا ابا جعفر کنت اجلس مع ابی فی الخوان فیلقمنی البضعه السمینه ویبرد لی اللقمه حتی تبرد شفقه علی و لم یشفق علی حر النار اذا خبرک و لم یخبرنی قال فقلت خاف علیک ان لا تقبل فتدخل النار و اخبرنی فان قبلت نجوت و ان لم اقبل لم یبال ان ادخل النار و این روایت دلیل صریح است بر آنکه حضرت زید شهید احوال را در تعیین امامت امام محمد باقر تکذیب نمود حالا روایت دیگر از حضرت امام جعفر صادق که فرزند قائم مقام امام محمد باقر بودند باید شنید و تأمل باید کرد که مطابق کلام زید شهید است یا موافق قول احول قاضی نورالله در مجالس المؤمنین در احوال فضیل بن یسار از امالی شیخ ابن بابویه نقل کرده به روایت فضیل که گفت در محاربه زید بن علی با طاغیان لشکر هشام با او همراه بودم و چون بعد از شهادت زید به مدینه رفتم و به خدمت حضرت امام جعفر صادق رسیدم آنحضرت از من پرسید که ای فضیل با عم من در قتال اهل شام حاضر بودی گفتم بلی آنگاه پرسید که چند کس را از ایشان کشتی گفتم شش کس را فرمود مبادا ترا شکی در استحلال خون ایشان باشد گفتم اگر شکی دران میداشتم

چرا ایشان را می‌گشتم آنگاه شنیدم که آنحضرت فرمودند اشركنى الله فى تلك الدماء و الله زید عمی هو و اصحاب شهداء مثل ما مضى على ابن ابی طالب و اصحابه انتهى بلفظه درین تشبیه که در کلام امام بحق ناطق جعفر صادق واقع شده غوری در کار است ظاهر است که حال امام زید به اعتقاد حضرت صادق با حال حضرت امیر المؤمنین در یک مرتبه و از یک باب است پس زید در جمیع معتقدات خود بر حق باشد و در خروج خود بالاصاله نه به نیابت دیگری بر صواب و الا حکم به شهادت و تشبیه بحال حضرت امیر راست نیاید و آنچه احوال در جواب امام زاده هذیان سرائی کرد و تقریب بی وفائی بر آورد سراسر پوچ و بیمعنی است به چند وجه اول آنکه درین صورت حضرت ابراهیم در حق پدر خود ترک اصلح نموده باشد که او را دعوت بدین اسلام کرد و او ایمان نیاورد و عصیان ورزید و دوزخی شد و اگر شیعه در حق پدر حضرت ابراهیم که معتقد ایمان اویند این را مسلم ندارند گوئیم در حق آزر که مربی و بجای پدر او بود چنانچه در نص قرآنی جابجا او را به پدری یاد کرده اند اینهمه جور و جفا کی روا بود و علی هذا القیاس جمیع انبیاء اقارب و عشایر خود را دعوت نمودند و آنها قبول نکردند مثل ابولهب و اضراب او پس انبیا در حق آنها حیف و ظلم و قطع رحم کرده باشند بلکه پیغمبر ما حاشاه عن ذلک که سبب حیات ابدیه است و بر امت خود از مادر و پدر ایشان مهربان تر است بلکه رحمه للعالمین است با وصفی که مصلحت در عدم تعیین امام فهمیده سکوت فرموده بود چنانچه ملا عبدالله مشهدی در اظهار الحق نقل نموده عن حذیفه قال قالوا یا رسول الله لو استخلفت قال (ان استخلفت علیکم فعصیتموه عذبتم و لکن ما حدثکم حذیفه فصدقوه و ما اقرأ کم عبدالله فاقروه) خدا داند آخرها چه شد که نص بر امامت حضرت امیر فرمود و هیچکس قبول نداشت تمام یاران خود را که به سعی بیست و سه سال در راه آورده بودند و آئین اسلام آموخته یک قلم در هلاک ابدی انداخت و همه را دوزخی کرد و به تبعیت اینها تمام امت گمراه شد و در ورطه ضلالت افتاد دوم آنکه امامت از اصول واجبات است جهل دران چه قسم عذر شود و اگر زید را پدر بزرگوارش اطلاع به این اصل

اعتقادی نداد این بی اطلاعی او چه کار کرد آخر دوزخی شد علی الخصوص که زید بر جهل بسیط نماند بلکه منکر امامت امام باقر و مدعی امامت خود شد و اگر این قسم جهل هم عذر باشد پس کبرای صحابه بلکه جمیع نواصب نیز ناجی باشند زیرا که ایشان را هم نصوص امامت حضرت امیر بطریق تواتر و قطع و سالم از معارض نرسیده بود و قد روی الکلینی فی خبر طویل عن مقرر عن ابی عبدالله علیه السلام انه قال لا یدخل الجنة الا من عرفنا و عرفناه و لا یدخل النار الا من انکرنا و انکرناه سوم آنکه مقوله زید و مذهبش آنست که پدر او را خبر نداد بآنکه در عالم امامی هم می باید که صاحب زعامت کبری باشد و حجت الهی در زمین بود نه آنکه تعیین امام فقط یا عدد ائمه بیان نفرمود و در بیان امر اول خود اصلاً خوف عدم قبول نبود پس جواب احوال چون دیده دوبین او خطا در خطا کرد چرا پدر بزرگوار امارات امام بوجه کلی نشانش نداد تا خود بخود میدانست که فلانی امام است نه من حالانکه نزد اثنا عشریه امام را خواص و امارات است که در دیگران یافته نمی شود مثل مختون و مسرور پیدا شدن و غیر ذلک و صفحه احوال زید از ان علامات عاری و خالی بود چهارم آنکه چون امام نایب نبی است پس بر او فرض باشد که هر مکلف را به ضروریات دین آگاه سازد تا لطف تمام شده باشد هر که باشد درینجا شفقت پدری و مهر فرزندی بکار نمی آید و فرق در اقارب و اجانب در تبلیغ احکام شان نبوت و امامت نیست بلکه اقارب را زیاده از اجانب تخویف و تهدید باید کرد قوله تعالی (وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ) (۲۱۴) (الشعراء) و قوله تعالی (وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ مُصَدِّقٌ لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَلِتُنْذِرَ أُمَّ الْقُرَى وَمَنْ حَوْلَهَا وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَهُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ) (۹۲) (الانعام) پنجم آنکه نزد شیعه از مقررات است که امامت ائمه اثنا عشر به ترتیب و تعیین نام هر یک منصوص حضرت پیغمبر بلکه منزل از جانب خداست پس قبول قول پدر را درینجا دخلی نبود می بایستی که نص پیغمبر به او می نمود تا به دستور سایر احکام دین بحکم ایمان قبولش میکرد ششم آنکه حاجت به تبلیغ پدر چرا بود این نص خود در تمام عالم شهرت داشت زیرا که متواتر بود خصوص در اهل بیت البته شایع تر و مشهور

تر هر کنیزک خانگی او را تلاوت میکرد و درس میگفت مثل اعداد رکعات و اوقات صلوات موقوف بر تعلیم امام مسایل خفیه می باشد نه نصوص متواتره جلیه و در تمام اهل ملل و نحل شایع و ذایع است که صبیان را در اول سن تمیز تلقین امهات مسائل دین میکنند این مسئله که اهم مسائل بود حضرت امام سجاد چه قسم از فرزند دلبنده خویش اخفا میکرد حالانکه حضرت زید به اجماع شیعه و سنی از فرزندان سعادتمند و ملازم صحبت پدر بزرگوار خود بود و بر روش پدر زیست میکرد خوف رد و تکذیب ازان فرزند سعادتمند وجهی نداشت هفتم آنکه حضرت امام سجاد اگر این مسئله را به زید نگفت چه فایده شد آخر امام وقت او را به امامت خود دعوت نموده باشد و او رد یا قبول دعوتش کرده باشد پس ترک اخبار او در آنوقت محض بی فایده شد و حضرات ائمه ازین حرکات لغو و بی فایده پاک اند بعضی از نا دانشمندان شیعه ترک اخبار به زید قیاس کنند بر قصه خواب حضرت یوسف و منع کردن حضرت یعقوب ایشان را از آنکه بدیگر برادران خبر دهند تا عرق حسد ایشان بجوش نیاید و در پی ایذاء حضرت یوسف نشوند و این قیاس صریح فاسد است زیرا که مع الفارق است بیان خواب نه بر حضرت یوسف واجب بود و نه بر حضرت یعقوب و نه از اصول دین بود و نه از مسایل شرعیه محض بشارتی بود در حق حضرت یوسف که دلالت بر بزرگی یوسف میکرد و اظهار بشارات بر ذمه انبیا لازم نیست بلکه در جاهای بسیار ازان منع فرمودند زیرا که موجب عجب میشوند در حق صاحب بشارت و محرک حسد میشوند در حق شرکاء او حدیث صحیح است که پیغمبر صلی الله علیه و سلم فرمود (لو لا ان تبطر قریش لا خبرتها بمحاسنها عندالله) او کما قال علیه الصلاة والسلام و نیز بعد از بشارت بدخول جنت مر کسی را که به اعتقاد صحیح کلمه خوانده است معاذ بن جبل را فرمود (لا تبشر الناس فیتکلوا) و ثبوت نبوت حضرت یوسف موقوف بر تعبیر این رویا نبود به خلاف امامت ائمه لاحقین که بر نص امام سابق یا تبلیغ او موقوف است و مکلف را بدون آن حصول علم محال است بالجمله حالت تمسک این فرقه بعتره طاهره اینست که واضح شد و کتاب الله خود به زعم ایشان قابل تمسک

نمانده پس هر دو حبل متین را از دست داده حیران تیه ضلالت مانده اند و اگر شیعه گویند که ما با وصف تکفیر و تضلیل بعض عترت و روایت شناع و قبایح از بعض دیگر به اقوال و افعال ایشان تمسک می نمائیم بخلاف اهل سنت و معنی تمسک همین است که اقوال و افعال شخص را مقتدای خود سازد که در ضمن تعظیم باشد یا در ضمن اهانت مثلا اگر شخصی قرآن را معاذالله در قاذورات اندازد یا مرشد و هادی خود را رسن در پا بسته بر خار زار بکشد و از احکام قرآن و افعال مرشد و هادی سر موی تفاوت نکند تمسک بهر دو گروه باشد بخلاف آنکه قرآن را بر سر بنهد و بر دیده بمالد و اصلا موافق او عمل نه کند یا مرشد و هادی را تعظیم فوق الحد بجا آرد و قطعاً موافق گفته او نکند که البته متمسک نخواهد بود ناچار در جواب این حرف ایشان پنج باب دیگر آورده شود و در هر مسئله از عقاید و فقهیات مخالف ایشان با ثقلین از روی روایات معتبره ایشان بیان نموده آید که باز جای سخن نماند و حقیقت تمسک ایشان به ثقلین مثل آفتاب نیمروز روشن و هویدا گردد.

باب پنجم در الهیات

اول مسایل الهیات اینست که نظر در معرفت خدای تعالی واجب است لیکن این وجوب عقلی است یا شرعی امامیه گویند که وجوب عقلی است یعنی قطع نظر از حکم خدا بحکم عقل بر ذمه هر مکلف فرض است که او را بشناسد و فکر در صفات او نماید و اهل سنت گویند که وجوب شرعی است که بدون فرموده خدا نظر درین مقدمه واجب نیست و عقل را در هیچ چیز از امور دینی حاکم نباید دانست و بحکم او کار نباید کرد مذهب امامیه درینجا مخالف ثقلین واقع است مخالف با کتاب الله، الله تعالی می فرماید (وَقَالَ يَا بَنِيَّ لَا تَدْخُلُوا مِنْ بَابٍ وَاحِدٍ وَادْخُلُوا مِنْ أَبْوَابٍ مُتَفَرِّقَةٍ وَمَا أُغْنِي عَنْكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ إِنَّ الْحُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ (۶۷) (یوسف) (ثُمَّ رَدُّوا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمْ الْحَقَّ لَا لَهُ الْحُكْمُ وَهُوَ أَسْرَعُ الْحَاسِبِينَ (۶۲) (الانعام ۶۲) (أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا وَاللَّهُ يَحْكُمُ لَا مُعَقَّبَ لِحُكْمِهِ وَهُوَ سَرِيعُ الْحِسَابِ (۴۱) (الرعد) (قَالَ رَبِّ أَنَّى يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَقَدْ بَلَغَنِيَ الْكِبَرُ وَامْرَأَتِي عَاقِرٌ قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ (۴۰) (آل عمران) و (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَوفُوا بِالْعُقُودِ أُحِلَّتْ لَكُمْ بَهِيمَةُ الْأَنْعَامِ إِلَّا مَا يُنْتَلَى عَلَيْكُمْ غَيْرَ مُحِلِّي الصَّيْدِ وَأَنْتُمْ حُرْمٌ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ مَا يُرِيدُ (۱) (المائدة) و نیز می فرماید (مَنْ اهْتَدَى فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّى نَبْعَثَ رَسُولًا (۱۵) (الاسراء) اگر بحکم عقل چیزی واجب می شد به ترک آن واجب قبل از بعثت رسول عذاب هم می شد و اما مخالف عتره فلما روى الكليني في الكافي عن الامام ابی عبدالله عليه السلام انه قال ليس الله على خلقه ان يعرفوه و للخلق على الله ان يعرفهم پس اگر بحکم عقل معرفت واجب بودی قبل از تعریف خدا بر خلق معرفت او واجب بودی و هو خلاف قول الصادق عقیده دوم حق تعالی موجود است و یگانه است و زنده و شنوا و بینا و دانا و توانا است اسماعیلیه گویند که الله تعالی لاموجود و لامعدوم و لاحی و لامیت و لاسمع و لابصیر و لاعمی و لاعالم و لاجاهل و لا قادر و لاعاجز و لا واحد و لامتعدد و مخالفت ثقلین دراین عقیده از آیات قرآنی واحادیث ائمه ظاهر است مستغنی از بیان هزار آیه از قرآن و چند

هزار حدیث از ائمه مکذب این عقیده اند عقیده سوم الله تعالی واحد است این عقیده نیز مثل عقیده سابقه از آیات قرآنی و احادیث ائمه ظاهر است و خطابه و خمسیه و اثینییه و مقنیه بتعدد خدا قابل اند عقیده چهارم الله تعالی متفرد است بقدم یعنی همیشگی خاصه اوست دیگری درین امر با او شریک ندارد و هر چه سوای ذات و اوصاف اوست حادث و نوپیدا است کاملیه و عجلیه و زرامیه و قرامطه و نزاریه گویند آسمان و زمین نیز قدیم است و همیشه بود و خواهد بود هزار آیت قرآنی دلالت بر پیدایش آسمان و زمین به ترتیب ذیل میکند قوله تعالی (وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَكَانَ عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ لِيُبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَلَئِنْ قُلْتُمْ مَبْعُوثُونَ مِنْ بَعْدِ الْمَوْتِ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ (۷) (هود) و قوله تعالی (قُلْ أَنتُمْ لَتَكْفُرُونَ بِالَّذِي خَلَقَ الْأَرْضَ فِي يَوْمَيْنِ وَتَجْعَلُونَ لَهُ أَندَادًا ذَلِكَ رَبُّ الْعَالَمِينَ (۹) (فصلت) ثم قال (ثُمَّ اسْتَوَى إِلَى السَّمَاءِ وَهِيَ دُخَانٌ فَقَالَ لَهَا وَلِلْأَرْضِ ائْتِيَا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا قَالَتَا أَتَيْنَا طَائِعِينَ (۱۱) (فصلت) و قوله تعالی (وَالْأَرْضَ بَعْدَ ذَلِكَ دَحَاهَا (۳۰) (النازعات) و در خطبه هاء بسیار از امیر المومنین که در نهج البلاغه مذکورند تصریح است بآنکه در ازل هیچ نبود و هر همه را از عدم محض آفرید و این فرقه های روافض که مذکور شدند به ابدیت عالم نیز قایلند بلکه منصوریه و معمریه نیز درین عقیده شریک ایشان شده اند حالآنکه اخبار صحیحه متواتره از ائمه دلالت بر فنای آسمان و زمین میکنند و آیات قرآنی نیز بر خلاف این عقیده گواهی میدهند (إِذَا السَّمَاءُ انشَقَّتْ (۱) (الانشقاق) (إِذَا السَّمَاءُ انفطرت (۱) (الانفطار) (وَيَوْمَ تَشَقَّقُ السَّمَاءُ بِالْغَمَامِ وَنُزِّلَ الْمَلَائِكَةُ تَنْزِيلًا (۲۵) (الفرقان) (كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ (۲۶) (الرحمن) (وَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ (۸۸) (القصص: ۸۸) عقیده پنجم آنکه الله تعالی زنده است به حیات و عالم است به علم و قادر است به قدرت و علی هذا القیاس صفات مر او را ثابت اند چنانچه اسماء بران ذات اطلاق میکنند و جمیع امامیه گویند که او تعالی صفات ندارد آری اسماء مشتقه ازین صفات بر ذات او تعالی اطلاق توان کرد پس توان گفت او تعالی حی است و عالم است و سمیع است و بصیر است و قدیر است و قوی

است و نمیتوان گفت که او را حیات است و علم و قدرت است و بصر است و باوصف بودن این عقیده خلاف معقول مخالفت ثلثین نیز دارد اما کتاب پس آیات بسیار این صفات را اثبات کنند قوله تعالى (اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ (٢٥٥) ولا يحيطون بشيء من علمه.*(البقره) و قوله تعالى (لَكِنَّ اللَّهَ يَشْهَدُ بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ أَنْزَلَهُ بِعِلْمِهِ وَالْمَلَائِكَةُ يَشْهَدُونَ وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا (١٦٦)..(انزله بعلمه.(النساء: ١٦٦) و اما عترت پس در نهج البلاغه در خطب حضرت امير جابجا ذكر اين صفات است مثل عزت قدرته و وسع سمعه الاصوات و از ائمه نیز به تواتر اثبات صفات مروی شده عقیده ششم آنکه صفات ذاتیه حق تعالی قدیم اند همیشه به ان صفات موصوف بوده پس هیچگاه جاهل و عاجز نبوده زرارہ بن اعین و بکیر بن اعین و سلیمان جعفری و محمد بن مسلم که پیشوایان و مقتدایان امامیه اند و رواه اخبار ایشان اند و ایشان را عیون الطایفه و وجوه الطایفه گویند اعتقادشان اینست که حق تعالی در اول نه عالم بود و نه سمیع و نه بصیر تا آنکه به دستور سایر مخلوقات علم و سمع و بصری برای خود پیدا کرد و عالم و سمیع و بصیر شد مخالفت این عقیده با کتاب الله خود اظهر من الشمس است که جابجا (...وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا (٩٢) (النساء) و عزیزا حکیم و سمیع بصیرا واقع است اما مخالفت اش با عترت طاهره فلما رواه الكلینی عن ابی جعفر علیه السلام انه قال كان الله و لم یکن شی غیره ولم یزل عالما و روى الكلینی و جمع آخر من الامامیه بطرق متعدده عن الائمة علیهم السلام انهم كانوا يقولون ان الله سبحانه لم یزل عالما سمیعا بصیرا عقیده هفتم آنکه الله تعالی قادر مختار است هر چه میکند به اراده و اختیار میکند اسماعیلیه گویند که او تعالی قادر مختار نیست هرگاه چیزی را دوست داشت بی اختیار او موجود میشود مثل حصول شعاع از شمس و این عقیده ایشان مخالف ثلثین است اما الکتاب فقولہ تعالی (وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ مَا كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ سُبْحَانَ اللَّهِ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ

(٦٨) (القصص) و قوله (قَالَ رَبِّ اَتَى يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَقَدْ بَلَغَنِيَ الْكِبَرُ وَامْرَأَتِي عَاقِرٌ قَالَ كَذَلِكَ اللّٰهُ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ) (٤٠) (آل عمران) و قوله (وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ اِنَّ اللّٰهَ قَادِرٌ عَلَىٰ اَنْ يُنَزِّلَ آيَةً وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ) (٣٧) (الانعام) و قوله تعالى (بَلَىٰ قَادِرِينَ عَلَىٰ اَنْ نُّسَوِّيَ بَنَانَهُ) (٤) (القيامة) الى غير ذلك من الايات التي لاتحصى و اما العترة فلما روت الاماميه عن الصادق عليه السلام انه قال ان الله تعالى يريد ولا يحب كما سيجي ان شاء الله تعالى و اگر مجرد محبت حق تعالى در وجود مخلوقات كافى مى بود بى آنکه اراده و اختيار اورا دخلى باشد لازم مى آمد که در هر فرد از افراد مکلفين ايمان و طاعت و احسان و عدل موجود مى شد نه اضرار اين اوصاف که بالقطع آن اوصاف محبوب او تعالى هستند و اضرار آنها مبعوض قوله تعالى (لَيْسَ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جُنَاحٌ فِيمَا طَعِمُوا اِذَا مَا اتَّقَوْا وَآمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ثُمَّ اتَّقَوْا وَآمَنُوا ثُمَّ اتَّقَوْا وَأَحْسَنُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ) (٩٣) والله يحب المحسنين (المائدة) * (اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أُولِيَاؤُهُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ) (البقره) (٢٥٧) (وَكَأَيِّنْ مِنْ نَّبِيٍّ قَاتَلَ مَعَهُ رَبِّيُونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ) (١٤٦) والله يحب الصابرين (آل عمران) الى غير ذلك عقیده هشتم آنکه حق تعالى بر همه چیز قادر است شيخ ابو جعفر طوسی و شريف مرتضى و جمع كثير از اماميه درين عقیده خلاف دارند گویند که او تعالى بر عين مقدور بنده قادر نیست (لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِنْ تُبَدُّوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخَفُّوهُ يَحَاسِبِكُمْ بِهِ اللَّهُ فَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ) (٢٨٤) والله على كل شیء قدير * (البقره) مکذب ایشان بس است عقیده نهم آنکه حق تعالى عالم است به هر چیز قبل از وجود آن چیز و همین است معنای تقدیر یعنی هر چیز در علم او مقدر است که چنین و چنان باشد و موافق آن بر وقت خود موجود میشود شیطانیه که اتباع احوال طاقهاند گویند که لایعلم الاشياء قبل کونها و حکمیه و طایفه از اثنا عشویه از متقدمین و متاخرین ایشان چنانچه مقدار صاحب کنز العرفان نیز از انجمله است گویند که جزئیات را قبل از وقوع آنها نمیداند و

این عقیده مخالف تمام قرآن است (اللَّهُ نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ مِثْلُ نُورِهِ كَمِشْكَاةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ الْمِصْبَاحُ فِي زُجَاجَةٍ الزُّجَاجَةُ كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ عَلَى نُورٍ يَهْدِي اللَّهُ لِنُورِهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ (٣٥) والله بكل شى عليم * (النور) * (اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ وَمِنَ الْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَتَنَزَّلُ الْأَمْرُ بَيْنَهُنَّ لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا (١٢) قد احاط بكل شى علما (الطلاق) * (مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي أَنْفُسِكُمْ إِلَّا فِي كِتَابٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَبْرَأَهَا إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ (٢٢) (الحديد) (إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ (٤٩) (القمر) (جَعَلَ اللَّهُ الْكَعْبَةَ الْغُبِّيَّةَ حَرَامًا لِلنَّاسِ وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ وَالْأَهْدْيَ وَالْقَلَائِدَ ذَلِكَ لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ (٩٧) (المائدة) يعنى حق تعالى كعبه وشهر حرام و هدى و قلائد را شعائر خود ساخت تا جلب مصالح شما و دفع مضار از شما نماید و آن مصالح و مضار اورا قبل از وقوع معلوم بود (وَعِنْدَهُ مَفَاتِحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبُرِّ وَالْبَحْرِ وَمَا تَسْقُطُ مِنْ وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٌ فِي ظُلُمَاتٍ الْأَرْضِ وَلَا رَطْبٌ وَلَا يَابِسٌ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ (٥٩) (الانعام) * (الم (١) غُلِبَتِ الرُّومُ (٢) فِي أَدْنَى الْأَرْضِ وَهُمْ مِنْ بَعْدِ غَلَبِهِمْ سَيَغْلِبُونَ (٣) فِي بَضْعِ سِنِينَ لِلَّهِ الْأَمْرُ مِنْ قَبْلُ وَمِنْ بَعْدِ وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ (٤) (الروم) و این خبر از غلبه روم بر فارس قبل از وقوع واقعه بود (وَنَادَى أَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابَ النَّارِ أَنْ قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقًّا فَهَلْ وَجَدْتُمْ مَا وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقًّا قَالُوا نَعَمْ فَأَذَّنَ مُؤَذِّنٌ بَيْنَهُمْ أَنْ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ (٤٤) (الاعراف: ٤٤) (وَنَادَى أَصْحَابُ النَّارِ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ أَفِيضُوا عَلَيْنَا مِنَ الْمَاءِ أَوْ مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ حَرَمَهُمَا عَلَى الْكَافِرِينَ (٥٠) (الاعراف) و جابجا در قرآن اخبار است از كلام اهل جنت و اهل نار و حالات ایشان و نیز مصحف فاطمه مملو و مشحون است از اخبار بامور آتیه و از پیغمبر و اهل بیت بتواتر رسیده که ایشان خبر داده اند از وقایع آینده و فتن آتیه و ظاهر است که علم ایشان ماخوذ از وحی و الهام است از جانب خدا و آنچه این گروه از قرآن مجید تمسک کنند به آیاتی که دلالت بر حدوث علم الهی می نماید عند حدوث الاشياء مثل (أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُدْخِلُوا الْجَنَّةَ

وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ الصَّابِرِينَ (۱۴۲) و يعلم الصابرين (آل عمران) و امثال ذلك يا دلالت بر امتحان و اختیار می نماید مثل (وَهُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ الْأَرْضِ وَرَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ (۱۶۵) الانعام) * (الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْغَفُورُ (۲) (الملک) پس فاسد است زیرا که مراد ازین علم کشف حال و تمیز در خارج است نه معنی حقیقی به دلیل آنکه ایجاد شی بدون علم ان شی از محالهای عقلیه است قوله تعالى (أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ (۱۴) (الملک) و اما مخالفت عترت فلما روى الفريقان اهل السنه والشيعة عن اميرالمومنين انه قال والله لم يجهل و لم يتعلم احاط بالاشياء علما فلم يزد بكونها علما علمه بها قبل ان يكونها كعلمه بها بعد تكوينها و روى على بن ابراهيم القمي من الاثنا عشرية عن منصور بن حازم عن ابي عبدالله عليه السلام قال سألته هل يكون الشي اليوم لم يكن في الله بالامس قال لا من قال هذا فاخزاه الله قلت ارايت ما كان و ما هو كائن الى يوم القيامة اليس في علم الله بالامس قال بلى قبل ان يخلق الخلق الى غير ذلك من صحاح الاخبار و دراين حديث لفظ اخزاه الله را قياس بايد كرد كه چه قدر مخوف و هایل است و علماء معتبرين ایشان ازین دعاء بد معصوم نه ترسیدند و این عقیده خبیثه را برای خود پسندیدند باز دعوای تمسك با قوال عترت هم می کنند (مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ وَلَا لِآبَائِهِمْ كَبُرَتْ كَلِمَةً تَخْرُجُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ إِنَّ يَقُولُونَ إِلَّا كَذِبًا (۵) (الكهف) عقیده دهم آنکه قرآن مجید كلام الله است و در آن تحریف و زیاده و نقصان راه نیافته و نمی یابد اثنا عشریه از امامیه گویند که آنچه الیوم در دست مسلمین موجود است تمام آن كلام نیست بلکه بعضی الفاظ زاید را مردم داخل کرده اند و نه تمام قرآن است که بر پیغمبر نازل شده بود و تا حین حیات پیغمبر باقی بود بلکه سور و آیات بسیار ازان ساقط کرده اند روایات کلینی از هشام بن سالم و از محمد بن الجهم هلالی سابق مذکور شد و درین عقیده مخالفت کتاب الله اصرح است از آنکه بیان کرده قوله تعالى (لَا يَأْتِيهِ الْبَاطِلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ تَنْزِيلٌ مِنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ (۴۲) (فصلت) * (إِنَّا نَحْنُ الذَّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ (۹) (الحجر) و هر چه را

خدا حافظ باشد تغیر و تبدیل آن چه قسم ممکن شود و نیز تبلیغ قرآن موافق نزول بر ذمه پیغمبر واجب بود (يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ (۶۷) (المائدة: ۶۷) و به یقین معلوم است که در زمان آن سرور هر کسی که به اسلام مشرف میشد اول به تعلیم قرآن باز به تعلیم او اشتغال می نمود تا آنکه در حضور آنحضرت صلی الله علیه وسلم هزاران کس قرآن را آموخته بودند چنانچه در بعضی غزوات هفتاد کس از جمله قرا شهید شدند و بعد از آن الی یومنا هذا مسلمین در جمیع بلاد حتی که سواد دیهات تلاوت این را اعظم قربات دانند و آناء اللیل و اطراف النهار در صلوات و خارج صلوات بخواندن و به آن مشغول شوند و هر طفل را در اول سن تمیز که در مکتب شامل کنند قبل از همه به یاد کردن آن مشغول کنند قرآن مجید کتاب کلینی و تهذیب نیست که در کنج خانه در صندوق مقفل از راه تقیه گذاشته باشند و در وقت خلوت از اغیار ترسان و لرزان که مبادا تورانی پیدا شود یک دو صفحه ازان مطالعه نمایند چون درین کتب هم الحاق و تغیر پیش نمی رود و اما مخالفت این عقیده با عترت پس در جمیع روایات امامیه موجود است که همه اهل بیت همین قرآن را میخواندند و به عام و خاص و دیگر وجوه نظم او تمسک میکردند و به طریق استشهاد می آوردند و آیات او را تفسیر میکردند و تفسیری که منسوب است به امام حسن عسکری تفسی همین قرآن است لفظا بلفظ و صبیان و جواری و خدم و اهل و عیال خود را همین قرآن تعلیم میفرمودند و بخواندن آن در نماز امر میکردند و بنابرین امور شیخ ابن بابویه در کتاب الاعتقادات خود ازین عقیده کاذبه دست بردار شده و فارغ خطی داده ازین جهت اگر او را صدوق نامند بجاست عقیده یازدهم آنکه الله تعالی صاحب اراده است و اراده او قدیم است در ازل هر چیز را اراده فرموده و آنرا بوقت خود معین ساخته که پیش و پس را دران گنجایش نیست پس هرچیز در وقت خود موافق ان اراده پیدا میشود و سابق گذشت که اسماعیلیه اراده او را منکر محض اند و میگویند آنچه از او تعالی صادر میشود لازم ذات اوست مثل گرمی آتش و روشنی آفتاب و تمام قرآن در رد این عقیده

فاسده كفایت میکند و جمیع امامیه و فرق ثمانیه از زندیه که القاب آنها در باب اول مذکور شد اراده خدای تعالی را حادث داند و نیز گویند که اراده او بر جمیع کائنات عام نیست و بسیاری از موجودات بدون اراده او تعالی موجود میشوند مثل شرو آفت و کفر و معصیت و در رد این عقیده هم آیتهای زیاد قرآنی موجود است (يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ لَا يَحْزُنْكَ الَّذِينَ يُسَارِعُونَ فِي الْكُفْرِ مِنَ الَّذِينَ قَالُوا آمَنَّا بِأَفْوَاهِهِمْ وَلَمْ تُؤْمِنْ قُلُوبُهُمْ وَمِنَ الَّذِينَ هَادُوا سَمَاعُونَ لِلْكَذِبِ سَمَاعُونَ لِقَوْمٍ آخِرِينَ لَمْ يَأْتُوكَ يَحْرَفُونَ الْكَلِمَ مِنْ بَعْدِ مَوَاضِعِهِ يَقُولُونَ إِنْ أُوتِيتُمْ هَذَا فَخُذُوهُ وَإِنْ لَمْ تُؤْتَوْهُ فَاحْذَرُوا وَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ فِتْنَتَهُ فَلَنْ تَمْلِكَ لَهُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا أُولَئِكَ الَّذِينَ لَمْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يُطَهِّرْ قُلُوبَهُمْ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ (٤١) (المائدة) * وَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ فِتْنَتَهُ فَلَنْ تَمْلِكَ لَهُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا أُولَئِكَ الَّذِينَ لَمْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يُطَهِّرْ قُلُوبَهُمْ فَلَوْ ارَادَ إِيْمَانَهُمْ لَزِمَ التَّنَاقُضُ (فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ وَمَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرَجًا كَأَنَّمَا يَصَّعَّدُ فِي السَّمَاءِ كَذَلِكَ يَجْعَلُ اللَّهُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ (١٢٥) (الانعام) و من یرد ان یضله... ان کان الله یرید ان یغویکم... الایه. هود: ٣٤) وَلَا يَنْفَعُكُمْ نُصْحِي إِنْ أَرَدْتُ أَنْ أَنْصَحَ لَكُمْ إِنْ كَانَ اللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يُغْوِيَكُمْ هُوَ رَبُّكُمْ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ (٣٤) (التوبه) (وَإِذَا أَرَدْنَا أَنْ نُهْلِكَ قَرْيَةً أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا فَفَسَقُوا فِيهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا الْقَوْلُ فَدَمَّرْنَاهَا تَدْمِيرًا (١٦) (الاسراء) و (وَالَّذِينَ كَذَبُوا بآيَاتِنَا صُمٌّ وَبُكْمٌ فِي الظُّلُمَاتِ مَنْ يَشَأِ اللَّهُ يُضِلَّهُ وَمَنْ يَشَأِ يُجْعَلْهُ عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ (٣٩) (الانعام) * يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ وَأَنَّهُ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ (٢٤) (الانفال) الى غير ذلك من الايات التي لا يمكن احصاؤها و همچنين اقوال عترت نیز تكذيب اين عقیده می نمایند روى الكليني عن محمد بن ابى بصير قال قلت لابي الحسن الرضا ان بعض اصحابنا يقول بالجبر و بعضهم يقول بالاستطاعه فقال لى اكتب بسم الله الرحمن الرحيم قال على بن الحسين قال الله تعالى (بمشيتي كنت انت...) الى آخر الحديث و روى الكليني عن سليمان بن خالد عن ابى عبد الله عليه السلام ان الله تعالى اذا اراد بعبد خيرا نكت فى قلبه نكته من نور و فتح مسامع قلبه و وكل به ملكا يسدده و اذا اراد الله بعبد سوءا نكت فى قلبه نكته سوداء و سد مسامع قلبه و وكل به

شیطانا یضله ثم تلا الایه (فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ وَمَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرَجًا كَأَنَّمَا يَصَّعَّدُ فِي السَّمَاءِ كَذَلِكَ يَجْعَلُ اللَّهُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ (١٢٥) (الانعام) و روى الكلینی و صاحب المحاسن عن علی ابن ابراهیم الهاشمی قال سمعت ابا الحسن موسی علیه السلام یقول لا یكون شی الا ما شاء الله و اراد و روى الكلینی عن الفتح بن زید الجرجانی عن ابی الحسن ما ینص علی ان اراده العبد لا یغلب اراده الله سواء كانت اراده عزم او اراده حتم و ایضا روى الكلینی عن ثابت بن عبدالله عن ابی عبدالله علیه السلام ما ینص علی ان الله تعالی یرید ضلاله بعض عبادہ اراده حتم كما سیجی ان شاء الله تعالی و روى عن ثابت بن سعید مثل ذلك و این اصل را فروع بسیار است از آنجمله آنکه امامیه قاطبه و فرق ثمانیه زیدیه گویند که باری تعالی امر نمی فرماید مگر به آنچه که اراده آن میکند و نهی نمیکند مگر از آنچه اراده آن ندارد و این نیز مخالف ثقلین است اما کتاب الله فقوله تعالی (وَلَوْ أَرَادُوا الْخُرُوجَ لَأَعَدُّوا لَهُ عُدَّةً وَلَكِنْ كَرِهَ اللَّهُ انْبِعَاثَهُمْ فَثَبَّطَهُمْ وَقِيلَ اقْعُدُوا مَعَ الْقَاعِدِينَ (٤٦) (التوبة) پس اراده خروج این جماعه نبود زیرا که کراهیت ضد اراده است و بلا شبهه مامور بخروج بودند و الا ملامت و عتاب وجهی نداشت و قوله تعالی (وَلَا يَحْزُنُكَ الَّذِينَ يُسَارِعُونَ فِي الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَن يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا يُرِيدُ اللَّهُ أَلَّا يَجْعَلَ لَهُمْ حِطًّا فِي الْآخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ (١٧٦) (آل عمران) حالانکه مامور به ایمان بودند و در عدم مشیت ایمان کافران صد آیه قرآن یافته میشود مع ذلك مامور به ایمان بودند و اما عترت فقد تواتر عنهم بروایات الشیعه ما یضاد ذلك و یخالفه بحيث لا محال للتأویل فيه ولا للانکار فمن ذلك ما روى البرقی فی المحاسن و الكلینی فی الکافی عن علی بن ابراهیم الهاشمی و قد سبق نقله و منها ما رواه الكلینی عن الحسن بن عبدالرحمن الحمانی عن ابی الحسن موسی بن جعفر انه قال انما یكون الاشیاء بارادته و مشیتة و منها ما رواه الكلینی و غیره عن عبدالله بن سنان عن ابی عبدالله انه قال امر الله و لم یشاء و شاء و لم یامر امر ابلیس بالسجود لادم و شاء ان لا یسجد و لو شاء لسجد و نهی آدم عن اكل الشجرة و شاء ان یاكل و لو لم یسالم یاكل و از آنجمله آنست که امامیه و فرق ثمانیه زیدیه گویند که بعض مرادات الهی واقع

نمیشوند و مرادات شیطان و دیگر کافران واقع می شوند و کسانی که نیز با اینها درین عقیده شریک اند و اهل سنت گویند که لا تتحرک ذره الا باذن الله و مخالف اراده حق تعالی اراده کسی پیش نمیروند و صورت وقوع نمی پذیرد و ما شاء الله کان و ما لم یشأ لم یکن و مذهب امامیه و زیدیه درینجا ماخوذ از زندقه مجوس است که قایل بخالق شرور و خالق خیرات اند و اهرمن و یزدان نامند و وقایع عالم را به توزیع بهر یک استناد نمایند و گاهی یکی را غالب و دیگری را مغلوب اعتقاد کنند تعالی الله عن ذلک علوا کبیرا و از انجمله آنست که امامیه و فرق ثمانیه زیدیه گویند که حق تعالی اراده میفرماید چیزی را که میدانند که واقع شدنی نیست و این اعتقاد شنیع مستلزم سفاهت است در جناب پاک حضرت او تعالی عما یقول الظالمون علوا کبیرا و از انجمله آنست که امامیه و فرق ثمانیه زیدیه گویند که حق تعالی اراده میفرماید هدایت بندگان خود را و شیطان و مغویان بنی آدم او را اضلال میکنند و اراده الهی در مقابله اراده آن ملاعین پیش نمیروند و صریح کتاب (وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُضِلٍّ أَلَيْسَ اللَّهُ بِعَزِيزٍ ذِي انْتِقَامٍ (۳۷) (الزمر) مکذب ایشان است و از اقوال عترت روی کلینی عن ثابت بن سعید عن ابی عبدالله علیه السلام قال یا ثابت ما لکم و للناس کفوا عن الناس و لا تدعوا احدا الی امرکم و الله لو ان اهل السموات و اهل الارض اجتمعوا علی ان یهدوا عبدا یرید الله ضلاله ما استطاعوا ان یهوده ولو ان اهل السموات و اهل الارض اجتمعوا علی ان یضلوا عبدا یرید الله هدیته ما استطاعوا ان یضلوه عقیده دوازدهم آنکه باری تعالی جسم نیست و طول و عرض و عمق ندارد و ذی صورت و شکل نیست حکمیه و سالمیه و شیطانیه و میشمیه از امامیه بان رفته اند که باری تعالی جسم است کما روی الکلینی عن ابراهیم بن محمد الهمدانی قال کتبت الی الرجل علیه السلام ان من قبلته من موالیک قد اختلفوا فی التوحید فمنهم من یقول جسم و منهم من یقول صوره و عن سهل بن زیاد قال کتبت الی ابی محمد سنه خمس و خمیسن و مائتین قد اختلف یا سیدی اصحابنا فی التوحید منهم من یقول جسم و منهم من یقول صوره حالا تفصیل مذاهب واهیه این ترسایان امامیه باید شنید حکمیه گویند که جسمی است طویل

عريض عمیق و ابعاد ثلاثه او باهم متساوی اند و اورا دستی هم هست و هو كالسیبیکه البیضاء يتللا من كل جانب له لون وریح و طعم و مجسه و هو سبعة اشیا بشبر نفسه مماس العرش بلا تفاوت روى الكلینی عن علی بن حمزه ان هشام بن الحکم يقول ان الله تعالى جسم صمدی معرفته ضروری و روى ایضا عن محمد ابن الحکم و عن یونس بن ظبیان و عن الحسن بن عبدالرحمن الحمانی نحوه باسانید مختلفه و سالمیه گویند که جسمی است بر صورت انسان و چهره و چشم و گوش و دهان و بینی و دست و پا همه ثابت کنند و حواس خمسہ نیز دارد و موی او سیاه تا بن گوش بیان نمایند روى الكلینی عن محمد بن الفرّج الزخجی ان هشام بن الحکم يقول ان الله جسم و ان هشام بن سالم يقول انه صوره اجوف الى السرہ و الباقي صمد و شیطانه و میشمیه نیز با سالمیه موافق اند روى الكلینی عن ابن الحراز و ابن الحسین ان المیثی يقول انه اجوف الى السرہ و الباقي صمد كما يقوله الجوالیقی و صاحب الطاق و این عقیده کبراء امامیه است با وجودیکه ضحکه صبیان است مخالفت کلی دارد با ثقلین اما کتاب فقوله تعالى (فَاطِرُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَمِنَ الْأَنْعَامِ أَزْوَاجًا يَذُرُّكُمْ فِيهِ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ) (١١) (الشوری) و اما عترت فلما روى عن امیر المومنین فی خطبه انه قال لا یوصف بشی من الاجزاء ولا بالجوارح و الاعضاء کذا فی نهج البلاغه ولما روى الكلینی عن ابراهیم بن محمد الحراز و محمد بن الحسین قالوا دخلنا علی ابی الحسن الرضا و قلنا ان هشام بن سالم و صاحب الطاق و المیثی یقولون انه تعالى اجوف الى السرہ و الباقي صمد فخر الله ساجدا ثم قال سبحانه کیف طاعتهم انفسهم ان شبهوک بغیرک اللهم لا اصفک الا بما وصفت به نفسک ولا اشبهک بخلقک انت اهل لكل خیر فلا تجعلنی مع القوم الظالمین ولما رواه الكلینی ایضا عن الحسن بن عبدالرحمن الحمانی قال قلت لابی الحسن کاظم ان هشام بن الحکم یزعم ان الله جسم قال قاتله الله ما علم ان الجسم محدود معاذالله وایرا الى الله من هذا القول ولما رواه الكلینی ایضا فی کتاب التوحید من الکافی عن محمد بن الفرّج الزخجی قال کتبت الى ابی الحسن اساله عما قال هشام بن الحکم فی الجسم و هشام بن

سالم فی الصوره فکتب دع عنک حیره الحیران و استعذب الله من الشیطان لیس القول ما قال الهشامان عقیده سیزدهم آنکه حق تعالی را مکان نیست و او را جهتی از فوق و تحت متصور نیست و همین است مذهب اهل سنت و جماعت حکمیه از امامیه و یونسیه گویند که مکان او عرش است نزد حکمیه مماس عرش است مثل فرشی که بر تخت کنند بوجهی که فرجه در میان نیست و او از عرش و عرش ازو زیادت ندارد هر دو برابر یکدیگراند و یونسیه گویند که او تعالی بر عرش متمکن است مثل شخصی که بالای تخت نشسته باشد و انه یقوم و یقعد و یتحرک علیه و او را ملائکه بر میدارند حالانکه او قویتر و بزرگتر از ملائکه است مانند کرکی یعنی کلنک که یحمله رجلان و هو اعظم و اقوی منهما و سالمیه و شیطانیه و میثمیه قالوا که مکان او در آسمان است و متعین نیست انتقال میکند از مکانی بمکانی و از آسمانی به آسمانی و نزول و صعود و قیام و قعود و حرکت و سکون می نماید و ربیعیه گویند که مسکن او آسمان است لیکن در ایام بهار برای سیر گلزارها و لاله زارها و شکوفه ها بر زمین فرود می آید باز بالای آسمان میرود و مثل جهانگیر پادشاه هندوستان که مستقر او اکره بود و هر سال برای سیر بهار به کشمیر می رفت مخالفت این خرافات با کتاب و عترت هر دو ظاهر است (لیس کمثله شی) و قد روی عن امیر المومنین فی بعض خطبه لا فی مکان فیجوز علیه الانتقال و قال فی خطبه آخری لا یقدره الاوهام بالحدود و الحركات و ایضا فی خطبه آخری له علیه السلام لایشغله شان عن شان ولا یحویه مکان کل ذلک مذکور فی نهج البلاغه و در مسئله جهت نیز حکمیه و سالمیه و شیطانیه و میثمیه از امامیه جهت فوق ثابت است زیرا که مکان آنجهت ثابت کرده اند فان العرش و السموات کلها فی جهه الفوق مگر آنکه در وقت نزول به آسمان دنیا ملائکه سموات فوقانی و حمله العرش و خزنه الكرسي و سکان جنت از حور و ولدان بالای او میشوند نزد سالمیه و شیطانیه و میثمیه پس نسبت به انها در جهت تحت می افتد اما نسبت به سکان ارض همیشه جهت فوق دارد و نزد او ربیعیه و غیرهم جهتی ندارد گاهی فوق و گاهی تحت می گردد و در نهج البلاغه که به اجماع شیعه متواتر است از امیرالمومنین

مروست لا یحد باین و نیز آنچه در نفی مکان مذکور شد نفی جهت هم میکند لان الجهات اطراف الامکنه و حدودها و فرقه اثنا عشریه بجهت سماع این خرافات خیلی جبین را پر شکن میکنند و می گویند که این اقوال و مذاهب نزد ما مردود است در مقام الزام ما چرا باید ذکر این خرافات نمود فی الواقع چنین است اما کلام با جمیع فرق شیعه است و این فرق بلاشبیه از امامیه اند که اثنا عشریه نباشند و نیز التماس اهل سنت در خدمت اثنا عشریه اینست که اصحاب این مذاهب را در روایات مطاعن صحابه و مقدمه امامت پیشوا و معتمد علیه ساخته اند و اعتقاد خود را مبنی بر نقل و حکایت اینها نموده پس چه باعث است که در باب توحید باری تعالی روایات این بزرگواران را هیچ نمی شمارند و در حساب نمی آرند و اصحاب این مذاهب این عقاید را هم از جناب ائمه روایت کرده اند از کیسه خود نه بر آورده اند چنانچه سابق گذشت و اگر این اعراض و انحراف بنابرین است که این روایات را حضرات ائمه تکذیب فرموده اند پس مطاعن صحابه و مقدمه امامت را نیز تکذیب فرموده اند غایه ما فی الباب آنکه تکذیب حضرات ائمه درین روایات دیگر شیعیان هم از آن جناب روایت نموده اند و تکذیب حضرات ائمه را در مطاعن صحابه و امامت اهل سنت از آنجناب روایت میکنند و این خود عقلی است که هر که از بزرگی چیزی روایت کرده است تکذیب آن روایت را خودش روایت نخواهد کرد مثلاً حکمیه و سالمیه و میثمیه روایات جسم و صورت را از حضرات روایت میکنند باز تکذیب آن روایات هرگز روایت نه خواهند کرد و همچنین تمام جماعه امامیه ازین حضرات بنابر اغراض خود یا بنابر غلط فهمی خود که مطاعن صحابه و مقدمه امامت روایت کرده باشند از ایشان توقع داشتن که باز تکذیب آنرا روایت کنند دور از عقل است اگر امتحان صدق و کذب ایشان منظور نظر ارباب عقل باشد که روایات فرقه دیگر را ملاحظه نمایند و عادت مستمره عقلا در معاملات خود بهمین اسلوب جاری است که هرگاه خبر مخبری را امتحان می نمایند ازو روایت خلاف آنرا در خواست نمی کنند که او بنابر سخن پروری خود یا بنابر تعلق غرض خود برآن اصرار دارد از دیگران که حاضر واقعه بوده

اند تحقیق میکنند مقدمه دین سهل تر از مقدمه دنیا نباید داشت و مساهله نباید کرد علاوه برین آنکه جماعه شیعیان نیز جسته جسته در باب مطاعن و امامت خلاف معتقدات و مرویات خود روایت کرده اند چنانچه درباب امامت و مطاعن معروض خواهد شد و قاعده دروغ گویانست که اگر ازیشان بالقصد و الاصاله خلاف روایت ایشان درخواست کنیم ابا میکنند و انحراف می نمایند و چون بتقریب دیگر همان روایت را ادا کنند چیزی که مکذب ایشان باشد ظاهر میشود و التماس دیگران است که چون حضرات ائمه جماعه را تکذیب فرموده باشند و باین حد نکوهش نموده که قاتله الله و اخزاه الله ولا تجعلی مع القوم الظالمین و استعذ بالله من الشیطان و امثال ذلک در حق شان ارشاد کرده دیگر روایات اینها را در کتب دین و ایمان آوردن و بر آن روایات اعتماد نمودن از چه باب توان فهمید و اگر بخاطر اثنا عشریه برسد که روایت اهل سنت از حضرات محمول بر تقیه است و روایات امامیه محمول بر بیان واقع گوئیم که اول ثبوت تقیه از حضرات ائمه هنوز در مقام امتحان است زیرا که تقیه ائمه را غیر ازین اشخاص روایت نکرده اند پس توجیه روایات ایشان بروایات ایشان لطفی دارد چنانچه بر دانشمندان ظاهر است دوم بکدام وجه ترجیح توان داد که با ایشان تقیه اگر ترجیح هم بروایت همین اشخاص است همان آتش در کاسه است و اگر به دلیلی دیگر است بیان باید کرد و چون مقام تقریبی است زیاده برین اطاعت کلام مناسب ندیده به اصل مقصد می پردازیم باید دانست که ازین هر دو عقیده مذکوره فروع بسیار می بر آید که اینها در هر یکی ازان فروع مخالفت ثقلین می کنند منها انه تعالی لیس بمرکب و هم قالوا یتربک وانه تعالی من اجزاء متمایزه فی الخارج کالراس و الید و الرجل و الطول و العرض والعنق و قد روی عن امیر المومنین علیه السلام انه قال لا یوصف بشی من الاجزاء ولا بالجوارح و الاعضاء ولا یعرض بالاعراض ولا بالعریه و الابعاض ولا یقال له حد ولا نهایه ولا انقطاع و غایه کذا فی نهج البلاغه و روی الکلینی عن محمد بن الحکم قال وصف لی ابی ابراهیم قول هشام الجوالیقی انه صوره و حکمیت قول هشام بن الحکم انه جسم فقال ان الله لا یشبهه شی ای فحش و خنا اعظم من قول

من یصف خالق الاشیاء بجسم او صوره او بخلقه و تحدید و اعضاء عقیده چهاردهم آنکه حق تعالی در چیزی حلول نمی کند و در بدنی نمی در آید و غلاه شیعه همه قایل اند بحلول او تعالی در ابدان ائمه حتی در بدن ابومسلم مروزی صاحب الدعوه که زرامیه بان قایل شده اند و طرفه این است که شیخ ابن مطهر حلی با وصف این همه و اینها در کتاب نهج الحق قول بحلول را به صوفیه اهل سنت نسبت کرده حالانکه ایشان حلولیه را تکفیر می کنند و این همه از نافهمی کلام است مسئله وحدت وجود را بسبب دقتی که دارد نفهمیده و برحلول حمل نموده ازینجا دقیقه فهمی علماء ایشان توان دریافت همین قسم مطالب غامضه را که در کلام حضرت ائمه واقع شده اند بسبب غلط فهمی مسخ و تبدیل نموده باشند و بعضی از فرق غلاه مثل بنانیه و نصریه و اسحاقیه اتحاد را بجای حلول استعمال کنند حالانکه اتحاد مطلقا باطل است و بطلان او از اجلای بدیهیات است و شیخ حلی بنابر کمال دقیقه فهمی قول به اتحاد را نیز بسالکین اهل سنت منسوب کرده حالانکه مقصد ایشان ازین اتحاد یکی از دو معنی است نه اتحاد حقیقی اول انمحاق و اضمحلال انانیه عبد نزدیک ظهور نور تجلی مثال حالتی که نور چراغ را نزدیک ظهور نور افتاب میشود و عروض این حالت و ظهور نور تجلی از قرآن مجید و اقوال عترت بر ظاهر است قوله تعالی (وَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ قَالَ رَبِّ أَرِنِي أَنْظُرْ إِلَيْكَ قَالَ لَنْ تَرَانِي وَلَكِنْ انْظُرْ إِلَى الْجَبَلِ فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ تَرَانِي فَلَمَّا تَجَلَّى رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَخَرَّ مُوسَى صَعِقًا فَلَمَّا أَفَاقَ قَالَ سُبْحَانَكَ تُبْتُ إِلَيْكَ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ (۱۴۳) (الاعراف) و قوله تعالی (فَلَمَّا جَاءَهَا نُودِيَ أَنْ بُورِكَ مَنْ فِي النَّارِ وَمَنْ حَوْلَهَا وَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ (۸) (النمل) و از اقوال عتره قول حضرت صادق در مخاطبه ابوبصیر به روایت کلینی سابق گذشت که ان المومنین يرونه في الدنيا قبل يوم القيامة الست تراه في وقتك هذا و این معنی را شیخ ابن فارض مصری علیه الرحمه در تائیه خود واضح نموده و گفته

شعر:

وجاء حديث في اتحادى ثابت * روايته في النقل غير ضعيفه

يشير بحب العبد بعد تقرب * اليه بنفل او اداء فريضه

و موضع تشبيه الاشاره واضح * بكنت له سمعا كنور الظهيره

و آن حديث صحيح قدسى اينست (لا يزال عبدى يتقرب الى بالنوافل حتى احبته فاذا احبته كنت سمعه الذى يسمع به وبصره الذى يبصره و يده التى يبطش بها ورجله التى يمشى بها) دوم آنكه خود را مرآت حق داند و مظهرى از مظاهر او شناسد به وجهى كه بعضى احكام ظاهر به مظهر منسوب گردد و بالعكس ليكن وصفى كه قادح باشد در نزاهت ظاهر از مظهر ترقى نه كند و وصفى كه عنوان مرتبه ظاهر باشد بمظهر نزول نفرمايد و اين معنى نيز از قرآن مجيد و اقوال عترت ظاهر است قوله تعالى (مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ تَوَلَّى فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِظًا (۸۰) (النساء) إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ فَمَنْ نَكَثَ فَإِنَّمَا يَنْكُثُ عَلَى نَفْسِهِ وَمَنْ أَوْفَى بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهِ اللَّهُ فَمِنْ أَجْرٍ عَظِيمٍ (۱۰) (الفتح) و خطبه شقيقه حضرت امير در كتب اماميه معروف و مشهور است و اگر شيخ حلى از اين معنى صحيحه اتحاد تجاهل نمايد مضايقه ندارد كه ديگر عقلاء شيعه اينمعنا را فهميده و به موازين عقليه سنجيده اند كلام خواجه نصير طوسى در شرح مقامات العارفين از كتاب اشارات و كلام صدراء شيرازى در شواهد الربوبيت و اسفار و كلام ابن ابى جمهور و ديگر متاخرين اين فرقه بايد ديد و اگر اين اشخاص را هم اعتبار نباشد كه اينها مخلط اند بين التصوف و الفلسفه و الشريعه پس كلام مقدار را كه پيشواى مقررى ايشان در علوم دينيه است و شارح قواعد و صاحب (كنز العرفان فى تفسير احكام القرآن) است نقل كنيم قال المقداد فى شرح الفصول فى علم الاصول فى ذكر الاحوال السانحه للسالك المراد من الاتحاد هو ان لا ينظر الا اليه من غير ان يتكلف و يقول ما عداه قائم به فيكون الكل واحدا من حيث انه اذا صار بصيرا بنور نجليه لا يبصر الاذاته لا الرأى

ولا المرائی انتهى کلامه عقیده پانزدهم آنکه حق تعالی متصف به اعراض محسوسه نیست پس رنگ و بو و مانند این کیفیات ندارد و حکمیه از امامیه طعم و ریح و لون و مجلس او را ثابت کنند و غلاه شیعه که قایل بحلول او تعالی در ابدان ائمه اند نیز همه این کیفیات را بلکه جوع و عطش و نعوظ و احتیاج بول و براز نیز تجویز نمایند و قد تقدم عن امیر المومنین انه قال ولا یوصف بعرض من الاعراض عقیده شانزدهم آنکه ذات پاک باری تعالی و تقدیس در چیزی منعکس نشود و سایه او نیفتد جمیع غلاه شیعه گویند که در مرآه و آب منعکس شود و سایه او افتد مغیره عجلای که سر کرده فرقه مغیره است گفته است لما اراد الله تعالی ان یخلق تکلم بالاسم الاعظم فطار فوق تاجا علی راسه وذلك قوله تعالی (سَبِّحْ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَى) (۱) الَّذِي خَلَقَ فَسَوَّى (۲) (الاعلی) ثم کتب علی کفه اعمال العباد فغضب من المعاصی فغرق فحصل من عرقه بحران احدهما ملح مظلم و الاخر حلو نیر ثم اطلع فی البحر النیر فابصر فیہ ظله فانزع بعض السنا منه فخلق الشمس و القمر وافنی باقی الظل نفیا للشریک و قال لا ینبغی ان یکون الاخر ثم خلق الخلق من البحرین فالكفار من المظلم و المومنین من النیر و بطلان این عقیده ظاهر است زیراکه انعکاس و وقوع ظل از خواص اجسام کثفیه است و غلاه براین قدر اکتفا ندارند بلکه بجمیع کیفیات نفسانیه مثل لذت و الم و حقد و حسد و غم و خوشی ذات پاک او را موصوف دانند زیراکه ایشان ائمه را الهیه گویند و در اتصاف ائمه باین صفات سخنی نیست بلکه بجمیع صفات حیوانیه از اکل و شرب و نوم و نعاس و تشاؤب و عطاس و بول و غائط و ذکوره و انوثت و جماع و تولد احداث وصف کنند و مشابه و مماثل دیگر مخلوقات انگارند و مخالفت این عقیده با (ثقلین) ظاهر است قوله تعالی (اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ) (البقره) (۲۵۵) ﴿قُلْ أَغَيْرَ اللَّهِ اتَّخَذُ وَلِيًّا فَأَطِرِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ يُطْعِمُ وَلَا يُطْعَمُ قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَسْلَمَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ﴾ (۱۴) (الانعام) (مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ إِلَّا رَسُولٌ

قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ وَأُمُّهُ صِدِّيقَةٌ كَأَنَّا بِاِكْلَانِ الطَّعَامِ انْظُرْ كَيْفَ تُبَيِّنُ لَهُمُ الْآيَاتِ ثُمَّ انْظُرْ أَنَّى يُؤْفَكُونَ (٧٥) (المائدة) (بَدِيعُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنَّى يَكُونُ لَهُ وَلَدٌ وَلَمْ تَكُنْ لَهُ صَاحِبَةً وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ (١٠١) (الانعام) (الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَرَهُ تَقْدِيرًا (٢) (الفرقان) و فی نهج البلاغه عن اميرالمومنين رضى الله عنه انه قال لم يلد فيكون للغير مشاركا و لم يولد فيكون موروثا هالكا لا يبصر بعين و لا يحد باين و لا يوصف بالازواج و لا يخلق بعلاج و قال ايضا جل عن اتخاذ الابناء و طهر عن ملامسه النساء و از جمله اثنا عشرية خواجه نصير طوسی و صاحب الياقوت قايل شده اند به اتصاف او تعالى به لذت عقليه و متمسك ايشان قياس غايب بر شاهد است و هو مخالف للكتاب والعتره اما الكتاب فقوله تعالى (فَاطِرُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ جَعَلَ لَكُم مِّنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَمِنَ الْأَنْعَامِ أَزْوَاجًا يَذُرُّكُمْ فِيهِ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ (١١) (الشورى) و اما العتره فلما روى عن اميرالمومنين فى نهج البلاغه انه قال هو الله الملك الحق المبين لم يبلغ العقول تحديده فيكون مشبها ولم يقع عليه الاوهام فيكون ممثلا وايضا فى نهج البلاغه عنه عليه السلام انه قال ما وحده من كيفه و لا اياه عنى من شبهه وفى الكليني عن الرضا عليه السلام سبحانه كيف طاعتهم انفسهم ان شبهوك بخلقك و فيه ايضا عن ابى ابراهيم عليه السلام انه قال ان الله لا يشبهه شى عقيدة هفدهم آنكه حق تعالى را بدا جايز نيست زيراكه حاصل بدا آنست كه حق تعالى اراده فرمايد چيزيرا پس مصلحت در چيز ديگر ظاهر شود كه قبل ازان ظاهر نبود پس اراده اول را فسخ ميكند و اراده ثانى ميفرمايد و اين معنى مستلزم آنست كه حق تعالى ناعاقبت انديش و جاهل به عواقب امور باشد تعالى الله عن ذلك علوا كبيرا از رازيه و سالميه و بدائيه و ديگر طوايف اماميه مثل ذلك مالك جهنى و دارم بن الحكم و ريان بن الصلت و غير ايشان تجويز بدا نمايند و آن را از حضرات ائمه روايت كنند فى الكلينى عن زراره بن اعين عن احدهما قال ما عبد الله بمثل البداء و عن هشام بن سالم عن ابى عبد الله ما عظم الله بمثل البداء و عن الريان بن الصلت قال سمعت الرضا عليه السلام يقول ما بعث الله نبيا قط الا بتحريم الخمر

وان یقرله بالبداء وحالت روایت زراره و هشام بن سالم معلوم است که ایشان تجسیم و صورت را نیز از حضرات ائمه روایت کرده اند و چون در تحقیق بدا اکثر شیعه اثنا عشریه کلام را به وجهی تقریر کنند که رجوع به نسخ نماید و جای طعن و تشنیع نماند ناچار از رساله اعلام الهدی فی تحقیق البداء چندی از متعلقات این مقام وارد کرده شود میگوید که یقال بدا له اذا ظهر له رای مخالف للرای الاول وهو الذی حققه الشیخ ابوجعفر الطوسی فی العده و ابوالفتح الکراجکی فی کنز الفوائد والذی حققه المرتضی فی الذریعه و یشعر به کلام الطبرسی هوان معنی قولنا بداله تعالی انه ظهر له من الامر ما لم یکن ظاهرا الی آخر ما نقل باز صاحب اعلام الهدی میگوید و الحاصل ان علمه سبحانه بالحوادث حادث علی مادل علیه بعض الاحادیث و الایه المذكوره و نظائرها و صرح به المرتضی و الطبرسی و المقداد قدس الله ارواحهم باز بعد از تفصیل انواع بدا میگوید که من جملةها تحویل الانشی ذکر ا کما رواه فی الکافی عن الحسن بن جهم عن الرضا علیه السلام فی باب هذه خلق الانسان من کتاب العقیقه باز میگوید و الثانی البداء فی الاخبار و صرح الطبرسی بمنعه و ما روی فی الکافی و الامالی الصدوق عن امیر المومنین من قوله لولا آیه فی کتاب الله لاخبرتکم بما یكون الی یوم القیامه یرید بالایه قوله تعالی (يَمْحُوا اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثَبِّتُ وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ (۳۹) (الرعد) و ما رواه علی بن ابراهیم فی تفسیر قوله تعالی (الم (۱) غُلِبَتِ الرُّومُ (۲) (الروم) و ما رواه الصدوق فی عیون اخبار الرضا انه قال اخبرنی ابی عن آبائه علیهم السلام ان رسول الله صلی الله علیه وسلم قال ان الله عزوجل اوحی الی نبی من الانبیاء الخ و ما رواه صاحب الکافی فی باب (ان الصداقه تدفع البلاء) من کتاب الزکوه فی قصه الیهودی و ما رواه فی الامالی فی المجلس الخامس والسبعین من قصه مرور عیسی علیه السلام بقوم محبین و ما رواه الراوندی فی قصص الانبیاء فی اخبار بنی اسرائیل عن الصادق علیه السلام ان ورشانا کان یفرخ فی شجره و کان رجل یتیه اذا ادرك الفرخان فیاخذ الفرخین فشکی ذلک الورشان الی الله تعالی فقال ساکفیک قال فافرخ الورشان وجاء الرجل ومعه رغیفان فصعد الشجره و عرض له سائل فاعطاه احد الرغیفین ثم صعد فاخذ

الفرخین فسلمه الله لما تصدق به تدل باجمعهما على وقوع البداء فى الاخبار و نیز باید دانست که متأخرین امامیه بجهت شناعه قول بالبداء تخصیص کرده اند آنرا بعلم مخزون الهی و گفته اند که اما العلم الذى القاه الله الى الملائكة ثم الى اهل البيت فلا بداء فيه وما كان الله ليكذب اوليائه وصاحب رساله علم الهدى که خلی محقق ایشان است یعنی نظام الدین جیلانی درین تخصیص تکذیب ایشان میکند و میگوید لا يخفى عليك انما نقلناه عن امير المومنين عليه السلام من قوله لولا آية الخ و ما نقلناه من الكافي فى قصه اليهودى و عن الامالى فى قصه عيسى عليه السلام و ما رواه ايضا صاحب الكافي فى كتاب النكاح فى باب اللواط فى تضعيف حديث رواه بالاسناد عن ابى جعفر و هذا موضع الحاجة منه قال لهم لوط يا رسل ربى فما امركم ربى فيهم قالوا امرنا ان نأخذهم بالسحر قال اليكم حاجه قالوا و ما حاجتك قال تأخذوهم الساعة فانى اخاف ان يبدؤفيهم لربى الخ وايضا ما رواه صاحب الكافي فى باب بدء خلق الانسان من كتاب العقيقه ان الله تعالى يقول للملكين الخلفين اكتبوا عليه قضائى وقدرى و نافذا امرى واشترطا لى البداء فيما تكتبان و ما رواه الصدوق بالاسناد عن الحسن ابن محمد بن ابى طلحه قال قلت للرضا عليه السلام اتانى الرسل عن الله بشى ثم تاتى بخلافه قال نعم ان شئت حدثتك و ان شئت اتيتك به من كتاب الله (يَا قَوْمِ ادْخُلُوا الْأَرْضَ الْمُقَدَّسَةَ الَّتِي كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَلَئِنْ تَرْتُدُّوا عَلَىٰ أَدْبَارِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا خَاسِرِينَ) (المائدة) فما دخلوها و دخل ابناء انباءهم وقال عمران ان الله و عدنى ان يهب لى غلاما فى ستنى هذا و شهرى هذا ثم غاب و ولدته امراته مريم مناف لذلك لان الله تعالى قد اكذب فيها النبى و عيسى عليه السلام و شرط على الملائكة البداء بالجمله از مجموع روايات شيعه واضح شد که بداء را سه معنى است بداء در علم و هوان يظهر له خلاف ما علم و بداء در اراده و هوان يظهر له صواب على خلاف ما اراد و بداء در امر و هو ان يامر بشى ثم يامر به بشى و بعده بخلاف ذلك و به هرسه معنا اين فرقه بداء را بر خدا جايز دارند و معنى اخير را که مشتبه بنسخ است نسبت به اهل سنت نمايند که ایشان نیز جايز داشته اند و معنى اول را در عرف شيعه بداء فى الاخبار گویند و معنى ثانى را بداء التكون و معنى ثالث

را بدا فی التکلیف و درینجا دقیقه ایست نهایت باریک و آن انست که بدا فی التکلیف را اکثر اهل سنت جایز ندارد و ان معنی مغایر نسخ است و تحقیق مقام آنست که چون شرایط امتناع نسخ مجتمع شوند بالاجماع بین الشیعه والسنه نسخ جایز نمی شود و آن شرایط نزد اهل سنت چهار است اتحاد الفعل و اتحاد الوجه و اتحاد الوقت و اتحاد المكلف و آنچه مجوزین این نسخ تمسک کرده اند بقصه ذبح حضرت اسماعیل علیه السلام و تبدیل بکبش مردود است زیرا که درینجا نسخ نبود اقامه البدل عند العجز عن الاصل واقع شد حضرت ابراهیم آنچه مقدور خود بود از اجزاء سکین و تشحیذ آن بعمل آورد چون بسبب صلابت خارقه عادت که در جلد حضرت اسماعیل پیدا شده بود از قطع اوداج و حلقوم عاجز گشت حق تعالی عجز او را دیده بدل اسماعیل کبش را فرستاد و اقامت بدل را مقام الاصل نسخ نتوان گفت مثلا تیمم در بدل وضو نسخ وضو نیست و علی هذا القیاس نسخ پنجاه نماز در شب معراج که مخاطب بان محض پیغمبر صلی الله علیه وسلم بود و امت را هنوز خبرنه پس تکلیف در حق ایشان البته متحقق نبود و محققین شیعه شرطی دیگر افزودند وبا وصف اجتماع این شروط اربعه نسخ را جایز شمارند و همین است معنی بدا در تکلیف کما قال صاحب علم الهدی و نحن نقول البداء فی التکلیف انما یمتنع اذا اجتمع مع الشروط الاربعه المذكوره شرط خامس و هو ان یکون حسن التکلیف و الامر مسببا عن مصلحه عائده الی المامور به و اما اذا کان حسن الامر لمصلحه عائده الی الامر نفسه فلا یمتنع البداء فالمراد بالبداء المجوز عندنا ما اجتمع فيه الاربعه دون الخامس و کون اطلاق البداء علیه مجاز الاوقع که بعد النصوص المتواتره عن العتره الطاهره علیهم السلام و اذا اجتمعت الشرائط الخمسه فلا ریب فی امتناع البداء کما نقلناه عن الشهید انتهى پس ازینجا معلوم شد که بدا در تکلیف مستلزم بدا در اراده است زیرا که اگر مصلحتی تازه مراد نشده باشد امر را بدا در تکلیف چرا خواهد شد و بدا در اراده مستلزم بدا در عام است زیرا که اراده خلاف معلوم محال است پس تا وقتی که در علم تغیر نشود در اراده چه قسم خواهد شد پس اگر امامیه دو معنی بداء را که بدا در تکلیف و بدا در اراده است مسلم دارند

و معنی اول را که بدا در علم است انکار کنند راست نمی آید و پیش نمیروود و نیز معلوم شد که تمسک ایشان در اثبات بدا ینسخ حکم باین نوع که تبدیل حکم اول بحکم ثانی یا بنا بر مصلحتی است که ظاهر شد و سابق ظاهر نبود یا نه و علی الاول مدعا حاصل است و علی الثانی لزوم عبث پوچ است زیرا که در نسخ تبدل مصالح مکلفین است بحسب اوقات نه ظهور مصلحت غیر ظاهره بر حضرت حق و تغیر و تبدیل حکم محض نسبت بماست که در مطموره جهل مقید ایم والا نزد او تعالی هر حکم را میعاد و اجلی هست که تا آن میعاد و اجل باقی است و مراد از محو و اثبات در آیه (وَإِنْ مَا تُرِيكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ تَوَفِّيكَ فَأِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ) (۴۰) (الرعد) محو گناهان و اثبات توبه است در صحایف اعمال یا محو فاسدات و اثبات کائنات است در صحف ملائکه نه محو واثبات در علم خود بدلیل آنکه در آخر آیه فرموده است (و عنده ام الكتاب) و اثری که از ائمه درین باب روایت میکنند همه موضوع مفتریست و رواه آنها کذابین و وضاعین در مقابله دلایل عقلیه قطعیه و شرعیه متواتره چه قسم توان شنید علی الخصوص که نصوص صریحه متواتره از ائمه نیز دلالت بر ثبوت علم محیط و عدم جهل به چیزی از چیز ما قبل الکون و بعد الکون علی السواء میکنند چنانچه سابق گذشت و طرفه آنست که شیخ صدوق ایشان در کتاب التوحید خود آیه (وَلَوْ أَنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهِ مِنْ سُوءِ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَبَدَا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مَا لَمْ يَكُونُوا يَحْتَسِبُونَ) (۴۷) (الزمر) برین مطلب استدلال ازینجا خوش فهمی اجله علماء ایشان توان دریافت هرگاه در کتاب الله که مفسرو مخدوم و طوایف ناس است این قسم غلط فهمیها دارند در کلام ائمه خصوصا آنچه در کیسه و صندوق ایشان مخفی است و کسی را نمی نمایند چها خواهند کرد و اگر درین مقام کسی را بخاطر رسد که اینهمه روایات شیعه را که از ائمه آورده اند و موافق آن در صحیح بخاری نیز در حدیث اقرع و ابرص و اعمی وارد شده که بدالله ان یتلیمهم اهل سنت برچه چیز حمل می کنند گوئیم بر تقدیر محفوظ بودن این لفظ در بخاری و صحت این روایات نزد اهل سنت محلول بر معنی مجازی است زیرا که افعال الهی در عالم دو

قسم است قسمی آنکه اسباب کون اواز هر طرف اقتضاء آن می نمایند و قسمی آنکه اسباب کون او متحقق نشده اند بلکه موانع آن موجوداند پس در قسمی ثانی لفظ بدا استعمال فرموده اند بنابر استعاره و تشبیه گویا این حالت شبیه بحالت بدا است و درین یک لفظ این مجاز وارد نشده صدلفظ در احادیث و آثار محمول برین قسم مجاز است مثل امتحان و ابتلا و ضحک و تردد که معانی حقیقه آنها بالقطع مراد نیست و جمیع آیات صفات مثل وجه ویدین و اصابع و یمین و غیر ذلک بر همین معانی محمول اند و در بعضی آثار ائمه بدا استعمال کرده اند نسبت بفهم بندگان و فی الحقیقه بدا نیست مثل قصه عمران که بنابر نذر زوجه خود که ما فی البطن خود را محرر ساخته بود لفظ و عدنی ربی غلاما گفته و همچنین در آیه (کتاب الله لکم) مراد از لفظ خطاب بنی اسرائیل اند نه حاضران فقط و در خطاب ملکین و اشتراط البداء به نسبت علم ملکین و همچنین در لفظ ساکفیک وقتی معین نفرموده اند بلکه وعده کفایت بود یکبار دیگر هم ان مرد دستیاب شد مانند آنکه پیغمبر را بخواب نمودند که در مسجد الحرام داخل خواهند شد و آنجناب و دیگر صحابه فهمیدند که امسال خواهند شد حالانکه مراد نبود اگر در ایشان هم از لفظ ساکفیک بمحبت فهمیده باشد چه عجب پس در علم او بدا شد نه فی الواقع و نفس الامر و علی هذا القیاس در روایات دیگر هم بتامل توان دریافت که مراد چیست عقیده هژدهم آنکه حق تعالی راضی بکفر و ضلالت کسی از بندگان خود نیست قال الله تعالی (إِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنْكُمْ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ وَإِنْ تَشْكُرُوا يَرْضَاهُ لَكُمْ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ مَرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ (۷) (الزمر) اثنا عشریه گویند که حق تعالی به ضلالت و گمراهی غیر شیعه راضی است و حضرات ائمه نیز به ضلالت غیر شیعه راضی بوده اند روی صاحب المحاسن عن الامام موسی الکاظم علیه لاسلام انه قال لاصحابه لا تعلموا هذا الخلق اصول دینهم و ارضوا لهم بما رضى الله لهم من الضلال و اگر این روایت صحیح باشد اهل سنت را بشارت عظیمه بدست می آید که موافق مرضی خدا زندگانی میکنند و الحمد لله علی ذلک رضوان الهی که نهایت متمنای اهل دین است بشهادت حضرات

ائمه ایشان را حاصل است اما علماء شیعه باید که این روایت را تکذیب نمایند چنانچه روایت تجسیم و صورت را تکذیب نموده اند زیرا که مخالف ادله قطعی و اصول شرعیه ایشان است زیرا که مناقض عرض امامت و منافی وجوب اصلح و لطف است و هادم اساس قاعده مقررہ اینهاست که ان الله تعالى لا يريد الشرور و القبائح و الکفر والمعاصی عقیده نوزدهم آنکه بر ذمه حق تعالی هیچ واجب نیست چنانچه مذهب اهل سنت است و شیعه قاطبه متفق الکلمه اند که چیزهای بسیار بر ذمه او تعالی واجب است بحکم عقل پس عقل شریک غالب کارخانه خدا است و خدا محکوم بحکم عقل تعالی الله عن ذلك علوا کبیرا این نمی فهمند که پادشاه را محکوم بحکم رعیت خود بودن نقصان مرتبه پادشاهی است همچنان خدا را محکوم به حکم مخلوقات خود بودن نقصان مرتبه خدائی است هرگز این امر شایان مرتبه ربوبیت و الوهیت نیست بنده را چه یارا که بر مالک حقیقی خود چیزی واجب داشته باشد هر چه دهد فضل اوست و هر چه ندهد عدل او وهو المحدود فی کل افعاله قال فی نهج البلاغه و من خطبه له علیه السلام خطبها بصفین اما بعد فقد جعل الله لی علیکم حقا بولایه امرکم و جعل لکم علی من الحق مثل الذی علیکم والحق اوسع الاشیاء فی التواصف و اضيقها فی التناصف لایجرى لاحد الاجرى علیه ولا یجرى علی احد الاجرى له ولو کان لاحد ان یجرى له ولا یجرى علیه لکان ذلك خالصا لله سبحانه دون خلقه لقد رته علی عبادہ و بعد له فی کل ماجرت علیه ظروف قضائیه ولكنه سبحانه جعل حقه علی العباد ان یطیعوه وجعل جزاءهم علیه مضاعفه الثواب تفضلا منه و توسعا بما هو المزیذ اهلہ انتهى به لفظه المقدس حالا تفصیل واجباتیکه بر ذمه پروردگار ثابت می کنند باید شنید کیسانیه و فرق ثمانیه زیدیه و جمیع امامیه فائلند بوجوب تکلیف بر خدا یعنی بر ذمه او واجب است که مکلفین را امر و نهی فرماید و واجبات و محرّمات مقرر سازد و بواسطه رسولان خبر دهد حالانکه عقل هرگز تقاضا نمیکند که کافر را به ایمان و فاجر را به طاعت تکلیف داده شود زیرا که درین تکلیف حق تعالی را فایده نیست و در حق بنده سراسر خسران و هلاک ابدی و محض ضرر و زیان است و حق تعالی عاقبت کار

هر کس را می داند که قبول خواهد کرد یا نه و امثال خواهد کرد یا نه دیده و دانسته بنده را در معرض تلف و هلاک انداختن بی آنکه بخود نفعی عاید شود مقتضای کدام عقل و دانش است عاقل هرگز کار نمی کند که بدیگری ضرر برسد و بخود نفعی عاید نشود علی الخصوص در حق کسانی که طول العمر در ایمان و طاعت گذرانیده آخر بر کفر مردند مثل بلعم باعورا و برصیصای زاهد و امیه بن الصلت که هم در دنیا مشاق تکالیف کشیدند و هم در آخرت کنده دوزخ شدند و حق تعالی را در اضرار ایشان هیچ فایده نشد و نیز اگر تکلیف واجب می شد بایستی که در هر شهر و هر دیه رسولان را پی در پی می فرستاد و زمان فترت واقع نمی شد و هیچ قطر و ناحیه از رسول خالی نمی ماند زیرا که معرفت تکالیف را بالاجماع عقل کافی نیست و حاجت رسول درین امر ضروری است حالانکه بلاد کثیره از هند و سند و خراسان و ماوراءالنهر و ترکستان و خطا و ختن و چین و حبش قرنهای بسیار مفهوم رسول را نشناختند و نه در تواریخ انها مرقوم است که کسی به رسم رسالت پیش ایشان آمد و اظهار معجزه نمود و او را آیات ظاهره و معجزات قاهره تایید می نمود تا بی دغدغه تبلیغ احکام فرماید و مکلفین را غافل از احکام شرع ندارد و سکان شواهد جبال را دعوت نماید و امامت را بدست جماعت نمی سپرد که هرگز قدرت بر اظهار احکام واقعی شرعیه نداشتند بلکه خود هم درنگ دیگر کفره و ظلمه به تقیه گذرانیدند و نیز کیسانیه و فرق ثمانیه زیندیه و جمیع امامیه لطف را واجب دانند بر ذمه خدای تعالی و معنی لطف بیان کنند که هو مایقرب العبد الی الطاعه و یبعده عن المعصیه بحیث لا یودی الی الالقاء و این نیز باطل است زیرا که اگر لطف واجب بودی هیچ عاصی را اسباب عصیانش میسر نیامدی و هر قاصد طاعت را موجبات طاعتش فراهم گشتی و در عالم مشاهد و محسوس است که اکثر مالداران بسبب کثرت مال و قوت عساکر و زور بازو ظلمها کنند و ستمها نمایند و اکثر فقرا بسبب بی چیزی و افلاس از عبادات محروم مانند بسا طالب علم که او را معلمی میسر نیست و فراغت حاصل نه و قوت بدست نمی آید و بسا شهوت پرست مفسد منش که از هر طرف برای او اسباب فسق درست

شده میرسد و مخالف کتاب و عترت و اما کتاب فقوله تعالى (وَلَوْ شِئْنَا لَآتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدَاهَا وَلَكِنْ حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّي لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ (۱۳) (السجده) (وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَكِنْ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَلَتُسْأَلُنَّ عَمَّا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ (۹۳) (النحل) (إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ (۶) خَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ وَعَلَى أَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةً وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ (۷) (البقره) و آیات داله بر استدراج و مکر الهی و دور افکندن از ایمان و طاعت مثل (وَلَوْ أَرَادُوا الْخُرُوجَ لَأَعَدُّوا لَهُ عُدَّةً وَلَكِنْ كَرِهَ اللَّهُ انْبِعَاثَهُمْ فَثَبَّطَهُمْ وَقِيلَ اقْعُدُوا مَعَ الْقَاعِدِينَ (۴۶) (التوبه) و امثال ذلك زیاده بر آن است که بشمار درآید و اما العتره فقد سبق ما فی الکلینی عن الصادق علیه السلام قال اذا اراد الله بعبد سوء نکت نکتته سوداء فی قلبه وسد مسامع قلبه و وكل به شیطانا یضله و یغویه و نیز کیسانیه و امامیه و فرق ثمانیه از زیدیه اصلح را بر خدای تعالی واجب دانند و این نیز باطل است بمثل ما مرو نیز اگر اصلح واجب بودی بر بنی آدم شیطان را که دشمن قویست از غیر جنس انسان و انسان او را نمی بیند تا ازو احتراز کند و او را دفع نماید و او انسان را می بیند و متمکن از وسوسه اوست و قادر بر گمراه کردن او و تصرف شیطان بدل او میرسد تا به اعضاء دیگرچه رسد مسلط نمی فرمود پیدا کردن شیطان باز القاء عداوت در میان او و انسان باز باقی داشتن او و امهال کردن او و قدرت بخشیدن او را بر اغواء بنی آدم و تصرف دادن او را بدل هر یک از ایشان ماده اصلح را قلع میکند و نیز اصلح در حق بنی اسرائیل آن بود که سامری جبرئیل را نه بیند و او را خاصیت اثر حافر فرس ایشان معلوم نمی شد و اگر می شد قادر بر قبض تراب نمیگشت و اگر گرفته بود آن تراب از وی ضایع میکردند و چون این همه بر خلاف واقع شد اصلح کجا ماند و نیز اصلح در حق کافر مسکین مبتلی بفقر و احزان و آلام و اوجاع آن است که اصلا مخلوق نشود صغیر بمیرد تا از عذاب ابدی آخرت نجات یابد و اصلح در حق اصحاب رسول و امت او ان بود که بر خلاف ابوبکر رضی الله عنه نص صریح میفرمود نه بر خلاف حضرت امیر تا ایشان موافق آن نص میکردند و بر خلاف آن نمی رفتند و نیز کتاب الله می فرماید که (يُمْنُونَ عَلَيْكَ

أَنْ أَسْلَمُوا قُلْ لَا تَمُنُّوا عَلَيَّ إِسْلَامَكُمْ بَلِ اللَّهُ يَمُنُّ عَلَيْكُمْ أَنْ هَدَاكُمْ لِلْإِيمَانِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ (الحجرات) (۱۷) اگر هدایت به ایمان بر ذمه او تعالی واجب بودی منت چرا نهادی زیرا که در اداء واجب منتی نمی باشد شخصی اداء قرض شخصی نماید و باز بر وی منت نهد مطعون و ملام تمام خلاق خواهد گشت و نیز امامیه و کیسانیه و فرق ثمانیه زیدیه گویند که اعواض بر ذمه حق تعالی واجب است یعنی چون حق تعالی بر بنده از بندگان خود المی نازل فرماید یا نقصانی در مال و بدن او رساند یا منفعتی از منافع او را تقویت کند بنابر مصلحت او مثل زکوه و صدقه الفطر و انزال غمومی که مستند بکسب عبد نباشند یا بسبب تمکین غیر عاقل مثل سباع و حیات و عقارب پس بر ذمه حق تعالی ضرور است که نفعی مستحق خالی از تعظیم باو بدهد و این عقیده ایشان بعد از دریافت علاقه مالکیت و مملوکی باطل محض میشود عوض وقت واجب توان دانست که در ملک غیر تصرف نماند و غیر او تعالی را ملکی نیست و در حقیقت نعیم بهشت و الوان لذاذات آنجا محض تفضل است اگر کسی تمام عمر در طاعت و عبادت او صرف کند شکر یک نعمتی از نعم خفیه او نمی تواند بجا آورد چه جای آنکه عوضی را بر او مستحق تواند شد و این معنی را صبیان مکتب که صدر دیباچه گلستان خوانده باشند می فهمند چه جای علماء و فضلاء و در احادیث ائمه نیز این معنی بتواتر نزد شیعه بثبوت رسیده روی الشیخ ابن بابویه القمی فی الامالی من طریق صحیح عن علی بن الحسین علیه السلام انه کان يدعو بهذا الدعاء الهی و عزتک و جلالک و عظمتک لوانی منذ ابدعت فطرنی من اول الدهر عبدتک دوام خلود و بویتک و بکل شعره فی کل طرفه عین سرمد الابد بتحمید الخلائق و شکرهم اجمعین لکنت مقصرا فی بلوغ شکراخفی نعمته من نعمک و لوانی کربت معادن حدید الدنیا بانیاپی و حرثت ارضها باشفار عینی و بکیت من خشیتک مثل بحور السموات والارضین دما و صدیدا لکان ذلک قلیلا من کثر ما یجب من وفی حقک علی و لوانک الهی عذبتنی بعد ذلک بعذاب الخلائق اجمعین و عظمت للنار خلقی وجسمی ومالات جهنم واطباقها منی حتی لایکون فی النار معذب غیری ولا یکون لجهنم حطب سوای لکان

لعدلك على قليلا من كثير ما استوجبت من عقوبتك و فى نهج البلاغه عن اميرالمومنين عليه السلام قال لا يامن خير هذه الامه من عذاب الله عقیده بيستم آنکه هر چه از بنده يا حيوانات ديگر صادر ميشود از خير و شر و كفر و ايمان و طاعت و معصيت همه پيدائش خدا و به ايجاد اوست بنده را قدرت بر پيدائش او نيست آرى كسب و عمل بنده است و بر همين كسب و عمل خود جزا مى يابد همين است مذهب اهل سنت و اماميه و كيسانيه و فرق ثمانيه زيديه مخالف اين عقیده حقه اند گویند بنده افعال خود را خود پيدا میکند و حق تعالى را در اقوال و افعال اراديه او بلکه در جميع افعال و اعمال طیور و بهائم و حشرات و سائر حيوانات که باراده میکنند دخلى نيست و اين عقیده ايشان مخالف کتاب و عترت است اما الكتاب فقولہ تعالى (وَاللّٰهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ ۙ) (۹۶) (الصافات) و قوله (... خالق كل شى لا اله الا هو... * الايه. المومن: ۶۲) و قوله (أَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ مُسَخَّرَاتٍ فِي جَوِّ السَّمَاءِ مَا يُمَسِّكُهُنَّ إِلَّا اللَّهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ۙ) (۷۹) (النحل) (أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صَفَاتٍ وَيَقْبِضْنَ مَا يُمَسِّكُهُنَّ إِلَّا الرَّحْمَنُ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ بَصِيرٌ ۙ) (۱۹) (الملک) و اما العتره فقد روت الاماميه باجمعهم من الائمه ان افعال العباد مخلوقه لله تعالى ذکر تلك الروايات شارح العده و غيره و درين مسئله صريح بزعم خود مخالف ائمه اعتقاد دارند و غير از تمسک به شهادت چند ايشان را ملجائى و مفرى نيست گویند که اگر خالق افعال عباد حق تعالى باشد لازم آيد که امر ثواب و عقاب و جزا همه باطل شود زیراکه ايشان را در افعال خود دخلى نيست و تعذيب شخصى بر فعلى که او را دران دخل نباشد ظلم صريح است اهل سنت گویند که امر ثواب و عقاب و جزا را بر اصول شيعه و موافق روايات ايشان از ائمه با وصف آنکه خالق افعال عباد حق تعالى باشد به دو طريق ثابت کرده ميدهيم طريق اول آنکه جزاء افعال هر کس مطابق علم و تقدير الهى است در حق هر کس مثلا در علم حق تعالى ثابت است که اگر اعمال و افعال ايشان را بايشان واگذارم و خلق اين اعراض را به ايشان تفويض نمايم فلانى طاعت پيدا خواهد کرد و فلانى معصيت و فلانى ايمان و فلانى كفر و شاهد اين تقدير و علم در علم بندگان نیز قايم کرده است و آن ميل و

خواهش نفس است پس میل مومنین به ایمانست و میل کافرین بکفر است و میل اهل طاعت به طاعت است و میل اهل فسق بفسق هرکس دردل خود همان را ترجیح می‌دهد که حق تعالی بر دست او پیدا می‌کند پس جزاء نیک و بد بنابر علم الهی است ایجاد ایشان را اگر تفویض بایشان می‌شد پس ایشان خالق افعال خود حقیقت اگر نباشد اما در خلق تقدیری شبهه نیست اگر کافر را قدرت خلق افعال میدادند کفر را پیدا میکرد و اگر مومن را قدرت این کار میدادند ایمان را پیدا میکرد و علی هذا القیاس در جمیع افعال و اقوال و جزا دادن بر علم خود در حق هر کس نزد شیعه ظلم نیست زیرا که جزاء اطفال کفار بهمین و تیره است بلا تفاوت نزد امامیه روی ابن بابویه عن عبدالله بن سنان قال سالت ابا عبدالله علیه السلام عن اطفال المشركين يموتون قبل ان يبلغوا الحنث قال الله اعلم بما كانوا عاملين يدخلون مداخل آباءهم وروی عن وهب بن وهب عن ابيه عن ابي عبدالله ايضا انه قال اولاد الكفار فی النار پس چون عذاب صبی غیر مکلف بسبب آنکه در علم الهی کافر و عاصی بود بی آنکه شاهد این علم از میل نفس و خواهش دل یافته شود ظلم نباشد تعذیب بر فعل عبد که موافق خواهش واراده او خلق می‌فرماید بسبب آنکه عند القدره همین فعل را خلق می‌کرد چرا ظلم باشد و در روایات حضرات ائمه این وجه مصرح و مبین است در کتب شیعه روی الکلینی و ابن بابویه و آخرون منهم عن الاثمه ان الله خلق بعض عباده سعيذا و بعض عباده شقيا بعلمه بما كانوا يعلمون در لفظ كانوا تأمل باید کرد که صریح افاده معنی فرض و تقدیر می‌نماید و روی الکلینی و غیره من الاماميه عن ابي بصير انه قال كنت بين يدي ابي عبدالله عليه السلام جالسا فساله سائل فقال جعلت فداك يا ابن رسول الله من اين لحق الشقاء باهل المعصيه حتى حكم لهم بالعذاب على عملهم في علمه فقال ابو عبدالله ايها السائل علم الله عز وجل لا يقوم له احد من خلقه بحقه فلما حكم بذلك وهب لاهل محبته القوه على طاعته و وضع عنهم ثقل العمل بحقيقه ما هم اهل و وهب لاهل المعصيه القوه على معصيتهم لسبق علمه فيهم و منعهم اطاقه القبول منه فوافقوا ما سبق لهم في علمه و لم يقدروا ان ياتوا حالا تنجيهم من عذابه لان علمه اولی بحقيقه التصديق و هو

معنی شاء ما شاء و هو سره و روی الکلینی عن منصور بن حازم عن ابی عبدالله علیه السلام انه قال ان الله خلق السعاده و الشقاوه قبل ان خلقه فمن خلقه سعیدا الم یبغضه ابدًا و ان عمل سوءا ابغض عمله وان خلقه شقیًا لم یحبه ابدًا و ان عمل صالحا احب عمله و اگر براین خلق عمل از خود که موافق خواهش بنده واقع میشود جزا دادن ظلم باشد که بر خلق نفس او و قوای او با وجود تسلیط شیطان برو و منع الطاف و اطاقه قبول در حق او نیز ظلم لازم آید حالانکه در روایت مذکوره و وهب له قوه المعصیه و منع عنه اطاقه القبول ولم یقدروا ان یاتوا حالا تنجیهم صریح واقع است و نیز در روایات سابقه از حضرت ابوعبدالله وارد است انه قال اذا اراد الله بعید سوءا سد مسامع قلبه و وکل به شیطانا یضله و ظاهر است که درین معامله که با بنده کرده اند بنده مضطر و ملتجی بفعل معصیت است قدرت طاعت و بندگی ندارد طریق دوم آنکه جزا بر عمل نیست تا دخلی از بنده دران در کار باشد هر که بر میل دل و خواهش نفس است که مقارن هر عمل می باشد از خیر و شر و لهذا سهو و نسیان و خطا و اکراه را معاف داشته اند اگر چه درین حالات صدور افعال شر از بنده میشود چون میل دل و خواهش نفس نمی باشد و لهذا بر نیت خیر و شر جزا میدهند که عمل نباشد فی الکافی للکلینی عن السکونی عن ابی عبدالله علیه السلام قال قال رسول الله صلی الله علیه وسلم (نیه المومن خیر من عمله و نیه الکافر شر من عمله) و وجه خیریت و شریعت همین است که مدار جزا بروت و فیه ایضا عن ابی بصیر عن ابی عبدالله علیه السلام قال ان العبد المومن الفقیر لیقول یارب ارزقنی حتی افعل کذا و کذا من البر و وجوه الخیر فاذا علم الله عزوجل ذلک منه لصدق نیته کتب الله له من الاجر مثل ما یتکب له لو عمله و لهذا ریا و سمعه را محیط ثواب عمل گردانیده اند چنانچه در باب الریا از کلینی مفصل مذکور است من ذلک ما روی عن عبید بن خلیفه قال قال ابوعبدالله کل ریا شرک انه من عمل للناس کان ثوابه للناس و من عمل لله کان ثوابه علی الله و نیز در حدیث متفق علیه ندامت را توبه فرموده اند پس معلوم شد که مدار تاثیر عمل بر خواهش قلب است چون در حالت ندامت خواهش عمل رفت اثر آن نیز رفت و لوبعد مدت و زمان

طویل و فی الکافی عن ابی جعفر علیه السلام قال کفی بالندم توبه و ایضا عن ابی عبدالله علیه السلام قال ان الرجل لیذنب فیدخله الله به الجنة قلت یدخله الله بالذنب الجنة قال نعم انه یذنب فلا یزال منه خائفا نافیا لنفسه فیرحمه الله فیدخله الجنة و چون مدار جزا بر نیت و میل نفس و استحسان قلب است اگر حق تعالی موافق اراده و خواهش عبد خلق افعال نماید و بران جزا دهد ظلم چرا باشد آری ظلم وقتی متصور میشود که خلق افعال عباد ابتداء می شد بدون خواهش و اراده بنده مثل افعال جمادات کاحراق النار و قتل السم و قطع السیف.

و چون خلق افعال بندگان تابع اراده و خواهش ایشان میشود دخیلی درین اعمال یافتند و بحسب آن جزا چشیدند و همین است معنی (کسب و اختیار) عند التحقيق آمدیم برین که این خواهش و میل نفس پیدا کرده کیست ظاهر است که بنده را قدرت ایجادش نیست و حق تعالی چون خود خواهش را هم پیدا کند پس بران خواهش چرا مواخذه نماید و جزا دهد جوابش آنست که این شبهه با وجود اعتقاد خلق افعال عباد از عباد نیز وارد است پس شیعه را نیز فکر جواب آن باید کرد زیرا که بالبداهه والاجماع دواعی و ارادت بلکه جمیع اسباب صدور فعل از قدرت و قوت و حواس و جوارح بلکه وجود ذات بنده که اصل الاصول این افعال و اعمال است پیدا کرده آن خداست بنده را دران دخیلی نیست و تحقیق المقام آنست که آن توسط اختیار در فعل آمد آن فعل اختیاری شد و از حد اضطرار و التجا بر آمد و مورد مدح و ذم و محل ثواب و عقاب گشت و بودن اختیار باختیار خود ضرور نیست بلکه محال است للزوم التسلسل چون در شاهد کسی را قدرت بر خلق اختیار در غیر خود نیست عقل را به قیاس فهمیدن این معنی دشوار می افتد اما بعد از آنکه از شوایب اوهام و گرفتاری مالوفات خود صفا حاصل میکند جزم میکند که مدار اختیار فعل بر وجود اختیار است نه بر ایجاد فعل و نه بر ایجاد اختیار مثلا غلام کسی میخواهد که بگریزد و شخصی او را به امر او یا به وجهی دیگر اطلاع بر خواهش دلش یافته برداشته تا مقصدش رسانید این گریختن البته عند العقل منسوب بان غلام است اگر چه مباشرت فعل از دیگری است و خواهش قلبی غلام از دیگری

حالا فرق در اعتقاد اهل سنت و شیعه همین قدر است که اهل سنت اختیار عبد را محفوف ازهر دو جانب بفعل الهی دانند از جانب فوقانی بخلق اختیار و اراده و خواهش و میل نفس و از جانب تحتانی بخلق فعل و شیعه اختیار او را از جانب فوقانی بفعل الهی اعتقاد کنند نه از جانب تحتانی و گویند که خلق فعل کار اوست درینجا عاقل را غور باید کرد که چون جانب فوقانی اختیار در دست دیگری شد.

قل للذی دعی فی العلم فلسفه * حفظت شیئا و غابت عنک اشیاء

ثم روی الشریف المرتضی عن الاصمعی عن اسحق بن سويد قال انشدنی ذو الرمه

بیت

و عینان قال الله کونا فکانتا * فعولان بالالباب ما یفعل الخمر

فقلت فعولین خبر الکون فقال لو شخت لو بخت انما قلت عینان فعولان فوصفتهمما بذلک. قال المرتضی انما تحرز ذو الرمه بهذا الکلام من القول بخلاف العدل انتهی کلامه و عجب است از شریف مرتضی که ازین کلام ذوالرمله این عقیده را فهمیده حالانکه غرض ذوالرمله آنست که اگر لفظ فعولین را خبر کان میگردانیم سوق کلام برای آن می شد که حق تعالی دو چشم معشوق را فتان و جادو کرد عقل ربای عاشقان آفرید و این معنی مقصود من نیست و در صورتی که کان را نامه آوردم و فعولان را صفت عینان ساختیم سوق کلام بالاصاله برای اثبات فتانی و ساحری و عقل ربائی دو چشم معشوق شد و این معنی مقصود من است و رتبه عالی دارد و نیز ثابت شد که هر دو چشم مشعوق ازان جنس است که حق تعالی آنها را بقدرت خاص خود و به امر تکوین خود افریده مواد را استعداد پذیرفتن اینصورت نبود و مصوره قدرت القاء این نقش نداشت حالا باید دید که شریف مرتضی در کدام وادی افتاده است

ازینجا شعر فهمی عالم بالا معلوم میشود و تحرز از خلاف عدل در صورتی که فعولین بنصب می آورد نیز بحسب ظاهر حاصل بود زیرا که فتنه و ساحری را نسبت به حق تعالی نکرده بلکه بهر دو چشم معشوق نسبت کرده و مساحر و فتنان را ساحر و فتنان ساختن نزد هیچکس خلاف عدل نیست اگر خلاف عدل است سحر و فتنه کردن است و اگر وقت نظر را کار فرمایند در صورت رفع هم بحسب معنی خلاف عدل معتقد ایشان است زیرا که هیچ کس از عقلا نمی گوید که خمر خالق اسکار است و چشم معشوق خالق عشق و جنون در عاشق و موافق فهم شریف مرتضی باید که خمر و چشم معشوق نیز خالق بعضی اعراض که قسمی است از موجودات عالم و شریک پروردگار باشند حالانکه امامیه نیز اشراک در حیوانات میکنند نه در جمادات و کلام شاعر محض مبنی بر مبالغه است نه اراده معنی حقیقی و هر چند این کلام شریف مرتضی را درینجا نقل کردن و بران رد و قدح نمودن به ظاهر فضولی می نماید لیکن غرض تنبیه است بر قوت دانشمندی این بزرگان و دقیقه فهمی این بزرگواران که در معنی یک شعر از اشعار شاعر بدوی چه قسم دست بر سر و پا در گل مانده اند و با وصف این تقریرات که مضحک تکلان و ملعبه صبیان است او را جمیع طایفه شیعه امامیه علم الهدی لقب داده و بناء دین و ایمان خود بر صوابدید او نهاده اند و در حقیقت این عقیده ایشان مآخوذ از زندقه مجوس است که خالق شرور و قبايح را سوای ذات یزدان می دانستند و او را شریک الوهیت می نمودند این قدر هست که مجوسیان زیاده بر یک شریک اعتقاد نمی کردند و ایشان هر مور ضعیف و هر سگ و خر ناپاک را شریک قدرت باری تعالی در خلق و ایجاد دانند معاذالله من ذلک و فرقه مفوضه از شیعه قایل اند به شرکت محمد و علی در خلقت دنیا چنانچه در باب اول گذشت و اسماعیلیه قایل اند بتوسط عقول و نفوس در ایجاد عالم مثل فلاسفه لیکن تقریر دیگر دارند خلاصه اش آنکه از باری تعالی عقلی صادر شد که تام بود و کمالات او را بالفعل حاصل و نفسی صادر شد که تام نبود و کمالات او را بالفعل حاصل نبود نفسی را اشتیاق تمام و کمال دامنگیر حال شد و بحرکت خواست که خود را تمام و کمال

سازد به استفاده این صفت از عقل لاجرم بحرکت آمد و حرکت بدون آلات صورت نمی بست پس اجرام علویه را پیدا کرد و آنها را بحرکت دوریه متحرک ساخت بتوسط آن حرکت طبایع بسیط عنصریه و بتوسط آن طبایع بسیطه مرکبات بوجود آمدند و اصول مرکبات تامه معادن و نبات و حیوان اند و افضل این همه حیوان و افضل انواع او انسان و این عقیده خود صریح مخالف کتاب و عترت است اما الکتاب فقوله تعالی (اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ مَا لَكُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا شَفِيعٍ أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ) (۴) (السجده) و قوله (هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ اسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ فَسَوَّاهُنَّ سَبْعَ سَمَوَاتٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ) (۲۹)

(البقره) و قوله (يَا أَيُّهَا النَّاسُ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ هَلْ مِنْ خَالِقٍ غَيْرِ اللَّهِ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَأَنَّى تُؤْفَكُونَ) (۳) (فاطر) و قوله (اللَّهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ) (۶۲) (الزمر) و اما العترت فلما روى الاماميه عن ابن عباس عن النبي صلى الله عليه و سلم و رواه ابن ماجه ايضا من اهل السنه انه قال (قال الله تعالى انا خلقت الخلق و خلقت الخير والشر فطوبى من قدرت على يده الخير و ويل قدرت على يده الشر) و اگر اين روايت را بجهت مشاركت اهل سنت دران اعتبار نباشد فلما روى الكليني فى الكافى و غيره من الاماميه عن معاويه بن وهب عن ابى عبدالله عليه السلام انه كان يقول مما اوحى الله تعالى الى موسى و انزل عليه فى التوراه (انى انا الله لا اله الا انا خلقت الخلق و خلقت الخير واجريته على يد من احب فطوبى لمن اجرته على يديه و انا الله لا اله الا انا خلقت الخلق و خلقت الشر واجريته على يد من اريد و ويل لمن اجرته على يده الشر) و روى على بن ابراهيم بن هاشم ابوالحسن القمى صاحب التفسير عن عبدالمومن بن القاسم الانصارى عن ابى عبدالله عليه السلام قال قال ربنا عزوجل (انا الله لا اله الا انا خالق الخير والشر) و روى الكليني ايضا عن محمد بن سلم عن ابى جعفر انه قال ان فى بعض ما انزل الله تعالى فى كتبه (انى انا الله لا اله الا انا خلقت الخير والشر فطوبى لمن اجرته على يده الخير و ويل لمن اجرته على يده الشر)

الی غیر ذلک من الاخبار الصحاح المرویه فی کتبهم المعتبره الی یعدونها اصح الکتب و درین روایات حضرات ائمه این مضمون را از کتب سماوی و کلام الهی نقل می فرمایند و ازین همه فرقه امامیه و کیسانیه چشم پوشی کرده گویند که شر و معاصی و کفر و فسق مخلوق ابلیس و بنی آدم و بنی الجان اند و کاش بر همین قدر قناعت میکردند جمیع خیرات و طاعات و خوبیها را نیز بخود نسبت کنند و حضرت حق را درین امور دخلی ندهند (وَلَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ قُلْتُمْ مَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَتَكَلَّمَ بِهَذَا سُبْحَانَكَ هَذَا بُهْتَانٌ عَظِيمٌ (۱۶) (النور) و دانشمندان و علماء ایشان در تاویل این اخبار دست و پای بسیار زده اند و به ساحل خلاص از لجه مخالفت کتاب و عترت را رسیده اند کلام بعضی محققین ایشان نقل کنیم تا موجب بصیرت در خوش فهمی ایشان شود میگوید که مراد از خیر ملایم طبع است و مراد از شر منافر طبع نه ایمان و کفر و طاعت و معصیت گوئیم اول این معنی را صریح بقیه کلام رد میکند زیرا که فرموده اند (فطوبی لمن اجريت على يده الخير و ويل لمن اجريت على يده الشر) این خیر و شر را بر دست بندگان چه قسم اجرا تواند شد و اگر اجرا متصور هم شد پس طوبی و ویل درین خیر و شر چه معنی دارد اگر زنی خوش شکل در خانه شخصی دیده شد و ملایم طبع افتاد حالت خوش عندالله صاحب آن خانه را چرا حاصل شد و اگر حبشی دیو شکل در سر کار پادشاهی بنظر آمد ویل و هلاک و عقوبت عندالله چرا نصیب آن پادشاه شود دوم آنکه معاصی نیز هر دو قسم می باشند ملایم طبع و منافر طبع مثلا زنا با زنی صاحب حمال با غنج و دلال ملایم طبع است و لواطت با حبشی دیو شکل کریه المنظر بد غر بيله منافر طبع و همچنین طاعات نیز ازین دو قسم بیرون نخواهند بود وضو و غسل به آب سرد در تابستان ملایم طبع است و در ایام برف و یخ بندی منافر طبع پس این تفسیر خیر و شر هیچ فایده نکرد و از این بالا سرائی حاصل نشد همان معنی که سابق از این تفسیر مفهوم می شد حالا می شود و همان اشکال که قبل از این عنایت لاحق بود حالا هم هست مفهوم این دو کلمه مبین طاعت و معصیت و کفر و ایمان نیست تا از اراده آن نفی اراده آنها شود بلکه از آنها عام تر است و اراده عام خود

بلاشبهه مستلزم دخول خاص است در حکمی که متعلق به عام کرده‌اند این است خوش فهمی علما و دانشمندان ایشان.

فائده از رئیس الفقهای اهل سنت ابوحنیفه کوفی رحمه الله مرویست که گفت قلت لابی عبدالله جعفر بن محمد الصادق یا ابن رسول الله هل فوض الله الامر الى العباد فقال: الله اجل من ان يفوض الربوبیه الى العباد فقلت هل جبرهم علی ذلك فقال: الله اعدل من ان يجبرهم علی ذلك فقلت و كيف ذلك فقال بین بین لا جبر و لا تفویض و لا كره و لا تسلیط بر همین روایت اهل سنت بنای مذهب خود نهاده‌اند و در نفی خلق از عباد و اثبات کسب برای ایشان مطابق ارشاد حضرت صادق اعتقاد دارند حالا همین روایت را بعینها از کتب شیعه اثنا عشریه نیز باید شنید تا صدق و کذب اهل سنت ظاهر گردد روی محمد بن یعقوب الكلینی عن ابی عبدالله انه قال لا جبر و لا تفویض و لكن امر بین امری و روی الكلینی عن ابی عبدالله انه قال لا جبر و لا تفویض و لكن امر بین امرین و روی الكلینی ایضا عن ابراهیم عن ابی عبد الله مثل ذلك و روی الكلینی ایضا عن ابی الحسن محمد بن الرضا نحوه در اینجا هم روایات مذکوره را که صریح موافق اهل سنت اند علمای ایشان در پی تأویل افتاده‌اند گویند که مراد از امر بین امرین خلق قوت و قدرت و تمکین بر فعل است نه دخل در ایجاد فعل این قدر نمی‌فهمند که سؤال سائل از چه بود و جواب حضرات را کجا کشیده می‌برند سؤال از تفویض خلق قدرت و قوت بر فعل کدام عاقل می‌کند که بدیهی البطلان است اگر بحثی و نزاعی است در خلق فعل است پس جواب حضرات را در این توجیه خود کلام لغو می‌سازند معاذ الله من ذلك و مع هذا در نفی این تفویض علت بحث و اعتراض موجود است و همان حرف در پیش که الله اعدل من ذلك بدیهی است که اگر شخصی دشمن خود را که قصد قتل او دارد مغلول و مسلسل نموده در حجره بند کند و شخصی دیگر اغلال و سلاسل او را دور کرده و حجره را در کشاده و کاردی نیز به دست او بسپارد و یکی از غلامان خود را با او بر گمارد که این شخص را اعانت دهد و مدد نماید بر قتل شخص اول و تحریض کند بر این کار آن شخص

دیگر ظلم صریح کرده باشد در حق شخص اول و با قطع نظر از این همه اهل سنت روایات صریحه از کتب شیعه برآورده و در دست دارند که ماده تأویل را از بیخ و بن قطع می‌کنند و از آن جمله روایتی است که صاحب الفصول من الامامیه آن را در فصول آورده و تصحیح آن کرده عن ابراهیم بن عیاش قال سأل رجل الرضا علیه السلام أتكلف الله العباد ما لا يطقیون فقال هو اعدل من ذلك فقال یقدرون علی الفعل کم یریدون قال هم اعجز من ذلك در این حدیث صحیح نفی قدرت صریح فرمود و از آن جمله در نثر الدرر است سأل الفضل بن سهل علی بن موسی الرضا علیه السلام فی مجلس المامون فقال یا ابالحسن الخلق یجبرون قال: الله اعدل ان یجیر ثم یعذب قال فمطلقون قال الله احکم من ان یهمل عبده و یکله الی نفسه و کاش دانشمندان ایشان ذره از عقل سلیم را کار می‌فرمودند و به نظر تعمق می‌دیدند که اقدار بر شر باز تعذیب بران دخل ظلم است یا نیست و در خلق فعل و خلق قدرت بر فعل در این باب فرقی هست یا نیست اگر کسی به یقین داند که زید عدو عمرو است و عزم مصمم دارد بر قتل او و سلاحی برای این کار می‌خواهد و نمی‌یابد و اگر شمشیری یا کاردی به دست او خواهد افتاد بی توقف او را خواهد کشت و این همه را دانسته بدست او شمشیری داد و عمرو را کشت در حق عمرو ظلم صریح کرده باشد بلاشبهه چون مخالفت این عقیده ایشان با عقیده حضرات از روی کتب معتبره ایشان بما لامزید علیه واضح و هویدا شد لقبی و خطابی که از حضور حضرات بسبب این مخالفت بایشان عنایت شده نیز از کتب معتبره ایشان باید شنید و یک دو روایت دیگر هم از کلام ارشاد التیام حضرات بنابر مزید تصریح باید دریافت روی محمد بن بابویه القمی فی کتاب التوحید باسناد صحیح عن ابی عبدالله علیه السلام انه قال القدریه مجوس هذه الامه ارادوا ان یصفوا الله بعد له فاخرجوه من سلطانه و فیهم نزلت هذه الآیه (یَوْمَ یُسْحَبُونَ فِی النَّارِ عَلٰی وُجُوْهِهِمْ ذُوقُوا مَسَّ سَقَرَ (۴۸) اِنَّا کُلَّ شَیْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ (۴۹) القمر) و روی الکلینی عن ابی بصیر قال قلت لابی عبدالله شاء و اراد و قدر و قضی قال نعم قلت و احب قال لا.

عقیده بیست و یکم آنکه بنده را اتصال مکانی و قرب جسمانی با حضرت حق تعالی متصور نیست قربی که در این جا متصور است به درجه منزلت و رضامندی و خشنودی است و بس و همین است مذهب اهل سنت و در اخبار صحیحہ مروی از عترت طاهره به روایات شیعه گذشت که نفی مکان و این اتصال از آن جناب کرده‌اند و اکثر فرق امامیه به قرب مکانی و صوری قایل‌اند و معراج را بر ملاقات متعارف جسمانی محمول دارند و روی ابن بابویه فی کتاب المعراج عن حمran بن اعین عن ابی جعفر علیه السلام انه قال فی تفسیر قوله تعالی (ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّى) (۸) (النجم) ادنی الله عز و جل نبیه فلم یکن بینہ و بینہ الاقفص من لؤلؤ فیہ فراش یتلأ من ذهب فاره صوره فقیل یا محمد أتعرف هذه الصوره قال نعم هذه صوره علی ابن ابی طالب.

عقیده بیست و دوم آنکه حق تعالی را توان دید و مؤمنین در آخرت به دیدار او مشرف شوند و کافران و منافقان از این نعمت محروم مانند و همین است مذهب اهل سنت و جمیع فرق شیعه غیر از مجسمه اجماع دارند بر انکار روئت و گویند که او تعالی را نه توان دید و این عقیده ایشان مخالف کتاب و عترت است اما الکتاب فقوله تعالی (وَجُودَ یَوْمَئِذٍ نَاصِرَةٌ) (۲۲) إِلَى رَبِّهَا نَاطِرَةٌ (۲۳) (القیامه) و قوله تعالی فی حق الکفار (كَلَّا إِنَّهُمْ عَنْ رَبِّهِمْ یَوْمَئِذٍ لَمَحْجُوبُونَ) (۱۵) (المطففین) پس معلوم شد که مؤمنین را حجاب نباشد و قوله تعالی (إِنَّ الَّذِينَ یَشْتَرُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَأَیْمَانِهِمْ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَئِكَ لَا خَلَاقَ لَهُمْ فی الْآخِرَةِ وَلَا یُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ وَلَا یَنْظُرُ إِلَیْهِمْ یَوْمَ الْقِیَامَةِ وَلَا یُزَكِّیهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِیمٌ) (۷۷) (آل عمران) پس معلوم شد که صلحا را نظر و کلام با حق تعالی خواهد بود الی غیر ذلک من الآیات و سابق در باب دوم گذشت که متمسک ایشان در نفی رویت غیر از استبعاد و قیاس غایب بر شاهد و اشتباه عادیات به بدیهیات چیز دیگر نیست کمال بی ادبی است که آیات قرآنی را به مجرد استبعاد عقل ناقص خود تأویل و صرف عن الظاهر نموده آید و غور و فکر در معانی آن کرده نشود و در آیه (لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَهُوَ

يُدْرِكُ الْبَصَارَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ (۱۰۳) (الانعام) نفی ادراک که به معنی دریافت است واقع شده نه نفی رویت ادراک چیزی دیگر است و رویت چیز دیگر پس معنی آیت این است که طریق دریافت ذات پاک حق تعالی استعمال حاسه بصر نیست بلکه طریق دریافت او عقل و تأمل است و اگر بالفرض ادراک به معنی رویت هم باشد نفی رویت بنا بر عادت کرده‌اند و ظاهر است که دیدن او تعالی عادی نیست که هر کس خواهد بیند تا او خود را ننماید کسی نمی‌توان دید و نفی عادیات باطلاق و بی‌تقید در کلام الهی واقع است مثل قوله تعالی (يَا بَنِي آدَمَ لَا يَفْتِنَنَّكُمُ الشَّيْطَانُ كَمَا أَخْرَجَ أَبَوَيْكُم مِّنَ الْجَنَّةِ يَنزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوْآتَهُمَا إِنَّهُ يَرََاكُمْ هُوَ وَقَبِيلُهُ مَن حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ إِنَّا جَعَلْنَا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ (۲۷) (الاعراف) و بالا جماع رویت شیاطین و جن بطریق خرق عادت واقع می‌شود و لهذا رویت ملائکه را که کفار درخواست می‌کردند استعظام و استعباد نموده‌اند با آنکه انبیا و صلحا و مؤمنین آنها را نیز می‌بینند و اما العتره فلما سبق من روايه ابن بابويه عن ابي بصير قال سألت ابا عبد الله فقلت اخبرني عن الله عز و جل هل يراه المومنون يوم القيامة قال نعم الى غير ذلك من الاخبار و طرفه آن است که رویت را در کلام الهی و ائمه حمل کنند بر حصول علم یقینی حال آنکه در کتاب الله لفظ نظر متعدی به (الی) واقع است که هرگز غیر از رویت حقیقی احتمالی ندارد و در کلام ائمه لفظ رویت در جواب سائلان از رویت يوم القيامة واقع است و از حصول علم یقینی کسی چرا سؤال می‌کرد و خصوصیت علم یقینی به روز قیامت چیست مگر در دنیا مومنین را علم یقینی به ذات و صفات او تعالی حاصل نیست نزد اهل سنت خود حصول علم یقینی بذات و صفات او تعالی از ضروریات ایمان است اگر شیعه را حاصل نباشد و به حکم المرء یقیس علی نفسه در حق دیگران هم این ظن فاسد داشته باشند عجب نیست.

باب ششم

در بحث نبوت و ایمان به انبیا علیهم الصلوات

سابق گذشت که نزد امامیه تکلیف عباد به اوامر و نواهی از واجبات است بر ذمه حق تعالی و تکلیف بدون بعثت انبیا نمی شود پس بعثت انبیا نیز بر ذمه او تعالی نزد ایشان واجب شد و درین عقیده خللی و فسادى که هست ظاهر و هویداست چه هیچ چیز بر ذمه بارى تعالی واجب نیست و مرتبه الوهیت و ربوبیت شایان این ندارد آری تکلیف دادن و بعثت پیغمبران نمودن واقع میشود اما بمحض فضل و کرم است اگر کنند عین عنایت است و اگر نکنند جای شکایت نیست و همین است مذهب اهل سنت و اگر بعثت پیغمبران واجب می بود الله تعالی در آیات بسیار این مضمون را در مقام امتنان و بیان انعام و احسان خود مذکور نمیفرمود زیرا که در اداء واجب متنی نمی باشد قوله تعالی (لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْ أَنْفُسِهِمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ) (آل عمران) و حضرت ابراهیم آنرا از خدا نمی خواست در حق ذریه خود زیرا که دعا بآنچه واجب الوقوع است معنی ندارد قوله تعالی حکایه عن الخلیل صلوات الله علیه (رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ) (البقره) (۱۲۹) حالا باید دانست که نزد امامیه می باید که هیچ زمان خالی از نبی یا وصی او که قائم مقام او باشد نماند و بعثت نبی یا نصب وصی را بر ذمه بارى تعالی واجب شناسند و سببیه از اسماعیلیه قایل بوجوب وجود نبی و وصی هر دو اند در یک زمان چنانچه در باب اول در ذکر مذهب شان گذشت و مفضلیه و عجلیه در هر زمان بعثت نبی را واجب دانند و نبوت را منقطع نه انگارند چنانچه این هم گذشت و اهل سنت هیچ چیز را از این امور واجب ندانند و این عقیده شیعه نیز مخالف کتاب و عترت است اما الکتاب پس آیات بسیار دلالت میکند بر وجود زمان فتوت که خالی از نبوت و آثار نبوت است و نیز آیات بسیار دلالت

صریح دارند بر ختم نبوت فی القرآن (مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا) (۴۰) (الاحزاب) و فی انجیل یوحنا فی الصحاح الرابع عشر قال عیسی للحواریین و انا اطلب لکم من ابی یمنحکم و یعطیکم فارقلیط لیکون معکم دائماً الی الابد و فارقلیط در لغت عبرانی بمعنی روح حق و یقین است و نام یقینی پیغمبر ماست و جمعی کثیر از نصارا و یهود که بشرف ایمان مشرف شده اند باین شهادت داده اند منهم ابوعلی یحیی بن عیسی بن حزله الطیب صاحب کتاب التَّقْوِیم و المنهاج فی الطب که در اصل نصرانی بود اسلام آورد و کتابی در رد نصارا نوشت و آیات تورات و عبارات انجیل که در نعت پیغمبر ما و خیر ظهور او خوانده بود دران کتاب ذکر کرد و اما اخبار ائمه درین باب پس زیاده از حد احصا است و متمسک امامیه درین مسئله همانست که لطف واجب است و این امر هم دخل لطف است و فساد این سابق گذشت حاجت اعاده نیست و اسماعیلیه درین مسئله به نکات شعریه مسروقه از فلاسفه تمسک نمایند و گویند همچنانکه در عالم علوی عقلیست کامل کلی و نفسی است ناقصه کلیه که مصدر کائنات است کما تقدم می باید که در عالم سفلی نیز عقلی باشد کامل کلی و نفسی باشد ناقص کلی پس نسبت رسول در تشریع چون نسبت عقل کاملست در ایجاد و نسبت وصی در تشریع چون نفس ناقصه کلیه است در ایجاد و چنانچه تحرک افلاک بتحرک عقل و نفس است تحرک نفوس انسانیه بسوی نجات و استکمال درجات بتحریک رسول و وصی باشد و علی هذا در هر عصر و هر زمان این دو خلیفه عقل و نفس در عالم سفلی مدام باشند و بر عاقل پوشیده نیست که این همه خرافات اوهام و مزخرفات فلسفه خام است و الا بودن عقل و نفس در عالم علوی که مسلم الثبوت است باز اشتغال عالم سفلی بر همه آنچه در عالم علویست کی واجب و لازم و از حضرت امیر المومنین در صفت درود در کتب امامیه هم برین عبارت متواتر است اللهم داحی المدحوات و داعم و باری المسموکات اجعل شرائف صلواتک و نوامی برکاتک علی محمد عبدک و رسولک الخاتم لماسبق و نیز در بعضی خطبهای آنجناب که نزد امامیه متواتر است

وارد است ارسله علی فتره من الرسل و طول هجعه بین الامم الی ان قال و امین وحیه و خاتم رسله و بسیر رحمته و نذیر نعمته و این خطبه چنانچه بر ختم نبوت دلالت میکنند همچنان بر وقوع فتره نیز دلالت دارد و معنی فترت همین است که نه نبی باشد و نه قایم مقام او و اگر در معنی فترت محض نبودن نبی منظور دارند لازم آید که زمان حضرت امیر بعد از وفات پیغمبر نیز زمان فترت باشد.

عقیده دوم آنکه انبیا بهترین مخلوقات اند و غیر نبی برابر نبی در ثواب و قرب و منزلت عندالله نمی تواند شد چه جای آنکه ازو افضل شود و همین است مذهب جمیع فرق اسلام سوای امامیه که ایشان را درین مسئله باهم خرفشار بسیار است برین قدر خود اجماع دارند که حضرت امیر بر غیر اولی العزم افضل اند و از پیغمبر آخر زمان افضل نیستند و در حق اولی العزم بعضی ازینها توقف نموده اند و ابن مطهر حلی نیز از متوقفین است و بعضی حضرت امیر را برابر اینها دانند و چون زیدیه درین باب رد شنیع بر امامیه نموده اند و روایات متواتره ناص برآنکه من قال ان اماما من الائمة افضل من الانبياء فهو هالك از ائمه ثلاثه یعنی حضرت امیر و سبطین در کتب خود آورده اند اهل سنت را حاجت اثبات این مطلب از اقوال عترت مرتفع شد لیکن بنابر التزام این رساله از کتب امامیه نیز چیزی منقول شود روی الکلینی عن هشام الاحول عن زید بن علی ان الانبياء افضل من الائمة و ان من قال غیر ذلک فهو ضال و روی ابن بابویه عن الصادق علیه السلام ما ينص علی الانبياء احب الی الله من علی کما یجیء ان شاء الله تعالی و اما مخالفت این عقیده ایشان با کتاب الله پس اظهر من الشمس است زیراکه تمام قرآن دلالت میکند بر اصطفاء انبیا و اختیار و برگزیدن ایشان بر تمام عالم و عقل نیز صریح دلالت میکند که نبی را واجب الاطاعت کردن و وحی بسوی او فرستادن و او را آمر و ناهی و حاکم علی الاطلاق ساختن و امام را نایب و تابع او گردانیدن بدون فضلیت نبی بروی متصور نیست و چون این معانی در حق هر نبی موجود اند و در حق هر امام مفقود هیچ امام از هیچ نبی افضل نمی تواند بود حالانکه مذهب امامیه در جمیع ایامه همین است که از

جميع انبيا افضل اند و تقديم نبين بر صديقين و شهدا و صالحين در نصوص قرآنی جابجا دلالت صريح بر خلاف اين عقیده فاسده می نماید و همیشه قاعده اماميه همین است که در فروع آن قدر غلو می کنند که اصول برهم می شوند چنانچه در الهیات جانب داری بندگان آن قدر پیش نهاد خاطر ایشان افتاد که قایل بوجوب اصلح و وجوب لطف و نسبت خلق افعال بندگان به بندگان و خلق شرور و قبايح گشتند و مرتبه ربوبیت و الوهیت را بر هم زدند و توحيد باری تعالی و عموم قدرت و کمال بی نیازی او را بطلال کردند همچنان در شرایط امامت که بالاجماع نیابت نبوت و فرع آنست در مناقب و مدایح ائمه آن قدر افراط نموده اند که منصب نبوت را حقیر و ذلیل ساخته اند و در ستایش جناب امیر و ذریه طاهره او که شعبه ایست از شعب ایمان و شریعت آن قدر غلو کردند که ایمان بانبیا از دست ایشان رفت و تحقیر و تذلیل انبیا بر ایشان لازم آمد حالانکه خود میگویند که امامت نیابت نبوت است و پر ظاهر است که مرتبه نیابت هرگز بمرتبه اصالت نمیرسد و نه از و بالاتر میرود و متمسک ایشان درین باب شبهاتی چند است ناشی از اخباری چند که پیشوایان ایشان در دفاتر خود ثبت کرده رفته اند و حکم بموجب ان نموده اول حال آن روایات و حال رجال ایشان و کیفیت حکم به صحت اخبار که از علماء ایشان صادر میشود ناظران این رساله را مفصل معلوم شده است باز احتجاج بان روایات موافق قاعده اصولیه است نمی آید زیراکه به اجماع قطعی قبل ظهور المخالف معارض اند پس قول بظاهر آن رواه روا نبود بل لابد تاویل باید کرد و نیز معارض اند بروایات دیگر مثل روایات کلینی از زید بن علی و ابن بابویه از صادق و خبرواحد اگر بی معارض هم باشد ظنی است در اصول اعتقادات بان تمسک نباید کرد بلکه نزد محققین شیعه امامیه مثل ابن زهره و ابن ادریس و ابن البراح و شریف مرتضی و اکثر قدماء ایشان قابل احتجاج نیست و متاخرین ایشان همین مذهب را اختیار کرده اند و لهذا اخبار آحاد را در دلایل نشمرده بلکه رد انرا واجب دانسته خصوصاً در اعتقادیات قال ابن مطهر الحلی فی مبادی الوصول الی علوم الاصول ان خبر الواحد اذا اقتضى علما و لم يوجد فی الادله القاطعه ما يدل

علیه وجب رده و ظاهر است که مضمون این روایات و دلایل قاطعه موجود نیست بلکه خلاف آن موجود است و با قطع نظر از همه این امور آن روایات دلالت هم بر ما ندارند چنانچه بطریق نمونه چندی ازان شبهات و روایات وارد کنیم و دروجه دلالت آن روایات بر مدعاء ایشان خفائی که هست بیان نمائیم شبهه اول آنکه ائمه در علم افضل بودند بر انبیا پس افضل باشند در مرتبه زیرا که خدای تعالی میفرماید (دِيَارِهِمْ هُوَ قَانَتْ آتَاءَ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُو رَحْمَةَ رَبِّهِ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ (۹) (الزمر) و قد روی الراوندى عن ابى عبد الله عليه السلام قال ان الله فضل اولى العزم من الرسل على الانبياء بالعلم و ورثنا علمهم و فضلنا عليهم و علم رسول الله صلى الله عليه وسلم ما لا يعملون و علمنا علم رسول الله صلى الله عليه وسلم و تلا قوله تعالى (دِيَارِهِمْ هُوَ قَانَتْ آتَاءَ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُو رَحْمَةَ رَبِّهِ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ (۹) (الزمر) جواب ازین شبهه آنکه این خبر على فرض الصحه دلالت میکند بر زیادتی ائمه در علم و استیعاب علوم مرسلین زیرا که متاخر بر علم متقدم ناظرو مطلع می باشد و چون شخصی در زمان متاخر از علماء سابقین بلا شبهه علم جمیع آن علما را احاطه میکند بخلاف علماء معاصر یا متقدم که احاطه ایشان بر علوم معاصرین و متاخرین صورت نمی بندد و ازین فضیلت جزئی فضیلت کلی در علم هم حاصل نمی شود چه جای صفات دیگر و این را بمثالی روشن کنیم نحوی این زمان که مسایل کافیه و لباب و واقعی و تصانیف ابن مالک و ابن هشام و ازهری و غیره علماء نحورا که سابق گذشته اند احاطه نماید بلاشبهه علم او زیاده بر علم هر یک ازین علماء مذکورین خواهد بود زیرا که هر یک ازینها بمسایل مستخرجه دیگر و نکات طبع زائی او اطلاعی نداشت و مقرر است که الصناعات انما تتکامل بتلاحق الافکار و این نحوی بر همه آنها اطلاع حاصل کرده است و با اینهمه رتبه او در نحو برابر هیچ یکی ازین علماء مذکورین نخواهد بود تا بافضیلت چه رسد زیرا که رسوخ در علم و تعمق نظر و غور و فکر و مسایل را بدلائل آن شناختن و ماخذ هر دقیقه را دریافتن و استخراج مسایل

نادره بقوت تفحص و تتبع کلام عرب اصاله فضیلتی است که اصلا استیعاب و عبور بدان نمی رسد و علی هذا القیاس منطقی این زمان را نتوان گفت که از ارسطو و ابونصر فارابی و ابوعلی بن سینا گوی مسابقت ربوده است حالانکه بر مستخرجات همه اینها اطلاع دارد که هر یک را ازینها البته حاصل نبود و طفلی که عروض سیفی خوانده باشد بر خلیل بن احمد برتر و فایق نمی تواند شد سلمنا لیکن از کثرت علم ثواب لازم نیاید و مدار فضل عند الله بر کثرت ثواب است نه بر کثرت علم و الا تفضیل حضرت خضر بر حضرت موسی لازم آید و هو خلاف الاجماع سلمنا لیکن کثرت علم که موجب کثرت ثواب است آن علم است که مدار اعتقاد و عمل باشد نه علوم زائده و همان علم مراد است در آیت (قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ) و هر نبی را علمی که مدار اعتقاد و عمل است بوجه اتم حاصل بود اگر زیادتی و فضیلتی ائمه را یا دیگر علما را باشد در علوم دیگر خواهد بود دلیل این مدعا آنکه اگر آن علم در نبی بوجه اتم حاصل نباشد از عهده تبلیغ و بیان احکام چگونه بر آید و غرض بعثت از وی چگونه بحصول انجامد شبهه دوم تمسک کنند بروایت حسن بن کبش عن ابی ذر قال نظر النبی صلی الله علیه وسلم الی علی ابن ابی طالب و قال (هذا خیر الاولین و الاخرین من اهل السموات والارضین) و نیز به روایت همین حسن بن کبش عن ابی وایل عن عبدالله بن عباس قال حدثنی رسول الله صلی الله علیه وسلم قال (قال لی جبرائیل علی خیر البشر من ابی فقد کفر) جواب آنکه این روایات ازان جنس است که امامیه منفرد اند بروایت آنها و حالت رواه اینها قسمی که هست سابق روشن شده است و مع هذا نزد خود امامیه هم این هر دو خبر از حیز اعتبار ساقط اند و سند درست ندارند زیراکه حسن بن کبش و من بعده من الرواه همه مجاهیل و ضعفاء اند کما نص علیه علماء رجالهم و با اینهمه بر مدعا نمی نشیند زیراکه تخصیص بغیر انبیا در مثل این عمومات در کلام رسول شایع و ذایع است اگر یکجا ذکر نکرده باشند قیاس بر جاهای دیگر ملحوظ و منظور خواهد بود و عام مخصوص حجت نمی شود یا حجت ظنی است لایعبا به فی الاعتقادات سلمنا العموم فی الاشخاص

لكن لا نسلم العموم فى الاوقات زیراكه این خیریت عامه حضرت امیر را در جناب پیغمبر خود بلاشبهه و بلانزاع حاصل بود بجهت آنکه پیغمبر از امیر افضل بود در جمله بشر و اولین و آخرین داخل پس مراد غیر آن وقت است و مراد از اولین و آخرین اولین و آخرین آنوقت اند و هو صحیح عند اهل السنه لانه افضل البشر فى زمان خلافه ولا محذور فيه ولا نزاع شبهه سوم تمسک کنند به روایت سعد بن عبدالله بن ابی خلف الاشعری القمى در کتاب قصاص عن ابی جعفر علیه السلام و بروایت محمد بن یعقوب الکلینى فى الکافى عن ابی عبدالله علیه السلام انهما قالوا فى تفسیر قوله تعالى (وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا) (الاسراء) ۸۵) هو خلق اعظم من جبرئيل و ميكائيل لم يكن مع احد ممن مضى غیر محمد و هو مع الاثمه يوفقههم و یسددهم جواب آنکه در سند حدیث اول هشام بن سالم واقع است و حال او معلوم است که مجسم محض و ملعون حضرت ائمه بود و در سند حدیث دوم ابوبصیر است که خود اعتراف بکذب خود نموده بر حضرت ائمه و افشاء اسرار ان بزرگواران کرده سلمنا صحته لیکن فحوای این حدیث منافی عصمت پیغمبر و ائمه است زیراکه محتاج باتالیق و مودب کسی است که خود معصوم نباشد و لهذا فرشتگان محتاج اتالیق و مودب نیستند پس درین امر نقصان ظاهر از انبیاء ما سبق جناب پیغمبر و ائمه را حاصل میشود که آنها کمال عصمت داشتند و خود بخود موفق و مسدد بودند و جناب پیغمبر و ائمه را احتیاج به اتالیقی بود که در هر وقت ایشان را خبر دار سازد و بر راه راست دارد معاذالله ازین احتمال فاسد و نیز گوئیم که بودن روح همراه پیغمبر شرط عصمت او هست یا نه ازین دو شق یکی را اختیار باید کرد اگر هست پس انبیاء ما سبق که روح همراه آنها نبود غیر معصوم باشند و هو باطل بالاجماع و اگر نیست پس پیغمبر و ائمه معصوم نباشند فی حد انفسهم که محتاج شدند باتالیقی روح و تفضیل انبیاء بر پیغمبر و ائمه لازم آمد که آنها بدون مصاحبت روح معصوم بودند و اینها بمصاحبت روح و درین مقام شیخ ابن بابویه را تماشا کردنی است که در کتاب الاعتقاد خود بیانگ بلند میسر آید ان الله لم یخلق خلقا افضل من

محمد و الائمه و هولاء احب احباء الله و ان الله يحبهم اكثر من غيرهم و ان الله يحبهم اكثر من جميع خلقه و بریته باز خود حضرت ایشان در کتاب الامالی به روایت صحیح در ضمن خبر طویلی که متضمن قصه تزویج حضرت زهرا با حضرت امیر است عن الصادق عن آبائه علیهم السلام روایت کرده اند ان الله تعالى قال لسكان الجنة من الملائكة و ارواح الرسل و من فيها الا انی زوجت احب النساء الی من احب الرجال الی بعد النبیین و این روایت صریح ندا میکند بر آنکه انبیا محبوبتر اند نزد خدای تعالی از حضرت امیر و عذر ابن بابویه درین تناقض صریح و تهافت قبیح غیر آنکه دروغگو را حافظه نمی باشد چیزی دیگر معلوم نمیشود و این قسم تناقض و تهافت در مذاهب و دلایل این فرقه از سر تا پاست و شیخ ابن بابویه درین علت اسناد همه است از همین مسئله ما نحن فیه مثالی برای این تناقض بیاریم تا کلام اجنبی در میان نیافتد مثلاً جمیع امامیه دعوی میکنند که حضرت امیر اعرف الله بود از جمیع پیغمبران سوای پیغمبر زمان خود و شیخ ابن بابویه درین باب روایتی دارد عن ابی عبدالله عن النبی صلی الله علیه و سلم انه قال لعلی رضی الله عنه (یا علی ما عرف الله الا انا و انت و لا عرفنی الا الله و انت و لا عرفک الا الله و انا) باز خود شیعه ابن بابویه در کتاب المعراج در ضمن خبر طویلی از ابوذر عن النبی صلی الله علیه و سلم روایت کرده اند انه قال (لما عرج بی الی السموات جاءنی ملائكة کل سماء و سلموا علی و قالوا اذا رجعت الی الارض فاقرأ علیا منا السلام و اعلمه ان شوقنا له طویل فقلت لهم یا ملائكة ربی هل تعرفوننا حق المعرفة قالوا لم لا نعرفکم) الی آخر الحدیث پس این روایت صریح دلالت کرد که ملائکه بر آسمان را حق المعرفة پیغمبر و امیر المومنین حاصل بود پس حصری که در خبر متمسک به در دوجا واقع است باطل محض گشت درینجا هم شیخ ابن بابویه را غیر از عذر مقررری چیزی سرانجام نمیشود و نیز خبر اول مصرح است بآنکه انبیا و رسل را اصل معرفت خدا کما هو الظاهر با حق معرفه خدا کما هو المراد حاصل نبود و هرکرا معرفت خدا کما ینبغی حاصل نباشد قایل نبوت و رسالت چگونه خواهد بود و نیز خبر مذکور دلالت میکند بر نفی حق معرفت از ائمه

اطهار مثل حسنین و من بهدما و هو خلاف مذهبهم چون حال شبهات ایشان در باب تفضیل ائمه و انبیا بطریق نمونه معلوم شد حالا لازم آمد که غلو ایشان در حق ائمه و تحقیر و اهانت ایشان در حق انبیا به تفصیلی که لایق این رساله مختصر است بیان نمائیم تا مرد با ایمان بسبب مجالسه و مصاحبت انفرقه از روی انبیا در روز قیامت شرمنده نه گردد و در حق حضرات ائمه و دیگر اولیا و صلحاء امت که اعتقاد بزرگی ایشان دارد از جاده اعتدال بیرون نرود.

از جمله غلو ایشان در حق ائمه و تحقیر انبیا علیهم السلام آنست که گویند پیدایش انبیا طفیلی ائمه است و مقصود بالذات آفرینش ائمه بود و این بدان ماند که اصیل را طفیلی نایب مقرر کنند و گویند نصب اصیل محض برای نصب نایب بود و هو خلاف العقل متمسک ایشان درین باب روایت شیخ مفید است یعنی محمد بن النعمان که استاد شریف مرتضی و شیخ ابو جعفر طوسی است عن محمد بن الحنفیه قال قال امیر المومنین سمعت رسول الله صلی الله علیه وسلم يقول (انا سید الانبیاء و انت سید الاوصیاء لولانا لم یخلق الله الجنه یا علی و لا الملائکه و لا الانبیاء) و این خبر از مفتریات قوم است بلا شبهه زیرا که در مفهوم لولا که امتناع الشی لا امتناع غیره است توقف و احتیاج نفی ثانی بر اثبات اول ضروری است و الا ترتیب امتناع او بر امتناع اول معقول نشود و هو بدیهی جدا و درینجا توقف وجود جمیع انبیا بر وجود آنحضرت و امیر صریح الانتفاست اگر توقفی باشد نسبت بآباء کرام و پیغمبرانی که داخل سلسله نسبت اند خواهد بود و آن هم بعنوان ابوت نه بعنوان نبوت و جایز بود که آنجماعه پیدا شوند تا نسل آنها جاری شود و پیغمبر نشوند و در حق ملائکه و جنت خود اینقدر هم متصور نیست بار خدایا مگر ملائکه که موکل بحفظ ایشان باشند یا مامور بامداد و نصرت ایشان و کتابت اعمال ایشان و از جنت مواضعی که مسکن ایشان و متعلقات ایشان باشد پس معلوم شد که اگر این خبر صحیح هم می بود مراد ازان معنی حقیقتش نمیشد بلکه غرض محض بیان عنایت حضرت حق است در حق خود و در حق حضرت امیر و آنکه هدایت خلق و ارشاد انام بهر دو طریق ظاهر و باطن که ماخذ اول جمیع یاران و اصحاب آنجناب اند و مصدر ثانی جناب

حضرت امیر است در غالب طرق و سلاسل و منتهای هر دو راه بحضرت اوست بر دست ما بیشتر از جمیع انبیا و اوصیا شدنی است و این معنی مستلزم تفضیل حضرت امیر فقط بر انبیا نمی تواند شد زیراکه تفضیل مجموع اشیاء بر مجموع اشیاء دیگر مستلزم تفضیل احاد بر احاد هم نیست چه جای تفضیل احاد بر مجموع.

غلو دوم آنکه گویند حق تعالی از ملائکه و انبیا میثاق گرفت بر ولایت ائمه و اطاعت ایشان و این معنی هم صریح خلاف عقل است زیراکه گرفتن میثاق از انبیا با وجود علم قطعی با آنکه ایشان در زمان ائمه نخواهند بود عبث محض است غرض از اخذ میثاق نصرت و اعانت و بیان مناقب و نشر مدایح است و چون اتحاد زمان نباشد این اخذ میثاق بچه کار می آید و آنچه از اخذ میثاق بر بیان نعت خاتم الانبیاء در قرآن مجید واقع شده پس باین جهت است که نصوص نبوت آنجناب و نعوت و شمائل آن عالی قباب در کتب سماویه نازل و مصرح بود و بودن اهل کتاب در وقت حاجت اظهار آن نصوص مقطوع به پس از انبیا میثاق گرفتند تا آن نصوص را تفهیم و تبلیغ به امت خود نمایند و از امتیان گرفتند تا قرنا بعد قرن آن نصوص را بی تغیر و تبدیل محفوظ دارند عند الحاجة اظهار نمایند بخلاف امامت ائمه که نه در کتب انبیا نازل شد و نه در امم سابق رایج گشت و نه حاجت به اظهار آنها افتاد زیراکه امامت بنص پیغمبر وقت ثابت میشود چون نیابت اوست و با اهل کتاب در آن باب مراجعتی واقع هم نشد و گفته ایشان را درین باب اعتباری نبود اگر گرفتن میثاق درین امر ضرور می بود بایستی که از ابوبکر و عثمان (رضی الله عنهما) میثاق میگرفتند بلکه ابرانامه و لا دعوی از ایشان نویسانیده مختوم بخوانیم ثقات نموده حواله حضرت امیر میفرمودند نه از موسی و عیسی و هارون که نه خود ایشان و نه اتباع ایشان را در غصب امامت ائمه و تقریر و تسلیم آن دخلی بود و متمسک این گروه درین غلو بیحاصل روایت محمد بن الحسن الصفار است عن محمد بن مسلم قال سمعت ابا جعفر علیه السلام يقول ان الله اخذ میثاق النبیین بولایه علی بن ابی طالب و نیز روایت محمد بن بابویه در کتاب التوحید عن داود الرقی ابی عبدالله علیه السلام

فی خبر طویل قال لما اراد الله ان يخلق الخلق نشرهم بين يديه و قال من انا فكان من نطق رسول الله صلى الله عليه وسلم و امير المومنين والائمة فقالوا انت ربنا فحملهم العلم و الدين ثم قال للملائكة هولاء حمله علمي و ديني و امانتي من خلقي ثم قال لبنی آدم اقروا لله بالربوبيه ولهولاء النفر بالطاعة فقالوا نعم ربنا اقررنا درين روايت و روايت سابقه اخذ ميثاق از ملائكه مذکور نیست بلکه در روايت ثانويه محض اظهار فضل و شرف اين حضرات است نزد ملائكه و ظاهر است كه اخذ ميثاق از ملائكه معنی ندارد و لهذا در هيچ ميثاق ملائكه داخل نیست زیراكه اخذ ميثاق از مكلفين است كه جنبه طاعت و عصبان هر دو در حق شان محتمل است بخلاف ملائكه كه (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غِلَاطٌ شِدَادٌ لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ) (٦) (التحریم) شان ایشان است اخذ ميثاق از ایشان چه حاجت و نیز درين روايت اخيره ذكر ميثاق انبيا هم نیست مگر از لفظ بنی آدم كه عام است فهميده شود و مثل مشهور است كه ما من عام الا وقد خص منه البعض و نیز درين روايت اخذ ميثاق طاعت منحصر همين در جناب پيغمبر و امير و ائمه است و بس بس ايجاب طاعت انبياء اولو العزم و غيرهم كه بلا شبهه واقع است ثاني الحال بطريق بدا مصلحت دید وقت شده باشد و روايتی كه خاطر خواه اين گروه است نیز در ابنان شيخ ابن بابويه يافته می شود و روی ابن بابويه فی خبر طویل عن ابن عباس رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم انه لما اسرى به وكلمه ربه قال بعد كلام (انك رسولي الى خلقي و ان عليا وليي اميرالمومنين اخذت ميثاق النبيين و ملائكتي و جميع خلقي بولايته) و احوال صفارو ابن بابويه و رجال ایشان خصوصا محمد بن مسلم و غيره قسمی كه هست روشن است و ركابت الفاظ اين اخبار گواه عادل است بر آنكه كذب و افترا است و مع هذا اهل سنت را بفضل الله تعالى حاجت توهين و تضعيف اين روايات يا تاويل و توجيه اين مفتريات نمانده زیراكه شريف مرتضى كه بزعم شيعه ملقب بعلم الهدی است در كتاب الدرر و الغرر برای تصحيح اين لقب خود در تكذيب خبر ميثاق مبالغه تمام نموده و جزم بوضع و افتراء آن کرده (وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ

كَفَرُوا بِغَيْظِهِمْ لَمْ يَنَالُوا خَيْرًا وَكَفَى اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيزًا (۲۵) (الاحزاب).

غلو سوم آنکه گویند انبیا اقتباس انوار از ائمه کرده اند و اقتفاء اثار این بزرگواران نموده و هیچ معقول نمی شود که متقدم چگونه اقتفاء آثار متاخر نماید و ازو اقتباس انوار کند و اگر احوال ائمه ایشان را بوحی و الهام میشد پس چرا اصاله بایشان تعلیم طریقت نه نمودند تطویل لا طایل چه ضرور بود که فلانیان این قسم خواهند کرد شما اتباع آنها کنند مختصر این بود که شما فلان و فلان طاعت بجا آرید و بر هر صاحب عقل ظاهر است که اتباع آثار و اقتباس انوار کسی را درخواست که معرفت راه نجات و وصول بدرجات بیواسطه باو عنایت نساخته اند هر گاه با ایشان وحی و مکالمه و نزول کتب و حکم و احکام بلاواسطه می شد ایشان را اتباع غیر خود کردن چه در کار بود و نیز از روی تواریخ و اخبار صحیحه شرعیه ثابت است که هیچ نبی روزه و نماز و زکوه و حج و دیگر عبادات و معاملات مطابق شرایع نجم الدین ابوالقاسم یا جامع عباسی عاملی که بزعم این گروه آئین و طریق ائمه است نه کرده و نه در امت او این طریق رواج داشته پس اتباع آثار ائمه از انبیا چه معنی دارد و متمسک ایشان درین غلو هم همان (ابن ان) شیخ ابن بابویه است روی الشیخ و غیره من الامامیه ایضا انه وجد بخط ابی محمد الحسن العسکری ما صورته اعوذ بالله من قوم حذفوا محکمات الكتاب و نسوا رب الارباب و النبی و ساقی الکواثر یوم الحساب و لظی الطامه الکبری و نعیم دار المتقین فنحن السنام الاعظم و فینا النبوه و الولایه و الکرام نحن مدار الهدی و المروه الوثقی و الانبیاء کانوا یقتبسون من انوارنا و یقتفون آثارنا و سیظهر حجه الله علی الخلق و السیف المسلول لایظهر الحق و این عبارت ظاهرا مخترع صاحب رقمه مزوره است که خود انشا کرده بنام حضرت امام حسن عسکری نوشته و این فرقه خود هرجا شنیدند که خط فلان امام است بیصرفه بران اعتماد میکنند و امور دینیه را از انجا اخذ می نمایند این قدر نمی اندیشند که جعل و لباس در خطوط رایج است خصوصا نسبت به بزرگان گذشته که نه خود ایشان موجوداند تا تکذیب

فرمایند و نه مردم را معرفت خطوط ایشان و مهارت در شناخت آن خطوط بسبب کمیابی حاصل است و عجب از شیخ ابن بابویه است که در (کتاب الاعتقادات) خود ایمان مغلظه یاد کرده و قسمهای سخت خورده که اهل سنت بر ما میکنند ما هرگز قابل تحریف کتاب الله و اسقاط سور و آیات ازو نیستم باز این خبر موضوع را که اولش همین مضمون است در کتاب خود روایت کرده درینجا هم همان عذر مقرر از طرف ایشان یاد باید کرد که دروغگو را حافظه نمی باشد.

غلو چهارم آنکه گویند انبیا پس رو حضرت امیر خواهند بود و ایشان پیش پیش انبیا خواهند رفت در روز قیامت و متمسک ایشان روایت محمد بن یعقوب کلینی است در کافی عن ابی الصامت الحلوانی عن ابی جعفر قال قال امیر المومنین لا یتقدمنی الا احمد صلی الله علیه وسلم و نیز روایت فضل بن شاذان در کتاب القایم عن صالح بن حمزه عن الحسن بن عبدالله عن ابی عبدالله قال قال امیر المومنین علی منبر الکوفه و ما یتقدمی الا احمد صلوات الله و سلامه علیه و ان جمیع الملائکه و الرسل و الروح خلفنا و غیر این دو اثر نیز روایات بسیار درین مضمون ساخته اند لیکن همه مخترع و مفتری اگر کسی را پیش انبیا درجه می بود لابد در قرآن مجید تعظیم او و توقیر او و ایمان بمنصب او بطریق صراحت دعوت می فرمود چنانچه در حق انبیا همین قسم به عمل آمده و الا ترک لطف لازم می آمد که مکلفین را خبر از حال شخصی که این درجه داشته باشد اصلا ندهند و این ها در بی خبری ایمان به مرتبه او نیارند و در تعظیم و توقیر و او قصور نمایند و این اخبار احاد که غیر کذاب که چند آن ها را کسی نمی داند در این مطالب عمده که امهات عقایدند چگونه کفایت توانند کرد و الزام حجت بر مکلفین با این کپ های پوست خانه چه قسم تواند شد.

غلو پنجم آنکه گویند درجه حضرت امیر و عمه بالاتر از درجات انبیاست روز قیامت سوای خاتم النبیین شیخ ابن بابویه در این باب هم روایات دارند فی معانی الاخبار عن

خالد بن یزید عن امیر المومنین قال انا يوم القيامة على درجه الرفيعه دون درجه النبى و اما الانبياء و الرسل فدونا على المراقى و فى الامالى عن ابى عبدالله عن جده امير المومنين قال قال لى رسول الله صلى الله عليه وسلم (يا على انت اخى فى الدنيا و الاخره و انت اقرب الخلائق الى يوم القيامة فى الموقف بين يدى الجبار) و روى سعد فى الاربعين عن ابى صالح عن سلمان الفارسى عن النبى صلى الله عليه وسلم ان جبرائيل قال له اذا كان يوم القيامة نصب لك منبر عن يمين العرش و للنبين كلهم عن يسار العرش و بين يديه ينصب لعلى كرسى الى جانبك اكراما الى غير ذلك من الاخبار المصنوعه فى كتبهم و بالفرض اگر اين اخبار صحيح هم باشند مفيد مدعا كه تفضيل ائمه بر انبيا است نمى شوند زيراكه مفاد اين اخبار آنست كه به تبعيت خاتم الانبياء بعض آل اطهار اورا در بعض مواقف و مواضع تقدم بر جميع خلق خواهد شد و ازین تقدم تبعی تفصیل لازم نمى آید زیراكه امت مصطفىويه بالاجماع پیش از همه امم در بهشت داخل خواهد شد و هر نبی همراه امت خود خواهد بود تا از گذرگاه تنگ پل صراط آنها را بگذراند پس این امت را پیش از انبيا به تبعیت پیغمبر خود دخول بهشت نصیب خواهد شد و بالاجماع تمام این امت از انبيا افضل نیست و این معنی موجب تفضیل دانستن خلاف عقل و شرع و عرف است در گذرگاه و دروازه ازک پادشاهی خدمتکاران و احشام امیری بر امیری به تبعیت امیر اول مقدم می شوند و موجب تفضیل آنها بر ان امیر نمى گردد.

عقیده سوم آنكه انبيا از گناهان معصوم اند و همین است مذهب اهل سنت لیکن تفصیلی دارند كه از كتاب و اخبار صحیحه مفهوم میشود از كبائر صغائر عمدا معصوم اند و بعضی صغائر از ایشان سهوا صادر میشوند كه ان را زله نامند و زله در لغت لغزش قدم را گویند و چون گناه از پیغمبران باین صورت صادر میشود كه قصد طاعتی یا مباحی میکنند و بسبب قرب و مجاورت آن طاعت یا مباح به گناهی دران گناه واقع میشود و این حالت شبیه است به حالت رهروی كه قصد راه رفتن میکند و بسبب قرب و مجاورت راه با سنگ یا گل ولای پای او لغزش میخورد ازین جهت گناه پیغمبران را زله نامیده اند و نیز اهل سنت گفته اند كه صغایری

که دلالت بر خست و دناات طبع میکنند مثل دزدیدن یک حبه یا کم کردن یک دانه از حق کسی از پیغمبران بطریق سهو نیز صادر نمی شوند زیرا که موجب تنفر میگردند عوام را از اتباع اینها و نقض غرض بعثت لازم می آید و الحق مرتبه نبوت و فائده بعثت مقتضی عصمت این بزرگواران است بچند وجه اول آنکه اگر از انبیا گناهان عمداً صادر شوند و امت مامور است باتباع ایشان (قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ (۳۱) آل عمران) و خود ایشان از معاصی و گناهان مردم را باز میدارند و نهی میکنند پس تناقض در میان دعوت قولی و فعلی لازم آید دوم آنکه اگر گناه کنند باید که باشد عذاب معذب شوند لقوله تعالی (إِذَا لَأَذِقْنَاكَ ضِعْفَ الْحَيَاةِ وَضِعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ عَلَيْكَ نَصِيرًا (۷۵) الاسراء) و لقوله (يَا نِسَاءَ النَّبِيِّ مَنْ يَأْتِ مِنْكُنَّ بِفَاحِشَةٍ مُبِينَةٍ يُضَاعَفْ لَهَا الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا (۳۰) الاحزاب) و معذب شدن خاصه باشد عذاب منافی و مخالفت منصب نبوت است زیرا که نبی شفیع امت و شاهد نیکی و بدی ایشانست و چون خود در کار خود درمانده باشد شفاعت که کند و شهادت که ادا نماید سوم آنکه اگر گناه میکردند مثل سلاطین جابر می شدند که مردم را زجر میکنند و سیاست می نمایند بر رسوم فاسده و ارتکاب فواحش و خود بعمل می آرند و لابد روش انبیا از ملوک جابر و سلاطین ظالم ممتاز و مباین می باید چهارم آنکه اگر گناه کنند مستوجب ایذا و اهانت و عقوبت گردند وقد قال الله تعالی (إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا مُهِينًا (۵۷) الاحزاب) پنجم آنکه اگر گناه ایشان بر امت ظاهر شود استنکاف نمایند از اطاعت ایشان و از نظرشان بیفتند بلکه من بعد تصدیق نه کنند و تکذیب نمایند و گویند که اگر ایشان در اخبار و مواعید خود راست می گفتند خود چرا مرتکب این کارها میشدند فرقه یعفوریه از امامیه از انبیا تجویز کنند صدور ذنوب را و آنچه این فرقه صراحه میگویند بقیه امامیه در پرده می سرایند که امور شنیعه و گناهان قبیحه در کتب خود از انبیا روایت کرده اند چنانچه عن قریب بگوش میرسد ان شاء الله تعالی.

عقیده چهارم آنکه انبیا از دروغ گفتن و بهتان نمودن مطلقاً معصوم اند خواه عمداً باشد خواه سهواً خواه پیش از نبوت خواه بعد از آن و امامیه گویند که کذب جایز بلکه واجب است بر انبیا از روی تقیه و قول حضرت ابراهیم را که (انی سقیم) فرمود بر همین حمل کنند حالانکه اگر کذب جایز باشد بر انبیا کو از روی تقیه وثوق و اعتماد به اقوال ایشان نماند و غرض بعثت منتقض گردد و تقیه انبیا را جایز نیست و الا تبلیغ احکام الهی صورت نه بندد زیرا که در اول امر که هنوز ممد و ناصری نمی باشد احتیاج تقیه بیشتر می باشد و چون در آنوقت ایشان خلاف حکم الهی ظاهر نمایند و از ایذای قوم بترسند دیگر حکم الهی چه قسم معلوم شود و عن قریب تحقیق این مسئله بیاید ان شاء الله تعالی و آنچه در حدیث وارد شده است که (لم یکذب ابراهیم الا ثلث کذبات) پس مراد از کذب معنی حقیقی آن نیست بلکه تعریضات را که نسبت بفهم سرسری سامع مشابه بکذب می باشند بطریق مشاکله بکذب نام کرده اند و در باب دوم تحقیق این گذشت.

عقیده پنجم آنکه انبیا را معرفت واجبات ایمان قبل از بعثت و بعد از آن ضرور است زیرا که جاهل در عقاید موجب کفر زندقه است و معاذ الله که انبیا را این جاهل باشد آری در احکام شرعیه بدون ورود وحی ایشان را علم حاصل نمیشود و در همین علم وارد است قوله تعالی (وَلَوْ لَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَیْكَ وَرَحْمَتُهُ لَهَمَّتْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ أَنْ يُضِلُّوكَ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَضُرُّونَكَ مِنْ شَيْءٍ وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَیْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُنْ تَعْلَمُ وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَیْكَ عَظِيمًا (۱۱۳) (النساء) جماهیر مسلمین و یهود و نصاری برین عقیده اجماع دارند و جابجا در حق انبیا در نصوص قرآنی (فَفَهَّمْنَاهَا سُلَيْمَانَ وَكُلًّا آتَيْنَا حُكْمًا وَعِلْمًا وَسَخَرْنَا مَعَ دَاوُدَ الْجَبَالِ يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرَ وَكُنَّا فَاعِلِينَ (۷۹) الانبیاء) ﴿يَا يَحْيَى خُذِ الْكِتَابَ بِقُوَّةٍ وَآتَيْنَاهُ الْحُكْمَ صَبِيًّا (۱۲) (مریم)﴾ ﴿وَشَدَدْنَا مُلْكَهُ وَأَتَيْنَاهُ الْحِكْمَةَ وَفَصَّلَ الْخِطَابِ (۲۰) (ص)﴾ و غیر ذلک صریح برین مدعا دلیل است و در بعضی مواضع ذکر بعثت و ارسال و وحی و انزال کتاب بعد ازین مضمون واقع شده و نیز در حق لقمان بی آنکه وحی و نبوت داشته باشد لفظ حکمه فرموده اند پس معلوم شد که این

علم قبل از نبوت و وحی هم حاصل می شود و امامیه گویند که انبیا را معرفت اصول عقاید در حین بعثت بلکه در عین مناجات و مکالمه که اعلاء مراتب قرب بشری با جناب خداوندی است حاصل نمی شود معاذالله من هذا الاعتقاد الباطل يدل على ذلك ما رواه محمد بن بابويه القمي في عيون اخبار الرضا عليه السلام و في كتاب التوحيد عن علي بن موسى الرضا عن ابائه عليهم السلام الى امير المؤمنين و محمد بن يعقوب الكليني عن ابي جعفر في الكافي ان موسى بن عمران صلوات الله و سلامه عليه سال الله تعالى فقال يارب ابعيد انت مني فاناديك ام قريب فاناجيك و اين خبر صريح دلالت ميکند که حضرت موسی را تا اين وقت که حالت مناجات و مکالمه بود از قرب و بعد مکانی منزّه بودن باری تعالی معلوم نبود و حقيقت اين خبر آنست که در حضور جناب رسالت مآب اعرابی جاهل آمده سوال کرده بود که يا محمد ابعيد ربنا فيناديه ام قريب فيناجيه جناب رسالت در جواب آن اعرابی بی فهم تامل فرمودند که اگر هر دو شق بعد و قرب مکانی را نفی ميکنم اين بدوی جاهل که گرفتار اوهام و پابند حواس خود است بر نفی وجود باری تعالی محمول خواهد کرد زیرا که و هم همین حکم ميکند که کل موجود اذا قيس الى موجود آخر فاما بعيد منه او قريب و مجرد موجود را از مکان و جهت و قرب و بعد کدای نمیفهمد و باور نمیکنند درین اثنا حق تعالی خود متکفل جواب شد و آیه (وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ) (البقره) و درین آیه اشاره به دقیقه شد که چون بعد مکانی منتفی شد قرب حاصل شد کو قرب مکانی نباشد زیرا که آنچه از قرب مکانی حاصل میشود بسبب انتفاء بعد مکانی درینجا هم حاصل است بدلیل آنکه (أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ) و این ارشاد هدایت نظام مصدور جمیع صفات کمال و نقص آمد از انجمله الفاظ ذکورت در جناب او تعالی اطلاق کردن بسبب انتفاء انوثة و از انجمله ضحک و تبشش و فرح بسبب انتفاء حزن و بکا و از انجمله است حیا بسبب انتفاء وقاحت و از انجمله صبر و شکیبائی بسبب انتفاء جزع و بیصبری و علی هذا القیاس اگر چه معنی حقیقه این الفاظ هم درانجا متحقق نیست و همین

است طریق هدایت خداوندی که گرفتاران اوهام را نیز موافق معلومات و موهومات ایشان تسلی می بخشند و تکلیف ترقی بصرف معقولات نمیدهند تا آنکه از کنیزی بی عقل بر اثبات مکان عالی قناعت کردند وقتی که پرسیدند که این الله فقالت فی السماء همین قصه اعرابی را حضرت ائمه هم بیان فرموده اند قوه حفظ رجال این فرقه است که بجای اعرابی نام پیغمبری از پیغمبران اولوالعزم گرفتند و در ورطه ضلالت افتادند و رجال اهل سنت من و عن این قصه را یاد داشتند و روایت کردند و همین است تفاوت در روایات ایشان و روایات اهل سنت و ازین غلطی قبیح پی باید برد که در دعاء صنمی قریش دیگر مثالب صحابه هم همین قسم تبدیل اسماء و القاب و تحریف شمائل و صفات بوقوع آمده نوبت به کجا رسانیده و این همه بسبب مساهلت و بی مبالاتی اینفرقه است در روایات دین که از هر کس و ناکس اخذ علوم دینی کردند و هرگز بر محک امتحان نه زدند تا سره از ناسره ممتاز قلب از خالص جدا می شد و روایت دیگر از همین باب در حق حضرت یونس هم دارند روی الکلینی عن ابی عبدالله علیه السلام (ان یونس کان یقول فی سجوده اتراک معذبی و قد عفرت لک فی التراب و جهی اتراک معذبی و قد اظلمات لک هواجری اتراک معذبی و قد اسهرت لک لیلی اتراک معذبی و قد اجتنبت لک المعاصی قال فاوحی الله الیه ارفع راسک فانی غیر معذبک فقال ان قلت لا اعذبک ثم عذبتنی کان ماذا الست عبدک و انت ربی فاوحی الله عز وجل الیه ارفع راسک فانی غیر معذبک و انی اذا وعدت وعدا اوفیت) و درین خبر صحیح دو چیز معلوم شد یکی آنکه حضرت یونس را معلوم نبود که خلف وعده کردن قبیح است از علامات نفاق و باری تعالی از قبیح منزّه است دوم آنکه وجوب عدل یعنی ترک تعذیب غیر عاصی باطل است و الا حضرت یونس چرا خوف تعذیب میکرد و اگر حضرت یونس به این مسئله اعتقادی هم جاهل می بود مثل مسئله اولی پس از جناب باری تعالی جواب می آمد که مراتعذیب مطیع جایز نیست محض بر وعده حواله نمی فرمود بالجمله این خبر بلاشبهه از مفتريات رجال اینفرقه است که بزعم خود ایشان مضمونش باادله قطعیه باطل و نامسموع است و همین است حال روایات

اینفرقه که لبطلانها منها علیها شواهد.

عقیده ششم آنکه انبیا معصوم اند از صدور گناهی که موت بر آن هلاک باشد امامیه درین عقیده خلاف دارند و در حق بعضی انبیا این را روایت کنند روی الکلینی عن ابن ابی یعفور قال سمعت ابا عبدالله یقول و هو رافع یده الی السماء رب لا تکن الی نفسی طرفه عین ابدا ولا اقل من ذلک فما کان باسرع من ان تحدر الدمع من جوانب لحیته ثم اقبل علی فقال ابن ابی یعفور ان یونس بن متی وکله الله عز وجل الی نفسه اقل من طرفه عین فاحدث ذلک قلت: فبلغ به کفرا اصلحک الله فقال لا ولكن الموت علی تلک الحال کان هلاکا باید دانست که آنچه از نص قرآن در مقدمه حضرت یونس ظاهر میشود همین قدر است که حضرت یونس بی اذن پروردگار قوم خود را گذاشته رفت و برین امر معاتب شد و نیز در دعای بد کردن بر قوم خود عجلت فرمود و تحمل بر شداید ایذا و تکذیب آنها نه نمود و ظاهر است که این هر دو امر گناه نیستند کبیره چرا باشند زیرا که نزد حضرت یونس قراین قویه قایم شدند بر آنکه ایشان ایمان نخواهند آورد پس دعای بد فرمود و نیز بعد از انکشاف عذاب از ایشان ترسید که مرا ایذاء شدید خواهند رسانید و تکذیب صریح خواهند کرد که موافق وعده بوقوع نیامد ناچار گریخته رفت و منتظر حکم پروردگار نماند چون منصب انبیا بس عالی است بر همین قدر اورا عتاب شدید شد و تادیب و ارشاد فرمودند و حالا هم اگر شخصی غلام یا نوکر خود را عامل کرده بر دیهی بفریسد و بگوید اگر زمینداران و مزارعان آن دیه با تو سرکشی نمایند و تن باطاعت ندهند بمن خواهی نوشت که فوجی از حضور خود برای تاخت آن دیه خواهم فرستاد و آن غلام یا نوکر دران دیه رفت و بمقدور خود در استمالت رعایا و ترغیب و ترهیب آنها کوشید و آنها اصلا تن به اطاعت او ندادند و احکام او را قبول نداشتند بلکه در پی ایذا او شدند و او را مسخره گرفتند و او انتظار حکم خواند خود نکرد و خود عرضی در خواست مدد و فوج موعود فرستاد خواند بموجب وعده خود فوج عظیم رخصت نمود زمینداران چون از قصد فوج مطلع شدند و کیلی را بطور خفیه نزد خواند دیه روان نمودند و توبه و استغفار و

ندامت بسیار اظهار کردند و قول و قرار دادند که آینده از حکم او تجاوز نخواهند کرد و این غلام و نوکر برین امور اطلاعی ندارد ناگاه فوج او بی تاخت دیه مراجعت کرد و دیه را صحیح و سالم گذاشته رفت این غلام یا نوکر چون این حالت مشاهده نمود و از حقیقت حال اطلاعی نداشت بی آنکه حکم خواند برسد بر جان خود خایف شده زود از نواح آن دیه فرار کرده رفت درین صورت غلام یا نوکر را عاصی و نافرمان بردار و مخالف خواند خود نتوان گفت آری اینقدر شد که این غلام یا نوکر اگر صبر میکرد و خود را در میان انها میداشت تا بوسیله او توبه و استغفار می کردند اسلوب کار بهتر می شد و از روی تواریح و روایات تفسیریه هیچ امر وراء این دو چیز معلوم نمیشود که از حضرت یونس بوقوع آمده باشد و در قرآن مجید که (وَذَا النُّونِ إِذْ ذَهَبَ مُغَاضِبًا فَظَنَّ أَنْ لَنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادَى فِي الظُّلُمَاتِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ) (۸۷) (الانبیاء) وارد شده پس مشتق از قدر است بمعنی تضییق و تنگ کردن من قبیل قوله تعالی (اللَّهُ يَسْطُرُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ وَفَرَحُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا مَتَاعٌ) (۲۶) (رعد) نه از قدرت تا فساد عقیده حضرت یونس ثابت شود دلیل صریح برین آنکه بعد ازین عبارت (فنادی فی الظلمات) فرموده و تفریع این دعا و ندا برمعنی قدرت هرگز درست نمیشود و با معنی دیگر بسیار چسپان است یعنی گمان کرد که ما اورا تنگ نخواهیم کرد درعتاب پس توبه نمود و از کرده خود استغفار آورد به امید قبول و اعتراف حضرت یونس در آخر این آیه بظلم حیث قال (وَذَا النُّونِ إِذْ ذَهَبَ مُغَاضِبًا فَظَنَّ أَنْ لَنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادَى فِي الظُّلُمَاتِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ) (۸۷) (الانبیاء) بنابر هضم نفس و تضرع و زاری است در جناب خداوند خود و اندک را بسیار دانستن چنانچه شیوه بندگان مطیع است یا بنابر آنکه ترک اولی در حق انبیا حکم معصیت و ظلم دارد در حق عوام الناس.

عقیده هفتم آنکه حضرت آدم ابوالبشر صفی الله بود و از حسد و بغض و اصرار بر نافرمانی خدا پاک بود و همین است مذهب اهل السنه قوله تعالی (ثُمَّ اجْتَبَاهُ رَبُّهُ فَتَابَ عَلَيْهِ وَهَدَى

(۱۲۲) (طه) ﴿فَتَلَقَىٰ آدَمُ مِنْ رَبِّهِ كَلِمَاتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ﴾ (البقره) ﴿۳۷﴾ ﴿إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ آدَمَ وَنُوحًا وَآلَ إِبْرَاهِيمَ وَآلَ عِمْرَانَ عَلَى الْعَالَمِينَ﴾ (آل عمران) امامیه در حق آن ابوالاباء عقوق شنیع بکار برند و کمال بی ادبی نمایند و او را بحسد و بغض و سایر خصال نامرضیه وصف کنند و مصر بر معصیت و نافرمانی خدا انگارند و آنچه ابلیس را نسبت بحضرت آدم پیش آمد که حسد کرد و امر سجده را قبول نه نمود و عهد خدا را در حق او ترک داد و ملعون ابدی شد اینها در حق حضرت آدم نسبت بائمه اطهار ثابت کنند که حسد اینها نمود و بميثاق ولایت ایشان اقرار نه کرد و عهد خدا را در حق اینها ترک داد و حق تعالی بروی غضب فرمود و همیشه در غضب ماند معاذالله من ذلک روی محمدبن بابویه فی عیون اخبار الرضا عن علی بن موسی الرضا علیه السلام انه قال ان آدم لما اكرمه الله تعالى بسجود الملائكة له و ادخاله الجنة قال فی نفسه انا اكرم الخلق فنادی الله عزوجل ارفع راسک یا آدم فانظر الی ساق عرشی فرفع آدم راسه فوجد فیہ مكتوبا لا اله الا الله محمد رسول الله علی ولی الله امیر المومنین و زوجته فاطمه سیده نساء العالمین والحسن والحسین سیدالشباب اهل الجنة فقال آدم یارب من هولاء فقال عزوجل هولاء من ذریکت وهم خیر منک ومن جمیع خلقی ولولاهم ما خلقتک وما خلقت الجنة والنار و لا السماء و لا الارض فایاک ان تنظر الیهم بعین الحسد فاخرجک عن جوارى فنظر الیهم بعین الحسد فسلط علیه الشیطان حتی اکن من الشجره التی نهی الله تعالی عنها و ایضا روی ابن بابویه فی معانی الاخبار عن المفضل بن عمر عن ابی عبدالله قال لما اسکن الله عزوجل آدم و زوجته الجنة قال لهما (وَقُلْنَا يَا آدَمُ اسْكُنْ أَنتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغَدًا حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ) (البقره) فنظر الی منزله محمد وعلی منازل اهل الجنة فقالا ربنا لمن هذه المنزله فقال الله عزوجل ارفعوا روسکم الی ساق عرشی فرفعا روسهما فوجدا اسماء محمد وعلی و فاطمه و الحسن والحسین والائمه مكتوبا علی ساق العرش بنور من نور الجبار جل جلاله فقالا یا ربنا ما اكرم هذه المنزله علیک و ما احبهم الیک و ما اشرفهم لدیك فقال الله جل جلاله لولاهم ما خلقتكما هولاء خزنه علمی و

امنائی علی سری ایا کما ان تنظرا الیهم بعین الحسد و تمنیا منزلتهم عندی و محلهم من کرامتی فتدخلا من ذلک فی نهیی و عصبانی فتکونا من الظالمین فوسوس الیهم الشیطان فدلایهما بفروور و حملهما علی تمنی منزلتهم فنظرا الیهم بعین الحسد فخدلا لذلک حالا در مضمون این دو خبر عاقل را تأمل باید کرد که در حق حضرت آدم چه قدر اهانت و تحقیر است زیرا که حسد مطلقا از مذمومات و قبایح است به اجماع جمیع اهل ملل و نحل خصوصا حسد اکابر و خیارعبدالله کبیره است از عمده کبائر و اینهمه را نسبت بحضرت آدم میکنند خاصتا بعد از تقید و تاکید تمام از جناب کبریاء الهی پس در مذهب ایشان در میان آدم و ابلیس فرقی نیست آنچه ابلیس با آدم کرد آدم با اولاد امجاد خود بعمل آورد بلکه کار آدم بدتر از کار ابلیس شد زیرا که ابلیس را با آدم علاقه نبود و آدم را با این بزرگواران علاقه پدری و پسری در میان بود پس قطع رحم قریبه لازم آید و حسد اولاد که در سلامت فطرت از محالات عادیه است به پیغمبری که اول پیغمبران و قبله فرشتگان و ساکن جنت بود منسوب گشت معاذالله من ذلک این است معامله آدم در مذهب امامیه در حق العباد و اما معامله اودر حق الله نزد ایشان پس از روایت دیگر شرح کنیم روی محمد بن الحسن الصفار عن ابی جعفر قال الله تعالی لادم و ذریته التی اخرجها من صلبه (وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَى شَهِدْنَا أَنْ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ (۱۷۲) (الاعراف) و هذا محمد رسول الله و علی امیر المومنین و اوصیاء من بعده و لاه امری و ان المهدی انتقم به من اعدائی و اعبد به طوعا و کرها قالوا اقررنا و شهدنا و آدم لم یقرو لم یکن له عزم علی الاقرار به درین خبر صریح کفر حضرت آدم باشد انواع کفر که کفر جحود است لازم آمد و تکفیر پیغمبری که او را حق تعالی بدست خود پیدا کرده باشد و روح خاص خود را درو دمیده و در حق او فرموده ان الله اصطفی آدم و ملائکه را حکم بسجود او کرده چه قدر دور از دین و ایمان است و شریف مرتضی را درین امور فی الجملة حمیت اسلام بجوش آمده و در کتاب خود که مسمی بغرر و درر است انکار خبر میثاق نموده و حکم بوضع و اختراع آن کرده و ابن صفار و

شیوخ او را از دائره ایمان بر آورده و لله الحمد و عجب است ازینفرقه که در نظم قرآن مجید تامل نمی کنند و در نمی یابند که محل عتاب برآدم محض اکل شجره که گناه کبیره نیست بالاجماع گردانیده اند و اگر این امور واقع می شد لازم بود که محل عتاب همین امور را می گردانید و ازان خبر میداد تا دیگران را مثل ابوبکر و عمر و عثمان چشم عبرت وا می شد و از امثال این قبایح اجتناب می کردند و این بدان ماند که شخصی پسر شخصی را کشته باشد و فرمان عمده او را انکار کرده باشد و از درخت خانه او بی پروانگی دانه میوه چیده خورده باشد در مقام عتاب آنهمه معاصی را در یک کناره گذاشته محض بر خوردن دانه چند از درخت شورش کند و امور دیگر را اصلا در ذکر نیارد و با وجود عقل کامل این معنی متصور نیست و در ترک عهد روایتی دیگر از امامیه نیز بر ذمه حضرت آدم در کتب ایشان دیده است روی الصفار المذکور فی قوله تعالی (وَلَقَدْ عَهِدْنَا إِلَىٰ آدَمَ مِنْ قَبْلِ فَنَسَىٰ وَلَمْ نُجِدْ لَهُ عَزْمًا) (طه) قال عهد الله الی آدم فی محمد و الائمه بعده فترك و لم یکن له عزم انهم هکذا و اصل حقیقت اینست که ابن صفار مردی بود از علوج مجوس که نام جد او فرخ بود و او خود را از موالی موسی بن عیسی اشعری می گرفت و خبائث مجوسیت در اصل و نسب او باقی ماند نهایت آنکه تستر به تشیع می نمود دلیل صریح برین آنکه ابن صفار روایاتی از ایمه نیز قدح می کنند مثل اخبار مذکور که هر همه طوایف ملیین از یهود و نصاری و مسلمین بر بزرگی حضرت آدم ابوالبشر و کرامت ایشان نزد پروردگار خود و اصطفاء ایشان بر عالمین اجماع دارند و چون چنین روایات از ایمه در عالم منتشر شود مردم قاطبه از حقیقت امامت ایشان بلکه از حسن و دیانت ایشان بد اعتقاد و متنفر گردند و ابتلاء عظیم در اسلام راه یابد و مدعا مجوس و آرزوی دلهای ایشان برآید و به والحمد لله اهل سنت بر خبائث این گروه مطلع شده اند و روایات اینها را جدا انداخته و مثل لته حیض مطروح ساخته لیکن شیعه را شیطان راه زنی کرده پس رو این شیوخ ضلالت گرداننده دین و ایمان خود را مبنی بر روایت این بد دینان ساخته اند و ایمان خود را در راه متابعت این ابلیس آئینان درباخته (لَلّٰهُ نَزَلَ اَحْسَنَ الْحَدِیْثِ کِتَابًا مُّتَشَابِهًا مَّثَانِیَ

تَقْشَعِرُّ مِنْهُ جُلُودُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ ذَٰلِكَ هُدَىٰ اللَّهِ يَهْدِي بِهِ مَنْ يَشَاءُ (وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ) (۲۳) (الزمر).

عقیده هشتم آنکه هیچ نبی از رساله استعفا ننموده و از اداء احکام الهی عذر نیاورده و همین است مذهب اهل سنت و امامیه گویند که بعضی اولوالعزم از رسولان استعفا از رساله نموده اند و تعلل و مدافعت پیش آورده و عذرهای بیان کرده از انجمله حضرت موسی است علیه السلام که چون او را حق تعالی بلا واسطه کسی خود ندا فرمود و ارشاد نمود که (وَإِذْ نَادَىٰ رَبُّكَ مُوسَىٰ أَنْ ائْتِ الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ) (۱۰) (الشعراء) قوم فرعون در جواب گفت که مرا ازین کار معاف دار زیرا که می ترسم از آنکه مرا به دروغ نسبت کنند و از قیل و قال آنها دل تنگ شوم و نیز زبان من بسبب لکنتی که دارم در تقریر مطلب کوتاهی می کند و نیز من تقصیر دار آن قوم و یکی را از آنها کشته ام مبدا مرا در عوض او بکشند پس هارون را که برادر من است رسالت ده و مرا معاف دار و این مضمون را از روایات قرآن می برآرند و از کلام الهی می فهمند حالانکه استعفا از رساله متضمن رد وحی است و مستلزم عدم انقیاد لامر الله و انبیا ازین امور معصوم اند و در آیات قرآنی ایشان را جای تمسک نیست بلکه همان آیات عندالتامل ایشان را الزام می دهند زیرا که این کلام از حضرت موسی اصلاً در قرآن منقول نیست که مرا ازین کار معاف دار و عوض من هارون را رسالت ده این همه خوش فهمی این فرقه نافهم است آری خوف از تکذیب قوم فرعون و از آنکه قتل کنند پیش از اداء رساله و دل تنگی و کوتاه زبانی خود بیان کرده اند لیکن نه بنابر استعفا و تعلل بلکه برای طلب عون بر امتثال امر و تمهید عذر در طلب معین و این خود عین حجت قبول است بمثابه آنکه پادشاه شخصی را بر مهمی معین سازد و آن شخص قلت رفقاء خود و کثرت اعدا و شوکت آنها بیان نماید یا ضعف حال خود از جهت قال و منال مذکور کند غرضش آنکه از حضور پادشاه به او مساعده عنایت شود و سرداران عمده با فوج شایسته همراه او متعین شوند پس این کلام او صریح دلالت بر قبول دارد نه بر رد و دفع و در آیه (وَاجْعَلْ لِي وَزِيرًا مِنْ أَهْلِي) (۲۹) هَارُون أَخِي

(۳۰) اشدُّ بِهِ أَزْرِي (۳۱) وَأَشْرِكُهُ فِي أَمْرِي (۳۲) (طه) تفسیر این مبهم وارد شده که غرض ایشان تشریک برادر خود را مر رسالت بود نه مدافعت از خود و هارون را عوضی خود و همچنین (اخاف ان یکذبون) و (اخاف ان یقتلون) محض برای استدفاع بلا و استجاب حفظ از جانب خدا بود نه دفع این منصب عالی از خود معاذالله من سوء الفهم و سوء الظن لاسیما فی حق الانبیاء خصوصا اولی العزم من الرسل.

عقیده نهم آنکه مبعوث الی الخلق کافه در زمان خسرو پرویز محمد بن عبدالله بن عبد المطلب بود صلی الله علیه وسلم من عندالله نه علی بن ابی طالب بن عبدالمطلب و حضرت جبرئیل امین خداست به روحی از طرف خود به او وحی نیاورده و در اداء رسالت خیانت نه کرده و نیز معصوم است از سهو و خطا درین امور عظام درین امر غلطی نه کرده و اشتباه او را واقع نشده غرابیه که سابق حالشان گذشت در باب اول مخالف این عقیده دارند و جبرئیل را لعنت کنند و درینجا نصوص قرآنی و اخبار ایمه اهل بیت آوردن خالی از سماجتی نیست و مع هذا اسکات خصم هم نمیکند زیرا که چون تهمت بر جبرئیل است قرآن و شرایع همه از حیز اعتبار افتاد و اهل بیت چرا مخالف منصب جد خود که ایشان را باو شرف حاصل است خواهند گفت ناچار از تورات و انجیل نقل باید آورد که غرابیه هم اینقدر معتقد پیش بندی جبرئیل نیستند که دران کتب هم نعت محمد صلی الله علیه وسلم درج میکرد که آخر مرا باو سروکاری شدنی است و اگر این احتمال هم پیدا کنند پس وحی حضرت موسی و عیسی اکثر بدون واسطه جبرئیل بود خصوصا تورات که یک دفعه ایشان را بلاواسطه کسی در طور عنایت شده بود مکتوب بر الواح زبرجد درانجا دخل جبرئیل نمی تواند شد فی التورات فی السفر الرابع منه قال الله تعالى لابراهيم ان هاجر تلد و یکون من ولدها من یده فوق الجميع و ید الجميع مبسوطه الیه بالخشوع و نسخه تورات که این عبارت ازانجا است نزد یهود است اهل اسلام را بدان دست نیست و نه دران جبرائیل تصرف نموده لان اليهود کانوا یعادون جبرئیل و

بدیهی است که از اولاد هاجر این قسم شخصی که در وقتی از اوقات دست او بالای همه شده باشد و همه اهل عصر او بخشوع متوجه بحضرت او باشند غیر از محمد بن عبدالله نبوده است اما علی بن ابی طالب پس در زمان خلفاء ثلاثه مغلوب و خایف و مغضوب و مظلوم مانده و چون نوبت بخلافت او رسید خشوعی که معاویه با او بعمل آورد و دیگر بغاه و خوارج پوشیده نیست و فی السفر الخامس منه یا موسی انی مقیم لبنی اسماعیل نبیا من بیتی اجرایهم و اجری قولی فی فیه و یقول لهم ما امره به و این قسم نبی لابد از نبی اسماعیل پیدا شود و علی بن ابی طالب کما هی امر الهی نرسانید و نه قول خدا در دهان او آمد بلکه خود را تابع پیغمبر وقت و تلمیذ او دانست پس ان نبی نیست الا محمد بن عبدالله و فی الانجیل فی الصحاح الرابع عشر من انجیل یوحنا اتی فارقلیط روح القدس الذی یرسله ابی باسمی هو یعلمکم و یمنحکم جمیع الشیاء و هو یدکرکم ماقلته لکم و فی انجیل یوحنا ایضا فی الصحاح السادس منه لکنی اقول لکم الان حقا و یقینا ان انطلاقی عنکم خیر لکم فان لم انطلق الی ابی لم یاتکم فارقلیط و ان انطلقت ارسلت به الیکم فاذا ما جاء هو یعبد اهل العالم و یدینهم و یوبخهم و یوفقهم علی الخطیئه والبر وفیه ایضا ان لی کلاما کثیرا ارید ان اقله لکم و لکن لا تقدرون علی قبوله والاحتفاظ به و لکن اذا جاء روح الحق یرشدکم و یعلمکم و یریدکم بجمیع الخیر لانه لیس یتکلم من تلقاء نفسه و در زبورنام مقدس محمد بن عبدالله نیز واقع است و احتمال و اشتباه را اصل زایل میکند فی الزبور و نسخه محفوظه عند الیهود یا احمد فاضل الرحمه علی شفتیک من اجل ذلک ابارک علیک فتقلد السیف فان بهاءک و حمدک الغالب و بورکت کلمه الحق فان ناموسک و شرائعک مقرونه بهیبه یمینک سهامک مسنونه و الامم یجرون تحتک کتاب حق جاء به الله من الیمن و التقدیس من جبل فاران و امتلات الارض من تحمید احمد و تقدیسه و ملک الارض و رقاب الامم و فی موضع آخر من الزبور ایضا لقد انکفت السماء من بهاء احمد و امتلات الارض من حمده و اهل کتاب همیشه از مولد و مبعث و نسب و نعوت و شمایل نبی آخر زمان و اخراج کفار قریش اورا از وطن خود و محل هجرت او بوجهی خیر

میدانند که بسبب تخصیصات و تقييدات احتمال شرکه ابهامی مرفوع و منتفی گشته کلی منحصر فی واحد شده بود و لهذا در وقت ظهور آن عالی جناب آن صفات را برو منطبق یافته بلکه منحصر درو شناخته پاره در ربه انقياد درآمدند و برخی وعده نصرت و امداد بر وقت مصمم نمودند اما قضاء و قدر پیش دستی کرد و آنجماعه قبل از رسیدن وقت بدار القرار شتافتند و نیز در وقت تولد علاماتی که بظهور آمد و تکلم احجار و اشجار و اخبار کاهنین و هتف هواتف جن و بانگ زدن اصنام و شیاطین و همچنین در وقت بعثت آنچه وقوع یافت احتمالات دیگر را مسدود ساخت باز ظهور معجزات واستجابت دعوات و امداد و نصرتی که پی در پی از جناب الهی باو واتباع او می رسید و برکات و انوار که از و در عالم منتشر شد و باقی ماند دلیل انی تخصیص او کردند و قطع نظر ازین همه احتمال غلط و اشتباه در حق جبرئیل وقتی متخیل و متوهم می شد که مدار ارسال وحی و تعیین موحی الیه محض بر نمودن تصویر او می شد و ذکر نام و نشان و نعوت و شمایل با آن نمی بود و خدای تعالی تدارک این غلط و تنبیه بر این اشتباه نمی توانست کرد و این همه شقوق بدیهیه البطلان اند و مع هذا مشابَهت صوری در میان آن جناب و حضرت امیر به تواتر مخبرین از شیعه و غیر شیعه که حلیه هر دو بزرگ را روایت کرده اند باطل و بی اصل است اگر غرابیه و ذبابیه به طریق خرافات ادعا نمایند نعیق غرابی و طنین ذبابی پیش نخواهد بود.

عقیده دهم آنکه آنجناب خاتم النبیین است لا نبی بعده جمیع فرق اسلامیه به همین قائلند الا چند فرقه از شیعه مثل خطابیّه و معمریه و منصوریّه و اسحاقیه و مفضلیه و سبعیّه که بی پرده مخالف این عقیده دارند چنانچه در باب اول در ذکر مذاهب ایشان گذشت و امامیه هر چند به ظاهر به ختم نبوت آن جناب اقرار کنند لیکن در پرده به نبوت ائمه قائل اند بلکه ائمه را بهتر و بزرگتر از انبیاء شمارند چنانچه در همین باب به تفصیل گذشت و تفویض امر تحلیل و تحریم که خلاصه نبوت بلکه بالاتر از نبوت است برای ائمه اثبات نمایند پس در معنی منکر ختم نبوت اند یدل علی ذلک ما رواه الحسین بن محمد جمهور القمی فی النوادر عن محمد بن

سنان عن ابی جعفر قال كنت عنده فاجريت اختلاف الشيعة فقال يا محمد ان الله تعالى لم يزل متفرداً بالوحدانيه ثم خلق محمداً و علياً و فاطمه و الحسن و الحسين فمكثوا الف دهر فخلق الاشياء و اشهدهم خلقها و اجرى طاعتهم عليها و فوض امورهم اليهم يحلّون ما يشاؤون و يحرمون ما يشاؤون ما رواه الكليني عن محمد بن الحسن الميثمي عن ابی عبدالله قال سمعته يقول ان الله تعالى ادب رسوله صلى الله عليه و سلم حتى قومه على ما اراد ثم فوض اليه دينه فقال (مَا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَى رَسُولِهِ مِنْ أَهْلِ الْقُرَى فَلِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ كَيْ لَا يَكُونَ دُولَةً بَيْنَ الْأَغْنِيَاءِ مِنْكُمْ) وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ (٧) (الحشر) فما فوض الله تعالى الى رسوله صلى الله عليه و سلم فقد فوضه الينا و اين هر دو روايت موضوع و مفترى اند زيرا كه حسين بن محمد از ضعفا روايت مى كند و مراسيل را بيشتر در كتابهاى خود مى آورد قال النجاشي ذكره اصحابنا بذلك و محمد ابن حسن ميثمي از مجسمه است كه ايمان ندارد روايت او را چرا اعتبار بايد كرد و اگر در اينجا اعتبار كنند تجسيم او را كه نيز از ائمه روايت مى كند قبول بايد داشت اول در تفويض امر دين به پيغمبر صلى الله عليه و سلم سخن است تا به ديگرى چه رسد مذهب صحيح آن است كه امر تشريع مفوض به پيغمبر نمى باشد زيرا كه منصب پيغمبرى منصب رسالت و ايلچى گرى است نه نيابت خدا و نه شركت در كارخانه خدايى آنچه خداى تعالى حلال و حرام فرمايد آن را رسول تبليغ مى كند و بس از طرف اختيارى ندارد و اگر تفويض امر دين به پيغمبر مى شد او را عتاب چرا مى شد حال آنكه او را مواضع بسيار مثل اخذ فدا از اسارى بدر و تحريم ماريه قبطيه و اذن دادن منافقين در تخلف از غزوه تبوك و غير ذلك عتاب شديد واقع شده و در بعضى جاها كه پيغمبر صلى الله عليه و سلم در اثنای بيان حكم به تقيريب سؤال سايلى يا وقوع واقعه فى الفور بى انتظار و حى استثنا يا تخصيص فرموده مثل الا الاذخر و مثل تجزى عنك و لا تجزى عن احد بعدك و مثل لو قلت نعم لوجبت و قائلين به تفويض بدان تمسك مى جويند پس در حقيقت ارباب تفويض نيست بلكه از قبيل اجتهاد است كه به

طریق درج فی العموم یا قیاس خفی استنباط آن حکم می فرمود و تشفی مسایل می نمود و اجتهاد نبی ملزم العمل در حق امت است و این قسم تفویض که از قواعد کلیه شرعیه استنباط حکم نموده فتوی بدهد محذوری ندارد که سایر مجتهدین در این شریک اند و اگر مسلم داریم که به پیغمبر صلی الله علیه و سلم تفویض امور دین واقع شده بود چنانچه مذهب مرجوح است پس ائمه را در این منصب شریک نمودن خلاف اجماع است و الا بایستی که در عمل روایات از ائمه و پیغمبر صلی الله علیه و سلم برابر می شدند به هر چه خواهند عمل نمایند زیرا که هر یک از ایشان صاحب شرع است بر این تقدیر پس در میان روایات متعارضه احتیاج توفیق نمی شد و ارتکاب تکلفات در آن نمی نمودند یا عمل به چیزی از روایات ائمه و پیغمبر صلی الله علیه و سلم جایز نمی شد زیرا که هر یکی از ایشان مصلحت قومی یا شخصی یا زمانی مراعات نموده تشریع کرده است و آن مصالح از امت مستور است تا در جای دیگر نیز بر وفق آن مصالح احکام مختلفه را جاری نمایند پس تعطیل احکام شرع لازم می آید و اللوازم کلاها باطله عند الامامیه ایضا فکذا الملزوم و نیز اگر تفویض امر دین به پیغمبر و امام می شد لابد ایشان را اجتهاد بایستی کرد در جوانب حکم تا آنچه اولی و ارجح باشد قرار دهند حال آنکه نزد شیعه امامیه نبی و امام را اجتهاد جایز نیست و نیز ائمه قاطبه روایت حلال و حرام از آباء خود می کردند و در صورت تفویض روایت وجهی نداشت و بالجمله این اصلی است فاسد که مستلزم مفاسد بسیار است و مع هذا متضمن انکار ختم نبوت است در حقیقت و جمیع امامیه به آن قائلند.

عقیده یازدهم آنکه معراج حق است و مخصوص است به خاتم النبیین صلی الله علیه و سلم و هیچ کس از اهل عصر شریک آنجناب صلی الله علیه و سلم در دیدن ملکوت آسمان و زمین نبود و همین است مذهب اهل سنت و ثابت به نصوص کتاب و عترت قوله تعالی (سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنَ

آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ (۱) (الاسراء) و قوله تعالى (وَلَقَدْ رَأَوْهُ نَزْلَةً أُخْرَى (۱۳) (النجم) الى قوله تعالى (لَقَدْ رَأَى مِنْ آيَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَى (۱۸) (النجم) و اقوال عترت در بيان قصه معراج در كتب اماميه به حد تواتر رسیده نقل آن موجب تطويل است و در اين عقیده نیز اکثر فرق شيعه مخالفت دارند اسماعيليه و معمریه و امويه اصل معراج را انکار کنند و به شبهات فلسفيه و استبعادات عاديّه در سرعت حرکت و خرق سموات تمسک نمایند حال آنکه نص قرآنی به خلاف آن ناطق است اما سرعت حرکت پس در حق عرش بلقيس که در یک لمحّه از يمن به شام رسید منصوص است در سوره نمل و اما خرق سموات پس آیات بشمار بر آن دلالت صريح می کنند قوله تعالى (إِذَا السَّمَاءُ انْفَطَرَتْ (۱) (الانفطار) و (إِذَا السَّمَاءُ انشَقَّتْ (۱) (الانشقاق) و نیز خرق وقتی لازم آید که آسمان ابواب نداشته باشد و ثبوت ابواب که طرق صعود و نزول ملائکه و ارواح است در آسمان مجمع عليه ملل ثلاثه است تا به اصول اسلام چه رسد و منصوریه مخصوص بودن معراج را به خاتم الانبياء صلی الله عليه و سلم انکار کنند و گویند که ابومنصور عجلی به جسد خود در یقطه به آسمان صعود نموده و با خدا مکالمه و مشافهه کرد و خدای تعالی بر سر او دست مالید چنانچه در باب اول گذشت و این ابومنصور عجلی همان عجل بقریست که او را حضرت صادق علیه السلام طرد و اخراج نمود و تکذیب فرمود از آن باز مدعی امامت برای خود شد و افتراها بست و امامیه با هم مختلفانند بعضی گویند که حضرت امیر علیه السلام شریک معراج با جناب پیغمبر صلی الله عليه و سلم و بعضی گویند که در زمین دید آنچه جناب پیغمبر صلی الله عليه و سلم بر عرش دید سبحان الله جایی که جبرئیل مقرب را گنجایش مرافقت آن جناب نبوده باشد بشری را چه امکان که شریک منصب آن جناب تواند بود اگر در زمین دیدن آنچه که بر عرش دیدند ممکن می بود پس پیغمبر صلی الله عليه و سلم را مفت مشقت این سفر طویل چرا می دادند مگر بصر بصیرت او معاذالله شبکوری داشت که از دور نمی توانست دید تمسک این فرقه روایت ابن بابویه است فی کتاب المعراج فی خبر طویل ان علیاً کان ليله المعراج فی الارض و لکنه رأى من ملکوت ما رآه النبی

صلی الله علیه و سلم و سابق گذشت که این روایت معارض است با روایت صحیح دیگر نزد ایشان انّ علیا کان علی ناقه من نوق الجنة و فی یده لواء الحمد و حوله شیعه الی آخر ما سبق نقله و قد سبق انهما تعارضاً فتساقطاً و اگر این روایت صحیح باشد تمام شیعه را شرکت با پیغمبر صلی الله علیه و سلم در معراج حاصل می شود پس اولی و انسب همین است که این روایت را ترجیح دهند و امویه که فرقه ای است از امامیه اعتقاد شرکت حضرت امیر رضی الله عنه در اصل نبوت دارند و گویند که نسبت امیر به جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم نسبت حضرت هارون به موسی بود حال آنکه لفظ خاتم النبیین در حق آن جناب از امیر رضی الله عنه متواتر است نزد جمیع امامیه و در این صورت ختم نبوت چه قسم صورت بندد که حضرت امیر بعد از رحلت جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم تا مدت سی سال در قید حیات بود و عزل نبی از نبوت محال.

عقیده دوازدهم آنکه نصوص قرآن و احادیث پیغمبر صلی الله علیه و سلم همه محمول بر معانی ظاهره اند سبیه از اسماعیلیه و خطابیّه و منصوریه و معمریه و باطنیه و قرامطه و زرامیه از فرق شیعه به آن رفته اند که آنچه در کتاب و سنت از وضوء و تیمم و صلو و زکات و حج و جنت و نار و قیامت و حشر وارد شده بر ظاهر آن محمول نیست بلکه اشاره است به چیزهای دیگر که آنها را جز امام معصوم کس دیگر نداند پس نزد این فرق اعظم تقلین که کتاب الله است قابل تمسک نماند چنانچه سبیه گفته اند که وضو موالات امام است و تیمم اخذ از مأذون در غیبت امام و صلو عبارت از ناطق به حق که رسول الله صلی الله علیه و سلم است به دلیل (اِنَّ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ) (۴۵) (العنکبوت) و زکات عبارت از تزکیه نفس به معارف حقه و کعبه نبی است و باب علی و صفا و مروه حسنین و میقات مردمند و تبلیه اجابت دعوت امام و طواف هفتگانه به کعبه عبارت است از موالات ائمه سبیه که فیما بین نطقاء بالشرایع می باشند

و شریعت سابق را تا آمدن لاحق برپا می‌دارند و احتلام عبارت از افشای اسرار ائمه به سوی ناهلان اگر به غیر قصد واقع شود و غسل عبارت از تجدید عهد امام و جنت راحت بدن است از تکلیفات شرعیه و نار مشقت تکالیف بر داشتن و عمل به ظواهر نمودن و قرامطه و باطنیه نیز از این قسم خرافات و هذیان‌ات بسیار دارند و عمل به ظواهر را دشمن‌اند و لهذا قتل حجاج را در حرم و نهب اموالشان نمودند و حجر الاسود را کنده بردند و را بر خاکریزی از خاکریزهای کوفه انداختند و همه اینها به اباحت محارم و محرّمات قائل‌اند و برقعیه اکثر انبیاء را انکار کنند و لعن نمایند و باطنیه گویند که صوم و صلوه و حج و زکات همه پیدا کرده و ساخته خلفای ثلاثه است و روزه ماه مبارک رمضان بدعت عمر رضی الله عنه است و خطابیّه و منصوریّه و معمریه و جنابیّه گویند که فرایض مذکوره در شریعت نام مردانی است که ما را به دشمنی‌شان فرموده‌اند و منصوریّه و زرامیه جنت را تأویل کنند به امام و نار را به دشمنان او مثل حضرت ابوبکر و عمر رضی الله عنهما و معمریه گویند که جنت نعیم دنیا و نار آلام دنیا است دنیا را فنا نخواهد بود و در زمان مطیع بالله این فرق را با وصف این شعوری که دارند غلبه و تسلط کلی حاصل گشت و عالمی را گمراه کردند تا عبرت عاقلان باشد و آخر به دست ترکان چنگیزی علف تیغ انتقام پروردگار گشتند و همراهشان خشک و تر بسیار سوخت قوله تعالی (اتَّقُوا فِتْنَةً لَا تُصِيبُ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ (۲۵) (الانفال).

عقیده سیزدهم آنکه حق تعالی بعد از خاتم النبیین صلی الله علیه و سلم ملک را بر کسی به رسم رسالت نفرستاد و وحی نازل نشده اگر چه بدون معاینه و مشاهده بلکه به مجرد سماع صوت باشد امامیه گویند که حضرت امیر را این منصب بود و به سوی آن جناب وحی می‌آمد و فرق در میان وحی رسول الله صلی الله علیه و سلم و وحی امیر رضی الله عنه همین بود که رسول الله صلی الله علیه و سلم ملک را مشاهده می‌کرد و امیر آواز او می‌شنید و صورت او

نمی‌دید روی الکلینی فی الکافی عن السجاد علیه السلام ان علی بن ابی طالب کان محدثاً و هو الذی یرسل الله الیه الملك فیکلمه و یسمع الصوت و لا یری الصوره و این همه از اکاذیب و مفتریات این قوم است و مع هذا متناقض است به روایات دیگر از ائمه که در کتب ایشان موجود است از آن جمله آنکه حضرت پیغمبر صلی الله علیه و سلم فرمود (ایها الناس لم یبق بعدی من النبوه الا المبشرات) و از آن جمله آنکه باری تعالی کتابی نازل فرموده بود مختوم بخواتم ذهب به سوی پیغمبر زمان صلی الله علیه و سلم و آن جناب به امیر رسانید و امیر به حضرت امام حسن علیه السلام و هكذا الی المهدی و هر سابق لاحق را وصیت می‌نمود که یک خاتم را از آن کتاب فک نماید و به مضمون آن عمل نماید و علم ائمه از همان کتاب است و چون چنین باشد حاجت فرستادن فرشته و شنوایدن آواز چرا افتد و عبث در کارخانه الهی محال است و طایفه‌ای از امامیه ادعای مصحف فاطمه نمایند و گویند که به حضرت زهرا بعد از رحلت پیغمبر صلی الله علیه و سلم وحی می‌شد و آن وحی را حضرت امیر جمع نموده و مصحف فاطمه نام نهاده و اکثر وقایع آتیه و فتن این امت در آن مذکور است و ائمه از روی همان مصحف مردم را بر اخبار غیب مطلع می‌کردند و مختاریه از شیعه ادعای وحی به سوی مختار ثقفی که حال او در باب اول گذشت می‌کنند و سبعیه از اسماعیلیه و مفضلیه و مغیره و عجلیه صراحت مدعی نبوت و انزال وحی بر پیشوایان خودند کما مر فی باب الاول.

عقیده چهاردهم آنکه تکالیف شرعیه بعد از وفات پیغمبر صلی الله علیه و سلم مرتفع نشده و نخواهد شد معمیره و منصوریه و حمیریّه از فرق اسماعیلیه تجویز اسقاط جمیع تکالیف شرعیه نمایند به حکم امام وقت چنانچه ابوالخطاب که نامش معمر است جمیع تکالیف را از تابعان خود اسقاط نمود و جمیع محرمات را حلال گردانید و به ترک فرایض امر نمود و منصوریه گویند که هر که با امام وقت در خورد از او جمیع تکالیف خود به خود ساقط گشت هر چه خواهد کرده باشد زیرا که جنت عبارت از امام است و بعد از وصل به جنت تکلیفی باقی نمی‌ماند و حمیریّه گویند که امر شریعت مفوض به حجت وقت است اسقاط تکالیف و

زیاده و نقصان در آن به دست اوست حسن بن الهادی بن نزار بن المستنصر که در قرن پنجم از هجرت بود و او را حجت وقت می‌دانستند اسقاط تکالیف شرعیه را مصلحت دانسته حکم به تحلیل محرمات و ترک فرائض نمود.

عقیده پانزدهم آنکه امام را نمی‌رسد که حکمی از احکام شرعیه را نسخ و تبدیل نمایند اثنا عشریه بلکه سایر امامیه و حمیری به آن رفته‌اند که امام را نسخ جمیع احکام می‌رسد و این عقیده ایشان خلاف ظاهر عقل است زیرا که امام نائب پیغمبر است در ترویج شریعت و تعلیم آن او را در تغییر و تبدیل احکام اگر دخلی باشد متناقض پیغمبر و مخالف او بود نه نائب او و بدیهی است که امام بلکه نبی نیز شارع نیست شارع حق تعالی است قوله تعالی (شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ اللَّهُ يَجْتَبِي إِلَيْهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ يُنِيبُ) (۱۳) (الشوری) ﴿وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيْمِنًا عَلَيْهِ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ (لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ شِرْعَةً وَمِنْهَاجًا) وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَكِنْ لِنَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَبِئْسَ لَكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ﴾ (۴۸) (المائدة) و جا به جا در حق کسانی که به عقل تحریم به حایر و سوایب دیگر ماکولات و تحلیل میته و امثال ذلک کرده بودند عتاب به وجه اعم که دیگران را هم شامل است بی تخصیص در قرآن مجید وارد است پس چون نبی را به خودی خود نسخ حکمی نرسد امام را چگونه این منصب حاصل تواند شد که شرکت در الوهیت است نه نیابت نبوت و تمسک اثنا عشریه نیز در این باب به روایاتی چند است که اختراع و افترا بر ائمه نموده‌اند منها ما روی محمد بن بابویه القمی عن ابی عبدالله انه قال ان الله تعالى آخى بين الارواح فى الازل قبل ان يخلق الاجسام بالفى عام فلو قد قائم اهل البيت ورث الاخ من الذين آخى بينهما فى الازل و لم يورث الاخ من الولاده دليل صريح بر کذب این روایت آن است که تکالیف شرعیه چون بر عامه ناساند می‌باید که منوط باشند به علامات ظاهره و امور حلیه مثل تولد و نکاح و

قرابت که علم بشری به دریافت آن تواند رسید و مؤاخاه ازلی که این میت معین را با کیست و مکان او کجاست و عدد اخوان کذای که چندند و مراتب آنها در اخوت که به حسب آن ترجیح بعضی بر بعضی و محبوب ساختن ضعیف از قوی توان کرد چیز است که به وجه من الوجوه عقل آن را در نمی‌یابد و نص امام در هر فرد طلب معتذر کردن است پس امر میراث معطل شود و اموال مردم همه در بیت المال ضبط شوند.

باب هفتم

در امامت

باید دانست که اول مسایل خلافیه این باب آن است که اهل سنت گویند که بر ذمه مکلفین واجب است که شخصی را از میان خود رئیس گردانند و اتباع او در آنچه موافق شرع است لازم گیرند و او را در امور مشروعه ممدو معاون باشند زیرا که جبلی انسان است که هر فرقه برای خود رئیسی مقرر میکنند اما شارع اوصاف رئیس را و شرایط و لوازم او را بیان نموده تا از بی انتظامی و فساد ریاست چون برطبق آن شرایط و لوازم نصب رئیس واقع شود محفوظ مانند و همین است آئین شریعت که در امور جبلیه انسان خود متصدی تعیین و تخصیص نمی شوند بلکه بوجه کلی اوصاف و شرایط و لوازم آن امور را که باعث صلاح عالم و حفظ انتظام تواند بود بیان می نمایند و تعیین و تخصیص را حواله بر عقل صاحب احتیاج خواه یک کس باشند خواه جماعتی میکنند مثلاً در امر نکاح اوصاف منکوحه را که چنین و چنان باید و شرایط نکاح را که شهادت و کفایت و مهر و ولایت است و لوازم این عقد را که نان و نفقه و مسکن و دیگر امورند بیان فرموده اند و تعیین منکوحات که فلانی با فلانی نکاح کند و فلانی با فلانی متعرض نشده اند و علی هذا القیاس در جمیع معاملات بلکه در امور دینی نیز فرموده اند که (وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رَجُلًا نُوحِي إِلَيْهِمْ فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ) (۴۳) (النحل) و تعیین مجتهدین و علما اصلاً نکرده اند آری اگر شخصی را بحضور پیغمبر صلی الله علیه و سلم قابلیت ریاست کبری یا منصب فتوی و اجتهاد حاصل شد پیغمبر را بطریق وحی یا از راه فراست و تتبع قراین حصول این معنی معلوم شد و استحقاق او این مرتبه را بیان فرمود نور علی نور شد چنانچه در حق خلفاء اربعه و بعضی صحابه دیگر واقع است و امامیه گویند که رئیس عام را مقرر کردن بر ذمه خدا واجب است حال آنکه در الهیات گذشت که واجب شدن چیزی بر ذمه خدا معنی ندارد بلکه وجوب چیزی برو منافی شان الوهیت و ربوبیت است و نیز

کارهای مکلفین از اقامت حدود و جهاد اعدا و تجهیز جیوش و تقسیم غنائم و خمس و فی ترویج احکام و غیر ذلک وابسته بوجود رئیس عام است پس باید که نصب او نیز بر مکلفین واجب باشد زیرا که مقدمه واجب بر کسی واجب میشود که واجب بر ذمه اوست نه بر دیگری مثلاً وضو و ستر عورت و استقبال قبله و تطهیر ثياب و مکان همه بر ذمه مصلی است نه بر ذمه خدا پس نصب امام که مقدمه واجبات بسیار است و آنهمه بر ذمه مکلفین اند نیز بر ذمه مکلفین واجب باشد نه بر ذمه خدا بلکه اگر بتامل نظر کنیم معلوم توانیم کرد که نصب امام از جانب خدا متضمن مفاسد بسیار است زیرا که آرای عالمیان مختلف و خواهش نفوس ایشان متفاوت پس در تعیین شخصی بلکه اشخاصی چند برای تمام عالم در جمیع ازمنه بقاء دنیا موجب برانگیختن فتنه ها و کثرت هرج و مرج منجر بتعطیل امر امامت و غلبه متغلبین و خمول و تقیه آن اشخاص بلکه در معرض هلاکت انداختن ایشان و همیشه خایف و مختفی بودن آن اشخاص است چنانچه در حق جماعه که اعتقاد امامت دارند همین قسم واقع است پس نصب امام را لطف گفتن و آنرا بر ذمه خدا واجب دانستن سخنی است که عقل سرسری آنرا باور میکند و بعد از تامل هرگز تجویز نمیکند و اگر نصب امام لطف باشد بشرطی باشد که امام را تایید و اظهار و غلبه و کبت مخالفین و معاندین نیز همراه باشد و الا مفاسدی که مذکور شد دست بگریبان اند و چون تایید و اظهار اصلاً در میان نیست لطف بودن آن صریح مخالف عقل است و آنچه بعضی از علماء امامیه در جواب این سخن گفته اند که وجود امام لطفی است و نصرت او و تصرف دادن اولطفی دیگر است و عدم تصرف ایمه از جهت فساد بندگانست که ایمه را باین مرتبه اخافت و تهدید نمودند که بر جان خود خایف شده از اظهار امامت پهلوی تهی کردند و رفته رفته امام وقت غیبت کبرا اختیار نمود و غیر از نام ازو نشانی پیدا نیست و چون نصرت او را بندگان بسبب سوء اختیار خود ترک کرده باشند بر ذمه خدا چه قباحت لازم می آید و استتار و خوف سنت انبیا و اوصیاست آنحضرت صلی الله علیه وسلم نیز در غار بخوف کفار مستتر بوده اند پس درین جواب سراسر غفلت و چشم پوشی است از مقدمات

ماخوذه در اعتراض زیرا که معترض میگوید که وجود امام بشرط تصرف لطف است و بدون تصرف و نصرت متضمن مفسد کثیره حالا بر ذمه مجیب آنست که آن مفسد را دفع کند و الا بیهوده سرائی کرده باشد و درین جواب دفع آن مفسد را مطلقا تعرض نه کرده و آنچه گفته است که بندگان ترک نصرت او نموده اند نیز غیر مسلم است زیرا که هیچ یک از مورخین اهل سنت و شیعه خصوصا زیدیه و واقفیه و ناسیه و فاطحیه نه نوشته و ذکر نکرده که کسی از ملوک و سلاطین اخافت امام وقت کرده باشد و نیز اخافتی که موجب استتار است اخافت بقتل است و در حق ایمه آن خود موجب استتار بلکه موجب خوف هم نیست زیرا که ایمه به اختیار خود می میرند و چون موت ایشان به اختیار ایشان باشد دیگر خوف از قتل وجهی ندارد چنانچه این قاعده را کلینی در کافی به روایات بسیار ثابت کرده و بای علیحه برای این مسئله عقد نموده و نیز ایمه به غیر از امر الهی چیزی نمیکنند پس لابد اختفای ایشان نیز به امر الهی خواهد بود و چون امر الهی به اختفا آمد و آن اختفا قریب بهزار سال کشید و دین و ایمان بحدی در هم و بر هم شد که اصلا اصلاح پذیر نماند دیگر لطف را چه گنجایش.

و نیز گوئیم که اگر اختفا بنا بر اخافت بامر الهی واجب باشد لازم آید که انبیا و اوصیائی که مستتر و مخفی نشدند تارک واجب باشند مثل حضرت زکریا و یحیی و امام حسین علیهم السلام معاذ الله من ذلک و اگر واجب نباشد بلکه مندوب یا مباح شود لازم آید که جماعه مخفی و مستتر ترک واجب که تبلیغ احکام و اقامت دین است برای مندوب یا مباح کرده باشند و هو افحش من الاول و اگر امر الهی مختلف آمده در حق تارکین بطریق ندب یا اباحت و در حق مستترین بوجوب و فرضیت لازم آید که حق تعالی ترک اصلح کرده باشد در حق احد الفریقین و هو ایضا باطل عند الشیعه و نیز گوئیم که اختفا اگر از قتل است پس قتل خود موجب خوف نمی شود در حق ایمه لما مر من ان الائمه یموتون باختيارهم و اگر از ایدای بدنی است لازم آید که ایمه فرار از عبادت مجاهده و اجر جزیل صبر و مشقت نموده باشند زیرا که تحمل اذیت و مشقت در راه خدا اجرها دارد و جهاد سراسر مشقت و اذیت است و درجات

عالیات مجاهدین مسلم الثبوت است حالانکه ایمه از اعظم عباداند و عبادت ایشان در هر باب اعلی و اتم از عبادات سایر ناس است علی الخصوص اختفاء صاحب الزمان را خود اصلا وجهی نیست زیراکه اورا یقین معلوم است که من تا نزول عیسی بن مریم زنده ام هیچکس مرا نمی تواند کشت و من مالک شرق و غرب زمین خواهم شد پس بکدام وجه از طعن و تشنیع و تخویف و تکذیب مخالفین می ترسد و چرا بر ملا دعوت نمیکند تا مشقت ایدای ایشان بر دارد و چرا مخالفت میکند با ایمه ماضیین خصوصا با امام حسین صابر که آنها را ظلمه و فجره بیش از حد ترسانیدند بلکه نوبت بقتل و خون رسانیدند و آنها نه ترسیدند و امر بالمعروف و نهی عن المنکر بجا آوردند حالانکه آنها را طول عمر خود معلوم نبود و تسلط خود نیز معلوم نبود محض اداء للواجب و طلبا لمرضاة الله تعالی بدن و مال و عرض خود را در راه خدا نثار کردند و آنچه شریف مرتضی در کتاب تنزیه الانبیا و الائمة باین سخنان که خیلی قریب بعقل اند متنبه شده گفته است که فرق است در میان صاحب الزمان و در میان آباء کرام او که مشارالیه است بانکه مهدی قایم است و صاحب سیف و سنان و قاهر اعدا و منتقم از مخالفین و مزیل ملک و دولت آنها اوست پس اورا خوفی است که دیگران را نبود کلامی است شبیه به هذیان مجانین یا خرافات لعابین زیراکه خوف قتل البته منتقی است لما مرمرا و اورا به یقین معلوم است که مرا کسی نخواهد کشت و ملاقات با عیسی بن مریم خواهم نمود و امامت نماز او خواهم کرد و با دجال مقاتله خواهم کرد و مردم را بعبادت خدا طوعا و کرها خواهم چسبانید و انتقام واجبی از اعداء خود و اعداء اسلاف خود خواهم گرفت و بعد ازین همه بخود حتف الانف خواهم مرد پس این موجبات امن و اطمینان را بخاطر نمی آرد و بواعث خوف را که محض موهوم اند پیش نظر دارد حالانکه آن بواعث هم خلاف واقع اند زیراکه صاحب الزمان را که امام است البته علم ماکان و ما یكون حاصل خواهد بود و الاقل از زبان کسی که درین غیبت از شیعه به او میرسد شنیده باشد که مخالفین او هرگز دعوی مهدویت او را پیش از هزار سال بلکه زیاده قبول نخواهند داشت زیراکه نزد مخالفین از مسلمات است که

ظهور الایات بعد المائتین یک هزار و دوصد از هجرت می باید بگذرد بعد ازان علامات قیامت شروع خواهند شد و نیز مخالفین او میگویند که مهدی سرصد خواهد بر آمد نه در اوسط آن و قریب بخروج عیسی بن مریم خواهد بود نه بفاصله ازان و او را ابر سایه خواهد کرد نه سردابه من سر من رای و مخرج او حرم شریف مکه است نه سر من رای و دعوی امامت در عمر چهل سال خواهد کرد نه در حالت صغر و نه در اوان شیخوخت پس اگر در علامات و امارات مذکوره خلاف کرده براید و در وقتی از اوقات مردم را در رنگ علما و مشایخ دعوت بدین و احکام شریعت بکند و خوارق عادات و معجزات نماید یقین است که کسی متعرض حال او نخواهد بود لا اقل شیعه که بدل و جان خواهان این روزند و از خدا این مراد را می خواهند و نیز او را خبر رسیده باشد که باقریه دعوی میکنند که مهدی موعود باقر است و ناوسیه دعوی میکنند که مهدی موعود جعفر صادق است و ممطوره میگویند که موسی بن جعفر است و این دعاوی در تمام امت شایع و ذایع شد و هیچکس دنبال یکی ازین بزرگواران بابت مهدویت نیافتاد و نه ترسانید او را چرا می ترسانیدند و سید محمد جونپوری در هندوستان بیانگ بلند ادعای مهدویت نمود و جماعه کثیر از افاغنه دکهن و راجپوتان خود را مهدویه لقب کرده اتباع او کردند و هیچکس آنها را قتل و سیاست نه کرد خصوصا در تمام الف از هجرت خیر البشر که در عراقین و خراسان تسلط صفویه رو داد و در دکهن سلاطین بهمنیه و عادل شاهیه که در نهایت مرتبه غلو تشیع داشتند بهم رسیدند و در هند و سند و بنگاله دران عهد که سلطنت جهانگیر پادشاه بود و نور جهان بیگم و اقارب او در معنی سلطنت میکردند و همه از مردم عراق و خراسان بودند و وزرا و امرا و صوبه داران در همین مذهب غلو تمام داشتند آنوقت را چرا از دست داد و خروج نفرمود و اولیاء خود را محض بنابر توهم از خانان ماوراء النهر و قیاصره روم از فایده و لطف محروم داشت و او را چه ضرور بود که اول بطریق ظفره در بخارا و سمرقند یا در اسلامبول ظهور نمایند که خوف این مردم باشد اینهمه اقطار وسیعه و ممالک فسیحه چه بروی تنگی میکرد و آنچه شریف مرتضی ذکر کرده که در ابتدا بر

اولیاء خود ظاهر و از اعداء خود مستتر بود و چون امر طلب شدید شد از دشمن و دوست پنهان شد تا دوستان نادان خبر او را فاش نه کنند و موجب بر غلانیدن دشمنان نشوند کلامی است که ناواقفان فن تاریخ را بان فریب توان داد واقفان این فن استهزا و تمسخر می نمایند هیچ یک از مورخین در تاریخ خود ننوشته که جماعه در طلب محمد بن الحسن العسکری جاسوسی کرده و درون خانه ها در آمده باشند با حرف تلاش ایشان در آن زمان در بغداد و سر من رای بر زبان خلائق افتاده باشد یا خلیفه و امرا و ملوک آن عصر را این دغدغه بخاطر رسیده باشد غیر از علماء اثناء عشریه که در مقام توجیه غیبت آن بزرگ این احتمالات موهومه ذکر میکنند کسی واقف این امر نیست بلکه تا حال از روی تواریخ این هم به ثبوت نرسیده که در خانه امام حسن عسکری صبیی چنین و چنان پیدا شد و آنرا مردم مهدی موعود دانسته در پی ایذا و قتل او افتادند حاشا و کلا و مع هذا غیبت کبری بعد از هفتاد و چند سال از غیبت آن بزرگوار واقع شده و درین مدت دراز خلفا و ملوک و امراء آن عصر همه منقرض گشته بودند و دولتها بر هم شده و کدام عاقل باور میکنند که طفلی چهار پنج ساله ادعاء امامت نموده باشد و معجزه بر وفق دعوی ظاهر نموده و ملوک و امراء آنوقت او را تکذیب و تخویف نموده در پی ایذاء او افتاده جابجا جاسوسان تعیین کرده و یکی مر دیگری را وصی این کار ساخته باشد تا قرنهای سالها بگذرد و جانشینان آن خلفا و ملوک از طلب او دست باز نداشته باشند بلکه شدت در طلب و تجسس بعمل آورده باشند دران صورت عذر اختفاء و غیبت کبری مسموع می شد و باز هم در زمانی که هیچکس طالب ایذاء آن امام عالی مقام نبود مثل زمان دولت صفویه بلکه از که تامه همه بجان و دل مشتاق دیدار آن عالی مقدار باشند و جان و مال خود را نثار مقدم همایونی آن محبوب دلها نمایند و همه متفق الکلمه ناله و شیون بنیاد نهند و فریاد و فغان کنند که ای زمان بفریاد ما رس و ما را بدیدار خود مشرف ساز و آن جماعه در کثرت و عدد بیش از ریگ بیابان و برگ درختان باشند بتوهم چندی از اوباش تورانیه و رومیه این قدر جبن نمودن و هرگز خود را ظاهر نه کردن بلکه روز بروز زیاده بر ما

مضی در تستر و اختفا کوشیدن منافی منصب امامت که سراسر مبناء او بر شجاعت و دلیریست خواهد بود با وجودیکه اصلاً خوف جان ندارد و طول عمرش معلوم خودش بالقطع است و نیز امام را علم ماکان و ما یكون نزد اثنا عشریه ضروریست پس این همه اشتیاق فرق شیعه در بلاد عراقین و خراسان و هند و سند خصوصاً بلاد پورب و بنگاله و دکهن و لکهنوء و فیض آباد مفصل او را معلوم خواهد بود و مقدار کثرت افواج و پلتن های ساختگی اینها با فرنگیان و ثونچانه و آلات حرب که معتقدان و مخلصان او دارند نیز نزد او ظاهر و با وصف این همه خود را مخفی داشتن بتوهم آنکه مبدا مثل مرزا مظهر مرحوم کسی بدنما قصد کشتن من نماید گوئیم نتواند کشت که مقدر نیست بر چه چیز حمل توان کرد و در هر امه و هر دین صالحان و انبیا و اوصیا گذشته اند و مخالفین و معاندین آنها در پی ایذا افتاده بلکه هتک عرض و نقصان بدن و اتلاف نفس شان کرده و انها تن به بلاکشی در رضای الهی داده و صبر را پیش نهاد همت خود ساخته و استتار و اختفا و فرار اختیار نه کرده قوله تعالی (وَكَأَيِّنْ مِنْ نَبِيٍّ قَاتَلَ مَعَهُ رِبِّيُّونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ (۱۴۶) (آل عمران) حالانکه موت شان به اختیارشان نبود و به طول عمر و غلبه و تسلط خود در کار یقین نداشتند و از عجایب امور دین است که شیعه قاطبه حزن صدیق اکبر را که بر نفس نفیس جناب پیغمبر صلی الله علیه وسلم بود از دست کفار و هنوز بشارت (يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ (۶۷) (المائدة) به گوش هوشش نه رسیده محل طعن گرفته و دلیل جبن او قرار داده اند و این خوف شدید را که به مراتب از حدود جبن آنطرف رفته در امام زمان بزعم خود ثابت میکنند و متنبه نمی شوند که چه میکنیم حزن دیگر است و خوف چیز دیگر و جبن چیز دیگر وراء این هر دو قال ابن المطهر الحلّی الجبان لا يستحق الامامه و فی الواقع چنین است که مقاصد امامت ازو بحصول نمی انجامد اما حزین بلکه خایف را نیز از استحقاق امامت دور افکندن تشبیه بر پای خود زدن است روی الاخباریون کلهم من الامامیه عن ابی حمزه عن علی

بن الحسین علیه السلام قال ابو حمزه قال لی علی بن الحسین کنت متکئا علی الحائط و انا حزین متفکر اذ دخل علی رجل حسن الثیاب طیب الرائحه فنظر فی وجهی ثم قال ما سبب حزنک قلت الخوف من فتنه ابن الزبیر قال فضحک ثم قال یا علی هل رایت احدا خاف الله قلم ینجه قلت لا قال یا علی هل رایت احدا سال الله فلم یعطه قلت لا ثم نظرت فلم ارقدامی احدا فعجبت من ذلك فاذا بقائل اسمع صوته و لا اری شخصه یقول یا علی هذا الخضر و درین خبر چند فایده حاصل شد اول آنکه حزن و خوف اعدا امارت جبن نیست و الا حضرت سجاد مستحق امامت نمی شد بدلیل ما ذکره الحلّی و هو باطل بالاجماع دوم آنکه ایمه نیز در بعضی اوقات محتاج تذکیر و تنبیه و ارشاد خضر علیه السلام بوده اند و خضر را منصب تذکیر و تعلیم و تنبیه ایمه حاصل است پس افضلیت ایمه بر خضر ثابت نشده و خضر بالاجماع مفضل است از انبیا یا مثل سائر انبیاست پس افضلیت ایمه بر انبیا نیز ثابت نشد و آنچه از حکایت غار و استتار سیدالابرار از خوف کفار دران مذکور کرده پس کلامی است بموقع زیراکه استتار و اختفاء پیغمبر نه بنابر اخفاء دعوی نبوت و کتمان دعوت بود بلکه از جنس توریه در حرف بود که کفار بر مقصد او مطلع نشوند و از هجرت ممانعت نمایند و سر راه نگیرند و این هم تا سه شب بود چون کفار از تفحص و تفتیش سیر شدند و نشانی نیافتند بسمت طیبه منوره هجرت فرمود این تستر و اختفا را مقیس علیه آن تستر و اختفا گردانیدن بر چه چیز حمل توان کرد دعوت و تبلیغ احکام و اظهار نبوت درین اخفاء سفر کدام یک بر هم شد تا قیاس صحیح باشد اینک کتب سیر و تواریخ طرفین موجوداند چه ایذاها و مشقتها بدنی و عرضی که از دست کفار نگونسار بانجناب نرسید و از اظهار کلمه الحق هیچگاه ساکت نشد و با قطع نظر ازین همه فرقی است واضح که بر هیچ عاقل پوشیده نمی تواند ماند در میان اختفائی که مقدمه ظهور و خروج باشد و اختفائی که لازمه آن گمنامی و خمول و ترک دعوی باشد اختفاء سیدالابرار تا سه شب کاری کرد که بیخ و بن معاندان برکنند و سواد موافقین را اضعاف مضاعف ساخت پس اختفاء کذائی خود از باب تدبیرات و حیل است که ارباب عزم و

خروج در ابتداء امر بعمل می آرند و آنرا بهترین اسباب تتمیم مراد خود می شمارند نه اختفائی که بزعم شیعه صاحب الزمان اختیار نموده که صریح ازان جبن و فرار از دعوی و دفع تهمت امامت از خود می تراود و درین غیبت دراز کدام فرقه را با خود مسخر ساخت و کدام ملک را از خود کرد و اگر صاحب الزمان بجای سه شب سه صد سال و عوض غار ثور سردابه سر من رای و در بدل مدینه منوره دار المومنین قم و دارالایمان کاشان و بجای انصار پیغمبر شیعه فارس و عراق که بهزاران مرتبه در کثرت و سامان بر انصار زیارت دارند در خواست میکرد که من درین صورت پروبال خود را فراهم آورده برای اصلاح حال امت خروج خواهم کرد اهل سنت و دیگر مسلمین تحمل این شرایط هم میکردند که رتبه امام دون رتبه پیغمبر است قیامت اینست که هزار سال گذشت و مهلت دراز یافت و اکثر بلاد اسلام در مذهب تشیع در آمدند و شهرهای وسیع با فضا دردست اولیاء اوست که هر یکی ازانها رشک جابر صبا و جا بلقا و حیرت مینوارم است و انصار و اعوان او قوتی گرفتند که هیچ مذهب را این قوت حاصل نیست بازهم میل خروج بلکه خیال ظهور ندارد و روز بروز در تستر و اختفا ترقی میفرماید ازین امام دشوار پسند که امت را در اول تکالیف تحمل ما لایطاق میکند چها کشیدنی است این امامت نشد قیامت شد بنابرین امور شیخ الشیعه المتاخرین مقداد صاحب کنز العرفان طریق شریف مرتضی و دیگر متقدمین را گذاشته راه دیگر پیموده و گفته که انما کان الاختفاء لحکمه استاثرها الله تعالی فی علم الغیب عنده و ظاهر است که این ادعا مجرد است در هر چیز که مناقض لطف باشد می توان مثل آن گفت که لعل فی ذلک حکمه استاثرها الله تعالی فی علم الغیب عنده فلا یتثبت اللطف فی شیء من الاشیاء مثل بعث الرسل و نصب الامام و غیر ذلک و بسبب این احتمال سر رشته کلام شیعه تمام بر خواهم شد زیرا که مبنی ادله ایشان بر همین حرف است که فلان امر لطف است و اللطف واجب علی الله تعالی این مبحث را نیک تامل باید کرد و دست و پا زدن این فریق درین لجه مرد آزمای باید دید و ازانجا بکمال عقل و کیاست ایشان پی باید برد و الله یحق الحق و هو یمهدی السبیل.

عقیده دوم آنکه امام باید که ظاهر باشد نه مخفی مذهب اهل سنت همین است که ظهور را شرط امامت دانند و شیعه منکر این شرط اند و درین انکار مخالف عقل و نقل واقع شدند اما عقل پس برای آنکه غرض از نصب امام اقامت حدود تعزیرات است و تجهیز جیوش و عساکر و حمایت بیضه اسلام و محافظه انتظام و اعلاء شعائر شرع و اسلام و تنفیذ اوامر و احکام و سیاست مردم بر قبایح و آثام و تعیین عمال و قوام و این امور بدون ظهور امام و غلبه او و قهر او بر مفسدین و القاء رعب او در دلها و اقبال و دولت او میسر نمی شود و اگر این چیزها حاصل نشود پس نصب امام و عدم او برابر است و عبث محض در کارخانه خدای محال و اشتراط ظهور در امام بحدی نزد عقل ظاهر است که مجوسیان بیدین نیز این را می دانستند چه جای اهل ملل فردوسی در شاهنامه از آنها نقل میکند.

بیت:

نزید بهر پهلوی تاج و تخت * بیاید یکی شاه فرخنده بخت

که باشد برو فره ایزدی * بتابد زگفتار او بخردی

الی آخر ما قال و اما نقل فمن الكتاب قوله تعالى (وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ) (النور) و قوله تعالى (لَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ) (الحج) پس معلوم شد که غرض از استخلاف تمکین دین مرضی و امن اهل خیر و صلاح و اقامت نماز و جمعه و جماعه و اعیاد و تحصیل زکوه و صدقات و تقسیم آن بر فقراء و امر بالمعروف و نهی عن المنکر که کتاب الجهاد و کتاب الاحتساب و کتاب الحدود و القصاص و الجنایات شرح و بسط این دو کلمه اند و امثال این

امور میباشد و قوله تعالى (أَلَمْ تَرَ إِلَى الْمَلِكِ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَى إِذِ قَالُوا لِنَبِيِّ لَهُمْ ابْعَثْ لَنَا مَلِكًا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ أَلَّا تُقَاتِلُوا قَالُوا وَمَا لَنَا أَلَّا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ أُخْرِجْنَا مِنْ دِيَارِنَا وَأَبْنَائِنَا فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ تَوَلَّوْا إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ (۲۴۶)) (البقره) معلوم شد که جهاد فی سبیل الله مقصود از نصب پادشاه است و قوله تعالى (وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أَئِمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُوا وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يُوقِنُونَ (۲۴)) (السجده) معلوم شد که هدایت مردم و مشقتهای مخالطت اینها کوارا کردن و بران صبر ورزیدن از لوازم امامت است و قاعده عقلیه است که الشی اذا خلا عن مقصوده لغی و نیز نزد اهل عقل مقرر است که الشی اذا ثبت بلوازمه و من اقوال العتره ما صح عن امیر المومنین بل تواتر عنه انه قال (لابد للناس من امام بر او فاجر يعمل فی امره المومن و يستمتع فیها الکافر و يبلغ فیها الاجل و یا من فیها السبل و یؤخذ به للضعف من القوى حتی یستریح بر و یستراح من فاجر) کذا فی نهج البلاغه و این کلام را بر تقیه حمل نتوان کرد زیرا که در نهج البلاغه مذکور است که قاله لم سمع قول الخوارج لا امره و در مقابله خوارج کدام محل تقیه بود.

عقیده سیوم آنکه امام را معصوم بودن از خطا در علم و اجتهاد ضرور نیست و نه امتناع صدور گناه ازو شرط امامت است آری در وقت نصب باید که مرتکب کبایر و مصر بر صغایر نباشد که معنی عدالت است و همین است مذهب اهل سنت و شیعه خصوصاً امامیه و اسماعیلیه گویند که عصمت از خطا در علم و از گناه در عمل بمعنی امتناع صدور که خاصه انبیاست شرط امامت است و این عقیده ایشان مخالف کتاب و عتره است اما الکتاب فقوله تعالى (وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا قَالُوا أَتَى يَكُونُ لَهُ الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ بِالْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِنَ الْمَالِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ وَاللَّهُ يُؤْتِي مُلْكَهُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ (۲۴۷)) (البقره) پس طالوت امام مفترض الطاعه بود بنصب الهی و بالاجماع معصوم نبود بلکه آخرها معامله که با حضرت داود کرد در عدالت او قدح میکند چه جای عصمت و قوله تعالى (وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَأِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً قَالُوا

أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ (۳۰) (البقره) پس حضرت آدم قبل از نبوت امام و خليفه زمين بود بالا جماع مصدر گناه شد قوله تعالى (فَأَكَلَا مِنْهَا فَبَدَتْ لَهُمَا سَوْآتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ وَعَصَى آدَمُ رَبَّهُ فَغَوَى) (۱۲۱) (طه) و اين قصه در زمان امامت و خلافت بود نه در زمان نبوت بدليل قوله تعالى (ثُمَّ اجْتَبَاهُ رَبُّهُ فَتَابَ عَلَيْهِ وَهَدَى) (۱۲۲) ثم (طه) و اما اقوال العتره فقد سبق آنفا ما فى نهج البلاغه من قول امير المومنين لابد للناس من امير بر او فاجر الى آخره و نيز در كافى كلينى بروايت صحيحه مروي است كه حضرت امير بياران خود مي فرمود كه لا تكفوا عن مقاله بحق او مشوره بعدل فاني لست امن ان اخطى الى آخره و سيحى نقله انشاء الله تعالى فى باب المطاعن و شيعة را نمى رسد كه فرموده حضرت امير را بر مشوره دنياوى حمل نمايند و از قبيل انتم اعلم بامور دنياكم انگارند زيراكه حضرت امير دو لفظ فرموده است عن مقاله بحق او مشوره بعدل اگر لفظ اخير را برين معنى حمل نمايند لفظ ديگر را كجا خواهند انداخت و نيز صاحب الفصول و غيره از اماميه روايت كرده اند عن ابى مخنف انه قال قال كان الحسين ابن على يبدى الكراهه لما كان من اخيه الحسن من صلح معاويه و يقول لو جز انفى كان احب الى مما فعله اخى و چون احد المعصومين ديگرى را تخطيه كند خطا يكى از معصومين ثابت شد لاستحاله اجتماع النقيضين و نيز در صحيفه كامله كه از حضرت سجاد بطريق صحيحه نزد اماميه مرويست ثابت است قد ملك الشيطان عنانى فى سوء الظن و ضعف اليقين و انى اشكو سوء مجاورته لى و طاعه نفسى له و ظاهر است كه اين كلام بر هر دو تقدير صدق و كذب منافى عصمت است و چون تمسك اماميه و اسماعيليه درين عقیده محض شبهات عقليه است ناچار آن شبهات را نيز وارد كنيم و بر محل تغليط خبردار سازيم شبهه اول آنكه اگر امام معصوم نبود تسلسل لازم آيد زيراكه محوج بنصب امام جواز خطا بر امت است در علم و عمل پس اگر بر او نيز خطا باشد محتاج شود بامام ديگر و هلم جرا الى غير النهايه گوئيم لا نسلم كه محوج جواز خطاست بل اغراض المذكوره اند اعنى تنفيذ الاحكام و درء المفساد و

حفظ بیضه الاسلام و در حصول این اغراض عمصت ضرور نیست اجتهاد و عدالت کفایت میکند و چون بر او و بر هر مقلد او در صورت خطا در اجتهاد مواخذه نباشد جواز خطا و عدم جواز آن برابر شد سلمنا لکن لانسلم التسلسل بل یتهی الی النبی المعصوم بالاتفاق سلسله اخذ ه و اقتداء سلمنا لیکن این شبهه منقوض است بمجتهد جامع شروط که نزد امامیه در غیبت امام نایب امام است حالانکه معصوم نیست بالاجماع پس خطا بر او جایز باشد فما هو جوابهم فیه فهو جوابنا فی الامام شبهه دوم گویند امام حافظ شریعت است اگر بروی خطا جایز باشد حفظ شریعت چه گونه تواند نمود گوئیم لا نسلم که او حافظ شریعت است بلکه مروج احکام شرعیه است و منفذ اوامر و نواهی و حفظ شریعت وابسته بوجود علما است قوله تعالی (إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يَحْكُمُ بِهَا النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا لِلَّذِينَ هَادُوا وَالرَّبَّانِيُّونَ وَالْأَحْبَارُ بِمَا اسْتُخْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ وَكَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءَ فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ وَخَشَوُا اللَّهَ وَآيَاتِي تَمَنَّا قَلِيلًا وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ (۴۴) (المائدة) و قوله تعالی (مَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ يُؤْتِيَهُ اللَّهُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا عِبَادًا لِي مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ كُونُوا رَبَّانِيِّينَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ الْكِتَابَ وَبِمَا كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ (۷۹) (آل عمران) و نیز در زمان فترت امام چون حفظ شریعت نزد امامیه نیز بوجود علماست و همچنین در غیبت او بلکه در حضور او نیز باشد قال ابن مطهر الحلی فی کشکول الکرامه ان حصل بین الامام المتصل بالنبی المتصل بالله فتره من الزمان الی وصی آخر حفظ الله تلك الوصیه برجال من المومنین سلمنا لیکن امام حافظ شریعت است بکتاب و سنت و اجماع امت نه بنفس خود بالذات و درین امور ثلثه خطا جایز نیست و آنچه ورای این امور ثلثه است مجتهدات است داخل در صلب شریعت نیست حفظ او چه ضرور سلمنا لیکن این شیعه منقوض است بمجتهد نایب که او نیز در زمان غیبت حافظ است پس باید که معصوم باشد و هو باطل بالاجماع و این هر سه شبهه را معارضه نیز کرده اند بآنکه اگر وجود امام معصوم ضروری بود بجهه امن از خطا باید که در هر اقلیم بلکه در هر شهری وجود چنین شخصی ضروری بود زیراکه وجود یک شخص معصوم مستلزم امن از خطا نمی

تواند شد زیرا که مکلفین در مشارق ارض و مغارب آن منتشر اند و هر یک بحاجات خود گرفتار حضور همه نزد امام از محالات عادیه است و اگر امام در هر شهری نایبی را نصب نماید پس بحکم فقدان عصمت خطا بران نایب جایز خواهد بود و بسبب بعد مسافت امام بران خطا مطلع نمی تواند شد خصوصا در حوادث یومیه و وقایع غیر قاره که تا تدارک خطا کار شده میرود ثم علی الخصوص در زمان غیبت کبری و بر تقدیری که مطلع هم شد پس تنبیه بران خطا نمی تواند کرد مگر بفرستادن رسولی یا کتابی و رسول را عصمت لازم نیست پس مامون نباشد از خطا و در خطوط جعل و تبلیس جاریست و احتمال خطا موجود و مع هذا نایب را فهم مراد امام از عبارت کتاب و تعبیر رسول بغیر اعمال قواعد رای و قیاس ممکن نخواهد شد و آن همه مظنه خطاست پس امن از خطا بغیر نصب معصوم در هر قطری از اقطار حاصل نمی تواند شد.

عقیده چهارم امام را لازم نیست که منصوص باشد از جانب خدا زیرا که نصب او بر ذمه مکلفین واجب است که وقت حاجت بر وفق مصلحت آن وقت یکی را از خود رئیس سازند پس تعیین آن رئیس مفوض بصواب دید ایشان باشد تا در اطاعت او قصور نکند و مثل مشهور را که نواخته را نباید انداخت ملحوظ دارند و اگر از جانب خدا منصوص شود مثل سایر احکام شرعیه در نصب او هم مدهانت و مساهلت بوقوع خواهد آمد و اغراضی که در نصب امام به منظور است ضایع خواهند شد و اگر نص الهی در حق مکلفین کافی می بود در اطاعت و عمل قرآن چه کمی داشت و حدیث پیغمبر صلی الله علیه وسلم چه نقصان نصب امام برای همین است که در احکام شرعیه مساهلت رو ندارد و طوعا و کرها مردم را از جاده شریعت بیرون رفتن ندهد اگر خود امام هم در جمله احکام شرعیه داخل می شد مثل سایر احکام محل مدهانت و مساهلت میگشت پس اصلح در حق مکلفین همین است که تعیین رئیس را بعقل ایشان واگذارند و امامیه گویند که نصب امام بر خدا واجب است پس می یابد که امام منصوص باشد از جانب خدا و این عقیده مخالف عقل و نقل است امام عقل پس گذشت و اما

نقل پس از انجهدت که حق تعالی جابجا در حق بعضی فرق از بنی ادم مثل بنی اسرائیل و غیر ایشان میفرماید (وَجَعَلْنَاهُمْ أُمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ فِعْلَ الْخَيْرَاتِ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ وَكَانُوا لَنَا عَابِدِينَ (۷۳) (الانبیاء) (وَتُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتُضِعُوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ أَئِمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ (۵) (القصص) و نیز می فرماید (وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَعَلَ فِيكُمْ أَنْبِيَاءَ وَجَعَلَكُمْ مُلُوكًا وَآتَاكُمْ مَا لَمْ يَأْتِ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ (۲۰) (المائدة) و نیز می فرماید (هُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ فِي الْأَرْضِ فَمَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ إِلَّا مَقْتًا وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ إِلَّا خَسَارًا (۳۹) (فاطر) و در هیچ یکی از ائمه و ملوک و خلفا آنفرقه ها نص نبود بلکه اهل حل و عقد آنفرقه با عقل و تدبیر خود شخصی را بریاست مقرر می کردند یا بشوکت و غلبه مسلط می شد و همه در اطاعت او و انقیاد می در آمدند پس معلوم شد که معنی امام گردانیدن و خلیفه ساختن همین است که الله تعالی در دلهای مردم آن عصر که ساخته و پرداخته آنها اعتبار دارد القا فرماید که فلانی را رئیس سازند یا بتائید آسمانی و اقبال غیبی او را بر خلائق مسلط کند اگر او لیاقت این کار دارد امام عادل است و الا امام جائز.

عقیده پنجم آنکه امام را لازم نیست که عند الله افضل از جمیع اهل عصر خود باشد زیرا که طالوت را حق تعالی بنص خود خلیفه ساخت حال آنکه حضرت شمویل و حضرت داوود موجود بودند و بلا شبهه ازو افضل آری اگر نصب رئیس به بیعت اهل حل و عقد باشد می باید که نصب افضل کنند در ریاست و شرایط سرداری نه در امور دیگر آری بسا ولی کامل و عالم متبحر و سید اصیل الطرفین که از وی امور سرداری یک خانه سرانجام نمی تواند شد درینجا فضیلتی دیگر می یابد. باید دانست که این هر سه شرط را امامیه برای آن افزوده اند که نفی امامت خلفاء ثلثه نزد اهل سنت نه معصوم اند و نه منصوص علیه و در فضیلت هم گنجایش بحث بسیار است پس مناسب آن بود که مجاراه مع الخصم ما این شرط را نیز

بالاستقلال ذکر نکنیم و در ضمن اثبات امامت ابوبکر صدیق رضی الله عنه این شرط را از بیخ برکنیم لیکن چون این مسایل را در کتب امامیه همه اول شرایط گردانیده اند و دران کلام طویل نموده ناچار بمتابعت ایشان درینجا جدا جدا بحسب مقتضای مقام نفی این شرایط کرده شد و کلام مستوفی را در همان جا منتظر باید بود.

عقیده ششم آنکه امام بعد از رسول بلافاصله ابوبکر صدیق است همین است مذهب اکثر اهل اسلام و شیعه متفرد اند بانکار این عقیده و قدر مشترک در جمیع فرق شیعه آنست که امام بعد از رسول بلافاصله جناب امیر است و ابوبکر غاصب بود بتغلب و حيله امیر را منصب امامت دفع نمود و خود بران قایم شد و این عقیده مجمع علیه جمیع فرقه شیعه است اگر اختلافی با هم دارند در مابعد حضرت امیر دارند و اهل سنت گویند که حضرت امیر در وقت بیعت با او امام بود نه قبل ازان آری استحقاق امامت از حضور پیغمبر صلی الله علیه وسلم داشت چنانچه خلفاء ثلثه نیز در این استحقاق شریک او بودند و بعد از امیر حضرت امام حسن امام بود و بعد از حضرت امام حسن دیگر ائمه اطهار استحقاق امامت داشتند لیکن چون با ایشان بیعت اهل حل و عقد واقع نشد و اثر ایشان به سبب غلبه شغل باطن و تعلیم علم درخواست این معنی هم نکردند بالفعل امام نشدند و نیز باید دانست که امامت نزد اهل سنت به معنی پیشوائی در دین نیز اطلاق کنند و بهمین معنی امام اعظم را و امام شافعی را که فقه پیشوا بودند و امام غزالی و امام رازی را که در عقاید و کلام و نافع و عاصم را که در قرائت امام بودند امام گویند و ائمه اطهار در جمیع این فنون پیشوا بوده اند خصوصا در هدایت باطن و ارشاد طریقت که مخصوص بایشان بود باین جهت ایشان را اهل سنت علی الاطلاق ائمه دانند نه امامت که مرادف خلافت است و در خلافت نزد ایشان تصرف در زمین با وصف استحقاق و غلبه و شوکت و نفاذ حکم ضروریست و لهذا خلافت را منحصر در پنج شخص مذکور داشته اند و گاهی امامت بمعنی پادشاهت و ریاست نیز اطلاق کنند زیرا که پادشاه هر چند خوش سیرت نباشد لیکن در بعض امور دین مثل جهاد و تقسیم غنائم و اقامت جمعه و

اعیاد پیشوائی دارد پس این هر سه اطلاق را جدا جدا در ذهن خود محفوظ باید داشت هر چند رجوع اینهمه معانی بیک چیز است که من یقتدی به فی امر من امور الدین حتی امیر الحج و پیشوای نماز که نیز این معنی دارد امام است و چون پیشوای در دین در جمیع امور باشد ظاهرا و باطنا پس همین است خلافت حقه که منحصر در پنج شخص مذکور است و این اطلاق ایشان مآخوذ از استعمال قرآن مجید است که پیشوایان دین را کو بظاهر تصرف نداشتند ائمه فرموده اند (وَجَعَلْنَاهُمْ أُمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ فِعْلَ الْخَيْرَاتِ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ وَكَانُوا لَنَا عَابِدِينَ) (الانبیاء) و هرکس را تلقین این دعا فرموده (وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ وَاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا) (الفرقان) و در خلافت هر جا قید فی الارض ذکر نموده (وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ) (النور) (أَمْ مَنْ يُجِيبُ الْمُنْظَرُ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوءَ وَيَجْعَلُكُمُ خُلَفَاءَ الْأَرْضِ أَثَلَّةٌ مَعَ اللَّهِ قَلِيلًا مَا تَذَكَّرُونَ) (النمل) (وَهُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ الْأَرْضِ وَرَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ) (الانعام) الى غير ذلك من الايات.

و حضرت امام حسن را وجه مصالحه با معاویه و ترک خلافت با وجودی که استحقاق این امر در انوقت در ذات عالی صفات ایشان منحصر بود و در جانب مخالف بی استحقاقی ظاهر اینست که حضرت امام دانسته بود که زمان خلافت منقضی شده و وقت پادشاهی گزنده و دوره ظلم و بیدادی رسیده اگر من متصدی ریاست خواهم شد چون مقدر نیست منتظم نخواهد شد و فتنه و فساد و غصب و عناد در میان خواهد آمد و مصالحی که در امامت ملحوظ و منظورند یکسر فوت خواهند شد ناچار از ریاست آنوقت کناره گرفت و تقویض امر بمعاویه نمود که لایق ریاست آنوقت و این صلح و تسلیم بجهت قلت و ذلت وقوع نیافته زیرا که همراه امام فوج کثیر مستعد جانبازی های بودند و یک دل و یک رو در نصرت امام

ساعی لیکن چون مدت خلافت که همگی سی سال بود منقضی شده بود ترک این امر فرمود و آنچه صاحب فصول از امامیه نقل کرده که روءاء لشکر امام با معاویه در ساخته بودند و امام را بالیقین حال شان معلوم شده بود که اینها اراده فساد مصمم کرده اند که امام را گرفته حواله آن باغی نمایند افتراء محض است زیرا که خود امامیه در کتب خود خطبه حضرت امام را روایت کرده اند که آنجناب فرمود انما فعلت ما فعلت اشفافا علیکم و در خطبه دیگر که شریف مرتضی و صاحب الفصول هر دو آورده اند ثبت است که حضرت امام فرمود لما ابرم الصلح بینه و بین معاویه ان معاویه ان قد نازعنی حقالی دونه فنظرت الصلاح للامه و قطع الفتنه و قد کنتم بايعتمونی علی ان تسالموا من سالمی و تحاربوا من حاربی و روایت ان حقن دماء المسلمین خیر من سفکها و لم ارد بذلك الا صلاحکم و درین هر دو خطبه دلیل صریح است که تفویض و تسلیم ریاست و ملک و تصرف بسوی معاویه از راه بیچارگی و درماندگی نه بود بلکه بنابر رعایت مصلحتی که شایان حضرت امام همان بود این صلح فرمود و در خطبه ثانیه صریح اسلام فریق ثانی معلوم میشود زیرا که مصالحه با کفار و مرتدین بخوف فتنه جایز نیست بلکه ترک قتال و غلبه ایشان عین فتنه است قوله تعالی (وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةً وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ فَإِنْ انْتَهَوْا فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ) (البقره: ۱۹۳) و نیز سابق گذشت که صاحب الفصول و غیره از علماء امامیه روایت کرده اند عن ابی مخنف انه قال کان الحسین بن علی بیدی الکراهیه لما کان من اخیه الحسن من صلح معاویه و يقول لو جز انفی کان احب الی مما فعله اخی و این کلام حضرت امام شهید نیز دلیل صریح است برآنکه تفویض و تسلیم بنابر لاچاره گی و درماندگی نبود زیرا که حرکات اضطراری محل عتاب و شکایت نمی باشند قاعده مقرر است که الضرورات تبیح المحظورات و نیز درین کلام سعادت فرجام حضرت امام ثانی که از کتب شیعه مرویست دلیل است بر آنکه کراهیت فعل امام وقت و ناخوشی ازو ظاهر نمودن بنابر آنکه خلاف مصلحت معقوله خود هست قباحتی ندارد و نیز معلوم شد که اکابر دین را هم در رعایت مصالح وقت و حال اختلاف آرا واقع شده و منجر بناخوشی ها گشته و

موجب قدح در یکی از جانبین نه گردیده این دو قاعده عمده را بسیار به نفاست یاد باید داشت و هرگز از دست نباید داد که جاها بکار خواهند آمد و درین مقام باید دانست که بعضی از جهال امامیه از راه فرط عناد و تعصب گویند که نزد اهل سنت بعد از عثمان شهید امام معاویه بن ابی سفیان است و این کلامی است ناشی از کمال و قاحت و شوخ چشمی که دروغ گویم بر روی تو و الا هر جاهل فارسی خوان بلکه طفل دبستان که عقاید نامه فارسی اهل سنت را که نظم مولانا نورالدین عبدالرحمن جامی است خوانده یا دیده باشد یقین میداند که اهل سنت قاطبه اجماع دارند برآنکه معاویه بن ابی سفیان از ابتدای امامت حضرت امیر به غایت تفویض حضرت امام حسن باو از بغاه بود که اطاعت امام وقت نداشت و بعد از تفویض حضرت امام بدو از ملوک شد نهایتش اینکه ملوک نواحی را جدا جدا امام منصوب میسازد و آنها اتباع اوامر و نواهی میکنند و این ملک سلطان عام بود بر جمیع ممالک اسلام که بنابر مصلحتی ضروری حضرت امام این عموم سلطنت او را گوارا فرموده بود و کما ینبغی در اتباع امام نبود چنانچه صوبه داران پرور با سلاطین خود معامله میکنند یا مختار آن شاه عالم که اسمی سلطان عصر ماست بی مراجعت باو تصرف در امور سلطنت می نمایند و غیر از رسانیدن وجه مقرری و نوشتن عرایض و گرفتن القاب و خطاب با سلطان خود کاری نمیدارند پس درین حالت او ملک بود که سلطنت را به تجویز امام و ارضاء او بحسب ظاهر گرفته بود و لهذا اهل سنت او را اول ملوک اسلام گفته اند.

آمدیم بر این که چون او را باغی و متغلب میدانند پس چرا لعن او نمیکنند جوابش آنکه نزد اهل سنت هیچ مرتکب کبیره را لعن جایز نیست بالخصوص آن شخصی باغی هم مرتکب کبیره است او را چرا لعن نمایند و متمسک ایشان درین باب هم کتاب الله و عترت است اما الکتاب فقولہ تعالی (فَاعْلَمُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مُتَقَلَّبَكُمْ وَمَثْوَاكُمْ) (محمد) صریح نص قرآنی دلالت کرد که مطلوب شارع در حق کسی که ایمان

دارد استغفار است و الامر بالشی نهی عن ضده موافق قاعده اصولیه امامیه نیز پس امر باستغفار نهی باشد از لعن و باغی و هر مرتکب کبیره به اجماع شیعه و سنی ایمان دارد لقوله تعالی (وَإِنْ طَائِفَتَانِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ اقْتَتَلُوا فَأَصْلَحُوا بَيْنَهُمَا فَإِنْ بَغَتْ إِحْدَاهُمَا عَلَى الْأُخْرَىٰ فَقَاتِلُوا الَّتِي تَبْغِي حَتَّىٰ تَفِيءَ إِلَىٰ أَمْرِ اللَّهِ فَإِنْ فَاءَتْ فَأَصْلَحُوا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ وَأَقْسِطُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ) (۹) (الحجرات) الی آخر الایه پس لعن او منهی عنه باشد آری لعن بالوصف در حق اهل کبائر آمده است مثل (وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أُولَٰئِكَ يُعْرَضُونَ عَلَىٰ رَبِّهِمْ وَيَقُولُ الْأَشْقَاءُ هَٰؤُلَاءِ الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ أَلَا لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ) (۱۸) (آل عمران) لیکن این لعن در حقیقت لعن آن صفت است نه لعن صاحب صفت و اگر بالفرض لعن صاحب صفت هم باشد پس وجود ایمان مانع لعن است و وجود صفت مجوز لعن و این هم در اصول شیعه امامیه مقرر است که اذا اجتمع المبیح و المحرم غلب المحرم و نیز وجود مقتضی با وصف تحقق مانع اقتضاء حکم نمی کند پس لعن بروجود صفت فقط مترتب نمی شود تا رفع ایمان که مانع است صورت نبندد مانند آنکه در حق کافر که موت او بالكفر متیقن باشد با وجود صفات نیک که درو بوده باشد استغفار جایز نیست و نیز قوله تعالی (وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ) (۱۰) (الحشر) درین آیت هم طلب مغفرت را و ترک عداوت و بغض را مرتب بر محض ایمان بی قید عمل صالح گردانیده اند پس این دو معامله معنی ترک عداوت و بغض و احتراز از لعن که لازم طلب مغفرت است با هر شخص با ایمان ضرور شد و اگر ازین قبیل آیات را در قرآن تفحص کنیم مبلغ کثیر می بر آید و اما العتره پس در کتب امامیه بتواتر رسیده که حضرت امیر ممتنع نشدن کار اهل سنت نیست آری شیعه درین مقام گفته اند که منع حضرت امیر نه بنابر آن بود که اهل شام مستحق لعن نبودند بلکه تهذیب و حسن کلام بیاران خود تعلیم می فرمود چنانچه این لفظ که در روایت منع وارد است برین معنی دلالت دارد فانی اگره لکم ان تکنوا سبائین اهل سنت گویند که هر چه را حضرت امیر برای ما مکروه داشت ما اورا چه قسم محبوب داریم بلکه قربت و

عبادت شماریم ما را حکم امام خود بجا باید آورد و مکروه او را مکروه باید داشت وجه کراهیت را امام میدانند و نیز اهل سنت گفته اند که در نهج البلاغه روایتی دیگر موجود است که شیعه ازان چشم پوشی می کنند و آن روایت صریح دلالت دارد برآنکه مانع از لعن بقاء شرکت اسلام و اخوت ایمانی بود و هو انه لما سمع لعن اهل الشام من اصحابه خطب و قال اصبحنا نقاتل اخواننا فی الاسلام علی ما داخل فيه من الزیغ و الاعجاج و الشبهه و التأویل و این روایت در کتب صحیحه امامیه نیز موجود است و چون روایت اولی نیز در کتب شیعه صحیح است و دلالت دارد برآنکه مانع از لعن ترک اعتقاد به زبان درازی و اصلاح ادب گفت و گو است حمل کردیم بر آنکه روایت اولی در حق کسانی است که لعن بالصفه میکردند که آن در شرع جایز است اما مبلغان شریعت را مثل انبیا برای استقباح آن صفات ضرور می افتد که آن لعن در کلام خود استعمال نمایند و دیگران را که این منصب ندارند و زبان شان در لکام نمی ماند اگران لعن هم خوگو شدند در حق کسی که اهلیت آن ندارد نیز تکلم خواهند کرد که مکروه و ترک اولی است که بطریق وظیفه شباروزی لعن الله السارق و لعن الله شارب الخمر تلاوت میکردند و روایت ثانیه در حق کسانی که به تعین و تخصیص اشخاص شان را لعنت میکردند و از مانعیت ایمان غفلت می ورزند پس بر هر دو روایت امام عمل نمودیم و عترت را با کتاب الله موافق ساختیم و همین است طریقه ما در فهم معانی کتاب الله و کلام عترت و لله الحمد و درین مقام بعضی از دانشمندان شیعه گفته اند که جواز لعن هر چند نزد ما هم مختص بکافرست که موت او بر کفر بالقطع معلوم شده باشد و قاعده ما تقاضا نمیکند که بغاه را که مرتکب کبیره اند و از دایره ایمان بیرون نرفته لعن کنیم لیکن این حکم در غیر محاربین حضرت امیر است و محاربین حضرت امیر نزد ما کافراند بدلیل حدیث متفق علیه بین الشیعه و اهل السنه که جناب پیغمبر صلی الله علیه وسلم بحضرت امیر خطاب کرده فرمود حربک حربی و لهذا خواجه نصیر طوسی در تجرید فرق کرده است در مخالفین حضرت امیر و محاربین او و گفته مخالفوه فسقه و محاربوه کفره و اگر بناء کلام بر مشهور

میکرد که جمهور امامیه منکر امامت امام را مثل منکر نبوت نبی کافر میگویند فرق در مخالف و محارب وجهی نداشت هر دورا کافر میگفت ووجه عدول خواجه نصیر از مشهور که قول جمهور است آنست که روایت صحیحیه از حضرات ایمه در کافی و دیگر صحاح شیعه بثبوت رسیده که منکر امامت ما کافر نیست تا منجر بنصب و عداوت نشود و استحلال دماه ما بکند و منکر را حکم بنجات فرموده اند چنانچه در کلام فاضل کاشی درباب ثانی بتفصیل آن روایات گذشت.

و نیز در کتب هر دو فریق مرویست که آنجناب اهل العبا را فرمود (انا سالم لمن سالمتم حرب لمن حاربتم) و حرب رسول الله صلی الله علیه وسلم بلا شبهه کفر است پس حرب حضرت امیر و دیگر ایمه نیز کفر باشد اهل سنت میگویند که ازین حدیث حقیقت کلام مراد نیست بلکه تهدید و تغلیظ است در محاربت این بزرگواران و بیان آنست که آن محاربت اشد کبایر است بدلیل آنکه حضرت امیر بقاء ایمان و اخوت اسلامی اهل شام در روایت صحیحیه نزد امامیه حکم فرمود و اگر معنی این حدیث چنین می بود که شیعه فهمیده اند و خواجه نصیر قرار داده فهم حضرت امیر بر غلط می شد معاذالله من ذلک پس ما را اتباع حضرت امیر باید کرد و بر فهم ایشان عمل باید نمود نه خواجه نصیر و امثال او زیراکه خواجه نصیر معصوم نیست و حضرت امیر معصوم است از حضرت امیر تا خواجه نصیر فرقی که هست در میان تابعان هر دو نیز سرایت خواهد کرد و نیز می گویند که درین حدیث که بالاتفاق خبر آحاد است حرب حضرت امیر را حرب رسول گفته اند فقط و در قرآن مجید که بالقطع متواتر است سود خوری را حرب خدا و رسول هر دو گفته اند قوله تعالی (فَإِنْ لَمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِحَرْبٍ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِنْ تُبْتُمْ فَلَكُمْ رُءُوسُ أَمْوَالِكُمْ لَا تَظْلِمُونَ وَلَا تُظْلَمُونَ) (البقره) دراین آیت فهم خواجه نصیر چرا حکم بکفر سود خوری که توبه نکند ننماید و چرا سود خوری را بی از موجبات کفر نشمارد و از جمله کبایر تخصیص نه کند و کذا قوله تعالی فی حق قطاع الطريق

(إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خِلَافٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ (۳۳) (المائدة)

الخ يدل على انهم محاربون لهما پس معلوم شد که بر کبائر شديده و عظيمه محاربت خدا و رسول لازم می آید و ایمان نمی رود و چون این بحث درین مقام تقریبی است از اطالت اندیشیده رجوع به اصل مطلب می نماید منشاء اینفرقه آنست که معاویه و من بعده من المروانیه و العباسیه خود را خلیفه می گفتند و از مردم دیگر هم میگویانیدند بنابر مشابهه صوری که با خلافت پیغمبر داشتند از رسم جهاد و فتح بلدان و تجهیز عساکر و جیوش و تقسیم غنایم و صدقات و حفظ دارالاسلام از شر کفار و علماء اهل سنت نیز این لقب را بنابر همین مشابهت صوری و بجهت آنکه القاب و اسماء هر فرقه موافق اصطلاح انها می باشد دیگرانرا چه ضرور است که درین امور پرخاش نمایند اطلاق می کردند چنانچه حالا هر که در کربلا رفته از ملا نصیر و اخوان باقر کتاب شرایع را گذارانیده می آید نزد این فرقه مجتهد نامیده میشود علی هذا القیاس دران زمان لفظ خلیفه ابتدال پیدا کرده بود این گروه فهمیدند که چون خلیفه مرادف امام است اهل سنت این جماعه را خلیفه و امام بحق میدانند این همه غلط فهمی های خود است و الا محققین اهل سنت از اطلاق لفظ خلیفه هم تحاشی میکردند چنانچه در حدیث صحیح (الخلافة بعدی ثلاثون سنة) ترمذی از سعید بن جمهان که راوی این حدیث است نقل کرده که چون او را گفتند که مروانیان نیز خود را خلیفه میگویند گفت کذب بنو الزرقاء انما هم ملوک من شر الملوک و ابوبکر بزار که عمده محدثین اهل سنت است بسند حسن از ابو عبیده بن الجراح روایت کرده قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم (ان اول دينكم بدء نبوه و رحمته ثم يكون خلافة و رحمته ثم يكون ملكا و جبریه) الى آخر الحديث بالجمله نزد اهل سنت از مقررات است که امامت حقه بلا شبهه تا سی سال امتداد بافت و به صلح حضرت امام حسن که پانزدهم ماه جمادی الاول در سنه چهل و یک به وقوع آمد انقطاع پذیرفت و نیز نزد ایشان ترتیب خلافت بر وجه واقع حق و صواب است تقدیم ما حقه التاخير

دران راه نیافته.

پس بعد از رحلت پیغمبر صلی الله علیه وسلم ابوبکر صدیق امام بحق بود و دلایل کتاب و اقوال عترت برین عقیده نزد ایشان موجود است چنانچه در کتاب (ازاله الخلفا عن خلافة الخلفا) هزاران دلایل را از کتاب و سنت و اجماع امت و اقوال عترت بتقریبی و سوقی که پیرایه گوش دانشمندان روزگار و سرمایه جمعیت خواطر متبحران این اسرار است درج یافته و مصنف این کتاب مستطاب را که در شهر دلهی کهنه سکونت داشت آیتی از آیات الهی و معجزه از معجزات نبوی توان گفت راقم این رساله نیز بارها زیارت او مشرف شده و از گلهای تقریرات رنگینش کنار و دامن پر کرده جزاه الله خیرا اما آنچه در خور این رساله مختصر است چند آیت قرآنی و چند خبر خاندانی است که ثبت می افتد تا مخالفت اینفرقه باثقلین درین مسئله که اصل الاصول خود قرار داده اند و مدار تشیع بران نهاده بوضوح انجامد و بالله الاستعانه و التوفیق و منه یرجى الوصول الى سواء الطريق اما الکتاب فقولہ تعالی (وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ) (النور) (۵۵) حاصل معنی این آیت آنست که حق تعالی وعده فرمود کسانی را که در وقت نزول سوره نور ایمان آورده و عمل صالح کرده بودند بآنکه جمعی را از ایشان خلیفه سازد و بر زمین مسلط کند مثل خلیفه ساختن کسانی که پیش از ایشان گذشته اند مثل حضرت داود که در حق ایشان (يَا دَاوُودُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَاحْكُمْ بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا نَسُوا يَوْمَ الْحِسَابِ) (ص) و دیگر انبیاء بنی اسرائیل و نیز وعده فرمود که دین ایشان را که مرضی و پسندیده خداست در زمین مکان دهد یعنی رواج و شیوع عطا فرماید و مستقر و ثابت گرداند و نیز وعده کرد که اینها را بدل خوفی که دران وقت داشتند امن کلی ارزانی فرماید پس مجموع این امور چون در وعده الهی داخل شدند واقع شدنی اند و الا خلف در وعده حق

تعالی لازم آید و مجموع این امور در ما سوای زمان خلفاء ثلاثه واقع نشده زیرا که امام مهدی در وقت نزول این سوره بالاجماع موجود نبود و حضرت امیر اگر چه در آن وقت موجود بود لیکن رواج دین ایشان که مرضی الهی و پسندیده اوست به زعم شیعه حاصل نشد چنانچه در تنزیه الانبیا و الایمه شریف مرتضی تصریح نموده است بانکه حضرت امیر رضی الله عنه و شیعه او همیشه دین خود را اخفا فرموده اند و در پرده دین مخالفین گذرانده و امن کامل و عدم خوف نیز در زمان ایشان حاصل نبود چه اصل امامت ایشان را بلاد کثیره و اقطار طویلہ مثل شام و مصر و مغرب منکر ماندند چه جای قبول احکام ایشان و همیشه از افواج شام خوف و هراس لاحق عمال و لشکریان انجناب ماند و مع هذا حضرت امیر رضی الله عنه یکفرد است از انجماعه و لفظ جمع را بریک کس حمل نمودن خلاف اصول شیعه است لا اقل سه کس می یابند تا الفاظ جمع درست افتد و از ایمه دیگر که بعد از حضرت امیر علیه الاسلام پیدا شدند چه حرف توان زد که هم در آن وقت حاضر نبودند و هم تسلط ایشان در زمین و رواج دین پسندیده ایشان بزعم شیعه واقع نه شده و هم امن نداشتند بلکه همیشه خایف و مختفی بودند پس لازم آمد که خلفاء ثلاثه از جانب الهی موعود بالاستخلاف باشند و دینی که در زمان ایشان رواج یافته مرضی و پسندیده خدا باشد و همین است معنی خلافت حقه که مرادف امامت است و ملا عبدالله مشهدی بعد از تلاش بسیار در اظهار الحق گفته احتمال دارد که خلیفه بمعنی لغوی باشد و استخلاف بمعنی آوردن شخصی بعد شخصی دیگر چنانچه در حق بنی اسرائیل وارد شده (قَالُوا أَوْزَيْنَا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَأْتِيَنَا وَمِنْ بَعْدِ مَا جِئْتَنَا قَالَ عَسَى رَبُّكُمْ أَنْ يُهْلِكَ عَدُوَّكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ) (الاعراف) و معنی خاص مذکور از برای خلیفه اصطلاح مستحدث است بعد از رحلت حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم و شهرت این اصطلاح در اقوال مولفان کتب حدیث و سیر و تواریخ که بعد از انقضاء عصر حضرت پیغمبر صلی الله علیه و سلم و بعد از تحقق امامت مسلمین بر وجه مخصوص معروف مرقوم گردیده حاصل گشته انتهی کلامه جواب ازین سخن آنست که ما کی

گفتیم که استخلاف بمعنی لغوی در کلام مستعمل نیست اما قاعده اصولیه شیعه آنست که الفاظ قرآنی را حتی الامکان بر معانی اصطلاحیه شرعیه حمل باید کرد نه بر معانی لغویه و الا تمام شریعه بر هم شود و هیچ حکم از احکام دین ثابت نگردد مثلاً هر جا در قرآن لفظ ایمان وارد شده بر تصدیق لغوی حمل نمایند و صلوه را بر دعا و حج را بر قصد و علی هذا القیاس آمدیم برین که این معنی خلیفه هم اصطلاحی شرعی است یا مستحدث مولفین پس شیعه را نیز درین مسئله حکم کردیم اگر میخواهند که تمسک ایشان بحديث (انت منی بمنزله هارون من موسی) که به انضمام اخلقنی فی قومی بر صحت خلافت حضرت امیر رضی الله عنه صورت میگیرد و تمسک ایشان بحديث (یا علی انت خلیفتی من بعدی) بر همین مدعا برقرار ماند البته راست خواهند گفت که حقیقت الامر چیست و نیز اثبات معنی اصطلاحی امامت از لفظ امام که بالقطع در قرآن مجید باین معنی مستعمل نشده خیلی دشوار خواهد افتاد بلکه معاذالله اگر نواصب دوسه آیت قرآنی را بطریق استشهاد تلاوت نموده مثل (وَإِنْ نَكُثُوا أَيْمَانَهُمْ مِنْ بَعْدِ عَهْدِهِمْ وَطَعْنُوا فِي دِينِكُمْ فَقَاتِلُوا أَلِئِمَّةَ الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَا أَيْمَانَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنْتَهُونَ) (۱۲) (التوبه) * (وَجَعَلْنَاهُمْ أَلِئِمَّةً يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ لَا يُنصَرُونَ) (۴۱) (القصص) از لفظ امام معنی فاسد کنند جواب انها چه خواهد شد و هر که تتبع قرآن مجید نماید بالیقین میداند که لفظ امام هرگز بمعنی رئیس عام مستعمل نه شده بلکه بمعنی نبی و مرشد و هادی وارد است بخلاف لفظ خلیفه که به لفظ فی الارض که دلالت بر تصرف عام دارد هر جا مقرونست و نیز استدلال بر صحت خلافت خلفاء ثلاثه محض به لفظ استخلاف نیست تا جای این گفتگو باشد بلکه به اسناد استخلاف بسوی حضرت حق است و چون استخلاف لغوی مسند بسوی حضرت حق شد عین استخلاف شرعی گشت و درین مسئله هم از علماء شیعه استفتا میرود که آوردن بنی اسرائیل بجای فرعونیان و تصرف دادن ایشان در زمین مصر و شام بجای عمالقه و آل فرعون حق و صواب بود یا باطل و ناصواب هر چه ازین دو شق خواهند اختیار کنند و اگر برای خاطر ملاعبدالله ازین همه در گذریم و قبول نمائیم که استخلاف بمعنی لغویست باز چه فایده

که مدعاء ملا حاصل نمیشود بلکه رخته فراختر میگردد زیرا که استخلاف لغوی شامل جمیع امت است هر که ایمان و عمل صالح دارد درین داخل است و خلفاء ثلثه نزد ملا ایمان و عمل صالح داشتند چنانچه بیاید پی آنها نیز داخل شوند و دیگر مدققین شیعه درین آیه سعی بسیار کرده اند و متتهای سعی ایشان چند توجیه است اول آنکه من برای بیان است برای تبعیض نیست و استخلاف بمعنی توطن در زمین است گویم حمل من بر بیان در صورتیکه داخل بر ضمیر باشد خلاف استعمال عرب است سلمنا لیکن قید و عملوا الصالحات لغوی افتد زیرا که توطن در زمین چنانچه صالح را حاصل است فاسق را نیز حاصل است بلکه زیاده تر و خوبتر بلکه قید ایمان هم عبث است زیرا که کفار را نیز توطن در زمین حاصل است و کلام لغو در قرآن محال است دوم آنکه مراد حضرت امیر است فقط و صیغه جمع برای تعظیم است یا او و اولاد او یعنی ایمه گوئیم که تمکین دین و زوال خوف هیچ یک را حاصل نشد پس تخلف در وعده لازم آید بالجمله در این آیه استخلاف و ترویج دین پسندیده الهی و زوال خوف و وقوع عبادت خالی از ریا و شرک برای جماعه مومنین صالحین موعود است و بالبداهه در هر زمان از ازمه بقاء امت این امور واقع نیستند پس ناچار تعین زمانی و اشخاصی چند که مجمع این امور باشند باید نمود و این احتمالات مذکوره درین مقام ضایع و لغو افتد پس اهل سنت در تعین مصداق این آیه که متضمن وعده صادقه الهی است رجوع بجناب مشکل کشای دارین یعنی جناب ابوالحسین آوردند و در کتاب نهج البلاغه که بلاشبهه و بلا شک نزد جمیع شیعه اصح الکتب و متواتر است و کلام آنجناب است تفحص نمودند کرامت آن مطهر العجایب ظهور فرمود و قطع نزاع نمود و ارشاد شد که آن جماعه خلفاء ثلثه و اعوان و انصار ایشان اند و خود را نیز دران زمره داخل ساخت حالا آن کلام صدق نظام را بگوش دل باید شنید و احتمالات عقل ناقص خود را یکسو باید انداخت در نهج البلاغه مذکور است که چون عمر بن الخطاب درباب خود رفتن برای قتال اهل فارس که جمع شده بودند با جناب امیر طلب مشوره نیک نمود جناب امیر در جواب او این عبارت فرمود ان هذا

الامر لم يكن نصره ولا خذلانه بكثرة ولا بقله و هو دين الله الذى اظهره و جنده الذى اعزاه و ايدته حتى بلغ ما بلغ و طلع حيث طلع و نحن على موعود من الله حيث قال عز اسمه (وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ (۵۵) (النور)) و الله منجز وعده و ناصر جنده و مكان القيم الاسلام مكان النظام من الخرز فان انقطع النظام تفرق و رب متفرق لم يجتمع و العرب اليوم و ان كانوا قليلا فهم كثيرون بالاسلام غزيون بالاجتماع فكن قطبا و استدر الرحي بالعرب و اصلهم دونك نار الحرب فانك ان شخصت من هذه الارض تنقصت عليك العرب من اطرافها و اقطارها حتى يكون ما تدع وراءك من العورات اهم اليك مما ان الاعاجم ان ينظروا اليك غدا يقولوا هذا اصل العرب فاذا قطعتموه استرحتم فيكون ذلك اشد لكلبهم عليك و طمعهم فيك فاما ما ذكرت من مسير القوم الى قتال المسلمين فان الله سبحانه هو اكراه لمسيرهم منك و هو اقدر على تغيير ما يكره و اما ما ذكرت من عددهم فانا نكن نقاتل فيما مضى بالكثرة و انما كنا نقاتل بالنصر و المعونه انتهى بلفظ المقدس و ازين عبارات سراسر هدايت جميع اشكالات حل شد و تسكين تمام حاصل گشت و صدق وعده الهى بوضوح انجاميد و الحمد لله و قوله تعالى (قُلْ لِلْمُخَلَّفِينَ مِنَ الْأَعْرَابِ سَتُدْعُونَ إِلَى قَوْمٍ أُولِي بَأْسٍ شَدِيدٍ تُقَاتِلُونَهُمْ أَوْ يُسْلِمُونَ فَإِنْ تُطِيعُوا يُؤْتِكُمُ اللَّهُ أَجْرًا حَسَنًا وَإِنْ تَتَوَلَّوْا كَمَا تَوَلَّيْتُمْ مِنْ قَبْلُ يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا (۱۶) (الفتح)) مخاطب درين آيه بعضى قبائل اعراب اند مثل اسلم و جهينه و مزينه و غفار و اشجع كه در سفر حديبيه رفاقت پيغمبر نكردند و اجماع مورخين طرفين است كه بعد از نزول اين آيه قتالى در زمان آن سرور واقع نشده كه دران اعراب را دعوت كرده باشند مگر غزوه تبوك و آن غزوه البته درين آيه مراد نيست زيراكه فرموده است كه قتال خواهيد كرد با حريفان خود يا اسلام خواهند آورد پس معلوم شد كه آن غزوه ديگر است زيراكه در تبوك يكي هم ازين دو چيز واقع نشد نه قتال و نه اسلام مخالفين پس لابد اين داعى خليفه ايست از خلفاء ثلاثه كه در وقت ايشان اعراب را

دعوت به قتال مرتدین واقع شد در زمان خلیفه اول و بقتال اهل فارس و روم در زمان او و در زمان خلیفه ثانی و بر هر تقدیر خلافت خلیفه اول صحیح شد زیرا که بر اطاعت دعوت او وعده اجر نیک و بر عدم اطاعت وعید عذاب الیم مرتب کرده اند و هر که واجب اطاعت بود امام است و درین آیه شیخ ابن مطهر حلی دست و پا زده جوابی برآورده است که داعی آنحضرت است و جایز است که آن حضرت در غزوات دیگر که دران قتال هم واقع شده دعوت نموده باشند اما منقول نشده و رکاکت این جواب پوشیده نیست زیرا که در باب اخبار و سیر و تواریخ بمجرد احتمالات تمسک کردن شان عقلا نیست و لا در هر مقدمه احتمالی توان برآورد چنانچه گوییم که جایز است که بعد از غدیر خم آنحضرت امامت حضرت علی را موقوف کرده و نص و بر امامت صدیق نموده باشند و مردم را بر این امر تاکید و اهتمام فرموده اما منقول نشده و علی هذا القیاس و بعضی از شیعه گویند که داعی حضرت امیر است بسوی قتال منافقین و فاسقین و مارقین و درین جواب هم آنچه است پوشیده نیست زیرا که قتال حضرت امیر برای طلب اسلام نبود بلکه محض برای انتظام امامت بود و در عرف قدیم و جدید هرگز منقول نشده که اطاعت امام را اسلام و مخالفت او را کفر گویند و مع هذا خود شیعه به روایات صحیحہ نقل کرده اند که جناب پیغمبر صلی الله علیه وسلم در حق حضرت امیر فرمود (انک یا علی تقاتل علی تاویل القرآن کما قاتلت علی تنزیله) و ظاهر است که مقاتله بر تاویل قرآن بعد از قبول تنزیل قرآن است از مخالفین و قبول تنزیل قرآن بدون اسلام معقول نیست بلکه عین اسلام است پس مقاتله بر تاویل قرآن یا مقاتله بر اسلام جمع نمی تواند شد و هو ظاهر جدا و قوله تعالی (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ) (المائدة) درین آیه مدح کسانی که قتال مرتدین کردند با اوصاف کمالی که بالای آن اوصاف در اصطلاح قرآن چیزی نیست مذکور فرموده اند اول قرب و منزلت و معادله آنها با خدا که یحبهم و یحبونه پس محبوب و محب

الهی شدند دوم معاملت آنها با مومنین سوم معاملت آنها با کافرین چهارم معاملت آنها با منافقین و مردم ضعیف الایمان و ظاهر است که امام را معاملت یا با خالق است یا با خلق و خلق یا مومن است یا کافر یا منافق و ضعیف الایمان و چون امام در هر چهار معامله مذکور پسندیده خدا شد و راست بر آمد امام بحق شد و لهذا در آخر آیه آن اوصاف را نهایت پسند فرموده ارشاد کرده اند (ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ) (۵۴) و مقاتله مرتدین بالاجماع از خلیفه اول و اتباع او واقع شده زیرا که در آخر عهد پیغمبر صلی الله علیه و سلم سه گروه مرتد شدند اول بنو مدلج قوم اسود عنسی ذو الخمار که در یمن دعوی نبوت کرد و بدست فیروز دیلمی کشته شد دوم بنوحنیفه اصحاب مسیلمه کذاب که در ایام خلافت خلیفه اول بدست وحشی قاتل امیر حمزه کشته شد سوم بنو اسد قوم طلیحه بن خویلد متبنی که حضرت پیغمبر صلی الله علیه و سلم خالد را برو فرستاد و او را از دست خالد گریخته بشام رفت و در عاقبت ایمان آورد و در زمان خلیفه اول هفت گروه مرتد شدند اول بنو فزاره قوم عینه بن حصن دوم غطفان قوم قره بن سلمه سوم بنو سلیم قوم ابن عبد یالیل چهارم بنو یربوع قوم مالک بن نویره پنجم بعضی بنو تمیم قوم سجاح بنت المنذر متنبیه زوجه مسیلمه کذاب ششم بنو کنده قوم اشعث بن قیس کندی هفتم بنو بکر در بحرین و یک فرقه در زمان خلیفه ثانی نیز مرتد شده به نصاری ملحق شدند و هر یک از فرقه های مذکوره را خلیفه اول از بیخ و بن برکند و در اسلام در آورد چنانچه مورخین برین امر اجماع دارند و حضرت امیر را قتال مرتدین گناهی اتفاق نیفتاده بلکه خود فرموده است که ابتلیت بقتال اهل القبله کما رواه الامامیه فی کتبهم و اگر امامیه آنها را بنا بر انکار امامت مرتد نامند.

گویم در عرف قدیم و جدید مرتد منکر اصل دین را گویند و اگر بتاویل باطل چیزی را از عقاید اسلام منکر شود آن را مرتد نامیدن در عرف جاری نیست و حمل معانی قرآنی بالاجماع بر معانی عرفیه لغت است نه بر معانی اصطلاحیه قوم دون قومی و مع هذا لفظ عن

دینکم صریح است در آنکه انکار ایشان تمام دین و اصل آن را باشد نه یک مسئله را از مسایل آن و مانعین زکوه را که در عهد خلیفه اول مرتد نامیدند بجهت آنست که آنها منکر وجوب زکات بودند و هر که منکر ضروریات دین شود اصل دین را انکار کرده باشد و امامت به اقرار علماء شیعه از ضروریات دین نیست که به انکار او کفر و ارتداد حاصل آید چنانچه در کلام فاضل کاشی در باب ثانی از روی روایات کافی و غیره گذشت و ملا عبدالله صاحب اظهار الحق سوال و جوابی آورده است که با این بحث بسیار چسپان است گفته است اگر کسی گوید که در باب خلافت مرتضی اگر نص صریح نه شده امامیه کاذب اند و اگر نص متحقق شده می باید که جماعه صحابه که در مسئله خلافت مخالفت نمودند مرتد شده باشند و جواب این بحث باین عبارت نوشته که انکار نصی که موجب کفر است آنست که امر منصوص را باطل اعتقاد کنند و حضرت پیغمبر صلی الله علیه وسلم را حاشا دران تنصیص تکذیب نمایند اما اگر حق واجب را دانسته ترک آن بواسطه اغراض دنیوی و حب جاه کنند از فسوق و عصیان خواهد بود مثلاً ادای زکات به اجماع امت واجب است و منصوص در قرآن و احادیث پس اگر کسی منکر وجوب او شود کافر و مرتد میشود و اگر معتقد وجوب آن بود از دوستی بخل ادا ننماید و بر ذمه خود بدارد عاصی خواهد بود و آنها که متفق بر خلافت خلیفه اول شدند نمی گفتند که حضرت پیغمبر صلی الله علیه وسلم نص کرده اما دروغ گفته بلکه در بعض اوقات بعض مردم منکر تحقق نص می شدند و بعض دیگر کلام حضرت پیغمبر صلی الله علیه وسلم را تاویل دور از کار می نمودند انتهی کلامه بلفظه و نیز حضرت امیر در خطبه خود که نزدیک امامیه به طریق صحیح مرویست کما یجی ان شاء الله تعالی فرموده است اصبحنا نقاتل اخواننا فی الاسلام علی ما دخل فیه من الزیغ و الاعوجاج والشبهه والتاویل و نیز حضرت امیر از سب مقاتلین ضد خود اشد منع فرموده کما آورده الرضی فی نهج البلاغه و سب مرتدین ممنوع عنه نیست و اگر ازین همه قطع نظر کنیم و مسلم داریم که حضرت امیر نیز در وقت خود با مرتدین قتال فرمود اما مرتدین زمان پیغمبر صلی الله علیه وسلم و خلیفه

اول را هم مقاتلی ودافع بود آن مقاتل و دافع نیز درین مدح شریک است و به یثبت المدعا و قاعده ای اصولیه مقرر است که حرف من چون در مقام شرط و جزا واقع شود عام میگردد چنانچه در مثال من داخل حصن کذا فله کذا گفته اند پس درین آیه هر که مرتد شود برای او قومی موصوف با این صفات پیدا شوند و چون در زمان خلیفه اول ارتداد بکثرت و شدت واقع شود اگر قومی موصوف با این صفات هم در مقابله آن ها موجود نشوند بلکه خود هم مرتد مثل آن مرتدین باشند خلف در وعده الهی لازم آید که از تعیین آن قوم در آن زمان سخن می رود که کدام کسان بوده اند حضرت امیر بلاشبیه بمدافعه آن ها و اینها نتوانست قیام نمود لابد دیگری خواهد بود و نیز یاران و رفقا و لشکریان حضرت امیر موصوف به این صفات مذکوره نبوده اند چنانچه سابق در باب اسلاف شیعه شکایت جناب امیر از آنها از نهج البلاغه منقول شده و اگر بنابر تاکید ان مضمون عبارات دیگر حضرت امیر را از مواضع دیگر در نهج البلاغه بیاریم مناسب است تا این رساله را ببرکت آن کلام ارشاد نظام زیب و زینت حاصل شود و سامع را به سماع آن عبارات هدایت اشارات فائده پر فائده دست دهد.

بیت:

هو المسک ما کررته یتضوع

در نهج البلاغه مذکور است که جناب امیر در مقام شکایت از یاران خود و انکه آنها قبول دعوت آنجناب نمی کنند و نصیحت و موعظت او را بسمع قبول نمی شنوند این عبارت سراسر هدایت ارشاد فرمود اما و الذی نفسی بیده لیظهرن هولاء القوم علیکم لا انهم اولی بالحق منکم و لکن لا سراعهم الی باطل صاحبهم و ابطائکم عن حقی و لقد اصبحت الامم تخاف ظلم رعاتها و اصبحت اخاف ظلم رعیتی استغفرکم للجهاد فلم تنفروا و اسمعتکم فلم تسمعوا و دعوتکم سرا و جهرا فلم تستجیبوا و نصحت لکم فلم تقبلوا شهود کغیاب و عبید

کارباب اتلو علیکم الحکم فتنفرون و احثکم علی جهاد اهل البغی فما آتی علی آخر قولی حتی اراکم متفرقین ایادی سبا تاوون الی مجالسکم و تتخادعون عن مواعظکم اقومکم غدوه و ترجعون الی عشیه کظهر الحنیه عجز المقوم و اعطل ایها الشاهده ابدانهم الغائبه عنهم عقولهم المختلفه اهواءهم المبتلی بهم امیرهم صاحبکم یطیع الله و انتم تعصونه و صاحب اهل الشام یعصى الله وهم یطیعونه لوددت والله ان معاویه صارفنی بکم صرف الدینار بالدرهم و اخذ منی عشره منکم و اعطانی رجلا منهم و نیز چون هر دو عامل آنجناب عبیدالله ابن عباس و سعید ابن عمران بر گشته آمدند و تسلط بر بن ارطاه که از امراء معاویه بود بران ملک بیان کردند و این حادثه سبب نرسیدن کمک از جناب امیر بود و حضرت امیر سابق مردم را بر این امداد عاملان یمن خیلی تاکید فرموده بود و لشکریان هرگز نشنیدند تا آنکه کار از دست رفت و عاملان برخاسته آمدند میفرماید انبت ان بسرا قد طلع الیمن و انی و الله لاظن هولاء القوم سیدالون منکم باجتماعهم علی باطلهم و تفرقکم عن حقکم و بمعصیتکم امامکم فی الحق و طاعتهم امامهم فی الباطل و بادائهم الامانه الی صاحبهم و خیانتکم و بصلاحهم فی بلادهم و فسادکم فلو اتمنت احدکم علی قعب لخشیت ان یذهب بعلاقته اللهم انی قد مللتهم و ملونی و سئمتهم و سئموننی فابدلنی بهم خیرا منهم و ابدلهم بی شرا منی اللهم مٹ قلوبهم کما یمات الملح فی الماء لوددت والله لو ان لی بکم الف فارس من بنی فراس ابن غنم لودعوت اتاک منهم فوراس مثل ازمنیته الحمیم و نیز در خطبه دیگر که پاره ازان سابق در باب سوم گذشت میفرماید دایم الله لاظن بکم لوحمش الوغی و استحث الموت قد انفرجتم عن ابن ابی طالب انفراج الرأس و نیز در خطبه دیگر میفرماید احمد الله علی ما قضی و قدر من فعل و علی ابتلائی بکم ایتهما الفرقة التی اذا امرت لم تطع و اذا دعوت لم تجب ثم قال بعد کلام و انی لصحبتکم قال و بکم غیر کثیر و چون حضرت امیر را خبر رسید که لشکر معاویه شهر انبار را غارت کردند بنفس نفیس خود پیاده از دولت خانه روان شد و تا بموضع نخيله که بیرون شهر کوفه است رسید بعضی یاران از عقب دویدند و عرض کردند یا امیر المومنین نحن نکفیکهم

پس فرمود والله ما تكفوني انفسكم فكيف تكفوني غيركم ان كانت الرعايا لتشكوا حيف رعاتهم فاني اشكو حيف رعيتي كانني المقود وهم القاده اني الموزوع و هم الوزعه فتقدم اليه رجلا من اصحابه فقال احدهما يا امير المؤمنين اني لاملك الانفسى و اخى فمرنا بامرک ننفذ له فقال و اين تفعان مما اريد و ازين جنس كلام ارشاد التيام جناب امير بسيار است و همه در حاشيه نهج البلاغه که نزد شيعه اصح الكتب و متواتر است موجود هيچکس را ازينها جاى انکار نيست و ازين كلام صادق صريح معلوم ميشود که صفاتى که در مقاتلين مرتدين حضرت حق تعالى بيان فرموده اضداد آن صفات در لشکريان حضرت امير متحقق بود خائن و سارق بودند و (ان الله لا يحب الخائنين) و مفسد بودند و (وَابْتَغِ فِيمَا آتَاكَ اللَّهُ الدَّارَ الْآخِرَةَ وَلَا تَنْسَ نَصِيكَ مِنَ الدُّنْيَا وَأَحْسِنْ كَمَا أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْكَ وَلَا تَبْغِ الْفُسَادَ فِي الْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ (۷۷) (القصص) و اتباع اولو الامر و اطاعت او که نتیجه محبت الهى و سبب محبوبيت اوست قوله تعالى (قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ (۳۱) (آل عمران) نمى نمودند پس كلمه (يا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ (۵۴) (المائدة) اصلا در حق ايشان راست نمى آمد و بر جناب امير تكبر و تحکم مى ورزیدند و رنج و ايدا میدادند پس اعزه على المؤمنين بل على يعسوب المؤمنين گشتند و از بغاه و خوارج مى ترسیدند پس اذله على الكافرين شدند و از جهاد فرار میکردند و از مضمون (يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ) بمراحل دور افتادند و بجای (وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ) (المائدة) لا يسمعون نصيحة ناصح در حق ايشان درست بود که نصيحت حضرت امير را گوش نمیکردند پس اوصافى را که حق تعالى درين آيه ياد فرموده بر لشکريان حضرت امير فرود آوردن امکان ندارد لاستحاله اجتماع الضدين و نیز از سياق و سباق آيت صريح مستفاد ميشود که به سعى اين قوم فتنه مرتدين دفع خواهد شد و اصلاح دين متحقق خواهد گشت زیراکه سوق آيت برای تسليه و تقويه مومنين و ازاله خوف از مرتدين است و

مقالات حضرت امیر بالاجماع منجر باصلاح نشدند و غلبه متحقق نه گشت و تسلط بغاه روز بروز در تزايد و فساد دین در ترقی ماند این سه آیه ناطقه از کتاب الله حقیقت خلافت و امامت خلفاء ثلثه را به نهجی ارشاد میفرمایند و تقییدات و تخصیصاتی دارند که هرگز احتمال غیر ایشان موافق قواعد دانشمندی باقی نمی ماند و اگر خارج از قاعده عقلی بعضی علماء شیعه بنابر تجاهل احتمالی ذکر کنند محتاج جواب نمی شود زیرا که کلام با عقلاست نه با ارباب اوهام و متجاهلین و هر که را تفصیل این استدلالات و تکمیل این بحث و احاطه جوانب آن و استدالات دیگر که بایات بسیار درین مطلب واقع اند منظور باشد در کتاب ازاله الخلفاء عن خلافة الخلفا باید دید که درین باب کلام را به نهایت رسانیده و محذرات معانی کتاب الله را خلعت ظهور پوشانیده و چون درین مقام مقصود بیان مخالفت شیعه با ثقلین است در هر مسئله فروعی و اصولی و درین مخالفت یک آیه و صد آیت برابر است خوفاً عن الاطاله بر همین قدر اکتفا رفت و اما اقوال عترت پس آنچه از طریق اهل سنت مرویست خارج از حد حصر و احصاست در همان کتاب یعنی ازاله الخفا باید دید و چون درین رساله التزام افتاده که غیر از روایات شیعه متمسک در هیچ امر نباشد آنچه از اقوال عترت درین باب در کتب معتبره و مرویات صحیحه ایشان موجود است به قلم می آید منها ما آورده الرضی فی نهج البلاغه عن امیر المومنین فی کتاب کتبه الی معاویه و هو اما بعد فان بیعتی یا معاویه لزمتمک و انت بالشام فانه بایعنی القوم الذین بايعوا ابابکر و عمر و عثمان علی ما بايعوهم علیه فلم یکن للشاهد ان یختار و لا للغائب ان یرد و انما الشوری للمهاجرین و الانصار فان اجتمعوا علی رجل و سموه اماما کان لله رضی فان خرج منهم خارج لظعن او بدعه ردوه الی ما خرج منه فان ابی قاتلوه علی اتباعه غیر سبیل المومنین و ولاء الله ما تولى واصلاه جهنم و ساءت مصیرا باید دانست که متناه کوشش علماء امامیه در امثال این نصوص ظاهره آنست که گویند هو من باب محاربات الخصم یعنی دلیل الزامی است مرکب از مقدمات مسلمه خصم که عند المستدل مسلم نباشند و درین تاویل بلکه تحریف بلکه تکذیب عاقل را غور و فکر باید کرد

اول کلام معصوم را بر آنچه مطابق نفس الامر نباشد حمل نمودن باز چشم پوشی کردن از اطراف و جوانب کلام که زاید بر قدر الزام است زیرا که الزام بهمین قدر حاصل میشد که ذکر بیوت میفرمود عبارت باقی که فاذا اجتمعوا علی رجل و سموه اماما الی آخره است در الزام دخل ندارد امام معصوم کذب بیحاصل چرا بر زبان آرد و آن هم بر خدا که کان الله رضی و اصلاح جهنم و ساءت مصیرا بکمال نشاط و تحسین و تاکید و تکریر معاذ الله من سوء الظن و اگر ازین همه درگذریم دلیل الزامی را می باید که مقدمات او عند الخصم مسلم باشد معاویه کی معتقد این مقدمات بود که برای الزام او آنجناب این مقدمات را ترتیب دهد و تسلیم نماید نامه های معاویه در کتب امامیه و زیدیه بتقریب ذکر اجوبه حضرت امیر منقول و مذکور اند مذهب او آنست که هر مسلمان قرشی خواه از مهاجرین اولین باشد خواه از غیر ایشان چوت قادر بر تنفیذ احکام و جهاد کفار و سیاست رعایا و تجهیز جیوش و حمایت حوزه اسلام و حفظ ثغور و دفع مفاسد باشد و جماعه از مسلمین با او بیعت نمایند خواه اهل عراق و خواه اهل شام و خواه اهل مدینه او امام است هر چون که باشد و به همین جهت ادعای امامت خود می کرد بعد از قصه تحکیم و الا کدام کس از مهاجرین و انصار با او بیعت کرده بود و او را من بین الناس اختیار نمود و حضرت امیر را که اتباع نمی کرد و امامت ایشان را منکر میشد بنابراین بود که آنجناب را متهم میکرد به سعی در قتل عثمان و حمایت قاتلانش که نزد اوساعی فی الارض بالفساد بودند غیر مصلح پس آنجناب را قادر بر درء مفاسد و حفظ حدود اسلام و تنفیذ حکم قصاص که عمده امور شریعت است نمی فهمید و پر بدیهی است که بیعت مهاجرین و انصار را که هرگز بر معاویه پوشیده نبود اگر بجوی می شمرد چرا قدحیات حضرت امیر در مجالس و مکاتبت خود ذکر می کرد بلکه او صراحه تخطیه این بیعت مهاجرین و انصار نیز کرده است چنانچه از مذهب او مشهور و معروف است و با جمیع انصار شکایت این امر بارها در ایام امارت خود بر زبان آورد و طنز و تعریض نمود پس ذکر بیعت مهاجرین و انصار نیز در مقابله او دلیل تحقیقی است مرکب از مقدمات حقه ثابته فی نفس الامر خواه

نزد خصم مسلم باشد خواه نباشد و منها ما آورده الرضی ایضا فی نهج البلاغه عن امیر المومنین انه قال لله بلاد ابی بکر فاحد قوم الاود و داوی العمد و اقام السنه و خلف البدعه ذهب نقی الثوب قليل العیب اصاب خیرها و سبق شرها ادى الى الله طاعته و اتقاه بحقه رحل و ترکهم فی طرق متشعبه لایهتدی فیها الضال و یتیقن المیهتدی درین عبارت جناب امیر صاحب نهج البلاغه که شریف مرتضی است برای حفظ مذهب خود تصرفی کرده لفظ ابوبکر را حذف نموده و بجای او لفظ فلان آورده تا اهل سنت تمسک نتوانند نمود لیکن کرامت حضرت امیر آنست که اوصاف مذکوره صریح تعین مبهم میکنند چنانچه بیان کرده خواهد شد و لهذا شارحین نهج البلاغه از امامیه در تعین فلان اختلاف کرده اند بعضی گفته اند مراد ابوبکر است و بعضی گفته اند عمر است و اکثر شراح اول را ترجیح داده اند و هو الاظهر پس درین عبارت سراسر بشارت ابوبکر را بده وصف عالی موصوف نموده و قسم بر آن یاد کرده اقامت سنت و اجتناب از بدعت و نبودن فتنه در زمان او بحسن تدبیر او و پاک دامن رفتن ازین جهان و قلت عیوب او و سرانجام یافتن آنچه مقصود از امامت و خلافت است یعنی اقامت عدل و ترویج دین خدا و ادای اطاعت الهی و تا آخر حق تقوی بجا آوردن از دست او و هیچ شک نیست که نهایت امر خلافت و امامت همین است که بشهادت صادق حضرت امیر از ابوبکر بوقوع آمد شیعه درین عبارت دست و پاگم کنند و مضطربانه بتوجیهات رکیکه دست اندازند که قابل ذکر نیست مگر بجهت انبساط خاطر سامع یا تنبیه بر مقدار غور این دانشمندان عمده آن توجیهات نزد ایشان آنست که انجناب گاه گاه اوصاف و مدایح شیخین بنابر استجلاب قلوب ناس و استمالت رعایاء خود که خیلی معتقد حسن سیرت شیخین و انتظام امور دین در عهد ایشان بودند بیان می فرمود و این عبارت هم ازان وادیست لیکن بر عاقل منصف پوشیده نیست که ده دروغ موکد بقسم را نسبت بجناب معصومی نمودن که برای غرض سهل دنیا یعنی دلداری چند کس بجهت حصول انتظام ریاست ظاهر که تحقق آن غرض هم یقینی نبود بلکه یاس از و حاصل شده بود و غرض دین بالکل فوت میشد که اینقسم فراعنه و جبابره را که صریح

عصیان رسول صلی الله علیه وسلم بلکه ارتداد پیش گرفتند و تحریف کتاب الله و تبدیل دین خدا نمودند ستایش نماید حالانکه حدیث صحیح (اذا مدح الفاسق غضب الرب) شنیده باشد ارتکاب میکرد از دین و دیانت و عقل چه قدر بعید است و کدام ضرورت ملجی این همه تاکیدات و مبالغات و ایمان غلاظ شده بود اگر مجرد مدح ایشان بحسن انتظام امور خلافت بنابر مصلحت اسهل منظور هم می بود این ده دروغ گفتن چه لازم بود همین قدر می فرمود که الله بلاد فلان قد جاهد الکفره و المرتدین و شاع بسعیه الاسلام فی البلدان و وضع الجزیه و بنی المساجد و لم تقع فی خلافته فتنه و مانند این درین مضامین و مضامینی که در عبارت حضرت امیر مندرج اند تفاوت آسمان و زمین است از معصوم نمی آید که باطل را باین مرتبه بستانند و جمعی کثیر را که اکثر امت ایشان اند بکلام خود در ضلالت اندازد و چیزی که موجب قدح در خودش باشد از مدح کفره فجره و حکم به قرب و صلاح باطنی ایشان بعمل آرد بلکه بر ذمه آنجناب واجب بود که قوادح و معائب و مثالب آن جماعه را بر ملا بتفصیل تمام اظهار فرماید تا مردم از اقتدا بایشان و حسن ظن نسبت بایشان باز مانند و در ورطه ضلالت نیفتند مطابق حدیث صحیح (اذکروا الفاسق بما فیہ یحذرہ الناس) و اگر این قسم اغراض دنیوی را در نظر این بزرگواران قدری و واقعی باشد در میان مکاران و مزوران دنیا طلب که بجهت طمع ریاست مرتکب این قسم امور شنیعه و خوش آمد و مدح مفسدان میشوند و در میان این اطهار پاک کرده خدا فرقی نماند حاشا و کلا که حضرت امیر را این غرض فاسد لوث دامن پاک او تواند شد و بعضی از امامیه گفته اند که مراد آنجناب ازین مرد شخصی دیگر است از جمله صحابه رسول صلی الله علیه وسلم که در زمان آن سرور صلی الله علیه وسلم فوتیده و قبل از وقوع فتنه ازین جهان گذشته و راوندی همین قول را پسندیده و اختیار نموده درینجا هم عقل را کار فرما باید شد و اوصاف مذکوره را قیاس باید کرد که بران شخص منطبق می توانند شد یا نه در زمان آن سرور صلی الله علیه وسلم که وحی نازل می شد و پیغمبر موجود بود مداواه علل و تقویم او واقامت سنت دیگری چرا میکرد و اگر میکرد

نام و نشان او چرا معلوم نمی شد و کدام عاقل تجویز میکند که در زمان آنسرور شخصی بمیرد و مردم امت را در راهه‌ها پراگنده که موجب حیرت گمراهان و استیقان اهل هدایت باشند بگذارد حالانکه نفس نفیس پیغامبر صلی الله علیه وسلم هنوز در آنها موجود است و وحی نازل میشود و فیض الهی دمبدم در تکمیل دین و اتمام نعمت در جوش است و بعضی از امامیه چنین گفته اند که غرض حضرت امیر توبیخ عثمان و تعریض بر او بود که او بر سیرت شیخین نرفت و فتنه و فساد در زمان او بسیار واقع شد و این توجیه پوچ تر از هر دو توجیه سابق است اول آنکه توبیخ عثمان بهمان قدر حاصل میشود که در وی این ده دروغ گفتن لازم نمی آمد دوم آنکه اگر سیرت شیخین محمود بود پس امامت آنها ثابت شد و اگر محمود نبود پس عثمان را بر ترک آن سیرت مذمومه توبیخ چرا میفرمود سوم آنکه مخالفت عثمان بر سیرت شیخین را هرگز درین عبارت مذکور نیست لا صراحه و لا اشاره و این عبارت در خطبه هاء کوفه ارشاد شده در آن وقت عثمان کجا بود و فتنه و فساد کجا بلکه ظاهر کلام تحسر است بر عدم سرانجام امور خلافت در زمان خود و و غبطه است بر حال خلیفه اول که چه قسم تدبیر او موافق تقدیر افتاد و کارهای دست بسته بی غل و غش از وی به ظهور رسید و اگر توبیخ عثمان منظور می بود چرا صراحه نمیفرمود که عثمان چنین و چنان کرد و نمی بایستی کرد زیرا که در توبیخ عثمان در آن زمان غیر از مخالفت اهل شام که خود را ناصر عثمان می گفتند مضرتی نبود و آن مضرت خود بهر صورت روز در تزايد داشت و چون مخالفین شام نسبت قتل عثمان بالقرین بانجناب میکردند از توبیخ او چه خوف بود مثل مشهور است انا الغریق فما خوفی من البلبل ومنها ما رواه الامامیه عن الامام ابی محمد الحسن العسکری فی تفسیره انه قال علی النبی صلی الله علیه وسلم لما بعث الله موسی بن عمران و اصطفاه نجیا و فلق له البحر و نجی بنی اسرائیل و اعطاه التوریه و الالواح رای مکانه من ربه عز وجل فقال یارب لقد اکرمتنی بکرامه لم تکرّم بها احدا من قبلی فهل فی انبیائک عندک من هو اکرم منی فقال الله تعالی یا موسی اما علمت ان محمدا افضل عندی من جمیع خلقی فقال یا

رب ان كان محمد افضل عندك من جميع خلقك فهل في آل الانبياء اكرم من آلى قال عز و
جل اما علمت ان فضل آل محمد على آل جميع النبيين كفضل محمد على جميع المرسلين
فقال يا رب ان كان فضل آل محمد عندك كذلك فهل فى صحابه الانبياء عندك اكرم من
اصحابى قال يا موسى اما علمت ان فضل صحابه محمد على جميع صحابه المرسلين كفضل آل
محمد على آل جميع النبيين فقال موسى ان كان فضل محمد و آل محمد و اصحاب محمد كما
وصفت فهل فى امم الانبياء افضل عندك من امتى ظلمت عليهم الغمام و انزلت عليهم المن و
السلوى و فلقت لهم البحر فقال الله يا موسى ان فضل امه محمد على امم جميع الانبياء كفضلى
على خلقى وازين روايت امام همام به دو وجه حقيقت خلافت صديق ظاهر شد اول بجهت
آنكه مصاحبت او با پيغمبر قطعى است ثابت بنص الكتاب باجماع شيعه و سنى قوله تعالى (إِلَّا
تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ إِذْ أَخْرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِيَ اثْنَيْنِ إِذْ هُمَا فِي الْغَارِ إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ لَا تَحْزَنْ إِنَّ
اللَّهَ مَعَنَا فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَى وَكَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ
الْعُلْيَا وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ (٤٠) (التوبه) والمراد ابوبكر بالاجماع و نيز صحبت مستمره او و محرميت
او و خصوصيت او بحدى مشهور است كه هر مصاحب محرم با اختصاص را بطريق ضرب
المثل بصفه او ياد کنند و گویند كه فلان يار غار فلانى است پس افضليت او بر جميع
اصحاب پيغمبر در معنى مصاحبت ثابت شد و لا اقل از اصحاب جميع پيغمبران خود بالقطع
افضل شد و هر كه از جميع اصحاب پيغمبران افضل باشد البته لايق امامت و خلافت خواهد
بود زيراكه در آنها هم مردم كثير لايق اين كار گذشته اند مثل كالب بن يوقنا كه از اصحاب
حضرت موسى خليفه آجانب شد بعد از حضرت يوشع و آصف بن برخيا از اصحاب حضرت
سليمان نيز لايق اين كار بود و اگر از اين همه در گذشتيم لا اقل جور و غصب حقوق عامه
مسلمين فضلا عن عتره الرسول خود از وى به صدور نخواهد آمد و الا افضليت بلکه
فضيحت مفقود خواهد شد دوم آن كه چون صحابه رسول من حيث المجموع افضل از
اصحاب جميع پيغمبران شدند لابد جور و ظلم و غصب حقوق اهل بيت رسول صلى الله عليه

وسلم و تحقیر و اهانت آن خاندان عالیشان نه خواهند کرد زیرا که هیچ کس از اصحاب پیغمبران این فعل شنیع نکرده اگر این جماعه مساوی با اصحاب جمیع پیغمبران می شدند لازم بود که مرتکب این کارهای شنیعه نشوند چه جای آن که افضل باشند و مرتکب این امور شوند و در این مقام امام فخرالدین رازی تقریری دارد بغایت دل چسب و ذهن نشین گفته است که فرقه روافض نزد من کمتر از مورچه سلیمان اند در عقل و اعتقاد نیک پیغمبر خود زیرا که مورچه سلیمان بتابعان خود گفت که (حَتَّى إِذَا أَتَوْا عَلَى وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ نَمْلَةٌ يَا أَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوا مَسَاكِنَكُمْ لَا يَحْطُمَنَّكُمْ سُلَيْمَانُ وَجُنُودُهُ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ) (النمل) یعنی ای فرق موران در سوراخهای خود درآید مبادا لشکریان سلیمان شما را نادانسته پایمال سازند پس این قدر فهمید که فرقه سپاه و لشکریان که در ظلم و تعدی بغایت بی صرغه و بی دریغ می باشند ببرکت صحبت پیغمبر آن قدر مهذب شده اند و صحبت سرسری نبی در آنها قسمی تاثیر کرده که دیده و دانسته و بر مورچه ضعیف هم ظلم نخواهند کرد بلکه در تحت الاقدام پایمال هم نخواهند کرد و گروه روافض هرگز نه فهمیدند که صحبت پیغمبر خاتم المرسلین که افضل پیغمبران است در صحابه کبار خود که دایما ملازم آن جناب بودند و یار غار و رفیق غمگسار گفته می شدند تاثیری کرده باشد و خیانت و شرارت و شیطنت از آنها دور کرده بلکه این همه امور شنیعه نسبت به مردم دیگر در آنها زیاده تر غالب و مستولی گشت که دختر و داماد و نواسه های پیغمبر صلی الله علیه وسلم را که یتیم و بیکس مانده بودند رنجانیدند و بر آنها ظلم کردند و خانع آنها را سوختند و بیچاره و بیقدر ساختند و باغ و زمین و وجه مدد معاش آنها را فرق کردند و همیشه در پی ایذاء اوشان بودند معاذ الله من ذلک.

و منها ما نقله علی ابن عیسی الارذبیلی الامامی الاثنا عشری فی کتابه (کشف الغمه عن معرفه الائمه) انه سئل الامام ابو جعفر علیه السلام عن حلیه الصیف هل یجوز فقال نعم قد حلی ابوبکر الصدیق سیفه بالفضه فقال الراوی اتقول هکذا فوثب الامام عن مکانه فقال نعم

الصدیق نعم الصدیق نعم الصدیق فمن لم یقل له الصدیق فلا صدق الله قوله فی الدنيا والاخره و از قواعد مقررہ منصوصہ قرآن و دین است کہ بعد از نبیین مرتبہ صدیق است و افضل اصناف امت ایشان اند چنانچہ از آیت (وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصَّدِيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَئِكَ رَفِيقًا) (النساء) (٦٩) و از دیگر آیات کلام الله نیز معلوم می شود قول تعالی (مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ وَأُمُّهُ صِدِّيقَةٌ كَانَا يَأْكُلَانِ الطَّعَامَ انْظُرْ كَيْفَ بُيِّنْ لَهُمُ الْآيَاتِ ثُمَّ انْظُرْ أَنَّى يُؤفَكُونَ) (المائدة) و قوله تعالی (وَالَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ أُولَئِكَ هُمُ الصَّدِيقُونَ وَالشُّهَدَاءُ عِنْدَ رَبِّهِمْ لَهُمْ أَجْرُهُمْ وَنُورُهُمْ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ) (الحديد) و قطع نظر از افضلیت این قدر خود از آیات بسیار و احادیث بیشمار بالقطع ثابت است کہ لقب صدیق لفظ مدح است بالاتر از شہید و صالح قوله تعالی (يُوسُفُ أَيُّهَا الصَّدِيقُ أَفْتِنَا فِي سَبْعِ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعُ عِجَافٍ وَسَبْعِ سُنبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخَرَ يَابِسَاتٍ لَعَلِّي أَرْجِعُ إِلَى النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَعْلَمُونَ) (يوسف) (٤٦) و در کتب امامیہ مروی و ثابت است کہ جناب امیر در حق خود این لقب اطلاق فرمودہ کہ انا الصدیق الاکبر بلکہ در خود منحصر ساخته به نسبت کسانی کہ بعد از او بوجود آمدند پس در حق ائمہ دیگر نیز آن لقب گفتن بطریق مجاز خواهد بود حیث قال لایقولها بعدی الا کذاب و لهذا ائمہ در حق خود این لقب را اطلاق نفرمودند و از لفظ بعدی صریح مستفاد شد کہ قبل از جناب امیر ہم صدیقی درین امت گذشتہ است کہ معروف باین لقب است و صدیقیت او حق است و اگر انحصار را نظر بلفظ اکبر بفہمیم نیز صدیقیت کبری برای ابوبکر ثابت میماند از مفہوم لفظ بعدی بالجملہ چون در حق شخصی امام معصوم لفظ صالح گوید احتمال جور و فسق و ظلم و غضب بالکلیہ مرتفع میشود و الا کذب معصوم لازم آید پس در حق کسی کہ او را امام معصوم باین تاکید صدیق گفته باشد بلکہ اعتقاد صدیقیت او را بر کافہ خلائق واجب ساخته و بر منکر صدیقیت او دعای بد کردہ باشد چه گمان باید کرد و بہ انکار صدیقیت او کہ لازم اعتقاد بطلان امامت و غضب آن از مستحق آنست در دعای بد امام معصوم داخل توان شد

نعوذ بالله من ذلک و چون مطارحه این روایت با بعضی از علماء امامیه در میان آمد غیر از انکار این روایت جوابی ندادند که حمل بر تقیه را گنجایش نبود زیرا که از وضع سوال سایل صریح معلوم میشود که شیعی بود لیکن این قدر خود بر هیچ عاقل مخفی نیست که کتاب کشف الغمه کتاب نادر نیست کتابی است کثیر الوجود در دست مردم پس این انکار اصلا فایده نمی بخشد و اگر کسی از راه کمال تعصب و عناد از یک نسخه این روایت را حذف و اسقاط کرده باشد نسخ دیگر خود البته مکذب او خواهند بود آری قصوری که درین روایت است آنست که اهل سنت نیز آنرا در کتب خود آورده اند و بجهت خست شرکا اگر متورعین امامیه انکارش کنند بعید نیست اما انکار کلمه و نماز و دیگر امور هم لازم خواهد بود بملاحظه شرکت اهل سنت درین امور روی الدارقطنی عن سالم بن ابی حفصه قال دخلت علی ابی جعفر فقال اللهم انی اتولی ابابکر و عمر اللهم ان کان فی نفسی غیر ذلک فلا نالنی شفاعه محمد صلی الله علیه وسلم یوم القیامه قال سالم اراه قال ذلک من اجلی و این سالم ابن ابی حفصه شیعی بود چنانچه جمیع محدثین او را بتشیع نسبت کرده اند و ازین روایت نیز تشیع او ثابت میشود که حضرت امام برای شنوایدن او این کلام فرمود تا از عقیده فاسده و ظن باطل خود توبه فرماید و این روایت را ازین جهت آورده شد که احتمال تقیه در کلام حضرت امام گنجایش ندارد زیرا که آنجناب بطریق شرط و جزا بر تقیه درین باب کفر خود از خدا خواسته است زیرا که محروم از شفاعت پیغمبر کافر است بالاجماع و دعای امام معصوم البته مستجاب است اگر معاذ الله شرط واقع شود در وقوع جزا ترددی نیست حالا روایات اهل سنت در ما نحن فیه باید شنید روی الدارقطنی عن عروه ابن عبدالله قال سالت ابا جعفر عن حلیه السیف فقال لا باس فقد حلی ابوبکر الصدیق سیفه قال قلت تقول الصدیق قال نعم الصدیق نعم الصدیق نعم الصدیق من لم یقل له الصدیق فلا صدق قوله فی الدنیا و الاخره و روی ابن الجوزی فی صفوه الصفوه و زاد فوثب وثبه و استقبل القبله و قال نعم الصدیق الخ. و درین روایت که مطابق روایت صاحب کشف الغمه است نیز دعاء بد واقع است و احتمال تقیه

را گنجایش نمیدهد و نیز نزد شیعه مقرر است که حضرت ابوجعفر و حضرت صادق در کتاب مختوم بخواتم الذهب از تقيه ممنوع بودند و روایات ایشان را حمل بر تقيه نتوان کرد چنانچه در مقام خود این مقرر ایشان منقول از معتبرات ایشان خواهد شد و روی الدارقطنی ایضا عن ابی عبدالله جعفر بن محمد الصادق عن ابیه ان رجلا جاء الی ابیه زین العابدین علی بن الحسین فقال اخبرنی عن ابی بکر و عمر رضی الله عنهما فقال عن الصدیق قال و تسمیه الصدیق قال فالله ثکلتک امک قد سماه الصدیق رسول صلی الله علیه وسلم و المهاجرون و الانصار و من لم یسمه صدقا فلا صدق الله قوله فی الدنیا و الاخره اذهب فاحب ابابکر و عمر رضی الله عنهما چون از آیات صریحه و اقوال ظاهره عترت طاهره که بدون تألیف مقدمات و ترتیب اشکال برین مدعا دلالت دارند فارغ شدیم بعضی ادله مآخوذه از کتاب و عترت که بادنی تامل باین مطلب میرسانند ذکر کنیم اول آنکه حق تعالی جماعه صحابه را که در وقت انعقاد خلافت ابوبکر رضی الله عنه حاضر بودند و او را در امور خلافت ممد و معین و ناصر شدند به القاب چند ملقب فرموده جای گفته (الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ أَعْظَمُ دَرَجَةً عِنْدَ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ) (التوبه) و جای فرموده (وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ) (التوبه) و جائی به وعد جنت و اجر عظیم مشرف ساخته و جائی بشارت درجات عالیات و رحمت و رضوان خود ایشان را بخشیده و اجتماع چنین اشخاص بر امر باطل که صریح مخالف نص رسول صلی الله علیه وسلم و نقض عهد او باشد محال است و الا در بشارات کتاب الله تعالی کذب لازم آید دوم آنکه حق تعالی در کتاب خود صحابه را وصف فرموده است باین مضمون که (وَأَعْلَمُوا أَنَّ فِيكُمْ رَسُولَ اللَّهِ لَوْ يُطِيعُكُمْ فِي كَثِيرٍ مِنَ الْأَمْرِ لَعَنِتُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ حَبَّبَ إِلَيْكُمُ الْإِيمَانَ وَزَيَّنَهُ فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَ إِلَيْكُمُ الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ أُولَئِكَ هُمُ الرَّاشِدُونَ) (الحجرات) و جماعه که حق تعالی در حق شان این کرامت فرموده باشد چه قسم کفر و فسوق و عصیان را بهیئه اجتماعیه ارتکاب نمایند و سالها

بلکه طول الحیات بران مصر باشند سیوم آنکه حق تعالی در آیه تقسیم فی بعد از ذکر فقراء مهاجرین میفرماید (إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ) (١٥) (الحجرات) و جمیع مهاجرین ابوبکر رضی الله عنه را خلیفه رسول صلی الله علیه وسلم میگفتند پس اگر او خلیفه بحق نباشد آنها صادق نباشند و هو خلاف النص چهارم آنکه با ابوبکر صدیق رضی الله عنه بیعت کردند جماعه که اصلا در مقدمات دینی پاس پسران و پدران و برادران و اقارب خود ننمودند و آنها را برای دین کشتند و سرها بریدند و بر مشقتهای جهاد صبر کردند و محنت ها کشیدند و از هیچ مخالف نترسیدند و خود را بارها برای دین بکشتن دادند چنانچه امیرالمومنین برای ایشان نیز شهادت این معنی در خطبه های خود داده کما سیجئی نقلها فی باب مطاعن الصحابه و چون جماعه که حال ایشان چنین باشد بر امری اتفاق کنند لابد آن امر خلاف شرع نخواهد بود پنجم آنکه اتفاق جماعه صحابه رضی الله عنهم بر خلافت ابوبکر رضی الله عنه واقع شد و هر چه متفق علیه جماعه امت باشد حق است و خلاف آن باطل بدلیل آنچه در نهج البلاغه که باجماع شیعه صحیح و متواتر است از امیر المومنین رضی الله عنه روایت نموده فی کلام له الزموا السواد الاعظم فان یدالله علی الجماعه و ایاکم و الفرقة فان الشاذ من الناس للشیطان کما ان الشاذ من الغنم للذئب و ایضا در شروح نهج البلاغه که تصنیف امامیه اند نوشته اند مما صح عن امیر المومنین رضی الله عنه کتب الی معاویه الان للناس جماعه یدالله علیها و غضب الله علی من خالفها فنفسک نفسک قبل حلول الغضب و قد اورد الرضی بعض هذا الکتاب و اسقط منه صدره لکونه مخالفا لمذهبه المبنی علی الفرقة فروی آخره و هو قوله واتق الله فیما لیدیک و انظر فی حقه علیک و ایضا فی شروح نهج البلاغه للامامیه و المعتزله مما کتب الی معاویه ما کنت الا رجلا من المهاجرین اوردت کما اوردوا و اصدرت کما اصدروا و ما کان الله لیجمعهم علی الضلال این کتاب را هم رضی ابتر کرده پاره را در نهج البلاغه آورده و هو اما بعد فقد ورد علی کتاب امری لیس له بصر یمهدیه و لا قائد یرشده لیکن این عبارت را صدر کتاب دیگر

ساخته و این رضی را همین قاعده است که نامه ها و خطب جناب امیر رضی الله عنه را
 بمراعات مذهب خود ابر می سازد و بسبب تقدیم و تاخیر محرف میکند ششم آنکه جناب
 امیر المومنین رضی الله عنه را چون از حال صحابه گذشته پیغمبر صلی الله علیه وسلم پرسیدند
 به لوازم ولایت وصف فرمود و گفت کانوا اذا ذکروا الله هملت اعینهم حتی تبل جباههم ومادوا
 کما یمید الشجر يوم الريح العاصف خوفا من العقاب و رجاء للثواب کذا ذکره الرضی فی نهج
 البلاغه و نیز بار دیگر در حق آنها فرمود کان احب اللقاء اليهم لقاء الله و انهم يتقبلون على مثل
 الجمر من ذکر معادهم و اجتماع چنین اشخاص بلکه اصرار یک کس از ایشان بر امر باطل
 مخالف نص رسول صلی الله علیه وسلم از محالات است هفتم آنکه خلافت صدیق رضی الله
 عنه به بیعت جماعه ثابت شده که حضرت امام سجاد در صحیفه کامله در ادعیه طویلہ در
 مناجات باری تعالی که وقت راز و نیاز بندگان خاص اوست آنها را ستایش می نماید حتی که
 در حق تابعان آن جماعه نیز دعای طویل میکند باین لفظ اللهم و اوصل على التابعين لهم
 بالاحسان الذين (وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ
 فِي قُلُوبِنَا غِلًا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ (١٠) (الحشر) خیر جزائک الذين قصروا سمتهم و
 تحروا و جهتهم و مضوا فی قفوا اثارهم و الايتمام بهدایه منارهم یدینون بدینهم علی شاکلتهم
 لا یتهم ریب فی قصدهم و لم یختلج شک الی آخر ما قال و کسی را که امام معصوم باین
 مرتبه ستایش نماید در وقت مناجات با حضرت عالم السر و الخفیات که احتمال تقیه را در آن
 وقت گنجایش دادن صریح کفر است اصرار بر باطل و اخفاء حق و رواداری ظلم و غصب بر
 خاندان رسول صلی الله علیه وسلم از وی محال و ممتنع است هشتم آنکه در کلینی در باب
 السبق الی الایمان بروایت ابوعمر زبیری عن ابی عبدالله علیه السلام آورده اند قال قلت لابی
 عبدالله علیه السلام ان لایمان درجات و منازل یتفاضل المومنین فیها عندالله قال نعم قلت صفه
 لی رحمک الله حتی افهمه قال علیه السلام ان الله سبق بین المومنین كما یستبق بین الخیل يوم
 الرهان ثم فضلهم علی درجاتهم فی السبق الیه فجعل کل امرء منهم علی درجه سبقه لا ینقصه

ففيهما من حقه ولا يتقدم مسبوق سابقا ولا مفضول فاضلا بتفاضل بذلك أوائل الامه و اواخرها ولولم يكن للسابق الى الايمان فضل على المسبوق اذا للحق آخر هذه الامه اولها نعم و لتقدموهم اذا لم يكن لمن سبق الى الايمان الفضل على من ابطا عنه و لكن بدرجات الايمان قدم الله السابقين و بالابطاء عن الايمان اخرا الله المقصرين لا تجد من المومنين من الآخرين من هو اكثر عملا من الاولين و اكثرهم صلاتا و صوما و حجاً و زكاتا و جهادا و اتفاقا و لولم يكن سوابق يفضل بها المومنين بعضهم بعضا عندالله لكان الآخرون بكثرة العمل مقدمين على الاولين ولكن ابي الله عز و جل ان يدرك آخر درجات الايمان اولها و يقدم فيها من اخرالله او يواخر فيها من قدم الله قلت اخبرني عما ندب الله عز و جلا لمومنين اليه من الاستباق الى الايمان فقال قول الله عزوجل (سَابِقُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أُعِدَّتْ لِلَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ) (٢١)(الحديد) و قال (وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ (١٠) أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ (١١) (الواقعه) و قال (وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالنَّاصِرِ وَالَّذِينَ تَبِعُواهُم بِإِحْسَانٍ رَّضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ) (١٠٠)(التوبه) فبدأ بالمهاجرين على درجه سبقهم ثم تنى بالانصار ثم التابعين لهم باحسان فوضع كل قوم على قدر درجاتهم و منازلهم عنده ثم ذكر ما فضل الله به اولياء بعضهم على بعض فقال عز و جل (تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ مِنْهُمْ مَنْ كَلَّمَ اللَّهُ وَرَفَعَ بَعْضُهُمْ دَرَاجَاتٍ وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَأَيْدِنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا اقْتَتَلَ الَّذِينَ مِن بَعْدِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَلَكِنْ اخْتَلَفُوا فَمِنْهُمْ مَنْ آمَنَ وَمِنْهُمْ مَنْ كَفَرَ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا اقْتَتَلُوا وَلَكِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ) (٢٥٣)(البقره) وقال (وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِمَن فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ النَّبِيِّينَ عَلَىٰ بَعْضٍ وَآتَيْنَا دَاوُودَ زُبُورًا (٥٥)(الاسراء) و قال (انْظُرْ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ وَلَآخِرَةُ أَكْبَرُ دَرَجَاتٍ وَأَكْبَرُ تَفْصِيلًا) (٢١) (الاسراء) الى آخر الحديث و قال في آخره فهذا ذكر درجات الايمان و منزله عندالله عزوجل پس ازین حدیث صریح معلوم شد که مهاجرین و انصار رضی الله عنهم دردرجه اعلى بوده اند از درجات ایمان و هرگز بعد از ایشان کسی بان

درجه نرسیده چنانچه آیات قرآنی نیز بران ناص اند قوله تعالى (اولئك هم المومنین حقا) (الایه) و قوله (الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ أَعْظَمُ دَرَجَةً عِنْدَ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ) (٢٠) (التوبه): و قوله (وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَاتَلَ أُولَئِكَ أَعْظَمُ دَرَجَةً مِنَ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِنْ بَعْدِ وَقَاتَلُوا وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَى وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ) (١٠) (الحديد) و شخصی که باعلی درجه ایمان رسیده باشد از وی اصرار بر این امور شنیعه به اجتماع و اتفاق از قبیل محالات است نهم آنکه شراح نهج البلاغه نامه حضرت امیر رضی الله عنه را که بسوی معاویه در جواب او ارقام فرموده اند منقول نموده اند و دران نامه بعد از ذکر ابوبکر و عمر رضی الله عنهما این عبارت مندرج است لعمری ان مکانهما من الاسلام لعظیم وان المصاب بهما لجرح فی الاسلام شدید رحمهما الله و جزاهما باحسن ما عملا و این مدح و دعاء در حق ایشان با وجود غاصب و ظالم بودن ایشان چه قسم از زبان معصوم تواند بر آمد و عجب آنست که تمام این نامه را صاحب نهج البلاغه نیز آورده لیکن درانجا داد تحریف داده مقدم را موخر و موخر را مقدم نموده و آنچه منافی مذهب خود یافته ساقط کرده و جمیع شارحین آن کتاب مستطاب اعتراف نموده اند بانکه رضی را در نقل این نامه عجب رقص الجمل واقع شده که عبارت آن نامه به سبب خبط او به حدی اغلاق پیدا کردم که شراح از توجیه و ترکیب آن عبارت عاجز شده اند و آخر الامر بناچاری اصل نامه را نقل کرده متوجه بشرح آن گردیده اند تمهید کلام و تقریر مرام شیعه در اثبات امامت حضرت امیر بلا فصل دلایل بسیار آورده اند و بعد از تفحص کتب ایشان و تحقیق و تفتیش ان دلایل ظاهر شد که اکثر آنها در غیر محل نزاع قایم اند و بیشتر آنها ماخوذ و مسروق از اهل سنت تفصیل این اجمال آنکه دلایل ایشان درین خطب سه قسم اند اول آیات و احادیث داله بر فضایل حضرت امیر و اهل بیت و آن دلایل همه بر آورده اهل سنت اند که در مقابله خوارج و نواصب که در جناب امیر و دیگر اهل بیت لعن و طعن نموده ذخیره شقاوت برای خود می اندوختند آنها را تحریر و تقریر نموده اند این صاحبان بنابر ساده لوحی

خود آن دلایل را در مقابله اهل سنت برای اثبات امامت حضرت امیر بلافصل وارد نمودند و چون متاخرین ایشان که به اموختن کلام و اصول از اهل سنت و معتزله روش دانشمندی پیش گرفتند و بر صانع بودن آن دلایل مطلع شدند در مقدمات آنها ادنی تغییری یا دخل کلمه موضوعه که مفید غرض باشد حالانکه هنوز هم نیست بعمل آورده بزعم خود آن صانعات را بکار آوردند اکثر دلایل این قوم از همین جنس است و کتاب الالفین برای تهذیب و اصلاح همین دلایل صانع تصنیف شده و ظاهر است که اهل سنت را متصدی جواب آن دلایل شدن پر نالایق است بار خدایا مگر نقل آن دلایل برای اظهار دانشمندی و خوش تقریری این بزرگواران کرده آید تا بر کلمه موضوعه و مقدمه مدخله تنبیه کرده شود دوم دلایل داله بر استحقاق امامت مر حضرت امیر را و آنکه آنجناب در وقتی از اوقات خلیفه بر حق و امام مطلق است و این دلایل را نیز اهل سنت اقامت کرده اند در مقابله نواصب و خوارج که منکر امامت حضرت امیر بودند و در استحقاق آنجناب این منصب عالی را قدح میکردند و آنچه ازان دلایل مستفاد می شود همین قدر است که آنحضرت مستحق خلافت راشده است و امامت او مرضی و پسندیده شارع است بی تعیین وقت و زمان و بی تنصیص بر اتصال زمان او بزمان نبوت یا انفصال او از زمان نبوت و متصدی جواب این دلایل اهل سنت البته نخواهند شد که عین مذهب شان و خلاصه مطلب شان است مگر در بعضی جاها برای تنبیه هر یک دو مقدمه مخترعه ایشان که دران دلایل افزوده اند و بزعم خود تقریب تمام کرده سیوم دلایلی که دلالت دارد بر امامت آنجناب بلا تفصیل یا سلب استحقاق امامت از غیر آنجناب و در حقیقت دلایل مختصه بمذهب شیعه و آنچه متفرداند باستخراج آن همین قسم اخیر است و این قسم بسیار اقل قلیل است و مخدوش المقدمات که تقلین یعنی کتاب و عترت بر تکذیب مقدمات آن دلایل دو گواه صادق و دو شاهد عادل اند پس درین رساله از هر سه قسم برخی یاد کنیم و قسم اخیر را بالاستیفا بیان نمائیم و بر منشاء غلط و موقع آن خبردار سازیم تا حقیقت دلایل ایشان معلوم شود و لابد مقدمات و مبادی آن دلایل می باید که مسلم الثبوت اهل سنت هم

باشند زیرا که غرض از اقامت دلایل الزام اهل سنت و الا هر سگی که عوعو کند در کوچه خود شیر غران است روایات شیعه و اصول اینها را که در ابواب سابقه حال بتفصیل گذشت اهل سنت بجوی نمی خرنند پس یا از قبیل آیات قرانی خواهند بود یا احادیث متفق علیه با دلایل عقلیه ماخوذ از مقدمات مسلمه طرفین با از مطاعن خلفاء ثلاثه که در باب سلب استحقاق امامت از آنها می آرند و چون باب مطاعن علی حده معقود خواهد شد اقسام ثلاثه را درین باب آورده شود.

اما الایات فمنها قوله تعالى (إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ ٥٥) (المائده) گویند که اهل تفسیر اجماع دارند که این آیت در شان حضرت امیر نازل شده وقتی که انگشتی خود را در حالت رکوع بسایل داد و کلمه انما مفید حصر است و لفظ ولی بمعنی متصرف در امور و ظاهر است که درینجا تصرف عام در جمیع مسلمین مراد است که مساوی امامت است بقرینه ضم ولایت خدا و رسول پس امامت آنجناب ثابت شد و نفی امامت غیر او بجهت حصر مستفاد گشت و هو المدعی جواب بچند وجه داده اند اول نقض بآنکه اگر این دلیل دلالت کند بر نفی امامت ائمه متقدم از و چنانچه تقریر کرده اند نیز دلالت کند بر نفی امامت ائمه متاخر از و بهمان تقریر بعینه پس باید که سبطین و من بعدهما من الائمة امام نه باشند اگر شیعه این مذهب داشته باشند باین دلیل تمسک نماند حاصل آنکه مبنای این استدلال بوجهی که در مقابله اهل سنت مفید شود بر کلمه حصر است و حصر چنانچه اهل سنت را مضر است شیعه را نیز مضر است زیرا که امامت ائمه پیشین و پسین همه باطل میگردد و هر چند مذهب اهل سنت هم باطل شد اما مذهب شیعه هم در بطلان قصوری ندارد بلکه اگر اهل سنت را نقصان سه امام شد شیعه اثنا عشریه را نقصان یازده امام شد از سه تا یازده فرقی که هست پوشیده نیست غیر از حضرت امیر که به اتفاق امام است دیگری امام نماند.

بیت:

شادم که از رقیبان دامن کشان گذشتی * که مشّت خاک ما هم بر باد رفته باشد

و اگر جواب ازین نقض باین طریق دهند که مراد حصر ولایت است در انجناب فی بعض الاوقات یعنی در وقت امامت خود نه در وقت امامت سبطین و من بعدهما گوئیم فمرحبا بالوافق مذهب ما نیز همین است که ولایت عامه در آنجناب فی بعض الاوقات محصور بود و آن وقت وقت امامت آن جناب است نه پیش از آنکه زمان امامت خلفاء ثلاثه بود و اگر گویند که اگر حضرت امیر در زمان خلفاء ثلاثه صاحب ولایت عامه نبود نقض بجناب او لازم می آمد بخلاف وقت امامت سبطین که چون در قید حیات نبود امامت دیگری در حق او موجب نقض نشد لان الموت رافع لجميع الاحکام الدنیویه گوئیم این استدلال دیگر شد استدلال بایت نماند زیرا که مبنای این استدلال بر دو مقدمه است اول آنکه صاحب ولایت عامه را در ولایت دیگری بودن و لوفی وقت من الاوقات نقض است دوم آنکه صاحب ولایت عامه را به هیچ گونه در هیچ وقت نقض لاحق نباشد و این هر دو مقدمه ازایت کجا فهمیده می شوند این صنعت را در عرف مناظره فرار گویند که از دلیلی به دلیلی دیگر انتقال نمایند بی انفصال پرخاش در مقدمات دلیل اول اما بالاقرار و اما بالاثبات و اگر این فرار را هم گوارا کنیم ما نیز در مقدمات این استدلال انتقال خواهیم کرد و خواهیم گفت که هر دو مقدمه باطل است و این استدلال نیز منقوض است بحضرت سبطین که در زمان ولایت حضرت امیر مستقل بالولایت نبودند و در ولایت دیگری بودند و نیز منقوض است بحضرت امیر که در زمان ولایت پیغمبر صلی الله علیه وسلم همین حال داشتند پس صاحب ولایت عامه را در بعضی اوقات در ولایت دیگری بودن نقض نیست و اگر بالفرض نقض است پس صاحب ولایت عامه را این نقض لاحق می شود فبطل الاستدلال الذی فررتم الیه بجميع المقدمات جواب دوم حضرت شیخ ابراهیم کردی علیه الرحمه و دیگر اهل سنت نوشته اند که ولایت (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَعِينُوا

بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ (١٥٣) (البقره) در زمان خطاب البته مراد نیست بالاجماع زیرا که زمان خطاب زمان وجود نبی بود و امامت نیابت نبی است بعد از موت او پس چون زمان خطاب مراد نشد لابد زمان متاخر خواهد بود از موت پیغمبر و تاخر را حدی نیست بعد چهار سال باشد یا بیست و چهار سال پس این دلیل هم در غیر محل نزاع قایم شد و مدعای شیعه یعنی امامت بلافصل حاصل نگشت و اگر نظر تفصیلی در مقدمات این دلیل نمائیم اول اجماع مفسرین ممنوع است بلکه علماء تفسیر را در سبب نزول این آیه اختلاف است ابوبکر نقاش که صاحب تفسیر مشهور است از حضرت امام ابوجعفر محمد الباقر علیه الاسلام روایت نموده که نزلت فی المهاجرین و الانصار گوینده گفت که ما شنیده ایم نزلت فی علی ابن ابی طالب امام فرمود هو منهم یعنی آنجناب نیز در مهاجرین و انصار داخل است و این روایت بسیار موافق است لفظ الذین را وصیغ جمع را که در یقیمون و یوتون و هم راکعون آمده است و جمعی از مفسرین از عکرمه روایت کرده اند که نزلت فی شان ابی بکر و موید این قول ما سبق آیت است که در قتال مرتدین واقع است و این قول که نزلت فی علی بن ابی طالب و روایت قصه سایل و تصدق به انگشتی در حالت رکوع فقط ثعلبی بان متفرد است و محدثین اهل سنت قاطبه ثعلبی را و روایات او را بجوی نمی شمارند و او را حاطب لیل خطاب داده اند که در رطب و یابس تفرقه نمی کند و بیشتر روایات او در تفسیر از کلبی است عن ابی صالح و هی اوهی ما یروی من التفسیر عندهم و قاضی شمس الدین بن خلکان در حال کلبی گفته است که کان کلبی من اصحاب عبدالله بن سبا الذی کان یقول ان علی بن ابی طالب لم یمت و انه یرجع الی الدنیا و بعضی از روایات ثعلبی منتهی می شوند بمحمد بن مروان السدی الصغیر و او را سلسله کذب و وضع دانند و رافضی غالی بوده است و صاحب لباب التفسیر آورده که در شان عبادۀ بن الصامت نازل شده وقتی که از خلفاء خود که یهودیان بودند تبراً نمود بر خلاف عبدالله بن ابی که او تبراً نکرد و از حمایت و خیرخواهی آنها دست بردار نشد و این قول مناسبت تمام دارد با سیاق آیه زیرا که بعد ازین آیه (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الَّذِينَ

اتَّخَذُوا دِينَكُمْ هُزُؤًا وَلَعِبًا مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَالْكَفَّارَ أَوْلِيَاءَ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ كُنتُمْ مُؤْمِنِينَ (٥٧) (المائده) و (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ) (٥١) (المائده): وارد است و جماعه از مفسرين گویند که چون عبدالله بن سلام که از احبار يهود بود به شرف اسلام مشرف شد تمام قبيله او او را ترک نمود و با وی قطع سلوک نمود او شکایت این حادثه بحضور رسالت پناه آورد و گفت یا رسول الله ان قومنا هجرونا پس این آیت نازل شد و باعتبار فن حدیث این قول اصح الاقوال است دوم آنکه لفظ اولی مشترک است در معانی بسیار المحب و الناصر و الصديق و المتصرف فی الامر و از لفظ مشترک یک معنی متعین مراد نمی تواند شد مگر بقرینه و خارجیه و قرینه سباق یعنی ما سبق موید معنی ناصر است زیرا که کلام در تقویت قلوب و تسلیه مومنین و ازاله خوف ایشان از مرتدین است و قرینه سباق یعنی ما بعد معین معنی محب و صدیق است و هو قوله تعالى (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَكُمْ هُزُؤًا وَلَعِبًا مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَالْكَفَّارَ أَوْلِيَاءَ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ كُنتُمْ مُؤْمِنِينَ) (٥٧) (المائده) زیرا که يهود و نصاری و دیگر کافران را کسی امام خود نمیگرفت و نه با هم دیگر بعضی بعضی را امام میگرفتند و کلمه انما که مفید حصر است نیز بهمین معانی را می خواهد زیرا که حصر در جای میشود که نزاعی و ترددی و اعتقاد شرکتی دران بوده باشد و بالاجماع وقت نزول آیت ترددی و نزاعی در امامت و ولایت تصرف نبود بلکه در نصرت و محبت بود سوم آنکه العبره لعموم اللفظ لا لخصوص السبب قاعده اصولیه متفق علیها است بین الشیعه و السنی پس مفاد آیه حصر ولایت عام در اشخاص چند خواهد بود که حضرت امیر نیز در آنها داخل است زیرا که صیغه جمع و کلمه الذین از الفاظ عموم ما مساوق الفاظ عمومند باتفاق امامیه کما ذکره المرتضی فی الذریعه و ابن المطهر فی النهایه پس حمل جمع بر واحد معتذر است و حمل عام بر خاص خلاف الاصل که بدون ضرورت ارتکاب آن نتوان کرد و اگر شیعه گویند که در اینجا ضرورت متحقق است زیرا که تصدق بر سایل در حالت یک رکوع از غیر یک شخص واقع

نشده گوییم در این آیه این قصه کجا مذکور است که مانع حمل بر عموم تواند بلکه و هم راکعون جمله ای است معطوف بر جمله های ماسبق و صله موصول است ای الذین هم راکعون با حال است از یقیمون الصلوه و به هر تقدیر معنی رکوع خشوع است نه رکوع اصطلاحی و اگر شیعه گویند که حمل رکوع بر خشوع حمل لفظ است بر غیر معنی شرعی آن در کلام شارع و آن خلاف اصل است گوییم رکوع به معنی خشوع نیز در قرآن مستعمل است قوله تعالی (يَا مَرْيَمُ اقْنُتِي لِرَبِّكِ وَاسْجُدِي وَارْكَعِي مَعَ الرَّاكِعِينَ) (٤٣) (آل عمران) حال آنکه بالاجماع در نماز سابقین رکوع اصطلاحی نبود قوله تعالی (قَالَ لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعْجَتِكَ إِلَى نِعَاجِهِ وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ الْخُلَطَاءِ لَيَبْغِي بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَقَلِيلٌ مَا هُمْ وَظَنَّ دَاوُودُ أَنَّمَا فَتَنَّاهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ وَخَرَّ رَاكِعًا وَأَنَابَ) (٢٤) (ص:) و ظاهر است که در رکوع اصطلاحی خور و سقوط نمی باشد و چون خشوع معنی مجازی متعارف این لفظ است حمل آن لفظ بر آن معنی بلاضرور و نیز جایز است کما هو المقرر فی محله و نیز گوییم حمل یؤتون الزکوه بر تصدق خاتم به سایل مثل حمل لفظ رکوع است بر غیر معنی شرعی او فما هو جوابکم فیه و هو جوابنا فی الركوع بلکه ذکر رکوع بعد از اقامت صلوه موید ما است که تکرار لازم نیامد و ذکر زکات بعد از اقامت صلوه مخالف شما که در عرف قرآن که هر جا زکوه را مقرون به صلوه می آورند مراد از ان زکوه مفروضه می باشد نه تصدق مطلقاً و اگر رکوع را بر معنی حقیقی اش حمل کنیم باز هم حال از یقیمون الصلوه است و عام مر جمیع مؤمنین را زیرا که احتراز است از نماز یهود که خالی از رکوع بود و در این صلوه نهی از موالاه یهود که بعد از این آیت وارد است بسیار چسپانست و نیز اگر حال از یؤتون الزکوه شود صفت مدح نمی ماند بلکه در مفهوم یقیمون الصلوه قصور می آورد چه مدح و فضیلت نماز آن است که خالی باشد از هر عملی که تعلق به نماز ندارد خواه قلیل خواه کثیر غایتش آنکه کثیر مفسد نماز است و قلیل غیر مفسد اما در معنی اقامه صلوه البته قصوری می آورد و کلام الهی را بر تناقض و تخالف حمل کردن روا نیست و مع هذا این قید را بالاجماع دخلی نیست لا طردا و لا عکسا

در صحت امامت پس در تعلیق حکم امامت به این قید لغویت کلام باری تعالی لازم می‌آید مانند آنکه گویند قابل پادشاهت شما کسی است که جامه سرخ دارد و اگر از اینهمه در گذریم اگر این آیت دلیل حصر امامت در حضرت امیر باشد آیات دیگر معارض او خواهند بود چنانچه شیعه را نیز تمسک به معارضات او در اثبات امامت ائمه اطهار ضرور خواهد افتاد و الدلیل انما نتمسک به اذا سلم عن المعارض و آیات ناصه بر خلافت خلفای ثلاثه سابق تحریر نموده شد و از عجائب آنکه ملا عبدالله صاحب اظهار الحق برای تصحیح این استدلال به زعم خود سعی را به نهایت رسانیده حال آنکه کلمات او در این مقام با وجودی که نسبت به امثال خود فهمی دارد خیلی بی‌مغز واقع شده اند بنابر نمونه دانشمندی ممتازان این فرقه در اینجا نقل کرده شود و جایی که او را غلط افتاده بیان کرده آید از آن جمله آنکه ملاعبدالله گفته که امر به محبت و دوست داشتن خدا و رسول خدا یقین که به طریق وجوب است پس امر به محبت و ولایت مؤمنین متصف به صفات مذکور نیز می‌باید که به طریق وجوب باشد چرا که حکمی که از یک کلام و از یک قضیه که موضوع او یکی باشد و محمول او یکی باشد یا متعدد و معطوف بر یکدیگر بعضی از آن واجب و بعضی از آن ندب نمی‌تواند بودن و یک لفظ را در استعمال واحد به دو معنی گرفتن جایز نیست پس به مقتضی و مفاد آیه واجب می‌شود ولایت و مؤدت مومنین که متصف باشند به صفات مذکوره و مودت ایشان ثالث مودت خدا و رسول خدا می‌شود که واجب است علی الاطلاق بدون قیدی وجهتی پس مراد از آن مومنین اگر کافه مسلمین و کل امت گرفته شود به این اعتبار که از شأن ایشان هست اتصاف به صفات مذکوره است نمی‌شود چرا که بر هر یک معتذر است معرفت کل چه جای مودت ایشان و گاه باشد که به سببی از اسباب مومنی را به مومنی دیگر معادات مباح شود بلکه واجب پس مراد مرتضی باشد فقط انتهی کلامه و در این کلام عاقل را غوری در کار است تا مقدار فهم علمای این فرقه ظاهر گردد موالات جمیع مؤمنین من جهة الایمان عام است بدون قیدی و وجهتی که در حقیقت موالات ایمان است و اگر عداوتی و بغضی به سببی از اسباب

مباح شود یا واجب گردد موالات ایمانی را چه ضرر و خود شیعه را در این مسئله حکم می‌کنم که به جهت تشیع با همدیگر دوستی دارند و این دوستی عام است بدون قیدی و جهتی و مع هذا بابت معاملات دنیوی با هم عداوت هم می‌شود و موالات تشیع به حال خود می‌ماند و اگر از این آیه این معنی را محذور و محال دانسته نفهمند از تمام قرآن خود چشم پوشی نتوان کرد قوله تعالی (وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ (٧١) التوبه) و اگر موالات ایمانی با جمیع مومنین عام از آنکه مطیع باشد یا عامی ثالث مودت خدا و رسول گردد کدام استحاله عقلی در این امر لازم می‌آید آری محذور آن است که هر سه محبت در یک درجه و یک مرتبه باشند در اصالت و چون محبت خدا بالاصاله است و محبت رسول بالتبع و محبت مؤمنین و عامه به تبع تبع با هم مساوات نماند و اتحاد قضیه در موضع و محمول در اینجا متحقق نیست ملای مذکور را محض تکلم به اصطلاح منطقیین برای ترسانیدن جهال اهل سنت منظور افتاده تا او را منطقی گمان برده از قدح در کلام او احتراز کنند و لهذا خود متنبه شده و گفته است یا متعدد و معطوف بر یکدیگر لیکن این قدر نفهمیده که در صورت تعدد و عطف این مقدمه ممنوع است زیرا که عطف موجب تشریک در حکم است نه در جهت حکم مثاله من العقلیات قولنا انما الموجود فی الخارج الواجب و الجوهر والعرض حال آنکه نسبت وجود به واجب جهت وجوب دارد که ضرورت است و مستلزم دوام و نسبت وجود به جوهر و عرض جهت امکان دارد و من الشرعیات قوله تعالی (قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ عَلَى بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِ وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ (١٠٨) (یوسف) حال آنکه دعوت بر پیغمبر واجب است و بر دیگران مندوب و لهذا اصولیین گفته‌اند که قرآن فی النظم موجب قرآن فی الحکم نیست و این نوع استدلال را از مسالک مردوده نوشته‌اند و اگر از این هم درگذریم پس پر ظاهر است که اتحاد نفس وجوب محبت محذور نیست و آنچه محذور است اتحاد مرتبه و درجه است در اصالت و تبعیت و آن لازم نیست و نیز محبت

جميع مومنين را من حيث الايمان موقوف داشته بر معرفت هر فردی از مؤمنين بالخصوص
 حال آنکه هیچ کثرتی نیست که ملاحظ آن به عنوان وحدت نتوان کرد و لو كانت اکثره غير
 متناهيه فضلاً عن المتناهيه مثلاً اگر گوئيم كل عدد فهو نصف مجموع حاشيتيه در اين حکم
 توجه به جميع مراتب اعداد اجمالاً واقع شد و مراتب اعداد بلاشبهه غير متناهي اند و در كل
 حيوان حساس حکم واقع شد بر جميع افراد حيوان حال آنکه انواع حيوان به جميعه ما را
 معلوم نیست چه جای اصناف و افراد پس ملا را هنوز از ملاحظه اجماليه که صبيان و سوقيان
 می نمایند خبر نیست و فرق در عنوان و معنوی نمی کند و اگر اين تقريرات را از علم معقول
 دانسته به سمع قبول اصغا ننمایند از مسلمات دينيه خواهيم پرسيد و خواهيم گفت که ترک
 موالات بلکه عداوت كفار کلهم اجمعين من حيث الکفر واجب است يا نه اگر شق اول اختيار
 کردند همان محذور لازم آمد که معرفت كل حاصل نیست چه جای عداوت كل و اگر شق
 ثاني اختيار کردند عداوت يزيدي مروان را چه قسم ثابت خواهند نمود و آيات قرآنی را چه
 جواب خواهند داد حال آنکه به معرفت ايمان امتياز فرقه مومنين را حاصل می شود و انواع
 كفر اصلاً معلوم ما نیست تا امتياز انواع کافران توانيم کرد چه جای اشخاص آنها و نیز منقوض
 است به وجوب موالات علويه که در اعتقادات ايشان داخل است و معرفت اشخاص و اعداد
 علويه با وجود انتشار ايشان در مشارق و مغرب زمين در تعذر کم از عامه مؤمنين نیست و از
 آن جمله آن که گفته است که از بعضی احاديث اهل سنت ظاهر می شود که بعضی صحابه از
 حضرت رسول صلی الله عليه و سلم التماس استخلاف نمودند في (المشکوه) عن حذيفه قال
 قالوا يا رسول الله لو استخلفت قال (لو استخلفت عليكم فعصيتموه عذبتهم و لكن ما حدثكم
 حذيفه فصدقوه و ما اقرأكم عبدالله فاقروه) رواه الترمذی و همچنین استفسار شخصی که
 سزاوار امامت باشد نیز از وی نمودند عن علی قال قيل يا رسول الله من نؤمر بعدك قال (ان
 تؤمروا ابابکر تجدوه اميناً زاهدا في الدنيا راغباً في الآخرة و ان تؤمروا عمر فتجدوه قوياً اميناً لا
 يخاف في الله لومه لائم و ان تؤمروا علياً و لا اريکم فاعلين تجدوه هادياً مهدياً ياخذ بکم

الصراط المستقیم) رواه احد این التماس و استفسار می‌خواهد وقوع تردد را در حضور حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم عند نزول الآیه پس مدلول انما باطل نشد انتهی کلامه در اینجا هم غور در کار است محض سؤال و استفسار وقوع تردد را نمی‌خواهد آری اگر بعد از شنیدن جواب پیغمبر با مشورت در این کار می‌کردند و یکی با دیگری در تعیین ولی الامر اختلاف و تنازع می‌نمودند مدلول انما محقق نمی‌شد و مجرد سؤال و استفسار مقام استعمال انما نیست چنانچه در اوایل علم معانی در مؤکدات اسناد این بحث مذکور است که این مقام استعمال ان است نه انما پس نزد ملا هنوز در ان و انما فرق واضح نشده و نیز وقوع تردد هم اگر می‌شد از کجا توانستیم دانست که قبل از نزول آیت بود متصل بود یا منفصل و اگر متصل بود اتصال اتفاقی داشت یا سبب نزولی هم شده باشد همه این امور را بسند بیان باید کرد و احتمالات را اول در مقام استدلال گنجایش نیست دوم در تعیین اسباب نزول مسموع نمی‌شود زیرا که امر عقلی نیست بدون خبر صحیح ثابت نمی‌توان کرد بلکه هیچ کس از مفسران شیعه و سنی این سبب را برای نزول این آیت ذکر نکرده پس معلوم شد که اتصال نداشت یا بعد از نزول آیت بود و بهر تقدیر مفید نمی‌شود و طرفه آن است که حدیثی که وارد کرده است منافات صریح دارد با کلمه انما زیرا که جواب آن حضرت صلی الله علیه و سلم در استفسار شخصی که سزاوار خلافت باشد ما حصل او آن است که استحقاق خلافت هر یکی را از این اعزه کرام حاصل است اما در ترتیب ذکر اسامی اشاره بتقدیم در حقیقت شیخین نمود پس سؤال مذکور و جواب حضرت رسالت پناه منافات دارد به آنکه انما در آیت برای حصر خلافت باشد در مرتضی و الا اگر آیت مقدم باشد مخالفت رسول با قرآن لازم آمد و اگر آیت مؤخر باشد تکذیب قرآن مر رسول را لازم آید و ادعای نسخ یکی مر دیگری را در اینجا گنجایش نیست لان الحدیث و کذا الآیه من باب الاخبار و الاخبار لا یحتمل النسخ و مع هذا چون تقدم یکی بر دیگری مجهول است عمل به هر دو ساقط گشت و اگر گویند که حدیث خبر واحد است در مسئله امامت به آن تمسک جایز نیست گوییم در اثبات تردد و نزاع هم

تمسک بدان جایز نخواهد بود و معهذا تمسک به آیه موقوف است بر ثبوت تردد و نزاع پس بر تمسک شیعه به آیه نیز باطل شد زیرا که در مسئله امامت به آیتی که دلالت آن موقوف بر خبر واحد باشد نیز تمسک جایز نیست و نیز در حدیث اول استخلاف را ترک اصلح در حق امت فرموده پس اگر آیت (إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ) (المائدة) ۵۵ دلالت بر استخلاف بکند استخلاف که ترک اصلح است از جناب الهی صادر خواهد شد و هو محال پس حدیث اول نیز منافی تمسک ایشان است به این آیت در این باب این است حال عمده سخنان این گروه که اجله علماء اینها به تاجر تمام بر می آورند و دیگر سخنان اینها را که مثل ضرطات البعیر بی صرفه از اینها سر می آورند اگر نقل کنیم تطویل لاطایل لازم خواهد آمد و منها قوله تعالى (وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَى وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتِينَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا) (الاحزاب) ۳۳ گویند مفسرین اجماع کرده اند که این آیت در حق علی و فاطمه و حسن و حسین علیهم السلام نازل شده و دلالت می کند بر عصمت ایشان به تأکید تمام و غیر المعصوم لا یكون اماما در اینجا هم مقدمات همه محذوش اند اول اجماع مفسرین بر این ممنوع ابن ابی حاتم از ابن عباس روایت می کند که انها نزلت فی نساء النبی صلی الله علیه و سلم و ابن جریر از عکرمه روایت می کنند که انه کان ینادی فی السوق ان قوله تعالى (إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا) نزلت فی نساء النبی صلی الله علیه و سلم و ظاهر از ملاحظه سیاق و سباق آیه هم همین است زیرا که از ابتداء (ا) نساء النبی لستین کأحد من النساء ان اتقیتن فلا تخضعن بالقول فیطمع الذي فی قلبه مرض و قلن قولا معروفاً (۳۲) (الاحزاب) تا قوله (وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَى وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتِينَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ) بلکه تا (وَاذْكُرْنَ مَا يُتْلَى فِي بُيُوتِكُنَّ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ وَالْحِكْمَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ لَطِيفًا خَبِيرًا) (۳۴) (الاحزاب) خطاب به ازواج مطهرات است و امر و نهی با ایشان واقع می شود پس در اثنای کلام حال دیگران مذکور کردن بی تنبیه بر انقطاع کلام سابق و افتتاح کلام جدید

مخالف روش بلاغت است که کلام الله را از آن پاک باید دانست و اضافه بیوت ازواج در این قول که (و بیوتکن) نیز دلالت دارد بر آنکه مراد از اهل بیت در این آیت ایشانند چه بیت حضرت رسول صلی الله علیه و سلم غیر بیوتی که ازواج در او باشند نمی تواند شد ملاعبده گفته که جمعیت بیوت در بیوتکن به افراد در اهل البیت و آل است بر آنکه بیوت ایشان غیر بیت نبوت است و اگر ایشان اهل بیت می بودند (وَأَذْكُرَنَّ مَا يُتْلَى فِي بُيُوتِكُنَّ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ وَالْحِكْمَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ لَطِيفًا خَبِيرًا) (٣٤) (الاحزاب) واقع می شد انتهی کلامه به انصاف باید دید که چه حرف بی مغزی است زیرا که افراد بیت در اهل البیت که اسم جنس است و اطلاق او بر قلیل و کثیر جایز به اعتبار اضافت بیت به آن حضرت است که همه بیوت ازواج به اعتبار این اضافت یکخانه است و جمعیت بیوت در بیوتکن به اعتبار اضافت بیوت به ازواج است که متعددند و آنچه ملای مذکور گفته که لایبعد ان يقع بین المعطوف و المعطوف علیه فاصل و ان طال چنانچه در این آیت کریمه واقع شده (قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ وَعَلَيْكُمْ مَا حُمِّلْتُمْ وَإِنْ تُطِيعُوهُ تَهْتَدُوا وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ) (٥٤) (النور) ثم قال بعدهما و هذه الآية (وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ) (٥٦) (النور) قال المفسرون و اقيموا الصلوه عطف على اطيعوا انتهى کلامه پوچ تر از کلام سابق اوست زیرا که وقوع فصل بین المعطوف و المعطوف علیه به امر اجنبی من حيث الاعراب که تعلق به صنعت نحاه دارد بلاشبهه جایز است لیکن به ما ضرر ندارد زیرا که در ما نحن فيه اجنبیه و مغایرت با اعتبار موارد آیات لاحقه و سابقه لازم می آید و منافی بلاغت این است نه آن و آن چه از بعضی مفسرین نقل کرده (و اقيموا الصلوه) معطوف بر (اطيعوا الرسول) است صریح الفساد است زیرا که بعد از اقيموا الصلوه باز لفظ و اطيعوا الرسول واقع است پس عطف الشی علی نفسه لازم خواهد آمد و ازین پوچ تر کلامی دیگر گفته می شود که مضحک صبیان کافیه خوان می تواند شد می گوید که بین الآيات مغایرت انشائی و خبریست چه آیت تطهیر که جمله ندائیه و خبریه است و ما قبل و ما بعد او که امر و نهی است و انشائیه و عطف انشائیه بر

خبریه نمی آید ممنوع است اول در آیه تطهیر حرف عطف کجاست بلکه تعلیل است برای امر به اطاعت فی قوله (وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَى وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتِينَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ) إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا (٣٣) (الاحزاب) و انشائیة را معلل بخبریه کردن در تمام قرآن و احادیث کلام بلغا رایج و مشهور است مثل اضرب زیدا انه فاسق یا اطعنی یا غلام انما ارید ان اکرمک و اگر عطف واذکر مراد دارد پس معطوف علیه او و اطعن و قرن و دیگر اوامر سابقه اند نه انما از این جا عربیت دانی علماء ایشان توان فهمید و با وصف این قصور بین که در بین نحو و صرف دارند می خواهد که در تفسیر کلام الله دست انداز شوند مگر موشی بخواب اندر شتر شد و ایراد صیغه مذکور در عنکم بملاحظه لفظ اهل است و قاعده عرب است که چون چیزی را که فی الحقیقه مونث باشد بلفظ مذکر ملاحظه نمایند و خواهند که به آن لفظ از او تعبیر کنند صیغ تذکیر در حق آن مونث استعمال کنند مثل قوله تعالی خطابا لِساره علیها السلام (قَالُوا أَتَعْجَبِينَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ رَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ إِنَّهُ حَمِيدٌ مَجِيدٌ) (هود) و آن چه در ترمذی و دیگر صحاح مرویست که آن حضرت صلی الله علیه و سلم این چهار کس را نیز در کسائی گرفت و دعا فرمود که (اللهم هؤلاء اهل بیتی فاذهب عنهم الرجس و طهرهم تطهیرا) و ام سلمه گفت که مرا نیز شریک بکن فرمود که انت علی خیر وانت علی مکانک دلیل صریح است بر آن که نزول آیه در حق ازواج بود و آن حضرت صلی الله علیه و سلم این چهار کس را نیز به دعای خود درین وعده داخل ساخت و اگر نزول آیت در حق این ها می بود حاجت بدعا چه بود و آن حضرت صلی الله علیه و سلم چرا تحصیل حاصل می فرمود و لهذا ام سلمه را درین دعا شریک نه کرد که در حق او این دعا را تحصیل دانست و محققین اهل سنت بدانند که چند آیت در مخاطبه ازواج واقع است اما بحکم العبره لعموم اللفظ لا بخصوص السبب جمیع اهل بیت درین بشارت داخل اند و جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم که این دعا در حق چهار کس موصوف فرمود نظر بخصوص سبب بود و نیز قرائن خصوصیت به ازواج از سابق و

لاحق کلام دریافته ترسید که مبدا خاص به ازواج باشد لهذا در روایت صحیحہ بیہقی مثل این معاملہ با حضرت عباس و پسران او نیز ثابت است و مدعاء آن حضرت صلی اللہ علیہ و سلم ہمین بود کہ جمیع اقارب خود را در لفظ اہل البیت کہ در خطاب الہی وارد شدہ داخل سازند مانند آن کہ پادشاہ کریم یکی از مصاحبان خود را بفرماید کہ اہل خانہ خود را حاضر کن تا خلعت دہم و نوازش فرمایم این مصاحب عالی ہمت ہمہ متوسلان خود را گوید کہ این ہا اہل خانہ من اند تا در خلعت و نوازش پادشاہی ہر ہمہ را نصیبی باشد اخرج البیہقی عن ابی اسید الساعدی قال قال رسول اللہ صلی اللہ علیہ و سلم للعباس بن عبدالمطلب (یا ابا الفضل لا ترم منزلک انت و بنوک غداً حتی آتیکم فان لی فیکم حاجہ فانتظروہ) حتی جاء بعد ما اضحی فدخل علیہم و قال (السلام علیکم) فقالوا و علیک السلام و رحمہ اللہ و برکاتہ قال (کیف اصبحتم) قالوا اصبحنا نحمد اللہ فقال لہم (تقاربوا) فزحف بعضهم الی بعض حتی اذا امکنوا اشتمل علیہم بملائتہ ثم قال (یا رب هذا عمی و صنو ابی و هؤلاء اہل بیتی استرہم من النار کستری ایاہم بملاءتی ہذہ) قال فامنت اسکفہ الباب و حوایط البیت و قالت آمین آمین و ابن ماجہ نیز این حدیث را مختصراً روایت کردہ و محدثین دیگر نیز این قصہ را بطرق متعددہ در اعلام النبویہ روایت کردہ اند و آن چہ ملا عبد اللہ گفتہ مراد از بیت بیت نبوت است و اہل بیت در لغت شک نیست کہ ازواج بلکہ خادمان و اماء ازواج کہ مسکنی در بیت داشتہ باشند نیز ہست اما معنی لغوی باین وسعت بہ اتفاق مراد نیست پس مراد از این ہا خمسہ آل عبا باشند کہ حدیث کسا تخصیص ایشان کردہ انتہی کلامہ نیز از قبیل سخنان گذشتہ اوست زیرا کہ اگر معنی لغوی باین وسعت مراد باشد محذوری کہ لازم می آید همان عموم عصمت است کہ نزد شیعہ از این آیت ثابت می شود و چون اہل سنت در فہم عصمت از این آیہ با شیعہ اتفاق ندارند و معتقد عصمت در حق خمسہ آل عبا و ازواج مطہرات نیز نیستند پس در نفی این عموم چرا اتفاق خواهند کرد کہ رحمہ واسعہ الہی را تنگ کردندست و نیز ارادہ معنی لغوی باین وسعت اگر مراد نباشد از آن جہت نخواہد کہ قرائن دالہ از آیات سابقہ و لاحقہ

تعیین مراد می کنند و نیز عقل هم تخصیص می نماید این لفظ را در عرف به کسانی که در خانه سکونت دارند نه بقصد انتقال و تحول و تبدل در آنها عاده جاری نباشد مثل ازواج و اولاد نه خدمتکاران و کنیزکان و غلامان که عرضه تبدل و تحول اند بانتقال از ملکی بملکی و اعتاق وهبه و بیع و اجاره و تخصیص بکساء وقتی دلالت بر تخصیص ظاهر نمی شد و در این جا فائده اش دفع مظنه نبودن این اشخاص در اهل بیت است نظر به آن که مخاطب ازواج اند فقط و عجب آن است که به اتفاق اهل اسلام چه شیعه و چه اهل سنت در تعظیم ازواج آن حضرت صلی الله علیه و سلم لفظ مطهرات می گویند چنان چه در کلام قاضی نور الله شرشتری و ملا عبدالله مشهدی و دیگر علماء ایشان هزار جا دیده شد و این لقب ظاهر است که از آیت تطهیر مأخوذ است و لفظ ازواج مطهرات بی شک و بی دغدغه بر زبان منصفان ایشان جاری می شود و اگر کسی گوید که آیت تطهیر مشعر به تطهیر ازواج است رک کردن بر داشته به بحث و جدال می آویزد العیاذ بالله دوم آن که دلالت این آیه بر عصمت مبنی بر چند بحث است یکی آن که کلمه (...لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ...) در ترکیب نحوی چه محل دارد مفعول له برای (یرید) است یا مفعول به دیگر آن که معنی اهل بیت چه چیز باشد و از رجس چه اراده نموده اند و در این هر سه مقام گفتگو بسیار است که در تفاسیر مبسوطه باید دید و بعد اللتیا و التی اگر لیذهب مفعول به است و اهل بیت نیز منحصر در همین چهار کس و مراد از رجس مطلق گناه باز هم دلالت این آیت بر عصمت مسلم نیست بلکه بر عدم عصمت دلالت دارد زیرا که چیزی که پاک شد او را نمی توان گفت که می خواهیم که پاک کنیم غایه ما فی الباب محفوظ بودن این اشخاص چند بعد از تعلق این اراده از رجس و گناه ثابت می شود لیکن آن هم بر اصول اهل سنت نه بر اصول شیعه زیرا که وقوع مراد الهی لازم در اراده او نیست نزد ایشان بسا چیزها که حق تعالی اراده می فرماید و شیطان و بنی آدم واقع شدن نمی دهند چنان چه در الهیات گذشت بالجمله اگر افاده معنی عصمت منظور می بود می فرمود (ان الله اذهب عنكم الرجس اهل البيت و طهرکم تطهیرا) و این ظاهر است اغیا هم این را می

فهمند چه اذکيا و نیز اگر این کلمه مفید عصمت می شد بایستی که همه صحابه رضی الله عنهم علی الخصوص حاضران جنگ بدر قاطبه معصوم می شدند زیرا که در حق ایشان به تفریق فرموده اند قوله تعالى (...وَلَكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمْ وَلِيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ (٦) المائدة) و قوله تعالى (إِذْ يُغَشِّيكُمُ النُّعَاسَ أَمَنَةً مِنْهُ وَيُنْزِلُ عَلَيْكُمْ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً لِيُطَهِّرَكُمْ بِهِ وَيُذْهِبَ عَنْكُمْ رِجْزَ الشَّيْطَانِ وَلِيَرْبِطَ عَلَى قُلُوبِكُمْ وَيُثَبِّتَ بِهِ الْأَقْدَامَ (١١) الانفال) و ظاهر است که اتمام نعمت در حق صحابه عنایت زائد شد به نسبت آن دو و ادل واقع شد بر عصمت زیرا که اتمام نعمت بدون حفظ از معاصی و از شر شیطان متصور نیست و تخصیصاتی که در لفظ تطهیر و اذهاب رجس بطریق احتمال راه می یافت در این جا هباء مثوراً گشت سوم آن که غیر المعصوم لایکون اماما مقدمه ایست باطل و ممنوع و کتاب و اقوال عترت تکذیب آن می فرمایند سلمنا لیکن ازین دلیل صحت امامت حضرت امیر ثابت شد اما آن که امام بلافصل او بود پس از کجا جایز است که یکی از سبطین امام باشد و بقاعده لاقائل به تمسک کردن دلیل عجز است اذ المعترض لا مذهب له و منها قوله تعالى (ذَلِكَ الَّذِي يُشَرُّ اللَّهُ عِبَادَهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى وَمَنْ يَقْتَرِفْ حَسَنَةً نَّزِدْ لَهُ فِيهَا حُسْنًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ شَكُورٌ (٢٣) السورى) فانها لما نزلت قالوا يا رسول الله من قرابتك الذين وجبت علينا مودتهم قال (على و فاطمه و ابناهما) باید دانست که این آیت دلیل اهل سنت است در مقابله نواصب که اثبات وجوب محبت اهل بیت بدان می کنند چنان چه قرطبی و دیگر علماء اهل سنت که با نواصب شام و مغرب مناظره ها داشتند این آیت را درین مقام متمسک ساخته اند و در شیعه آن را از کتب اهل سنت سرقت نموده به دلیل بر نفی امامت خلفاء ثلاثه گردانیده اند و در تقریر دو سه کلمه افزوده گویند که اهل بیت واجب المحبت اند و هر که واجب المحبت است پس واجب الاطاعت است و هو معنی الامام و غیر علی واجب المحبت نیست پس واجب الاطاعت هم نباشد جواب ازین استدلال آن که مفسرین را در مراد ازین آیت اختلاف فاحش است طبرانی و امام احمد از ابن عباس همین قسم روایت کرده اند لیکن جمهور محدثین این

روایت را تضعیف نموده‌اند زیرا که این سوره یعنی سوره شوری بتمامها مکی است و در انجا امام حسن و امام حسین نبودند و نه حضرت فاطمه را علاقه زوجیت با حضرت علی بهم رسیده بود و در سند این روایت بعضی شیعه غالی واقع اند و کسی از محدثین آن شیعه غالی را وصف به صدق نموده بنابر ظاهر حال او نموده و از عقیده باطن او خبر نداشته و ظن غالب آنست که آن شیعی اهل بیت را در همین چهار کس حصر نمود چنانکه بخاری از ابن عباس این روایت را من و عن آورده و دران این لفظ واقع است که القربی من بینة و بین النبی صلی الله علیه و سلم قرابه و قتاده و سدی کبیر و سعید بن جبیر جزم کرده اند با آن که معنی آیت اینست که سؤال نمی کنیم از شما بر دعوت و تبلیغ هیچ اجری را لیکن سؤال میکنم از شما دوستی را با خود به جهت قرابتی که با شما دارم از ابن عباس نیز این روایت در بخاری موجود است و بتفصیل مذکور است که هیچ بطنی از بطون قریش نبود الا آن حضرت صلی الله علیه و سلم را با ایشان قرابتی بود آن قرابت را یاد دهانیدند و ادای حقوق آن قرابت لااقل ترک ایذا که ادنی مراتب صله رحم است ایشان در خواستند پس استثنا منقطع است و امام فخر رازی و جمیع مفسرین متاخرین همین معنی را پسندیده اند زیرا که معنی اول مناسب شان نبوت نیست شیعه طالبان دنیااست که کاری کنند و ثمره آن کار برای اولاد و اقارب خود خواهند و اگر انبیا نیز این قسم اغراض را مد نظر داشته باشند در میان ایشان و در میان دنیا داران فرقی نماند و موجب تهمت و التباس در اقوال و افعال ایشان گردد و نقص غرض بعثت لازم آید و نیز معنی اول منافی آیات کثیره است قوله تعالی (قُلْ مَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ) (٤٧) (سبأ) و قوله تعالی (أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِنْ مَغْرَمٍ مُثْقَلُونَ) (٤٠) (الطور) الی غیر ذلک و نیز در سوره شعراء از زبان جمیع انبیا نفی سوال اجر حکایت فرموده اند پس اگر خاتم الانبیا سوال اجر نماید مرتبه او کمتر از مرتبه دیگر انبیا باشد و هو خلاف الاجماع جواب دیگر لا نسلم که هر که واجب المحبت است واجب الاطاعت است و لانسلم هر که واجب الاطاعت است صاحب امامت است به معنی ریاست عامه اما اول

پس برای آن که اگر وجوب محبت مستلزم وجوب اطاعت باشد لازم آید که جمیع علویان واجب الاطاعت باشند زیرا که شیخ ابن بابویه در کتاب الاعتقادات خود نوشته است ان الامامیه اجمعوا علی وجوب محبه العلویه و نیز لازم می آید که هر یک ازین چهار امام باشد در زمان پیغمبر و سبطین امام باشند در زمان حضرت امیر و هو باطل بالاتفاق و اما ثانی پس برای آن که اگر هر واجب الاطاعت صاحب خلافت کبری باشد و این نیز باطل است زیرا که شمویل علیه السلام نبی واجب الاطاعت بود و طالوت صاحب زعامت کبری بود بنص قرآن (وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا قَالُوا أَأَتَىٰ يَكُونُ لَهُ الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ بِالْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِنَ الْمَالِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ وَاللَّهُ يُؤْتِي مُلْكَهُ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ) (البقره) (٢٤٧) جواب دیگر لانسلم که وجوب محبت منحصر است در چهار شخص مذکور بلکه در دیگران نیز یافته می شود و روى الحافظ ابوطاهر السلفى فى مشيخته عن انس قال قال رسول الله صلى الله عليه و سلم (حب ابى بكر و شكره واجب على كل امتى) و روى ابن عساکر عنه نحوه و من طريق آخر عن سهل ابن سعد الساعدى نحوه و اخرج الحافظ عمر بن محمد بن خضر الملا فى سيرته عن النبى صلى الله عليه و سلم انه قال (ان الله تعالى فرض عليكم حب ابى بكر و عمر و عثمان و على كما فرض عليكم الصلوه و الزكوه و الصوم و الحج) و روى ابن عدى عن انس عن النبى صلى الله عليه و سلم انه قال (حب ابى بكر و عمر ايمان و بغضها نفاق) و روى ابن عساکر عن جابر ان النبى صلى الله عليه و سلم قال (حب ابى بكر و عمر من الايمان و بغضهما كفر) و روى الترمذى انه اتى بجنازه الى رسول الله صلى الله عليه و سلم فلم يصل عليه و قال (انه كان يبغض عثمان فابغضه الله) هر چند اين روايت در كتب اهل سنت است ليكن چون شيعه را درين مقام الزام اهل سنت منظور است بدون ملاحظه جمیع روايات ایشان اين مقصود حاصل نمى شود و بيک روايات ایشان الزام نمى خورند و اگر شيعه اهل سنت را تنگ نمايند از كتاب الله و اقوال عترت وجوب محبت خلفاء ثلاثه ثابت مى توانند کرد قوله تعالى (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي

اللَّهُ بِقَوْمٍ يُجِبُّهُمْ وَيُجِبُّونَهُ أَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ (٥٤) (المائدة) بالاجماع این لفظ در حق مقاتلین مرتدین واقع است و این ها سر گروه مقاتلین مرتدین بودند و کسی را که خدا دوست دارد واجب المحبت است و علی هذا القیاس و منها آیه المباهله و طریق تمسک شیعه باین آیه این است که چون (فَمَنْ حَاجَّكَ فِيهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَأَبْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ وَأَنْفُسَنَا وَأَنْفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلْ لَعْنَةَ اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ (٦١) (آل عمران) الی آخرها نازل شد آن حضرت صلی علیه و سلم از خانه برآمد و علی و فاطمه و حسن و حسین علیهم السلام را همراه گرفت پس معلوم شد که مراد از ابناؤنا حسن و حسین اند و مراد از انفسنا حضرت امیر و چون حضرت امیر نفس رسول شد و ظاهر است که معنی حقیقی نفس بودن در این جا محال است پس مراد مساوی خواهد بود و هر که مساوی پیغمبر زمان باشد بالضرور افضل و اولی بتصرف باشد از غیر خود لان المساوی للافضل الاولی بالتصرف افضل و اولی بالتصرف فیکون اماما اذ لا معنی للامام الا للافضل الاولی بالتصرف و این تقریر منتظم اکثر علماء شیعه را در این آیه بهم نرسیده و این حق این رساله است بر ذمه ایشان که اکثر دلایل غیر منتظمه ایشان را بترتیب اینق و تقریر رشیق تهذیب و تصویر داده و اگر کسی را در صدق این مقال ترددی باشد در کتب ایشان نظر کند که چه قدر کلام را منتشر ساخته اند و بمطلب نرسانیده و این آیه در اصل از دلایل اهل سنت است که در مقابله نواصب بدان تمسک جسته اند و وجه تمسک ایشان ظاهر است که حضرت امیر و این بزرگان را همراه بردن و تخصیص فرمودن وجهی و مرجحی می خواهد و آن از دو چیز بیرون نیست یا برای آن بود که این بزرگواران را نهایت عزیز می دانست و چون این ها را در مقام مباهله که دران بحسب ظاهر خطر هلاک هم بود حاضر سازد مخالفین را جد تمام و اعتماد و وثوق قوی بر صدق نبوت خود و حقیقت خلقت حضرت عیسی که ازان خبر می داد از آن حضرت صلی الله علیه و سلم یقین شود زیرا که هیچ عاقلی تا جازم نباشد بصدق دعوی خود خود را واعزه خود را در

معرض هلاک و استیصال نمی اندازد و برانها قسم نمی خورد و همین وجه است مختار اکثر اهل سنت و شیعه چنانچه عبدالله نیز در اظهار الحق همین وجه را پسندیده و ترجیح داده و پس درین آیه عزیز بودن این اشخاص نزد پیغمبر ثابت شد و چون پیغمبران از محبت و بغض نفسانی معصوم اند این عزت ایشان لابد بحسب دین و تقوی و صلاح خواهد بود پس این معانی برای این اشخاص ثابت شد و چون مذهب نواصب خلاف آن است در مقابله آنها مفید افتاد یا برای آن بود که این حضرات نیز در دعای بد که بر کفار نجران منظور بود شریک شوند و آن جناب را بتأمین خود امداد نمایند که زودتر دعای آن جناب به آمین گفتن ایشان مستجاب شود و چنانچه اکثر شیعه گفته اند و ملا عبدالله هم ذکر نموده و برین تقدیر نیز علو مرتبه ایشان در دین و استجابت دعای ایشان عندالله ثابت شد و این هم در مقابله نواصب مفید است و آن چه نواصب در هر دو تقدیر قدح کرده اند که این همراه بردن آن جناب این اشخاص را نه بنابر وجه اول بودو نه به جهت ثانی بلکه از راه الزام خصم بود بما هو مسلم الثبوت عنده و نزد مخالفان که کفار بودند مسلم بود که در وقت قسم اولاد و داماد را تا حاضر نکنند و بر هلاک آنها قسم نخورند آن قسم معتبر نمی شود آن جناب نیز به طریق الزام همین عمل فرمود و ظاهر است که اقارب و اولاد هر چون که باشند به اعتقاد مردم عزیزتر می باشند از غیر اقارب و اولاد که نزد این شخص عزت نداشته باشند دلیل برین وجه آن که اگر این قسم مباحله کردن و قسم بر اولاد خوردن نزد آن جناب هم مسلم می بود در شریعت نیز وارد می شد حالا آن که در شریعت ممنوع است که اولاد را حاضر سازند و قسم برانها بخورند پس معلوم شد که این همه برای اسکات خصم بود و علی هذا القیاس وجه ثانی نیز درست نمی شود زیرا که هلاک وفد نجران چندان اهم المهمات نبود از آن بالاتر وسخت تر بر آن جناب حوادث دیگر رسیده و مشقتها رو داده هیچگاه از این اشخاص در دعا مدد نه خواسته و متفق علیه است که دعاء پیغمبر در مقابله با کفار و معارضه آنها البته مستجاب می باشد و الا تکذیب پیغمبر لازم آید و نقص غرض بعثت متحقق شود و پیغمبر را در استجابت این دعا چه قسم

تردد لاحق می تواند شد که استعانت به آمین گفتن دیگران نماید پس باطل و فاسد است به فضل الله تعالی کلام ایشان را اهل سنت قلع و قمع واجبی نموده اند چون درین رساله مقام آن بحث نیست به خوف اطالت متعرض آن نشده بالجمله این آیه در اصل دلیل این مدعاست شیعه از راه غلو این آیت را در مقابله اهل سنت آورده اند

بیت:

کس نیاموخت علم تیر از من * که مرا عاقبت نشانه نکرد

و درین تمسک بوجوه بسیار خلل راه یافته اول آن که لانسلم که مراد از انفسنا حضرت امیر است بل نفس نفیس پیغمبر است و آن چه علماء ایشان در ابطال این احتمال گفته اند که الشخص لا یدعو نفسه کلامی است شبیه به کلام حجامی که از دیهی آمده بود عالمی از وی پرسید ای فلانی دران دیه جواز رانی هم می کنند و جواز ها هم می گردد گفت ای آخون سخن فهمیده که جواز را نمی رانند و جواز نمی گردد نر گاو را می رانند و نر گاو می گردد در عرف قدیم و جدید شایع و ذایع است دعتة نفسه الی کذا و دعوت نفسی الی کذا فطوعت له نفسه قتل اخیه و امرت نفسی و شاورت نفسی الی غیر ذلک من الاستعمالات الصحیحہ الواقعه فی کلام البلغاء پس حاصل معنی ندع انفسنا نحضر انفسنا شد و نیز از جانب پیغمبر اگر حضرت امیر را مصداق انفسنا قرار دادیم از جانب کفار در انفسکم کدام کس را مصداق انفس کفار قرار خواهیم داد حالا آن که در صیغه ندع آنها هم شرکت دارند اذ لامعنی لدعوه النبی صلی الله علیه و سلم آباءهم و ابناءهم بعد قوله تعالوا پس معلوم شد که حضرت امیر در ابناؤنا داخل است چنانچه حسنین نیز حقیقه در ابنا نیستند حکما داخل ابنا شدند و لان العرف یعد الختن ابنا من غیر ریه فی ذلک و نیز نفس به معنی قریب و هم نسب و هم دین و هم ملت آمده است قوله تعالی (یخرجون انفسهم من دیارهم) ای اهل دینهم (یا ایُّهَا الَّذِینَ آمَنُوا لَا یَسْخَرُوا

قَوْمٌ مِنْ قَوْمٍ عَسَى أَنْ يَكُونُوا خَيْرًا مِنْهُمْ وَلَا نِسَاءٌ مِنْ نِسَاءِ عَسَى أَنْ يَكُنَّ خَيْرًا مِنْهُنَّ (وَلَا تَلْمِزُوا أَنْفُسَكُمْ وَلَا تَنَابَزُوا بِالْأَلْقَابِ بِئْسَ الْأَسْمُ الْفُسُوقُ بَعْدَ الْإِيمَانِ وَمَنْ لَمْ يَتُبْ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ) (١١) (الحجرات) و (لَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ ظَنَّ الْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَأَنْفُسِهِمْ خَيْرًا وَقَالُوا هَذَا إِفْكٌ مُبِينٌ) (النور) (١٢) پس حضرت امیر را چون اتصال نسب و قرابت و مصاهرت و اتحاد دین مدت و کثرت معاشره و الفت بحدی بود که (علی منی و انا من علی) در حق او ارشاد شد اگر بنفس تعبیر فرمایند چه بعید است فلا یلزم المساواه کما لایلزم فی الایات المذكوره دوم آن که اگر مساوی در جمیع صفات مراد است لازم آید که حضرت امیر در نبوت و رسالت و خاتمیت و بعثت الی کافه الخلق و اختصاص به زیادت نکاح فوق الاربع و درجه رفیعہ روز قیامت و شفاعت کبری و مقام محمود نزول وحی و دیگر احکام خاصه پیغمبر شریک پیغمبر باشد و هو باطل بالاجماع و اگر مساوی در بعض مراد است فائده نمی کند زیرا که مساوی در بعض اوصاف با افضل و اولی به تصرف نمی باشد و هو ظاهر جدا و نیز اگر آیت دلیل امامت باشد لازم آید امامت امیر در حین حیات پیغمبر صلی الله علیه و سلم و هو باطل بالاتفاق و اگر تقیید کنند به وقتی دون وقتی مع انه لا دلیل علیه فی اللفظ مقید مدعی نخواهد بود زیرا که اهل سنت نیز امامت امیر را در وقتی از اوقات ثابت می کنند و منها قوله تعالی (وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ إِنَّمَا أَنْتَ مُنْذِرٌ وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ) (٧) (الرعد) و رد فی الخبر المتفق علیه عن ابن عباس عن النبی صلی الله علیه و سلم قال (انا المنذر و علی الهادی) و این روایت ثعلبی است در تفسیر و مرویات او با چندان اعتباری نیست و این آیت نیز به دستور از آن آیات است که اهل سنت برای رد مذهب خوارج و نواصب آورده اند و به این روایت تفسیری تمسک نموده دلالت بر امامت جناب امیر و نفی امامت غیر او اصلاً و قطعاً ندارد زیرا که هادی بودن شخص مستلزم امامت او نمی شود و نفی هدایت از غیر او نمی کند و اگر مجرد هدایت دلالت بر امامت کند امامت مصطلحه اهل سنت که به معنی پیشوا دین است خواهد بود و هو غیر محل النزاع قال الله تعالی (سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ) (٢٤) (السجده) و

قال (وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (١٠٤) آل عمران) الى غير ذلك و منها قوله تعالى (وَقَفُّهُمْ إِنَّهُمْ مَسْئُولُونَ (٢٤) (الصفات) گویند که از ابوسعید خدری مرفوعاً مروی شد انه قال (وقفوهم انهم مسئولون) عن ولایه علی بن ابی طالب و در حقیقت این تمسکات به روایات اند نه به آیات و حالت این روایات معلوم است که نزد اهل سنت اعتبار ندارند خصوصاً این روایت در مسند فردوس دیلمی واقع است و آن کتاب مخصوص برای جمع احادیث ضعیفه واهیه است و بالخصوص در سند این روایات ضعف و مجاهیل بسیار در میان آمده اند قابل احتجاج نیست لاسیما فی امثال هذه المطالب الاصولیه و مع هذا قرآنی مکذب این روایت است زیرا که خطاب در حق مشرکین است بدلیل (وَيَوْمَ يُخْشَرُهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَقُولُ أَأَنْتُمْ أَضَلُّتُمْ عِبَادِيَ هَؤُلَاءِ أَمْ هُمْ ضَلُّوا السَّبِيلَ (١٧) (الفرقان) را اول سؤال از شرک و عبادۀ غیر الله خواهد بود نه از ولایت علی بن ابی طالب و نیز نظم قرآنی دلالت می کند بر آن که سؤال از مضمون جمله استفهامیه ما لکم لاتناصرون است برای توییح و تغییر نه از چیز دیگر و لهذا قراء اجماع دارند بر ترک وقف بر مسئولون و بر تقدیر صحت روایت و فک نظم قرآنی مراد از ولایت محبت است و درین صورت دلالت نمی کند بر زعامت کبری که محل نزاع است و اگر مراد زعامت کبری هم باشد نیز مفید مدعا نمی شود زیرا که مفاد آیه وجوب اعتقاد امامت جناب امیر است فی وقت من الاوقات و هو عین مذهب اهل السنه و الجماعه و این روایت را واحدی در تفسیر خود آورده و دران وارد است که عن ولایه علی و اهل البیت و ظاهر است که جمیع اهل بیت ائمه نبوده اند و شیعه هم معتقد امامت جمیع اهل بیت نیستند پس متعین شد حمل ولایت بر محبت زیرا که ولایت لفظ مشترک است و بقراین خارجیه احد المعنیین متعین می شود بالجمله سؤال از محبت امیر و امامت او اجماعی است اهل سنت نیز قابل اند به آن بحث دران می رود که حضرت امیر بلا فصل امام بود و غیر او هیچ کس از صحابه مستحق امامت نبود و این آیه به هیچ وجه با این مدعا مساس ندارد و منها قوله تعالى (وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ (١٠) أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ

(۱۱) (الواقعه) روى عن ابن عباس مرفوعا انه قال السابقون ثلاثه فالسابق الى موسى عليه السلام يوشع بن نون و السابق الى عيسى عليه السلام صاحب ياسين و السابق الى محمد صلى الله عليه و سلم على ابن ابى طالب رضى الله عنه و اين تمسك هم به حديث است به آيه نيست و اين حديث به روايت طبرانى و ابن مردويه از ابن عباس رضى الله عنه و ديلى از عايشه رضى الله عنها ثابت شده ليكن مدار اسناد او بر ابوالحسن اشقر است كه بالاجماع ضعيف است قال العقيلي هو شيعى متروك الحديث و لا يعرف هذا الخبر و هو حديث منكر بلكه امارات وضع در اين حديث يافته مى شود زيرا كه صاحب ياسين اول من آمن بعيسى عليه السلام نيست بلكه اول من آمن برسل عيسى عليه السلام است كما يدل عليه نص الكتاب و هر حديثى كه در اخبار و قصص مناقض مدلول كتاب باشد موضوع است كما هو المقرر عند المحدثين و نيز انحصار سباق در سه كس غير معقول است زيرا كه هر نبى را سابقى خواهد بود و بعد اللتيا و التى چه ضرور است كه سابق صاحب زعامت كبرى باشد يا هر مقرب امام باشد و نيز اگر روايت صحيح باشد مناقض صريح آيه گردد زيرا كه در حق سابقين فرمود (ثَلَاثَةٌ مِنَ الْأَوَّلِينَ وَقَلِيلٌ مِنَ الْآخِرِينَ (۱۳) (۱۴) (الواقعه ۱۴) و ثله به معنى جمع كثير است و دو كس را جمع كثير نتوان گفت و نيز واحد را قليل نيز نتوان گفت پس معلوم شد كه از آيه سبق حقيقى مراد نيست بلكه سبق عرفى يا اضافى كه شامل جماعه كثيره است به دليل آيه ديگر (وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ (۱۰۰) (التوبه) و القرآن يفسر بعضه بعضا و نيز به اجماع شيعه و سنى اول من آمن حقيقه حضرت خديجه است عليها السلام پس اگر مجرد سبق به ايمان موجب صحت امامت شود لازم آيد كه خديجه رضى الله عنها نيز قابل باشند و هو باطل بالاجماع و اگر گويند كه در خديجه مانعى متحقق شد و هو الانوثه گوئيم در حضرت امير نيز مانع متحقق شده باشد قبل از رسيدن وقت امامت او چون آن مانع مرتفع شد امام شد و آن مانع وجود خلفاء ثلاثه رضى الله عنهم كه اصلح بوده اند در حق

ریاست نسبت با او رضی الله عنه نزد جمهور اهل سنت یا بقای آن جناب بعد از خلفاء ثلاثه و موت ایشان قبل از او نزد تفضیلیه فانهم قالوا لو كان اماما عند وفاه النبي صلى الله عليه و سلم لم ينل احد من الخلفاء اربعة فلزم الترتيب على الموت بالجمله تمسكات شيعه به آیات از همین جنس است و صاحب الفین به همین طریق آیات بسیار را برین مدعا دلیل ساخته و چون حال اولی و اقوی معلوم شد باقی را بران قیاس باید کرد و کلیه آن که تقریر اکثر استدالات ایشان به آیات تمام نمی شود و احتمالات مسدود نمی گردد الا بضم مقدمات مخترعه و روایات متروکه مردوده و به این وجه استدلال لطفی ندارد لیکن چون غشاوه تعصب بر بصر بصیرت می تند قبیح از حسن متمیز نمی گردد و ساخته و پرداخته خود خوشتر از هر چه مقابل آنست می نماید.

و اما احادیث که به آن دراین دعا تمسک کرده اند پس همگی دوازده روایت است اول حدیث غدیر خم که به طمطراق بسیار در کتب ایشان مذکور می شود و آن را نص قطعی درین مدعا می انگارند حاصلش آن که بریده بن الحصیب الاسلامی روایت کند که آن حضرت صلی الله علیه و سلم در غدیر خم که هنگام مراجعت از حجه الوداع میان مکه و مدینه به آن موضع رسید جماعه مسلمین را که در رکاب آن جناب بودند حاضر فرمود خطاب کرد که (یا معشر المسلمین الست اول بکم من انفسکم) قالوا بلی قال (من کنت مولاه فعلى مولاه اللهم وال من والاه و عاد من عاداه) و گویند که مولی به معنی اولی بتصرف است و اولی بتصرف بودن عین امامت است اول غلط درین استدلال آن است که اهل عربیه قاطبه انکار کرده اند که مولی به معنی اولی آمده باشد بلکه گفته اند که مفعول به معنی افعول هیچ جا در هیچ ماده نیامده چه جای این ماده علی الخصوص الا ابوزید لغوی که این را تجویز نموده و متمسک او قول عبیده است در تفسیر هر مولیکم ای اولی بکم لیکن جمهور اهل عربیت درین تجویز و تمسک تخطیه کرده اند و گفته اند که اگر این قول صحیح باشد لازم آید که به جای فلان اولی منک مولی منک گویند و هو باطل منکر بالاجماع و نیز گفته اند که تفسیر ابو عبیده بیان حاصل معنی

است یعنی النار مقررکم و مصیرکم و الموضع الالیق بکم نه آن که لفظ مولی به معنی اولی است دوم آن که اگر مولی به معنی اولی هم باشد صله او را بالتصرف قرار دادن از کدام لغت منقول خواهد شد چه احتمال است که اولی بالمحبه و اولی بالتعظیم مراد باشد و چه لازم که هر جا لفظ اولی بشنویم مراد اولی بالتصرف گیریم قوله تعالی (إِنَّ أَوْلَى النَّاسِ بِإِبْرَاهِيمَ لِلَّذِينَ اتَّبَعُوهُ وَهَذَا النَّبِيُّ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِينَ) (آل عمران) و پیدا است که اتباع حضرت ابراهیم علیه السلام اولی بتصرف دران جناب نموده اند سوم آن که قرینه ما بعد صریح دلالت می کند که مراد از ولایت که از لفظ مولی یا اولی هر چه باشد فهمیده می شود به معنی محبت است و هو قوله (اللهم وال من والاه و عاد من عاداه) و اگر مولی به معنی متصرف فی الامر یا مراد از اولی بتصرف می شد توقع این بود که می فرمودند که بار خدایا دوست دار کسی را که در تصرف او باشد و دشمن دار کسی را که در تصرف او نباشد دوستی و دشمنی او را ذکر کردن دلیل صریح است بر آن که مقصود ایجاب دوستی او و تحذیر از دشمنی اوست نه تصرف و عدم تصرف و عدم تصرف و ظاهر است که پیغمبر علیه الصلوه و السلام ادنی واجبات را بلکه سنن بلکه آداب قیام و قعود و اکل و شرب را بوجهی ارشاد فرموده که آن معانی مقصوده از الفاظ او در فهم هر کس حاضر و غایب بعد از معرفت لغت عرب بی تکلف حاصل می شود و در حقیقت کمال بلاغت هم درین است و مقتضای منصب ارشاد و هدایت نیز همین درین مقدمه بس عمده اگر بر مثل این کلام اکتفا فرماید که اصلاً موافق قاعده لغت عرب آن معنی ازو برنتوان داشت در حق نبی قصور گویائی و بلاغه بلکه مساهله در تبلیغ و هدایت ثابت کردن است و العیاذ بالله پس معلوم شد که منظور آن جناب افاده همین معنی بود که بی تکلف از این کلام فهمیده می شود یعنی محبت علی فرض است مثل محبت پیغمبر و دشمنی او حرام است مثل دشمنی پیغمبر و همین است مذهب اهل سنت و جماعت و مطابق است فهم اهل بیت را ابونعیم از حسن مثنی ابن حسن السبط رضی الله عنها آورده که از وی پرسیدند که حدیث من کنت مولاه ایا نص است بر خلافت علی رضی الله عنه گفت اگر پیغمبر خدا صلی الله علیه و

سلم بدان خلافت را اراده می کرد و هر آئینه برای فهم مسلمانان واضح می گفت چه آن حضرت صلی الله علیه و سلم افصح الناس و واضح ترین مردم بود و هر آئینه می گفت یا ایها الناس هذا والی امری و القائم علیکم بعدی فاسمعوا له و اطیعوا بعد ازان گفت قسم خدا است اگر خدا و رسولش علی را جهت این کار اختیار می کردند و علی امتثال امر خدا و رسول نمی کرد و اقدام بر این امر کار نمی فرمود هر آئینه به سبب ترک امتثال فرموده حق تعالی و حضرت سیدالوری اعظم الناس از روی خطایا می بود شخصی گفت آیا نگفته است رسول خدا صلی الله علیه و سلم من كنت مولاه فعلى مولاه حسن علیه السلام گفت آگاه باش قسم خدا است اگر اراده می کرد پیغمبر صلی الله علیه و سلم خلاف را هر آئینه واضح می گفت و تصریح می کرد چنانچه بر صلوه و زکات کرده است و می فرمود یا ایها الناس ان علیا والی امرکم من بعدی و القائم فی الناس بامری و نیز درین حدیث دلیل صریح است بر اجتماع ولایتین در زمان واحد زیرا که تقید بلفظ بعد واقع نیست بلکه سوق کلام برای تسویه ولایتین است فی جمیع الاوقات و من جمیع الوجوه چنانچه ظاهر است و پیدا است که شرکت امیر با آن حضرت صلی الله علیه و سلم در تصرف در حین حیات آن حضرت صلی الله علیه و سلم ممتنع بود پس این اول دلیل است بر آن که مراد وجوب محبت اوست زیرا که در اجتماع محبتین محذوری نیست بلکه یکی مستلزم دیگری است و در اجتماع تصرفین محذورات بسیار است و ان قیدناه بما یدل علی امامته فی المال دون الحال فمرحبا بالوفاق لان اهل السنه قائلون بذلك فی حین امامته و وجه تخصیص حضرت مرتضی علیه السلام این خواهد بود که آن حضرت صلی الله علیه و سلم را به وحی معلوم شد که در زمان امامت حضرت مرتضی علیه السلام بغی و فساد خواهد شد و بعضی مردم انکار امامت او خواهند نمود و طرفه آنست که بعضی از علماء ایشان در اثبات آن که مراد از مولی اولی بتصرف است تمسک کرده اند به لفظی که در صدر حدیث واقع است و هو قوله الست اولی بالمومنین من انفسهم باز همان سخن است که در هر جا لفظ اولی می شنوند اولی به تصرف مراد می گیرند چه ضرور است که

این لفظ را هم بر اولی بتصرف حمل نمایند بلکه در این جا هم مراد همین است که الست اولی بالمومنین من انفسهم فی المحبه بلکه اولی در این جا مشتق از ولایت است که به معنی محبت است یعنی الست احب المومنین من انفسهم تا ملایم اجزاء کلام و تناسب جمل متسقه النظام حاصل شود و حاصل معنی این خطبه چنین باشد که ای گروه مسلمانان مقرر است که مرا از جان خود دوست تر می دارید پس هر که مرا دوست دارد علی را دوست دارد بار خدایا دوست دار کسی را که دوست دارد او را و دشمن دار کسی را که دشمن دارد او را عاقل را باید که در این کلام مربوط غور کند و حسن انتظام او را دریابد و این لفظ پیغمبر که (الست اولی بالمومنین من انفسهم) ماخوذ از آیه قرآنی است و از همین راه او را از مسلمات اهل اسلام قرار داده بروی تفریع حکم آینده فرمود و در قرآن این لفظ جائی واقع شده که معنی اولی بالتصرف در آن جا اصلاً مناسبت ندارد و هو قوله تعالی (التَّيُّ أَوْلَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنْفُسِهِمْ وَأَزْوَاجُهُ أُمَّهَاتُهُمْ وَأُولُو الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ إِلَّا أَنْ تَفْعَلُوا إِلَىٰ أَوْلِيَائِكُمْ مَعْرُوفًا كَانَ ذَلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا) (٦) (الاحزاب) پس سوق این کلام برای نفی نسبت مبتنی به مبتنی است و بیان آن است که زید بن حارثه را زید بن محمد نباید گفت زیرا که نسبت پیغمبر صلی علیه و سلم به جمیع مسلمان نسبت پدر شفیق بلکه زیاده بر آنست و زنان پیغمبر همه مادران اهل اسلام اند و اهل قرابت در نسبت احق و اولی می باشند از غیر ایشان اگر چه شفقت و تعظیم دیگران زیاده تر باشد پس مدار نسبت بر قرابت است که در مبتنی مفقود است نه بر شفقت و تعظیم و همین است کتاب الله یعنی حکم خدا و معنی اولی بتصرف درین مقصود اصلاً دخلی ندارد پس در این جا هم مراد همان معنی است که در حدیث اراده کرده باشد و اگر بالفرض صدر حدیث را به معنی اولی بتصرف گردانیم نیز حمل مولی بر اولی بتصرف مناسبت ندارد زیرا که دران صورت این عبارت برای تنبیه مخاطبین است تا به کمال توجه و اصفا تلقی کلام آینده نمایند و اطاعت این امر ارشادی را واجب دانند مانند آن که پدر در مقام وعظ و نصیحت به پسر خود بگوید که آیا من پدر تو نیستم و چون

پسر اقرار کند اورا به آن چه منظور دارد به فرماید تا به حکم پدر و پسری قبول نماید و برطبق آن عمل کند پس الست اولی بالمومنین درین مقام مثل الست رسول الله الیکم یا الست نبیکم واقع شده مناسبت یک لفظ از کلام آینده برای این عبارت جستن و درخواستن کمال سفاهت است تمام کلام را با این عبارت ربطی که هست کافی است و ازین طرفه تر آن که بعضی از مدققین ایشان بر نفی معنی محبت و دوستی دلیل آورده اند که افاده دوستی حضرت امیر امری است که در ضمن آیه (وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ (٧١) (التوبه) ثابت شده بود پس این حدیث نیز اگر افاده همین معنی نماید لغو باشد و نفهمیده اند که افاده دوستی شخصی در ضمن عموم چیزی دیگر است و ایجاب دوستی همان شخص بالخصوص امری دیگر اگر شخصی به جمیع انبیاء الله و رسل الله ایمان آرد و بالخصوص نام محمد رسول الله نگیرد اسلام او معتبر نیست این جا دوستی ذات حضرت امیر رضی الله عنه بشخصه منظور افتاد و در آیه دوستی بوصف ایمان که عام است مفاد شده بود و بر تقدیر اتحاد مضمون آیه و حدیث باز چه قباحث شد کار پیغمبر خود همین است که تاکید مضامین قرآن و تذکیر آنها می کرده باشد خصوصاً هرگاه وهنی و سستی از مکلفین و عمل بموجب قرآن دریابد قوله تعالی (وَذَكِّرْ فَإِنَّ الذِّكْرَ تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ) (الذاریات) و هیچ مضمون در قرآن نیامده الا همان مضمون را در چند آیه تاکید فرموده اند باز از زبان پیغمبر تاکید و تقریر آن آورده اند تا الزام حجت و اتمام نعمت کرده باشند و هر که قرآن و حدیث را دیده باشد مثل این کلام پوچ نخواهد گفت والا تاکیدات و تقریرات پیغمبر در باب روزه و نماز و زکات و تلاوت قرآن همه لغو خواهد شد و نزد خود شیعه نص امامت حضرت امیر را بار بار گفتن و تاکید کردن همه لغو و بیهوده خواهد بود معاذ الله من ذلک و سبب فرمودن این خطبه چنانچه مورخین و اهل سیر آورده اند صریح دلالت می کند که منظور افتادن محبت و دوستی حضرت امیر بود زیرا که جماعه از صحابه که در مهمت ملک یمن با آن جناب متعین

شده بودند مثل بریده اسلمی و خالد بن الولید و دیگر نام داران هنگام مراجعت از آن سفر شکایت‌های بیجا از حضرت امیر به حضور صلی الله و علیه و سلم عرض نمودند چون جناب رسالت پناه صلی الله علیه و سلم دید که این قسم حرفها مردم را بر زبان رسیده است و اگر من یک یا دو کس را از این شکایت‌ها منع خواهم نمود محمول بر پاس علاقه نازکی که حضرت امیر را با جناب او بود خواهند داشت و ممتنع نخواهند شد لهذا خطبه عام فرمود و این نصیحت را مصدر ساخت به کلمه که منصوص است در قرآن الست اولی بالمومنین من انفسهم یعنی هر چه می گویم از راه شفقت و خیر خواهی می گویم محمول بر پاسداری کسی نه نمایند و علاقه کسی را با من در نظر نیارند محمد بن اسحق و دیگر اهل سیر به تفصیل این قصه را آورده اند.

حدیث دوم در بخاری و مسلم از براء بن عازب روایت آمده که آن حضرت صلی الله علیه و سلم حضرت امیر را در غزوه تبوک بر اهل بیت از نسا و بنات خلیفه کرد و گذاشت و خود به غزوه متوجه شد حضرت امیر عرض کرد یا رسول الله اتخلفنی فی النساء و الصبیان پس پیغمبر صلی الله علیه و سلم فرمود (اما ترضی ان تكون منی بمنزله هارون من موسی الا انه لا نبی بعدی) گویند که منزلت اسم جنس مضاف است به سوی علم پس علم باشد جمیع منازل را لصحه الاستثناء و چون مرتبه نبوت را استثناء فرمود جمیع منازل ثابت به هارون برای حضرت امیر ثابت شد و از جمله آن منازل صحت امامت و افتراض طاعت هم هست اگر هارون بعد از موسی زنده می بود زیرا که در حال حیات حضرت موسی این مرتبه داشت بعد از وفات موسی اگر این مرتبه ازو زایل می شد لازم می آمد عزل او و عزل نبی جایز نیست زیرا که اهانت اوست پس این مرتبه هم به حضرت امیر ثابت باشد و هو الامامه اصل این حدیث هم دلیل اهل سنت است در اثبات فضیلت امیر در صحت امامت ایشان در وقت خود زیرا که از این حدیث مستفاد می شود و استحقاق آن جناب برای امامت آمدیم بر نفی امامت غیر او و آن که امام بلافضل حضرت امیر بود پس از این حدیث فهمیده نمی شود هر چند

نواصب خذلهم الله در تمسک اهل سنت هم قدح کرده اند و گفته اند که این خلافت نه آن خلافت بود که محل نزاع است تا استحقاق آن خلافت بدادن این خلافت اثبات شود زیرا که به اجماع اهل سیر محمد بن مسلمه را صوبه دار مدینه و سباع بن عرفطه را کوتوال مدینه و ابن ام مکتوم را پیش نماز مسجد خود کرده بودند و اگر خلافت مرتضی مطلق می بود این امور معنی نداشت پس معلوم شد که این خلافت محض در امور خانگی و خبر داری اهل و عیال بود و چون این امور موقوف بر محرمیت و اطلاع بر امور مستورات است لابد فرزند و داماد و امثال ایشان برای این کار متعین می باشند هر چون که باشند پس دلیل استحقاق خلافت کبری نمی تواند شد و به فضل الله تعالی اهل سنت از این قدح ایشان جوابهای دندان شکن در کتب خود داده اند که در مقام خود مذکور است و طریق تمسک شیعه به این حدیث به طریق که مذکور شد کمال تنقیح و تهذیب کلام ایشان است و الا در کتب ایشان باید دید که چه قدر سخنان پراکنده در این تمسک ذکر کرده اند و به مطلب نرسیده و هنوز هم در این تمسک بوجوه بسیار اختلال باقی است اول آن که اسم جنس مضاف به سوی علم از الفاظ عموم نیست نزد جمیع اصولیین بلکه تصریح کرده اند به آن که برای عهد است و در غلام زید و امثال آن واگر قرینه عهد موجود نباشد غایب الامر اطلاق ثابت خواهد شد و چه می تواند گفت کسی در مثل رکبت فرس زید و لمست ثوب زید و رایت ابن زید که بالبداهه عموم باطل است و در این جا قرینه عهد موجود است و هو قوله اتخلفنی فی النساء و الصبیان یعنی چنانچه حضرت هارون خلیفه حضرت موسی بود در وقت توجه بطور حضرت امیر خلیفه پیغمبر بود در وقت توجه به غزوه تبوک و استخلافی که مقید به مدت غیبت باشد بعد از انتقضای آن مدت باقی نمی ماند چنانکه در حق حضرت هارون هم باقی نماند و انقطاع این استخلاف را عزل نتوان گفت که موجب اهانت در حق کسی باشد و صحت استثنا وقتی دلیل عموم شود که استثنا متصل باشد در این جا استثنا منقطع است بالضرورت لفظاً و معنی اما لفظاً پس ازان جهت که انه لا نبی بعدی جمله خبریه است و او را از منازل هارون مستثنی نمی

توان کرد و بعد از تاویل جمله بمفرد بدخول ان حکم الاعدام النبوه پیدا کرد و ظاهر است که عدم نبوت از منازل هارون نیست تا استثنای او صحیح باشد و امام معنی پس به جهت آن که یکی منازل هارون آن است که از حضرت موسی در سن اکبر بود دیگر آن که افصح بود از موسی لسانا دیگر آن که در نبوت شریک او بود دیگر آنکه برادر حقیقی او بود در نسب و این همه منازل بالاجماع حضرت امیر را ثابت نیست پس اگر استثنا را متصل گردانیم و منزلت را بر عموم حمل کنیم کذب در کلام معصوم لازم خواهد آمد دوم آن که لانسلم که از جمله منازل هارون با موسی خلافت او بود بعد الموت زیرا که اگر هارون بعد از موسی زنده می ماند رسول مستقل بود در تبلیغ و این مرتبه گاهی ازو زایل نمی شد و با خلافت منافات دارد زیرا که خلافت نیابت نبی است و اصالت را با نیابت چه مناسبت پس معلوم شد که از این راه استدلال بر خلافت حضرت امیر هرگز راست نمی آید سوم آن که آن چه گفته اند که اگر این مرتبه از هارون زایل می شد لازم آمد عزل او و عزل نبی جایز نیست گوئیم انقطاع عمل را عزل گفتن خلاف عرف و لغت است زیرا که پادشاهان در حین برآمدن خود از دار السلطنه نایبان و گماشتگان خود را خلیفه خود می گذارند و بعد از معاودت و مراجعت خود به خود این خلافت منقطع می شود و هیچ کس آنها را معزول نمی دادند و نه در حق آنها اهانت می فهمد و اگر عزل هم باشد چون نبوت استقلالی بعد از موسی به هارون می رسید که مرتبه اعلی است به هزار درجه خلافت چرا موجب نقصان و اهانت او می شد بلکه در رنگ آن می شد که نایب وزیر را بعد از موت وزیر عزل کرده وزیر مستقل سازند و نیز چون حضرت امیر را تشبیه دادند به حضرت هارون و معلوم است که حضرت هارون در حیات موسی بعد از غیبت ایشان خلیفه بود و بعد از وفات حضرت موسی یوشع بن نون و کالب بن یوقنا خلیفه شدند لازم آمد که حضرت امیر نیز خلیفه آن حضرت باشد در حیات ایشان بعد از غیبت نه بعد از وفات بلکه بعد از وفات دیگران باشند تا تشبیه کامل شود و تشبیهی که در کلام رسول الله صلی الله علیه و سلم واقع شود آن را بر تشبیه ناقص حمل کردن کمال بی دیانتی است و

العیاذ بالله و اگر از این همه در گذریم پس در این حدیث کجا دلالت است بر نفی امامت خلفاء ثلاثه تا مدعا ثابت شود غایه ما فی الباب استحقاق امامت برای حضرت امیر ثابت می شود و لو فی وقت من الاوقات و هو عین مذهب اهل السنه.

حدیث سوم روایت بریده مرفوعاً انه قال (ان علیاً منی و انا من علی و هو ولی کل مومن من بعدی) و این حدیث باطل است زیرا که در اسناد او اجلح واقع شده و او شیعی است متهم در روایت خود و جمهور او را تضعیف کرده اند پس به حدیث او احتجاج نه توان کرد و نیز ولی از الفاظ مشترکه است چه ضرور است که اولی به تصرف مراد باشد و نیز غیر مقید است به وقت و مذهب اهل سنت همین است که در وقتی از اوقات حضرت امیر امام مفترض الطاعه بود بعد از جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم.

حدیث چهارم روایت انس ابن مالک انه کان عند النبی صلی الله علیه و سلم طائر قد طبخ له او اهدی الیه فقال (اللهم ایتنی باحب الناس الیک یا کل معی هذا الطیر) فجاءه علی و اختلفت الروایات فی الطیر المشوی ففی روایه ان النحام و فی روایه انه حباری و فی الروایه انه حجل و این حدیث را اکثر محدثین موضوع گفته اند و ممن صرح بوضعه الحافظ شمس الدین الجزری و قال امام اهل الحدیث اهل الحدیث شمس الدین ابو عبدالله محمد ابن احمد الدمشقی الذهبی فی تلخیصیه لقد کنت زمناً طویلاً اظن ان حدیث الطیر لم یحسن الحاکم ان یودعه فی مستدرکه فلما علقت هذا الكتاب رایت القول من الموضوعات التي فیه و مع هذا مفید مدعا هم نیست زیرا که قرینه دلالت می کند بر آن که احب الناس الی الله در اکل مع النبی مراد باشد و بی شبهه حضرت امیر در این وصف احب ناس بود به سوی خدا زیرا که همکاسه شدن فرزندان یا کسی که در حکم فرزندان باشد موجب تضاعف لذت طعام می شود و اگر احب مطلقاً مراد باشد نیز مفید مدعا نیست زیرا که احب الخلق الی الله چه لازم است که صاحب ریاست عام باشد بسا اولیاء کبار و انبیاء عالی مقدار که احب الخلق الی الله بوده اند و صاحب ریاست عامه

نبوده اند مثل حضرت زکریا و حضرت یحیی بلکه حضرت شمویل که در زمان ایشان طالوت بنص الهی ریاست عام داشت و نیز متحمل است که ابوبکر در آن وقت در مدینه منوره حاضر نباشد و دعا خاص به حاضرین بود نه به غائبین به دلیل آن قول اللهم ایتنی زیرا که غایب را از مسافت دور آوردن در این یک لمحہ که مجلس اکل و شرب بود به طریق خرق عادت متصور است و انبیا خرق عادت از حق تعالی طلب نمی کنند مگر در وقت تحدی با کفار و الا جنگ و قتال و تهیه اسباب ظاهر نمی کردند و به خرق عادت کار خود از پیش می بردند و یحتمل آن یكون المراد به من هو من احب الناس اليك و این استمعال بسیار رایج و معروف است کما فی قولهم فلان اعقل الناس و افضلهم و نیز تقدیری که دلالت بر مدعا می کرد مقاوم اخبار صحاح که صریح دلالت بر خلافت ابوبکر و عمر دارند نمی توانست شد مثل اقتدوا بالذین من بعدی ابی بکر و عمر و غیر ذلک.

حدیث پنجم روایت جابر ان النبی صلی الله علیه و سلم قال (انا مدینه العلم و علی بابها) و این خبر نیز مطعون است قال یحیی ابن لا اصل له و قال البخاری انه منکر و لیس له وجه صحیح و قال الترمذی انه منکر غریب و ذکره ابن الجوزی فی الموضوعات و قال الشیخ تقی الدین ابن دقیق العید هذا الحدیث لم یثبتوه و قال الشیخ محی الدین النووی و الحافظ شمس الدین الذهبی و الشیخ شمس الدین الجزری انه موضوع پس تمسک به این احادیث موضوعه که اهل سنت آن را از دائره تمسک و احتجاج خارج کرده اند و در مقام الزام ایشان دلیل صریح است بر دانشمندی علماء شیعه و این بدان ماند که شخصی معرفت پیدا کند با نوکر شخصی که او را از نوکری بر طرف کرده و تقصیرات او را دیده و خیانت او را معلوم نموده و از خانه خود بر آورده منادی در شهر گرداند که فلان نوکر را با من سر و کاری نیست من ذمه دار او نیستم و عهده معاملات او ندارم این شخص ساده لوح این همه مراتب را دانسته با آن نوکر معامله دین نمود و زر معامله ازان شخص در خواستن آغاز نهاد این ساده لوح نزد عقلا در کمال مرتبه سفاهت خواهد بود و مع هذا مفید مدعا هم نیست زیرا که اگر شخصی باب

مدینه العلم شد چه لازم است که صاحب ریاست عام هم باشد بلافصل بعد از پیغمبر غایه ما فی الباب آن که یک شرط از شرایط امامت در وی بوجه اتم متحقق گشت از وجدان یک شرط وجود مشروط لازم نمی آید با وصف آن که آن شرط یا زیاده ازان شرط در دیگران هم به روایات اهل سنت ثابت شده باشد مثل (ما صب الله شیئاً فی صدری الا و قد صبیه فی صدر ابی بکر) و مثل (لو کان بعدی نبی لکان عمر) اگر روایات اهل سنت را اعتباری است در هر جا اعتبار باید کرد و الا قصد الزام ایشان نباید نمود که بیک روایت لازم نمی خورند.

حدیث ششم حدیثی است که آن را امامیه روایت می کنند مرفوعاً انه قال لمن اراد ان ينظر الی آدم فی علمه و الی نوح فی تقواه و الی ابراهیم فی حمله و الی موسی فی بطشه و الی عیسی فی عبادته فلینظر الی علی بن ابی طالب طریق تمسک آن که از این حدیث مساوات حضرت امیر با انبیا در صفات ایشان معلوم شد و انبیا افضل اند از غیر خود و المساوی للافضل فکان علی افضل من غیره والافضل متعین للامامه دون غیره و فساد مبادی این تمسک و مقدمات آن از سر تا قدم بر هر دانشمند ظاهر است و اول این حدیث از احادیث اهل سنت نیست ابن مطهر حلی در کتب خود وارد نموده و روایت آن را گاهی به بیهقی و گاهی به بغوی نسبت کرده حالا آن که در تصانیف هر دو ازان اثری موجود نیست به افترا و بهتان الزام دادن اهل سنت میسر نمی آید و قاعده مقرر اهل سنت است که حدیثی را که بعضی ائمه فن حدیث در کتابی روایت کنند و صحت ما فی الکتاب را التزام نکرده باشند مثل بخاری و مسلم و بقیه اصحاب صحاح و به صحت آن حدیث بالخصوص صاحب آن کتاب یا غیر او از محدثین ثقات تصریح نکرده باشد قابل احتجاج نیست زیرا که جماعه از محدثین اهل سنت که در طبقه متاخر پیدا شدند مثل دیلمی و خطیب و ابن عساکر چون دیدند که احادیث صحاح و حسان را متقدمین مضبوط کرده رفته اند و جای سعی در آنها نمانده مایل شدند به جمع احادیث ضعیفه و موضوعه و مقلوبه الاسانید و المتون تا بطریق بیاض یک جا فراهم آورده نظر تأنی نمایند و موضوعات را از حسان لغیرها ممتاز سازند به سبب قلت فرصت و کوتاهی عمر

خود آنها را این مهم سر انجام نشد اما متاخرین که از ایشان بعد تر پیدا شدند امتیاز کردند ابن الجوزی موضوعات را جدا ساخت و سخاوی حسان لغیرها را در مقاصد حسنه علی حده نوشت و سیوطی در تفسیر در منثور پرداخت و خود آن جمع کنندگان در مقدمات کتب خود این غرض را وا شکاف گفته اند با وجود علم به حال آن کتب که به تصریح مصنفین آنها دریافته باشم احتجاج به آن احادیث چگونه روا باشد و لهذا صاحب جامع الاصول نقل کرده که خطیب از شریف مرتضی برادر رضی احادیث شیعه روایت کرده است به همین غرض که بعد از جمع و تالیف درانها نظر کند و بحث نماید که اصلی دارند یا نه بالجمله این حدیث خود ازان قسم هم نیست که در هیچ کتابی از کتب اهل سنت موجود باشد و لو به طریق ضعیف دوم آن که این کلام محض تشبیه است بعضی صفات امیر را با بعضی صفات انبیا مذکورین و تشبیه چنانچه باداه متعارفه تشبیه می شود و مثل کاف و کان و مثل و نحو به این اسلوب نیز می آید چنان چه در علم بیان مقرر است که من اراد ان ينظر الى القمر ليله البدر فلينظر الى وجه فلان نیز در تشبیه داخل است و لهذا شعر مشهور را که

بیت:

لا تعجبوا من بلی غلالته * قد زر از راره علی القمر

و این دو بیت مبتنی را که

شعر:

نشرت ثلث ذوايب من خلفها * فی ليله فارت لیالی اربعا

و استقبلت قمر السماء بوجهها * فارتنی القمرین فی وقت معا

داخل تشبیه ساخته اند و اگر از این همه در گذریم استعاره خواهد بود که مبنای او بر تشبیه است و از تشبیه و استعاره مساوات مشبه با مشبه به فهمیدن کمال سفاهت است در اشعار رایج و مشهور است که خاک صحن پادشاهان را بمشک و سنگریزه‌های آن جا را به مروارید و یاقوت تشبیه می دهند و هیچ کس مساوات نمی فهمند قال الشاعر

شعر:

آری بارقا بالابرق الفرد یومض * فیکشف جلاباب الدجی ثم یغمض

کان سلمی من اعاليه اشرفت * تمد لنا کفا خضبا و یقبض

و از مضمون این شعر لازم نمی آید که پنجه حنای سلمی در لمعان و درخشندگی برابر برق باشد و در احادیث صحیح اهل سنت تشبیه ابوبکر به ابراهیم و عیسی و تشبیه عمر به نوح و موسی و تشبیه ابوذر به عیسی مروی شده اما چون این فرقه بهره از عقل خدا داد دارند هرگز بر مساوات این اشخاص با انبیاء مذکورین حمل نه نموده و مشبه را در رتبه خود و مشبه به را در رتبه خود داشتند بلکه مسقط اشاره تشبیه در این قسم کلمات وجود وصفی است در این شخص از اوصاف مختضه آن پیغمبر گو به آن مرتبه نباشد عن عبد الله بن مسعود فی قصه مشاوره النبی صلی الله علیه و سلم مع ابی ابکر و عمر فی اساری بدر قال قال رسول الله صلی الله علیه و سلم (ما تقولون فی هولاء ان مثل هولاء کمثل اخوه لهم کانوا من قبلهم) (وَقَالَ نُوحٌ رَبِّ لَا تَذَرْنِي عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ ذَيَّارًا) (نوح) و قال موسی (وَقَالَ مُوسَى رَبَّنَا إِنَّكَ آتَيْتَ فِرْعَوْنَ وَمَلَأَهُ زِينَةً وَأَمْوَالًا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا رَبَّنَا لِيُضِلُّوهُ عَنْ سَبِيلِكَ رَبَّنَا اطْمِسْ عَلَى أَمْوَالِهِمْ وَاشْدُدْ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوا حَتَّى يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ) (یونس) و قال ابراهیم (رَبِّ إِنَّهُنَّ أَضَلَّلْنَ كَثِيرًا مِنْ النَّاسِ فَمَنْ تَبِعَنِي فَإِنَّهُ مِنِّي وَمَنْ عَصَانِي فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَحِيمٌ) (ابراهیم) و قال عیسی (إِنْ تُعَذِّبُهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ وَإِنْ تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ) (المائدة) رواه الحاكم و صححه و عن

ابی موسیٰ ان النبی صلی الله علیه و سلم قال له (یا ابا موسیٰ لقد اعطیت مزمارا من مزامیر آل داود) رواه البخاری و مسلم و قال رسول الله صلی الله علیه و سلم (من سره ان ينظر الی تواضع عیسی بن مریم فلینظر الی ابی ذر) کذا فی الاستیعاب و رواه الترمذی به لفظ آخر قال (ما اظلت الخضراء و لا اقلت الغبراء اصدق لهجه من ابی ذر شبیه عیسی بن مریم) یعنی فی الزهد سوم آن که مساوات با افضل در صفتی موجب افضلیت نمی شود زیرا که آن افضل را صفات دیگرند که به سبب آنها افضل شده است و نیز افضلیت موجب زعامت کبری نیست کما مر غیر مره چهارم آن که تفضیل حضرت امیر بر خلفاء ثلثه وقتی ثابت شود از این حدیث که آنها مساوی نباشند با انبیاء مذکورین در صفات مذکوره یا مانند آن صفات مذکوره و دون هذا النفی خطر القتاد بلکه اگر در کتب اهل سنت تفحص واقع شود آن قدر احادیث داله بر تشبیه با انبیاء که در حق شیخین مروی و ثابت است و در حق هیچ یک از معاصرین ایشان ثابت نیست و لهذا محققین صوفیه نوشته اند که شیخین حامل کمالات نبوت بوده اند و حضرت امیر حامل کمال ولایت و لهذا کار انبیاء که جهاد با کفار و ترویج احکام شریعت و اصلاح امور ملت است از شیخین خوبتر سرانجام یافت و کار اولیا از تعلیم طریقت و ارشاد به احوال سالکین و تنبیه بر عوایل نفس و ترغیب بزه در دنیا از حضرت امیر بیشتر مروی گشت و عقلی است که استدلال بر ملکات نفسانیه به صدور افعال مختصه به آن ملکات می توان کرد مثلاً اگر شخصی در هر معرکه ثبات می کند و در مقابله اقران و صنعت سیف و سنان کار از پیش می برد دلیل صریح بر شجاعت نفسانیه اوست بلکه حب و بغض و خوف و رجا و دیگر امور باطنیه از همین راه افعال و معاملات معلوم توان کرد بر همین قیاس امتیاز در کمالات باطنیه شخصی که ایا از قسم کمال انبیا است و یا از جنس کمال اولیا به جارحیه او در یکی از این دو کارخانه عمده حاصل می شود و در حدیثی که شیعه نیز در کتب خود آورده اند و هو قوله علیه السلام انک یا علی تقاتل الناس علی تاویل القرآن کما قاتلتهم علی تنزیله نیز اشاره صریح به این تفرقه و امتیاز است زیرا که مقاتلات شیخین همه بر تنزیل قرآن بود پس گویا زمان

شیخین بقیه زمان نبوت بود و زمان حضرت امیر ابتدای دوره ولایت شد و لهذا شیوخ طریقه و ارباب معرفت و حقیقت آن جناب را فاتح باب ولایت محمدیه و خاتم ولایت مطلقه انبیا نوشته اند و از این است که سلاسل جمیع فرقه اولیاء الله به آن جناب منتهی می شود و مانند جداول از بحر عظیم منشعب می گردد چنان چه سلاسل تلمذ فقها شریعت و مجتهدین ملت به شیخین و نواب ایشان مثل عبدالله بن مسعود و معاذ بن جبل و زید بن ثابت و عبدالله بن عمر می رسد و رشحه‌ای از علوم ایشان می گیرد و معنی امامت که در اولاد حضرت امیر باقی ماند و یکی مر دیگری را وصی آن می ساخت همین قطبیت ارشاد و منبعیت فیض ولایت بود و لهذا الزام این امر بر کافه خلایق از ایمه اطهار مروی نشده بلکه یاران چیده و مصاحبان بر گزیده خود را به آن فیض خاص مشرف می ساختند و هر یکی به قدر استعداد او به این دولت می نواختند این فرقه بیفهم آن همه اشارات ایشان را به ریاست عامه و استحقاق تصرف در امور ملک و مال فرود آورده در ورطه ضلالت افتاده اند و نیز از این است که حضرت امیر و ذریه طاهره او را تمام است بر مثال پیران و مرشدان می پرستند و امور تکوینیه را با ایشان وابسته می دانند و فاتحه و درود و صدقات و نذر و منت به نام ایشان رایج و معمول گردیده چنان چه با جمیع اولیاء الله همین معامله است و نام شیخین را در این مقدمات کسی بر زبان نمی آرد و فاتحه و درود و نذر و منت و عرس و مجلس کسی شریک نمی کند و امور تکوینیه را وابسته به ایشان نمی دانند گو معتقد کمال و فضیلت ایشان باشد بر مثال انبیاء مثل حضرت ابراهیم و حضرت موسی و حضرت عیسی زیرا که کمال ایشان مثل کمال انبیا مبنی بر کثرت و تفصیل و مغایرت است و کمالات اولیا همه ناشی از وحدت و جمع و عینیت اند و پس اولیا را مرات ملاحظه فعل الهی بلکه صفات او تعالی می تواند کرد و انبیا و ارثان کمالات شان را غیر از علاقه عبدیت و رسالت و جارحیه علاقه دیگر در فهم مردم حاصل نیست و به این جهت آنها را مرات ملاحظه او تعالی نمی توانند کرد.

حدیث هفتم روایت ابوذر غفاری که من ناصب علیا الخلافه فهو کافر و این حدیث را اصلاً در کتب اهل سنت نام و نشانی پیدا نیست ابن مطهر حلی نسبت روایت این حدیث با خطب خوارزم کرده و ابن المطهر در نقل بسیار خائن است و اخطب خوارزم از غلام زیدیه است و مع هذا در کتاب او که مناقب امیر المومنین است این حدیث دیده نشد و اگر بالفرض در کتاب او باشد هم معتبر نیست که مخالف احادیث صحاح است که در کتب امامیه موجودند منها قوله عليه السلام في نهج البلاغه اصبحنا نقاتل اخواننا في الاسلام على ما دخل فيه من الزيف و الاعوجاج و اگر این حدیث را اعتبار کنیم باز هم مضمون این حدیث وقتی متحقق شود که حضرت امیر طلب خلافت نماید و دیگری از دست او خلافت را نزع کند و این معنی در هیچ عهد بوقوع نیامده در زمان خلفاء ثلاثه حضرت امیر طلب خلافت ننمود چنان چه در کتب امامیه موجود است که جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم او را وصیت به سکوت فرموده بود اذا لم يجد اعوانا و بنابر همین وصیت در زمان خلفاء ثلاثه ساکت ماند و در زمانی که طالب خلافت شد طلحه و زبیر و ام المومنین هرگز نزع خلافت از دست او قصد نه کردند بلکه طلب قتل عثمان رضی الله عنه از او رضی الله عنه و تنفیذ حکم قصاص در خواستند رفته رفته منجر بقتال و جدال شد بی قصد و اراده طرفین چنان چه کتب سیر و خطب امیر المومنین بر این امر گواه اند سلیمان لیکن مراد از لفظ کافر کفران نعمت است و خلافت حضرت امیر رضی الله عنه بالاجماع در زمان خود نعمتی بود که بالاتر از ان نعمتی نباشد و دلیل بر این تخصیص لفظ خلافت است زیرا که خلافت بالاجماع مشروط است به تصرف در زمین و این معنی در زمان خلفاء ثلاثه حضرت امیر را متحقق نبود و لهذا در حدیث لفظ امامت واقع نیست لیکن حق تعالی در قرآن مجید منکر خلافت خلفاء ثلاثه را نیز در آیه استخلاف کافر فرموده اند و بدان آیه شریفه را ختم نموده قوله تعالی (وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

(٥٥) (النور) ای و من انکر خلافه الخلفا بعد ذلک ای بعد سماع هذه الايه و العلم باستخلاف الله تعالى اياهم فاولئك هم الكاملون فی الفسق و محدثین اهل سنت اجماع دارند که روایات اخطب زیدی همه از مجاهیل و ضعفا است و بسیاری از روایات او منکر و موضوع و هرگز فقها اهل سنت به مروایات او احتجاج ننمایند و لهذا اگر از علما اهل سنت نام اخطب خوارزم بپرسند کسی نخواهند شناخت و الزام دادن اهل سنت به روایه زیدی کذائی شبیه است به آن قصه که سنی پیری در راه می گذشت ماری بر سر راه او پیدا شد و ایام عاشورا و این پیر فرتوت قدرت کشتن مار نیافت دید که شیعی جوانی می گذرد فریاد برآورد که ای شیعی به حق عثمان رضی الله عنه این مار را بکش شیعی فریاد برآورد که مسلمانان داد از این سنی خرف که کدام کس را به حق کدام کس در کدام روز بکشتن کدام جانور امر می فرماید.

حدیث هشتم روایت کنند که آن حضرت صلی الله علیه و سلم فرمود (كنت انا و علی ابن ابی طالب نورا بین یدی الله قبل ان یخلق آدم علیه السلام باربعه عشر الف عام فلما خلق الله آدم قسم ذلک النور جزأین فجزء انا و جزء علی ابن ابی طالب) و این حدیث به اجماع اهل سنت موضوع است و فی اسناد محمد ابن خلف المروزی قال یحیی بن معین هو کذاب و قال الدارقطنی متروک و لم یختلف احد فی کذبه و یروی من طریق آخر و فیہ جعفر ابن احمد و کان رافضیا غالیا کذابا و ضاعا و کان اکثر ما یضع فی قدح الصحابه و سبهم و بر تقدیر فرض صحت معارض است به روایتی دیگر که از این روایت فی الجملة بهتر است و در استناد او متهمین بالوضع و الکذب واقع نشده اند و هو ما روی الشافعی رحمه الله علیه باسناد الی النبی صلی الله علیه و سلم وانه قال (كنت انا ابوبکر و عمر و عثمان و علی بین یدی الله قبل ان یخلق آدم علیه السلام بالف علم فلما خلق اسکننا ظهره و لم نزل ننتقل فی الاصلاب الطاهره حتی نقلنی الله تعالی الی صلب عبدالله و نقل ابابکر الی صلب ابی قحافه و نقل عمر الی صلب الخطاب و نقل عثمان الی صلب عفان و نقل علیا الی صلب ابی طالب) و موید این روایت

حدیث دیگر هم هست که مشهور است (الارواح جنود مجنده ما تعارف منها ائتلف و ما تناكر منها اختلف) و بعد اللتيا و التی دلالت بر مدعا ندارد زیرا که شرکت حضرت امیر در نور نبوی مستلزم وجوب امامت او بلافصل نمی شود ملازمت در این هر دو امر بیان باید کرد بوجهی که غبار منع بران ننشیند و دونه خرط القتاد در قرب نسب حضرت امیر به آن جناب بحثی نیست اما کلام در این است که این قرب موجب امامت بلافصل است و یا نی و اگر مجرد قرب نسب موجب تقدم در امامت می شد حضرت عباس اول می بود به امامت و خلافت لکونه عمه و صنواویه و العم اقرب من ابن العلم عرفا و شرعا و اگر گویند عباس را به جهت محروم ماندن از نور لیاقت امامت حاصل نشد زیرا که نور عبدالمطلب منقسم شد در عبدالله و ابوطالب دیگر پسران او را نصیبی نرسید گوئیم اگر مدار تقدم در امامت بر قوت و کثرت نور است پس حسنین اولی و حق باشند به امامت از حضرت امیر به هر دو جهت قوت و کثرت اما قوت از آن جهت که چون انقسام نور واقع شده و حصه پیغمبر به پیغمبر صلی الله علیه و سلم رسید از همان حصه انشعاب حسنین هم شد به خلاف حضرت امیر که در اصل نور شریک بود نه در حصه پیغمبر و پر روشن است که حصه پیغمبر صلی الله علیه و سلم از نور اقویست از حصه غیر او و اما کثرت پس از آن جهت که حسنین جامع بودند در میان نور مصطفوی و نور مرتضوی و الاثنان اکثر من الواحد قطعاً.

حدیث نهم روایت عمر بن الخطاب رضی الله عنه ان النبی صلی الله علیه و سلم قال یوم خیر (لاعطین الرايه غدا رجلاً یحب الله و رسوله و یحبه الله و رسوله یفتح الله علی یدیہ) و این حدیث بسیار صحیح و قوی الروایه است اهل سنت آن را علی الراس و العین نهند و در کتب خود برای دفع مقالات نواصب و خوارج به کار برند لیکن مدعاء شیعه از این حاصل نمی شود زیرا که در میان محبت خدا و رسول الله صلی الله علیه و سلم و محبوبیه هر دو میان امامت بلافصل ملازمی نیست و نیز اثبات این صفت برای شخص در کلامی نفی آن دو از

دیگران نمی کند کیف و قد قال الله تعالى فى حق ابى بكر رضى الله عنه و رفقاءه (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ) أَذِلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةً لَائِمَةً ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ (٥٤) (المائدة) قال فى حق اهل بدر (إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًّا كَانَتْهُمْ بُنْيَانٌ مَرْصُوصٌ) (٤) (الصف) و لا شك ان من يحبه الله يحبه رسوله و من يحب الله من المؤمنين يحب رسوله و قال فى شان اهل مسجد قبا (لَا تَقُمْ فِيهِ أَبَدًا لِمَسْجِدٍ أُسِّسَ عَلَى التَّقْوَى مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ أَحَقُّ أَنْ تَقُومَ فِيهِ فِيهِ رِجَالٌ يُحِبُّونَ أَنْ يَتَطَهَّرُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُطَهَّرِينَ) (١٠٨) (التوبة) و قال النبى صلى الله عليه و سلم لمعاذ (يا معاذ انى احبك) فقال و لما سئل من احب الناس اليك قال (عائشه) رضى الله عنها قيل و من الرجال قال (ابوها) اگر شيعه گویند كه چون محب و محبوب بودن خدا و رسول در دیگران هم یافته شد پس تخصیص حضرت امیر نماند و لابد در این جا تخصیصی باید گوئیم تخصیص به اعتبار مجموع صفات است یعنى با ملاحظه به فتح الله على يديه و چون فتح قلعه بر دست حضرت امیر در علم الهی مقدر بود مجموع صفات من حيث المجموع مخصوص به حضرت امیر شد كو فرادى فرادى در دیگران هم یافته شوند و ذكر این صفت كه در دیگران نیز مشترك بود در این مقام نکته دارد بس عمیق و آن آنست كه (ان الله يؤيد هذا الدين بالرجل الفاجر) حديث صحيح است پس اگر مجرد فتح بر دست حضرت امیر بیان می فرمود موجب فضیلت و بزرگى حضرت امیر نمی شد لهذا تقدیم این صفات نیز فرمود جواب دیگر از تخصیص آن كه در كلام عرب بلکه در كلام جميع طوائف پیشتر تمهید كنند به چیزی و مقصود ما بعد او باشد چنانچه لفظ رجلاً در همین حديث و مانند آن كه گویند زید مرد عاقل است آن كه اثبات رجولیت برای او مقصود نیست مقصود اثبات عاقلیه است فقط پس در اینجا هم مقصود بالتخصیص مضمون يفتح الله على يديه است و رجلاً و يحبه الله و رسوله و يحب الله و رسوله محض تمهید است.

حديث دهم

(رحم الله عليا اللهم ادر الحق معه حيث دار) این حدیث را نیز اهل سنت علی الراس و العین قبول دارند لیکن با مدعاء شیعه که امامت بلا فصل است مساسی ندارد در حق عمار ابن یاسر نیز آمده (الحق مع عمار حيث دار) و در حق عمر نیز صحیح بلکه مشهور شده (الحق بعدی مع عمر حيث كان) بلکه در حدیث عمر اخبار است به ملازمت حق با عمر و در حدیث حضرت امیر دعا است به اداره حق همراه او و در اخبار و دعا فرقی است غیر خفی خصوصا بر طبق قرارداد شیعه که استجاب دعا نبی را لازم نمی دانند روی ابن بابویه القمی ان النبی صلی الله علیه وسلم دعا ربه ان یجمع اصحابه علی محبه علی الی آخر ماسبق و در حق عمر لفظ بعدی نیز افزوده اند که بوئی از صحت امامت او یا صحت امامت کسی که او را عمر امام داند از آن شمیمه می شود و مذهب اهل سنت نیست که کسی را غیر نبی معصوم دانند و الا بر مذاق شیعه این حدیث اول دلیل است بر عصمت عمر و چون شیعه در این مقام تمسک به روایات اهل سنت و الزام ایشان منظور دارند لابد جمیع روایات ایشان را قبول باید کرد و بعضی از ظرفاء اهل سنت در مقابله شیعه به حدیث ادر الحق معه حيث دار تمسک نموده اند بر صحت خلافت ابوبکر و عمر لان علینا كان معهم حيث بايعهم و تابعهم و صلی معهم فی الجمع و الجماعات و نصحهم فی امور یتعلق به ریاستهم پس قیاس مساوات درست می شود که (الحق مع علی و علی مع ابی بکر و عمر) و مقدمه اجنبیه که مدار صحت نتیجه در این قیاس می شود امام صادق است لان مقارن المقارن مقارن و فی الحقیقت این استدلال به غایت متین و استوار است کو قایل آن در مقام ظرافت مذکور کرده باشد زیرا که موافق روایات شیعه در نهج البلاغه که نزد ایشان اصح الکتب و متواتر است ثابت است که چون عمر بن الخطاب برای دفع فتنه نخواست که خود حرکت نماید و صحابه در مشوره این کار مختلف شدند بعضی تجویز کردند و بعضی مانع آمدند عمر بن خطاب با امیر مشوره نمود این فرمود که ان هذا الامر لم یکن نصره و لا خذلانه بکثره و لا بقله و هو دین الله تعالی الذی اظهره و جنده الذی اعزه حتی بلغ ما بلغ و طلع حيث طلع و نحن علی موعود من الله و الله منجز وعده

و ناصر جنده قال الله تعالى (وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ
 كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا
 يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ (٥٥) (النور) و مكان القيم من
 الاسلام مكان النظام من الخرز يجمعه و يضمه فان انقطع النظام تفرق و ذهب ثم لم يجتمع ابدا
 و العرب و ان كانوا قليلاً فهم كثيرون بالاسلام عزيزون بالاجماع فكن قطبا و استدر الرحي
 بالعرب و اصلهم دونك نار الحرب انك ان شخصت من هذه الارض انقصت عليك العرب من
 اطرافها و اقطارها حتى يكون ما تدع وراءك من العورات اهم مما بين يديك وان الاعاجم ان
 ينظروا اليك غدا يقولون هذا اصل العرب فاذا قطعتموه استرحتم فيكون ذلك اشد لكليهم عليك
 و طمعهم فيك كذا ذكره الرضى فى نهج البلاغه پس صريح معلوم شد كه حضرت امير را از ته
 دل ناصر و معين و ناصح امين عمر بن خطاب بود واگر معاذ الله نفاقي فيما بين مى بود از اين
 بهتر وقتى نبود كه عمر بن خطاب را مشوره رفتن به سوى عجم مى داد و چون او و
 لشكريانش در چنگ مى آويختند يا شكست برانها مى افتاد در حجاز كه دار السلطنه اسلام بود
 متصرف مى شد و مردم ناچار شده اتباع او مى كردند و نيز معلوم شد كه حضرت امير خود
 رادر زمره ابوبكر و عمر داخل مى دانست از اين جا مى گفت و نحن على موعود من الله و نيز
 در نهج البلاغه مذكور است كه حضرت امير عمر بن خطاب را گفت حين استشاره فى غزو
 الروم متى تسير الى هذا العدو بنفسك فتكسر و تنكب لا تكن للمسلمين كانه دون اقصى
 بلادهم و ليس بعدك مرجع يرجعون اليه فارسل اليهم رجلا مجربا و احضر معه البلاغه و
 النصيحة فان اظهره الله فذاك ما تحمد و ان تكن الاخرى كنت رداء الناس و مثابا للمسلمين و
 طرفه آن است كه شيعه اين قسم روايات را كه در اصح الكتب به تواتر نزد ايشان رسيده ديده
 و شنيده نادیده و ناشنیده مى انگارند و به روايات موضوعه افترائيه چندی كذا بين از گمان
 مخالفت و منافقت فيما بين مى نمايند باز اين روايات صحيحه را ديده و دست پا گم مى كنند
 گاهى مى گويند كه اين همه متابعت و مبايعيت آن جناب با شيخين محض بنابر اقلت اعوان و

انصار بود باز خود ملزم می شوند به روایات ثقات خود که صریح دلالت بر قوت و غلبه حضرت امیر و کثرت اعوان و انصار می کنند چنان چه این روایت روی ابان ابن ابی عیاش عن سلیم بن قیس الهلالی و غیره عن غیره ان عمر قال لعلی و الله لئن لم تبایع ابابکر لنقلتک قال له علی لولا عهد عهده الی خلیلی لست اخونه لعلمت اینا اضعف ناصرا و اقل عددا پس این روایت صریح دلالت می کند که سکوت حضرت امیر محض بنابر چیزی بود که از جناب پیغمبر شنیده بود و هو ان الخلافه حق ابی بکر بلا فصل ثم حق عمر و در آن جا برهان عقلی موافق اصول شیعه قایم است که عهد مذکور همین بود زیرا اگر امامت حق مرتضی می بود و آن حضرت صلی الله علیه و سلم اورا وصیت به ترک منازعت می کرد با شیخین با وجود کثرت اعوان و انصار که از این روایت صریح مستفاد می شود لازم می آید که پیغمبر وصیت کرده باشد به تعطیل امر الهی و محروم داشته باشد امت را از لطف و وصیت کرده باشد حضرت امیر را به اتباع اهل باطل معاذ الله قال الله تعالی (يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْقِتَالِ إِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ عِشْرُونَ صَابِرُونَ يَغْلِبُوا مِائَتِينَ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِئَةٌ يَغْلِبُوا أَلْفًا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ) (الأنفال ۶۵) در زمانی که یک مسلمان و ده کافر با هم مقابل می شدند جناب پیغمبر به این تاکیدات تکلیف جهاد می داد و در زمانی که دین تمام شد و اکمال نعمت محقق گشت هم چون شیر خدا را امر بجبن و خوف و ترک تبلیغ احکام و تجویز فتنه و فساد و تحریف کتاب الله و تبدیل دین نماید حاشا و کلا شان نبوت و رسالت کمال منافات دارد با این وصیت قوله تعالی وَلَا يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا الْمَلَائِكَةَ وَالنَّبِيِّينَ أَرْبَابًا أَيَأْمُرُكُمْ بِالْكُفْرِ بَعْدَ إِذْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ (۸۰) (آل عمران) و گاهی می گویند که این ترک منازعت و اظهار موافقت حضرت امیر با خلفا را ابن طاووس سبط ابوجعفر طوسی استخراج کرده و دیگران به غایت پسندیده و طرفه توجیهی است که سر دین ندارد زیرا که اقتدار به افعال الهی واجب بلکه جایز هم نیست امتثال اوامر الهی در کار است الله تعالی در بعضی اوقات کافران را نصرت می دهد و مسلمان صالح را می میراند و هیچ کس را نصرت کافر و قتل مسلمان جایز نیست شان بندگی همین است که

فرمان خداوند خود را قبول نماید و موافق آن کار کند نه آن که اقتدا به افعال مالک خود نماید که در علاقه بندگی خداوندی دنیا که سراسر مجاز در مجاز است نیز این معنی معیوب و مطعون است چه جای علاقه بندگی و خداوندی حقیقی و آن چه گفت که تانی و ترک عجلت محمود است پس در امور خیر محمود نیست زیرا که رسولان خود را و عباد خود را خداوند ایشان هر گاه بتعجیل امر فرماید و ایشان تانی نمایند صریح داغ عصیان بر خود گیرند قوله تعالی (وَإِنْ مِنْكُمْ لَمَنْ لِيُطِئْنَ فَإِنْ أَصَابَتْكُمْ مُصِيبَةٌ قَدْ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيَّ إِذْ لَمْ أَكُنْ مَعَهُمْ شَهِيدًا) (النساء) و قوله تعالی فی مدح عبادہ المعجلین (أُولَئِكَ يُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَهُمْ لَهَا سَابِقُونَ) (المومنون) و لهذا مثل مشهور است که در کار خیر حاجت هیچ استخاره نیست و امام را که منصب هدایت خلق و ارشاد گمراهان است چگونه تانی جایز باشد که ازو در این تانی واجبات کثیر فوت می شود و نیز تانی را هم حدیست بیست و پنج سال کسی در تانی نمی گذارند اگر گویند تانی حضرت مرتضی به امر الهی بود پس ترک واجبات لازم نیامد گوئید پس معلوم شد که امامت حضرت امیر دران وقت متحقق نبود و الا نصب امام و اورا امر کردن بتانی و ترک ادای لوازم امامت با هم مناقضت دارد و بدان می ماند که شخصی را پادشاه قاضی کند و بگوید که تا بیست و پنج سال هرگز اظهار قضاء خود مکن و هیچ قضیه را به حضور خود آمدن مده و هرگز در میان دو کس تکلم مکن صریح دلالت دارد بر آن که بالفعل وعده قضاست هنوز قاضی نه کرده است بعد از بیست و پنج سال قاضی خواهد کرد و اگر حمل بر ظاهر نمائیم تناقص صریح و تقویت غرضی که از نصب قاضی است لازم خواهد آمد و آن عین سفاهت و قبح آن پوشیده نیست تعالی الله عن ذلک علوا کبیرا و نیز چون حضرت امیر از جانب خدا به تانی مامور شد و اصلا اظهار دعوی امامت نکرد مکلفین در ترک متابعت او معذور خواهند بود و اگر بنابر حفظ دین و دنیا خود کار روائی مهمات خود در این مدت دیگری را نصب نمایند محل عتاب و عقاب نخواهند بود از (لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا) (الایه

حدیث یازدهم روایت ابوسعید خدری ان النبی صلی الله علیه و سلم قال لعلی (انک تقاتل علی تأویل القرآن کما قاتلت علی تنزیله) و این خبر با مدعا مساس ندارد زیرا که مفاد حدیث آن است که تو در وقتی از اوقات تأویل قرآن قتال خواهی کرد و همین است مذهب اهل سنت که حضرت امیر در مقاتلات خود بر حق بود و مصیب و مخالفان او بر غیر حق و مخطی و در این حدیث به کدام وجه دلالت است بر آنکه حضرت امیر امام بلافصل است زیرا که ملازمی نیست در مقابله بر تأویل قرآن و در امامت بلافصل بداهه به وجه من الوجوه پس این حدیث رادر مقابله اهل سنت آوردن کمال نادانی است بلکه اگر این حدیث را دلیل بر مذهب اهل سنت گیرند تواند شد زیرا که از این حدیث معلوم می شود که حضرت امیر در زمانی امام خواهد بود که قتال بر تأویل قرآن خواهد بود وقت قتال ایشان معلوم است که کی بود و در این اصل حدیث هم دلیل اهل سنت است بر آن که حق در جانب حضرت امیر بود و مقابلان او بر خطا که معنی قرآن را نفهمیده بودند و خطا در اجتهاد کرده این صاحبان از کمال وقاحت خود این قسم احادیث رادر این مقام وارد می کنند و خود ضعیف می شوند زیرا که بر خلاف عقیده ایشان دلالت صریح دارند لان انکار تأویل القرآن لیس بکفر بالاجماع اگر معنی اظهار قرآن را کسی انکار کند بنا بر غلط فهمی خود باز هم در کفر او حرف است چه جای آنکه معنی خفی را که تأویل همان است انکار کند و عقیده ایشان این است که محاربوه کفره چنانچه در تجرید العقاید طوسی موجود است.

حدیث دوازدهم روایت زید بن ارقم عن النبی صلی الله علیه و سلم (انی تارک فیکم الثقلین ما ان تمسکتم بهما لن تضلوا بعدی احدهما اعظم من الاخر کتاب الله و عترتی) و این حدیث هم به دستور احادیث سابقه با مدعی مساس ندارد زیرا که لازم نیست که متمسک بر صاحب زعامت کبری باشد سلماً لیکن این حدیث هم صحیح است (علیکم بسستی و سنه الخلفاء الراشدین المهدیین من بعدی تمسکوا بها و عضوا علیها بالنواجذ) سلماً لیکن عترت در لغت عربی به معنی اقارب است پس اگر دلالت بر امامت کند لازم آید که جمیع اقارب آن

حضرت صلی الله علیه و سلم ائمه باشند واجب الاطاعت علی الخصوص مثل عبدالله بن عباس و محمد بن الحنفیه و زید بن علی و حسن مثنی و اسحاق ابن جعفر صادق و امثال ایشان از اهل بیت و نیز در حدیث صحیح وارد است (خذوا شطر دینکم عن هذه الحمیراء) و اشاره بعائشه فرمود و (اهتدوا بهدی عمار) و (تمسکوا بعهد ابن ام عبد) و (رضیت لکم ما رضی لکم ابن ام عبد) و (اعلمکم بالحلال و الحرام معاذ بن جبل) و امثال ذلک کثیره خصوصاً قوله (اقتدوا بالذین من بعدی ابی بکر و عمر) که بدرجه شهرت و تواتر معنوی رسیده لازم آمد که همه این اشخاص امام باشند و اگر این حدیث دلالت بر امامت عترت نماید حدیث صحیح مروی از حضرت امیر که نزد شیعه متواتر است (انما الشوری للمهاجرین و الانصار) چگونه درست شود و همین قسم حدیث (مثل اهلا بیتی فیکم مثل سفینه نوح من رکبها نجی و من تخلف عنها غرق) دلالت نمی کنند مگر آن که فلاح و هدایت مربوط به دوستی ایشان و منوط به اتباع ایشان است و تخلف از دوستی و اتباع ایشان موجب هلاک و این معنی به فضل الله تعالی محض نصیب اهل سنت است و پس از جمیع فرق اسلامی خاص است به مذهب اهل سنت لایوجد فی غیرهم زیرا که ایشان متمسک اند بحبل و داد جمیع اهل بیت و بر قیاس کتاب الله که (ثُمَّ أَنْتُمْ هَؤُلَاءِ تَقْتُلُونَ أَنْفُسَكُمْ وَتُخْرِجُونَ فَرِيقًا مِنْكُمْ مِنْ دِيَارِهِمْ تَظَاهَرُونَ عَلَيْهِمْ بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَإِنْ يَأْتُوكُمْ أُسَارَى تُفَادُوهُمْ وَهُوَ مُحَرَّمٌ عَلَيْكُمْ إِخْرَاجُهُمْ) أَفَتُؤْمِنُونَ بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَى أَشَدِّ الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ (٨٥) (البقره) و در رنگ ایمان بالانبياء که (لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ) (الایه) با بعض محبت و ایمان و با بعض بغض و کفران نمی ورزند به خلاف شیعه که هیچ فرقه ایشان جمیع اهل بیت را دوست ندارند و بعضی یک طایفه محبوب می سازند و بقیه را مبغوض می دارند و بعضی طایفه دیگر را همین است حال اتباع که اهل سنت یک طایفه را خاص نمی کنند از هر همه روایات دین خود می آرند بدان تمسک می جویند چنان چه کتب تفسیر و حدیث و فقه ایشان بران گواه است و اگر کتب اهل سنت را اعتبار نکنند و مرویات

شیعه را که از عقاید الهیه گرفته تا فروع فقهیه موافق اهل سنت در این رساله نقل کرده شد چه جواب است و در این مقام بعضی از خوش طبعان شیعه تقریری دارد خیلی دلفریب لابد ذکر آن تقریر و حل آن تزویر نموده آمد گفته است که تشبیه اهل بیت در این حدیث بسفینه اقتضا می نماید که محبت جمیع اهل بیت و اتباع کل ایشان در نجات و فلاح ضرور نیست زیرا که اگر شخصی در یک کنج کشتی جا گرفت بلا شبهه از غرق او را نجات حاصل شد بلکه دوران در تمام کشتی و گاهی به کنجی نشستن و گاهی کنج دیگر معمول و عادی نیست پس شیعه چون تمسک ببعض اهل سنت شدند و اتباع بعضی از ایشان پیش گرفتند بلا شبهه ناجی باشند و طعنی که اهل سنت بر ایشان بابت انکار بعض اهل بیت می نمایند دفع شد و الحمد لله اهل سنت در این جواب بدو وجه سخن دارند اول به طریق نقض آن که در این صورت امامیه را باید که زیدیه و کیسانیه و ناوسیه و افطحیه را گمراه ندانند و ناجی مفلح انگارند زیرا که هر یکی از این فرق مذکوره و امثال ایشان کنجی از این کشتی وسیع گرفته و در آن کنج جای خود ساخته و یک کنج کشتی برای نجات از غرق کافی است بلکه در این صورت تعیین ائمه اثنا عشریه نیز مخلدوش گشت زیرا که هر کنج کشتی در نجات بخشیدن از موج دریا کافی است و معنی امام همین است که اتباع او موجب نجات آخرت باشد و تمام مذهب اثنا عشریه بلکه امامیه بر هم شد و اگر این کلمه را زیدیه گویند همین حرف در مقابله آنها گفته خواهد شد پس تعین مذهبی برای خود هیچ فرقه را از فرق شیعه درست نیست بلکه جمیع مذاهب را باید که حق دانند و صواب انگارند حال آن که در میان مذاهب این ها تناقض و تضاد واقع است و هر دو جانب را حق دانستی در غیر اجتهادیات قایل به اجتماع نقیضین شدن است که بدهی الاستحاله است دوم به طریق حال آن که جا گرفتن در یک کنج کشتی وقتی نجات بخش از غرق دریاست که در کنج دیگر از آن کشتی رخنه نکند و چون در یک کنج نشست و در کنج دیگر رخنه کردن آغاز نهاد بلا شبهه غرق خواهد شد و هیچ فرقه از فرق شیعه نیست الا در یک کنج این کشتی نشسته و در کنج دیگر رخنه پیدا کرده آری اهل سنت هر چند در کنجهای

مختلفه سیر دور می نمایند اما کشتی ایشان سالم است و در هیچ کنج رخنه نکرده اند تا از آن طرف موج دریا در آید و غرق کند و الحمد لله و باختیار روش اهل سنت الزام توان داد نواصب را در انکار این دو حدیث که بدلیلی عقلی در صحت این هر دو قدح کرده اند و گفته اند که مفاد این دو حدیث تکلیف بممتنعات عقلیه است که بالبهده محال است زیرا که اگر تمسک به جمیع اهل بیت نموده آید و بلا شبهه در عقاید فروع ایشان اختلاف و تناقض رو داده می باید که امه مکلف باشد به جمع بین النقیضین و هو محال بالبداهه و اگر تمسک ببعض ایشان کرده آید یا بتعین خواهد بود یا بغیر تعیین در شق اول ترجیح بلا مرجح لازم خواهد آمد و در روایات تعیین حق به جانب خود نیز این ها را اختلاف واقع است باز همان اش اجتماع النقیضین در کاسه می آید با ترجیح بلا مرجح و اگر شق ثانی مراد باشد لازم آید تجویز عقاید مختلفه و شرایع متفاوته در یک دین واحد از خود شارع حالا آن که (وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيِّمًا عَلَيْهِ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ شِرْعَةً وَمِنْهَاجًا) وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَكِنْ لِيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ (٤٨) (المائدة) صریح مخالف این تجویز است و به ضرورت دینیه استحاله آن ثابت و هیچ فرقه از فرق شیعه از عهده جواب این خدشه آن اشکیا نمی تواند بر آمد الا چون روش اهل سنت اختیار کند.

اما دلایل عقلیه شیعه پس بیش از حد اعصاست چنانچه الفین و دیگر کتب ایشان کافل استیغای آن دلایل است اما در این جا قاعده بدست اهل سنت حواله نموده شود که هر دلیل ایشان را به آن حل توانند نمود اول باید دانست که دلیل عقلی بر این مدعا خالی از سه حال نیست یا جمیع مقدمات او عقلی چنان چه دلیل پنجم از آن چه در این رساله مذکور است یا بعضی مقدمات او عقلی و بعضی نقلی چنان چه دلیل اول است یا جمیع مقدمات آن نقلی است مثل دلیل دوم و این اصطلاحات وراء اصطلاح مشهور کلام است که دلیل عقلی بر آن چه از عقلیات صرفه مرکب باشد و دلیل نقلی بر آن چه یک مقدمه او موقوف بر نقل بود استعمال

کنند بالجمله هر سه قسم دلائل عقلیه لابد ماخوذ اند از شرایط امامت یا موانع آن یا طریق تعیین آن پس اصل این همه دلائل مباحث امامت است و مباحث امامت فرع مباحث نبوت است زیرا که نیابت اوست و مباحث نبوت فرع الهیات زیرا که نبوت رسالت خدا است پس چون اصول شیعه و مقررات ایشان را در سه مباحث بر هم کرده شد به مخالفت کتاب و عترت و عقل گویا دلائل ایشان را در سه مرتبه زیر منع گرفته شد و در نسب شهادت ایشان تا سه پشت قدح نموده آمد و این را به مثالی روشن کنیم مثلاً این مقدمه ایشان که در دلائل بسیار ماخوذ است الامام یجب ان یكون منصوباً علیه اصلش آن است که نصب الامام واجب علی الله و اصل این اصل آن که بعث النبی واجب علی الله و اصل این اصل اصل آن که التکلیف واجب علی الله تعالی و اصل این اصل آن که اللطف واجب علی الله تعالی و چون در چهار مبحث مذاهب را به شهادت شاهدین عدلین یعنی کتاب و عترت عقل باطل کرده باشد دیگر در بطلان این مقدمه چه اشتباه ماند پس به این قاعده حالت جمیع دلائل ایشان من حیث المقدمات و المواد عاقل را معلوم و روشن شد و باقی نماند مگر صورت اشکال که در رنگ شمشیر چوبین ملعبه اطفال و به دستور شیر قالین پایمال هر پیر زال است و لهذا از ذکر دلائل عقلیه ایشان در این رساله بفضلہ تعالی استغناء کلی حاصل است اما چندی از دلائل ایشان را که بزعم خود عروه الوثقی و عمده اقوی قرار داده اند مذکور کنیم تا اندکی از بسیاری و مشتی نمونه خرواری باشد و حال بقیه دلائل ایشان که بزعم خود ایشان به این مرتبه قوت نرسیده واضح گردد و آن همه شش دلیل است.

دلیل اول آن که امام را واجب است که معصوم باشد و غیر از حضرت امیر در صحابه معصوم نبود پس او امام باشد نه غیر او و هو المدعی و در این صغری و اکبری هر دو ممنوع اند اما صغری پس برای آن که حضرت امیر نص فرموده است بر آن که (انما الشوری للمهاجرین و الانصار) الی آخره و بدیهی است که در آن جماعه که مهاجرین و انصار آنها را خلیفه ساختند معصومی نبود و نیز چون شنید که خوارج می گویند لا امره فرمود که لابد للناس

من امیر بر او فاجر الی آخره کذا فی نهج البلاغه سلطنا لیکن علم به آن که این شخص معصوم است حاصل نمی تواند شد در غیر نبی زیرا که اسباب علم همگی سه چیز است حواس سلیمه و عقل و خبر صادق ظاهر است که عصمت ملکه نفسانیه است مانع از صدور ذنوب و قبایح در حسی نمی آید و عقل نیز آن ملکه را نمی تواند دریافت مگر به طریق استدلال به افعال و آثار لیکن راه استدلال به افعال و آثار در این جا مسدود است زیرا که اول اطلاع بر جمیع افعال و آثار شخص مخصوص خصوصاً نیات قلوب و مکنونات ضمیر از عقاید فاسده و حسد و بغض و عجب و ریا و دیگر ذمائم اخلاق ممکن نیست که حاصل شود و اگر بالفرض حاصل شود حسن جمیع افعال و آثار حاضره او معلوم خواهد شد ماضی و مستقبل را که ضامن می تواند شد و حالت بنی آدم به مکر شیطان و اغوا نفس و قرنا سوء دم بدم در تغییر است یصبح الرجل مومنا و یمسی کافرا و یمسی مومنا و یصبح کافرا قصه برصیصیا و بلعم باعورا در این باب برای عبرت کافی است و دعاء مأثور (یا مقلب القلوب ثبت قلبی علی دینک و طاعتک) از مرض اشتباه در این امر دواء شافی و اگر این همه فرض کردیم که معلوم شد اما حقیقت عصمت که امتناع صدور ذنب است چه قسم توان دریافت غایه السعی آن است که عدم صدور معلوم کنیم که مرتبه محفوظیت است و این قدر در حصول عصمه کافی نیست تا امتناع نباشد و خبر صادق دو قسم است یا متواتر یا خبر خدا و رسول ظاهر است که متواتر را در این جا دخلی نیست زیرا که انتهاء متواتر بحس شرط افاده علم ضروری است و در غیر محسوسات مثل ما نحن فیه غیر مفید و الا خبر فلاسفه به قدم عالم مفید علم ضروری بود و هو باطل بالاجماع و خبر خدا و رسول در این باب موجب علم نمی شود بر اصول شیعه اول آن که بدا در اخبار جایز است پس جایز است که در وقتی خبر از عصمت شخصی دهند و در وقتی دیگر از خبر از فسق همان شخص فرمایند واحد الخبرین نزد ما رسیده باشد و خبر دیگر نرسیده و بدا فی الاراده نیز باجماع شیعه جایز است پس در وقتی اراده متعلق شود به عصمت شخصی و در وقت دیگر به فسق او اطمینان برخاست و وثوق و اعتماد نماند که این شخص

بر عصمت خود باقی باشد تا آخر عمر دوم آن که وصولی خبر خدا و رسول به مکلفین یا بواسطه معصومی است یا بواسطه تواتر در شق اول دور صریح لازم می آید زیرا که عصمت او را به همین خبر ثابت می کنیم اگر این خبر رابه عصمت او سازیم توقف الشی علی نفسه است در شق ثانی حرف است زیرا که هر تواتر مفید قطعی نیست نزد شیعه مثل تواتر مسح خف و غسل رجلین در وضو و (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ) وَاَمْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَى أَوْ عَلَى سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوْهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِنْهُ مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ وَلَكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمْ وَلِيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ (٦) (المائدة) (وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَقَصَتْ غَزْلَهَا مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ أَنْكَاثًا تَتَخَذُونَ آيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ أَنْ تَكُونَ أُمَّةٌ هِيَ أَرْبَى مِنْ أُمَّةٍ إِنَّمَا يَبْلُوكُمُ اللَّهُ بِهِ وَلَيُبَيِّنَنَّ لَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ (٩٢) (النحل) فی الفاظ القرآن و صیغه التحيات فی قعده الصلوه و امثال ذلك پس لابد تواتری خاص را تعیین باید کرد و آن هم غیر مفید زیرا که حصول علم قطعی از تواتر محض بنابر کثرت ناقلین بود چون در یک دو ماه کذب بر آمد اعتماد از همه اقسام او بر خاست و اما کبری پس برای آن که حضرت امیر رضی الله عنه به یاران خود فرمود لا تکفوا عن مقاله بحق او مشوره بعدل فانی لست بفوق ان اخطی ولا آمن من ذلك فی فعلی کذا فی نهج البلاغه و ظاهر است که این قول معصوم نمی آید خصوص در آخر کلام این عبارت واقع شده الا ان یلقى الله فی نفسی ما هو املک به منی که دلیل صریح بر عدم عصمت است زیرا که معصوم را حق تعالی مالک نفس خودش می گرداند چنان چه در حدیث وارد است که (کان املککم لاریه) و نیز در دعای حضرت امیر مرویست اللهم اغفر لی ما تقربت به الیک ثم خالفه قلبی کذا آورده الرضی فی نهج البلاغه.

دلیل دوم امام باید که هیچ گاه کفر نکرده باشد لقوله تعالی (وَإِذِ ابْتَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ رَبُّهُ بِكَلِمَاتٍ فَأَتَمَّهُنَّ قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي قَالَ لَا يَنَالُ عَهْدِي الظَّالِمِينَ (١٢٤) (البقره) و

الکافر ظالم لقوله تعالى (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعَ فِيهِ وَلَا خُلَّةٌ وَلَا شَفَاعَةٌ وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ) (٢٥٤) (البقره) و لقوله تعالى (وَإِذْ قَالَ لُقْمَانُ لِابْنِهِ وَهُوَ يَعِظُهُ يَا بُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللَّهِ إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ) (١٣) (لقمان) و غیر امیر رضی الله عنه همه بت پرست بوده اند پس غیر امیر رضی الله عنه امام نباشد پس امیر متعین باشد برای امامت جواب آن که این شرط در امامت کسی از شیعه و سنی در کتب کلامیه ننوشته آری در وقت نفی خلافت خلفا ثلاثه علما شیعه این شرط را تراشیده اند و در هیچ آیه و حدیث مذکور نیست و ظاهر است که در هیچ امر از امور شرعیه و دینیه عدم سبق کفر را اعتبار نکرده اند بلکه بعد از ایمان کافر صد ساله و کسی که هفتاد پشت در اسلام گذشته برابرنند در این امر چرا اعتبار این شرط باشد و تمسک به آیه (وَإِذْ ابْتَلَى إِبْرَاهِيمَ رَبُّهُ بِكَلِمَاتٍ فَأَتَمَّهُنَّ قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي قَالَ لَا يَنَالُ عَهْدِي الظَّالِمِينَ) (١٢٤) (البقره) در این جا مضحکه و مغلطه بیش نیست زیرا که مفاد آیه این است که ریاست شرعیه بظالم نمی رسد زیرا که عدالت در جمیع مناصب شرعیه از امت کبری و قضا و احتساب و امارت و غیر ذلک شرط است تا فائده آن منصب متحقق شود نصب ظالم در هر ریاست موجب فساد آن ریاست است پس در میان کفر و ظلم و در میان امامت تنافی است و منافیین در یک وقت جمع نشوند نه در یک ذات فی وقتین و همین است مذهب اهل سنت ک در وقت امامت امام باید که مسلمان عدل باشد نه آن که قبل از امامت هم کفر و ظلم نه کرده باشد و کسی که سابق کفر کرده است یا ظلم نموده بعد از ایمان و توبه کافر ظالم گفتن هرگز در لغت و عرف و شرع جایز نیست و قد تقرر فی الاصول ان المشتق فيما قام به المبدأ فی الحال حقیقه و فی غیره مجاز و مجاز هم مطرد نیست جای که متعارف شد همان جا باید گفت کما تقرر فی المحله ان المجاز لا یطرد و الالجاز نخله لطویل غیر انسان و صبی و هو سفسطه قبیحه و کذا النائم للمستیقظ و الفقیر للغنی و الجائع للشبعان و الحی للمیت و المیت للحی و قد روی القاضی ابوالحسن الزاهدی من الحنیفه فی (معالی العرش الی موالی الفرش) فی حدیث طویل ان ابابکر رضی الله عنه قال للنبی صلی الله علیه و

سلم به محضر من المهاجرين و الانصار و عیشک یا رسول الله انی لم اسجد لصنم قط نزل جبرئیل علیه السلام و قال صدق ابوبکر و اهل سیر تواریخ نیز در احوال ابوبکر صدیق رضی الله عنه نوشته اند که لم یسجد لصنم قط پس صحت ابی بکر رضی الله عنه به ملاحظه این شرط نیز اجماعی شد و الحمد لله.

دلیل سوم آن که امام که منصوب علیه باشد و نص در غیر حضرت امیر رضی الله عنه یافته نمی شود پس غیر او امام نباشد در این هم صغری و کبری ممنوع اند اما صغری فلما مرعن امیر المومنین رضی الله عنه انه قال انما الشوری للمهاجرين و الانصار فان اختاروا رجلا و سموه اماما کان لله رضی و اما الکبری فلانه لو وجد النص فی علی فاما فی القرآن او الحدیث و قد مر الامران جمیعا و لانه لو وجد النص لکان متواترا اذ لا عبره بالاحاد فی الاصول و لا اقل من ان یعرفه اهل بیته و هم قد انکروه و لانه لو وجد النص فی کل الائمة و قد اختلف اولاد کل امام بعد موته فی دعوی الامامه ولو وجد النص وقع الاختلاف بینهم و لانه لو وجد النص فاما ان یبلغه النبی صلی الله علیه وسلم الی عدد التواتر اولاً و علی الاول اما ان یکتّموه عند الحاجة انی اظهاره او یتظهره لا سبیل الی الثانی بالاجماع و الاول یرفع الامان عن متواتر و یستلزم کذب المتواترات و ان لم یبلغه النبی الی عدد التواتر لم یلزم الحجة فیہ علی المکلفین فیتفتی فائده النص بل یلزم ترک التبلیغ فی حق النبی صلی الله علیه و سلم.

دلیل چهارم آن که حضرت امیر رضی الله عنه همیشه متظلم و شاکی از خلفاء ثلاثه ماند خود را مظلوم و مقهور بیان نمود و ما ذلک الا لغصب الامامه عنه فیکون امامه حقه دون غیره اذ امیر المومنین صادق بالاجماع جواب از این دلیل منع صحت این روایات است زیرا که نزد اهل سنت هیچ روایت در این باب نرسیده بلکه روایات در این باب نرسیده بلکه روایات موافقت و ثنا و دعا در حق همدیگر و معاونت و امداد بتواتر انجامیده و روایات امامیه را مختلف یافته شد اکثری موافق روایات اهل سنت که حضرت امیر با ایشان موافق و

مناصح بود حین الحیات و مشوره نیک می داد چنان چه در قصه عمر بن خطاب رضی الله عنه از نهج البلاغه منقول شده و نیز بعد موت بایشان ثنا فرمود و اعمال ایشان را شهادت و بخیریت و نجات داد چنان چه الله بلاد ابی بکر الی آخر بخطبه نیز از نهج البلاغه منقول شده است و اکثر روایات شیعه مخالف این نیز یافته شد پس نقل اهل سنت متفق علیه اخذ نمودند و مختلف فیه را که محض شیعه با وصف معلوم بودن حال رواه ایشان روایت می کنند طرح کردند لان العاقل یاخذ بالمتفق علیه یترک المختلف فیه روایات شیعه در این باب از نهج البلاغه و کشف الغمه و صحیفه کامله بتفصیل تمام سوابق گذشت و روایات اهل سنت خود در این باب بیش از حد و حصر و قیاس است الموافقه ابن السمان برای همین امر منصف شده یک روایت از این باب در حق ابوبکر رضی الله عنه که ما نحن فیه بحث امامت اوست به طریق نمونه بیاریم و اگر ماهری در عربیت این عبارت حضرت امیر را با عبارتی که در نهج البلاغه از آن جناب مروی است موازنه نماید و حکم به تفاوت کند و ذمه داریم و حق آن است که کلام حضرت امیر را کسی بتصنع حکایت نمی تواند کرد لیکن مهارت در عربیت و سلیقه شناسی هر متکلم شرط است نه آنکه لغات غریبه و حشیه را بی تأمل در مواقع بلاغه شنیده فریفته گردد و ما به تفرقه و تمیز نداشته باشد روی الحافظ ابوسعید ابن السمان و غیره من المحدثین ایضاً عن محمد بن عقیل ابن ابی طالب انه لما قبض ابوبکر الصدیق رضی الله عنه و سجد علی علیه ارتجت المدینه بالبکاء کیوم قبض فیه رسول الله صلی الله علیه وسلم فجاء علی رضی الله عنه باکیا مسترجعا و هو یقول الیوم انقطعت خلافه النبوه فوقف علی باب البیت الذی فیه ابوبکر مسجی فقال (رحمک الله ابابکر کنت الف رسول الله صلی الله علیه وسلم و انیسه و مستروحه و ثقته و موضع سره مشاورته کنت اول قومه اسلاما و اخلصهم ایمانا و اشد هم تقیه و اخوفهم لله و اعظمهم عناء فی دین الله عز و جل و احوطهم لرسوله و اشفقهم علیه و احد بهم علی الاسلام ایمنهم علی اصحابه و احبهم صحبه و اکثرهم مناقب و افضلهم سوابق و ارفعهم درجه و اشبههم برسول الله صلی الله علیه و سلم هدیاً و سمتاً و رحمه و فضلاً و خلقاً

و اشرفهم عنده منزله و اكرمهم عليه و اوثقهم عنده جزاك الله عن الاسلام و عن رسول الله صلى الله عليه و سلم و عن المسلمين خيرا كنت عنده بمنزله السمع و البصر صدقت رسول الله صلى الله عليه و سلم حين كذبه الناس فسماك الله تعالى فى تنزيله صديقا فقال عز من قائل (وَالَّذِي جَاءَ بِالصَّدَقِ وَصَدَّقَ بِهِ اُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ (٣٣) (الزمر) قالذى جاء بالصدق محمد صلى الله عليه سلم و صدق به ابوبكر رضى الله عنه و آسيته حين بخلوا و قمت معه عند المكاره حين عنه قعدوا و صحبته فى الشده احسن الصحبه ثانى الاثنين و صاحبه فى الغار و المنزل عليه السكينه و رفيقه فى الهجره و خليفته فى دين الله عز و جل و امته احسنت الخلافه حين ارتد الناس و قمت بالامر ما لم يقم به خليفه نبى نهضت حين وهن اصحابك و بزت حين استكانوا و قويت حين ضعفوا و لزمت منهاج رسول الله صلى الله عليه و سلم فى اصحابه اذ كنت خليفته حقا و لم تنازع و لم تدفع برغم المنافقين و كبت الكاذبين و كره الحاسدين و صغر الفاسقين و زيغ الباغين قمت بالامر حين فشلوا و نطقت حين تعبوا و مضيت نفوذا اذ وقفوا فاتبعوك فهدوا و كنت اخفضهم صوتا و اعلاهم فوتا و اقلهم كلاما و اصوبهم منطقا و اطولهم صمتا و ابلغهم قولا و اكبرهم رايًا و اشجعهم و اعرفهم بالامور و اشرفهم عملا كنت و الله للدين يعسوبًا اولا حين نفر الناس عنه آخرًا حين فشلوا كنت للمومنين ابا رحيمًا اذ صاروا عليك عيالًا تحملت اثقال ما ضعفوا عنه رعيت ما اهملوا و حفظت ما اضاعوا و علوت اذ هلعوا و صبرت اذ جزعوا و ادركت اوطار ما طلبوا و رجعوا ارشدتهم برايك فظفروا و نالوا بك مالهم يحتسبوا و جليت عنهم فابصروا كنت على الكافرين عذابا صبا و للمومنين رحمه و انسا و خصبا فطرت و الله بعبابها و فزت بجنابها و وهبت بفضائلها و ادركت سوابقها لم تغلل حجتك و لم تضعف بصيرتك و لم تجبن نفسك و لم يزع قلبك كالجبل لا تحركه العواصف و لا يزيله القواصف و كنت كما قال رسول الله صلى الله عليه و سلم (امن الناس عليه فى صحبتك و ذات يدك و كما قال ضعيفا فى بدنك قويا فى امر الله متواضعا فى نفسك عظيما عند الله جليلا فى اعين المومنين كبيرا فى انفسهم لم يكن لاحد فيك مغمز و لقاتل فيك مهمز و لا لاحد فيك

مطمع الضعیف الذلیل عندک قوی عزیز حتی تاخذ بحقه و القوی العزیز عندک ضعیف ذلیل حتی تاخذ منه الحق القریب و البعید عندک سواء اقرب الناس الیک اطوعهم لله و اتقنهم له شانک الحق و الصدق و الرفق و قولک حکم و جزم و امرک حکم و حزم و رایک علم و حزم و رایک علم و غزم فابلغت و الله بهم السبیل و سهلت العسیر و اطفات النیران اعتدال بک الدین و قوی الایمان و ثبت الاسلام و المسلمون و ظهر امر الله و لو کره الکافرون فسبقت و الله سبقا بعیدا و اتبعت من بعدک اتباعا شدیدا و فزت بالخیر فوزا مبینا فجعلت عن البکاء و عظمت زریکت و هدت مصیبتک للانام فانا لله و انا الیه راجعون) این یک خطبه آن جناب است در منایش ابوبکر اگر جمیع خطب و کلمات طیبات آن جناب را که در شأن ابوبکر و عمر واقع اند و در کتب اهل سنت به طریق موثق و معتدله متواتر و مشهور بر شماریم کتابی حافل جدا گانه باید پرداخت و دفتری بالاستقال مقابل نهج البلاغه رضی باید ساخت.

سؤال اگر گوئی که روایات شیعه در باب شکایت و تظلم که در کتب این ها مرویست اگر همه موضوع و مخترع رؤساء این ها باشد دور از عقل می نماید که این همه گروه کثیر اجماع بر افترا بر جناب امیر نموده باشند پس لابد این ها را منشأ غلطی خواهد بود آن منشأ غلط ایشان چیست.

جواب سابق مذکور شد که رواه ایشان بی صرفه در روایات تجسیم و بدا و غیره ذلک دروغ بر ایمنه بسته اند و ایمنه آنها را تکذیب فرموده حالا آن که رتبه عقاید الهیه بسیار دور است از رتبه اعتقاد صحابه غایت ما فی الباب آن که مکذب آن روایات نیز به طریق شیعه دیگر به این ها رسیده و روایات مطاعن صحابه را مکذبی از طرف شیعه بایشان نرسیده یا رسیده و در فهم ایشان تکذیب صریح آن روایات چنان چه از صحیفه کامله و نهج البلاغه منقول شده و چون همه این فرقه اجماع دارند بر بغض صحابه و اعتقاد بد در حق ایشان مکذب آن روایات را چرا روایت کنند و اظهار نمایند پرورش دروغ اوایل خود هر همه را منظور افتاده از این

جهت این دروغ اجماع اینفرقه گردیده و دروغهای دیگر را تجسم و بدا بعضی روایت کند و بعضی تکذیب نمودند و مع هذا در اصل منشأ غلطی هم دارند و آن است که جناب امیر در خطب خود که در نهج البلاغه رضی آنها را جمع نموده و خطب دیگر را که مبین حضرت امیر و مکذب گمان شیعه بود اسقاط و حذف نموده مثل آن چه در ستایش ابوبکر گذشت شکایت قریش بیان می فرماید و دعای بد بر ایشان می کند این فرقه بنابر سوء ظن خود می فهمند که مراد از آن خلفاء ثلاثه و اعوان ایشان باشند و حاشا و کلا بلکه مراد حضرت امیر نوجوانان قریش اند که در زمره صحابه نبودند بلکه ایام خلافت خلیفه اول و ثانی را هم در سن تمیز و شعور نه دریافته بودند بلکه در ایام خلافت امیر المومنین عقل و رشد ناقص پیدا کرده در امور عظام در آمدند و فیما بین حضرت امیر و یاران و دوستان او یعنی طلحه و زبیر و ام المومنین شکررنجها و ناخوشیها احداث کردند و باعث فساد عظیم گشتند و باز در نصرت امیر و معاونه آنجناب و اطاعت اوامر و نواهی آن قدوه الاصحاب نیز تقاعد و تکاسل ورزیدند تا آن که معاویه باغی و لشکرهای او بر بلاد مسلط شدند و غیر از نواحی کوفه و عراق و خراسان در حیطه تصرف حضرت امیر نماند و در روایات صحیحه ثابت است که چون حضرت امیر در کشتکان حرب جمل سیر فرمود و عبدالرحمان بن عتاب ابن اسید را یافت که از جانب ام المومنین رضی الله عنه مقتول شده بود تلهف بسیار فرمود و گریه نمود و گفت هذا یعسوب قریش ثم قال جدعت انفی و شفیت نفسی اصل داء عضال شیعه همین است که کلام حضرت امیر رضی الله عنه را بر معتقدات خود و مرغوبات چندی که از روسا ضلال فرا گرفته اند حمل می نمایند بلکه آیات و حدیث را نیز به همین طریق می فهمند و این دائی عضال را علاجی نیست و الا چه امکان که صحابه کرام که حق تعالی در وصف ایشان می فرماید (إِذْ جَعَلَ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْحَمِيَّةَ الْحَمِيَّةَ الْجَاهِلِيَّةَ فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَلْزَمَهُمْ كَلِمَةَ التَّقْوَى وَكَانُوا أَحَقَّ بِهَا وَأَهْلَهَا وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا) (٢٦) (الفتح) و نیز در حق شان می فرماید (مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا

يَتَّبِعُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْأَهُ فَآزَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَىٰ عَلَىٰ سَوْقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيَغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا (٢٩)(الفتح) و نیز می فرماید (وَأَعْلَمُوا أَنَّ فِيكُمْ رَسُولَ اللَّهِ لَوْ يُطِيعُكُمْ فِي كَثِيرٍ مِنَ الْأَمْرِ لَعَنِتُّمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ حَبَّبَ إِلَيْكُمُ الْإِيمَانَ وَزَيَّنَهُ فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَ إِلَيْكُمُ الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ أُولَٰئِكَ هُمُ الرَّاشِدُونَ (٧)(الحجرات) مصدر این قسم مخالفت رسول الله صلی الله علیه و سلم و ایذاء خاندان او توانند شد اگر کسی را این عقیده باشد لابد تکذیب قرآن و احادیث متواتره نموده باشد و العیاذ بالله.

دلیل پنجم آنکه حضرت امیر ادعاء امامت نموده و اظهار معجزه موافق دعوی کرد مثل قلع باب خیبر و برداشتن صخره عظیمه و محاربه جن و رد شمس پس در دعوی خود صادق باشد پس امام باشد و این روش کلام ماخوذ است از استدلال اهل سنت در ثبات نبوت پیغمبر خود صلی الله علیه و سلم لیکن مشابَهت در محض اسلوب سخن است نه در صحت مقدمات زیرا که اول در صحت اثبات امامت به معجزه حرفست چه معجزه برای اثبات نبوت است نه برای اثبات امامت و دیگر مناصب شرعیه مثل قضا و افتا و اجتهاد و سلطنت ناحیه و امارت لشکر و وزارت و امثال ذلک و وجهش آن است که چون بعثت نبی بلاواسطه از جانب خدا است پس اثبات او بدون تصدیق خدا بخلق معجزه نمی تواند شد به خلاف این مناصب که به گفته نبی و تفویض او به امت ثابت می شوند و نیز وجه دلالت معجزه بر صدق نبی محض جریان عادت الهی است و چون این عادت در حق انبیا علیهم السلام جاریست نه در حق غیر ایشان پس دلالت نیز منحصر در حق انبیا باشد شاهد این سخن آن که اگر شخصی بر شخصی دعوی کند و به معجزه اثبات دعوی نماید هرگز در شرع معتبر نخواهد شد زیرا که طریق اثبات دعوی در شرع شاهد و بینه است نه اظهار معجزه و علی هذا القیاس در جمیع دعاوی و معاملات و چون امامت نیز وابسته به تعیین پیغمبر صلی الله علیه و سلم یا به اختیار اهل حل و عقد گردید معجزه دران دلیل نمی تواند گشت دوم آن که ادعاء امامت در خلافت خلفا ثلاثه

کذب محض و افتراء بحث است که روایات امامیه هم مکذب آن است و وجوب تقیه مبطل آن وصیت آن حضرت صلی الله علیه و سلم حضرت امیر رابه سکوت صریح منافی آن و این همه امور نزد امامیه کالوحي المنزل من السما ثابت اند سوم آن که ظهور خوارق عادات و کرامات از آن جناب مسلم الثبوت است لیکن خلفا ثلاثه و صحابه دیگر و صلحا امت نیز متواتر و مشهور است و قلع باب خیبر در زمان جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم بود امکان دعوی امامت در آن وقت گنجایش ندارد و اما محاربه جن پس در کتب اهل سنت از آن اثری نیست محض روایت شیعه است که چون آن حضرت صلی الله علیه و سلم در غزوه بنی المصطلق بر آمد جبرائیل علیه السلام در راه خبر رسانید که در فلان چاه جنیان جمع شدند و می خواهند که بر لشکر شما کیدی کنند پس آن حضرت صلی الله علیه و سلم امیر را فرستاد و امیر آنها را به قتل رسانید اگر این روایت صحیح باشد پس معجزه پیغمبر خواهد بود و کرامت امیر رضی الله عنه و چون در آن وقت امامت نبود شاهد امامت چگونه تواند شد که مقارنت معجزه با دعوی شرط است بالاجماع و علی بن عیسی اردبیلی در کشف الغمه آورده است که این محاربه بامر پیغمبر بود پس بلاریب معجزه پیغمبر صلی الله علیه و سلم شد و رفع صخره عظیمه نیز در کتب اهل سنت موجود نیست در کتب شیعه امامیه و زیدیه دیده شد اخطب خوارزم که زیدی است در کتاب خود چنین آورده است که چون توجه حضرت امیر به سوی صفین شد یاران را تشنگی بهمرسیده و آب نایافت شد پس امیر رضی الله عنه فرمود تا موضعی را بکاوند نزدیک دیر راهبی که دران وادی می بود پس در اثنا کافتن سنگی کلانی ظاهر شد و از ثقل آن سنگ عاجز شدند و خبر به امیر رسانیدند پس خود فرود آمد و آن را برداشت و تا مسافت دراز پرتافت و زیر آن سنگ چشمه آبی ظاهر شد شیرین و سرد همه مردم لشکر از آن آب خوردند و سیر شدند و چون راهب دیر این امر را مشاهده نمود اسلام آورد و گفت ما در کتب قدیمه یافته ایم که شخصی چنین و چنان نزد این دیر نزول خواهد کرد و این صخره را خواهد برداشت و آن شخصی بر دین حق خواهد بود بالجمله اگر این

کرامت هم ثابت شود مثل سایر کرامات آن جناب رضی الله عنه خواهد بود دعوی امامت در این جا مذکور نیست و نه در مقابله اهل شام این قصه بوقوع آمده و اگر مقام تحدی اهل شام این قسم معجزه ها ظاهر می شد موجب برخنگی چشم اهل سنت می گردید و با مدعای شیعه مساسی نداشت زیرا که در این وقت بالاجماع امامت حق حضرت امیر رضی الله عنه بود و جانب ثانی باغی و خلاف حق و اما رد شمس پس اکثر محدثین اهل سنت مثل طحاوی و غیره تصحیح آن کرده اند و از معجزات پیغمبر است بلاشبه که وقت فوت نماز عصر از حضرت امیر بدعاء آن جناب واقع شد تا نماز عصر ادا فرمود در آن وقت دعوی امامت کجا بود و مقابل و منکر کدام.

دلیل ششم آن که گویند در حضرت امیر رضی الله عنه هیچ یک از مخالف و موافق چیزی که موجب طعن و قدح باشد روایت نکرده به خلاف خلفاء ثلاثه که مخالف و موافق قوادح بسیار در ایشان روایت کرده اند که سلب استحقاق امامت آنها کنند پس حضرت امیر رضی الله عنه که سالم از قوادح امامت است متعین باشد برای امامت و در این دلیل طرفه خبطی واقع است زیرا که کسانی که به امامت خلفا ثلاثه قایل اند یعنی اهل سنت و معتزله هرگز قوادح ایشان روایت نه کرده اند آری شیعه به سبب بغض و عنادی که با خلفا ثلاثه دارند بعضی چیزها را مطاعن قرار داده اند و در حقیقت آن چیزها مطاعن نیستند چنان چه در باب مطاعن بیاید ان شاء الله تعالی و اگر آن چیزها از قبیل مطاعن باشد در انبیا و ائمه نیز مطاعن خواهد بود بلکه اگر کتب شیعه را اگر کسی نیک مطالعه کند از مطاعن انبیا و ائمه مملو و مشحون یابد چنان چه قدر کافی از ان در ابواب سابقه گذشت و آن چه گفته اند که در حضرت امیر رضی الله عنه هیچ یک از مخالف و موافق قدحی روایت نه کرده خبطی دیگر است زیرا اگر مراد از مخالف اهل سنت اند پس کذب صریح است زیرا که اهل سنت معتقدین صحت امامت آن جناب اند چرا قوادح روایت کنند و اگر مراد خوارج و نواصب اند پس ایشان خود دفاتر طویله و طوامیر کثیره مثل چهره های ظالمانی خود در این باب سیاه کرده اند و ایراد آن

خرافات در این رساله هر چند سوء ادب است اما بنا بر ضروره نقل کفر را کفر ندانسته چیزی از کتب ایشان بطریق نمونه نقل می کند باید دانست که مطاعن حضرت امیر رضی الله عنه در کتاب عبدالحمید مغربی ناصبی دو قسم یافته می شود قسمی آن است که نواصب متفرد اند بروایه آن و اهل سنت و شیعه که محبین آن جناب اند انکار آن می کنند و این قسم را اعتبار نیست زیرا که افتراء و بهتان آنهاست الزام به آن عاید نمی شود مثل شرکت در قتل عثمان رضی الله عنه و شرکت در قذف عایشه رضی الله عنها و نزول (إِنَّ الَّذِينَ جَاءُوا بِالْإِفْكِ عُصْبَةٌ مِنْكُمْ لَا تَحْسَبُوهُ شَرًّا لَكُمْ بَلْ هُوَ خَيْرٌ لَكُمْ لِكُلِّ امْرِئٍ مِنْهُمْ مَا اكْتَسَبَ مِنَ الْإِثْمِ وَالَّذِي تَوَلَّى كِبْرَهُ مِنْهُمْ لَهُ عَذَابٌ عَظِيمٌ) (النور) ۱۱ قسم دوم آن است که در کتب شیعه و اهل سنت به طریق صحیحه ثابت است و این قسم البته جواب طلب است چنانچه شیعه و اهل سنت هر دو متصدی جواب آن شده اند شریف مرتضی در تنزیه الانبیاء و الاثمه از علماء شیعه و ابن حزم در کتاب الفیصل از علما اهل سنت بسیاری را از آن مطاعن دفع نموده اند و از آن جمله آن که سلاح و مال عثمان رضی الله عنه را بعد از قتل او متصرف شده حالا آن که مال مسلمان به هیچ وجه حلال نمی شود و هر چند وارثان او طلبیدند به ایشان نداد چنان چه ولید بن عقبه در این باب شعری چند گفته است.

شعر:

الا ما للیلی لا تغور کواکبه * اذا غار نجم لاح نجم یراقبه

بنی هاشم ردوا سلاح ابن اختکم * و لا تنهبوه لا تحل مناهبه

بنی هاشم لا تعجلونا فانه * سواء علینا قاتلوه و سالبه

و انا و ایاکم و ما کان منکم * کصدع الصفا لا یراب الصدع شاعبه

بنی هاشم کیف التعاقد بیننا * و عند علی سیفه و حرائبه

لعمرك لا انسى ابن اروي و قتله * و هل ينسين الماء ما عاش شاربیه

و هم قتلوه کی یکنونوا مکانه * کما فعلت یوما بکسری مراز به

از آن جمله آن است که در حق امهات الاولاد مذاهب مختلفه اختیار نمود و بر چیزی قرار نگرفت اول قایل بود بصحت بیع آنها باز در عهد عمر رضی الله عنه چون اجماع بر بطلان بیع شد در اجماع داخل شد باز در خلافت خود به صحت بیع فتوی داد و لهذا قاضی شریح بالمشافهه با ایشان بحث کرد و گفت که رایک فی الجماعه احب الینا من رایک و حدک حالا آن که خود گفته است الا ان ید الله علی الجماعه و غضب الله علی من خالفها ونیز در قرآن موجود است (وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصْلِهِ جَهَنَّمَ ۖ وَسَاءَتْ مَصِيرًا) (النساء) ۱۱۵ پس صریح مخالفت اجماع نمود و از آن جمله آن است که در مسئله توریث جد قضایای مختلفه فرمود و بر هیچ یک قرار نگرفت حال آنکه خود فرموده است که من اراد ان تنقحم جراثیم جهنم فلیقل فی الجد و از آنجمله آن است که در بخاری است ان علیا اتی بزنادقه فحرقهم بالنار و ابن عباس رضی الله عنه برین مقدمه انکار عظیم کرد و حضرت امیر رضی الله عنه را نیز بدان ندامت فرمود و قصه احراق بنار در کتب شیعه نیز موجود است شریف مرتضی در تنزیه الانبیاء و الاثمه روایت کرده که ان علیا حرق رجلا اتی غلاما فی دبره و حدیث صحیح مجمع علیه است که لاتعذبوا بالنار و از آن جمله آن است که شخصی را در حد خمر هشتاد تازیانه زد و چون آن شخص بمرد دیت او داد گفت که انما ودیته لان هذا شیء فعلناه براینه حالا آن که خود در عهد عمر رضی الله عنه در حد خمر به عمر مشوره داد که هشتاد تازیانه مقرر باید کرد به این دلیل که انه اذا سکر هدی و اذا هدی افتری پس در اجتهاد خود شک داشت و از آن جمله آن است که ولید بن عقبه را چهل تازیانه

زد و بس کرد پس مدهانت کرد در حد الهی و از آن جمله که شخصی که اقرار بحد یا بقصاص نموده بود قصاص از او معاف فرمود این خلاف حکم شرعست که النفس بالنفس و از آن جمله آن است موله حاطب را رجم نمود حال آنکه او کنیز بود بر کنیز رجم نیست و از آن جمله آن است که زید بن ثابت اورا الزام صریح داد در باب مکاتب که هو عبد ما بقى علیه درهم و مذهب امیر رضی الله عنه این بود که هو بقدر ما ادى حر و بقدر ما لم یود عبد کما هو منقول فی الصحاح از آن جمله آن است که اول تحکیم حکمین کرد بعد از آن می فرمود لقد عثرت عثره لا اجبرها و لسوف البس بعدها جلد النمر حالا آن که نقض تحکیم جایز نیست و از آن جمله آن است که شعبی روایت کرده که ان علیا قطع ید السارق من اصول الاصابع پس اقامه حد سارق ندانست و جاهل به اقامه حدود لایق امام نیست و از آن جمله آن است که شهادت صبیان بعض را بر بعض قبول نمود حالا آن که بالبداهه گفته صبیان را اعتباری نیست و خدای تعالی می فرماید (وَاسْتَشْهِدُوا شَهِيدَيْنِ مِنْ رِجَالِكُمْ) (الایه) و از آن جمله آن است که اخذ نصف دیه چشم از قصاص گیرنده اعور مقرر فرمود حالا آن که صریح خلاف شرع است العین بالعين و از آن جمله آن است که حد سارق بر صبی نابالغ اقامت نمود چنان چه در کتب شیعه موجود است حالا آن که خود روایت فرمود رفع القلم عن ثلثه عن الصبی حتی يبلغ الخ و از آن جمله آن است که روی محمد بن بابویه القمی فی الفقیه انه جاء رجل الى امیر المومنین علیه السلام و اقر بالسرقة اقرار یقطع به الید فلم یقطع یده و مدهنه در اقامت حدود کبیره است و از آن جمله آن است که چون نجاشی خارفی شاعر را گرفته آوردند در ماه رمضان شراب خورده بود بیست تازیانه در حد افزوده زد کما رواه محمد بن بابویه القمی و زیادت در حد الهی جایز نیست و از آن جمله آن است که شریف مرتضی در تنزیه الانبیا و الاثمه آورده که انه علیه السلام اتی بمال من مهوور البغایا فقال ارفعه حتی یجی عطا غنی و باهله حالا آن که مهوور بغایا سحت و حرام صرف اند و از آن جمله آن است که در درهم سود صریح مخالف امر رسول حکم فرمود و هو قوله صلی الله علیه و سلم (لا تتبعوا الدرهم

بالدرهم) و از آن جمله آن است که تکلم نمود به آن چه شعر است بدعوی الوهیت كما ثبت عنه ذلك في خطبه البيان رواها عنه اصبح ابن بنانه من رجال الشيعة انا اخذت العهد على الارواح في الازل انا المنادي لهم (وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَى شَهِدْنَا أَنْ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ (١٧٢) (الاعراف) و كذا قوله انا منشى الارواح و قوله في خطبه الافتخار كما رواه رجب بن محمد البرسى الحلى في كتابه مشارق انوار اليقين في الكشف عن امير المومنين انا صاحب الصور انا مخرج من في القبور و قوله انا حي لا يموت انا جاوزت بموسى البحر و اغرقت فرعون و جنوده انا ارسيت الجبال الشامخات و فجرت العيون الجاريات انا ذلك النور الذى اقتبس موسى منه الهدى و از آن جمله آن است که اقارب خود را در يمن و عراق و عمان منصوب ساخت و راضى نشد به امارت طلحه و زبير بر كوفه و بصره حال آن که اين ها احق و اولى بودند بتوليت امارت و از آن جمله آن که توقف نمود در اقامت قصاص بر قاتلان عثمان رضى الله عنه حال آن که از موجبات قتل بر عثمان هيچ ثابت نبود از آن جمله آن که اهانت نمود ابوموسى اشعري را و نهب اموال و احراق دار او فرمود و نيز اهانت نمود ابومسعود انصارى را و از آن جمله آن که در قصه افك از مسلمين بود به دليل روايت بخارى که و كان عليا مسلما فى شأنها حالا آن خداى تعال مى فرمايد (لَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ ظَنَّ الْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بِأَنْفُسِهِمْ خَيْرًا وَقَالُوا هَذَا إِفْكٌ مُبِينٌ (١٢) (النور) پس خلاف مقتضای ايمان به عمل آورده و از آن جمله آن که از قتل عثمان يك بار تبرى نمود و چون قاتلان عثمان آزرده خاطر شدند فرمود قتله الله و انا معه و اين لى لسان است که خلاف صدق و اخلاص است به اين قماش است مطاعن نواصب در علم و ديانت آن جناب و اما شبهات آن اشقيا در ابطال امامت پس طولی دارد که در اين رساله مختصره ايراد آن شبهات مع الاجوبه به طناب مى کشد و مع هذا از موضوع اين رساله خارج است و به فضل الله تعالى در کتب مبسوطه اهل سنت به تفصيل و اشباع استيصال آن خرافات موجود است و جواب اجمالى از اين مطاعن مذکوره بر اصول اهل سنت پر ظاهر است و زيرا که سلاح و مال

عثمان رضی الله عنه که حضرت امیر آن را تصرف نمود از آن قبیل خواهد بود که تعلق به بیت المال داشت و از لوازم خلافت بود که هر که خلیفه شود متصرف برو گردد و چنانچه تخت و چتر و فیلان و اسپان و توپخانه در زمان ما نه خاص ملک عثمان و این مال بعد از فوت خلیفه اول بترف خلیفه ثانی می رسد نه بوارثان اول و چون وارثان عثمان این معنی را نفهمیده بودند در خواست می کردند و نیز اهل سنت حضرت امیر را مجتهد اعتقاد می کنند و در اجتهاد رجوع از مذهبی به مذهبی جایز و واقع است چنان چه شیخین و عثمان را نیز بارها بوقوع آمده و اجماعی که در عهد عمر بر منع بیع امهات اولاد انعقاد یافته بود اجماع قطعی نزد حضرت امیر نبود بلکه شاید نزد حضرت امیر آن اجماع ظنی باشد لهذا مخالفت آن نمود و اجماع ظنی را مخالفت می توان کرد مثل اجماع سکوتی و نیز بقا اهل اجماع بر قول خود نزد اکثری از اصولیین شرط است در حجیت او و چون حضرت امیر نیز از اهل آن اجماع بود و اجتهاد او متغییر شد آن اجماع در حق او حجت نماند و در حکم جد ابوبکر و زید بن ثابت با هم اختلافها دارند و در عهد عمر بن الخطاب در این باب مناظره ها رفته و بحثها طول کشیده در صورت اختلاف مجتهدین اگر یک مجتهد را هم ترجیح جوانب حکم بحسب اوقات مختلفه در نظر آید چه مضایقه و آن چه فرموده است که من اراد ان ینقحم الخ پس مراد آن است که مسئله جد مختلف فیها است و وجوه بسیار از هر طرف برای ترجیح قایم اند و نصی در این باب وارد نشده پس هر که با وجود این همه قول جازم نماید بی باک و بی احتیاط است همین است شان محتاطین از علماء راسخین که در اجتهادات مختلف فیها جزم با حد الطرفین نمی کنند و احراق زنداقه و لوطی نیز به اجتهاد بود چون خبر صحیح شنید برای ندامت فرمود و استیعاب جمیع اخبار در اجتهاد شرط نیست به دلیل آن که ابوبکر را میراث جده معلوم نبود چون مغیره بن شعبه و محمد بن مسلمه به آن خبر دادند قبول کرد حال آن که ابوبکر به اجماع نواصب و خوارج مجتهد بودو دیت دادن محدود فی الخمر نیز بنابر احتیاط بود نه بنابر شک در اجتهاد خود وعمل بالاحتیاط کمال تقوی و تورع است که شان حضرت

امیر و امثال اوست و ولید بن عقبه را از آن جهت اکتفا بر چهل تازیانه فرمود که در شهادت حد او شبهه راه یافته بود زیرا که یک شاهد او شهادت بر شرب خمر داد و یک شاهد بر قی کردن خمر هر چند خود حضرت عثمان این شبهه در درء حد معتبر نداشت و فرمود که ما تقیاهای الا و قد شربها اما حضرت امیر بنابر احتیاط اکتفا بر اقل حدین فرمود معاذ الله که حضرت امیر در اقامت حد پاسدار قرابت عثمان نماید حال آن که عثمان را به کمال تاکید بر استیفا حد آورده چنان چه کتب سیر و تواریخ متفق علیها بین النواصب و اهل السنه بر آن دلالت دارند و معاف کردن قصاص نه از حضرت امیر بود بلکه از اولیاء مقتول بود به مشوره حضرت امیر زیرا که این قصه در کتب معتبره چنین روایت شده که شخصی شخصی دیگر را در خرابه کشت از راه عداوتی که با او داشت و قاتل فرار کرد چون اولیا مقتول برای تلاش او رسیدند متصل آن خرابه خرابه دیگر بود که شخصی دیگر در آن کارد رنگین بخون در دست گرفته بول می کرد آن شخص را گرفته آوردند و جامه‌ها او نیز بخون رنگین بود چون به حضور حضرت امیر رسید غیر از اقرار چاره ندید و گفت آری من کشته ام هر چه حکم شرع باشد تابع آنم زیرا که لوث صریح و شاهد صحیح دارم مرا از متصل مقتول به این حالت گرفته اند جای انکار نیست در این هنگام قاتل آن مقتول بر این ماجرا مطلع شد و خود دویده آمد و به حضور حضرت امیر در محکمه اقرار نمود که یا امیر المومنین کشته آن شخص منم و این بی گناه مفت گرفتار شده مرا بقصاص رسانید و این خلاص کنید حضرت امیر از شخص اول پرسیدند که قصه تو چیست و ترا چه در پیش آمد که اقرار کردی او گفت یا امیر المومنین من در خانه گوسفندی را ذبح کرده بودم و مرا اصلا بر این ماجرا اطلاع نبود و جامه‌های من بخون آن گوسفند رنگین بود و کارد خون آلوده بدست من بود آن گوسفند را پاک می کردم که بیک ناگاه مرا بول گرفت در این خرابه برای قضاء حاجت بول داخل شدم دیدم که شخصی کشته افتاده است ترسیدم و از آن خرابه بر آمده در خرابه دیگر که متصل او بود بول کرده می خواستم که به خانه خود روم و باز به پاک کردن آن گوسفند مشغول شوم که ناگاه وارثان

مقتول رسیدند و مرا گرفته آوردند چون دیدم که علامات قتل همه در من موجود اند غیر از اقرار چاره ندیدم حضرت امیر حمد الهی به جا آورد و آن قاتل مقرر را ستایش فرمود که هر چند تو یک کس را کشتی لیکن یک کس را جان بخشیدی اگر نمی رسیدی و اقرار نمی کردی این بی گناه مفت کشته می شد تو شایان آنی قصاص از تو معاف باشد اولیاء مقتول چون این کلام حضرت امیر را شنیدند از سر خون او در گذشتند و قصاص معاف کردند پس در این قصه اصلاً جای طعن نیست و رجم مولاہ حاطب جایز است که بعد از اعتاق او باشد یا حضرت امیر را بر کنیز بودن آن مولاہ اطلاع نشده باشد و مناظره با زید بن ثابت و الزام دادن او در یک مسئله موجب حقارت حضرت امیر نمی شود که اتباع حق شان این قسم اولیاست از خلیفه ثانی عمر ابن خطاب نیز منقول است که به گفته یک زن قایل شده فرموده کل الناس افقه من عمر حتی المخدرات فی الحجال و نقض تحکیم وقتی لازم می آمد که هر دو حکم به فکر و تامل چیزی قرار می دادند و انفصال می کردند چون یک حکم از جانب معاویه بود حکم دیگر را بمکر و فریب از جا برد او را فرصت تامل و فکر نداد تحکیم متحقق نشد تا نقض آن لازم آید و قطع سارق از اصول اصابع به خطاء جلاد بود نه بفرموده حضرت امیر تا جهل او لازم آید و شهادت صبیان بعض بر بعض در اموری که فیما بین آنها جاری می شود هنوز هم نزد امام مالک مقبول است و آیه فاستشهدوا مخصوص است بغیر امور صبیان زیرا که حضور بالغین در ملاعب صبیان متعذر است مثل آنکه شهادت کفار بعض بر بعض مقبول است پس جای طعن نیست لانه مذهب بعض المجتهدین و اخذ نصف دیه چشم اعور بنابر وقت فقهیه است زیرا که عین اعور منحصر در یک فرد است پس حکم عینین دارد پس صاحب قصاص که این عین واحد او را که در حق او حکم عینین داشت کور کرد پس گویا یک عین زاید را از حق خود کور کرد و دیت برو لازم آمد اما به جهت نص قرآنی که العین بالعين قصاص گرفتنش روا باشد پس در این جا عمل بالحقیقه و الشبهه هر دو متحقق گشت اگر چه مذهب کسی از مجتهدین نیست اما از نظیر آن قواعد شرع ثابت می توان کرد مثل گرفتن بنت

لبون در صدقه بجای بنت مخاض و باز دادن قیمت زاید بالجمله اجتهادیات را جای طعن ساختن کمال بی صرفگی است و استیفا حد سرقه از صبی نابالغ اگر صحیح باشد بنابر سیاست خلافت بود نه بنابر حکم شرع و هر چند قلم شرع از اطفال مرفوع است لیکن سیاست خلفا و تادیب آنها مرفوع نیست به دلیل حدیث صحیح (اضربوهم علیها و هم ابنا عشر سنین) و روایه محمد بن بابویه در درء حد از سارق مقر بسرقة و افزودن بیست تازیانه بر حد شارب خمر در رمضان مقبول نیست تا محتاج جواب باشد اگر چه اخیر را توجیه توان کرد که این افزودن به جهت سیاست بود نه زیادت بر حد مقرر و روایت مهوور بغایا در کتب اهل سنت اصلا موجود نیست پس جواب آن تکذیب این روایت است بلکه خلاف آن در کتب ایشان صحیح است فی الاستیعاب روی ابو سلمه موسی ابن اسماعیل عن ابی عوانه عن مغیره عن ثابت ابن هرمز انه قال حمل المختار مالا من عند عمه بالمداين الی علی ابن ابی طالب فلما فرغ اخرج کیسا فیه خمسة عشر درهما فقال هذا من اجور المومسات فقال علی ویلک ما لی ولا جور المومسات ثم قام المختار و علیه مقطعه له حمراء فلما سلم قال علی ما له قاتله الله لو شق عن قلبه الان لوجد ملان من حب اللات و العزی انتهى کذا فی الاستیعاب فی ذکر المختار پس معلوم شد که روایتی که به شیعه رسیده است افترا و بهتان مختار است که برای گرفتن این مال و دفع فضاحت خود ساخته و پرداخته به عامه لشکریان و اتباع خود نشان داده و رفته رفته منتشر شده و در درهم سود که غش بران غالب باشد بعد از انقطاع رواج آنها که حکم ثمنیت زایل می شود حالا هم نزد شافعیه تفاضل جایز است و حرمت ندارد شاید آنچه حضرت امیر تجويز فرمود از همین باب خواهد بود و مراد از درهم در حدیث رسول صلی الله علیه وسلم درهم فضه خالصه است یا درهم رایج که ثمنیت دارد و خطبه البیان و خطبه الافتخار اصلا در کتب اهل سنت نیست بلکه حکم بوضع آن کرده اند و رواه آنها از امامیه نیز کذابین اند و افترا و بهتان را محل طعن ساختن بغایت سفاهت است و بالفرض اگر صحیح هم باشد پس این کلام ناشی از جذبات حقانیه و سکر حال است که اولیا الله را رو می دهد و از زبان حقیقه الحائق

تکلم می کنند و در شرع هم این سکر حالی و غلبه و اردات را عذر ساخته اند در حدیث صحیح توبه واقع است که (... انت عبدی و انا ربک اخطا من شده الفرح) و نیز این تکلم گویا حکایت زبان حال است مثل قولهم قالت الارض للوتد لم تشقنی قال لاتسئلینی و اسالی من یدقنی و مثله فی الحدیث (هل تدرون ماذا قال ربکم) ای بلسان الاشاره والا فالاطلاع علی لسان العبارة للامه غیر ممکن حتی یستفهم عنهم و تفویض امارت و ایالت به اقارب خود که تن باطاعت واجبی دهند بهتر است از کسانی که اطاعت نمایند چنان چه عثمان نیز به عمل آورده و توقف نمودن در قصاص عثمان بجهه عدم تعیین قاتل بود و تفتیش قاتل بر ذمه خلیفه نیست بر ذمه وارثان مقتول است ابوموسی را مالک اشتر و غلامان او اهانت کردند بی فرموده حضرت امیر در کوفه و خانه او را سوختند و حضرت امیر را اطلاع این معنی نبود چنان چه در تاریخ طبری ثابت است اهانت ابو مسعود انصاری به جهت آن بود که طرفداری بغاه می کرد تسلیم درشان عایشه قبل از نزول براءت او بود که محذوری نه دارد لان الخبر یحتمل الصدق و الکذب و عبارت قتله الله و انا معه از قبل توریه بود که بنابر ضرورت بعمل آورد مثل هذه اختی در حق حضرت ساره که از حضرت ابراهیم سر زد و آن ضرورت خود بلوا و فتنه و فساد از قاتلان عثمان بود در لشکر بلکه خوف آن بود که قصد قتل حضرت امیر نمایند بالجمله هر دو فرقه نواصب و شیعه را شیطان راه زده و در پی عیب جوئی دوستان خدا که عین آرزوی آن لعین است دوانیده کار خود را از دست ایشان می گیرد.

بیت:

هر کرا خواهد خدا پرده درد * میلش اندر طعنه پاکان نهد

و العیاذ الله

تتمه لبث الامامه قدر مشترک در جمیع فرق شیعه که بران اجماع دارند همین است که حضرت امیر رضی الله عنه امام بود بلا فصل و امامت خلفا ثلاثه باطل است و بی اصل و در این قدر مشترک گفتگوی اهل سنت با ایشان مبین شد و مخالفت این فرقه به جمیع فروعها و اغصانها با نصوص کتاب و اقوال عتره طاهره ظاهر گشت بعد از این قدر مشترک پس اختلاف کثیر در میان فرق ایشان واقع است و بعضی ایشان مربعض دیگر را تضلیل و تکفیر و ابطال و تشنیع نمودند (وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِعِظِهِمْ لَمْ يَنَالُوا خَيْرًا وَكَفَى اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيزًا) (٢٥) (الاحزاب) در این کتاب که گفتگوی شیعه و سنی است آوردن این اختلافات ضروری نیست و نه از آن اختلافات اهل سنت را ضرری که گوشت خر و دندان سگ لیکن بنابر آن که کثره الاختلاف فی شی دلیل کذب نقل اقوال ایشان در شروط و معنی امامت و تعیین ایمة و عدد آنها را منظور افتاده تا امارات کذب این مذهب از جهات کثیره قایم شوند و طعنی که بر اهل سنت بابت اختلاف فقهی می نمایند بر ایشان منقلب گردد با فحش وجه زیرا که اختلاف ایشان در اصول خود است و اختلاف اهل سنت در فروع و ادیان انبیای سابقیت در فروع مختلف بوده اند و در اصول متفق مانده قوله تعالی (وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِعِظِهِمْ لَمْ يَنَالُوا خَيْرًا وَكَفَى اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيزًا) (٢٥) (الشوری) پس دینی که اصول آن مختلف فیه باشد طرفه دینی است که شبیه بدین هیچ یک از انبیای ماضیین نیست چه جای اسلام پوشیده نیست که نزد غلامه معنی امامت محض حکومت و اجرا احکام و اوامر و نواهی است و شانی است از شیون الهیت و غیر غلامه گویند که معنی امامت نیابت پیغمبر است در امور دین و دنیا وزیدیه قاطبه عصمت را در امام شرط ندانند و نص را نیز در حق او ضرور نه انگارند و افضلیت را نیز لازم نشناسند بلکه خروج بسیف و اظهار را از عمده شرایط امامت اعتقاد کنند و بر این مطالب دلایل اقامت نمایند و اسماعیلیه سوای نزاریه عصمت را شرط کنند و نزاریه نه اثبات کنند و نه نفی و گویند که امام غیر مکلف است بفروع و آن چه کند از لواطت و زنا و شرب خمر همه او را جایز است و شیخ الطایفه ابوجعفر طوسی از شیخ خود که

ابو عبدالله محمد بن النعمان بغدادی ملقب به مفید است در تهذیب نقل آورده که او گفت ابو الحسن هارونی در اول اعتقاد مذهب شیعه داشت و قایل به امامت بود و آخرها چون به سبب اختلاف کثیر امامیه بروی التباس امر واقع شد اخبار این گروه را بشده مختلف و متناقض و متعارض یافت رجوع کرد و شافعی شد و کسانی که در مدت عمر ازو متلمذ و مستفید بودند نیز به اتباع شیخ خود برگشتند و ازاین مذهب بیزار شدند و فی الواقع هر که در این مذهب خوب غور کند و بر اخبار اصحاب این مذهب و اختلاف اقوال ایشان مطلع شود بیقین بداند که سبیل نجات در این طریق مسدود و راه خلاص از مضیق تعارض در این مذهب مفقود است ناچار ترک آن نماید و به مذاهب دیگر رجوع کند تفصیل این اجمال آن که این ها از ایمة خود روایات متعارض بسیار دارند از هر امام مخالف امام دیگر و مخالف کتاب الله و سنت رسول الله صلی الله علیه و سلم روایت کنند و احتمال نسخ در این جا منتفی است زیرا که ناسخ کلام نبی جز نبی دیگر نمی باشد و امام را نمی رسد که نسخ احکام الهی یا سنت پیغمبر نماید و الا امام امام نباشد چه ظاهر است که امام نایب پیغمبر است نه مخالف او و نبی مستقل و نیز اگر به نسخ قایل شویم لابد امام متاخر را ناسخ کلام امام متقدم خواهیم گفت پس مدار عمل بر روایات امام متاخر باشد حال آن که در جاهای بسیار اجماع فرقه بر روایت متقدم است و نیز نسخ در احکام موبده جایز نیست و الا تکذیب معصوم لازم آید حال آن که در احکام موبده نیز اختلاف روایت نشان واقع است پس احتمال نسخ خود بالکیه زایل گشت و وجوه ترجیح احد الخبرین علی الآخر بجهت توثیق رواه ایشان مطلقا نیند زیرا که کتابی چند را کالوحی المنزل من السما قرار داده اند و آنچه یکی می آرد دیگری او را برابر خاک می شمارد پس اگر باعتقاد عوام ایشان همه را موثر داریم ترجیح یکی بر دیگری نمی تواند شد و اگر گفته بغض اخباریین در حق بعض دیگر قبول داشته طعن و جرح شروع کنیم همه مطعون و مجروح خواهند شد پس هیچ سبیل ترجیح پیدا نشد ناچار تساقط روایات لازم آمد و منجر به تعطیل احکام گردید این همه روایات یک فرقه ایشان است که اثنا عشریه باشند مثلاً

که هر عالمی ایشان روایتی دارد مخالف روایت دیگر مثلاً جمعی به اسناد صحیح روایت کرده اند که المذی لا ینقض الوضو و جمعی دیگر به اسناد صحیح روایت می کنند که ینقض الوضو و جماعتی گویند که سجده سهو در نماز واجب نمی شود و جمعی روایت می کنند که واجب می شود و ایمه هم سجده سهو کرده اند و بعضی روایت کنند که شعر خواندن وضو را می شکند و جمعی روایت کنند که نمی شکند و جمعی روایت کنند که اگر در حالت نماز مصلی به ریش خود یا دیگر اعضا خود بازی کند نماز تباه می شود و جمعی روایت کنند که اگر به خایه و ذکر بازی کند و نیز نماز جایز است و مثل مشهور است کجا ریش و کجا خایه و این حالت در جمیع اخبار ایشان یافته می شود در یک دو خبر چنان چه کتاب من لا یحضره الفقیه بران گواه است و اگر اخبار و روایات جمیع شیعه را در نظر آریم عجب تلاطمی و حیص و بیص در جمیع اصول و فروع ظاهر می شود که نهایتش پیدا نیست و بعضی از علماء ایشان که متصدی جمع بین الروایات شده اند طرفه سحر کاریها به عمل آورده اند از جمله این ها سرآمد این کار شیخ الطایفه محمد بن الحسن الطوسی است صاحب تهذیب و استبصار و منتهی سعی این مرد همین است که حمل بر تقیه می کند حال آن که در بعضی از جاها چیزی را حمل بر تقیه کرده که مذهب هیچ مخالف نیست یا مذهب ضعیفی است که از مخالفان یک دو کس بیش آن مذهب را اختیار نه کرده و ظاهر است که ایمه عظام این قدر جبان و خایف نبودند که بتوهم آن که شاید کسی این مذهب داشته باشد و این وقت حاضر شود عبادات خود را باطل و فاسد سازند معاذ الله من سوء الاعتقاد فی جناب الائمة و الاولیاء و بعضی جاها یک جمله را از خبر حمل بر تقیه نموده و مدلول جمله ثانیه را که مخالف مذهب اهل سنت است بر حال خود داشته اگر تقیه بود در یک جمله تقیه نمودن و در جمله دیگر اظهار کردن چه معنی داشت آیا حضرات ایمه را بی عقل اعتقاد می کنند معاذ الله من ذلک مثاله خبر علی رضی الله تعالی عنه ان النبی صلی الله علیه و سلم امره بغسل الوجه مرتین و بتخلیل اصابع الرجلین حین غسلهما حال آن که غسل الوجه مرتین مذهب شیعه است نه

مذهب سنیان که اجماع بر سنیة تثلیث دارند پس جمع لازم آمد در میان اظهار تقیه و در بعضی جاها تاویلات رکیکه ارتکاب نموده که کلام امام را از مرتبه بلاغه بحد کجمع سوقیان انداخته اند از آنجمله است تاویل ایشان کلمه حضرت سجاد را که دعا می فرمود الهی عصیت و ظلمت و توانیت و این دعا از ایمة دیگر هم در کتب صحیحه ایشان مرویست و بر هر دو تقریر صدق و کذب منافی عصمت است و محل محل تقیه نبود زیرا که حالت مناجات بود با عالم السر و الخفیات گویند که مراد حضرت ایمة این است که الهی شعیتنا عصوا و ظلموا و توانوا لکن رضینا بهم شیعه و رضوا بنا ائمه فحالنا حالهم و حالهم حالنا سبحان الله اگر این اتحاد در میان شیعه و ایمة ثابت است چرا عصیان و ظلم و توانی شیعه با ایمة سرایت کرد و طاعت و عدل عبادت و قنوت ایمة در ایشان سرایت نکرد پس احکام شیعه بر ایمة غالب آمد و در احکام ایمة مغلوب شد معاذ الله من سؤ الاعتقاد و هرگز ان قسم تاویلات را در محاورات عرب و عجم نظیری و مثالی یافته نمی شود و رکاکت ها نحوی که در این جا لازم آمده پوشیده نیست از حمل تاء متکلم واحد بر جمع و صیغه تکلم بر غیبت و اضافه متکلم فعل غیر را بسوی نفس خود بی علاقه سبیه و امریه و مثل این کلام فاسد را بکسانی که در مرتبه قصوای از بلاغه بودند نسبت می کنند و باعث چه شد که حضرت ایمة صریح نسبت ظلم و عصیان به شیعه خود ننمودند و خود را به این نسبت آلوده فرموده منکران عصمت را دست آویز محکم و عروه الوثقی عنایت ساختن و باعث گمراهی جمع کثیر بیک دو کلمه که هیچ ضروری نبود گشتند دیگر آن که ظاهر هویدا است که در مسایل فروعی در قرون اولی سخت اختلافها واقع شده اهل سنت هم با یکدیگر در آن مسایل اختلافها دارند و اختلاف فروعی را نقصانی نمی انگارند نه یکدیگر با هم مطاعنه و معاتبه در این باب می نمایند بلکه مناظره و محاجت در فروع در زمان اول خیلی رایج و کثیر بود هر کس اظهار مذهب خود و اقامت دلایل بران می نمود از قرن صحابه گرفته تا وقت عباسیه این برد و مات و زد و خورد در میان مانده بی دغدغه و بی وسوسه اجتهاد و استنباط و ترجیح اقوال خود و تضعیف دلایل خصم

بعمل می آوردند حضرات ایمه را چه باعث بود در مسایل فروعیه تقیه فرمایند و اظهار حکم منزل ننمایند حال آن که حضرت امیر رضی الله عنه در زمان خلیفه ثانی و خلیفه ثالث رضی الله عنهما در مقدمه بیع امهات اولاد و تمتع حج و دیگر مسایل مناظره ها فرموده و از جانبین بعنف خشونت نوبت رسیده و هیچ کس دم نزده علی الخصوص خلیفه ثانی رضی الله عنه که بزعم شیعه هم در این باب خیلی انقیاد پیشه بود هر که پیش او دلیلی از کتاب و سنت ذکر می کرد قایل می شد حتی که زنی از زنان عوام او را در مقدمه مغالات مهر الزام داد او قائل شد و گفت که کل الناس افقه من عمر رضی الله عنه حتی المخدرات فی الحجال و این قصه را شیعه در مطاعن او شمرده پس چرا حضرت امیر رضی الله عنه دران وقت در مسایل فروعیه تقیه نماید و اظهار حکم منزل من الله که بر ذمه او واجب بود ترک دهد و نیز ایمه پسین مثل حضرت سجاد و باقر و صادق و کاظم و رضا همه مقتدایان و پیشوایان اهل سنت بوده اند که علماء ایشان مثل زهری و امام ابوحنیفه و امام مالک تلمذ از آن جناب کرده اند و صوفیه آن وقت مثل معروف کرخی و غیره از آن جناب فیض اندوخته و مشایخ طریقت سلسله ان حضرات را سلسله الذهب نامیده و محدثین اهل سنت از آن بزرگواران در هر فن خصوصاً در تفسیر و سلوک دفتر دفتر احادیث روایت کرده چه احتمال است که این حضرات از این مردم خوف کنند و تقیه نمایند اگر از این مردم احتمال تقیه باشد از رجال شیعه احتمال تقیه اقوی خواهد بود سبحان الله از کجا به کجا افتادیم سخن در آن بود که امامیه و سایر فرق شیعه را در اصل امامت بعد از حضرت امیر رضی الله عنه اختلافی است که حدی ندارد و منجر شد به اختلاف روایات باز بر سر مطلب رویم باید دانست که امامیه قایل اند به انحصار ایمه در عددی مثل فرق ثلثه اسماعلیه لیکن با هم در عدد اختلاف دارند بعضی گویند پنج اند و بعضی گویند هفت و بعضی گویند هشت و بعضی گویند دوازده و بعضی گویند سیزده و غلایه گویند که ایمه الهه اند و اولهم محمد صلی الله علیه و سلم الی الحسین علیه السلام ثم من صلح من اولاد الحسین علیه السلام الی جعفر بن محمد رضی الله عنه و هو الاله الاصغر و خاتم الالهه

ثم بعده نوابه و هم من صلح من ابناء جعفر و فرقه از غلاه به آن رفته اند که امام در این امت دو کس اند محمد صلی الله علیه وسلم و علی رضی الله عنه و باقی نواب ایشانند هر که لیاقت این کار داشته باشد از اولاد علی رضی الله عنه و حلوئیه گویند که امام کسی است که اله در وی حلول کند و بیان اختلاف ایشان در باب اول گذشت و کیسانیه گویند که امام بعد از پیغمبر صلی الله علیه وسلم علی است باز محمد بن الحنفیه و مختاریه از جمله کیسانیه گویند که بعد از علی حسن علیه السلام و بعد از او حسین علیه السلام و بعد از او محمد بن الحنفیه است و هرفرقه از فرق شیعه از امام مزعوم خود اخبار و روایات در حکم شریعت نقل کنند و تواتر آن را دعوی نمایند و پس فرقه اولی از کیسانیه گویند که محمد بن الحنفیه بعد از موت پدر خود ادعا امامت نمود و پدر او بر امامت او نص فرموده بود و فرقه ثانیه یعنی مختاریه گویند که ادعا امامت از محمد بن علی بعد از شهادت حضرت امام حسین رضی الله عنه واقع شده و خواریق بسیار بر وفق دعوی او روایت کنند و امامیه قاطبه گویند که آری بعد از شهادت حضرت امام حسین رضی الله عنه محمد بن علی دعوی امامت کرده بود لیکن آخرها رجوع کرده به امامت برادرزاده خود امام زین العابدین رضی الله عنه اقرار آورد راوندی در معجزات سجاد روایت کرده است عن حسین بن ابی العلاء و ابی المعز حمید بن المثنی جمیعا عن ابی بصیر عن ابی عبدالله علیه السلام قال جاء محمد بن الحنفیه الی علی بن الحسین علیه السلام فقال یا علی الست تقرانی امام علیک فقال یا عم لو عملت ذلک ما خالفتک و ان طاعتی علیک و علی الخلق مفروضه یا عم اما علمت انی وصی و ابن وصی و تشاجر ساعه فقال علی بن الحسین رضی الله عنهما بمن ترض حتی یکون حکما بیننا فقال محمد بمن شئت فقال اترضی ان یکون بیننا الحجر الاسود فقال سبحان الله ادعوا الی الناس و تدعوننی الی حجر لا یتکلم فقال علی بلی یتکلم اما علمت انه یأتی یوم القیامه و له عینان و لسان و شفتان یشهد علی من اتاه بالموافات فندنوا انا و انت فندع الله عزوجل ان ینطقه الله لنا اینا حجه الله علی خلقه فانطلقا و صلیا عند مقام ابراهیم و دنوا من الحجر الاسود و قد کان محمد بن الحنفیه قال لئن لم یجبک

الی ما دعوتنی الیه انک اذا لمن الظالمین فقال علی لمحمد تقدم یا عم الیه فانک اسن منی فقال محمد للحجر اسالک بحرمة الله و حرمة رسوله و حرمة کل مومن ان کنت تعلم انی حجه علی علی بن الحسین الا نطقت بالحق و بنت لنا فلم یجبه ثم قال محمد لعلی تقدم فاساله فتقدم علی فتکلم بکلام خفی ثم قال اسالک بحرمة الله و حرمة رسوله و حرمة امیر المومنین علی و بحرمة الحسن و الحسین وفاطمه بنت محمد ان کنت تعلم انی حجه الله علی عمی الا نطقت بذلك و بینت له حتی یرجع عن رایه فقال الحجر بلسان عربی مبین یا محمد بن علی اسمع و اطع لعلی بن الحسین فانه حجه الله علیک و علی جمیع خلقه فقال ابن الحنیفه عند ذلک سمعت و اطعت و سلمت و کیسانیه این دعوی را تصدیق نمایند شهادت را انکار کنند بلکه گویند که شهادت بالعکس واقع شد و حجر اسود محمد بن الحنیفه گواهی داد و علی بن الحسین قایل با امامت محمد بن علی شد و نیز گویند که شاهد صادق بر این امر آن است که بعد از این هرگز علی بن الحسین نام امامت بر زبان نیاورد و سکوت اختیار نمود چنان چه امامیه نیز به سکوت او قایل اند و محمد بن الحنیفه با مختار و شیعه کوفه در مقالاتات مروانیه مشغول بودند رسل و رسایل شروع کرد و همه باور رجوع آوردند نه به علی بن الحسین با وجودی که هر دو در یک محل و یک شهر مدینه سکونت داشتند و نذر و نیاز شیعیان کوفه به محمد بن علی می رسد و هرگز به علی بن الحسین نمی رسانید و نه او ایشان را به خود می خواند و قاضی نور الله شوشتری در مجالس المومنین نوشته است که چون محمد بن الحنیفه وفات یافت شیعه او اعتقاد امامت پسرش داشتند که ابو هاشم بود و او عظیم القدر بود و شیعه او را تابع بودند و محمد بن الحنیفه برای او وصیت امامت کرده بود صریح معلوم شد که محمد بن الحنیفه از اعتقاد خود برنگردیده تا امامت را به خاندان خود سپرد و نیز قاضی نور الله کتاب محمد بن الحنیفه را که به شیعه کوفه و مختار فرستاده بود نقل نموده به این عبارت که ای مختار تو از مکه به کوفه برو و شیعه ما را بگو تا بیرون آمده خون امام حسین را طلب کنند و بیعت از کوفیان بستان گویند که بعد از اظهار مختارنامه محمد بن الحنیفه را اکثر مردم کوفه

مسلمان رو گردان شدند پس سلیمان به شیعه خود گفت که اگر می خواهید از قتل محمد بن الحنفیه بیرون آئید مضایقه نیست اما امام من علی بن الحسین است انتهی کلامه در این عبارت رو گردان شدن شیعه کوفیان از سلیمان صریح دلالت بر آن است که محمد بن الحنفیه از معتقد خود بر نگشته بود و نیز قاضی از ابو الموید خوارزمی که زیدی است نقل می کند که مختار سرهای امراء شام را با فتح نامه و سی هزار دینار نزد محمد بن الحنفیه فرستاد نه به خدمت امام زین العابدین و او به شکرانه این موهبت دو کعت نماز گزارده امر کرد تا رئوس شامیان بیاویزند و ابن زبیر او را از این مانع آمده فرمود که تا آنها را دفن کنند انتهی کلامه حالا عقیده مختار اظهر من الشمس معلوم شد که او معتقد امامت محمد بن علی بود بنابر آن که هیچ خوفی و ترسی از او نداشت تا بدل معتقد امامت حضرت سجاد باشد و بنابر ضرورت تقیه به ظاهر محمد بن علی را امام گوید حالا کلام دیگر از قاضی نور الله باید شنید و مدعا باید فهمید قاضی نور الله در احوال مختار از علامه حلی نقل می کند که در حسن عقیده او شیعه را سخنی نیست و غایه الامر چون بر بعضی از اعمال او اعتراض داشته اند او را بدم و شتم تناول می نمودند و حضرت امام باقر بر آن معنی اطلاع یافته شیعه را از تعرض مختار منع نمود که او کشندگان ما را کشت و مبلغها بما فرستاد انتهی کلامه در این جا عاقل را غور در کار است معلوم شد که انکار امامت وقت موجب بد گفتن در حق شخصی نمی شود بلکه محبت خاندان رسول را باید ملاحظه باید کرد و جهاد اعداء الله و کفره و فجره را ذلیل کردن و از آنها انتقام گرفتن و اعلاء کلمه الله کردن موجب خوبی و نجات شخص است و افعال شنیع را که از آن شخص صادر شود در پرده ستر و صیانت نگاه داشتن ضرور است و همین است مذهب اهل سنت در حق معاویه و عمرو بن العاص که منکر امامت امام وقت خود بودند و به جناب رسول الله صلی الله علیه و سلم محبت داشتند و جهاد اعداء الله نمودند و مبلغهای کلی بازواج مطهرات و به حضرت امام حسن و حسین فرستادند باز از سر سخن دور افتادیم و تقریبا کلام را در محل دیگر سر دادیم اصل مطلب آن است که کیسانیه به این دلایل و شواهد قایل نمی

شوند به رجوع محمد ابن الحنیفه از دعوی امامت و الله اعلم به حقیقه الحال و فرقه کیسانیه از محمد بن علی خوارق و کرامات خارج از حد قیاس عقل روایت کنند و متواتر انگارند و گویند که بعد از و پسر او ابو هاشم بنص او امام شد و بعد از ابو هاشم با هم اختلاف دارند چنان چه در باب اول گذشت و زیدیه گویند که بعد از امام حسین زید بن علی بن حسین امام شده و به امامت علی بن حسین قایل نشوند زیرا که خروج به سیف نزد ایشان شرط امامت است و سکوت و تقیه منافی آن و روایت کنند که زید بن علی عن ابیه عن جده عن امیر المومنین نصوص و بشارات در مقدمه امامت خود را نقل می کرد و در بعضی آن روایات دعوی تواتر نمایند و زید بن علی جمیع معتقدات امامیه را منکر بود چنان چه زیدیه و امامیه هر دو این را انکار روایت کرده اند و قد سبق نقله الکلبینی فی قصه هشام بن الحکم و باقریه امام محمد باقر را مهدی موعود و حی لایموت و مختفی اعتقاد کنند و ناوسیه در امام جعفر صادق همین دارند و نص صریح متواتر از آن جناب در این باب روایت کنند و هو قوله علیه السلام (لو رایتهم راسی تدهده علیکم من هذا الجبل فلا تصدقوا فان صاحبکم صاحب السنین) مهدویه از اسماعلیه در حق اسماعیل بن جعفر صادق نص حضرت جعفر صادق به تواتر روایت کنند که ان هذا الامر فی الاکبر مالم یکن به عاهه و امام موسی کاظم را در دعوی امامت تکذیب کنند و بد گویند که انکار نص متواتر نمود مثل ابوبکر در حق علی و قرامطه گویند که بعد از اسماعیل پسر او محمد امام شد و افطحیه عبدالله بن جعفر را بعد از حضرت صادق بلافصل امام دانند به این دلیل که او برادر حقیقی اسماعیل بود و اسماعیل چون به حضور حضرت صادق فوت شده بود و نص در حق اسماعیل بود بعد از فوت پدر مضمون آن نص به طریق میراث به برادر عینی او رسید نه به برادران علاتی و مادر اسماعیل و عبدالله فاطمه بنت الحسین ابن علی بن الحسین ابن علی بن ابی طالب است پس این هر دو برادر از هر دو جانب سید حسینی بودند و موسویه گویند که امام بعد از صادق موسی کاظم است بنص حضرت صادق و مملطویه گویند که او حی لایموت است و قایم منتظر اوست و از حضرت امیر

المومنین نص متواتر در این دعا روایت کنند که فرمود سابعهم قائمهم سمی صاحب التواره و اثنا عشره تا حضرت امام عسکری با اتفاق معتقد امامت اند و بعد از ایشان جعفریه به امامت جعفر ابن علی قایل اند و گویند که امام حسن عسکری را ولد نبود به دلیل آنکه میراث امام حسن عسکری جعفر بن علی برد و این به اجماع ثابت است و اگر او را ولد می بود میراث او به جعفر نمی رسید و بعضی گویند که امام حسن عسکری را ولد بود صغیر که در حیات پدر مرد و روی الکلینی عن زرارہ ابن اعین عن ابی عبدالله علیہ السلام انه قال لابد للغلام من غیبه قلت و لم قال یخاف قلت و ما یخلف فاوما بیده الی بطنه بعضی اثنا عشریہ معنی این اشارت چنین فهمیده اند که مردم را در ولادت او شک خواهد بود بعضی خواهند گفت که در حمل ساقط شد و بعضی خواهند گفت که حمل هم نبود لیکن بر عاقل پوشیده نیست که اشارت امام به شکم خود در جواب به ایخاف از این معنی صریح ابا می کند زیرا که بچه شکم را خوف نمی باشد و اگر خوف باشد به این اختلاف مردم دفع نمی شود بلکه بالجمله مقصود از بیان اختلاف فرق ایشان و ادعا تواتر هر یک بر مزعومات خود استدلال بر کذب و افترا ایشان است اگر خبر یک فرقه متواتر می شد هرگز این اختلاف نمی افتاد خصوصا محمد بن الحنفیه را با امام زین العابدین منازعت نمی شد و نوبت تحکیم حجر اسود نمی رسید و زید بن علی را با امام باقر و جعفر بن علی را با امام محمد مهدی که اهل البیت اداری بما فیہ از همین جا عاقل را باید که بکذب جمیع فرق ایشان پی برد و بداند که این همه افتراءات این فرقه است که به مصلحت وقت خود امامی را بزعم خود مقرر می کردند و بسوی آن دعوت می نمودند تا به این وسیله خمس و نذر و نیاز و فتوح از تابعان خود بنام امام مزعوم خود بستانند و تعیش نمایند و متاخرین ایشان اوایل خود را بی دلیلی تقلید نموده و در ورطه ضلالت افتادند (إِنَّهُمْ أَلَفُوا آبَاءَهُمْ ضَالِّينَ (٦٩) فَهُمْ عَلَى آثَارِهِمْ يُهْرَعُونَ (٧٠) (الصفات)

باب هشتم

در معاد و بیان مخالفت شیعه با ثقلین در عقاید متعلقه به معاد فرق کثیره از شیعه مثل زرامیه و کاملیه و منصوریه و حمیریّه و باطنیه و قرامطه و جناحیه و خطابیّه و معمیریّه و میمونیه و مقننیه و خلفیه و جناحیه گویند که ابدان را معاد نیست مطلقاً و ارواح را نیز غیر این عالم مقرر نیست بلکه در همین عالم متناسخ می شوند و انتقال می کنند از بدنی به بدنی و مخالفت این عقیده با کتاب و با نصوص انبیا و رسل و ائمه ظاهر است حاجت بیان ندارد قال الله تعالی (وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُمْ مِنَ الْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنْسِلُونَ (٥١) (یس) ﴿أَوْ خَلَقًا مِّمَّا يَكْبُرُ فِي صُدُورِكُمْ فَسَيَقُولُونَ مَنْ يُعِيدُنَا قُلِ الَّذِي فَطَرَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَسَيُنْغِضُونَ إِلَيْكَ رُءُوسَهُمْ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هُوَ قُلْ عَسَىٰ أَنْ يَكُونَ قَرِيبًا (٥١) (الاسراء) ﴿قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ (٧٩) (یس) ﴿قُلْ يَتَوَفَّاكُم مَّلَكُ الْمَوْتِ الَّذِي وُكِّلَ بِكُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ (١١) (السجده) (هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ) (٥٦) (یونس) (حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ارْجِعُونِ (٩٩) لَعَلِّي أَعْمَلُ صَالِحًا فِيمَا تَرَكْتُ كَلَّا إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَائِلُهَا وَمِنْ وَرَائِهِمْ بَرْزَخٌ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ (١٠٠) (المومنون) و در این عقیده فاسده خود تمسک این فرقه ها به چیزی است که از فلاسفه فرا گرفته اند و در شرع آن امور باطل اند و اصلی ندارند مثل کرویه آسمان و امتناع خلا و غیر ذلک گویند که اگر عالمی دیگر موجود شود مثل این عالم به شکل کره خواهد بود و دو کره متماثل با یکدیگر نمی توانند چسپید مگر بوقوع فرجه میان هر دو و در صورت وقوع فرجه خلا لازم می آید و در این استدلال چند جا غلط افتاده اول آن که هر دو ضرور است که عالم بتمامه کره باشد زیرا که دلایل هندسیه که بر کرویه قایم شده اند مقتصر اند بر کرویه افلاک متحرکه و جایز است که این افلاک متحرکه بعض عالم باشند دوم آن که امتناع خلا ممنوع است و دلایلی که بر امتناع آن قایم کرده اند همه مقدوح اند سیوم آن که اگر دو کره را بالای یکدیگر یا پهلوی دیگر بنهیم البته وقوع فرجه ضرور است و اگر هر یک از دو کره مرکوز باشد در ثخن کره دیگر که ثخن او مساوی ثخن هر دو باشد و قطر او مساوی قطر هر دو باشد یا ثخن او

زاید باشد بر ثخن و قطر هر دو چنان چه تدویر که نزد ایشان مرکوز اند در ثخن خوارج وقوع فرجه لازم نمی آید زیرا که محل فرجه مملو است از ثخن آن کره محیطه و خود فلاسفه گفته اند که قطر تدویر مریخ اعظم است از قطر ممثل شمس پس جایز است که تمام عالم معلوم الکرات یک کره باشد واقع در ثخن کره دیگر و هم چنین عوالم دیگر باشند چهارم آن که وجود عالمی دیگر به این معنی معاد را در کار نیست بلکه در همین عالم تغیر و تبدیل واقع شود و عناصر همه مستحیل بناریت شود و افلاک همه بهشت و باغ گردند و در جوف همین عالم و مواد افلکیه عنصریه او رنگ دیگر و صورتی دیگر القا شود که مرکبات و معادن و نباتات حیوانات و انسان در افلاک پیدا شوند و هر آسمان بهشتی گردد و هم چنین زمین دوزخ شود قوله تعالی (يَوْمَ تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ وَالسَّمَوَاتُ وَبَرَزُوا لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ (٤٨) (ابراهیم) و وجود جنت و ناز قبل از وقت بعث منافی انبساط و امتداد آنها نیست در آن وقت اصل خلقت ایشان حالا هم باشد.

عقیده دوم بر خدای تعالی بعث عباد واجب نیست که در ترک آن قبحی باشد عقلی آری موافق وعده او بعث و حشر و نشر شدنی است تا خلف وعده لازم نیاید و همین است مذهب اهل سنت و امامیه قایل اند بوجوب بعث وجوبا عقلیا و آیات کثیره که دلالت دارند بر آن که بعث و معاد وابسته بوعده الهی است و در آخر آن آیات (رَبَّنَا إِنَّكَ جَامِعُ النَّاسِ لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ (٩) (آل عمران) و امثال این عبارات واقع اند صریح مکذب این عقیده ایشان است و در الهیات گذشت که وجوب بر خدا معنی ندارد و متمسک امامیه در این باب عقلیات ناقصه خود است گویند که هرگاه تکلیف بندگان به اوامر و نواهی کرده باشد اگر ثواب بر طاعت ندهد و عقاب بر معصیت نکند ظلم لازم آید و ظلم قبیح است اعتقاد آن در جناب الهی قبیح تر و ثواب و عقاب بدون بعث نمی تواند شد پس بعثت نیز واجب شد و بطلان این استدلال پوشیده نیست به چند وجه اول آن که ظلم از خالق و مالک متصور نیست

چه هر چه خواهد در ملک خود تصرف فرماید دوم آن که از کسی که ظلم متصور است مثل مالکان مجازی ثواب بر طاعت ندادن ظلم نیست مثلاً شخصی بنده خود را آن چه ضروریات معاش اوست همه بدهد و او را تکلیف دهد بکاری که مقدار طاقت اوست و او آن کار را سرانجام دهد هیچ اجر و مزدوری بر آن شخص واجب نشود باجماع العقلا و کسی او را در ترک اثابت ملامت نکند و ترک عقاب بر معصیت خود بالبداهت ظلم نیست بلکه عفو و احسان است و از حق خود گذشتن است کسی که این را ظلم خیال نماید بغایت سفیه باشد و سابق در الهیات از حضرت امیر و حضرت سجاد بتواتر منقول شده که اگر حق تعالی عابد ترین بندگان خود را بعذاب اشد کافرین ابد الدهر معذب کند آن همه عدل باشد نه ظلم بالجمله فرق شیعه را در این جا به دستور سایر عقاید ضروریه افراط و تفریط پیش آمده امامیه راه افراط را پیموده بر ذمه خدا بعث و معاد را واجب ساخته اند و فرق مرقومه در اول باب تفریط پیش گرفته انکار بعث نموده اند و متمسک هر دو گروه عقلیات ناقصه خود است چنان چه خرف امامیه مذکور شد و فرق مرقومه می گویند که اگر بعثت و معاد واقع شود لازم آید تعذیب اجزاء بدن مومن صالح کلا او بعضاً و تنعیم اجزاء بدن کافر کلا او بعضاً و هو خلاف العقل و الشرع لزوم به این صورت بیان کرده اند که شخصی شخصی را خورد و بر همین خوردن مداومت کرد تا آن که نطفه او از اجزاء ماکول پیدا شد و از آن پسری متولد گشت پس اجزاء بدن او یا معذب خواهند بود یا منعم اگر معذب اند اجزاء ماکول در ضمن او معذب شدند و اگر منعم اند اجزای بدن ماکول منعم شدند که آن ماکول مستحق تعذیب نباشد در صورت اول و لیاقت تنعیم نداشته باشد در صورت ثانی گوئیم خدا قادر است بر آن که بدن اکل را تا آن مدت از تخلل محفوظ دارد و تا وقتی که اجزاء ماکول بتمامها فصله شده بیرون روند یا اکل را تا آن مدت عقیم سازد و نطفه از او متولد نشود و اگر متولد شود باحتلام یا بنوع دیگر بیرون رود و از آن ولد متعلق نه گردد و وجود این قسم شخصی که مدت دراز گوش انسان می خورده باشد و از وی پسری به وجود آمده به کدام دلیل معلوم است و امکان محض کفایت

نمی کند لان الدلیل معارضه و المعارض مستدل لا یکفیه الاحتمال و الوقوع ممنوع این است طریق جدل و تحقیق آن است که بعض اجزا بدن ماکول نمی تواند شد و آن روح هوائی است که موت در عرف عام عبارت از بر آمدن اوست و در آن بنوعی تصرف نتوان کرد که جز بدن دیگر شود و نیز اجزاء بسیار از ماکول قبل از اکل به تخلخل جدا شده رفته است و در علم الهی هر یک از آن اجزاء ممتاز است و در وقت حشر همان را جمع کرده و با روح هوائی عقد و ربط داده بدنی قایم خواهند کرد و خلاصه کلام آن است که معذب و منعم روح است زیرا که متالم و متلذ اوست امام بواسطه بدن و بدن را که بدون روح جماد است تالم و تلذذ غیر معقول است و در ایلام و تلذذ او محذوری لازم نیاید بر همان اکتفا خواهند نمود و الا بدن دیگر برای او مخلوق خواهد شد خواه ابتدا خواه آن چه از بدن او متخلخل شده بود قبل از اکل اکل و بواسطه آن تنعیم و تعذیب خواهد شد و این از باب تناسخ نیست زیرا که تناسخ انتقال ارواح است در ابدان دنیوی برای استکمال و اینجا تعلق است به بدن اخروی برای جزا و حفظ بدن بعینه در جزا ضرور نیست بلکه قبض و بسط ابدان بزیاده و نقصان در احادیث متواتر است و در آیات قرآن نیز منصوص (إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا سَوْفَ نُصْلِيهِمْ نَارًا كُلَّمَا تَضَيَّجَتْ جُلُودُهُمْ بَدَّلْنَاهُمْ جُلُودًا غَيْرَهَا لِيَذُوقُوا الْعَذَابَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَزِيزًا حَكِيمًا) (النساء) و مثالش از شاهد آن که اگر شخصی لباسی پوشیده بود و مصدر خیانت شد و در آن حالت گرفتار آمد او را در همان لباس تعذیب می کنند و اگر مصدر خیانت شد در حالت پوشش و از حمام او را عریان گرفتند لباسی دیگر بقدر ستر عورت او را پوشانیده سیاست می نمایند بدن نسبت به روح حکم لباس دارد نسبت به شخص.

بیت:

دم بدم گر شود لباس بدل * شخص صاحب لباس را چه خلل

و لهذا در عرف ابتداء سن طفولیت تا آخر شیخوخیت با وصف تبدل اجزاء بدن و تخلل آن در امراض و ریاضات شخصیت شخص باقی می ماند و اختلاف شخصی هرگز خیال نمی آید و احکام شخص در تعذیب و تنعیم با وصف این تبدیل برو جاری می نمایند بلا نکیرو بعضی امامیه در این مقدمه تمسک می کنند به آیات داله برآنکه دار آخرت جزاء اعمال کفوله تعالی (فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُمْ مِنْ قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءُ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ) (١٧) (السجده) و قوله (الْيَوْمَ تُجْزَى كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ لَا ظُلْمَ الْيَوْمَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ) (١٧) (المؤمن) و قوله (فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ) (٧) (الزلزله) و گویند از این آیات مستفاد می شود که عمل سبب جزا است پس اثابت مطیع و عقاب عاصی واجب باشد گوئیم این آیات دلالت بر وقوع و وصول ثواب و عقاب به مقابله اعمال می کند و بر وجوب ثواب و عقاب بر خدا اصلا دلالت ندارد مثلا اگر شخصی شخصی اجیر نگرفته بود و قول و قرار نه کرده بر خدمت او یا بر تقصیر او او را انعامی کند یا سیاستی نماید می توان گفت که این انعام جزاء خدمت بود و این سیاست جزاء تقصیر حالا آن که وجوب هیچ یکی از این هر دو بر ذمه او نیست و نیز اگر عقاب واجب می شد بر معاصی مرتکب کبیره را واجب می شد در قرآن نص صریح بر عدم وجوب اوست وقوعا فضلا عن وجوبه عقلا قال الله تعالى (إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا) (٤٨) (النساء)

عقیده سوم آن که عذاب القبر حق است و همین است مذهب اهل سنت و اکثر فرق شیعه منکر عذاب القبرند حتی زیدیه نیز و در قرآن مجید آیات بسیار دلالت بر وقوع عذاب القبر و تنعیم القبر می کنند قوله تعالی (مِمَّا خَطِيئَاتِهِمْ أُغْرِقُوا فَأُدْخِلُوا نَارًا فَلَمْ يَجِدُوا لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْصَارًا) (٢٥) (نوح) والفاء للتعقيب بلا مهله و الصيغه للمضی پس معلوم شد که دخول نار بعد از اغراق بلا فصل واقع شده است در زمان ماضی و قوله (النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا آلَ فِرْعَوْنَ أَشَدَّ الْعَذَابِ) (٤٦) (المومن) در این آیه عطف عذاب قیامت بر عذاب

عرض صریح است در مدعا و اخبار و احادیث از پیغمبر صلی الله علیه و سلم و ایمه در این باب متواترند و تنعیم قبر نیز در آیات بسیار است منها قوله تعالى (وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ) (آل عمران) و منها قوله (قِيلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ قَالَ يَا لَيْتَ قَوْمِي يَعْلَمُونَ) (٢٦) بِمَا غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُكْرَمِينَ (٢٧) (یس) فانه قبل يوم القيمة یقین زیرا که روز قیامت هر همه را حال او و مغفرت و اکرام او معلوم خواهد شد و منکرین مجازات قبر تمسک کنند بسمع و عقل اما السمع فقولہ تعالی (لَا يَذُوقُونَ فِيهَا الْمَوْتَ إِلَّا الْمَوْتَةَ الْأُولَىٰ وَوَقَاهُمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ) (الدخان) پس اگر در قبر حیاتی می بود البته موتی هم در عقب او می بود لثبوت الاحیاء يوم القيمة بالاجماع پس دو موت می چشیدند نه یک موت جوابش آن که در قبر احیا و اماتت حقیقه نیست به سبب انعکاس اشعه روح بر بدن تعلقی پیدا می شود که تغذیه و تنمیه بدن همراه آن نمی باشد تا معنی حیات متحقق باشد بلکه آن تعلق شبیه است به تعلق عاشق به معشوق یا مالک بمملوک یا صاحب خانه به خانه که آلت تعذیب و تنعیم می تواند شد و این هم در صورتی است که آن بدن قایم باشد و مدفون و الا عذاب و نعمت روح راست که نفس مجرد است و بدن حقیقی او روح هوائی است و روح هوائی را تعلیق می کنند به بدنی دیگر از عالم مثال یا مرکب از اجزای جمادات بهیئتی و شکلی که بیننده را امتیاز در میان آن بدن و بدن دنیای حاصل نشود و این از باب تناسخ نیست زیرا که حقیقه تناسخ انتقال روح است از بدنی بتدبیر بدنی دیگر به طریق تغذیه و تنمیه و این تعلیق محض است بنابر ایلام و تلذیذ چنان چه طبری در تفسیر خود آورده است که شیخ الطایفه ابو جعفر طوسی فی کتاب تهذیب الاحکام به سند خود روایت می کنند از علی بن مهزیار عن القاسم بن محمد عن الحسين بن احمد عن يونس بن طبيان قال كنت عند ابي عبدالله جالسا فقال ما يقول الناس فی ارواح المومنین قلت يقولون فی حواصل طير خضر فی قنادیل تحت العرش فقال ابو عبدالله سبحان الله المومن اكرم على الله من ان يعجل روحه فی حوصله طایر یا یونس المومن اذا قبضه الله تعالی صیر روحه فی قالب کقالبه فی الدنيا فیاکلون

و يشربون فاذا قدم عليهم القدام عرفوه بتلك الصورة التي كانت في الدنيا و عنه عن ابي عمير عن حماد عن ابي بصير قال سالت ابا عبدالله عن ارواح المومنين فقال في الجنة على صور ابدانهم لو رايتهم لقلت فلان انتهى نقلا عن الطبرسي و از بس که در عرف تعلق روح ببدن مطلق از این نوع باشد یا از آن نوع حیات می گویند در بعضی آیات و احادیث این تعلق رابه حیات تعبیر کرده اند قطع این تعلق رادر مدت ما بین النفختین موت گفته قوله تعالی (قَالُوا رَبَّنَا أَمَتَّنَا اثْنَتَيْنِ وَأَحْيَيْتَنَا اثْنَتَيْنِ فَاعْتَرَفْنَا بِذُنُوبِنَا فَهَلْ إِلَى خُرُوجٍ مِنْ سَبِيلٍ (١١) (المومن) این هم در صورتی است که از موته اولی بکفر و موت مراد باشد محتمل است که مراد از موته اولی جنس موت باشد که سابق از زندگی بهشت است خواه یکبار باشد خواه دوبار پس در این صورت تمسک ایشان از اصل باطل شد و فی شواهد الربوبیه للصدر الشیرازی اعلم ان الارواح ما دامت ارواحا لا یخلو من تدبیر اجسام لها و الاجسام قسما قسم تتصرف فیہ النفوس تصرفا اولیا ذاتیا من غیر واسطه و قسم تتصرف فیہ تصرفا ثانویا بالعرض بواسطه جسم آخر قبله و القسم الاول لیس محسوسا بهذه الحواس الظاهره لانه غابت عنها لانها انما یحس بالاجسام التي هی من جنس ما یحملها من هذه الاجرام التي كالقشور و یوثر فیها سواء كانت بسیطه كالماء و الهواء او مرکبه كالموالید و سواء كانت لطیفه کارواح البخاریه او کثیفه کهذه الابدان اللحمیه الحیوانیه و الاجساد النباتیه فان جمیعها ما یستملها النفوس و یتصرف فیها الا بواسطه و امام القسم الاول المتصرف فیہ النفوس فهو من الاجسام النوریه الاخرویه بحیوه ذاتیه غیر قابله للموت و هی اجل رتبه من هذه الاجسام المشفه التي یوجد ههنا و من الروح التي تسمى بالروح الحیوانی فانه من الدنيا و ان کان شریفا لطیفا بالاضافه التي غیره و لهذا یتحیل و یضمحل سریعا و لا یمکن حشره الی الاخره و الذی کلامنا فیہ من اجسام الاخره و هی تحشر من النفوس و تتحد معها تبقى ببقائها انتهى و امام عقل پس گویند که سؤال و جواب تکلم و لذت و الم و ادراک همه موقوف بر حیات اند و حیات با فساد بنیه و بطلان مزاج ممکن نیست پس این امور میت را ممکن نیست جوابش آن است که میت به این معنی بدنست نه روح و فساد بنیه و بطلان

مزاج همه بر بدن واقع شده است نه بر روح آری روح را برای تألم و تلذذ جسمانی و اعمال حواس تعلقی بدن خودش یا بدن دیگر مثالی و رای تعلق تدبیر و تصرف و تغذیه و تنمیه خواهند داد و حاصل آن که چون روح از بدن جدا شود قوای نباتی ازو جدا می شوند نه قوای نفسانی و حیوانی اگر وجود قوای نفسانی و حیوانی فیضانا یا بقاء مشروط باشد به وجود قوی نباتی و مزاج لازم آید که ملایکه را شعور و ادراک حسی و حرکه و غضب و دفع منافر نباشد پس حال ارواح در عالم قبر مثل حال ملایکه است که به توسط شکلی بدنی کار می کنند و مصدر افعالی حیوانی نفسانی می کردند بی آن که نفس نباتی همراه داشته باشد فرق همین است که ملایکه را موافق اعمال تنعیم و تعذیب نیست و ارواح را برحسب اعمال مکسوبه تنعیم و تعذیب خواهد بود و نیز مدتی برای جذع مانده تا آن که اعضا و اجزا او همه متلاشی شده و هرگز در وی حیاتی و قیامی و قعودی و تحرکی و کلامی سؤالی و جوابی و نه چیزی از آثار این امور دریافته شده بلکه بر سینه او چند دانه خردل پاشیده ایم و آن دانه را به حال خود یافته ایم و نیز کافر را بعد از موت تجسس کردیم و دست رسانیدیم اصلاً اثر احراق در وی نمی یابیم جواب این شبهه از تقریر سابق معلوم شد که الله تعالی روح آن میت را بعدزی که ادراک و تالم و تلذذ از و حاصل شود و بدنی از ابدان عنصریه موجوده یا مثالیه مخترعه متعلق می سازد و این کار انجام می فرماید و محسوس نبودن این حرکات دلالت بر عدم وقوع آنها نمی کند زیرا که ذوات و اشخاص ملایکه و جن را بحواس ادراک نمی کنیم چه جای حرکات ومع هذا واقع اند بلا شبهه عند الملین نیز نائم در جواب خود را می بیند که با زنی خوش شکل جماع می کند و معانقه و بوس و کنار بعمل می آرد حتی انزال و احتلام هم می شود و تلذذ هم بر می دارد و اثر این امور اصلاً دیگران بر بدن او ادراک نمی کنند و نیز حکما و فلاسفه باعانت روحانیات کواکب و حرکات آنها قایل اند و هیچ کس را محسوس نمی شود چنان چه از ثابت ابن قره در باب ثانی نقل آن گذشت و خدای قادر است بر آن که دانه های خردل را بر هیئه خودش باقی دارد و روح آن میت را با وصف تعلقی که بدن خود پیدا کرده

و منعم و معذب کرده اند نهایت کار استبعاد است و هو (لَا يُسْمِنُ وَلَا يُغْنِي مِنْ جُوعٍ) (۷) (الغاشیه) چون شی در حیز امکان عقلی آمد و صادق باو خبر داد واجب القبول گشت خواه مالوف و عادی باشد و خواه نباشد احوال ولایات سرد سیر نزد سکان ولایات گرم سیر در استبعاد و استعجاب همین مرتبه دارد مروی شده که مجوسی نزد خلیفه ثانی آمد و همراه خود سه کاسه سرآورد و گفت که پیغمبر شما گفته است که هر که از دنیا بی ایمان رود او را به آتش می سوزند خلیفه ثانی گفت بلی مجوسی گفت اینک سرهای پدر و برادر و مادر من است دست خود را بر آن بنه و اثر سوزش از آن در یافت کن خلیفه ثانی برخاست و قطعه آهن و سنگ نزد آن مجوسی آورد و گفت که ای مجوسی دست بر این هر دو بگذار هیچ اثر گرمی می یابی گفت نه هر دو سردند باز گفت که این آهن را بر این سنگ بزن همچنان کرد آتش بلند بر آمد گفت این آتش از کجا بر آمد مجوسی گفت که در این سرها هم آتش کامن باشد بسبب سحوق ظهور نمود گفت پس چرا انکار می کنی که شاید در این سرها هم آتش کامن باشد و دست ترا محسوس نمی شود مجوسی توبه کرد و باسلام مشرف شد فرق این است که سنگ و آهن را با هم سودن موجب ظهور آتش کامنه آنهاست و در بدن کافر بوجهی کمون آتش است که اصلاً دریافت نمی تواند شد یا تقلین در حجاب غفلت محجوب باشند و چه می تواند گفت کسی در حق مریض که بخارات حاره یا ماده ملتهبه در قلب یا در دیگر اعضاء او سوزش می کند چنانچه صاحب داحس وامثال او را می باشد و هرگز بر بدن او گرمی محسوس نمی شود و چون عالم قبر اول منازل مجازات است اظهار اسرار نمودن و کشف امر او کما ینبغی در این عالم کردن ایمان بالغیب را منافی است و دار التکلیف را که مبنا او بر امتحان عقل است نه بر عیان حس مضاد و مناقص مع هذا برای تنبیه مکلفین احوال هم گاه گاه بر مردم منکشف می شود و در منافات بلکه در یقظه نیز احوال بعضی موتی از خوبی و بدی ظاهر می گردد لهذا اصل تنعیم و تعذیب بعد از موت نزد جماهیر فرق عقلا متیقن و مقطوع به است و ازاین است که از فرقه هندو و مسلمان و غیرهم در امداد اعانت مردگان خود

بفاتحه و درود و صدقات مشغول اند اگر خوف و رجا از آن عالم ندارند این همه برای چیست.

عقیده چهارم آنکه آنچه در قرآن و احادیث وارد شده است و حساب و وزن اعمال و دادن نامها حسنات و سیئات و صراط و حوض شفاعت همه بر ظاهر آن است ماول بمعانی دیگر نیست و هم چنین جنت و نار حق است و موجود است و تفصیل جنت و نار مثل اشجار و انهار و حور و قصه و فواکه و ثمار و عقارب و حیات و اودیه و عقبات و نضج جلود و تبدیل آن بجلود دیگر همه بر حق است و همین است مذهب اهل سنت و اکثر فرق روافض مثل زیدیه و اسماعلیه این چیزها را انکار کنند و تاویل نمایند و آیات صریحه قرانی و روایات صحیحہ خاندانی در تکذیب ایشان گواه عادل بس است.

عقیده پنجم آن که تناسخ باطل است اکثر فرق شیعه مثل قرامطه و کاملیه و منصوریه و مفضلیه و غیرهم گویند که ارواح تناسخ می کنند و انتقال می نمایند از بدنی ببدنی و معاد عبارت از همین انتقال است پس ارواح کامله بعقاید حقه و طاعت انتقال می کنند ببدن شخصی که صاحب ثروت و نعمت است و صاحب عافیت صحه مزاج است مانند سلطان و امیر و همین است معنی جنت و ارواح ناقصه انتقال می نمایند به بدن شخصی که صاحب فقر و مرض و مبتلا بغموم و احزان است و گاهی تنازل می کنند به بدن حیواناتی که مناسب ایشان باشند و در اوصاف مثل مورچه برای حریص و شیر و پلنگ برای شجاع و متکبر خرگوش و مانند آن برای جبان و روباه برای مکاره و غدار و بوژنه برای مسخره و خرس برای دزد و طاوس برای خود دار و معجب و این عقیده در اصل مأخوذ از هندود است و بعضی نصوص قرآنی را به تحریف لفظی و معنوی برای حمل می نمایند مثل (وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا طَائِرٍ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّا أُمَمٌ أَمْثَالُكُمْ مَا فَرَّطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ) (الانعام) (۳۸) حالا آن که معنی آیت این است که جانوران چرنده پرنده انواع جداگانه اند مثل

بنی آدم در آن که هر یک از خواص و احکام ارتفاقات مناسبه الخلقت او داده اند و اگر مراد معنی تناسخ باشد لازم آید که هیچ کس از جانوران را خلقت ابتدائی نباشد همه افراد حیوان در اصل آدمیان باشند که بطریق تناسخ جانور شده اند حالانکه مذهب اهل تناسخ این نیست و مثل (إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا سَوْفَ نُصْلِيهِمْ نَارًا كُلَّمَا نَضِجَتْ جُلُودُهُمْ بَدَّلْنَاهُمْ جُلُودًا غَيْرَهَا لِيَذُوقُوا الْعَذَابَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَزِيزًا حَكِيمًا) (النساء) (۵۶) که در حق دوزخیان معذب وارد است نه در حق ارواح منتقله در دنیا و مثل (وَأَمَّا الَّذِينَ فَسَقُوا فَمَأْوَاهُمُ النَّارُ كُلَّمَا أَرَادُوا أَنْ يَخْرُجُوا مِنْهَا أُعِيدُوا فِيهَا وَقِيلَ لَهُمْ ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ) (السجده) (۲۰) که صریح ضمیر راجع به نار اخروی است و هم چنین احادیثی که دلالت کنند بر تبدل صور در روز قیامت و بر حشر مردم در صور مختلفه با مدعای ایشان مساسی ندارد زیرا که حقیقت تناسخ آن است که در همین عالم انتقال روح از بدنی به بدنی واقع شود نه در عالم آخرت و احادیث دلالت بر این دارد نه بر آن و نیز تناسخ این است که بدن ثانی به جمیع اجزائه مغایر بدن اول باشد نه انبساط و امتداد اجزا بدن اول یا تبدل صورت و شکل همان اجزا و مع هذا ادله قطعیه قایم اند بر آن که جزاء اعمال به تناسخ محال است زیرا که در حالت جزا یافتن تکلیف محال است و بدون تکلیف سابق جزا محال و این هر دو محال در این صورت لازم می آید بیان ملازمت آن که اگر شخصی اعمال نیک باید کرد مثلاً پس روح او اگر بعد از موت منتقل شد به بدن دیگر انسانی پس در این حالت هم مکلف است و هم مجزی زیرا که هر فرد انسانی مهمل و بی تکلیف نمی ماند و اگر در بدن انسانی غیر مکلف مثل صبی یا مجنون یا در بدن حیوانی منتقل شد لابد بعد از موت این بدن منتقل خواهد شد به بدن دیگر انسانی مکلف یا غیر مکلف یا بدن حیوانی و او را تنعیم و تالم در آن در پیش خواهد آمد پس در آن حالت مجزی خواهد شد حال آن که سابق تکلیف نداشت و اگر این تنعم و تالم اتفاقی است در مقابله عمل نیست پس طریق جزا نماند زیرا که جزا برای عبرت تنبیه است و چون بیگناهان را هم در پیش آمد آن چه گناهکاران را در پیش می آید عبرت چه قسم حاصل شود و مثل دار العمل مختلط و ملتبس

گشت هم چنین آن چه مطیع را هم رسید تعظیم و اکرام او حاصل نشد و نیز اگر مومنین و صالحین بلکه انبیا و ائمه رادر ابدان فاسقین متنعمین مثل سلاطین و امرا تناسخ واقع شود لازم آید که رواح این گروه بعد از موت ثانی معذب شوند و از سعادت به شقاوت انتقال کنند و با وجود تعظیم و تکریم مستحق اهانت و تذلیل گردند و اگر در ابدان متنعمین صلحا و انبیا واقع شود لازم آید که صلحا و انبیا و ائمه هر عصر کمتر از عصر سابق نباشد بلکه مساوی یا زاید و مع هذا کلهم متنعم و آسوده و هو خلاف الواقع و نیز تعلق روح به بدن هر چند مقارن تنعم آسودگی باشد از بعضی آلام خالی نمی باشد مثل جوع و وجع و مرض و امثال پس تعذیب مطیعین و انبیا و ائمه لازم آید که ظلم صریح است و هم چنین تعلق روح به بدن هر چند مقارن تالم باشد خالی از راحتی هم نمی باشد و لوفی بعض الاوقات پس تنعیم فراغنه و جباره لازم آید و نیز اگر ابدان غیر متناهی اند پس قدم نوع انسانی لازم آید بلکه در هر زمان نقصان ابدان انسانی از زمان سابقش محال باشد و اگر بحدی منتهی شوند لازم آید خلوص مکلف از مجازات در صورت انقطاعین و اگر گویند که عند انقطاع النوع امر مجازات منتقل به معاد شود و در آخرت جزا یابند گوئیم جزا اعمال سابقه بر اعمال بدن اخیر منتهی و منقطع بود جزا اعمال واقعه در بدن اخیر جزاء ابدی و دایم باشد اگر اول مقتضای عدل بود ثانی ظلم شد و اگر ثانی مقتضای عدل بود اول ناقص افتاد و هم چنین اگر گویند در ابتدای نوع تنعم و تالم اتفاقی بود نه به طریق جزا گوئیم پس در حق طبقه اولی نیز ظلم شد بدون تقصیر ایلام کردند بالجمله تناسخ را به طریق جزا قرار دادن صریح مخالف عقلیه و عرفیه است و در این مقام ابطال همین قسم از تناسخ مقصود است.

عقیده ششم آن که اموات را قبل از قیامت رجعت نیست در دنیا امامیه قاطبه بعضی فرق دیگر هم از روافض به رجعت بعضی اموات قایل اند و گویند که پیغمبر وصی سبطین و اعدا ایشان یعنی خلفا ثلاثه و معاویه و یزید و مروان و دیگر ائمه و قاتلان ائمه بعد از خروج مهدی هم زنده می شوند و قبل از حادثه دجال هر همه از این تقصیر داران را تعذیب واقع شود و

قصاص بگیرند باز بمیراند و در قیامت باز زنده نمایند و این عقیده صریح مخالف کتاب است که در آیات کثیره رجعت را باطل نموده من ذلک قوله تعالی (حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ارْجِعُونِ (۹۹) لَعَلِّي أَعْمَلُ صَالِحًا فِيمَا تَرَكْتُ كَلَّا إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَائِلُهَا وَمِنْ وَرَائِهِمْ بَرْزَخٌ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ (۱۰۰) (المؤمنون) و تمسک به این لفظ است که (وَمِنْ وَرَائِهِمْ بَرْزَخٌ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ) پس جای گفتن شیعه نیست که رجعت عمل صالح محال است و رجعت برای قصاص و اجراء حد و تعزیر محال نیست زیرا که آخر آیه منع رجعت مطلقاً می فرماید شریف مرتضی در مسایل ناصریه گفته است که در زمان مهدی ابوبکر و عمر را بر درختی صلب کنند بعضی گویند که آن درخت قبل از صلب تر تازه تر و تازه خواهد بود و بعد از صلب خشک خواهد شد پس به سبب این جمعی کثیر گمراه خواهند شد و خواهند گفت که بر این بیچاره ها ظلم واقع شد که این درخت سبز خشک گشت و بعضی گویند که آن درخت پیش از صلب خشک خواهد بود و بعد از صلب تر و تازه و سبز خواهد گشت و به این سبب هدایت خلقی بسیار خواهد شد و طرفه این است که در این دروغ هم باهم اختلاف کرده اند و جابر جعفری که از قدماء این فرقه است گوید که امیر المومنین رجوع خواهد کرد به دنیا و دابه الارض که در قرآن واقع است اشاره به اوست معاذ الله من سوء الادب و زیدیه قاطبه منکر رجعت اند و انکار شدید نموده اند و در کتب ایشان به روایات ایمه رد این عقیده بوجهی مستوفی مذکور است پس حاجت رد این خرافات اهل سنت نماند (وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِغَيْظِهِمْ لَمْ يَنَالُوا خَيْرًا وَكَفَى اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيزًا (۲۵) (الاحزاب) و قد قال الله تعالى (وَهُوَ الَّذِي أَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ (۶۶) (الحج)*) كَيْفَ تَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَكُنْتُمْ أََمْوَاتًا فَأَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ) ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ (۲۸) (البقره) و دلیل عقلی موافق اصول امامیه بر بطلان این عقیده آن که اگر پیش از انتضاء دنیا آنها را در مقام حد قصاص تعذیب واقع شود و باز در آخرت اعاده عذاب شود ظلم صریح لازم آید پس لابد در آخرت معذب نخواهند شد و ایشان را تخفیفی عظیم از عذاب مستمر و دایم و راحتی ابدی حاصل نخواهد شد و آن منافی شدت خیانت و عظم جرم است

قال الله تعالى (وَكَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ أَسْرَفَ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِآيَاتِ رَبِّهِ وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَدُّ وَأَبْقَى) (۱۲۷)

طه) و نیز اگر از تعذیب ایشان در دنیا فقط ایلام و ایذا ایشان مقصود است آن خود در عالم قبر نیز حاصل است فالاحیاء عبث و العبث قبیح یحب تنزیه الله عنه و اگر اظهار خیانت ایشان بر مردم است پس اولی و احق به این اظهار کسانی بودند که در زمان ایشان بودند و معتقد حقیقت خلافت ایشان و محمد و ناصر و معین ایشان پس در آن وقت حضرت امیر و سبطین را قدرت این انتقام بایستی داد تا بقیه امت در ضلالت نمی افتاد و از کرده ایشان بیزار می شدند این قدر تاخیر انتقام که اکثر امت گذشت و اصلاً بر بطلان فساد اعمال ایشان مطلع نشد خلاف حکمت و صلاح است و پس ترک اصلح لازم آمد و اگر کاش این همه در آخرت شود که اولین و آخرین جمع باشند و هر همه بر این جزا و قصاص مطلع شوند باز هم فی الجمله وجهی دارد در اکثر عمر امت نشد و در آخرت که مجمع عظیم است اینها را پاک و صاف کرده خواهند داشت اگر چندی از حضار آن وقت که دم آخرین دنیاست و بر خیانت و گناه ایشان مطلع شدند چه حاصل که مثل انقلابات دیگر این را هم خواهد فهمید و عبرت نخواهند گرفت و نیز اگر اینها در آن وقت زنده کنند کیست که ابوبکر را از عمر و عمر را از معاویه تفرقه نماید و امتیاز بدهد هر همه را همین احتمال خواهد بود که چندی را با این نام مسمی کرده مثل یزیدی و شمیری که در ایام عاشورا می سازند و می کشند توطیه بسته اند برای تشفی خاطر خود و اگر گفته امام مهدی و دیگر ایمه در این باب کافی باشد که فلانی ابوبکر است و فلانی عمر است پس چرا گفته ایشان در بطلان امر خلافت و غصب و ظلم ایشان مقبول نباشد که حاجت به احیاء اموات افتد و و نیز در این صورت پیغمبر و وصی ایمه زیاده بر مردم دیگر یک موت باید چشید و ظاهر است که برابر موت هیچ علمی نمی باشد ایلام دوستان خود برای فعل عبث حق تعالی کی روا می دارد و نیز چون اینها را زنده کنند بقراین در یابند که ما را برای تعذیب و حد و قصاص زنده کرده اند و ما بر باطل بودیم و ایمه بر حق ناچار از راه صدق و اخلاص توبه نصوح نمایند باز تعذیب ایشان چه قسم ممکن شود و نیز در این ذلیل

بودند که برای ایشان انتقام از دشمنان ایشان نه گرفت و این ها را قدرت نداد چون بعد از هزار و صد و چند سال امام مهدی پیدا شد فریاد او مقبول افتاد و انتقام گرفت و یافت بالجمله مفاسد این عقیده باطله زیاده از آن است که در تحریر کنجد و اول کسی که قول برجعت آورد عبدالله بن سبا بود اما در حق پیغمبر خاصه و جابر جعفری در اول مائه ثانیه برجعت حضرت امیر نیز قایل شد امام شافعی از سفیان بن عیینه روایت کند که ما روز در جابر جعفری در آمدیم از وی سخنان شنیدیم که ترسیدیم که مبادا سقف خانه بر ما افتد و امام ابوجنیفه گوید که ما رایت اکذب من جابر و لا اصدق من عطاء و چون نوبت بقرن ثالث رسیده اهل مائه ثالثه از روافض رجعت جمیع ایمه و اعدا ایشان نیز برای تسلی خاطر خود قرار دادند.

عقیده هفتم آن که حق تعالی هر کرا خواهد خواست از بندگان عاصی خود عذاب خواهد کرد پاس هیچ فرقه او را نخواهد بود قوله تعالی (يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَيَرْحَمُ مَنْ يَشَاءُ وَإِلَيْهِ تُقْلَبُونَ) (۲۱) (العنکبوت) و امامیه اعتقاد دارند که کسی از امامیه به هیچ گناه صغیره و کبیره معذب نخواهد شد نه در روز قیامت و نه در عالم قبر این عقیده اجماعی و مسلم الثبوت این فرقه است و لهذا در ترک واجبات و ارتکاب معاصی کمال جرات دارند و این عقیده را مدل کنند به آن که حب علی کافر است و در خلاص و نجات این فهمیده اند که حب خدا و پیغمبر هرگاه در خلاص و نجات کافی نباشد حب علی چرا کافی می خواهد بود حکایت کنند که شخصی از این فرقه در حمامی از حمامات کشمیر در آمد حمامی از او پرسید که آقا نام شما چیست گفت کلب علی حمامی گفت که غلام علی چرا نام نکردید که نوبت به کلب علی رسید گفت به این نیت که شاید سگ دروازه علی دانسته به بهشت در آرند حمامی گفت نخیر سگ خدا را در بهشت در آمدن نیست سگ علی را از کجا توقع دخول بهشت باید داشت حالا آن که این عقیده هم خلاف اصول ایشان است و هم خلاف روایات ایشان لیکن چون دستاویز اباحت و طلبی و بهانه ترک طاعت و تکلیف کشی است آن را تلقی بالقبول نموده اند و نفس

اماره ایشان در این جا بر علم و عقل غلبه کرده است امام مخالفت اصول پس از آن جهت که اگر امامی مرتکب معاصی کبیره شده باشد و حق تعالی او را عقاب نکند و ترک واجب بر ذمه او تعالی لازم آید زیرا که عقاب عاصی نزد ایشان بر خدا واجب است چنان چه گذشت و این عدل نام نهاده اند و اما مخالف روایات پس از آن جهت که از حضرت امیر و سجاد و ایمه دیگر گریه و زاری و پناه گرفتن از عذاب خدا و بحرمت رسول و قرآن و کعبه توسل جستن در ادعیه صحیحه ایشان مرویست و چون این بزرگواران به این مرتبه ترسان و هراسان بوده باشند کسی را چگونه به محبت ایشان مغرور بودن و بر آن تکیه کردن روا باشد و در اصل این عقیده ایشان مأخوذ از یهود است و (ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَنْ تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَعْدُودَاتٍ وَغَرَّهُمْ فِي دِينِهِمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ) (۲۴) فَكَيْفَ إِذَا جَمَعْنَاهُمْ لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيهِ وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ (۲۵) (آل عمران) و عمده متمسکات ایشان در این باب روایات چندی است که روسا ایشان برای فریفتن حمقا وضع و اختراع کرده اند از آن جمله روایت ابن بابویه قمی است و اکثر این جنس نقد قلب از کیسه همین بزرگ می بر آید روی فی علل الشرائع عن المفضل بن عمر و قال قلت لابی عبدالله بن صار علی قسم الجنه و النار قال لان حبه ایمان و بغضه کفر و انما خلقت الجنه لاهل الايمان و النار لاهل الکفر فهو قسیم النار و الجنه لا یدخل الجنه الا محبوه و لا یدخل النار الا مبغضوه و دلیل کذب این روایت آن است که حضرات ایمه مخالفت قرآن شریف نمی فرمایند و الا تکذیب خود و تکذیب آبا خود کرده باشند و در این روایت به چند وجه مخالفت قواعد مقررہ شریعت است اول آن که حب شخصی ایمان و بغض او کفر باشد لازم نمی آید که او قسیم جنت و قسم الجنه و النار نیستند دوم آن که حب علی تمام ایمان نیست و الا توحید و نبوت و ایمان به معاد و دیگر عقاید ضروریہ شیعه همه باطل شوند و دیگر ایمه را بد گفتن و ایذا دادن روا باشد معاذ الله من ذلک و چون تمام ایمان نشد جزئی از اجزا ایمان کفایت در دخول جنت نمی تواند کرد و این ظاهر است سوم آن که این کلمه یعنی لا یدخل النار الا مبغضوه صریح دلالت می کند بر آن که هیچ کافر مثل فرعون و هامان و

شداد و نمرود و عاد و ثمود در دوزخ نخواهد رفت زیرا که مبغض علی نبوده اند و هو باطل بالاجماع چهارم آن که اگر این همه مسلم داشتیم باز با مدعا مساسی ندارد زیرا که لا یدخل الجنة الا محبوه مقتضی این است که غیر از محبین علی در بهشت نروند نه آن که هر محب علی به بهشت رود و فرق در میان هر دو مضمون بر صبیان هم واضح است پنجم آنکه اگر از این همه در گذشتیم لازم می آید که جمیع فرق روافض مثل غلاه و کیسانیه و ناوسیه و افطحیه و قرامطه و باطنیه ناجی باشند و هو خلاف مذهب الامامیه چون این روایت بر مقصد نشست و به هدف نرسید شیخ ابن بابویه روایت دیگر کردند عن ابن عباس قال قال رسول الله صلی الله علیه وسلم (جاءنی جبرئیل و هو مستبشر فقال یا محمد ان الله الا علی یقرئک السلام و قال محمد نبی و رحمتی و علی حجتی لا اعدب من والاه و ان عصانی و لا ارحم من عاداه و ان اطاعنی) دلیل کذب این روایت آنکه در این جا معنی نبوت در حقیقت حضرت علی ثابت شد زیرا که حبط طاعت خاصه منکر انبیاست و تفضیل حضرت علی بر پیغمبر لازم آمد زیرا که مرتبه حجت بودن او را ثابت نیست زیرا که منکر او نیز از جمله عاصیان است و مقر او نیز از جمله مطیعان و عاصی را بحب علی از عاصیان خوفی نیست و مطیع را با بغض علی از طاعت منفعتی نه و نیز ملعوم شد که نماز و روزه و طاعت بندگی همه منسوخ و باطل است و حرمت معاصی و کبایر به دستور هبا منثورا غیر از حب علی و بغض او مدار جزا نیک و بد نماند لازم آمد که قرآن مجید برای ضلالت خلق نازل شده بود و اصلا حرف هدایت در آن نبود در تمام قرآن سخنی که بکار است یعنی حب علی و بغض علی مذکور نیست و اگر مذکور باشد به نوعی که در فهم هر کس از مکلفین در آید درالبته موجود نیست و تکلیف معما فهمیدن را هر کس متحمل نمی شود پس تمام قرآن به چیزی دعوت می کنند که اصلا در آخرت بکار آید از آن بوده نداده اند معاذ الله من ذلک کله و نیز مثل این که کلام اغوا و دلیر کردن است و امداد است نفس شیطان را ممکن نیست که انبیا و اوصیا که برای سد مداخل نفس و شیطان مبعوث شده اند این قسم کلام فرمایند و چون حالت این روایات معلوم شد حالا روایت دیگر در این

باب از کتب معتبره ایشان باید شنید و تناقضی و تعارضی که با هم دارند توان فهمید من ذلک ما روی سیدهم و سندهم حسن ابن کبش عن ابی ذر قال نظر النبی صلی الله علیه وسلم الی علی ابن ابی طالب فقال هذا خیر الاولین و خیر الاخرین من اهل السموات و اهل الارضین هذا سید الصدیق هذا سید الوصیین و امام المتقین و قائد الغر المحجلین اذا کان یوم القیمه کان ناقصه کمن فوق الجنة قد اضاءت عرشه القیمه من ضوها علی راسه تاج مرصع من الزبرجد و الیاقوت فیقول الملائکه هذا ملک مقرب و یقول النبیین هذا نبی مرسل فینادی المنادی من تحت بطنان العرش هذا الصدیق الاکبر هذا وصی حبیب الله علی ابن ابی طالب فیکف علی متن جهنم فیخرج منها من یحب و یدخل فیها من یرغض و یتی ابواب الجنة فیدخل فیها من یشا بغير حساب و این روایت صریح ناس است بر آن که بعضی عصاه از محبان امیر رضی الله عنه در نار داخل خواهند شد و ایشان را امیر خواهد بر آورد و بعد از عذاب درجنت داخل خواهد فرمود پس این جماعه اگر از محبان او نبودند پس در بهشت چرا ایشان را داخل فرمود و اگر از محبان او بودند چرا در دوزخ در آمده بودند و من ذلک ما روی ابن بابویه القمی عن جابر ابن عبدالله رضی الله عنه قال انه رسول الله صلی الله علیه وسلم قال ان عبدا مکث فی النار سبعین خریفا کل خریف سبعون سنه قال ثم انه سال تعالی به حق محمد و آله ان یرحمه فاخرجه من النار و غفر له پس این شخص اگر محب امیر بود چرا در دوزخ این مدت دراز معذب شد و اگر مبغض بود چرا باز در بهشت در آمد و مغفور شد جواب این روایات از طرف شیعه همان است که بارها گذشت و دروغگو را حافظه نمی باشد و ظاهر است که محبت حضرت امیر رضی الله عنه هرگز فایده نمی کند کسی را که مخالفت با عقیده آن جناب داشته باشد و طریقه آن جناب را ترک داده به شیاطین ضلال و کذابان و وضاعان اقتدا نموده باشند و کسی که منکر ولایت سبطین و بتول و دیگر ایمه باشد و محبت امیر داشته باشد بر این تقدیر لازم می آید که بهشتی باشد و اصلا عذاب دوزخ نچشد حال آن که این معلم که او نیز نزد ایشان ملقب به مفید است در کتاب المعراج خود روایه نموده است که ان الله تعالی قال

یا محمد لوان عبدا عبدنی حتی یصیر کالشن البالی اتانی جاحدا لولایه محمد و علی و فاطمه و الحسن و الحسین ما اسکنته جنتی پس کسانیه با وصف جحود ولایت سبطین و غلاه با وجود مخالفت عقیده امیر باید ناجی و بهشتی باشند و اگر امامیه گویند که در این ولایت جحود ولایت هر پنج مذکور است که از آن جمله ولایت حضرت امیر هم هست پس شاید عدم قبول عبادات آن شخص به همین جهت باشد که جحود ولایت امیر رضی الله عنه می کرد گوئیم در این صورت جحود ولایت محمد صلی الله علیه وسلم هم که مستلزم کفر است بالاجماع کافی باشد در حبط اعمال بی آنکه جحود ولایت علی رضی الله عنه را مدخلی باشد پس از این جا معلوم شد در حبط اعمال بی آنکه جحود ولایت هر یک از افرادی منظور است و به یثیت المدعا و چون این کلام منجر شد بذکر احوال فرق شیعه غیر از اثنا عشریه ناجی صرف اند این است مشهور میان این ها و ابن مطهر حلی در شرح تجرید خود گوید که در این فرق علماء ما را اختلاف آمده در بهشت خواهند در آمد و ابن نوبخت و دیگر علماء ما گویند که از دوزخ بر آمده در بهشت خواهند بر آمد به سبب عدم کفر و به بهشت نخواهند رفت به سبب عدم ایمان صحیح که مقتضی استحقاق ثواب جنت باشد بلکه در اعراف خواهند بود و صاحب تقویم که از اجل علماء امامیه است گفته است که محض شیعه بر هفتاد و دو فرقه متفرق شده اند و ناجی از جمله آنها اثنا عشریه اند و باقی فرقه شیعه و چندی در دوزخ معذب خواهند شد و باز به بهشت خواهند رفت بالجمله تعذیب دایمی یا تعذیب منقطع در حق محبان حضرت امیر رضی الله عنه بالجزم ثابت می کنند و نیز صاحب تقویم گفته که و اما سائر الفرق الاسلامیه فکلهم مخلدون فی النار پس از این جا معلوم شد که اهل سنت نیز نزد ایشان مخلد در نارند حال آن که محبت حضرت امیر دارند و ان را جز ایمان می انگارند پس قاعده محبت حضرت امیر رضی الله عنه طردا و عکسا منتقض شد و حالا این مذاهب را در گوشه خاطر نگاه باید داشت و گوشش را حواله شنیدن این روایات باید کرد روی ان بابویه عن ابن عباس رضی الله عنه عن النبی صلی الله علیه و سلم انه قال و الذی بعثنی لایعذب بالنار موحدا ابدا و

روی الطبرسی فی الاحتجاج عن الحسن بن علی رضی اله عنه انه قال من اخذ بما علیه اهل القبله الذی لیس فیہ اختلاف و رد علم ما اختلف الی الله سلم و نجی من النار و دخل الجنه و روی الکنی به اسناد صحیح عن زراره قال قلت لابی عبدالله اصلحک الله ارایت من صام و صلی حج و اجتنب المحارم و حسن روعه ممن لایعرف و لاینصب قال ان الله یدخله الجنه برحمه پس این اخبار ثلثه صریح دلالت بر نجات اهل سنت می کنند اگر چه معرفت امامت ایمه نداشته باشند چه جای آنکه آنها را مستحق امامت دانند و پیشوا دین انگارند و محبت مفرطه به هم رسانند و نیز این اخبار مبطل قول جمهور و قول تقویم اند کما لا یخفی علی من له ادنی فهم و کلام ابن نوبخت منجم که در اصل مجوسی بود و هنوز هم به قواعد اسلام اطلاع دارند صریح باطل و بی اصل است زیرا که اعراف دار الخلد نیست در این جا مدتی بیش نخواهد ماند و اصحاب اعراف آخر در بهشت خواهند در آمد کما هو الاصح عند المسلمین.

باب نهم

در احکام فقهیه که شیعه در آن خلاف ثقلین کرده اند و مضمون (أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ) (الشوری) برایشان صادق آمده اما غلاه کیسانیه پس احکام مدون و مبوب و مفصل یافت نمی شود زیرا که علما و کتب ایشان مفقود اند لیکن این قدر بیقین ثابت است که مختار ثقفی چیزها بسایر از اطراف خود در شریعت قرار داده بود و دعوی می کرد که بر من جبرئیل نازل می شود و وحی آرد از همین جا فقهیات آنها را قیاس باید کرد

بیت:

قیاس کن ز گلستان من بهار مرا

و اما زیدیه پس مجتهدین ایشان احکام بسیار خلاف شریعت احداث کرده اند و در بلاد کثیره از یمن کتب و علماء این ها یافته می شود و کتاب الاحکام ایشان مشهور ترین کتاب است و اسماعلیه در اکثر مسایل موافق امامیه اند قبل از خروج عبیدیان بعد از خروج ایشان احکام دیگر را اختراع کردند چنان چه بغض مسایل ایشان گذشت و قرامطه و باطنیه از سر بطان شرایع و احکام قصد کرده اند و ترک عمل ظاهر شعار خود ساخته اند پس این ها در حقیقت اعدا اصل فقه و شریعت اند بالفعل در این زمانه غیر از اثنا عشریه فرقه صاحب تدوین احکام در این بلاد ما نیست لابد نظر تعمق در کتب فقهیه ایشان نمائیم و مخالفت اسلوب ایشان را با اسلوب شرع واضح گردانیم تا عاقل به کذب و افترا و اختراع و ابتداع ایشان پی برد هر چند اهل سنت هم در مسایل فقهیه با هم مختلف شده اند لیکن هر یک متمسک به قرآن و احادیث و آثار است طرق متنوعه در فهم معانی و علل شرایع موجب اختلاف این ها گردیده

به خلاف این گروه که اصلاً شرایع مختصه ایشان با اسلوب قرآن و احادیث هیچ ربط نیست گویا شریعت یهودیه یا نصرانیه است یا بیدانه و شاستر هنود است یا دساتیر صابئین است.

و چون این مبحث بغایت تطویل می خواهد ناچار نمونه خرواری و اندکی از بسیاری در این جا ذکر نمائیم که العاقل تکفیه الاشاره.

اول احکام ایشان حکم است به تکفیر صحابه و خلفا و چندی از امهات المومنین که احب ازواج بسوی پیغمبر بودند و بالاجماع و مخالفت این حکم بما انزل الله ظاهر و روشن است.

دوم تفضیل لعن عمر رضی الله عنه بر ذکرالله در هیچ شریعت و دین ابلیس که اصل الاصول ضلال و گمراهی است طاعت نشمرده اند چه جای آن که ازافضل طاعات از حج دانند و در قرآن مجید صریح وارد است (اِثْلُ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ) وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ (۴۵) (والعنکبوت)

سوم آن که لعن اعظم مهاجرین و انصار و خلفا ثلاثه و اکثر عشره مبشره مثل طلحه و زبیر و غیرهما و عایشه و حفصه را بعد از نماز پنج گانه واجب دانند و این نیز مخالف اسلوب جمیع شرایع و ادیان است زیرا که جمع انبیا و مرسلین را دشمنان بوده اند مثل فرعون که سالهای سال بنی اسرائیل را انواع ایذا و رنج رسانیده قوله تعالی (وَإِذْ أَنْجَيْنَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ يُقْتُلُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَلِكُمْ بَلَاءٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ) (۱۴۱) (الاعراف) و در هیچ ملت و مشرب لعن یکی را از اعدا انبیا و رسل فرض نه ساخته و عقیب الصلوه به آن اشتغال نفرموده بلکه مندوب و مستحب هم نگردانید بر آن ثواب و اجر وعده نه کرده.

چهارم احداث عید غدیر است یعنی هژدهم ذی الحجه و این عید را تفضیل دادن بر عید الفطر و عید الاضحی وبعید اکبر مسمی کردن که صریح مخالف شریعت است.

پنجم احداث عید بابا شجاع الدین که نزد ایشان لقب ابولؤلؤ مجوسی قاتل عمر است یعنی روز نهم از ربیع الاول بزعم ایشان روی علی بن مظاهر الواسطی عن احمد بن اسحاق انه قال هذا اليوم يوم العيد الاکبر و يوم المفاخره و يوم التبجیل يوم الزکوه العظمی و يوم البرکه و يوم التسلیه و ابن احمد بن اسحاق اول کسی است که در اسلام احداث این عید نموده و من بعد اوتابع او شدند و بعد از زمانی تعید به این عید را نسبت بایمه شروع کردند حال آن که در اصل این عید هم عید مجوسیان است باستماع خبر قتل امیر المومنین عمر بن الخطاب رضی الله عنه بدست مجوسی کمال فرحت و شادمانی کردند و او را روز انتقام و روز مفاخرت و روز تسلیه نامیدند زیرا که از دست حضرت عمر رضی الله عنه بر ایشان و بر دین ایشان و بر دو دولت ایشان آن چه گذشته بود پیداست و لهذا در این روز این عید را قرار داده اند که خبر قتل بر ایشان در این روز منقح شده بود و الا قتل حضرت عمر رضی الله عنه بیست و هشتم ذی الحجه است بلا اختلاف و دفن ایشان غره محرم پس اگر ایمه این عید را می کردند روز را چرا تبدیل می نمودند و خود شیعه هم به این معترف اند که این عید در زمان ایمه نبود احداث همین احمد بن اسحاق است.

ششم تعظیم روز نوروز که از اعیاد مجوس است قال ابن فهم فی المذهب انه اعظم الايام واین تعظم محض ابتغاء رسوم جاهلیه است و در اسلام و از امیر المومنین صحیح شده که نزد ایشان کسی روز نوروز حلوا و فالوده آورده بود و از وی پرسیدند که چرا آوردی او گفت الیوم یوم النیروز فرمودند که نیرزنا کل یوم و مهرجونا کل یوم واین اشاره به دقیقه است یعنی خوبی روز نوروز از همین است که آفتاب از معدل النهار به حرکت خاصه خود بر سکان عروض شمالیه متوجه نمی شود و نزدیک می آید و به این سبب در ابدان و اجسام حرارتی پیدا می

شود و نامیه ثوران می کنند و نفس نباتی را تازگی بهم می رسد و این معنی در طلوع هر روز زیاده تر متحقق است زیرا که آفتاب بحرکت اولی اسرع و اظهر حرکات است از دائره الافق گذشته بر مردم آن افق نور افشانی می کند و قوت بصیرا جلا می دهد و روح را منتعش می سازد و ارتفاقات خاصه انسانی از زراعت و تجارت و صناعت و حرفه به سبب ان بهتر و بیشتر واقع می شوند و صورت حیوه بعد الموت نمودار می گردد قوله تعالی (وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِبَاسًا وَالنَّوْمَ سُبَاتًا وَجَعَلَ النَّهَارَ نُشُورًا) (۴۷) (الفرقان) و قوله تعالی (وَجَعَلْنَا نَوْمَكُمْ سُبَاتًا) (۹) (وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ لِبَاسًا) (۱۰) وَجَعَلْنَا النَّهَارَ مَعَاشًا (۱۱) (النبا) پس این وقت احق و اولی است بعید گرفتن بلکه اگر عاقل تامل کند می تواند دریافت که در مدت یک دوره شبانروزی هر چهار فصل متحقق می کرد پس از وقت صبح تا نیم روز فصل ربیع است که سبزه تر و تازه و گلها شگفت و مزاج حیوانات نشاط دارد و هر گاه آفتاب بر دایره نصف النهار رسید در حکم ان شد که به حرکت خاصه براس السرطان رسیده باشد و تابستان شروع گشت پرمردگی و غلبه تشنگی و بیس و خشکی در اجسام پدید آمد و چون به غروب نزدیک شد حکم میزان گرفت و خریف آمد و چون نیم شد و از انحطاط به ارتفاع انتقال نمود گویا براس الجدی رسید و حکم زمستان پیدا کرد و شبنم باریدن گرفت بر مثال برف.

هفتم تجویز سجود برای سلاطین ظلمه که آخون باقر مجلسی و دیگر علماء ایشان نموده اند که صریح مخالف قواعد کلیات شریعت است قوله تعالی (وَمِنْ آيَاتِهِ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ لَا تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ) (۳۷) (فصلت) و قوله تعالی (لَا يَسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي يُخْرِجُ الْخَبَاءَ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ) (۲۵) (النمل) و دیگر آیات بسیار دلالت بر انحصار سجده می کنند در حق خالق توانا که دانای پنهان و آشکار است خصوصا در شریعت مصطفوی و تمسک به سجده ملائکه برای آدم علیه السلام در این مقام نهایت بیجاست که احکام آدمی را بر احکام ملائکه قیاس نتوان کرد و هم

چنین تمسک سجود اخوه یوسف علیه السلام برای یوسف علیه السلام که اول سجود مصطلح نبود دوم تمسک به شرایع من قبلنا وقتی درست می شود که در شریعت ما نسخ آن نیامده باشد و این حکم بلا شبهه در شریعت ما منسوخ است و الا حق و اولی به این تعظیم حضرت پیغمبر صلی الله علیه وسلم و حضرت امیر و سبطین علیهم السلام و دیگر ائمه علیهم السلام می شدند نه شاه عباس و شاه طهماسب.

حالا در مسایل فقهیه شروع می رود از آن جمله است حکم به طهارت آب که باو استنجا کرده باشند و هنوز محل استنجا پاک نشده باشد و اجزا نجاست در آب مختلط شده منتشر گشته و حتی موجب زیادت وزن آب گردیده باشد و این حکم صریح مخالفت قواعد شریعت است قوله تعالی (الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ فَالَّذِينَ آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنْزِلَ مَعَهُ أُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ) (۱۵۷) (الاعراف) و مخالفت روایات ائمه کما رواه صاحب قرب الاسناد عن علی بن جعفر علیهم السلام و کما رواه ابو جعفر الطوسی عن عبدالله بن سنان و ابی بصیر کلاهما عن ابی عبدالله علیه السلام و کما روی فی کتاب المسائل ایضا عن علی ابن جعفر انه قال سالت اخي موسى بن جعفر عليه السلام عن جره فيها الف رطل من ما وقع فيه اوقيه بول هل يصح شربه او الوضوء منه قال لا النجس لا يجوز استعماله و طرفه آن است که مذهب اهل اثنا عشریه همین است که چون آب از قدر کر کمتر باشد بوقوع نجاست متنجس می شود لیکن معلوم می شود لیکن معلوم نیست که در آب استنجا به سبب زیارت مقعد که معدن النجاسات است و چه خوبی و پاکیزگی بهم رسیده که هرگز بوقوع آن آب چیزی متنجس نمی شود و ازاین مسئله و مسائل دیگر که عنقریب می آیند صریح واضح می گردد که گواه آدم نزد ایشان حکم که گاو دارد نزد هندوان باز هم شکر خدا است که (الاسلام یعلو و لایعلی علیه) از آدم تا گاو

فرق بسیار است و اگر کسی از اثنا عشریه منکر این مسئله شود اینک منتهی ابن حلی حاضر طهارت آب استنجا و جواز استعمال او را بار دیگر از اجماعیات فرقیه نوشته است.

و از آن جمله است طهارت خمر نص علیه ابن بابویه و الجعفی و ابن عقیل و این حکم صریح خلاف آیت است (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ) (۹۰) (المائدہ) و رجس در لغت اشد نجاست را گویند چنان چه در حق خنزیر فرمودند فانه رجس و نیز خلاف روایت ائمه است که در کتب اهل شیعه موجود است کما رواه صاحب قرب الاسناد و صاحب کتاب المسایل و روی ابو جعفر الطوسی عن ابی عبدالله علیه السلام انه قال لا تصل فی الثواب قد اصابه الخمر.

و از آن جمله است حکم به طهارت مزی و آن مخالفت حدیث صحیح متفق علیه است روی الراوندی عن موسی بن جعفر عن آبائه علیه السلام عن علی انه قال سالت النبی صلی الله علیه وسلم عن المذی فقال (یغسل طرف ذکره) و ابو جعفر طوسی نیز روایات صریحه در نجاست مزی آورده لیکن فتوی و عمل بر آن ندارد.

از آن جمله است حکم بعدم انتقاض وضو به خروج مزی حالا آن که از ائمه خلاف آن روایت کنند روی الطوسی عن یعقوب بن یقطین عن ابی الحسن انه قال المذی منه الوضوء و روی الراوندی عن علی قال قلت لابی ذرسل النبی صلی الله علیه وسلم عن المذی فسال فقال يتواضأ وضوءه للصلوه.

و از آن جمله آن است که حکم کنند به طهارت ودی و آن بول غلیظ است بلاشبهه و بول نجس است به اجماع شرایع ثلاثه بلکه دیگر ادیان باطله نیز.

و از آن جمله است حکم به آن که آمدن ودی شکننده وضو نیست حالا آن که مخالف روایت ائمه است روی الراوند عن علی مرفوعا الودی فیہ الوضوء و روی غیره عن ابن عبدالله مثل ذلک.

و از آن جمله آن است که بعد از بول اگر قضیب را سه بار افشانند آن چه بعد از این سه بار بر آید پاک است و ناقض وضو هم نیست و این حکم صریح مخالف شرع است که خارج از سبیلین نجس است و ناقض وضو است و افشاندن سابق را در طهارت لاحق و عدم انتقاض وضو چه دخل و کدام تاثیر و این شبیه است به مذهب صابئین که در دساتیر ایشان موجود است که اگر شخصی وضو کرده برای نماز تحریمه بست در اثناء نماز هر حدثی که برآید موجب خلل در نماز نمی شود و این قسم مسایل بعینها همان حکایت است که شخصی برای ملاقات شخصی دیگر زیب و زینت و لباس و فرش درست کرد و مدتی انتظار کشید چون آن شخصی آمد برهنه محض شد و فرش برداشت و گفت که آخر این همه برای ملاقات او کرده بودم که در اثنای ملاقات برهنه شدم و بر زمین نشستم نیز مخالف روایات ائمه است روی ابن عیسی عن ابی جعفر انه کتب الیه هل یجب الوضوء اذا خرج من الذکر شیء بعد الاستبراء قال نعم.

و از آن جمله آن است که پیخال مرغ خانگی و خروس ماکیان پاک است حال آن که بنصوص ائمه نجاست او ثابت شده در کتب معتبره ایشان روی محمد بن الحسن الطوسی عن فارس انه کتب رجل الی صاحب العسکر یساله عن ذرق الدجاج یجوز الصلوه فیہ فکتب لا و نیز مخالف قاعده کلیه خود ایشان است که ان ذرق الحلال من الحيوان نجس نص علیه ابن المطهر فی المنتهی پس در ماکیان و خروس چه خوبی حادث شد که پیخال آنها پاک گردیده و فرض نزد ایشان شستن تمام چهره نیست حالا آن که نص قرآنی صریح بر شستن تمام چهره دلالت می کند قوله تعالی (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى

الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلُكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَى أَوْ عَلَى سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُم مِّنَ الْغَائِطِ أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِنْهُ مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ وَلَكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهَّرَكُمْ وَلِيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ (٦) (المائدة) و ایشان مقدر کرده اند حد فرض را به آن چه در میان نر انگشت و انگشت میانه در آید وقتی که از بالای پیشانی به پائین کشند و این تقدیر را در شرع هیچ اصل نیست و نه از ائمه روایت آمده و امیر المومنین و در وقتی که در رجه کوفه حکایت وضو پیغمبر صلی الله علیه وسلم فرمود تمام چهره را شست و هزاران هزار خلق دیدند و روایت کردند و دلیل بر بطلان این تقدیر آن است که اگر ابهام و وسطی را منبسط و ممتد از بالا به پائین بکشیم چون متصل ذقن رسد لابد از هر دو طرف بعضی از گلو را نیز احاطه خواهد کرد پس شستن آن مقدار از کلونیز فرض خواهد شد حالا آن که گلو را کسی در چهره داخل نمی شمارد و اگر هر دو انگشت را مجازی جبهه منبسط نمائیم و آهسته و آهسته قبض کنیم پس حد قبض چیست و هیچ معلوم نشد و تقدیرات شرعیه برای اعلام مکلفین اند نه برای تجهیل.

و نیز گویند که وضو همراه غسل جنابت حرام است و این حکم صریح مخالفت سنت پیغمبر است که همیشه در غسل جنابت اول وضوء می فرمود بعد از آن آب بر بدن بریخت چنان چه بتواتر ثابت است و نیز مخالف روایات ائمه روی الکینی عن محمد بن میسر عن ابی عبدالله و الحسن بن سعد عن الحضرمی عن ابی جعفر انهما قالا يتوضا ثم تغتسل حين سئلا عن کیفیت غسل جنابه و نیز غسل نوروز را سنت گویند قال ابن فهد انه سئله و این حکم محض اختراع و ابتداع در دین زیرا که در کتب ایشان نیز کسی از پیغمبر صلی الله علیه وسلم و امیر و دیگر ائمه نقل نه کرده که روز نوروز غسل کرده باشند و عرب هرگز روز نوروز را نمی دانستند و این روز از اعیاد خاصه مجوس است و نیز تیمم را یک ضربه مقرر کرده اند و روایات ائمه خلاف این ناطق است روی العلاء عن محمد بن مسلم عن احدهما قال سألته عن التيمم فقال مرتين مره للوجه و مره لليدین و روی لیث المرادی عن ابی عبدالله نحوه و

اسماعیل ابن حمام الکندی عن الرضا نحوه و مسح جبهه در تیمم افزوده اند حال آن که در شرع هیچ اصل ندارد.

و نیز گویند که اگر موزه و قلنسوه و ازار بند و جوراب و کمر بند و عمامه هر چه بر بدن مصلی باشد از آن چه در تنهائی او جایز نبود اگر آلوده بنجاست گردد خواه خفیفه خواه غلیظه مثل براز آدمی نماز جایز است و هیچ خلل نیست و این حکم صریح خلاف حکم قرآنی است قوله تعالی (وَتَيَابُكَ فَطَهِّرْ) (۴) (المدثر) و بلا شبهه چیزها را در عرف شرع ثياب گویند لهذا قسمی که بلفظ ثياب منعقد شود نفیا و اثباتا این چیزها در او داخل می گردند.

و نیز گویند که اگر ثياب بدن مصلی مثل ازار و کمرته و پای جامه بخون زخم قروح ملطخ باشد نماز جایز است حالا آن که خون وریم خواه از زخم خود باشد و خواه از زخم دیگری بلا شبهه نجاست است.

چیزی را که اذن به آن نیامده حالت سواری و سفر البته از این مستثنی است بر روایات پیغمبر صلی الله علیه وسلم و ائمه و بدون این عذر هرگز ثابت نیست قال الله تعالی (وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِي وَلَآتِمَّ نِعْمَتِي عَلَيْكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ) (البقره) (۱۵۰) هر چه شارع از این عموم استثنا فرماید علی الراس و العین دیگری را چه میرسد که به عقل خود استثنا نماید و در این مسئله مقدار که شیخ ایشان است در کنز العرفان فی احکام القرآن راه انصاف پیموده و به مخالفت این حکم با حکم قرآن اعتراف نموده.

و نیز گویند که اگر مصلی برای نماز در مکانی ایستاده شود که نجاست خشک انسان دران مفروش باشد لیکن به بدن و جامه او نچسپد نماز جایز است حالا آن که طهارت مکان نماز از مقرارت و مسلمات شرایع است.

و نیز گویند که اگر کسی هر دو پای خود را تا هر دو زانو و هر دو دست خود را تا مرفقین در بیت الخلا که پر از غدره انسان و بول اوست غوطه دهد باز جرم او را ازاله نماید بی آن که به آب شست و شوی کند نماز او جایز است و هم چنین اگر جمیع بدن خود را در بئر بالوعه که پر از غدره و بول باشد غوطه دهد و جرم نجاست بر بدنش نباشد بی شست و شو نماز او جایز است و ظاهر است که تطهیر بدن بدون غسل او نمی شود و بزوال جرم زوال اثر متحقق نمی گردد و حق تعالی خاص آب را برای این کار آفریده قوله تعالی (إِذْ يُغَشِّيكُمُ النُّعَاسَ أَمَنَةً مِنْهُ وَيُنَزِّلُ عَلَيْكُم مِّنَ السَّمَاءِ مَاءً لِّيُطَهِّرَكُم بِهِ وَيُذْهِبَ عَنْكُم رِجْزَ الشَّيْطَانِ وَلِيَرْبِطَ عَلَى قُلُوبِكُمْ وَيُثَبِّتَ بِهِ الْأَقْدَامَ) (۱۱) (الانفال) و قوله تعالی (وَهُوَ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً طَهُورًا) (۴۸) (الفرقان).

و نیز گویند که اگر مصلی بعد از فراغ نماز در جامهای خود گه خشک انسانی و سگ و گربه و منی و خون دریافت کند نماز او جایز است کما ذکره الطوسی فی التهذیب و غیره و ظاهر است که طهارت ثوب از شرایط و ضروریات نماز است در شرع.

و نیز گویند که اگر شخصی از تمام بدن برهنه باشد و قدری گل بر ذکر و خصیتین خود چسبانیده بی ضرورت نماز بخواند نماز او جایز است و ظاهر است که در شرع ستر عورت در جمیع حالات خصوصاً در حالت صلوه و مناجاه به چه مرتبه موکد فرموده اند و لهذا جماعه از متأخرین امامیه بر این شناعة متنبه شده قول جمهور خود را ترک کرده اند و بر بطلان آن به آثار مرویه از ایمه اهل بیت استدلال نموده.

و نیز گویند که اگر کسی ریش و بروت و بدن جامه خود را به پیخال ماکیان و خروس ملطخ کرده باشد یا بر ریش و بروت و چهره و رخساره او قطرات بول خودش رسیده باشند

بعد از آنکه قضیب خود را سه بار افشانده باشد یا مذی بسیار برین مواضع مالیده باشد نماز همه این اشخاص بی شست و شو درست است.

و نیز گویند که در نماز رفتن و مشی کردن برای برداشتن خمیر خود که اورا سگ و یا گربه می خواهد بخورد باز آن خمیر را برداشته و در جای نهادن که دهن گربه و سگ به آن جا نرسد اگر چه موضع نماز مسافه ده ذراع شرعی داشته باشد جایز است حال آن که فعل کثیر خاصه چون تعلق به نماز نداشته باشد باجماع روایات شرعیه مبطل نماز است قوله تعالی (حَافِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَى وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ) (۲۳۸) فَإِنْ خِفْتُمْ فَرِجَالًا أَوْ رُكْبَانًا فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ كَمَا عَلَّمَكُم مَّا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ (۲۳۹) (البقره)

و نیز گویند که به سبب خواندن بعضی سور از قرآن مثل حم تنزیل المسجده و سه سوره دیگر نماز فاسد می شود حالا آن که آیت (إِنَّ رَبَّكَ يَعْلَمُ أَنَّكَ تَقُومُ أَدْنَىٰ مِنْ ثُلُثِي اللَّيْلِ وَنِصْفَهُ وَثُلُثَهُ وَطَائِفَةٌ مِنَ الَّذِينَ مَعَكَ وَاللَّهُ يُقَدِّرُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ عَلِمَ أَنْ لَنْ تُحْصَوْهُ فَتَابَ عَلَيْكُمْ فَاقْرَءُوا مَا تَيَسَّرَ مِنَ الْقُرْآنِ عَلِمَ أَنْ سَيَكُونُ مِنْكُمْ مَرْضَىٰ وَآخَرُونَ يَضْرِبُونَ فِي الْأَرْضِ يَبْتَغُونَ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ وَآخَرُونَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَاقْرَءُوا مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَقَرِّضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا وَمَا تُقَدِّمُوا لِأَنفُسِكُمْ مِنْ خَيْرٍ تَجِدُوهُ عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ وَأَعْظَمَ أَجْرًا وَاسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ) (۲۰) (المزمل) ناطق به عموم است و خود این فرقه از ائمه روایات دارند که نماز به هر سوره قرآن جایز است و طرفه این است که حکم می کنند به جواز نماز به قرات آن چه مصلی می داند که از قرآن منزل نیست بلکه محرف عثمان و یاران اوست مثل (وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَقَصَتْ غَزْلَهَا مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ أَنْكَاثًا تَتَخَذُونَ آيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ أَنْ تَكُونَ أُمَّةٌ هِيَ أَرْبَىٰ مِنْ أُمَّةٍ إِنَّمَا يَبْلُوكُمُ اللَّهُ بِهِ وَلَكِنَّكُمْ لَكُم بِيَوْمِ الْقِيَامَةِ مَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ) (۹۲) (النحل) و نیز تجویز کنند بعضی از ایشان اكل شرب را در عین نماز چنان چه فقیه معتبر ایشان ابوالقاسم نجم الدین در شرایع الاحکام بدان تصریح نموده حالا آن که در اخبار متفق علیها منع از اكل و شرب در نماز مرویست و این قدر خود اجماعی

این فرقه است که آب خوردن در نماز وتر کسی را که اراده صوم دارد و در صبح آن شب و در عین نماز و تر تشنگی بهم رسد جایز است.

و نیز گویند که اگر مصلی در عین نماز زنی خوش رو را در بر کشد و او را نعوظ پیدا شود و سر ذکر خود را در محاذی سوراخ آن زن بدارد و مذی بسیار سیلان نماید ولو الى الساق نماز او جایز است کذا ذکره الطوسی ابو جعفر و غیره من مجتهدیم و این مقدمه ایست که صریح مخالف مقاصد شرع است و بالبداهه منافی حاله مناجات.

و نیز گفته اند که اگر مصلی در عین نماز بخایه و ذکر خود بازی کند بحدیکه نعوظ پیدا شود و سیلان مذی متحقق گردد و در نماز هیچ خلل نمی شود.

و بعضی از ایشان جایز داشته اند نماز رابسوی قبور ائمه به نیت مزید ثواب و قربه حال آن که پیغمبر صلی الله علیه و سلم فرموده است (لعن الله اليهود و النصارى اتخذوا و قبور انبياءهم مساجد).

و نیز تجویز کنند جمع در میان ظهر و عصر هم چنین در میان مغرب و عشا بغیر عذر و بغیر سفر که خلاف نص فرقانی است (حَافِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَى وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ) (البقره) (۲۳۸) (فَإِذَا قُضِيَتْ الصَّلَاةُ فَادْكُرُوا اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِكُمْ فَإِذَا اطْمَأْنَنْتُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْقُوتًا) (۱۰۳) (النساء).

و نیز نزد ایشان مستحب است ادای هر چهار نماز را متصل بهم یعنی ظهر و عصر و مغرب و عشا برای انتظار خروج امام مهدی.

و نیز حکم می کنند با تمام صلوه در سفر و تجارت نه صوم حالا آن که در صلوه و صوم در شرع فرقی نیست و قد نص علی الفرق ابن ادریس و ابن المعلم و الطوسی و غیرهم حالا آن که از ائمه نیز روایات عدم فرق در کتب صحیحه ایشان موجود است روی معاویه ابن وهب عن ابی عبدالله انه قال و اذا قصرت افطرت و اذا افطرات قصرت.

و نیز گویند که کسی که سفر او اکثر از اقامت او باشد مثل مکاری و ملاح و تاجری که به تلاش بین بازار می گردد نماز ها روز را قصر کند و نماز های شب را تمام نماید اگر چه به قدر پنج روز در اثنا سفر اقامت هم کند نص علیه القاضی ابن زهره و ابن سراج و ابو جعفر الطوسی فی النهایه و المبسوط حال آن که روایات ائمه نزد ایشان به خلاف این حکم رسیده و در لیل و نهار نکرده و روی محمد بن بابویه فی الصحیح عن احدها انه قال المکاری و الملاح اذا اجد بهما سفر فلیقصرا و روی عبد الملک ابن مسلم عن الصادق نحوه.

و نیز نماز سفر انه را خاص گردانند بغیر چهار سفر سفری که به مسجد مکه باشد یا مدینه یا کوفه یا جایز کربلا و این نزد جمهور است و مختار مرتضی و جمعی دیگر آن است که جمیع مشاهد ائمه همین حکم دارد حال آن که در نص قرآن (وَإِذَا ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ إِنْ خِفْتُمْ أَنْ يَفْتِنَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ الْكَافِرِينَ كَانُوا لَكُمْ عَدُوًّا مُبِينًا (۱۰۱) (النساء) مطلق واقع شده و امیر المومنین نیز در جمیع اسفار خود قصر فرموده و روایتی که از محمد بن بابویه گذشت نیز دال بر اطلاق است.

و نیز حکم کرده اند به ترک جمعه در غیبت امام حالا آن که خدای تعالی می فرماید (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (۹) (الجمعه) بدون تقیید به حضور امام.

و نیز تجویز کرده اند که مرد جامه خود چاک کند چون پدر او یا پسر او یا برادر او بمیرد و همچنین زن وقتی جامه را چاک میکند مطلقا جایز داشته اند بر هر میت حالا آن که در جمیع شرایع صبر واجب است در مصائب و جزع حرام و در اخبار صحیحه واقع است (لیس منا من حلق و سلق و حرق) و نیز وارد است (لیس منا من شق الجیوب و لطم الخدود).

و حکم کنند به فساد روزه به سبب غوطه زدن در آب حالا آن که بالاجماع مفسدات صوم اکل و شرب جماع است و لهذا جمعی از ایشان به جهت صحت آثار خلاف آن از این مسئله برگشته عدم فساد اختیار نموده اند.

و طرفه آن که به وطی غلام در دبر روزه فاسد نمی شود بنابر مذهب اکثر ایشان حالا آن که از ایمه خلاف آن مرویست و تمام امت اجماع دارد بر آن که هر چه موجب انزال باشد مفسد صوم است خواه وطی در قبل خواه در دبر.

و نیز نزد بعضی از ایشان در روزه خوردن پوست حیوانات جایز است و روزه را هیچ خلل نیست.

و بعضی از ایشان گویند که خوردن برگ درختان مثل برگ تنبول و غیره در روزه خلل نمی کنند.

و بعضی گویند که خوردن آن چه مفاد نیست خوردن آن روزه را ضرر نکند و با این همه اگر در آب غوطه زند بی آنکه چیزی از آب بینی یا گلو برود قضا و کفاره هر دو واجب گردند سبحان الله چه افراط و تفریط و چه دور افتادن است از مقاصد شرع و علل احکام.

و نیز گویند که روزه عاشورا از صبح تا عصر مستحب است حالا آن که در هیچ شریعت روزه متجزی نیست که بعضی روز روزه باشد و بعضی روز را بی روزه و این مسایل همه مشابه

هنود اند که نزدایشان خوردن بعضی از اشیا در روزه جایز است و تمام روز را روزه گرفتن جایز نیست و نیز گویند که روزه گرفتن هجدهم ذی الحجه سنت موکده است حالا آن که هیچ یک از پیغمبر و ایمه در این روز بالخصوص روزه نه گرفته اند و نه ثواب آن بیان نموده.

و نیز گویند که اعتکاف در مسجدی سوای مساجدی که در آن نبی یا وصی جمعه قایم کرده باشد جایز نیست و این حکم صریح مخالف قرآن است (أُحِلَّ لَكُمْ لَيْلَةَ الصِّيَامِ الرَّفَثُ إِلَى نِسَائِكُمْ هُنَّ لِبَاسٌ لَكُمْ وَأَنْتُمْ لِبَاسٌ لَهُنَّ عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ كُنْتُمْ تَخْتَانُونَ أَنْفُسَكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا عَنْكُمْ فَالآنَ بَاشِرُوهُنَّ وَابْتَغُوا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ ثُمَّ أَتُمُوا الصِّيَامَ إِلَى اللَّيْلِ وَلَا تُبَاشِرُوهُنَّ وَأَنْتُمْ عَاكِفُونَ فِي الْمَسَاجِدِ) تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَقْرُبُوهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ آيَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ (۱۸۷) (البقره) و بوی خوش شמידن و عطر مالیدن معتکف را از اشد محظورات انگارند حالا آن که تطیب برای دخول مساجد بالاجماع مسنون است و معتکف که مجاور مسجد و همنشین ملائکه است و ملائکه را بالقطع با طیب الفت و انس است و از نتن وحشت و نفرت حاصل است کما ثبت فی جمیع الشرایع اولی و احق باشد به استعمال طیب و نیز حکم کنند به آن که در زر و سیم غیر مسکوک زکات واجب نمی شود.

و نیز گویند که اگر شخصی روپیه و اشرفی بسیار در ملک داشت و چون آخر سال شد آن همه را زیور یا آلات لهو آوند ساخت زکات ساقط شد اگر چه بیک روزه پیش از تمام سال این حيله کرد و هم چنین اگر رواج آن روپیه یا اشرفی در این مدت زایل شد و به جای او دیگری رایج گشت زکات ساقط گردید در این مسایل تامل باید کرد که چه قدر از مقاصد شرع دور افتاده اند و نص صریح را مخالفت کرده قوله تعالی (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِنَ الْأَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لِيَأْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ

وَلَا يُنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ (۳۴) (التوبه) و هر جا که در کلام پیغمبر و ائمه فرضیت زکات مذکور است بلفظ ذهب و فضه آمده نه بلفظ دراهم و دنانیز رایج الوقت.

و نیز گویند که زکات در اموال تجارت واجب نمی شود تا وقتی که بعد از تبدل و تحول نقدین نشوند.

و نیز حکم کنند بعدم وجوب زکات در مالی که مردی یا زنی مالک آن شد آن را سرمایه خود قرار داد یا متاعی خرید به نیت اکتساب یا زینت سرمایه کرد یا بالعکس حالا آن که شارع فرموده است ادوا زکوه اموالکم و در مال بودن این چیزها شبهه نیست.

و نیز حکم کنند به استرداد مال زکات از مستحق چون فقر او زایل گردد بعد از آن که مالک شده است و قبض و تصرف نموده حال آن که گرفتن مال کسی بدون رضا او هرگز در هیچ شریعت روا نداشته اند و استحقاق وقت گرفتن زکات شرط است نه تمام عمر.

و نیز گویند که اگر شخصی مالک زاد و راحله و نفقه خانه تا مدت آمد و رفت شد لیکن گمان می کنند که چون بعد از حج به خانه خود خواهد رسید زیاده از یک ماه نفقه کفایت نخواهد کرد بر وی حج واجب نمی شود نص علیه ابوالقاسم فی الشرایع و غیره حال آن که شارع حج را به شرط استطاعت نقصانی پیدا نمی کند چه ظاهر است که بعد از قدوم هر کس بوجه معاش خود قیام می کند و معطل نمی ماند و هدایا و تحف نذر و نیاز مردم به عنوان حاجی گری فتوح زاید است.

و نیز بعضی از ایشان گویند ستر عورت در حج فرض نیست حالا آن که آیه (يَا بَنِي آدَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ) (۳۱) (الاعراف) و روایات ائمه صریح بر خلاف آن نص است طواف را عریانا تجویز کنند موافق رسم جاهلیه

لیکن این قدر شرط کنند که باید که مرد سوئتین خود را به گل یا مانند آن ملطخ کند بحدی که لون بشره ننماید که شکل اعضا معلوم شود و این مسئله ماخوذ است از عمل جوگیان هندو و کسائیان برهنه این جا و از رسم جاهلیه عرب با ملت حنیفی اصلاً ربط ندارد و هر گاه شخص برای طواف خانه خدا برود باید که آداب را زیاده تر رعایت کند نه آن که بی ادبانه کشف عورت نموده خود را رسوا خلق سازد و بوسوسه که اهل جاهلیه برهنگی را در طواف عبادت می دانستند تمسک کند و مطیه شیطان واقع شود.

و طرفه آن است که اگر در احرام حج زنا واقع شود نزد طایفه از اثنا عشریه حج را نقصانی و فسادى لاحق نمی گردد آری ثمره این کشف عورت همین امور است اذا لم تستحی فاصنع ما شئت حال آن که الله تعالی می فرماید (الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَاتٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ يَعْلَمْهُ اللَّهُ وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَى وَاتَّقُونِ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ (۱۹۷) (البقره) و بالاتر از زنا در عالم رفتی نیست.

و نیز گویند که اگر یکبار در احرام عمدا شکار نمود کفارت واجب شود اگر بار دیگر این کار کند کفارت واجب نمی شود حالا آن که معنی جنایه در بار دیگر زیاده تر از بار اول است و نص قرآنی نیز مطلقاً عامد را کفارت فرموده قوله تعالی (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْتُلُوا الصَّيْدَ وَأَنْتُمْ حُرْمٌ وَمَنْ قَتَلَهُ مِنْكُمْ مُتَعَمِّدًا فَجَزَاءٌ مِثْلُ مَا قَتَلَ مِنَ النَّعَمِ يَحْكُمُ بِهِ ذَوَا عَدْلٍ مِنْكُمْ هَدْيًا بَالِغَ الْكَعْبَةِ أَوْ كَفَّارَةٌ طَعَامُ مَسَاكِينَ أَوْ عَدْلُ ذَلِكَ صِيَامًا لِيَذُوقَ وَبَالَ أَمْرِهِ عَفَا اللَّهُ عَنْمَا سَلَفَ وَمَنْ عَادَ فَيَنْتَقِمِ اللَّهُ مِنْهُ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ (۹۵) (المائدة).

و جهاد را خاص کنند و به کسی که در زمان آن سرور صلی الله علیه و سلم بود یا در خلافت حضرت امیر رضی الله عنه یا حضرت امام حسن رضی الله عنه قبل از صلح معاویه یا همراه امام حسین علیه السلام یا کسی که همراه امام مهدی خواهد بود و سوای این پنج وقت در ازمنه دیگر جهاد نزد ایشان عبادت بلکه جایز هم نیست حالا آن که (الجهاد ماض الی یوم

القیمه) نص متواتر است و آیاتی که در جهاد ترغیب و تاکید می فرمایند بی قید وقت زمان واقع شده اند و در بعضی آیات صریح دلالت موجود است بر آن که جهاد در غیر این ازمنه خمسه نیز عبادت و مستوجب اجر عظیم است مثل (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ) (المائدة) (۵۴) که در حق رفیقان خلیفه اول است (قُلْ لِلْمُخَلَّفِينَ مِنَ الْأَعْرَابِ سُدُّعُونَ إِلَى قَوْمٍ أُولِي بَأْسٍ شَدِيدٍ تُقَاتِلُونَهُمْ أَوْ يُسْلِمُونَ فَإِنْ تُطِيعُوا يُؤْتِكُمُ اللَّهُ أَجْرًا حَسَنًا وَإِنْ تَوَلَّوْا كَمَا تَوَلَّيْتُمْ مِنْ قَبْلُ يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا) (۱۶) (الفتح) که در حق لشکرهای خلیفه ثانی رضی الله عنه است و چون جهادی که در غیر این ازمنه واقع می شود نزد ایشان جهاد فساد است و در جهاد فساد تقسیم غنائم بوجه مشروع نیست پس باید که جواری مملوک کسی نشوند و تمتع به آنها درست نباشد حجتی برای تسهیل این مشکل بر آورده اند و صاحب رقعہ مزوره ابن بابویه این فتوی را نسبت به امام صاحب زمان نموده که آن جواری همه ملک امام اند و ایمه جواری خود را برای شیعه تحلیل می فرمودند پس به این حیلہ تسری به جواری ماسوره در جهاد فاسد شیعه را درست است سبحان الله چه حرفهای گران که آسمان و زمین از ثقل آن میلرزد به کمال بیباکی و بیجائی و در کتب فقهیه خود که مقام تنقیح دین و ایمان است می نویسند و چون اهل سنت در برابر این ها می گویند که حضرت امیر رضی الله عنه خوله بنت جعفریمایه حنیفه را که در عهد خلیفه اول بدست خالد بن ولید رضی الله عنه اسیر شده آمده بود تسری فرمود و محمد بن الحنفیه از بطن او بوجود آمد پس اگر جهاد آن وقت و تقسیم آن خلیفه صحیح نمی بود حضرت امیر چرا تصرف می نمود در جواب می گویند که نزد ما روایه صحیح رسیده است که حضرت امیر او را اعتاق فرمود باز تزوج نمود این قدر نمی فهمند که اعتاق بدون ملک متصور نیست پس اول مالک شد بعد از آن اعتاق نمود و اعتاق هم نوعی است از تصرف و به یثبت المدعا.

و نکاح و بیع را بغیر زبان عربی تجویز نه کنند حالا آن که در معاملات دنیوی هرگز اعتبار لغات در هیچ شریعت نیامده و نه حضرت امیر در زمان خود مردم خراسان و فارس تکلیف داده اند به آن که معاملات خود را به زبان عرب عقد کرده باشند بلکه انکحه و بیوع ایشان را که به زبان خود منعقد کرده بودند نافذ و جایز داشته اند و هیچ معقول نمی شود که زبان عربی را در صحت عقود و معاملات مثل نکاح و بیع و طلاق چه قسم دخل تواند بود در این عقود مقصود اظهار ما فی الضمیر اوست اظهار ما فی الضمیر هر قوم را بلغتی معین معتاد است.

و نیز گویند که جد با وجود پدر در بیع مال صغیر مختار است و ولایت دارد حالا آن که در شرع و عرف از مقررات است که با وجود ولی اقرب ولی ابعد را دخل نیست در هر باب.

و نیز گویند که در تجارت نفع گرفتن از مومن مکروه است حالا آن که خدای تعالی می فرماید (الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبَا لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ الَّذِي يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ مِنَ الْمَسِّ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ مِثْلُ الرِّبَا وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا فَمَنْ جَاءَهُ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّهِ فَانْتَهَى فَلَهُ مَا سَلَفَ وَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ وَمَنْ عَادَ فَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ) (البقره) و قال (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِنْكُمْ وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا) (السناء) مومن و غیر مومن دراین باب برابر است زیرا که مبنای تجارت و بیع بر تحصیل نفع است و توارث جمیع امت در جمیع اعصار و امصار بر خلاف آن است و اگر شخصی خواهد که در دار السلام محض تجارت نماید اورا جایز نباشد پس بلاد کثیره مثل ایران و خراسان و عراق عرب و یمن از این فایده محروم باشند حالا آن که انبیا و ائمه تقریر بر تجارت مومنین با هم با وجود گرفتن نفع فرموده اند.

و نیز گویند که رهن بغیر قبض مرتهن مرهون را جایز است حالا آن که در شرع قبض را از ضروریات و لوازم رهن ساخته اند قوله تعالی (وَإِنْ كُنْتُمْ عَلَى سَفَرٍ وَلَمْ تَجِدُوا كَاتِبًا فَرِهَانٌ مَقْبُوضَةٌ فَإِنْ أَمِنَ بَعْضُكُم بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ الَّذِي اؤْتُمِنَ أَمَانَتَهُ وَلْيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا تَكُونُوا الشَّاهِدَةَ وَمَنْ يَكْتُمْهَا

فَائِهِ أَثِمَّ قَلْبُهُ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ (۲۸۳) (البقره) و بدون قبض فایده که از رهن مقصود است متحقق نمی شود زیرا که گروه گیرنده را در رقبه مرهون دخلی نیست بر ملک گرو دارنده است و منافع او را نیز نمی تواند بغیر اذن او گرفت هر چه هست همین قبض است که عند الحاجة ازو قرض خود وصول تواند نمود اگر این همه نباشد فایده رهن چه خواهد بود و مع هذا مخالف روایات صحیححه ایمه است روی محمد بن قیس عن الباقر و الصادق انهما قالالا لا رهن الا مقبوضا.

و نیز گویند که رهن منفعت جایز است حال آن که صریح ربا است.

و نیز گویند اگر کسی کنیزک کسی را به گرو گرفت و طی با آن کنیزک گرو گیرنده را جایز است حالا آن که محض زنا است.

و نیز گویند اگر کسی حرم خود یعنی کنیزک مملوکه خود را که پسر از این شخص آورده است و این را در عرف فقها ام ولد گویند گرو بگذارد جایز است و اگر با این پروانگی دهد و گرو گیرنده را که با او جماع کند در پس و پیش نیز جایز است و شناعة این مسئله و مخالفت او با قواعد شرع ظاهر است.

و نیز گویند اگر شخصی قرض دار خود را حواله بر شخص دیگر و آن شخص دیگر قبول نکند حواله لازم می شود نص علیه ابو جعفر الطوسی و شیخه ابن النعمان و در این حکم خیلی غرابه است هیچ جا شریعت نیامده که دین کسی بر کسی بغیر التزام او لازم شود و اگر براین مسئله عمل جاری گردد عجب فسادی بر می خیزد هر فقیری قرضداران خود را بر ساهوکاران دربیه و اردوی معلی حواله نماید و خود بری الذمه گردد از مال ساهوان دربیه و اردو همه در حواله گدایان زینهای مسجد جامع بر باد رود طوعا و کرها طرفه تماشای است.

و نیز گویند اگر شخصی مال کسی را غضب کرد بنزد و کسی ودیعت نهاد امانت دار را واجب است انکار آن ودیعت کند بعد از موت مودع حال آن که خدای تعالی در انکار امانت چه قدر تشدید فرموده و اگر آن مودع غاصب است گناه غضب بر ذمه اوست این را انکار چگونه جایز باشد و دروغ گفتن و قسم خوردن چه قسم روا باشد.

و نیز گویند که اگر مالک آن مغضوبه پیدا نشود بعد از تلاش یک سال آن مغضوبه را برفقیان صدقه نماید حالا آن که از مال غیر خیرات کردن بی اذن او در شرع جایز نیست قوله تعالی (إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ إِنَّ اللَّهَ نِعِمَّا يَعِظُكُمْ بِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ سَمِيعًا بَصِيرًا) (النساء) (۵۸) و قال النبی صلی الله علیه و سلم (اد الامانه الى من یاتمنک و لاتخن من خانک) و هو خبر صحیح نص علیه ابن المطهر الحلی.

و نیز گویند که اگر شخصی مال شخصی غضب کرد و یا مال خود آن قسم آمیخت که امتیاز در هر دو ممکن نماند مثل شیر با شیر و روغن با روغن و جزات با جزات و گندم با گندم و آب با آب و شکر با شکر همه آن مال را حاکم به مغضوب منه می دهاند سبحان الله در آن جا صریح ظلم بر غاصب می شود زیرا که مغضوب منه را در مال غاصب حقی نیست و علاج ظلم به ظلم نتوان کرد.

و نیز اگر شخصی کنیز خود را نزد کسی امانت گذاشت و پروانگی داد که هر گاه خواهد با آن کنیزک جماع کند نزد ایشان جایز است و آن امانت دار را می رسد که با آن کنیزک هم صحبت داشته باشد و هم چنین اگر شخصی به شخصی گفت که جمیع منافع این کنیزک را بتو بحل کردم آن شخص را جماع کنیزک حلال طیب می شود.

و عاریه دادن فرج کنیزکان خواه بالخصوص خواه در ضمن جمیع منافع نزد ایشان جایز است و ام ولد را نیز برای وطی عاریه دادن درست است و این همه احکام مخالف نص صریح

قرآنی است قوله تعالى (وَالَّذِينَ هُمْ لِأُزْوَاجِهِمْ حَافِظُونَ (۲۹) إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ (۳۰) فَمَنْ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ (۳۱)) (المعارج)

و نیز گویند که اگر طفل هوشیار از وارثان خود گم شده نزد کسی برسد او را التقاط کردن و در خانه خود نگهداشتن جایز نیست حالا آن که طفل هوشیار نیز خوف ضیاع دارد خوجه گران و لوطیان این قسم جنس عزیز را خیلی خواهان و جویان می باشند در ترک التقاط او بلاشبهه هلاک اوست کما هو المجرب و آن طفل به سبب خورد سالی عاجز است و از دفع موزیات و کسب نفقه پس التقاط او موکد تر باشد از التقاط جانوران.

و نیز گویند اجاره بغیر از زبان عربی منعقد نمی شود.

و نیز گویند که هر که برای جهاد کفار و چوکیداری قطاع الطريق خود را نوکر سازد در زمان غیبت امام مهدی مستحق اجرت نمی شود زیرا که جهاد در زمان غیبت امام فاسد پس اجاره اش صحیح نشود.

و نیز گویند که اگر شیعی او ولد خود را نوکر شخصی ساخت برای خدمت و اصیل گیری و فرج او را برای دیگری حلال کرد خدمت برای اول است و وطی برای ثانی.

و نیز گویند که هبه نبودن بغیر از زبان عربی درست نیست پس اگر شخصی هزار بار گوید که بخشیدم بخشیدم هبه نمی شود.

و گویند که بخشیدن وطی مملوکه خود فقط درست است و عاریت فرج می شود.

و نیز اکثر ایشان گویند که رجوع در صدقه جایز است حالا آن که خدای تعالی می فرماید (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُبْطِلُوا صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَىٰ كَالَّذِي يُنْفِقُ مَالَهُ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ

الْآخِرِ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ صَفْوَانٍ عَلَيْهِ تُرَابٌ فَأَصَابَهُ وَابِلٌ فَتَرَكَهُ صَلْدًا لَا يَقْدِرُونَ عَلَى شَيْءٍ مِمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ (البقره) و پیغمبر صلی الله علیه و سلم می فرماید که (العائد فی صدقته كالکلب يعود فی قیئه).

و نیز گویند اند که گربه را وقف کردن جایز است خدا داند که در گربه چه فایده است و به آن کدام انتفاع تا وقف او جایز باشد بار خدایا مگر گربه نر بکار وطنی گربه های ماده می آمده باشد.

و نیز گفته اند بالاجماع که وقف کردن فرج جاریه درست است پس آن جاریه بخرجی برود و متعه کند و اجرت آن را بر کسی که برای او وقف کرده است حلال طیب است نوشجان فرماید لعنت الله علی هذا المذهب حال در شریعت و آئین راجهای بوندی هیچ تفاوت نماند.

و نیز گویند که با وجود خواهش ترک نکاح کمردن مستحب است حالا آن که خلاف انبیا و اوصیاء است زیرا که خود هم نکاح کرده اند و دیگران را هم نکاح فرموده اند آری انبیاء و اوصیاء را این مسئله معلوم نبود که خواهش جماع بمتعه و فرج عارتی نیز دفع می تواند شد یا برداری نکاح چه ضرور .

و نیز گویند که نکاح مکروه است در آن ایام که قمر در عقرب باشد یا تحت الشعاع حالا آن که این چیزها مخالف مقاصد شرع است که برای ابطال نجوم آمده بلکه مخالف اصول حنفا است و موافق روش صابئین.

و نیز گویند که دخول به اذن قبل از آن که نه ساله شود حرام است اگر چه توانا و پر گوشت باشد حالا آن که این مقدمه رادر شرع هیچ اصل نیست.

و نیز گویند که در نکاح حلال شرط کردن مرات جماع در زمان معین مثلاً بگویند که این قدر در روز و شب جماع خواهم کرد و در مدت یک ماه این قدر جایز است و موافق شرط از هر دو طرف مطالبه و مواخذه می رسد حالا آن که خدای تعالی می فرماید (وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا عَرَضْتُمْ بِهِ مِنْ خِطْبَةِ النِّسَاءِ أَوْ أَكْنَنْتُمْ فِي أَنْفُسِكُمْ عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ سَتَذْكُرُونَهُنَّ وَلَكِنْ لَا تُؤَاعِدُوهُنَّ سِرًّا إِلَّا أَنْ تَقُولُوا قَوْلًا مَعْرُوفًا وَلَا تَغْرُمُوا عُقْدَةَ النِّكَاحِ حَتَّى يَبْلُغَ الْكِتَابُ أَجَلَهُ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي أَنْفُسِكُمْ فَاحْذَرُوهُ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ (۲۳۵) (البقره).

و نیز تجویز کرده اند وطی در دبر منکوحه و مملوکه و جاریه عاریه و وقف امانت و زن متعه حالا آن که خدای تعالی می فرماید (وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ أَذَى فَأَعْتَزِلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ وَلَا تَقْرَبُوهُنَّ حَتَّى يَطْهَرْنَ فَإِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ (۲۲۲) (البقره) بعلت نجاست حیض فرج را حرام فرموده است بعلت نجاست براز دبر چرا حرام نباشد که هر وقت این ناپاکی در امعاء متصله به دبر موجود می باشد و پیغمبر صلی الله علیه وسلم می فرماید (ملعون من اتى امرأه فی دبرها) و نیز می فرماید (اتقوا محاش النساء) ای ادبهارهن وهو خبر صحیح متفق علیه نص علیه المقداد.

و نیز در این خبر به علت حرمت نیز اشاره فرمود که این موضع جای براز و ناپاکی است مثل بیت الخلا زیرا که محشه در لغت عرب بیت الخلا را گویند و منه قوله علیه السلام (ان الحشوش محتضره) و در این جا بعضی ناواقفان فن تشریح را شبهه بخاطر می گذارد که فرج هم جای بول و ناپاکی است پس آن موضع را چرا حلال کرده اند دفع این شبهه نفهمیدن تشریح این عضو می تواند شد در فن تشریح مقرر است که فرج زن مشتمل بر سه تجویف بالای همه تجویفی است که به مثانه می رسد و آن تجویف ناودان بول است بعد از آن تجویفی است باریک متصل به امعاء که از آن راه احیاناً بادی برمی آید و پس و پایین همه تجویفی است واسع که در وقت جماع ذکر در آن می رود و متصل است به رحم و خون و

حیض و بچه از همین راه بر می آید پس در فرج جای جماع هیچ گاه ناپاکی نمی باشد الا در ایام حیض و در آن ایام جماع حرام است به خلاف دبر که یک راه دارد متصل به امعا که معدن براز و نجاست غلیظه است.

و نیز تجویز کنند متعه دوریه را هر چند اثنا عشریه زمان و ملک ما این تجویز را انکار کنند لیکن محققین ایشان گفته اند که در کتابهای ما ثابت است لا یجوز انکاره صورتش آن جماعه با یک زن متعه نمایند و دور و نوبت مقرر کنند و هر یکی با آن زن جماع کند حالا آن که در جمیع شرایع آمیختن دو آب در یک رحم درست نداشته اند و ما به الامتیاز آدمی از حیوانات حفظ نسب است و لهذا حفظ نسب را در ضروریات خمسّه که در هر ملت به حفظ آن امر فرموده اند داخل ساخته اولها حفظ النفس ثم حفظ الدین ثم حفظ العقل ثم حفظ النسب ثم حفظ المال و لهذا قصاص و جهاد و اقامت حدود و تحریم مسکرات و زنا و متعه و سرقه و غضب به تاکید تمام در شریعت آمده و در این صورت این امر ضرورتی را جواب صاف است و حیا و غیرت و پاس ناموس را که باجماع ملل و نحل محمود و اضداد آن مذموم و مطرود اند از بیخ و بن بر کنند است بلکه اگر عاقلی در اصل متعه تامل کند بداند که در این عقد فاسد چه مفسدهاست که همه منافی شرع و مضاد حکم الهی است از آن جمله تضيع اولاد و اهلاک معنوی شان زیرا که چون اولاد این شخص در هر دیه و هر شهر منتشر شد و نزدیک این شخص نماند لابد رسیدن این شخص بترتیب و تدبیر آنها ممکن نشد مثل اولاد الزنا بی تربیت بر خاستند و اگر بالفرض آن اولاد از قبیل اناث باشند زیاده تر رسوائیست زیرا که نکاح آنها با اکفاء هرگز صورت نمی بندد و از آن جمله وطی موطوءه پدر و پسر بمتعه یا نکاح بلکه وطی دختر و دختر دختر و دختر پسر و خواهر و دختر خواهر و غیر ذلک من المحارم در بعض صور خصوصا در مدت طویله زیرا که در عرصه یک ماه بلکه زیاده از آن نیز علم به حمل زن حاصل نمی شود خصوصا چون متعه در سفر واقع شود و سفر هم دراز باشد و درهر منزل اتفاق متعه جدید افتد و در هر متعه علوق ولد رو دهد و بعضی از آن علوقات دختران متولد

شوند و همین شخص بعد از پانزده سال از آن سفر رجوع کند یا پسر او یا برادر او بر آن منازل بگذرد و به آن دختران متعه نماید یا نکاح کند.

و از آن جمله است عدم تقسیم میراث کسی که متعه های بسیار کرده باشد زیرا که ورثه او معلوم نیستند و نه عدد آنها معلوم است و نه نام آنها و نه مکان آنها پس تعظیم امر میراث لازم آمد و هم چنین تعطیل میراث کسانی که از متعه پیدا شده اند زیرا که پدران و برادران آنها نامعلوم اند و تا وقتی که حصر ورثه از ذکوره و انوثة و حجب و حرمان معلوم نشود سهم یک وارث هم معین نمی تواند شد بالجمله در ضمن تحلیل متعه بر همزدن امر شریعت خصوصاً امر نکاح و امر میراث صریح لازم می آید و تفصیل این مقام را در فواید القلوب یکی از محققان اهل سنت باید دید و این معانی در تحلیل جواری و امهات اولاد بیشتر از متعه لازم می آید پس در نوع انسانی فساد عظیم بر پا می گردد و لهذا حق تعالی در محکم کتاب خود حصر فرموده است اسباب حل و طی را در همین دو چیز یکی نکاح صحیح ظاهر التایید دوم ملک یمین که به سبب این دو عقد اختصاص تام زن را با مرد حاصل می شود و در حصانت و حمایت او می باشد و حفظ ولد و وارث کما ینبغی متحقق می گردد و همین مضمون را در دو سوره بنابر تاکید تکرار نموده قوله تعالی (إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ) (المؤمنون) فی سوره المومنین و فی سوره المعارج و در معقب این آیت در هر دو جا فرموده است (فَمَنْ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ) (المعارض) و ظاهر است که زن متعه زوجه نیست و الا میراث وعده و طلاق و نفقه و کسوت و دیگر لوازم زوجت در او متحقق می بود و ملک یمین هم نیست و الایع و هبه و اعتاق او جایز می شد و فقهاء شیعه نیز اعتراف نموده اند که زوجیت در میان مرد و زن متعه به هم نمی رسد در کتاب اعتقادات ابن بایویه صریح موجود است که اسباب حل المراه عندنا اربعة النکاح و ملک الیمین و المتعه والتحلیل الی آخره و نیز حق تعالی می فرماید (وَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تُقْسِطُوا فِي الْيَتَامَىٰ فَانكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ مَثًىٰ وَثَلَاثَ وَرُبَاعَ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا فَوَاحِدَةً أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ذَلِكَ أَذْنَىٰ أَلَّا تَعُولُوا

(۳) (النساء) یعنی اگر بترسید که در صورت تعدد منکوحات عدل نخواهید کرد پس بر یک منکوحه قناعت کنید یا به کنیزکان خود قضا حاجت نمائید پس در این جا سکوت در معرض بیان صریح مفید حصر است خصوصاً مقام مقتضی ذکر جمیع آن چه در آن عدل واجب نیست بود و متعه و تحلیل در این امر پیش قدم اند زیرا که در نکاح و ملک یمن آخر بعض حقوق واجب می شوند و به ترک آن ظلم متصور می گردد به خلاف متعه که غیر از اجرت مقرر هیچ حقی واجب نمی شود و به خلاف تحلیل که محض حلوا بی دود است غیر از منت بر داری مالک فرج چیزی بر ذمه نمی آید و نیز حق تعالی می فرماید (وَلَيْسَتَغْفِرَ الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ نِكَاحًا حَتَّى يُغْنِيَهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَالَّذِينَ يَبْتَغُونَ الْكِتَابَ مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ فَكَاتَبْتَهُمْ إِنْ عَلِمْتُمْ فِيهِمْ خَيْرًا وَآتَوْهُمْ مِنْ مَالِ اللَّهِ الَّذِي آتَاكُمْ وَلَا تُكْرِهُوا فَتِيَاتِكُمْ عَلَى الْبِغَاءِ إِنْ أَرَدْنَ تَحَصُّنًا لِيَبْتِغُوا عَرَضَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَنْ يُكْرِهْنَّ فَإِنَّ اللَّهَ مِنَ الْبَعْدِ إِكْرَاهِهِنَّ غَفُورٌ رَحِيمٌ (۳۳) (النور) اگر متعه و تحلیل جایز می بود امر به استعفاف چرا می فرمود و نیز حق تعالی می فرماید (وَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ مِنْكُمْ طَوْلًا أَنْ يَنْكِحَ الْمُحْصَنَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ فَمِنْ مَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مِنْ فَتَيَاتِكُمُ الْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَانِكُمْ بَعْضُكُمْ مِنْ بَعْضٍ فَانْكِحُوهُنَّ بِإِذْنِ أَهْلِهِنَّ وَآتُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ مُحْصَنَاتٍ غَيْرَ مُسَافِحَاتٍ وَلَا مُتَّخِذَاتِ أَخْدَانٍ فَإِذَا أَحْصَيْتُمْ فَإِنْ أَتَيْنَ بِفَاحِشَةٍ فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا عَلَى الْمُحْصَنَاتِ مِنَ الْعَذَابِ ذَلِكَ لِمَنْ خَشِيَ الْعَنَتَ مِنْكُمْ وَأَنْ تَصْبِرُوا خَيْرٌ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ (۲۵) (النساء) اگر متعه یا تحلیل جایز می بود خوف رنج و حاجت صبر در نکاح اماء چرا متحقق می شد و آن چه گویند که (وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ كِتَابَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَأُحِلَّ لَكُمْ مَا وَرَاءَ ذَلِكَ أَنْ تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُمْ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسَافِحِينَ فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ بِهِ مِنْهُنَّ فَآتُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ فَرِيضَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا تَرَاضَيْتُمْ بِهِ مِنْ بَعْدِ الْفَرِيضَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا (۲۴) (النساء) در حق متعه نازل است غلط محض است و روایت این از عبدالله ابن مسعود رضی الله عنه و دیگر صحابه محض افترا است و اگر چه تفاسیر غیر معتبره اهل سنت نیز نقل کنند زیرا که خلاف نظم قرآنی است و هر تفسیر که خلاف نظم قرآنی باشد کو روایت از صحابی کنند مسموع و مقبول نیست زیرا که حق تعالی اول محرمات را بیان فرموده است قوله تعالی (حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ أُمَّهَاتُكُمْ وَبَنَاتُكُمْ وَأَخَوَاتُكُمْ وَعَمَّاتُكُمْ وَخَالَاتُكُمْ وَبَنَاتُ الْأَخِ

وَبَنَاتُ الْأُخْتِ وَأُمَّهَاتُكُمُ اللَّاتِي أَرْضَعْنَكُمْ وَأَخَوَاتُكُم مِّنَ الرَّضَاعَةِ وَأُمَّهَاتُ نِسَائِكُمْ وَرَبَائِبُكُمُ اللَّاتِي فِي حُجُورِكُم مِّن نِّسَائِكُمُ اللَّاتِي دَخَلْتُم بِهِنَّ فَإِن لَّمْ تَكُونُوا دَخَلْتُم بِهِنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ وَحَلَائِلُ أَبْنَائِكُمُ الَّذِينَ مِنْ أَصْلَابِكُمْ وَأَنْ تَجْمَعُوا بَيْنَ الْأُخْتَيْنِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا (۲۳) (النساء) الى قوله (وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ كِتَابَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَأُحِلَّ لَكُمْ مَا وَرَاءَ ذَلِكَ أَنْ تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُمْ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسَافِحِينَ فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ بِهِ مِنْهُنَّ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا تَرَاصَيْتُمْ بِهِ مِنْ بَعْدِ الْفَرِيضَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا (۲۴) (النساء) يعنى ما سوى اين محرمات بر شما حلال کرده شد ليكن به اين شروط كه (...تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُمْ (الايه) يعنى مال خود را خرج كنيد در مهر و نفقه پس تحليل فروج و اعاره آن از اين شرط باطل شد زيرا كه سوداى مفت است باز فرمود كه (...مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسَافِحِينَ (الايه) يعنى در آن حالت كه آن زنان را خاص كنيد براى خود و محافظت كنيد تا به ديگرى ربط پيدا نکنند نه آن كه محض قضاى شهوت منظور داريد و آب خود ريختن و اوعيه منى را خالى كردن قصد نمائيد پس متعه از اين شرط باطل شد زيرا در متعه احتياط و اختصاص اصلا منظور نمى باشد زن متعه را همين معمولست كه هر ماه با يارى و هر سال در كنارى باز بر حل نكاح متفرع مى فرمايد (...فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ بِهِ مِنْهُنَّ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةً.. (الايه) يعنى چون در نكاح مهر مقرر كرديد پس اگر متمتع شديد بدخول و وطى پس تمام مهر لازم مى شود بر شما و الا نصف مهر و اين آيه را از ما قبل خود قطع كردن و بر ابتدا كلام حمل نمودن صريح به اعتبار عربيه باطل است زيرا كه حرف فاعل منع مى كند از قطع و ابتدا و مربوط مى سازد ما بعد را به ما قبل و آن چه روايت كنند كه عبدالله بن مسعود رضى الله عنه اين ايه را با اين لفظ مى خواند (فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ بِهِ مِنْهُنَّ) (الايه) الى اجل مسمى پس اول در صحت اين روايت حرف است زيرا كه در كتب معتبره يافته نمى شود دوم اگر روايت ثابت مى شود قرائت منسوخه خواهد بود و قرائت منسوخه در اثبات احكام بكار نمى آيد زيرا كه قرآن ماند و نه خبر است على الخصوص كه آيات ديگر صريح مخالف اين قرائت شاذه منسوخه اند سوم آن كه اگر از اين همه در گذشتم باز هم بر متعه دلالت نمى كند

زیرا که الی اجل مسمى متعلق باستمناع است نه بعقد و مدت متعین در متعه متعلق به نفس عقد می شود نه باستمناع پس معنی آیه چنین شد پس اگر تمتع یافتید از زنان منکوحه خود تا مدت معین پس تمام مهر اداء نمائید و فایده افزون این عبارت آن است که کسی توهّم نکند که وجوب تمام مهر معلق است به گذاشتن تمام مدت نکاح چنان چه در عرف مشهور است که ثلث مهر را مؤجل می کنند و ثلثین را مؤجل می دارند الی بقا النکاح پس این تاجیل به سبب تصرف زن و اختیار او حاصل می شود و الا در حکم شرع بعد از یک و طی اگر خواهد تمام مهر را مطالبه نماید می رسد و اگر الی اجل مسمى قید عقد باشد باید که متعه نزد شیعه الی مده العمر و ابدا درست نشود حالا آن که به اجماع شیعه که مهر و نفقه حرائر توانید داد پس نکاح کنید کنیزکان برادران دینی خود را پس در میان قطع کلام کردن عبارت میانگی را بر متعه حمل نمودن صریح تحریف کلام الله است بلکه اگر کسی در سیاق این آیه تامل کند حرمت متعه صریح در می یابد زیرا که در این آیه اکتفاء به نکاح کنیزکان فرموده اند اگر متعه را در کلام سابق تحلیل می نمودند پس چرا می گفتند که (وَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ مِنْكُمْ طَوْلًا أَنْ يَنْكَحَ الْمُحْصَنَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ فَمِنْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مِنْ فِتْيَاتِكُمُ الْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَانِكُمْ بَعْضُكُمْ مِنْ بَعْضٍ فَانْكِحُوهُنَّ بِأَذْنِ أَهْلِهِنَّ وَأَثْوَهُنَّ أَجُورَهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ مُحْصَنَاتٍ غَيْرَ مُسَافِحَاتٍ وَلَا مُتَّخِذَاتِ أَخْدَانٍ فَإِذَا أُحْصِنَ فَإِنَّ أَتَيْنَ بِفَاحِشَةٍ فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا عَلَى الْمُحْصَنَاتِ مِنَ الْعَذَابِ ذَلِكَ لِمَنْ خَشِيَ الْعَنَتَ مِنْكُمْ وَأَنْ تَصْبِرُوا خَيْرٌ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ (۲۵) (النساء) زیرا که در صورت عدم استطاعت نکاح حره در قضای حاجت جماع متعه چه کمی داشت بلکه به حکم کل جدید لذیذ بهتر و خوب تر می نمود نکاح کنیزکان را به این تقید و تشدد و الزام شروط و قیود حلال کردن چه در کار بود بالجمله این پنج آیه قرآنی صریح دلالت بر تحریم متعه می کنند و این یک آیه که بر زعم شیعه دلالت بر حل متعه می کند حالش معلوم شد که در حقیقت مقدمه بالعکس است و مع هذا طرف شیعه استدلال است و طرف مخالف منع است و مانع را فقط احتمال کافی است چه

جای آن که ظاهر و متبادر هم باشد و استدلال را بوی احتمال هم ابطال می کند چه جای آن که قوی و غالب هم باشد.

و در مسئله رضاع پانزده بار اگر طفل سیر شده شیر خورد و این پانزده بار پی در پی بلافاصله باشند موجب حرمت می شود و اگر لا علی التوالی پانزده بار همین قسم خورده باشد موجب حرمت می شود نزد ایشان حالا آن که این حکم در عشر رضعات در کلام الله بود و باجماع امت منسوخ شده لیکن زیادتی پنج دیگر و قید توالی کلام الله نبود این زیاده و این قید از مخترعات ایشان است و حکم منسوخ را باقی گذاشتن از خود تشریع کردن و مخالف حکم الهی نمودن است و خود از ائمه روایت می کنند که شیر خوردن مطلقا در مدت رضاع موجب حرمت است خواه عشر رضعات باشد خواه کمتر از آن حالا آن که مقام احتیاط است در این جا عمل به احوط در کار است که مقدمه بحرمت نکاح است تا برائت ذمه یقینا ثابت شود چنان چه بوجوب عمل بالاحوط در امثال این مواضع شیخ ایشان مقداد در کنز العرفان در بحث کفاره یمین تصریح نموده.

و نیز گویند که طلاق بغیر زبان عربی واقع نمی شود و بطلان این مسئله ظاهر است حاجت بیان ندارد و طرفه آن است که اگر مرد هزار بار زن خود را گوید که انت مطلقه و انت طالق هرگز نزد ایشان طلاق نمی شود تا آن که گوید طلقتک حالا آن که شارع این هر دو صیغه را نیز در صریح طلاق شمرده و اگر اصل وضع این دو صیغه برای اخبار از طلاق است پس طلقتک نیز چنین است برای معانی انشائیة عقود هیچ ترکیبی در لغت موضوع نیست هر جا همین الفاظ اخبار بکار می رود مثل انت حر و انت عتیق و خود ایشان قایل اند بوقوع طلاق در این صورتی که شخصی از شخصی بپرسد که هل طلقتک فلانه پس آن شخص گوید که نعم حالا آن که صریح در این جا معنی اخبار مراد است نه انشاء و الا در جواب استفهام چه قسم واقع می شد.

و نیز گویند که طلاق بغیر از شاهدین درست نمی شود مثل نکاح حالا آن که قطعا از شرع معلوم است که اشهاد در رجعت و طلاق محض برای قطع نزاع متوقع مستحب است نه برای آن که وجود و حضور شاهدین شرط طلاق یا رجعت است مثل نکاح و توارث جمع امت از حضور پیغمبر صلی الله علیه و سلم تا زمان ائمه بر همین بوده است که در وقت طلاق هرگز طلب شهود نمی کردند و وجه فرق در میان نکاح و طلاق پر ظاهر است زیرا که در نکاح اعلان ضرور است تا از زنا متمیز شود و محل تهمت نگردد پس اقل حد اعلان دو شاهد مقرر فرمودند به خلاف طلاق که در آن اعلان ضرور نیست لعدم التباسه بشیء حتی تمیز و لعدم التهمته فی ترک الصحبه و الجماع پس طلاق مثل بیع و اجاره سائر عقود است که برای خوف انکار اگر شاهد آن را حاضر کنند تا اثبات آن عقد در دار القضا تواند القضا شد فیها و الا ضرور نیست.

و نیز گویند که به کنایات طلاق واقع نشود اگر زوج حاضر باشد حالا آن که فرق در حضور و غیبت زوج خلاف قاعده شرع است زیرا که در ایقاع طلاق هرگز حضور و غیبت زوج خلف قاعده شرع است زیرا که در ایقاع طلاق هرگز حضور و غیبت زوج را اعتبار نکرده اند در هیچ باب پس این فرق تشریع است از طرف خود.

و نیز گویند اگر شخصی مقطوع الذکر سلیم الخصیتین زنی را نکاح کرد و بعد از خلوت صحیح طلاق داد عدت واجب نشود حالا آن که خود ایشان قائل اند بثبوت نسب از این شخص اگر فرزندی متولد شود پس احتمال علوق از این شخص بهم رسید پس عدت چرا واجب نشود زیرا که وجوب عدت برای معرفت علوق است و امکان علوق از این شخص موافق طبیعه ثابت و صحیح زیرا که محل منی خصیتین اند نه قضیب پس احتمال است که در وقت مساحقه منی از سوراخ بر آمده در فم رحم رسیده باشد و رحم آن را جذب سریع نموده

باشد و ولد متعلق گردیده به خلاف کسی که مقطوع الانثین باشد که از وی تولد منی ممکن نیست گه قضییش سالم باشد.

و نیز گویند اظهار واقع نشود چون زوجه از ایقاع اظهار اضرار زوجه خود خواهد بترک و طی حال آن که شارع را قصد از ایجاب كفاره سد باب اضرار است پس اگر در اضرار هیچ واجب نشود مناقضت با مقصود شارع لازم آید و مع هذا مخالف نص کتاب و احادیث و آثار ائمه است که بی تقیید واقع اند و در کتب ایشان مروی و صحیح.

و نیز گویند اگر مظاهر از ادای خصال كفاره عاجز شود هژده روز روزه گیرد و این کفایت می کند و ظاهر است که این حکم تشریع دین است از طرف خود به خلاف ما انزل الله هرگز در شرع اصلی ندارد و خلاف نص کتاب است.

و نیز در لعان شرط کنند که زوجه می باید مدخول بها باشد حال آن که در تهمت به زنا عاری که مدخول بها را لادخول می شود زیاده از آن غیر مدخول بها را لاحق می شود و لعان برای دفع عار تهمت است و مع هذا مخالف نص کتاب است قوله تعالى (وَالَّذِينَ يَرْمُونَ أَزْوَاجَهُمْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ شُهَدَاءُ إِلَّا أَنْفُسُهُمْ فَشَهَادَةُ أَحَدِهِمْ أَرْبَعُ شَهَادَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ (۶) (النور) که بی تقیید مدخول وارد است و از این جنس احکام ایشان صریح معلوم می شود که این ها مقاصد شریعت را نفهمیده اند و از طرف خود به عقل ناقص چیزها تراشیده.

و نیز گویند که به لفظ عتق عتق نمی شود و این طرفه حکمی است که صبیان هم بر آن تمسخر می نمایند.

و نیز گویند که به لفظ فک رقبه نیز عتق نمی شود حالا آن که در قرآن مجید در چند جا از عتق به لفظ فک رقبه واقع تعبیر شده و حقیقت شرعی در این باب گشته قوله تعالی (فَكُّ رَقَبَةٍ (۱۳) أَوْ إِطْعَامٌ فِي يَوْمٍ ذِي مَسْغَبَةٍ (۱۴) (البلد)

و نیز گویند که اگر غلام یا کنیزک در مذهب مخالف اثنا عشریه باشد عتق او صحیح نمی شود و این حکم را غیر از تعصب بی جا مآخذی از کتاب و سنت نیست بلکه موجب روایات صحیحہ ائمه که سابق مذکور شد ایمان اهل سنت صحیح است و مبشر به نجات اند.

و نیز گویند که اگر غلام مجذوم شود یا اعمی گردد یا مقعد شود خود به خود آزاد می گردد بی آن که مالکش آزاد کند حال آن که خلاف قاعده شرع است که مال کسی به سبب معیوب شدن از ملک او بر آید بدون اراده مالک در شریعت هرگز مال از ملک بر نمی آید و مع هذا مناقض مقاصد شرع است زیرا که اعتاق برای نفع عبد است در این صورت محض هلاک عبد زیرا که به سبب این عوارض از کسب و تلاش معاش رفت و نفقه و کسوت او که بر ذمه خود اش افتد حالا بیچاره چه خواهد کرد و اگر گویند که نفع عبد از این است که خدمت باز ماند گوئیم مالک تکلیف خدمت به او نمی رسد و نفقه و کسوت به ازاء ملک است نه به ازاء خدمت با غلام و کنیزک که به سبب دوام مرض و دگر عوارض خدمت نمی کنند آری این حکم اجیر است که تا وقتی که خدمت بجا نیارد اجوره او به او ندهند و چون از خدمت باز ماند موقوف نماند نه حکم ممالیک.

و نیز گویند که اگر نطفه سید از شکم کنیزک بیرون افتد ام ولد می گردد و این طرفه مسئله است زیرا که در این صورت هر جاریه موطوئه ام ولد خواهد شد زیرا که عادت زنان همین است که بعد از جماع نطفه می اندارند الا وقتی که حمل گیرنده و نطفه منعلق شود باز هم به تجربه رسیده است که به قدر انعلاق می ماند و باقی می برآید و نمی فهمند که خروج نطفه

اگر دلیل باشد دلیل خواهد بود بر عدم انعلاق و به سبب عدم انعلاق چگونه جاریه ام ولد شود که ام ولد بودنش وابسته به انعلاق ولد بلکه به تمام خلقت اوست و بدیهی است که اگر یک جزء از اجزا مادیه شیء نزد کسی به هم رسد نتوان گفت که آن شیء نزد اوست مثل یک رشته از جامه.

و نیز گویند که اگر کنیزکی را شخصی نزد شخص گرو گذاشت و مرتهن او را وطی کرد و او پسر آورد ام ولد مرتهن شد حالا آن که وطی مرتهن صاف زنا است اذ لا ملک و له لا تحلیل عندهم و اگر تحلیل هم باشد تحلیل موجب ام ولدیه نمی گردد عند الفرقة ایضا.

و نیز گویند که یمین ولد بغیر اذن در غیر فعل واجب و ترک قبیح و هم چنین یمین زن بغیر اذن شوهر فی غیر فعل الواجب و ترک القبیح منعقد نشود و این صریح مخالف نصوص قرآنی است که به اطلاق آمده اند قوله تعالی لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا عَقَّدْتُمُ الْأَيْمَانَ فَكَفَّارَتُهُ إِطْعَامُ عَشْرَةِ مَسَاكِينَ مِنْ أَوْسَطِ مَا تُطْعَمُونَ أَهْلِيكُمْ أَوْ كِسْوَتُهُمْ أَوْ تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ذَلِكَ كَفَّارَةُ أَيْمَانِكُمْ إِذَا حَلَفْتُمْ وَاحْفَظُوا أَيْمَانَكُمْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ (المائدة) (۸۹) و قوله تعالی (لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا كَسَبَتْ قُلُوبُكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ (البقره) (۲۲۵) آری در تورات مکتوب است که نذر زوجه بی اذن زوج و نذر ولد صغیر بی اذن والد منعقد نمی شود و معلوم نیست که این حکم محرف است یا اصلی و بر تقدیری که اصلی هم باشد در یمین نذر و نیاز و در بالغ و نابالغ فرق بسیار است و مع هذا چون قرآن مجید ناسخ کتب سابقه است بر خلاف قرآن و تمسک بتوریت نمودن یهودیه صرف است و نزد این فرقه اذن زوج در نذر زن متعلق بتطوعات باشد نیز شرط است و آن نیز مخالف اطلاق قرآن است قوله تعالی (ثُمَّ لِيَقْضُوا تَفَثَهُمْ وَلْيُوفُوا نُذُورَهُمْ وَلْيَطَّوَّفُوا بِالْبَيْتِ الْعَتِيقِ (الحج) (۲۹) و قوله تعالی (يُوفُونَ بِالْأَنذَرِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهُ مُسْتَطِيرًا (الانسان) (۷)).

و نیز گویند که اگر نذر کند که به سوی خانه کعبه پیاده رود و حج گزارد این نذر ساقط شود نص علیه ابو جعفر الطوسی و این نیز مخالف نص قرآنی است.

و نیز گویند که نذر به قصد قلب لازم شود بی آن که به لفظ نذر سرا و اخفاء تکلم کرده باشد و این را نذر ضمیر گویند حال آن که در شرع هیچ چیز به قصد قلب از جنس اقوال لازم نمی شود مثل یمین و نکاح و طلاق و عتق و رجعت و بیع و اجاره و هبه و صدقه و غیر ذلک و حدیث صحیح متفق علیه است که (ان الله تجاوز عن امتی وسوست به صدورها ما لم تعمل به او تتکلم).

و نیز گویند که قضاء قاضی در حدود نافذ نمی شود امام معصوم می باید پس در زمان غیبت امام یا عدم تسلط ائمه چنان چه اکثر اوقات بلکه کل اوقات این امت به همین حالت گذشته تعطیل حدود لازم آمد و اگر بالفرض امام معصوم موجود باشد در سر من رای و کربلاء معلی و نجف اشرف خواهد بود در فیض آباد و بنگاله کیست که اقامه حدود نماید و اگر نائب او به اجازه او اقامه تواند نمود پس اجازه خدا بلا واسطه چه کمی دارد قوله تعالی (وَالَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاجْلِدُوهُمْ ثَمَانِينَ جَلْدَةً وَلَا تَقْبَلُوا لَهُمْ شَهَادَةً أَبَدًا وَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ (٤) (النور) و قوله تعالی (الزَّانِيَةُ وَالزَّانِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا مِئَةَ جَلْدَةٍ وَلَا تَأْخُذْكُمْ بِهِمَا رَأْفَةٌ فِي دِينِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلْيَشْهَدْ عَذَابُهُمَا طَائِفَةٌ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ (٢) (النور) و قوله تعالی (وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا جِزَاءً بِمَا كَسَبَا نَكَالًا مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ (٣٨) (المائدة) جميع عبادات و معاملات و كفارات در شریعت وابسته به حضور امام نیست اقامه حدود نیز که از جمله عبادات است در حق مقیمان و از جمله كفارات در حق محدودان چرا وابسته به حضور امام خواهد بود.

و نیز نزد ایشان علم کتابه هم شرط قضا است حال آن که از کتاب و سنت براین اشتراط زاید دلیلی نیست بلکه بر خلاف آن دلیل است زیرا که خاتم النبیین بلا شبهه منصب قضا داشت قصوری در این باب او را نبود به دلیل نص قرآنی (إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ وَلَا تَكُنْ لِلْخَائِنِينَ خَصِيمًا) (١٠٥) (النساء) حالا آن که علم کتابت نداشت به دلیل قرآن نیز (مَا كُنْتُمْ تَتْلُو مِنْ قَبْلِهِ مِنْ كِتَابٍ وَلَا تَخُطُّهُ بِيَمِينِكَ إِذَا لَارْتَابَ الْمُبْطِلُونَ) (٤٨) (لعنکبوت) و نیز نوشتن قباله ها و سجلات و خواندن آن کار متصدیان دار القضا است و اگر خود قاضی این امر را نتواند کرد در قضا او چه نقصان و نیز اخباریین ایشان از ائمه اطهار نصوص صریحه بر عدم اشتراط علم کتابت روایه کرده اند و در کتاب الدعوی مسائل غریبه نادره دارند از آن جمله آن که اگر زنی که دخترش مرده است دعوی کند که من نزد دختر متوفاه خود فلان و فلان متاع یا خادم امانت سپرده بودم بلا بینه و شهود این دعوی مقبول است نص علیه ابن بابویه و این صریح مخالف قواعد شرع است که بلاشهود هیچ دعوی مقبول نیست قوله تعالی (لَوْ لَا جَاءُوا عَلَيْهِ بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَإِذْ لَمْ يَأْتُوا بِالشُّهَدَاءِ فَأُولَئِكَ عِنْدَ اللَّهِ هُمُ الْكَاذِبُونَ) (١٣) (النور) و مقصد شرع که حفظ اموال است صریح در اینجا فوت می شود و از آنجمله آنکه اگر دشمن شخصی بر او دعوا زنا گردد هیچ شاهی ندارد و آن دشمن را قسم داده خلاص باید کرد و حد قذف بر او نباید زد نص علیه شیخهم المقتول فی المبسوط حال آنکه در شرع قسم را در مقدمه حدود اعتبار نکرده اند و حد قذف بر مدعی حد زنا چون عاجز شود از اقامه بینه واجب ساخته اند کما هو المنصوص فی القرآن و در اینجا که دشمنی علاقه صریح برای تهمت و دروغ است چه قسم از نظر باید انداخت و با قسم او حسن ظن باید نمود.

و در کتاب الشهاده نیز عجیب و غریب چیزهای می گویند شهادت طفل نابالغ ده ساله در قصاص قبول می کنند حال آنکه طفل نابالغ اهلیت شهادت در هیچ مقدمه ندارد قوله تعالی (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا تَدَايَنْتُمْ بِدِينٍ إِلَى أَجَلٍ مُسَمًّى فَاكْتُبُوهُ وَلْيَكْتُبَ بَيْنَكُمْ كَاتِبٌ بِالْعَدْلِ وَلَا يَأْبَ كَاتِبٌ أَنْ يَكْتُبَ كَمَا عَلَّمَهُ اللَّهُ فَلْيَكْتُبْ وَلْيَمْلِكِ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ وَلْيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا يَخْسَ مِنْهُ شَيْئًا فَإِنْ كَانَ الَّذِي

عَلَيْهِ الْحَقُّ سَفِيهَاً أَوْ ضَعِيفاً أَوْ لَا يَسْتَطِيعُ أَنْ يُمِلَّ هُوَ فَلْيُمْلِلْ وَلِيُّهُ بِالْعَدْلِ وَاسْتَشْهِدُوا شَهِيدَيْنِ مِنْ رَجَالِكُمْ فَإِنْ لَمْ يَكُونَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ مِمَّنْ تَرْضَوْنَ مِنَ الشُّهَدَاءِ أَنْ تَضِلَّ إِحْدَاهُمَا فَتُذَكِّرَ إِحْدَاهُمَا الْأُخْرَى وَلَا يَأْبَ الشُّهَدَاءُ إِذَا مَا دُعُوا وَلَا تَسْأَمُوا أَنْ تَكْتُبُوهُ صَغِيراً أَوْ كَبِيراً إِلَى أَجَلِهِ ذَلِكَمْ أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ وَأَقْوَمُ لِلشَّهَادَةِ وَأَدْنَى أَلَّا تَرْتَابُوا إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً حَاضِرَةً تُدِيرُونَهَا بَيْنَكُمْ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَلَّا تَكْتُبُوهَا وَأَشْهِدُوا إِذَا تَبَايَعْتُمْ وَلَا يُضَارَّ كَاتِبٌ وَلَا شَهِيدٌ وَإِنْ تَفَعَّلُوا فَإِنَّهُ فُسُوقٌ بِكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيَعْلَمُكُمُ اللَّهُ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ (٢٨٢) (واستشهدوا شَهِيدَيْنِ مِنْ رَجَالِكُمْ) (البقره) در مقدمه قصاص كه تلف جان است چه قسم شهادت طفل مقبول مى شود.

و در كتاب الصيد و الذبايح صريح مخالف نص قرآن صيد اهل كتاب را حرام دانند و ذبيحه اهل سنت را مردار انگارند و ذبيحه كسى كه در وقت ذبح استقبال قبله نكند را حرام دانند و بر اين امور هيچ دليلى از شرع نيست و عموم نصوص مبطل اين شرط زايد است قال الله تعالى (فَكُلُوا مِمَّا ذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ بِآيَاتِهِ مُؤْمِنِينَ) (الانعام)

و نيز گويند اگر كسى با آلت غير معتاد شكار كند آن شكار مملوك او نشود حال آنكه فرق در آلت معتاده و غير معتاده اصلاً نيست و در كتاب الاطعمه تحفه مسایل مخترعه دارند شير جانور مردار و مشيمه او را حلال مى دانند.

و نان آردى كه به آب نجس خمير كرده باشد چون آن آرد با آب بنهجي مختلط شود كه رقيق گردد و در جميع اجزاء آرد آب نجس بسيار مداخله و سرايت نمايد حلال دانند كما ذكره الحلى فى التذكرة و طعامى كه در او پيخال ماكيان افتاده باشد مضمحل گشته و شورباى و فالوده كه در وى آب استنجاى مرد يا زن و قدرى از پيخال ماكيان انداخته تيار ساخته باشند نزد ايشان طيب و پاكيژه و خوردنى است و همچنين از آب كرى كه مردم در وى بسيار استنجا كرده باشند و خون حيض و نفاس در آن ريخته باشند و مذى و ودى و پيخال ماكيان بشمار در آن افتاده مضمحل گشته و سگى هم در آن آب شاشيده باشد اگر آشى و فالوده از آن تيار

سازند و بر آن افطار نمایند حلال و طیب است و اگر این را صرف در وقت افطار بیاشامند و یا در افشوره و شربت بکار برند جایز و حلال است و همچنین اگر آشی به قدر سه پاو بپزند و در وی یک پاو از دم مسفوح انداخته باشند نزد ایشان حلال است یا از بول حمار و فرس قدری کثیر در آن افتاده باشد نیز حلال است حال آنکه در نص قرآنی جمیع این خبائث را حرام می‌فرماید قول تعالی (الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ فَالَّذِينَ آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنْزِلَ مَعَهُ أُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (١٥٧) (الاعراف).

و نیز نزد ایشان اگر شخصی گرسنه شود و شخصی دیگر طعام دارد لیکن زیاده بر ثمن متعارف طلب می‌نماید و این گرسنه نیز زردار است اگر بدهد می‌تواند داد اما نظر به زیادت ثمن کرده اگر با اکراه و غضب از آن شخص طعام بگیرد حلال است.

و از مسایل فرض عدم توریث جد است در صورت وجود ابن الابن و دیگر اولاد و این مخالف اخبار صحیحه است که در کتب ایشان موجود است روی سعد بن خلف فی الصحیح عن ابی الحسن کاظم قال سألت عن بنات الابن و الجد قال للجد الثلث و الباقي لبنات الابن و نیز عدم توریث ولد الولد است مع وجود الابوین و این مخالف کتاب است (يُوصِيكُمُ اللَّهُ فِي أَوْلَادِكُمْ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثَيَيْنِ فَإِنْ كُنَّ نِسَاءً فَوْقَ اثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ وَإِنْ كَانَتْ وَاحِدَةً فَلَهَا النِّصْفُ وَلِأَبَوَيْهِ لِكُلِّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا السُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ إِنْ كَانَ لَهُ وَلَدٌ فَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ وَلَدٌ وَوَرِثَهُ أَبَوَاهُ فَلِأُمِّهِ الثُّلُثُ فَإِنْ كَانَ لَهُ إِخْوَةٌ فَلِأُمِّهِ السُّدُسُ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِي بِهَا أَوْ دَيْنٍ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ لَا تَدْرُونَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ نَفَعًا فَرِيضَةٌ مِنَ اللَّهِ إِنْ اللَّهُ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا (١١) (النساء) و ولد الولد بلاشبهه در اولاد داخل است قوله تعالی (فَمَنْ حَاجَّكَ فِيهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَأَبْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ وَأَنْفُسَنَا وَأَنْفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلْ لَعْنَةَ اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ (٦١) (آل عمران) و قوله

تعالی (یا بنی اسرائیل اذکروا نعمتی الّتی أنعمت علیکم وأوفوا بعهدی أوف بعهدکم وإیّای فارهبون (۴۰) (لقبره) و قوله تعالی (یا بنی آدم لا یفتنکم الشیطان کما أخرج أبویکم من الجنّة ینزع عنهما لباسهما لیریهما سوأتهمّا إنّهم یراکم هو وقبیلہ من حیث لا ترونهم إنا جعلنا الشیاطین أولیاء للذین لا یؤمنون (۲۷) (لاعراف) و نیز مخالف اخبار صحیحہ است که در این مقدمه واردند و در کتب ایشان مروی و موجود و برادران و خواهران مادری را از دیه مقتول میراث ندهند و طرفه آن است که قاتل را از ترکه مقتول و دیه او میراث ندهند اگر به خطا قتل کرده باشد یا شبهه خطا حال آنکه القاتل لایرث عام است و نصوص کتاب در توریث زوجہ و خواهران و برادران نیز عام است تخصیص زمین و دیت از کجا ثابت شود و پسر کلان میت را تخصیص کنند که از ترکه میت به شمشیر و مصحف و خاتم و پوشاک میت بدون عوض و این هم مخالف نص قرآنی است و محروم دارند از میراث پسر پدر او را که به حضور سلطان یا قاضی یا کوتوال فارغ حظی دهد از جنایت او و از میراث او و این حکم توره چنگیزخان است نه حکم شرع و می خواهند که نسخ حکم شرع به توره نمایند و اعمام و انباء اعمام و جدات را بعضی از ایشان محروم دارند مطلقاً از میراث.

و در مسایل وصایا مظلوف را تابع ظرف گردانند مثلاً اگر شخصی وصیت کرده باشد برای شخصی به صندوقی آنچه در آن صندوق باشد از نقد و متاع همه در وصیت داخل شود نزد ایشان و وصیت تحلیل فرج جاریه برای شخصی تا یکسال و دو سال صحیح دانند و اقامت حد بر مجنون واجب دانند اگر با زن عاقله زنا کرده باشد حال آنکه خبر صحیح متفق علیه مخالف آن است و هو قوله (رفع القلم عن ثلاثه عن المجنون حتی یفیک).

و نیز رجم واجب کنند بر زنی که با شوهر خود جماع کرد و بعد از جماع با زنی دیگر که بکر است مساحقت کرد و آن بکر حامله شد گویند که آن زن را رجم باید کرد و آن بکر را صد تازیانه باید زد حال آنکه سحاق را کسی زنا نمی گوید و در شرع نیز این را زنا اعتبار

نکرده‌اند و حد قذف واجب کنند بر آن مسلمان که دیگری را گوید یا ابن الزانیه و مادر آن دیگر کافره بود حال آنکه در نص قرآنی حد قذف مخصوص محصنات است و کافره هرگز محصنه نیست و حرمت ولد مسلمان او موجب تعزیر است فقط نه حد.

و نیز گویند اگر شخصی کور مسلمان معصومی را کشت از آن کور قصاص نباید گرفت حال آن که آیه قصاص عام است اعمی و غیر اعمی را.

و نیز گویند اگر شخصی گرسنه باشد و مسلمانی دیگر نزد خود طعام دارد و آن گرسنه را نمی‌دهد گرسنه را می‌رسد که آن مسلمان را قتل بکند و طعام را گرفته و بخورد و قصاص و دیت هیچ بر آن گرسنه واجب نمی‌شود حال آنکه طعام ندادن به گرسنه در هیچ شریعت مجوز قتل نیست.

و نیز گویند که اگر ذمی مسلمانی را قتل بکند تمام مال آن ذمی را به وراثت آن مسلمان باید داد و وارثان مختارند اگر خواهند آن ذمی را غلام خود سازند و اگر خواهند او را بکشند و این حکم صریح خلاف شریعت است و کتاب الله فقط قصاص فرموده و جمع کردن در میان قصاص و گرفتن مال و غلام کردن هرگز در شرع جایز نیست.

و نیز گویند که اولاد صغیر السن آن ذمی را وارثان مقتول غلام و کنیز خود سازند حال آنکه (مَنْ اهْتَدَى فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّى نَبْعَثَ رَسُولًا) (الاسراء) آیه قرآنی است.

بالجمله اختراعات ایشان در مسایل دین از این جنس بسیار است و برای نمونه این قدر که شد کافی است تا حقیقت دین و ایمان و اصول و فروع اینها بر عاقلان روشن گردد و معلوم شد که این اصول سراسر دروغ و فروع بی‌فروغ نسبت به ایمان کردن و این مذاهب را مذاهب

آن پاکان دانستن در چه حد است از بهتان و افترا و مخالفت روایات که نزد ایشان موجود است از جناب آن بزرگواران.

باب دهم

در مطاعن خلفای ثلاثه و دیگر صحابه کرام و ام المؤمنین عایشه صدیقه که شیعه در کتب خود آورده‌اند و آن مطاعن را از کتب اهل سنت بزعم خود ثابت نموده و جواب آن مطاعن.

باید دانست که بعد از تتبع و استقراء معلوم شده که در عالم هیچ کس نبوده است الا به زبان بدگویان و عیب جویان بطعن و قدح او جاری شده بلکه حرف در جناب کبریاء الهی است و معلوم است که معتزله بتقریب انکار عصمت انبیاء هیچ پیغمبری را از ابتدای حضرت آدم تا حضرت پیغمبر ما نگذاشته‌اند که صغایر و کبایر به جناب ایشان نسبت نکرده و هر همه را به آیات و احادیث به اثبات رسانیده و همچنین فرقه یهود در انکار عصمت ملائکه همین جاده را پیموده‌اند و خوارج و نواصب در جناب حضرت امیر و اهل بیت کرام همین و تیره پیش گرفته‌اند لیکن بر عاقلان پوشیده نیست که این همه عوعوی سگان نسبت به نور افشانی ماه است اصلاً نقض منزلت آن بزرگان نمی‌کند.

بیت:

و اذا اتتك نقيصتي من ناقص * فهي الشهادة لي باني كامل

پس یکی از وجوه بزرگی خلفاء و صحابه و ام المؤمنین توان دانست که این بدگویان با جود کمال عناد و نهایت احقاد تا این مدت‌ها بجز همین چند شبهه که در اول فکر از هم می‌پاشد نیافته‌اند حال آنکه زیاده بر مقدور در تجسس عیوب ایشان ساعی بود و کسی که در تمام عمر خود ده کار یا دوازده کار بعمل آرد که جای گرفت دشمنان و بدگویان باشد و با وصف آنکه ریاست عام و معاملات گوناگون با خلق انام داشته باشد و آن جایه‌اء گرفت هم فی الحقیقه محل طعن نباشد خیلی عجیب است حالا اگر شخصی ریاست یک خانه داشته

باشد و هر روز کار خطا از او سر بر زند و باقی امور او بر صواب باشد غنیمت وقت و نادره روزگار است.

مطاعن ابوبکر (رضی الله عنه) و آن پانزده طعن است

طعن اول آنکه روزی ابوبکر (رضی الله عنه) بالای منبر پیغمبر آمد تا خطبه بخواند امام حسن و امام حسین (رضی الله عنهما) گفتند که یا ابابکر انزل عن منبر جدنا، پس معلوم شد که ابوبکر لیاقت این کار را نداشت جواب امامین در زمان خلافت ابوبکر بالاجماع صغیر السن بودند زیرا که تولد امام حسن در سال سوم از هجرت است در رمضان و تولد امام حسین در سال چهارم است در شعبان، و وفات پیغمبر صلی الله علیه و سلم در اول سال یازدهم است پس اقوال و افعال که در وقت صغر سن از ایشان بصدر آمده شیعه آن را اعتبار می کنند و احکام بر آن مرتب می سازند یا به سبب صغر سن اعتبار نمی دارند و احکام بر آن متفرع نمی کنند بر تقدیر اول درک تقیه که نزد ایشان از جمله واجبات است لازم می آید و نیز مخالفت رسول (علیه السلام) که آن جناب ابوبکر را در نماز پنج وقتی از روز چهارشنبه تا روز دوشنبه خلیفه خود ساخته بود و نماز جمعه و خطبه نیز در این اثناء به خلافت او سرانجام داده لازم می آید و نیز مخالفت امیر المؤمنین که آنجناب در عقب او نماز گزارده و خطبه و جمعه او را مسلم داشته لازم می آید و بر تقدیر ثانی هیچ نقصانی پیدا نمی کند و موجب طعن و تشنیع نمی گردد و قاعده اطفال است که چون کسی را در مقام بزرگ خود و محبوب خود نشسته بینند یا جامه او را پوشیده یا دیگر امتعه او را بااستعمال آورده اگر چه به رضایت و اذن او باشد مزاحمت می کنند و می گویند که از این مقام برخیز یا جامه را برکش. باین اقوال ایشان استدلال نتوان کرد و هر چند انبیاء و ائمه به کمالات نفسانی و مراتب ایمانی از سایر خلق ممتاز می باشند لیکن احکام بشریه و خواص سن صبی و طفولیت درین ها نیز باقی است و لهذا

مقتدی بودن را بلوغ به حد کمال عقل ضرور داشته‌اند بلکه قبل از اربعین منصب نبوت بکسی عطا نشده الا نادرا والنادر فی حکم المعدوم و مثل مشهور است که الصبی صبی و لو کان نبیا.

طعن دوم آنکه مالک ابن نویره زنی جمیله داشت خالد بن الولید که امیر لامراء بود بطمع ازدواجش مالک را که مرد مسلمان بود بکشت و همان شب زن او را بحباله نکاح درآورده مجامعت کرد و تا زمان انقضاء عدت وفات که چهار ماه و ده روز است توقف نکرد، حال آنکه زنا واقع شد زیرا که نکاح در اثناء عدت درست نیست و ابوبکر صدیق نه بر خالد حد زنا زد و نه از وی قصاص گرفت و حال آنکه استیفاء قصاص و اجرای حد بر ابی بکر واجب بود و عمر رضی الله عنه در این کار بر وی انکار نمود و به خالد گفت که اگر من والی امر شوم از تو قصاص می‌گیرم. جواب این طعن موقوف بر بیان این قصه است موافق آنچه در کتب معتبره فن سیر و تواریخ ثابت است باید دانست که خالد بعد از فراغ از مهم طلیحه بن خویلد اسدی متبئی که به اغوای شیطانی این دعوی باطل آغاز نهاده بود و بناوحی بطاح توجه نمود و سرایا بااطراف و جوانب فرستاد و بطریقه مسنونه جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم فرمود تا بر سر قومی که بتازند اگر آواز اذان در آن قوم بشنوند دست از غارت و قتل و نهب بازدارند و اگر آواز اذان بگوش ایشان نرسد آن مقام را دارالحرب قرار داده دست قتل و غارت بگشایند و دود از دمار آن قوم برآرند اتفاقاً سریه که ابوقتاده انصاری نیز در میان‌شان بود مالک بن نویره را که به امر آن حضرت صلی الله علیه و سلم ریاست بطاح و خدمت اخذ صدقات سکنان آن نواح به وی تعلق داشت گرفته پیش خالد آوردند ابوقتاده گواهی داد که من بانگ نماز از میان قوم وی شنیده‌ام و جماعه دیگر که هم دران سریه بودند عکس آن ظاهر نمودند و این قدر خود بشهادت مردم گرد و نواح بثبوت رسیده بود که هنگام استماع خبر قیامت اثر وفات جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم زنان خانه این مالک بن نویره حنابندی و دف نوازی و دیگر لوازم فرحت و شادی به عمل آورده شماتت اهل اسلام نموده بودند اتفاقاً مالک بحضور خالد در مقام سؤال و جواب در حق جناب پیغمبر (صلی الله علیه و سلم) این کلمه

گفت قال رجلکم او صاحبکم کذا و این اضافت بسوی اهل اسلام نه بخود شیوه کفار و مرتدین آن زمان بود و سابق این هم منقح شده بود که بعد از استماع خبر وحشت اثر وفات پیغمبر صلی الله علیه و سلم مالک ابن نویره صدقاتی که از قوم خود گرفته بود بر آنها رد نمود و گفت که باری از موت این شخص خلاص شدید باز بحضور خالد این اداء ارتداد از وی صادر شد، خالد حکم فرمود که او را بقتل رسانند و چون خبر به مدینه منوره رسید و از این حرکت خالد ابوقتاده انصاری برآشفته نیز به دار الخلافه آمد و خالد را تخطئه نمود. عمر بن الخطاب در اول وهله همین دانست که این قتل بیجا واقع گشت و بر خالد قصاص و حد آید چون ابوبکر صدیق خالد را بحضور خود طلبید و از وی استفسار حال نمود ماجرا من و عن ظاهر شد و حق بجانب خالد دریافته معترض حال او نشد و او را باز بمنصب امیر الامرای بحال فرموده حالا در این قصه باید تأمل کرد و حکم فقهی این صورت را باید فهمید که قصاص چه قسم بر خالد می آید و حد زنا چرا بر وی واجب می گردد آمدیم برین که استبراء به یک زن حربی را هم ضرور است و حالا انتظار این مدت هم نکشید پس جوابش آنکه این طعن بر خالد است نه بر ابوبکر رضی الله عنه و خالد معصوم نبود و نه امام عام و مع هذا این روایت که خالد همان شب با آن زن صحبت داشت در هیچ کتاب معتبر نیست و اگر در بعضی کتب غیر معتبره یافته می شود جواب نیز همراه این روایت موجود است که این زن را مالک از مدتی مطلقه ساخته و محبوس داشته بود بنابر رسم جاهلیت و برای دفع همین رسم فاسد ایشان این آیه نازل شده است که: (وَإِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَبَلَّغْنَهُنَّ أَجَلَهُنَّ فَلَا تَعْضُلُوهُنَّ أَنْ يَنْكِحْنَ أَزْوَاجَهُنَّ إِذَا تَرَاضَوْا بَيْنَهُم بِالْمَعْرُوفِ ذَلِكَ يُوعَظُ بِهِ مَنْ كَانَ مِنْكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَمْ أَزْكَى لَكُمْ وَأَطْهَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ (۲۳۲) (البقره)).

پس عدت او منقضی شده بود و نکاح او حلال گشته بود به همین جهت خالد انتظار عدت دیگر نکشید و همین است مذهب جمیع فقهای اهل سنت و چون در این باب الزام اهل سنت و اثبات مطاعن به روایات و مذاهب ایشان منظور است لابد ملاحظه روایات مسایل ایشان باید

کرد و الا مقصود حاصل نخواهد شد فی الاستیعاب و امره ای خالدا ابوبکر الصدیق علی الجیوش ففتح الله علیه الیمامه و غیرها و قتل علی یدیه اکثر اهل الرده منهم مسیلمه و مالک بن نویره الا آخر ما قال جواب دیگر سلمنا که مالک ابن نویره مرتد نبود اما شبهه ارتداد او بلا ریب در ذهن خالد جا گرفته بود و القصاص تندرئی بالشبهات و چه می فرمایند علمای دین و مفتیان شرع متین از امامیه و اهل سنت در صورتی که اگر شخصی این حرکات و این کلمات که از مالک ابن نویره سر بر زد واقع شود یا روز عاشورا فرحت و شادی و کلمات اهانت حضرت امام حسین رضی الله عنه و تحقیر جناب ایشان و دیگر خاندان رسول الله صلی الله علیه و سلم و اولاد بتول رضی الله عنهم که در آن روز به مصیبت گرفتار شده بودند از وی صدور یابد او را چه باید کرد اگر حکم به ارتداد او نمایند فبها و الا اگر شخصی این حرکات و این کلمات را دریافته او را بقتل رساند به گمان آنکه مرتد شد قصاص بر وی می آید یا نه جواب دیگر ابوبکر صدیق رضی الله عنه خلیفه رسول الله صلی الله علیه و سلم بود نه خلیفه شیعه و سنی او را به فرمایش و خواهش ایشان کار کردن نمی رسید بلکه موافق سنت پیغمبر بایستی کرد و در حضور جناب پیغمبر همین خالد بن الولید صدها را از مسلمانان مفت به شبهه ارتداد کشته بود و آن حضرت اصلاً معترض او نشده چنانچه به اجماع اهل سیر و تواریخ ثابت است قصه اش آنکه جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم خالد را بر لشکری امیر کرده فرستادند و او بر قومی تاخت و آنها اسلام آورده بودند لکن هنوز قواعد اسلام را درست ندانسته در وقتی که مشغول به قتل آنها شدند در مقام اظهار اسلام این کلمه از زبانشان برآمد که صَبَانَا صَبَانَا یعنی بی دین شدیم بی دین شدیم. مراد آنکه از دین قدیم خود توبه کردیم و به اسلام درآمدیم خالد به کشتن همه آنها امر فرمود عبدالله بن عمر که یکی از مستعینان خالد بود یاران و رفیقان خود را تقید کرد که این مردم را اسیر دارید و نکشید. چون به حضور جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم رسیدند و این ماجرا اظهار کردند جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم برآشفته و بسیار افسوس کرد و گفت (اللهم انی ابرء الیک مما صنع خالد) و بر خالد

قصاص جاری نفرمود و نه از وديه دهانید زیرا که شبهه که کفر به خاطرش افتاد پس اگر ابوبکر صدیق رضی الله عنه نیز بابت خون یک کس به مثل این شبهه بلکه قوی تر از آن با خالد تعرض ننماید چه بدی کرده باشد علی الخصوص که ابوبکر دیت مالک هم از بیت المال دهانید. جواب دیگر اگر توفیق ابوبکر در استیفاء قصاص مالک بن نویره قادح در خلافت او باشد توقف حضرت امیر در استیفاء قصاص عثمان بطریق اولی قادح باشد زیرا که هیچ موجب قتل در او مستحق نبود و نه متوهم پس اهل سنت چون این را قادح نمی دانند او را چرا قادح خواهند دانست پس بر ایشان الزام عائد نمی شود. جواب دیگر استیفاء قصاص مالک بن نویره از خالد وقتی بر ذمه ابوبکر واجب می شد که ورثه مالک طلب قصاص می کردند و هرگز طلب ورثه او ثابت نشده بلکه برادر او متمم بن نویره نزد عمر بن الخطاب با وصف عشق و محبتی که با مالک داشت و طول العمر در فراق او نعره زنان و جامه دران ماند و مرثیه هایی در حق او گفته است که در عرب مشهور و ضرب المثل شده بود من جملتها هذان البیتان المشهوران.

بیت:

و کنا کندمانی جذیمه حقبه * من الدهر حتی قیل لن یتصدعا

فلما تفرقنا کانی و مالکا * لطول اجتماعی ليله لم نبت معا

اعتراف به ارتداد او نمود و من بعد عمر بن الخطاب بر انکاری که در زمان ابوبکر صدیق رضی الله عنه در این باب داشت نادم شد و معترف گردید که هر چه صدیق بعمل آورد عین صواب و محض حق بود دلیل واضح برین آن که عمر بن الخطاب با وصف آن شدتی که در اجرای حدود و استیفاء قصاص داشت در زمان خلافت خود و اقتدار زاید الوصف هرگز معترض احوال خالد نشد نه حد زد و نه قصاص گرفت.

طعن سوم آنکه از جیش اسامه تخلف ورزید حال آنکه جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم آن لشکر را خود رخصت فرمود و مردم را نام بنام تعیینات نمود و تا آخر دم مبالغه و تأکید می کرد در تجهیز آن جیش و می فرمود جهزوا جیش اسامه لعن الله من تخلف عنها جواب از این طعن آنکه طعن بر ابوبکر رضی الله عنه به کدام وجه متوجه می کنند از جهت عدم تجهیز یا از جهت تخلف اگر به وجه اول است صریح دروغ است زیرا که تجهیز جیش اسامه ابوبکر بر خلاف مرضی از جمیع اصحاب نموده تفصیلش آنکه بیست و ششم صفر روز دوشنبه آن حضرت صلی الله علیه و سلم امر فرمود که ساختگی لشکر کنند برای جنگ رومیان و انتقام زید بن حارثه و روز سه شنبه اسامه بن زید را امیر لشکر ساخت و روز چهارشنبه بیست و هشتم صفر مذکور آن حضرت صلی الله علیه و سلم را مرض طاری شد و روز دیگر با وجود مرض به دست مبارک خود نشانی درست فرموده و گفت (اغز بسم الله و فی سبیل الله و قاتل من کفر بالله) و اسامه آن نشان را به دست خود بیرون برآمد و بریده ابن الحصیب اسلمی را داد تا در آن لشکر بردارنده نشان او باشد و در موضع جرف منزل ساخت تا لشکر جمع شوند و اعیان مهاجر و انصار مثل ابوبکر صدیق و عمر بن الخطاب و عثمان و سعد بن ابی الوقاص و ابو عبیده بن ابی الجراح و سعید بن زید و قتاده بن النعمان و سلمه بن اسلم همه ساختگی کرده دیره و خیمه بیرون فرستادند و می خواستند که از آنجا کوچ نمایند که در آخر روز چهارشنبه و اول شب پنجشنبه مرض آن حضرت صلی الله علیه و سلم اشتداد پذیرفت و به این سبب تهلکه رو داد و وقت عشاء از شب پنجشنبه ابوبکر رضی الله عنه را جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم خلیفه نماز فرمودند و به این خدمت مأمور ساختند چون روز دوشنبه دهم ربیع الاول شد و آن حضرت صلی الله علیه و سلم را افاقت در مرض حاصل گشت مسلمانان به همراه اسامه متعین شده بود وداع آن جناب کرده بیرون برآمدند و اسامه را نیز آن جناب در کنار خود گرفته و در حق او دعا فرمود رخصت نمودند و چون روز یکشنبه شدت مرض بسیار شد اسامه و لشکریان او توقف نمودند که در این اثنا صباح دوشنبه اسامه

می‌خواست که سوار شود و کوچ نماید به جهت کمال تقیدی که از آن جناب در این مهم می‌دید ناگاه فرستاده ام ایمن مادر اسامه نزد او رسید و گفت که جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم را حالت نزاع است اسامه و دیگر صحابه با شنیدن این خبر قیامت اثر افتان و خیزان برگشتند و بریده بن الحصیب نشان را آورده و بر در حجره آن حضرت صلی الله علیه و سلم استاده کرد و چون از دفن آن جناب فارغ شدند و امر خلافت بر ابوبکر صدیق رضی الله عنه قرار یافت فرمود تا آن نشان را بر در خانه اسامه استاده کنند و بریده را نیز حکم کرد که خود نیز بر در خانه اسامه استاده لشکریان را جمع نموده بیرون برآرد و اسامه نیز کوچ کند باز اسامه بیرون رفت و در جرف منزل ساخت در این اثنا خبر به مدینه رسید که بعضی قبائل از عرب مرتد گشته و می‌خواهند که بر مدینه بتازند جماعتی از صحابه به عرض ابوبکر رضی الله عنه رسانیدند که در این وقت بر آوردن لشکر سنگین بر این مهم و دراز صلاح وقت نیست که اعراب مدینه را خالی دانسته مبادا شورش نمایند و فتنه عظیم رو دهد و آسیبی به اهل مدینه برسد. ابوبکر رضی الله عنه هرگز قبول نکرد و گفت که اگر به سبب فرستادن لشکر اسامه دانم که در مدینه لقمه سباع خواهم شد خلاف فرمان رسول الله صلی الله علیه و سلم جائز ندارم فاما از اسامه درخواست نمود که عمر بن الخطاب را پروانگی دهد تا نزد وی بماند و در محافظت مدینه و کنکاش و مشورت شریک وی باشد پس به اذن اسامه عمر بن الخطاب رجوع نمود و غره ربیع الثانی اسامه کوچ کرد و به سوی ابنی متوجه شد این است آنچه در روضه الصفا و روضه الاحباب و حبیب السیر و دیگر تواریخ معتبره شیعه و سنی موجود است و اگر به وجه دوم است یعنی تخلف از رفاقت اسامه پس چند جواب دارد اول آنکه رئیس وقت هرگاه متعین کند شخصی را در لشکری باز آن شخص را به خدمتی از خدمات حضور خود مأمور سازد و صریح دلالت می‌کند بر اینکه این شخص را از تعیناتیان موقوف کرد و استثنا نمود و حکم اول منسوخ شد در این جا همین مقدمه واقع شد زیرا که آن جناب در اول مرض این لشکر را جدا فرموده همراه اسامه متعین ساخت و چون مرض به اشتداد کشید و

اسامه و تابعین او در کوچ توقف نمودند ابوبکر رضی الله عنه را به خدمت امامت نماز نائب خود ساختند و به این مهم عظیم مشغول فرمود تا آنکه جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم وفات یافت پس تعیناتی ابوبکر خود موقوف شده بود رفتن و نرفتن او هر دو برابر ماند و در شریعت ثابت است که ابتدا جهاد فرض بالكفایه است و به تجهیز جیش اسامه نیز از همین باب بود پس در ترک خروج با اسامه ابوبکر را بالخصوص هیچ لازم نیامد و دفع فتنه کفار و مرتدان از مدینه فرض عین و اگر این را از دست می داد ترک فرض لازم می آمد پس ابوبکر فرض بالكفایه را برای ادای فرض عین ترک نمود و هو الحكم الشرعی خاصه چون تمام لشکر به تجهیز و تحریر ابوبکر رضی الله عنه برآمد و ثواب آن همه به ابوبکر رضی الله عنه عاید شد و آن فرض بالكفایه هم در جریده اعمال او ثابت گشت دوم آنکه تعیین اشخاص معین برای جهاد همراه امیر از باب سیاست مدنی است که مفوض به صواب دید رئیس وقت است نه از احکام منزله من الله و چون آن حضرت صلی الله علیه و سلم وفات یافت سیاست مدنی تعلق به ابوبکر گرفت حالا این امور وابسته به صلاح دید او شد هر که را خواهد همراه اسامه متعین سازد و هر که را خواهد نزد خود نگاه دارد و اگر خواهد خود برآید و اگر خواهد نه برآید به مثابه آنکه پادشاهی لشکری را به سمتی معین سازد و در اثنای تهیه اسباب سفر و استعداد مهمات، آن پادشاه وفات یابد و پادشاهی دیگر به جای او منصوب شود آن پادشاه را منصوب می رسد که بعضی از تعینات را در حضور خود نگاه دارد زیرا که صلاح ملک دولت را در آن می بیند و در این قدر تصرف مخالفت پادشاه اول یا عصیان فرمان او لازم نمی آید مخالف آن است که به جای او امیری دیگر منصوب کند یا آن مهم را اهمال نماید یا با آن حریفان مصالحه نماید بالجمله امور و مصالح و قتیة ملک و دین متعلق به صواب دید رئیس وقت است او را در این امور به استفاده از عقل خود تصرف جایز است و حکم پیغمبر صلی الله و علیه و سلم در این امور از باب تشریع و وحی نیست قطعاً و جمله لعن الله من تخلف عنها هرگز در کتب اهل سنت موجود نیست و بالفرض اگر صحیح هم باشد معنی اش آن

است که اسامه را تنها گذاشتن و از رومیان برای انتقام زید بن حارثه پهلوی تهی کردن حرام است و چون ابوبکر رضی الله عنه به خدمت امامت متعین شد از این همه امور او را استثناء واقع است بلا شبهه قال الشهرستاني فی الملل و النحل ان هذه الجملة موضوعه مفتراه و بعضی فارسی نویسان که خود را محدثین اهل سنت ما شمرده‌اند و در سیر خود این جمله را آورده برای الزام اهل سنت کفایت نمی‌کنند زیرا که اعتبار حدیث نزد اهل سنت به یافتن حدیث در کتب مسنده محدثین است مع الحكم بالصحة و حدیث بی سند نزد ایشان شتر بی مهار است که اصلاً گوش به آن نمی‌دهند. سوم آنکه ابوبکر رضی الله عنه را بعد از رحلت پیغمبر صلی الله و علیه و سلم انقلاب منصب شد در آحاد مؤمنین ابوبکر خلیفه شد و به جای پیغمبر نشست و چون شخص را انقلاب منصب شود احکام آن منصب بر او جاری می‌گردد به حکم شرع نه احکام سابقه مثال الصبی اذا بلغ و المجنون اذا افاق و المقيم اذا سافر و المسافر اذا قام و العبد اذا اعتق و الرعية اذا تأمرو و العامی اذا تقلد القضاء و الفقير اذا صار غنياً و الغنی اذا صار فقيراً و الجنین اذا تولد و الحي اذا مات و القريب اذا مات الاقرب منه فی الولاية و الارث الى غير ذلك من النظائر پس چون ابوبکر رضی الله عنه خلیفه پیغمبر صلی الله و علیه و سلم و به جای او شد او را همراه اسامه چرا بایستی برآمد که خود پیغمبر صلی الله و علیه و سلم اگر زنده می‌بود نمی‌برآمد و نه ادعیه برآمدن داشت. آری! تجهیز لشکر که کار پیغمبر بود بر ذمه او شد و سرانجام داد.

چهارم آنکه اگر بالفرض ابوبکر رضی الله عنه بالخصوص مأمور بود به آنکه خود باید به همراه اسامه به جنگ رومیان برود و استخلاف او در نماز موجب استثنای او نشد و شغل به مهمات خلافت و محافظت مدینه و ناموس رسول نیز عذر او در تخلف مقبول نیفتاد و نهایت کار آن است که عصمت او مختل خواهد شد و عصمت در امامت شرط نیست بلکه ضرورت عدالت است و از ارتکاب یکی دو گناه صغیره عدالت برهم نمی‌شود. ابوبکر رضی الله عنه بالاجماع فاسق نبود و ارتکاب کبائر از وی نزد کسی از شیعه یا سنی ثابت نیست.

پنجم آنکه آن که این یک دو طعن که بر ابوبکر رضی الله عنه و امثال او که شیعه از روایات اهل سنت ثابت می کنند اول ثابت نمی شود و بالفرض اگر ثابت هم شود پس جمیع روایات اهل سنت را که در حق ابوبکر از فضایل و مناقب و بشارت به درجات عالیات جنت که از روی آیات و احادیث و روایات پیغمبر صلی الله و علیه و سلم و اخبار ائمه و دیگر اهل بیت می آورند و بعضی از آنها در کتب شیعه هم مروی و صحیح است در یک پله تراز باید نهاد و این دو سه طعن را در پله دیگر و باید با سنجید بعد از آن جواب باید طلبید .

ششم آنکه نزد شیعه امر پیغمبر صلی الله و علیه و سلم برای وجوب متعین نیست کما نص علیه المرتضی فی الدرر و الغرر پس اگر امر صریح بالخصوص به ابوبکر ثابت هم شود در باب همراه رفتن اسامه و ابوبکر نرود هیچ خللی نمی آید زیرا که شاید این امر برای ندب باشد و ترک امر ندب معصیت نیست آمدیم بر جمله لعن الله من تخلف عنها پس در کتب اهل سنت موجود نیست تا محتاج جواب او شوند و اگر بالفرض موجود هم باشد لفظ من عام است نزد شیعه کما صرحوا فی کتب الاصول پس در این صورت حضرت امیر و دیگر مسلمین همه در این وعید شریک باشند پس آنکه از طرف همه جواب خواهد بود از طرف ابوبکر هم خواهد بود و اگر گویند وعید خاص است به متعینان اسامه گوئیم جهزوا جيش اسامه خطاب به متعینان نمی تواند شد چه تجهیز و سامان کردن لشکر اسامه به عینه لشکر اسامه را فرمودن کلام بی معنی است پس خطاب عام است به جمیع مسلمین و جمله لعن الله نیز با همین کلام مذکور است پس تخصیص به متعینان ندارد.

هفتم آنکه مخالفت حکم خدا بلاواسطه نزد شیعه از حضرت یونس علیهما السلام بلا ریب ثابت است چنانچه در باب نبوات گذشت اگر یک حکم رسول را امام هم خلاف کرده باشد چه باک زیرا که امام نائب نبی است و نائب هر چند بهتر باشد از اصیل کمتر خواهد بود.

طعن چهارم آنکه پیغمبر خدا صلی الله و علیه و سلم گاهی ابوبکر را بر امری که به اقامه دین و شرع متین تعلق داشته باشد والی نساخته‌اند و هر که قابل ولایت یک امر مسلمین نباشد قابل ولایت عامه مسلمین چه قسم خواهد بود؟

جواب: از این طعن به چند وجه داده‌اند اول اینکه این دعوی دروغ محض و بهتان صرف است به اجماع اهل سیر و تواریخ از شیعه و سنی ثابت و صحیح است که ابوبکر را بعد از شکست احد چون خبر رسید که ابوسفیان بعد از مراجعت نادم شده و می‌خواهد که بر مدینه بتازد آن جناب در مقابل او رخصت فرمود و ابوبکر به مقابل با آنها پرداخت و در سال چهارم در غزوه بنی نضیر شبی ابوبکر صدیق رضی الله عنه را امیر لشکر ساخته و خود با دولت به دولتخانه تشریف فرمود و در سال ششم چون به غزوه بنو لحيان برآمدند و آن قبیله خبر توجه آن حضرت صلی الله و علیه و سلم شنیده بر سر کوه‌ها تحصن نمودند آن حضرت صلی الله و علیه و سلم یکی دو روز در منزلشان اقامت فرموده سرایا به اطراف فرستادند از آن جمله سربیه عمده به سرکردگی ابوبکر صدیق بود که به سمت کراع الغمیم رخصت یافت و در غزوه تبوک فرمان پیغمبر صلی الله و علیه و سلم شرف نفاذ یافت که جنود نصرت قرین بیرون مدینه منوره در ثنیه الوداع فراهم آیند و امیر لشکرگاه صدیق باشد موجودات لشکر بطور او مقرر شد و در غزوه خبر چون جناب پیغمبر صلی الله و علیه و سلم را درد شقیق عارض شد و هنگام محاصره قلعه بود ابوبکر را نائب خودتعیین کرده برای فتح قلعه فرستادند و آن روز جنگ سختی به ظهور آمد و در سال هفتم ابوبکر رضی الله عنه را بر سر جمعی از بنی کلاب فرستادند و سلمه بن اکوع با رساله خود متعینه ابوبکر شد و با بنو کلاب محاربه نموده جمعی را به قتل رسانید و گروهی را اسیر کرده آورد و بر بنو فزاره نیز امیر لشکر ابوبکر صدیق رضی الله عنه چنانچه حاکم از سلمه ابن اکوع روایت می‌کند که امر رسول الله صلی الله و علیه و سلم ابابکر فغزونا ناسا من بنی فزاره فلما دنونا من الماء امرنا ابوبکر فعرسنا فلما صلینا الصبح امرنا ابوبکر فشننا الغاره الی الآخر الحدیث و در معارج و حیب السیر مذکور است که بعد از

غزوه تبوک اعرابی در جناب پیغمبر آمده عرض نمود که قومی از اعراب در وادی الرمل مجتمع گشته داعیه شب خون دارند جناب پیغمبر صلی الله و علیه و سلم نشان خود به ابوبکر صدیق داده و امیر لشکر ساخته و بر آن جماعت فرستادند و نیز چون در میان بنی عمرو عوف خانه جنگی واقع شد جناب پیغمبر صلی الله و علیه و سلم را بعد از ظهر خبر رسید و برای اصلاح به محله ایشان تشریف برد بلال را فرمود که اگر وقت نماز برسد ابوبکر را بگو تا با مردم نماز گزارد چنانچه وقت عصر همین قسم واقع شد و نیز چون در سال نهم حج فرض شد و رفتن آن جناب به سبب بعضی امور موقوف گشت ابوبکر صدیق را امیر حج ساخته با جمع کثیری از اصحاب به مکه فرستادند تا آنجا رفته به اقامه مراسم حج بپردازد و خلایق را بر قواعد این عبادت کبری آگاه سازد و تفویض امامت نماز در مرض موت خود از شب پنجشنبه تا صبح دوشنبه آن قدر مشهور گشت که حاجت بیان ندارد حالا تأمل باید کرد که امور دین که تعلق به رئیس دارد همین سه چیز است اول جهاد دوم حج و سویم نماز و در هر سه چیز ابوبکر را به حضور خود نائب ساخته اند دیگر کدام امر دینی باقی ماند که ابوبکر در آن لیاقت امامت و نیابت نداشت دوم آنکه قبول کردیم که پیغمبر صلی الله و علیه و سلم گاهی ابوبکر را رضی الله عنه بر امری والی نساخته لیکن به این جهت که او را وزیر و مشیر خود می دانست و بی حضور او هیچ کاری از کارهای دین سرانجام نمی یافت و همیشه رسم و عادت پادشاهان همین بوده است که وزرا و امراء کبار را به عمل داری و فوج داری نمی فرستند و بر سرایای امیر نمی سازند زیرا که کارهای عمده در بی حضوری ایشان ابر می شود و این وجه را خود جناب پیغمبر صلی الله و علیه و سلم ارشاد فرموده حاکم از حذیفه بن الیمان روایت می کند که شنیده ام از جناب پیغمبر صلی الله و علیه و سلم که می فرمود که من قصد دارم که مردم را به سوی ملکهای دور و دراز برای تعلیم دین و فرایض بفرستم چنانچه حضرت عیسی حواریون را فرستاده بود حاضران عرض کردند که یا رسول الله این قسم مردمان خود موجودند مثل ابوبکر و عمر. جناب پیغمبر صلی الله و علیه و سلم فرمود انه لا

غنی لی عنهما انهما من الدین کالسمع و البصر و نیز جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم فرموده است که مرا حق تعالی چهار وزیر عطا فرموده است دو وزیر از اهل زمین ابوبکر و عمر و دو وزیر از اهل آسمان جبرئیل و میکائیل، سوم آنکه اگر به کاری نفرستادن موجب عدم لیاقت امامت باشد لازم آید که حسنین رضی الله و عنهما نیز لایق امامت نباشند معاذ الله من ذلک زیرا که حضرت امیر این هر دو را در هیچ جنگ و بر هیچ کار نمی فرستاد و برادر علایقی ایشان را که محمد بن الحنفیه بود به کارها مأمور می ساخت تا آنکه مردم از محمد بن الحنفیه سؤال کردند که پدر بزرگوار تو در جنگها و جاهای خطرناک تو را کار می فرماید و حسنین را رضی الله عنهما از خود جدا نمی کند باعث این چیست؟ آن امام زاده منصف فرمود که حسنین در اولاد پدر من به منزله دو چشم اند در بدن انسان و دیگران مثال دست و پا تا کار از دست و پا سرانجام یابد چشم را چرا رنج داد بلکه جبلت انسان است که دست را سپر چشم می کنند در وقت آفت.

طعن پنجم آنکه ابوبکر صدیق رضی الله عنه عمر بن الخطاب رضی الله عنه را متولی جمیع کارهای مسلمین کرد و خلیفه امت ساخت حال آنکه در وقت جناب سرور یک سال عمر بن الخطاب بر خدمت اخذ صدقات مأمور شده بود باز معزول شد و معزول پیغمبر را منصوب ساختن مخالفت پیغمبر کردن است.

جواب از این طعن آنکه عمر رضی الله عنه را معزول فهمیدن کمال بی خردیست اگر شخصی را بر کاری متولی کنند و آن کار از دست او سرانجام یابد و تولیت او تمام گردد آن شخص را نتوان گفت که از آن تولیت معزول شد و انقطاع تولیت عمر بن الخطاب از همین قبیل بود که کار اخذ صدقات تمام شد تولیت او نیز تمام شد و اگر این را عزل کنیم لازم آید که هر نبی بعد از موت معزول شود و هر امام بعد از موت معزول شود.

جواب دیگر قبول کردیم که عمر معزول پیغمبر بود لیکن مثل حضرت هارون که بعد از مراجعت حضرت موسی از طور از خلافت ایشان معزول شد لیکن چون بالاستقلال نبی بود این عزل در لیاقت امامت نقصان نکرد. جواب دیگر مخالفت پیغمبر آن است که از آنچه منع فرموده باشد ارتکاب نمایند نه آنکه معزول او را منصوب نمایند پس اگر پیغمبر صلی الله و علیه و سلم از نصب عمر رضی الله عنه نهی می فرمود و ابوبکر او را منصوب می کرد البته مخالفت لازم می آمد و چون این واقع نشد مخالفت از کجا و اگر کردن آنچه آن حضرت نکرده باشد مخالفت آن حضرت لازم آید که حضرت امیر رضی الله عنه در جنگ کردن با عایشه رضی الله عنها نیز مخالفت آن جناب کرده باشد معاذ الله من ذلک.

طعن ششم آنکه آن حضرت صلی الله و علیه و سلم ابوبکر و عمر را تعیینات و تابع عمرو ابن العاص ساخت و او را بر ایشان امیر ساخت و همچنین اسامه را برایشان سردار کرد اگر ایشان را لیاقت ریاست می بود یا در این باب افضل و اولی می بودند چرا ایشان را رئیس نمی کرد و دیگران را تابع ایشان می ساخت.

جواب از این طعن به چند وجه گفته اند اول آنکه امیر نکردن ایشان دلالت بر عدم لیاقت ایشان یا بر افضل نبودن ایشان نمی نماید لابد امیر کردن بر لیاقت و بر افضلیت دلالت خواهد کرد اگر شیعه معتقد لیاقت امامت برای عمرو بن العاص و اسامه بن زید و قایل به افضلیت ایشان باشند در این باب اهل سنت محتاج جواب خواهند بود و الا نه دوم آنکه در مقدمه خاص امیر کردن مفضول بر افضل قباحتی ندارد و این تأمیر خاص دلالت نمی کند بر فضیلت و لیاقت امامت کبری زیرا که در مقدمه خاص ریاست دادن بسا که بنا بر مصلحت جزئیّه خاصه می باشد که آن مصلحت به دست یکی از مفضولان و کمتران سر انجام می شود نه به دست افضلان و بهتران مثل آنچه در عمارت عمرو بن العاص واقع شد که او مرد واهی و صاحب مکر و حيله بود و منظور همین بود که حریفان را به مکر و حيله تباه سازد یا از مکاید

حریفان و مداخل و مکامن آنها واقف بود و دیگری را این واقفیت نه به مشابه آنکه برای دزدگیری و تصفیه راه شب کردی و فوجداری به همین اشخاص می‌دهند و از امرای کبار هرگز این خدمات سرانجام نمی‌شود یا در ریاست خاص تسلیه و تشفی خاطر مصیبت زده و ماتم کشیده و ظلم رسیده منظور می‌افتد چنانچه در حق اسامه واقع شد که پدرش از دست فوج شام و روم شهید شده بود اگر او را رئیس نمی‌کردند و به دست او انتقام پدرش نمی‌گرفتند او را تسلی و تشفی نام و جاه حاصل نمی‌گشت سوم آنکه منظور جناب سرور بود که ابوبکر و عمر رضی الله عنهما را مطلع سازند بر معاملاتی که تعیناتیان و تابعین را با سردار در پیش می‌آید و چه قسم تعهد حال تابعین و متعینان باید نمود و این معنی بدون آنکه یکی دو بار ایشان را تابع کسی گردانند و متعینه کسی نمایند به حق یقین معلوم نمی‌توانست شد پس گویا این تابع نمودن بنا بر ریاضت و تعلیم سلیقه امارت و ریاست بود به منزله آنکه پادشاهان اولوالعزم تا وقتی که از سپاهگری به امارت و از امارت به وزارت و از وزارت به سلطنت رسیده‌اند این مرتبه عظمی را کما هو حقها سرانجام نداده‌اند مثل تیمور و نادرشاه و امثال ذلک پس تربیت ایشان به این نوع صریح دلالت دارد بر آنکه در حق ایشان ریاست عمده منظور نظر کرامت اثر پیغمبر بود علیه السلام و به همین ترتیب آنجناب که در حق این دو کس به این نوع واقع می‌شد اینها هر دو در خلافت خود لشکریان و امرا را به وجهی می‌داشتند که انتظامی بهتر از آن متصور نیست نه امراء ایشان را خیال بغی و استقلال در سر می‌افتاد و نه لشکریان را کاهلی و تکاسل و بی‌صرفگی در نهب و قتل و غارت رو می‌داد و امرا را بر لشکر و لشکر را بر امراء به هیچ وجه ظلم و ستم و ناز و دلالی ممکن نبود و رعایا در مهد امان آرامیده فارغ البال می‌گذرانیدند و فتوح پی در پی و غنائم و فئ روز به روز به دست ایشان می‌افتاد و این معنی نزدیک واقفان فن سیر اظهر من الشمس و ابین من الامس است در امور واقعه تشیع بیش نمی‌شود آنچه زور و غلو تشیع است در امور موهومه است که اگر چنین می‌بود خوب می‌بود و اگر چنان می‌شد بهتر می‌شد.

طعن هفتم آنکه ابوبکر صدیق رضی الله عنه در استخلاف مخالفت آن حضرت صلی الله علیه و سلم نمود و قطعاً معلوم است که جناب پیغمبر مصلحت و مفسده را خوب می فهمید و کمال شفقت و رأفت بر امت خود داشت و کسی را بر امت خلیفه مقرر نفرمود و ابوبکر و عمر را خلیفه نمود.

جواب از این طعن به چند وجه گفته اند اول آنکه خلیفه نکردن آن حضرت بر امت خود صریح دروغ و بهتان است زیرا که شیعه کلهم قائلند به آنکه جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم حضرت امیر را خلیفه نمود و اگر ابوبکر رضی الله عنه هم اتباع سنت پیغمبر خود کرده بر امت خلیفه کرد از کجا مخالفت لازم آمد و اگر بر مذهب اهل سنت کلام می کنند پس محققین اهل سنت نیز قائل به استخلافند در صلوه و در حج و در صحابه را که رمز شناس پیغمبر و دقیقه یاب و اشاره فهم آن جناب اظهر بودند همین قدر کافی بود و ابوبکر صدیق نظر به آنکه مردم بسیار از عرب و عجم تازه در اسلام درآمده اند بی تصریح و تنصیص و عهد نامه این دقایق را نه خواهند دریافت نوشت و خواند در میان آورد.

دوم آنکه خلیفه نکردن جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم از آن بود که به وحی زبانی و الهام سبحانی یقین می دانست که بعد آنجناب ابوبکر خلیفه خواهد شد و صحابه اخیار بر او اجماع خواهند کرد و غیر او را دخل نخواهند داد چنانچه حدیث (فأبی علی الا تقدیم ابی بکر) و حدیث (یابی الله و المؤمنون الا ابابکر) و حدیث (فانه الخلیفه من بعدی) که در صحاح اهل سنت موجود است بر آن صریح دلالت دارد و چون این یقین حاصل داشت حاجت استخلاف و نوشتن عهدنامه مرتفع شد چنانچه در صحیح مسلم مذکور است که در مرض وفات ابوبکر پسر او را طلبیده بود که عهدنامه خلافت نویسانده دهد باز فرمود که حق تعالی و مسلمانان خود به خود غیر ابوبکر را خلیفه نخواهند کرد حاجت به نوشتن نیست موقوف فرمود به خلافت ابوبکر رضی الله عنه نه او را وحی می آمد تا علم قطعی به او حاصل شود و

نه از حال مردم به قراین دریافتی بود که بعد از من بلاشبهه عمر بن الخطاب را خلیفه خواهند ساخت و به عقل خود اصلح در حق دین و امت خلافت عمر رضی الله عنه را می دانست پس او را ضرور افتاد که آنچه صلاح امت در آن دریافتی بود به عمل درآورد و به حمد الله عقل او کار کرد و آن قدر شوکت دین و انتظام امور ملت و کسب کافرین که از دست عمر رضی الله عنه واقع شد در هیچ تاریخی مرقوم نیست که از خلیفه هیچ نبی شده بود. سوم آنکه نکردن استخلاف چیز دیگر است و منع فرمودن از آن چیز دیگر مخالفت وقتی می شد که منع از استخلاف می فرمود و ابوبکر استخلاف می فرمود نه آنکه پیغمبر صلی الله علیه و سلم استخلاف نکرد و ابوبکر رضی الله عنه کرد و الا لازم آید که حضرت امیر در استخلاف امام حسن رضی الله عنه مخالفت پیغمبر صلی الله علیه و سلم کرده باشد. حاشا لله من ذلک.

طعن هشتم آنکه ابوبکر رضی الله عنه می گفت ان لی شیطاناً یعتبرنی فان استقمت فاعینونی و ان زغت فقومونی و هر که او را شیطان پیش آمده و از راه برد قال امامت نیست.

جواب از این طعن اول آنکه این روایت در کتب معتبره اهل سنت صحیح نشده تا به آن الزام درست شود بلکه خلاف این روایت نزد ایشان صحیح و ثابت است که ابوبکر رضی الله عنه در وقت وفات خود عمر بن الخطاب را حاضر ساخته وصیت نمود و این کلمات گفت که والله ما نمت فحلمت و ما شبهت فتوهمت و انی لعلی السبیل و ما زغت و لم آل جهدا و انی اوصیک بتقوی الله الی آخر الکلام آری بعد از رحلت پیغمبر صلی الله علیه و سلم و انعقاد خلافت خود اول خطبه که ابوبکر صدیق خواند همین بود و گفت که ای یاران رسول الله من خلیفه پیغمبرم لیکن دو چیز که خاصه پیغمبر صلی الله علیه و سلم بود از من نخواهید اول وحی دوم عصمت از شیطان و این خطبه او در مسند امام احمد و دیگر کتب اهل سنت موجود است و در آخر خطبه اش این هم هست که من معصوم نیستم پس اطاعت من بر شما در همان امور فرض است که موافق سنت پیغمبر صلی الله علیه و سلم و شریعت خدا باشد

اگر بالفرض به خلاف آن شما را بفرمایم قبول ندارید و مرا آگاه کنید و این عقیده ایست که تمام اهل اسلام بر آن اجماع دارند و کلامی است سراسر انصاف و چون مردم خوگر بودند به ریاست پیغمبر صلی الله علیه و سلم و در هر مشکل به وحی الهی رجوع می آوردند به سبب عصمت پیغمبر هر امر و نهی او را بی تأمل اطاعت می کردند اول خلفا را لازم بود که ایشان را آگاه سازد بر آنکه این هر دو چیز از خواص پیغمبر است که یوجد فیه و لا یوجد فی غیره دوم آنکه در کتاب کلینی از حضرت امام جعفر صادق روایات صحیحیه موجودند که هر مؤمن را شیطانی است که قصد اغواء او دارد و در حدیث صحیح پیغمبر صلی الله علیه و سلم نیز وارد است که (ما منکم من احد الا و قد و کل به قربته من الجن) حتی که صحابه عرض کردند یا رسول الله برای شما هم قرین شیطانی هست؟ فرمود آری هست لیکن حق تعالی مرا بر وی غلبه داده است که از شر او سلامت می مانم پس چون انبیا را پیش آمدن شیطان به قصد اغواء و همراه بودنش نقصان در نبوت نکند ابوبکر را چرا نقصان در امامت خواهد کرد زیرا که امام را متقی بودن ضرور است و متقی را هم خطره شیطانی می رسد و باز خبردار می شود و بر طبق آن کار نمی کند قوله تعالی (إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذَا مَسَّهُمْ طَائِفٌ مِّنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا فَإِذَا هُمْ مُبْصِرُونَ) (الاعراف) آری نقصان در امامت او را به هم می رسد که مغلوب شیطان و تابع فرمان او گشته زمام اختیار خود را به دست او دهد و بر طبق فرموده او کار کند و به تعجیل توبه و استغفار تدارکش به عمل نیارد قوله تعالی (وَإِخْوَانُهُمْ يَمُدُّوهُمُ فِي الْغِيِّ ثُمَّ لَا يُقْصِرُونَ) (الاعراف) (۲۰۲) و این مرتبه فسق و فجور است که در لیاقت امامت بالاجماع خلل می اندازد سوم آنکه اگر مثل این کلام از ابوبکر رضی الله عنه صادر شود و او به صدور این کلام از منصب امامت نیفتد چه عجب که حضرت امیر رضی الله عنه که بالاجماع امام در حق بودند نیز به یاران خود همین قسم کلام فرموده و در نهج البلاغه که نزد امامیه اصح کتب و متواتر است مروی شده و هو قوله لا تکفوا عنه مقاله بحق او مشوره بعدل فانی لست بفوق ان اخطی و لا آمن ذلک من فعلی الی آخر ما سبق نقله و چه می تواند گفت کسی که سپاره الم از

قرآن مجید خوانده باشد در حق حضرت آدم و وسوسه شیطان مر او را وقوع مراد شیطانی از دست او تا آنکه موجب برآمدن از بهشت شد حال آنکه او بالنص خلیفه بود قوله تعالی (وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ) (البقره) و چه می تواند گفت هر که سوره صاد را خوانده باشد در حق حضرت داود که او بنص الهی خلیفه بود قوله تعالی (يَا دَاوُودُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَاحْكُم بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَى فَيُضِلَّكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا نَسُوا يَوْمَ الْحِسَابِ) (ص) حال آنکه در مقدمه زن اوریا شیطان به چه مرتبه او را تشویش داد آخر محتاج تنبیه الهی و عتاب آنجناب گردانید و نوبت به توبه و استغفار رسید و چه می تواند گفت شیعی اوراد خوان که صحیفه کامله حضرت سجاد را دیده باشد و دعاهاى آنجناب را به گوش و هوش شنیده باشد که در حق خود چه می فرمایند که قد ملک الشیطان عنانی فی سوء الظن و ضعف الیقین و انی اشکو سوء مجاورته لی طاعه نفسی له حالا در این عبارت و عبارت ابوبکر موازنه باید کرد لفظ یعتزینی و ان زغت را در یک پله باید گذاشت و لفظ ملک عنانی و طاعت نفسی را در پله دیگر و قضیه حملیه را که در کلام امام واقع است ملحوظ باید داشت که دلالت بر وقوع طرفین نسبت بالجزم بین الطرفین می کند و قضیه شرطیه ابوبکر را نیز به خاطر باید آورد که ان زغت هرگز وقوع طرفین را نمی خواهد و نیز باید فهمید که اعتراء شیطان بی دست یافتن بر مقصود نقصان چرا باشد بلکه فضیلتی است و از سوره یوسف اول آیه سپاره (وَمَا أُبْرِئُ نَفْسِي إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي إِنَّ رَبِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ) (یوسف) تلاوت باید کرد و ابوبکر را به این کلمه از منصب امامت نباید انداخت.

طعن نهم آنکه از عمر بن الخطاب رضی الله عنه مرویست که گفت الا ان بیعه ابی بکر کانت فلته و قی الله المومنین شرها فمن عاد الی مثلها فاقتلوه و در روایه بخاری الفاظ دیگرند که حاصل معنی آن همین است پس این روایت صریح دلالت می کند که بیعت ابوبکر ناگاه

بی مشورت و بی تأمل واقع شده بود و بی تمسک به دلیلی او را خلیفه کردند پس خلافت او مبتنی بر اصلی نباشد پس امام برحق نبود. جواب این کلام عمر در جواب شخصی واقع است که می گفت در زمان او در زمان او که اگر ما را موت برسد من با فلانی بیعت خواهم کرد و او را خلیفه خواهم ساخت زیرا که ابوبکر هم یک دو کس اولاً فلتنه بیعت کرده بودند آخر این مقدمه کرسی نشین شد همه مهاجر و انصار تابع او شدند و در بخاری این کلام مذکور است پس معنی کلام عمر رضی الله عنه در جواب این سایل آن است که بیعت یک دو کس بی تأمل و مراجعت مجتهدین و مشوره اهل حل و عقد صحیح نیست و آنچه در حق ابوبکر رضی الله عنه واقع شد هر چند ناگاه بود بی تأمل و مراجعت اما به جای خود نشست و حق به حقدار رسید و بی جا نیفتاد بسبب ظهور براهین خلافت او از امامت نماز و دیگر قرائن حالیه و مقابله پیغمبر صلی الله علیه و سلم در معاملات که با او می کرد و افضلیت او بر سایر صحابه و هر کس را بر ابوبکر رضی الله عنه قیاس نتوان کرد بلکه اگر دیگری این قسم بیعت نماید او را به قتل باید رسانید که آنچه واجب است از تأمل و اجتهاد و اجتماع اهل حل و عقد نکرد و باعث فتنه و فساد شد در اهل اسلام و در آخرین این کلام که شیعه او را برای ترویج شبهه خود نقل نکرده اند این لفظ هم واقع است و ایکم مثل ابی بکر یعنی کیست در شما مثل ابوبکر در فضیلت و خیریت و عدم احتیاج به مشورت و تأمل در حق او پس معلوم شد که معنی وقی الله شرها همین است که خلافت ابوبکر رضی الله عنه هر چند به عجلت واقع شد در سقیفه بنی ساعده به ملاحظه پر خاش انصار و فرصت مشورتها و مراجعتهای طویل نیافتم لیکن آنچه از این عجلت خوف می باشد که بیعت به جای خود نیفتد و نالایق بر منصب او مستولی گردد به عنایت ربانی واقع نشد و حق به مرکز قرار گرفت و ظاهر است که مراد عمر رضی الله عنه این نیست که بیعت ابوبکر رضی الله صحیح نبود و خلافت او درست نشد زیرا که عمر و ابوعبیده بن الجراح همین دو کس اول به ابوبکر صدیق در سقیفه بیعت نموده اند بعد از آن دیگران و هر دو در حق ابوبکر در آن وقت گفته اند که انت خیرنا و افضلنا و این کلمه ایشان

را جمیع حاضران از مهاجرین و انصار انکار نکرده بلکه مسلم داشته پس خیریت و افضلیت ابوبکر نزد جمیع صحابه مسلم الثبوت و قطعی بود و انصار هم پرخاش در همین داشتند که خلیفه از انصار هم باید منصوب کرد نه آنکه ابوبکر قابل خلافت نیست و در روایات صحیح اهل سنت ثابت است که سعد بن عبادہ هم با ابوبکر بعد از این صحبت بیعت کرده و حضرت امیر و حضرت زبیر نیز بیعت کرده‌اند و عذر تخلف در روز اول بیان نموده و شکایت آنکه چرا موقوف بر مشورت ما نداشتی بر زبان آوردند ابوبکر در جواب آن شکایت پرخاش انصار و عجلت آنها در این کار مذکور نموده و حضرت امیر و حضرت زبیر نیز این وجه عجلت را پسندیده و قبول فرموده‌اند چنانچه در جمیع صحاح اهل سنت به شهرت و تواتر ثابت است و اگر به این قول عمر در حق ابوبکر تمسک نمایند لازم است که به جمیع اقوال عمر رضی الله عنه که در حق ابوبکر رضی الله عنه و خلافت او دارند تمسک باید نمود و آن همه را به این قول موازنه باید کرد که این کلمه در چه مقام می‌افتد از آن دفترها و طومارها بالجمله عمر رضی الله عنه را معتقد صحت امامت و خلافت ابوبکر ندانستن طرفه ماجرای است که در بیان نمی‌آید.

طعن دهم آنکه ابوبکر می‌گفت که لست بخیرکم و علی فیکم پس اگر در این قول صادق بود البته قایل امامت نباشد زیرا که مفضول با وجود افضل لایق امامت نیست و اگر کاذب بود نیز قایل امامت نباشد زیرا که کاذب فاسق است و الفاسق لایصلح بالامامه. جواب اول این روایت در هیچ کتابی از کتب اهل سنت موجود نیست نه به طریق صحیح و نه به طریق ضعیف اول این روایت را از کتابهای اهل سنت باید آورد بعد از آن جواب باید خواست و به افتراءات شیعه الزام اهل سنت خواستن کمال نادانی است دوم اگر این روایت را به گفته شیعه قبول داریم گوییم که حضرت امام همام زین العباد امام سجاد در صحیفه کامله که نزد شیعه به طرق صحیح متعده مرویست می‌فرماید انا الذی افنت الذنوب عمر الخ. اگر در این کلام صادق بود قایل امامت نباشد ان الفاسق المرتکب للذنوب لا یصلح للامامه و اگر کاذب بود نیز

قایل امامت نباشد زیرا که کاذب فاسق است و الفاسق لا یصلح للامامه و لابد شیعه از این کلام جوابی خواهند داد همان جواب را از طرف اهل سنت درباره ابوبکر قبول فرمایند و تخفیف تصدیع دهند و در این روایت بعضی از علمای شیعه لفظ اقیلونی اقیلونی نیز افزایند و گویند که ابوبکر استعفا می نمود از امامت و هر که استعفا نماید از امامت قایل امامت نباشد و طرفه آن است که خود شیعه اعتقاد دارند که حضرت موسی از رسالت و نبوت استعفا کرد و به هارون مدافعت نمود پس اگر استعفا از ابوبکر در باب امامت بالفرض ثابت هم شود مثل حضرت موسی خواهد بود بلکه سبکتر از آن زیرا که استعفا از رسالت و نبوت با وجود مخاطبه جناب الهی بلاواسطه سخت قبیح است و استعفا از امامت که به قول شیعه مردم به او داده بودند بنا بر مصلحت وقت خود یعنی دفع پر خاش انصار و تهیه قتال مرتدین و حفظ مدینه از شر اعراب و از جانب خدا نبود چه باک داشت زیرا که ریاستی که مردم به این کس بدهند قبول کردن یا دوام و استمرار بر آن نمودن چه ضرور است و نیز تحمل مشقتهای امامت و خلافت هم در دنیا و هم در آخرت خیلی دشوار است و اول وهله که ابوبکر این منصب دشوار کرده بود محض برای قطع نزاع انصار کرده بود چون آن فتنه فرو نشست خواست تا خود را سبکبار گرداند و این بار را بر روی دوش دیگری اندازد و خود فارغ البال زیست نماید از اینجا معلوم شد که موافق روایات شیعه نیز ابوبکر طامع ریاست و امامت نبود و از خود دفع می کرد و مردم دفع او را قبول نمی کردند و از اعلی تا ادنی این منصب را به زور بر گردن او بستند و الا این حرف بر زبان آوردن چه گنجایش داشته باشد اگر پادشاهان زمان را که اصلاً طاقت سلطنت ندارند بلکه پیرو کور و کر شده باشند و هیچ لذت دنیا غیر از حکمرانی بر چند کس معدود از سلطنت نصیب ایشان نباشد بگوییم که این منصب را برای محبوبترین اولاد خود بگذارند هرگز قبول نخواهند داشت بلکه در رؤیسان یک یک ده و یک یک محله همین بخل و حسد مشاهده می افتد چه جای ریاستی که ابوبکر را به دست افتاده بود و عزت دنیا و آخرت نصیب او شده این قسم چیز عزیز را از خود افگندن و به دیگری دادن ناشی از کمال

بی طمعی و زهد است و نیز در کتب معتبره شیعه به روایات صحیحیه ثابت و مروی است که حضرت امیر نیز بعد از قتل حضرت عثمان خلافت را قبول نمی کرد و بعد از الحاح و ابرام و مبالغه تمام از مهاجرین و انصار قبول فرمود اگر ابوبکر نیز همین قسم ناز و دلالتی و اظهار حاجتی و اقرار کنانیدن از مردم برای خود به کمالی منظور داشته باشد چه عجب و در منصب امامتش چه قصور.

طعن یازدهم آنکه ابوبکر رضی الله عنه را پیغمبر صلی الله علیه و سلم برای رسانیدن سوره برائت به مکه روان فرموده بود جبرئیل نازل شد و گفت که برائت را حواله علی فرما و از ابوبکر بستان پیغمبر صلی الله علیه و سلم علی را از عقب ابوبکر روان کرد و گفت برائت را از او بگیر خود بستان و بر اهل مکه بخوان پس کسی که قابلیت ادای یک حکم قرآنی نداشته باشد او را بر ادای حقوق جمیع خلق الله و ادای احکام جمیع شریعت و قرآن چه قسم امین توان گرفت و امام توانست دانست جواب در این روایت طریقه خبط و خلط واقع شده مثال آنکه کسی گفته است:

بیت:

چه خوش گفته است سعدی در زلیخا * الا یا ایها الساقی ادر کأساً و ناولها

یا مانند استفتاء مشهور که خشن و خشین هر سه دختران معاویه را چه حکم است تفصیل این مقدمه آنکه روایات اهل سنت در این قصه مختلفند اکثر روایات به این مضمون آمده اند که ابوبکر رضی الله عنه را برای امارت حج منصوب کرده روانه کرده بودند نه برای رسانیدن برائت و حضرت امیر را بعد از روانه شدن ابوبکر رضی الله عنه چون سوره برائت نازل شد و نقض عهد مشرکان در آن سوره فرود آمد از عقب فرستادند تا تبلیغ این احکام تازه نماید پس در این صورت عزل ابوبکر رضی الله عنه واقع نشد بلکه این هر دو کس برای دو امر مختلف

منصوب شدند پس در این روایات خود جای تمسک شیعه نماند که مدار آن بر عزل ابوبکر است و چون نصب نبود عزل چرا واقع شود و در بیضاوی و مدارک و زاهدی و تفسیر نظام نیشابوری و جذب القلوب و شروح مشکات همین روایت را اختیار نموده‌اند و همین است ارجح نزد اهل حدیث و از معالم حسینی و معارج و روضه الاحباب و حبیب السیر و مدارج چنان ظاهر می‌شود که آن حضرت صلی الله علیه و سلم ابوبکر صدیق را به قرائت این سوره امر نمودند بعد از آن علی مرتضی را در این کار نامزد فرمودند و این دو احتمال دارد یکی اینکه ابوبکر صدیق رضی الله عنه را از این خدمت عزل کرده و علی مرتضی رضی الله عنه را منصوب فرمودند به جای او دوم آنکه علی مرتضی را شریک ابوبکر رضی الله عنهما کردند تا این هر دو برای خدمت قیام نمایند چنانچه روایات روضه الاحباب و بخاری و مسلم و دیگر جمیع محدثین همین احتمال دوم را قوت می‌دهد زیرا که اینها به اجماع روایت کرده‌اند که ابوبکر صدیق رضی الله عنه ابوهیره را در روز نحر با جماعتی دیگر متعینه علی مرتضی فرمود تا منادی دهند که لا یحج بعد العام مشرک و لایطوف بالبيت عریان و از این روایات صریح معلوم می‌شود که ابوبکر صدیق رضی الله عنه از این خدمت معزول نشده بود و الا در خدمت غیر دخل نمی‌کرد و منادیان را نصب نمی‌فرمود پس در این صورت چون عزل واقع نشد جای تمسک شیعه نماند آمدیم بر احتمال اول که ظاهراً لا یودی عنی الا رجل منی آن را قوت می‌بخشد و نیز حکم آن سرور صلی الله علیه و سلم که سوره براءت را از ابوبکر بگیر و تو آن را بخوان بر تقدیر صحت این جمله موید می‌شود گوئیم که این عزل به سبب عدم لیاقت و قصور قابلیت ابوبکر نبود زیرا که بالاجماع ثابت است که ابوبکر از امارت حج معزول نشد و چون لیاقت سرداری حج که متضمن اصلاح عبادات چند لک کس از مسلمین است و مستلزم ادای احکام بسیار و خواندن خطبه‌ها و تعلیم مسایل بیشمار و فتوا دادن در وقایع نادره و حوادث غریبه که در آن انبوه کثیر روی می‌دهد و محتاج به اجتهاد عظیم و علم وافر می‌گرداند به ابوبکر رضی الله عنه ثابت شد لیاقت قرائت چند آیت قرآنی به آواز بلند که هر

قاری و حافظی می‌تواند سرانجام دهد چرا او را ثابت نخواهد بود و خطبه‌های ابوبکر و صفت اقامه حج که از ابوبکر رضی الله عنه در آن هنگام به ظهور آمد در صحیح نسائی و دیگر کتب حدیث به طریق متعدده مذکور است و به اجماع اهل سیر ثابت و مقرر است که علی مرتضی در این سفر اقتداء ابوبکر می‌فرمود و عقب او نماز می‌گذارد و در مناسک حج متابعت او می‌نمود و نیز در سیر و احادیث ثابت و صحیح است که چون علی مرتضی از مدینه منوره به عجله روانه شد و بعد از قطع مسافت به جناح سرعت نزدیک به ابوبکر رسید و آواز ناقه رسول خدا صلی الله علیه و سلم مسموع ابوبکر گردید اضطراب نمود و گمان برد که شاید رسول خدا صلی الله علیه و سلم خود برای ادای حج تشریف آورده باشند تمام لشکر را استاده کرد و توقف نمود بعد از ملاقات علی مرتضی استفسار کرد که امیراً مأموراً یعنی تو امیری و من از امارت معزول یا تو تابع و مأموری و من امیرم علی مرتضی در جواب گفت که من مأمورم پس ابوبکر رضی الله عنه روانه شد و پیش از روز ترویج خطبه خواند و تعلیم مناسک حج موافق آئین اسلام به مردم شروع کرد پس لابد این عزل ابوبکر را که در مقدمه تبلیغ این چند آیه قرآنی واقع شد وجهی می‌باید و رأی عذم لیاقت و قصور قابلیت و الا نصب ابوبکر در امری که خیلی جلیل القدر است و عزل او از این کار سهل صریح خلاف عقل است که هرگز از حضرت پیغمبر صلی الله علیه و سلم که اعقل ناس بود واقع نمی‌تواند شد چه جای آنکه حکم الهی نیز خلاف حکمت نازل شود معاذ الله من ذلک و آن وجه آن است که عادت عرب در عهد بستن و شکستن و صل نمودن و جنگ بنیاد نهادن همین بود که این چیزها را بلاواسطه سردار قوم با کسی که در حکم او باشد از فرزند و داماد و برادر به عمل آورد و گفته و کرده دیگری را هر چند در مرتبه بزرگی داشته باشد به خاطر نمی‌آوردند و آن را معتبر نمی‌دانستند و حالا نیز همین رایج و جاریست که هر گاه در میان سلاطین و امراء و زمین داران بابت ملکی یا سرحدی مناقشه می‌افتد از هر دو جانب وزر و امرا و افواج و لشکرها در جنگ و جدال سعی و تلاش و جد کد می‌نمایند و چون نوبت به عهد و پیمان و قول و قسم

می‌رسد تا وتی که شاهزاده‌ها را به طریق توره حاضر نکنند و از زبان شان این مضمون را نگویند معتبر نمی‌شود و محل اعتماد نمی‌گردد و اگر تأمل کنیم خواندن سوره برات در این انبوه کثیر که در منا واقع می‌شود و به قدر شش لک کس در آن وادی وسیع فراهم می‌آیند و رسانیدن آواز به گوش هر کس محتاج است به کردش بسیار و محن شدید و بلند کردن آواز متصل هر خیمه و در هر مثل و در هر بازار پس ناچار از امیر حج این کار نمی‌تواند شد زیرا که او است به خبرداری اعمال حج و نگاه داشتن مردم از فتنه و فساد و فساد احرام و جنایات حج برای اینکار شخصی دیگر می‌باید و چون این کار هم از مهمات عظیمه است پس لابد آن شخص هم عظیم القدر و بزرگ مرتبه باشد مثل ابوبکر و لذا جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم علی را برای این کار امیر ساخت و ابوبکر را بر حج مهم به خوبی و رونق سرانجام پذیرد و هر دو کار نزد مردم مقصود الذات دریافته شود اگر اکتفاء بر منادیان ابوبکر می‌فرمود مردم را گمان می‌شد که مقدمه عهد و پیمان پیغمبر چندان ضرور نبود که برای اینکار شخصی مستقل منصوب نفرمود و در لطیفه دیگر است که بعضی مدققین اهل سنت بدان پی برده‌اند که ابوبکر رضی الله عنه مظهر صفت رحمت الهی بود و لهذا در حق او ارشاد فرموده‌اند که (ارحم امتی بامتی ابوبکر) پس کار مسلمین را که مورد رحمت الهی‌اند به او حواله فرمود و علی مرتضی شیر خدا و مظهر جلال و قهر الهی بود و کافر کشی شیوه او نقض عهد کافران را مورد قهر و غضب‌اند بر ذمه او گردانید تا صفت جمال و جلال الهی در آن مجمع که نمونه محشر و مورد مسلمان و کافر بود از این دو فواره دریای بی‌پایان صفات خدا جوش زند و طرفه آن است که ابوبکر صدیق رضی الله عنه در این کار هم مددکار علی بن مرتضی بود در بخاری از ابی هریره روایتی موجود است که او را با جماعتی دیگر متعین علی مرتضی نمود و خود نیز گاه گاه شریک این خدمت می‌شد چنانچه در ترمذی حاکم به روایت ابن عباس ثابت است که کان علی ینادی فاذا اعیی قام ابوبکر فنادی بها و فی روایت فاذا بح قام ابوهریره فنادی بها بلجمله وجه عزل ابوبکر همین بود نقض عهد را موافق عادت عرب اظهار نموده آید تا آینده عریان را

جای عذر نماند که ما را موافق رسم و آئین ما بر نقض عهد آگاهی نشد تا راه خود می‌گرفتیم و چاره خود می‌ساختیم و این وجه در معالم و زاهدی و بیضاوی و در شرح تجرید و شرح مواقف صواعق و شرح مشکوه و دیگر کتب اهل سنت مذکور و مسطور است و لهذا چون پیغمبر خدا صلی الله علیه و آله و سلم در حدیبیه بعد از مصالحه اوس انصاری را که در صنعت کتابت مهارتی تمام داشت برای نوشتن عهدنامه طلبید نه سهیل بن عمرو که از طرف مشرکان جهت مصالحه آمده بود گفت یا محمد باید که این عهدنامه را پسر عم تو علی بنویسد و نوشتن او من را قبول نداشت چنانچه در مدارج و معارج و دیگر کتب سیر مرقوم است.

جواب دیگر سلمنا که ابوبکر را از تبلیغ براءت عزل فرمودند اما عزل شخصی که صاحب عدالت باشد و هزار جا پیغمبر صلی الله علیه و سلم و آیات قرآنی بر عدالت او گواهی داده باشند به جهت مصلحت جزئیة دلیل نمی‌شود بر عدم صلاحیت او ریاست را خصوصاً چون در خدمتی که از آن معزول شده تقصیری و خیانتی از وی صدور نیافته باشد زیرا که حضرت امیر المؤمنین عمر بن ابی سلمه را که ربیب خاص پیغمبر صلی الله علیه و سلم بود و از شیعه مخلصین حضرت امیر و خیلی عابد و زاهد و امین و عالم و فقیه و متقی از ولایت بحرین عزل نمود و در مقام عذرنامه به او نوشت که در کتب صحیحہ بل اصح الکتب شیعه که نهج البلاغه است موجود است اما بعد فانی و لیت النعمان بن عجلان الدورقی علی البحرین و نزعت یدک فلا ذم لک و لا تثریب علیک فقد احسنت الولاية و ادیت الامانه فاقتل غیر ظنین و لا ملوم و لا متهم و لا ماثوم و بالیقین ثابت است که عمر بن ابی سلمه از نعمان بن عجلان دورقی افضل بود هم از راه دین و هم از راه حسب و هم از راه نسب و ولایت را به خوبی سرانجام داده بود و امانت را کما هو حقها ادا نموده و اگر ابوبکر صدیق رضی الله عنه لیاقت و قابلیت اداء یک حکم قرآنی نداشت او را امیر حج ساختن که به چند مرتبه مهم تر و اعظم تر

است از ادای این رسالت چه معنی داشت و از پیغمبر صلی الله علیه و سلم که بالاجماع معصوم است چه قسم صدور می یافت.

طعن دوازدهم آنکه ابوبکر رضی الله عنه فاطمه رضی الله عنها را از ترکه پیغمبر صلی الله علیه و سلم که پدر او بود ارث نداد پس فاطمه رضی الله عنها گفت که ای پسر ابوقحافه تو از پدر خود میراث گیری و من از پدر خود میراث نگیرم کدام انصاف است و در مقابله فاطمه رضی الله عنها به روایت یک کس که خودش بود احتجاج نمود و گفت که من از رسول خدا صلی الله علیه و سلم شنیده ام که می فرمود: ما مردم که فرقه انبیا باشیم نه از کسی میراث می گیریم و نه کسی از ما میراث می گیرد حال آنکه این خبر صریح مخالف نص قرآنی است (يُوصِيكُمُ اللَّهُ فِي أَوْلَادِكُمْ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثِيَيْنِ فَإِنْ كُنَّ نِسَاءً فَوْقَ اثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ وَإِنْ كَانَتْ وَاحِدَةً فَلَهَا النِّصْفُ وَلِأَبَوَيْهِ لِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ إِنْ كَانَ لَهُ وَلَدٌ فَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ وَلَدٌ وَوَرِثَهُ أَبَوَاهُ فَلِلْمِائَةِ الثُّلُثُ فَإِنْ كَانَ لَهُ إِخْوَةٌ فَلِلْمِائَةِ السُّدُسُ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِي بِهَا أَوْ دَيْنٍ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ لَا تَدْرُونَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ نَفَعًا فَرِيضَةٌ مِنَ اللَّهِ إِنْ اللَّهُ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا (۱۱) (النساء) زیرا که این نص عام است و شامل است نبی را و غیر نبی و نیز مخالف نص دیگر است که (وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُودَ وَقَالَ يَا أَيُّهَا النَّاسُ عَلِمْنَا مَنَظِقَ الطَّيْرِ وَأُوتِينَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبِينُ (۱۶) (النمل) و (وَأَيُّ خِفْتُ الْمَوَالِيَ مِنْ وَرَائِي وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا فَهَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا (۵) يَرِثُنِي وَيَرِثْ مِنْ آلِ يَعْقُوبَ وَاجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا (۶) (مریم) پس معلوم شد که انبیاء وارث هم می شوند و از ایشان هم وارثان ایشان هم میراث می گیرند جواب از این طعن آنکه ابوبکر رضی الله عنه منع میراث از فاطمه رضی الله عنها محض به جهت شنیدن این نص از پیغمبر صلی الله علیه و سلم نمود نه به جهت عداوت و بغض فاطمه رضی الله عنها به دلیل آنکه ازواج مطهرات را هم بر تقدیر میراث حصه از ترکه پیغمبر می رسید و عایشه رضی الله عنها دختر ابوبکر نیز از جمله آنها بود اگر ابوبکر با فاطمه بغض و عداوت داشت با ازواج مطهرات و پدران و بردران آنها خصوصاً با دختر خود که عایشه بود او را چه عداوت بود که هر همه را محروم المیراث گردانید و نیز

قریب نصف متروکه آن حضرت صلی الله علیه و سلم به عباس که عم رسول الله صلی الله علیه و سلم می‌رسید و عباس همیشه از ابتدای خلافت ابوبکر رضی الله عنه با او رفیق و مشیر بود او را چرا محروم المیراث می‌کرد و آنچه که گفته‌اند که فاطمه را به خبر یک کس که خودش بود جواب داد دروغ محض است زیرا که این خبر در کتب اهل سنت به روایه حذیفه بن الیمان و زبیر بن العوام و ابوالدرداء و ابوهریره و عباس و علی و عثمان و عبدالرحمن بن عوف و سعد ابن ابی وقاص انشد کم بالله الذی باذنه تقوم السماء والارض اتعلمون ان رسول الله صلی الله علیه و سلم قال (لا نورث ما ترکناه صدقه) قالو اللهم نعم ثم اقبل علی علی و العباس فقال انشدکما بالله هل تعلمان ان رسول الله صلی الله علیه و سلم قد قال ذلک قالالا اللهم نعم پس معلوم شد که این خبر هم برابر آیت است در قطعیت زیرا که این جماعت که نام اینها مذکور شد خبر یکی از ایشان مفید یقین است چه جای این جمع کثیر علی الخصوص حضرت علی مرتضی که نزد شیعه معصومند و روایت معصوم برابر قرآن است در افاده یقین نزد ایشان و با قطع نظر از این همه روایت در کتب صحیحہ شیعه از امام معصوم هم موجود است روی محمد بن یعقوب الرازی فی الکافی عن ابی البختری عن ابی عبد الله جعفر بن محمد الصادق علیه السلام انه قال ان العلماء ورثه الانبیاء و ذلک ان الانبیاء لم یورثوا و فی نسخه لم یورثوا درهما و لا دیناراً و انما اورثوا احادیث من احادیثهم فمن اخذ بشئ منها فقد اخذ بحظ وافر و کلمه انما به اعتراف شیعه مفید حصر است و قطعاً چنانچه در آیت (إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ) (المائدہ) گذشت پس معلوم شد که غیر از علم و احادیث هیچ چیز میراث به کسی نداده‌اند فثبت المدعی به روایت المعصوم و نیز خبر پیغمبر در حق کسی که بلاواسطه از آن جناب شنیده باشد مفید علم یقینی است بلا شبهه و عمل بسمع خود واجب است خواه از دیگری بشنود یا نشنود و اجماع اصولیین شیعه و سنی است که تقسیم خبر به متواتر و غیر متواتر نسبت به آن کسانی است که نبی را مشاهده ننموده و به واسطه دیگران خبر او را شنیده نه در حق کسی که

نبی را مشاهده نموده و بلاواسطه از وی خبری شنیده که این خبر در حق او حکم متواتر بلکه بالاتر از متواتر است و چون این خبر را ابوبکر صدیق رضی الله عنه خود شنیده بود حاجت تفتیش از دیگری را نداشت آمدیم بر اینکه این خبر مخالف آیت است این هم دروغ است زیرا که خطاب به امت است نه پیغمبر صلی الله علیه و سلم پس این خبر مبین تعیین خطاب است نه مخصص آن و اگر مخصص هم باشد پس تخصیص آیت لازم خواهد آمد مخالفت از کجا و این آیت بسیار تخصیص یافته است مثلاً اولاد کافر وارث نیست و قاتل وارث نیست و نیز شیعه از ائمه خود روایت می کنند که ایشان بعضی وارثان پدر خود را منع فرموده اند از بعضی ترکه پدر خود و خود گرفته اند مثل شمشیر و مصحف و انگشتری و پوشاک بدنی پدر به چیزی که خود متفرداند به روایت آن و هنوز عصمت نزد اهل سنت ثابت نیست و دلیل بر ثبوت این خبر و صحت آن نزد جمیع اهل بیت از امیرالمؤمنین گرفته تا آخر آن است که چون ترکه آن حضرت صلی الله علیه و سلم در دست ایشان افتاد حضرت عباس و اولاد او را خارج کردند و دخل ندادند و ازواج را نیز حصه شان ندادند پس اگر میراث در ترکه پیغمبر جاری می شد این بزرگواران که نزد شیعه معصومند و نزد اهل سنت محفوظ چه قسم این حق تلفی صریح روا می داشتند زیرا که به اجماع اهل سیر و تواریخ و علماء حدیث ثابت و مقرر است که متروکه آن حضرت صلی الله علیه و سلم از خیر و فدک و غیره در عهد عمر بن الخطاب به دست علی و عباس بود علی بر عباس غلبه کرد و بعد از علی مرتضی به دست حسن بن علی و بعد از او به دست حسین بن علی و بعد از او به دست علی بن الحسین و حسن بن حسن بود و هر دو تداول می کردند در آن بعد از آن زید بن حسن بن علی برادر حسن بن حسن متصرف شد رضی الله عنهم اجمعین بعد از آن به دست مروان که امیر بود افتاد و به دست مروانیه بود تا نوبت پادشاهی عمر بن عبدالعزیز رسید وی به جهت عدالتی که داشت گفت نمی گیرم من چیزی را که منع کرد از آن پیغمبر خدا صلی الله علیه و سلم فاطمه را و نداد و نباشد مرا در او حقی من رد می کنم آن را پس رد کرد بر اولاد فاطمه رضی الله عنها پس

به عمل ائمه معصومین از اهل بیت معلوم شد که در ترکه آن حضرت میراث جاری نیست و آیه مواریث به حدیث مذکور تخصیص یافته آمدیم بر آنکه آیت (وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُودَ وَقَالَ يَا أَيُّهَا النَّاسُ عُلِّمْنَا مَنْطِقَ الطَّيْرِ وَأُوتِينَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبِينُ) (١٦) (النمل) دلالت می کند که هم انبیاء وارث می شوند و هم از انبیاء میراث گرفته می شود و مخالف این حدیث قطعی است که به روایت معصومین ثابت شده در حل این اشکال نیز رجوع به قول معصوم نمودیم و به کتب شیعه التجا بردیم روی الکلبینی عن ابی عبدالله ان سلیمان ورث داود و ان محمدا ورث سلیمان پس معلوم شد که این وراثت علم و نبوت و کمالات نفسانی است نه وراثت مال و متروکه و قرینه عقلیه نیز مطابق قول معصوم دلالت بر همین وراثت کرد زیرا که به اجماع اهل تاریخ حضرت داود نوزده پسر داشت پس همه وارث آن حضرت می شدند حال آنکه حق تعالی در مقام اختصاص و امتیاز حضرت سلیمان این عبارت فرموده وراثتی که به حضرت ایشان اختصاص دارد و دیگر برادران را در آن شرکت نمی تواند شد همین وراثت علم و نبوت است چه برادران دیگر را این چیزها حاصل نبود و نیز پر ظاهر است که هر پسر میراث پدر را می گیرد و وارث مال پدر می شود پس خبر دادن از آن لغو محض باشد و کلام الهی مشتمل بر لغو نمی تواند شد و حضرت سلیمان را در چیزی که تمام عالم در آن شریک است شریک بیان فرمودن چه موجب بزرگی است که حق تعالی در بیان فضایل و مناقب این وراثت عامه را مذکور فرماید و نیز کلام آینده صریح ناطق است به آنکه مراد از وراثت وراثت علم است حیث قال (وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُودَ وَقَالَ يَا أَيُّهَا النَّاسُ عُلِّمْنَا مَنْطِقَ الطَّيْرِ) وَأُوتِينَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبِينُ) (١٦) (النمل) و اگر گویند که لفظ وراثت در علم مجاز است و در مال حقیقت پس صرف لفظ از حقیقت به مجاز بی ضرورت چرا باید کرد گوییم ضرورت محافظت قول معصوم است از تکذیب و نیز لا نسلم که وراثت در مال حقیقت است بلکه قولیه استعمال در عرف فقها تخصیص یافته مثل منقولات عرفیه و در حقیقت اطلاق او بر وراثت علم و منصب همه صحیح است سلمنا که مجاز است لیکن مجاز متعارف و مشهور

است خصوصاً در استعمال قرآن به حدی که پهلوی به حقیقت می‌زند قوله تعالی (ثُمَّ أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا فَمِنْهُمْ ظَالِمٌ لِنَفْسِهِ وَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌ وَمِنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ يُذِنُ اللَّهُ ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ (۳۲) (فاطر) و) فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ وَرِثُوا الْكِتَابَ يَأْخُذُونَ عَرَضَ هَذَا الْأَدْنَى وَيَقُولُونَ سَيُغْفَرُ لَنَا وَإِنْ يَأْتِهِمْ عَرَضٌ مِثْلَهُ يَأْخُذُوهُ أَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِمْ مِيثَاقُ الْكِتَابِ أَنْ لَا يَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ وَدَرَسُوا مَا فِيهِ وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ (۱۶۹) (الاعراف) و آیت دیگر یعنی (يَرِثُنِي وَيَرِثُ مِنْ آلٍ يَعْقُوبَ وَاجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا (۶) (مریم) پس به بداهه عقليه در آنجا وراثت منصب مراد است بالقطع زیرا که اگر لفظ آل یعقوب نفس ذات یعقوب مراد باشد به طریق المجاز پس لازم آید که مال یعقوب از زمان ایشان تا زمان حضرت زکریا زیاده بر دوهزار سال گذشته بود باقی بود غیر مقسوم و تقسیم آن بعد از وفات زکریا نموده حصه حضرت یحیی به حضرت یحیی برسد و هو سفسطه جدا چه اگر پیش از وفات زکریا مقسوم شده باشد آن مال حضرت زکریا شد و در یرثنی داخل گشت و اگر مراد از آل یعقوب اولاد یعقوب بود لازم آید که حضرت زکریا وارث جمیع بنی اسرائیل باشد چه احياء و چه اموات و این سفسطه اشد و افحش از سفسطه اولی است این آیت را در این مقام آوردن کمال خوش فهمی علمای فرقه است و نیز حضرت زکریا دو لفظ فرموده (وَإِنِّي خِفْتُ الْمَوَالِيَ مِنْ وَرَائِي وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا فَهَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا (۵) (مریم) پس از جناب الهی ولی طلب کرد که به صفت وراثت موصوف بود پس اگر مراد وراثت علمی خاص نباشد این صفت محض لغو افتد و در ذکر آن فایده نباشد زیرا که پدر در جمیع شرایع وارث پدر است و از لفظ ولی وراثت مال فهمیده می‌شود بی تکلف و نیز در والا دید همت علیای نفوس قدسیه انبیا که از تعلقات این معالم بی ثبات و ارسته تعلق خاطر به غیر جناب حق جل و علاء ندارند همگی متاع دنیوی به جویی نمی‌ارزد خصوصاً حضرت زکریا که به کمال و ارستگی و بی تعلقی مشهور و معروفند محال عادی است که از وراثت مال و متاع که در نظر ایشان ادنی قدرنی نداشت بترسند و از این رهگذر اظهار کلفت و اندوه و ملال و خوف در جناب خداوندی

نمایند که این معنی صریح کمال محبت و تعلق دلی را می‌خواهد و نیز اگر حضرت زکریا از آن می‌ترسیدند که مال مرا به تو الاعمام من بیجا خرج کنند و در امور ممنوعه صرف نمایند اول جای ترس نبود که چون شخص فوت شد و به وراثت مال دیگری شد صرف آن مال بر ذمه آن دیگر است خواه بجا کنند و خواه بیجا مرده را بر آن صرف مؤاخذه و عتابی نیست و مع هذا این خوف را به جناب الهی عرض کردن چه ضرور بود رفع این خوف در دست ایشان بود تمام مال را لله پیش از وفات خیرات و تصدق می‌فرمود و آن وارثان بد روش را خایب و خاسر و محروم می‌گذاشتند و انبیا را به موت خود آگاهی می‌دهند و مخیر می‌سازند پس خوف موت فجاءه هم نداشتند پس مراد در این جا وراثت منصب است که اشرار بنی اسرائیل بعد از من بر منصب جبوره مستولی گشته مبادا تحریف احکام الهی و تبدیل شرایع ربانی نمایند و علم مرا محافظت نکنند و بر آن عمل بجا نیاورند و موجب فساد عظیم گردند پس قصد ایشان از طلب ولد اجرای احکام الهی و ترویج شریعت و بقای نبوت در خاندان خود است که موجب تضاعف اجر و بقای آن تا مدت دراز می‌باشد نه بخل بر مال بعضی از علماء در اینجا بحث کنند که اگر از پیغمبر کسی میراث نمی‌گیرد پس چرا حجرات ازواج را در میراث آنها دادند و غلطی این بحث روشن است زیرا که اقرار حجرات ازواج در دست ازواج به جهت ملکیت ایشان بود نه به جهت میراث به دستور از اقرار حجره حضرت زهرا رضی الله عنها در دست ایشان که جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم هر حجره را به نام زوجه ساخته به دست او حواله فرموده بود پس هبه مع القبض متحقق شد و آن موجب ملک است بلکه حضرت زهرا و حضرت اسامه را نیز همین قسم خانه‌ها را ساخته حواله فرموده بود و آن اشخاص همه مالک آن خانه ها بودند و به حضور حیات پیغمبر صلی الله علیه و سلم تصرفات مالکانه در آن می‌نمودند دلیل بر این دعوی آنکه به اجتماع شیعه و سنی ثابت است که چون حضرت امام حسن علیه السلام را وفات نزدیک شد از ام المؤمنین حضرت عایشه رضی الله عنها استیذان طلبید که مرا هم موضوعی برای دفن در جوار جد خود بدهد اگر نه حجره آن ام

المؤمنین در ملک او بود و این استیذان معنی نداشت و دلالت بر مالک بودن ازواج خانه‌های خود را از قرآن نیز فهمیده‌اند که خانه‌ها را به ازواج اضافه فرموده و ارشاد نموده که (وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَىٰ وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتِينَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا (۳۳) و (الاحزاب) و الا مقام آن بود که می‌فرمود و قرن فی بیت الرسول و نیز بعضی علمای شیعه گویند که اگر چنین بود پس شمشیر و زره و بغله شهباء یعنی دلدل و امثال ذلک چرا به حضرت امیر دادند گوییم این دادن خود دلیل صریح است بر آنکه در متروکه پیغمبر میراث نبود زیرا که حضرت امیر را خود به وجهی میراث پیغمبر صلی الله علیه و سلم نمی‌رسید اگر وارث می‌شد زهرا و ازواج عباس وارث می‌شدند پس دادن حضرت امیر بنا بر آن است که مال آن جناب بعد از وفات حکم وقف دارد بر جمیع مسلمین خلیفه وقت هر که را خواهد چیزی تخصیص نماید حضرت امیر را به این چیزها لایق بلکه الیق دانسته خلیفه اول تخصیص نمود و نیز بعضی اشیاء از متروکه آنجناب به زبیر بن العوام که عمه زاده جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم نیز داده‌اند و محمد بن مسلمه انصاری را نیز بعضی چیزها داده‌اند پس این تقسیم دلیل صریح است بر عدم توریث و این را در معرض شبهه آوردن دلیل دیگر برای اهل سنت افزودند.

بیت:

عدو شود سبب خیر اگر خدا خواهد * خمیر مایه دو کان شیشه گر سنگ است

در اینجا فایده عظیمه باید دانست که شیعه در اول در باب مطاعن ابوبکر رضی الله عنه منع میراث می‌نوشتند و می‌گفتند چون از عمل ائمه معصومین و از روی روایات این حضرات عدم توریث پیغمبر صلی الله علیه و سلم ثابت شد از این دعوی انتقال نموده دعوی دیگر می‌تراشیدند و طعن دیگر برمی‌آوردند که آن طعن سیزدهم است.

طعن سیزدهم ابوبکر فدک را به فاطمه نداد حال آنکه پیغمبر صلی الله علیه و سلم برای او هبه نموده بود و دعوی فاطمه رضی الله عنها را مسموع ننمود و از وی گواه و شاهد طلبید پس چون حضرت علی کرم الله وجهه و ام ایمن را برای شهادت آورد رد شهادت ایشان کرد که یک مرد و یک زن در شهادت کفایت نمی کند بلکه یک زن دیگر هم می باید پس فاطمه رضی الله عنها در غضب شد و ترک کلام کرد با ابوبکر رضی الله عنه حال آنکه پیغمبر صلی الله علیه و سلم در حق فاطمه فرموده است که (من اغضبها اغضبني) جواب از این طعن آنکه دعوی هبه از حضرت زهرا رضی الله عنها و شهادت دادن حضرت علی رضی الله عنه و ام ایمن یا حسنین رضی الله عنهم علی اختلاف الروایات در کتب اهل سنت اصلاً موجود نیست محض از مفتريات شیعه است در مقام الزام اهل سنت آوردن و جواب آن طلبیدن کمال سفاهت است بلکه در کتب اهل سنت خلاف آن موجود است در مشکوه از روایه ابوداود از مغیره آورده که چون عمر بن عبدالعزیز که پسر بن عبدالعزیز بن مروان بود خلیفه شد بنو مروان را جمع کرد و گفت ان رسول الله صلی الله علیه و سلم کانت له فدک فکان ینفق منها و یعود منها علی صغیر بنی هاشم و یزوج منها ایمهم و ان فاطمه رضی الله عنها سألته ان يجعلها لها فابی فکانت کذلک فی حیاة الرسول الله حتی مضی لسبیلہ فلما ان ولی ابوبکر رضی الله عنه عمل فیها بما عمل رسول الله صلی الله علیه و سلم فی حیاة حتی مضی لسبیلہ فلما ان ولی عمر بن الخطاب رضی الله عنه فیها بما عملا حتی مضی لسبیلہ ثم اقطعها مروان ثم صارت لعمر بن عبدالعزیز فرایت امرا منعه رسول الله صلی الله علیه و سلم فاطمه لیس لی بحق و انی اشهدکم انی ردتها علی ما کانت یعنی علی عهد رسول الله و ابی بکر و عمر رضی الله عنهما پس چون هبه در واقع تحقق نداشته باشد صدور دعوی و وقوع شهادت از این اشخاص که نزد شیعه معصوم و نزد ما محفوظاند امکان و گنجایش ندارد. جواب دیگر به گفته شیعه این روایت را قبول کردیم لیکن این مسئله مجمع علیه شیعه و سنی است که موهوب ملک موهوب له نمی شود تا وقتی که در قبض و تصرف او نرود و فدک بالاجماع در حین حیات

پیغمبر صلی الله علیه و سلم در تصرف زهرا رضی الله عنها نیامده بود بلکه در دست آنجناب بود در وی تصرف مالکانه می فرمود پس ابوبکر رضی الله عنه فاطمه رضی الله عنها را در دعوی هبه تکذیب نکرد بلکه تصدیق نمود لیکن مسئله فقهیه را بیان کرد که مجرد هبه موجب ملک نمی شود تا وقتی که قبض متحقق نگردد و در این صورت حاجت گواه و شاهد طلبیدن اصلاً نبود و اگر بالفرض حضرت علی رضی الله عنه و ام ایمن به طریق اخبار محض این هبه را اظهار فرموده باشند این را رد شهادت گفتن عجب جهل است اینجا حکم نکردن است به شهادت این یک مرد و یک زن نه رد شهادت آنها رد شهادت آن است که شاهد را تهمت دروغ بزنند و دروغگو پندارند و تصدیق شاهد چیزی دیگر است و حکم کردن موافق شهادت او چیزی دیگر و هر که در میان این دو چیز فرق نکند و عدم حکم را تکذیب شاهد یا مدعی پندارند نزد علماء قابل خطاب نمی ماند و چون مسئله شرع که منصوص قرآن است همین است که تا وقتی که یک مرد و دو زن نباشند حکم کردن نمی رسد ابوبکر رضی الله عنه در این حکم نکردن مجبور حکم شرع بود و آنچه گفته اند که پیغمبر صلی الله علیه و سلم در حق فاطمه رضی الله عنها فرموده است که (من اغضبها اغضبني) پس کمال نادانی است به لغت عرب زیرا که اغضاب آن است که شخصی به قول یا به فعل در غضب آوردن شخصی قصد نماید و ظاهر است که ابوبکر هرگز قصد ایذاء فاطمه رضی الله عنها نداشت و بارها در مقام عذر می گفت که والله یا ابنه رسول الله صلی الله علیه و سلم ان قرابه رسول الله صلی الله علیه و سلم احب الی ان اصل من قرابتی پس چون اغضاب از جانب او متحقق نشود در وعید چه قسم داخل گردد آری حضرت زهرا رضی الله عنها بنا بر حکم بشریت در غضب آمده باشد لیکن چون وعید به لفظ اغضاب است نه غضب ابوبکر را از این چه باک اگر به این لفظ وعید واقع می شد که من غضبت علیه غضبت علیه البته ابوبکر را خوف می بود و غضب حضرت زهرا بر حضرت امیر در مقدمات خانگی بارها به وقوع آمده از آن جمله وقتی که خطبه بنت ابوجهل برای خود نمودند و حضرت زهرا گریان پیش پدر خود رفت و به همین تقریب

آنجناب این خطبه فرمود که (الا ان فاطمه بضعه منی يؤذینی ما اذاها و یرینی ما رابها فمن اغضبها اغضبنی) و از آن جمله آنکه حضرت امیر به حضرت زهرا رنجش فرموده از خانه برآمده به مسجد رفت و بر زمین مسجد بی‌فرش خواب فرمود و چنان پیغمبر صلی الله علیه و سلم را بر این ماجرا اطلاع دست داد نزد زهرا آمد و پرسید که این ابن عمک زهرا عرض کرد که انه غاضبنی فخرج و لم یقل (قیلوله) عندی و این هر دو روایت متفق علیه و صحیح است و از اجلا بدیهات است که حضرت موسی علی نبینا و علیه الصلوه و السلام به حکم بشریت بر حضرت هارون که برادر کلان و نبی مقرب خدا بود غضب نمود به حدی که سر و ریش مبارکش گرفت و کشید و یقین است که حضرت هارون قصد غضب حضرت موسی نفرموده بود زیرا که اغضاب نبی کفر است اما در غضب حضرت موسی هیچ شبهه نیست پس اگر این معامله اغضاب می‌بود لابد حضرت هارون در آن وقت متصف به کفر می‌گردید معاذ الله من ذلک جواب دیگر سلمنا که حضرت زهرا رضی الله عنها بنا بر منع میراث یا بنا بر نشنیدن دعوی هبه غضب فرمود و ترک کلام با ابوبکر رضی الله عنه نمود لیکن در روایات شیعه و سنی صحیح و ثابت است که این امر خیلی بر ابوبکر شاق آمد و خود را به در سرای زهرا حاضر آورد و امیرالمؤمنین علی را شفیع خود ساخت تا آنکه حضرت زهرا از او خشنود شد اما روایات اهل سنت پس در مدارج النبوه و کتاب الوفا و بیهقی و شرح مشکوه موجود است بلکه در شرح مشکوه شیخ عبدالحق نوشته است که ابوبکر صدیق رضی الله عنه بعد از این قضیه به خانه فاطمه زهرا رضی الله عنها رفت و بر گرمی آفتاب در آستانه در ایستاد و عذرخواهی کرد و حضرت زهرا از او راضی شد و در ریاض النضره نیز این قضیه به تفصیل مذکور است و در فصل الخطاب به روایت بیهقی از شعبی نیز همین قصه مذکور است و ابن السمان در کتاب الموافقه از اوزاعی روایت کرده که گفته بیرون آمد ابوبکر رضی الله عنه بر در فاطمه رضی الله عنها در روز گرم و گفت نمی‌روم از اینجا تا راضی نگردد از من بنت پیغمبر خدا صلی الله علیه و سلم پس درآمد بر وی علی رضی الله عنه پس سوگند داد بر فاطمه که

راضی شو پس فاطمه راضی شده است و اما روایات شیعه پس زیدیه خود به عینه موافق روایت اهل سنت در این باب روایت کرده‌اند و اما امامیه پس صاحب محجاج السالکین و غیر از او علمای ایشان روایت کرده‌اند ان ابوبکر رضی الله عنه لما رای ان فاطمه انقبضت عنه و هجرته و لم تتکلم بعد ذلک فی امر فذک کبر ذلک عنده فاراد استرضاءها فاتاها فقال لها صدقت یا ابنه رسول الله علیه و سلم فیما ادعیت و لکنی رأیت رسول الله صلی الله علیه و سلم یقسمها فیعطی الفقراء و المساکین و ابن السبیل بعد ان یؤتی منها قوتکم والصنعین بها فقالت افعل فیها کما کان ابی رسول الله صلی الله علیه و سلم یفعل فیها فقال ذلک الله علیّ ان افعل فیها ما کان یفعل ابوک فقالت والله لتفعلن فقال والله لا فعلن ذلک فقالت اللهم اشهد فرضیت بذاک و اخذت العهد الیه و کان ابوبکر رضی الله عنه یعطیهم منها قوتهم و یقسم الباقی فیعطی الفقراء و المساکین و ابن السبیل این است عبارت مرویه در محجاج المساکین و دیگر کتب معتبره امامیه و از این عبارت صریح مستفاد شد که ابوبکر دعوی زهرا را تصدیق نمود لیکن عدم قبض را و تصرف پیغمبر را صلی الله علیه و سلم تا حین وفات مانع ملک دانسته بود کما هو المقرر عند جمیع الامه و چون ابوبکر رضی الله عنه زهرا را در دعوی تصدیق نموده باشد باز حاجت اشهاد ام ایمن و حضرت امیر رضی الله عنه چه بود الحمد لله که از روی روایات امامیه اظهار حق شد و طوفان و تهمتی که بر ابوبکر رضی الله عنه بسته بودند که دعوی را مسموع ننمود و شهادت را رد کرد دروغ برآمد و الله (لِيُحَقِّقَ الْحَقَّ وَيُطْلَلَ الْبَاطِلَ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ) (۸) (الانفال) در اینجا نیز باید دانست که علمای شیعه چون دیدند که هبه بغیر قبض موجب ملک نمی‌شود پس حضرت زهرا رضی الله عنها چرا در غضب می‌آمد و ابوبکر رضی الله عنه را چه تقصیری ناچار در زمان ما علمای ایشان از این دعوا نیز انتقال نموده دعوای دیگر برآوردند و طعن دیگر تراشیدند که آن طعن چهاردهم است.

طعن چهاردهم آنکه پیغمبر خدا صلی الله علیه و سلم حضرت زهرا رضی الله عنه را به فدک وصیت کرده بود و ابوبکر او را بر فدک تصرف نداد پس خلاف وصیت پیغمبر نمود جواب از این طعن به چند وجه است اول آنکه دعوی وصایت حضرت زهرا رضی الله عنها باز اثبات آن دعوا به شهادتی از کتابی از کتب معتبره اهل سنت یا شیعه به ثبوت باید رسانید بعد از آن جواب باید طلبید دوم آنکه وصیت به اجماع شیعه و سنی اخت میراث است پس در مالکه میراث جاری نشود وصیت چه قسم جاری خواهد شد زیرا که وصیت و میراث هر دو انتقال ملک بعد الموت اند و بعد الموت انبیاء مالک هیچ چیز نمی مانند بلکه مال ایشان مال خدا می شود و داخل بیت المال می گردد و سر در این آن است که الانبیاء لا یشهدون ملکاً مع الله پس هر چیز را که در دست ایشان افتد عاریه خدا می دانند و به آن منتفع می شوند و لهذا به ایشان زکات واجب نمی شود و نه ادای دین از ترکه ایشان واجب می گردد و در مال عاریت بالبداهه وصیت کردن و میراث دادن نافذ نیست و چون عدم توریث در مال انبیاء به روایت معصومین بالقطع ثابت شد عدم نفاذ وصیت به طریق اولی به ثبوت رسید زیرا که توریث به مراتب اقوی است از وصیت و وصیت به مراتب اضعف است از توریث سیوم آنکه وصیت برای شخصی بالخصوص وقتی درست می شود که سابق از آن بر خلاف آن وصیت از موصی صادر نشده باشد و در اینجا لفظ ما ترکناه صدق کار خود کرده رفته است و جمیع متروکه پیغمبر صلی الله علیه و سلم وقف فی سبیل الله گردیده گنجایش وصیت نمانده چهارم آنکه اگر بالفرض وصیت واقع شده باشد و ابوبکر را رضی الله عنه بر آن اطلاع نشد و نزد او به موجب شاهدان به ثبوت نرسید او خود معذور شد اما حضرت امیر را در وقت خلافت خود چه عذر بود که آن وصیت را جاری نفرمود و به دستور سابق در فقرا و مساکین و ابن السبیل تقسیم می نمود اگر حصه خود را در راه خدا صرف کرد حسنین و خواهران ایشان را چرا از میراث مادر خود محروم ساخت شیعه از این سخن چهار جواب گفته اند هر چهار را با خللی که در آنها است در زیر می آوریم اول آنکه اهل بیت مغضوب را باز نمی گیرند چنانچه حضرت

رسول صلی الله علیه و سلم خانه مغضوب خود را که در مکه داشتند بعد از فتح مکه از غاصب نگرفتند و در این جواب خلل است زیرا که در وقت عمر بن عبدالعزیز خود فدک را به حضرت امام محمد باقر داد و ایشان گرفتند و در دست ایشان بود باز خلفای عباسیه بر آن متصرف شدند تا آنکه در سال دوصد و بیست مأمون عباسی به عامل خود قثم بن جعفر نوشت که فدک را به اولاد فاطمه رضی الله عنها بده در این وقت امام علی رضا گرفتند باز متوکل عباسی بر آن متصرف شدند و بعد از آن معتضد رد آن نمود چنانچه قاضی نور الله در مجالس المؤمنین به تفصیل ذکر نموده پس اگر اهل بیت مغضوب را نمی گیرند این حضرت چرا گرفتند و نیز حضرت امیر المؤمنین خلافت مغضوبه را بعد از شهادت عثمان چرا قبول کرد و حضرت امام حسین خلافت مغضوبه را از یزید پلید چرا خواهان نزع شد و منجر به شهادت گردید. جواب دوم که شیعه گفته اند آن است که حضرت امیر اقتدا به حضرت فاطمه رضی الله عنها نموده از فدک منتفع نشد و در این جواب سراسر خلل است زیرا که بعضی ائمه که فدک را گرفتند و به آن منتفع شدند چرا اقتدا به حضرت فاطمه زهرا ننمودند و نیز این اقتداء فرض بود و یا نه اگر فرض بود ائمه دیگر چرا ترک فرض نمودند و اگر نبود چرا برای نفل ترک فرض کرد که حق را به حقدار رسانیدن است و نیز اقتدا در افعال اختیاریه شخص می باشد نه در افعال اضطراریه اگر حضرت زهرا از راه ظلم و ستم کسی قدرت بر انتفاع از فدک نیافت ناچار بود و در مظلومیت که سراسر مجبوری و ناچارگی است اقتدا چه معنی دارد و نیز اگر اقتدا می فرمود خود به آن منتفع نمی شد حسنین و خواهران ایشان را چرا محروم المیراث می ساخت جواب سوم که شیعه گفته اند آن است که مردم بدانند که شهادت حضرت امیر برای جرّ نفع خود نبود حسبّه الله بود و در این جواب نیز خللها است اول آنکه مردمی که گمان فاسد به حضرت امیر داشته باشند در این مقدمه همان مردم خواهند بود که رد شهادت ایشان و باب هبه یا وصیت نمودند و آن مردم در زمان خلافت حضرت امیر مرده بودند از نگرفتن در زمان خلافت خود آنها چه قسم این معنی را توانستند دانست دوم آنکه چون بعضی

از اولاد حضرت امیر گرفتند نیز نواصب خوارج را توهّم شده باشد که شهادت حضرت امیر برای جرّ نفع به اولاد خود بود بلکه در زمین و ملک و باغ نفع اولاد بیشتر منظور می‌افتد از نفع خود پس می‌بایست که اولاد خود را وصیت می‌فرمود که هرگز هرگز این را نخواهند گرفت تا در شهادت من خلل نیاید و نیز اولاد او را دو اقتدا مانع گرفتن می‌شد یکی اقتدا به حضرت زهرا دوم اقتدا به حضرت امیر جواب چهارم از طرف شیعه آنکه این همه بنا بر تقیه بود و در این جواب خلل آن است که هرگاه امام خروج فرماید و به جنگ و قتال مشغول شود او را تقیه حرام می‌گردد چنانچه مذهب جمیع امامیه همین است و لهذا حضرت امام حسین هرگز تقیه نفرمود و جان خود در راه خدا صرف کرد پس در زمان خلافت حضرت امیر اگر تقیه می‌فرمود مرتکب حرام می‌شد معاذ الله من ذلک و با قطع نظر از این همه در کتاب منهج الکرامه شیخ ابن مطهر حلی چیزی گفته است که به سبب آن اشکال از بیخ و بن برکنده شد و اصلاً جای طعن بر ابوبکر رضی الله عنه نماند و هو انه لما وعظت فاطمه ابابکر فی فدک کتب لها کتاباً و ردها علیها پس بر تقدیر صحت این روایت هر دعوی که بر ذمه ابوبکر بود خواه میراث خواه هبه خواه وصیت ساقط گشت پس شیعه را به هیچ دعوی جای طعن نماند باقی ماند اینجا دو شبهه که اکثر به خاطر شیعه و سنی می‌گذرند. شبهه اول آنکه هر چند دعوی میراث و دعوی هبه که از حضرت زهرا به وقوع آمد نزد ابوبکر رضی الله عنه به ثبوت نرسید اما اگر مرضی حضرت زهرا به گرفتن فدک بود پس چرا ابوبکر رضی الله عنه ایستادگی کرد و به خدمت ایشان نگذرانید تا این گفتگو رنجش در میان نمی‌آمد که به صلح و صفا انجامیده باشد رفع این شبهه آن است که ابوبکر را در این مقدمه بلایی عظیم پیش آمده بود اگر استرضاء خاطر مبارک حضرت زهرا قدم می‌داشت به دو وجه رخنه عظیم در دین راه می‌یافت اول آنکه مردم به یقین گمان می‌بردند که خلیفه در امور مسلمانان به تفاوت حکم می‌کند و رعایات می‌نماید بی‌ثبوت دعوی برو داران مدعاء ایشان حواله می‌کند و از دیگران که عوام الناس اند اثبات و دعوی و شهود و گواه خاطر خود می‌خواهد و این گمان موجب فساد عظیم

بود در دین تا قیام قیامت و دیگر قضات و حکام این دستورالعمل او را پیشوای کار خود می‌ساختند و جابجا مدهانت و مساهلت و رعایت جانبداری‌ها با این دستاویز به وقوع می‌آمد دوم آنکه در صورتیکه حضرت زهرا را این زمین به طریق تملیک می‌داد و ملک وارث در حقیقت ملک موروث است زیرا که خلافت و نیابت اوست پس اعاده این زمین که صدقه رسول صلی الله علیه و سلم بود به حکم (ما ترکناه صدقه) در خاندان رسول لازم می‌آمد حال آنکه از جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم شنیده بود که (العائد فی صدقه کالکلب یعود فی قیئه) این حرکت عظیم از ابوبکر رضی الله عنه هرگز ممکن نبود که صدور یابد و همراه این دو وجه دینی وجهی دیگر هم دنیوی که در صورت حضرت عباس و ازواج مطهرات نیز دهان طلب و کرده برای خود همین قسم زمین او دیهات می‌خواستند و کار بر ابوبکر رضی الله عنه تنگ می‌گردید و اگر این مصالح را رعایت می‌کرد و آن را مقدم می‌ساخت حضرت زهرا آزرده می‌شد ناچار به حکم حدیث نبوی که (المؤمن اذا ابتلی ببلیتین اختارا هونهما) همین شق را اختیار نمود زیرا که تدارک این ممکن بود چنانچه واقع شد و تدارک آن شق امکان نداشت و باعث فساد عام بود در دین شبهه دوم آنکه چون در میان ابوبکر و حضرت زهرا بابت این مقدمه به صلح و صفا انجامید و رفع کدورت به خوبی حاصل گردید چنانچه از روی روایات شیعه و سنی به ثبوت رسید پس باعث چه شد که حضرت زهرا روادار حاضر شدن ابوبکر بر جنازه نشد و حضرت امیر ایشان را شبانه به موجب وصیت ایشان دفع فرمود رفع این شبهه آنکه این وصیت حضرت زهرا بنا بر کمال تستر و حیا بود چنانچه مرویست به روایت صحیح که حضرت زهرا در مرض موت خود فرمود شرم دارم که مرا بعد از موت بی پرده در حضور مردان بیرون آرند و عادت آن زمان چنان بود که زنان را بی پرده به دستور مردان بیرون می‌آوردند اسماء بنت عمیس گفت من در حبشه دیدم که از شاخه‌های خرما نعشی مانند کجاوه می‌سازند حضرت زهرا فرمود که به حضور من ساخته به من بنما اسماء آن را ساخته به زهرا نمود بسیار خوشوقت شد و تبسم کرد و هرگز او را بعد از واقع آن حضرت صلی الله

علیه و سلم خوشوقت و متبسم ندیده بودند و به اسماء وصیت کرد که بعد از مرگ تو مرا غسل دهی و علی با تو باشد دیگری را نگذاری که درآید پس به این جهت حضرت امیر کسی را بر جنازه حضرت زهرا نطلبید و به قولی حضرت عباس با چندی از اهل بیت نماز گزارده هم در شب دفن کردند و در بعضی روایات آمده که روز دیگر ابوبکر صدیق و عمر فاروق و دیگر اصحاب که به خانه علی مرتضی به جهت تعزیه آمدند شکایت کردند که چرا ما را خبر نکردی تا شرف نماز و حضور درمی یافتیم علی مرتضی گفت فاطمه رضی الله عنها وصیت کرده بود که چون از دنیا بروم مرا به شب دفن کنی تا چشم نامحرم بر جنازه من نیفتد پس موجب وصیت وی عمل کردم و این است روایت مشهور و در فصل الخطاب آورده که ابوبکر صدیق و عثمان و عبدالرحمان ابن عوف و زبیر بن عوام وقت نماز عشاء حاضر شدند و رحلت حضرت فاطمه در میان مغرب و عشاء شب سه شنبه سوم ماه مبارک رمضان بعد از شش ماه از واقعه سرور جهان به وقوع آمده بود و سنین عمرش بیست و هشت بود و ابوبکر به موجب گفته علی مرتضی پیش امام شد و نماز بر وی گذارد و چهار تکبیر برآورد و دلیل عقلی بر آنکه حاضر نکردن ابوبکر جنازه حضرت زهرا از همین جهت بود نه بنا بر کدورت و ناخوشی ان است که اگر بنا بر کدورت و ناخوشی باشد از این جهت خواهد بود که ابوبکر رضی الله عنه بر وی نماز نگذارد و این امر خود درست نمی شود زیرا که به اجماع مورخین از طرف شیعه و سنی چون جنازه امام حسن رضی الله عنه برآوردند امام حسین رضی الله عنه به سعید بن ابی العاص که از جانب معاویه امارت مدینه داشت اشاره کرده فرمود که اگر نه سنت جد من بر آن بودی که امام جنازه امیر باشد هرگز تو را پیش نمی کردم پس معلوم شد که حضرت زهرا بنا بر پاس نماز ابوبکر این وصیت نفرموده بود و الا حضرت امام حسین خلاف وصیت حضرت زهرا چه قسم به عمل می آورد و ظاهر است که سعید ابن العاص به هزار مرتبه از ابوبکر کمتر بود در لیاقت امامت نماز و حرف شش ماه بود که جناب پیغمبر پدر بزرگوار حضرت زهرا ابوبکر را پیش نماز جمیع مهاجر و انصار ساخته بود و به تأکید تمام

این مقدمه را پرداخته چه احتمال است که حضرت زهرا را در این مدت قلیل این واقعه از یاد رفته باشد.

طعن پانزدهم آنکه ابوبکر را رضی الله عنه بعضی مسایل شرعی معلوم نبود و هر که را مسایل شریعت معلوم نباشد قائل به امامت نباشد زیرا که علم به احکام شریعت به اجماع شیعه و سنی از شروط امامت است اما آنچه گفتیم که ابوبکر را رضی الله عنه مسایل شرعی معلوم نبود پس به سه دلیل اول آنکه دست چپ سارق را قطع کردن فرمود و ندانست که قطع دست راست در شرع متین است جواب از این دلیل آنکه قطع دست چپ سارق از ابوبکر دو بار به وقوع آمده یک بار در دزدی چنانچه نسائی مفصل از حارث بن حاطب لخمی و طبرانی و حاکم روایت کرده اند و حاکم گفته است که صحیح الاسناد و همین است حکم شریعت نزد اکثر علماء چنانچه در مشکوه از ابوداود و نسائی از جابر آورده که گفت جئ بسارق ال النبی صلی الله علیه و سلم فقال اقطعوه فقطع ثم جئ به الثانیه فقال اقطعوه فقطع ثم جئ به الثالثه فقال اقطعوه ثم جئ به الرابعه فقال اقطعوه فقطع و امام محی السنه بغوی در شرح السنه از ابی هریره روایت آورده که پیغمبر صلی الله علیه و سلم در حق سارق فرمود: (ان سرق فاقطعوا یده ثم ان سرق فاقصعوا رجله ثم ان سرق فاقطعوا یده ثم ان سرق فاقصعوا رجله قال محی السنه اتفق اهل العلم علی ان السارق اول مره یقطع به الید الیمنی ثم اذا سرق ثانیاً یقطع رجله الیسری واختلفوا فیما سرق بعد قطع یده و رجله فذهب اکثرهم الی انه یقطع یده الیسری ثم اذا سرق رابعاً یقطع رجله الیمنی ثم اذا سرق بعده یعزّز و یحبس و هو المروی عن ابی بکر رضی الله عنه و الیه ذهب مالک و الشافعی و اسحاق بن راهویه و چون حکم ابوبکر موافق حکم پیغمبر صلی الله علیه و سلم واقع شد محل طعن نماند و ظاهر است که ابوبکر حنفی نبود تا خلاف مذهب حنیفه نمی کرد و بار دوم سارقی را پیش او آوردند که قطع الید الیمنی و الرجل بود پس یسار او را بریدن فرمود و در اینجا هم مذهب اکثر علماء همین است که این قسم شخص را دست چپ باید برید و این قصه را امام مالک در موطا به روایت عبدالرحمن بن

قاسم عن ایبه آورده که شخصی از اهل یمن که دست و پای او بریده بود نزد ابوبکر رضی الله عنه آمد و در خانه او نزول کرد و شکایت عامل یمن عرض کرد که بر من ظلم کرده و مرا به تهمت دزدی دست و پا بریده و اکثر شب تهجد می‌گذارد تا آنکه ابوبکر گفت که قسم به خدا که شب تو شب دزدان نمی‌نماید اتفاقاً زوجه ابوبکر که اسماء بنت عمیس بود زیور خود را گم کرد و مردم خانه ابوبکر بیرون برآمدند و چراغ گرفته تفحص می‌کردند که مبادا در جایی افتاده باشد و آن دست و پا بریده نیز همراه مردم می‌گشت و می‌گفت که بار خدایا سزا ده کسی را که این خانه نیکان را به دزدی رنج داده آخر مردم مأیوس شده برگشتند بعد چند روز همان زیور را نزد زرگری یافتند و از آن زرگر بعد تفحص معلوم شد که همان شخص دست و پا بریده به دست من فروخته است آخر آن دست و پا بریده اقرار کرد به دزدی آن زیور پس ابوبکر رضی الله عنه حکم فرمود که دست چپ او را ببرند ابوبکر رضی الله عنه می‌گفت که این دعای بد او بر جان خود نزد من سخت تر از دزدی او بود و غیر از این دو روایت روایتی دیگر در قطع دست چپ سارق از ابوبکر مروی نشده پس این طعن محض بیجا و صرف تعصب است که بر لفظ یسار پیش می‌کنند و تمام قصه را نمی‌بینند دلیل دوم آنکه ابوبکر لوطی را بسوخت حال آن که پیغمبر از سوختن به آتش جاندار را در مقام تعذیب منع فرموده جواب از این دلیل به چند وجه است اول آنکه سوختن لوطی به روایت ضعیف از ابوذر وارد شده و حجت نمی‌شود در الزام اهل سنت و روایت صحیح عن سوید بن غفله عن ابی‌ذر چنین آمده است انه امر به فضرِبَ عنقه ثم امر به فاحرق و مرده را به آتش سوختن برای عبرت دیگران درست است مثل آنکه مرده را بر دار کشند زیرا که مرده را تعذیب نیست دریافت الم و درد مشروط به حیات است و مرتضی که از اجله علمای شیعه و ملقب به علم الهدی است به صحت این روایت و بطلان روایت سابقه اعتراف نموده پس آن روایت نه نزد اهل سنت صحیح است و نه نزد شیعه آن را مدار طعن نمودن نه دلیل اقناعی است و نه الزامی وجه دوم آنکه قبول کردیم که از ابوبکر صدیق یکبار سوختن به آتش در حق شخصی واحد به

وقوع آمده و از علی مرتضی به تعدد در حق جماعت کثیر به وقوع آمده یکبار جمعی کثیر را از زناده که به قول بعضی از مرتدان بودند و به اعتقاد بعضی از اصحاب عبدالله بن سبأ سوختن فرمود چنانچه در صحیح بخاری که نزد اهل سنت اصح الکتاب است از عکرمه روایت کرده که اتی علی بزنادقه فاحرقهم فبلغ ذلک ابن عباس فقال لو کنت انا لم احرقهم لان النبی صلی الله علیه و سلم قال (لا تعذبوا بعذاب الله) و بار دیگر دو کس را که با هم به شنیعه لواطت گرفتار بودند نیز سوخته چنانچه در مشکات از رزین از ابن عباس و ابی هریره روایت آورده که پیغمبر خدا گفت (ملعون من عمل عمل قوم لوط) و گفته و فی روایت عن ابن عباس ان علیاً ارقهما و اگر این روایات اهل سنت را در حق علی مرتضی قبول ندارند به وصف آنکه در حق ابوبکر روایات ضعیفه مردوده ایشان را مدار طعن ساخته اند از تعصب این فرقه بعید نیست ناچار از کتب معتبره شیعه روایات این مضمون باید آورد شریف مرتضی ملقب به علم الهدی در کتاب تنزیه الانبیاء و الاثمه روایت کرده که ان علیاً احرق رجلاً اتی غلاماً فی دبره و چون چنین باشد جای طعن شیعه بر ابوبکر رضی الله عنه نماند لموافق فعله فعل المعصوم وجه سوم آنکه در روایات اهل سنت ثابت است که ابوبکر صدیق لوطی را به مشورت و امر حضرت علی سوخته است نه به اجتهاد خود اخرج البیهقی فی شعب الایمان و ابن ابی الدنیا به اسناد جید عن محمد بن المنکدر و الواقدی فی کتاب الرده فی آخر الرده بنی سلیم ان ابابکر لما استشار الصحابه فی عذاب اللوطی قال علی اری تحرق بالنار فاجتمع رای الصحابه علی ذلک فامر به ابوبکر رضی الله عنه فاحرق بالنار و آنچه بعضی رواه شیعه گفته اند که ابوبکر فجاءه سلمی را که قطع الطريق می کرد زنده در آتش انداخت و سوخت غلط است صحیح آن است که شجاع بن زبرفان را که لوطی بود به امر حضرت امیر سوختن فرموده و بالفرض اگر از راه سیاست قاطع طریق را هم سوختن فرموده باشد محل طعن نمی تواند شد زیرا که فعل او با فعل معصوم موافق افتاد دلیل سوم آنکه ابوبکر را مسئله جده و کلاله معلوم نبود که از دیگران سؤال می کرد جواب آنکه این طعن بر اهل سنت موجب الزام نمی شود زیرا

که نزد ایشان علم به جمیع احکام بالفعل در امام شرط نیست آری اجتهاد و ملکه استنباط شرط است و همین است کار مجتهد که اول تتبع نصوص می کند و تفحص اخبار می نماید اگر حکم منصوص یافت موافق به نص فتوی می دهد و اگر منصوص نیافت به استنباط مشغول شد و چون در وقت ابوبکر رضی الله عنه نصوص مدون نبودند و روایات احادیث مشهور نشده ناچار از صحابه تفحص مسموعات شان می نمود قال فی شرح التجرید اما مسئله الجده و الکلاله فلیست بدعا من المجتهدين اذ يبحثون عن مدارک الاحکام و یسألون من احاط بها علماً و لهذا رجع علی فی بیع امهات الاولاد الی قول عمر و ذلک لا یدل علی عدم علمه بلکه این تفحص و تحقیق دلالت می کند که ابوبکر صدیق در احکام دین کمال احتیاط مرعی می داشت و در قواعد شریعت شرایط اهتمام تمام بجا می آورد و لهذا چون مسئله جده را مغیره ظاهر کرد پرسید که هل معک غیرک و الا در روایات تعدد شرط نیست پس این امر در حقیقت منقبت عظمی است برای صدیق چه بلا تعصب بیجاست که منقبت را منقصت سازند و محل طعن گردانند آری.

بیت:

چشم بداندیش پراکنده باد * عیب نماید هنرش در نظر

و اگر شیعه گویند که اکتفاء بر اجتهاد در حق امام مذهب اهل سنت است نزد ما علم محیط بالفعل به جمیع مسایل شرع شرط امامت است این جواب بکار نمی آید گوییم چون بناء مطاعن بر مذهب اهل سنت است لابد قرار داد ایشان را در این باب مسلم باید داشت و الا نفی امامت ابوبکر نزد اهل سنت که مدعای این باب است میسر نخواهد آمد و اگر اهل سنت را بسیار تنگ کرده تشیع بر ذمه ایشان ثابت می کنند اینک جواب بر اصول شیعه باید شنید جواب دیگر اگر ابوبکر را رضی الله عنه مسئله جده و کلاله معلوم نشود در امامت او نقصانی

نمی‌کند زیرا که به موجب روایات شیعه حضرت امیر را نیز بعضی مسایل معلوم نبود حال آنکه بالاجماع امام مطلق بود روی عبدالله بن بشر ان علیا سئل عن مسئله فقال لا علم لی بها ثم قال و ابردها علی کبدی سئلت عما لا اعلم و رواه سعدان ابن نصیر ایضاً و نیز حضرت امام به حق ناطق جعفر صادق را بعضی مسایل معلوم نبود روی صاحب قرب الاسناد من الامامیه عن اسماعیل بن جابر انه قال قلت لابی عبدالله علیه السلام فی طعام اهل الکتاب فقال لا تأکله ثم سکت هنیهه ثم قال لا تأکله ثم سکت هنیهه ثم قال لا تأکله و لا تترکه الا تنزها ان فی آیتهم الخمر و لحم الخنزیر از این خبر صریح معلوم شد که امام را حکم طعام اهل کتاب معلوم نبود و آخر بعد تأمل بسیار هم حکم صریح معلوم نشد ناچار به احتیاط عمل فرمود.

مطاعن عمر رضی الله عنه

و آن یازده طعن است.

اول که عمده طعنها نزد شیعه است قصه قرطاس است بروایه بخاری و مسلم از ابن عباس آمده که آنحضرت صلی الله علیه وسلم در مرض موت خود روز پنجشنبه قبل از وفات بچهار روز صحابه را که در حجره مبارک حاضر بودند خطاب فرمود که نزد من کاغذی و دواتی و قلمی بیارید تا من برای شما کتابی بنویسم که بعد از وفات من گمراه نشوید پس اختلاف کردند حاضران در آوردن و نه آوردن و عمر گفت که کفایه میکند ما را قرآن مجید که نزد ما است و هر آئینه آن حضرت را صلی الله علیه وسلم درین وقت درد شدت دارد پس بعضی تأیید قول عمر کردند و بعضی گفت که هان بیارید آنچه حضرت میخواهند از کاغذ و دوات و شور و شغب بسیار شد و درین اثنا کسی اینهم گفت که ایا آن حضرت را هذیان و اختلاط کلام رو داده است باز از آنحضرت نیز پرسید که چه اراده میفرماید پس بعضی از ایشان باز این کلام را ازان حضرت اعاده خواستند آنحضرت صلی الله علیه وسلم فرمود که این وقت از پیش من برخیزید که نزد پیغمبران تنازع و شور و شغب لایق نیست و نوشتن کتاب باین قضیه و پرخاش موقوف ماند اینست قصه قرطاس که خاطرخواه شیعه موافق روایات صحیح اهل سنت است و درین قصه بچند وجه طعن متوجه به عمر میشود اول آنکه رد کرد قول آنحضرت را و قول آن حضرت همه وحی است قوله تعالی (وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ (۳) إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ (۴) (النجم) و رد وحی کفر است قوله تعالی (إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يَحْكُمُ بِهَا النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا لِلَّذِينَ هَادُوا وَالرَّبَّانِيُّونَ وَالْأَحْبَارُ بِمَا اسْتُحْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ وَكَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءَ فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ وَاخْشَوْا اللَّهَ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ (۴۴) (المائدة) دوم آنکه گفت که آیا آنحضرت را هذیان و اختلاط کلام رو داده حالانکه انبیا ازین امور معصوم اند و جنون بالاجماع بر انبیا جایز نیست و الا اعتماد از قول و فعل شان

برخیزد پس در همه حالات قول و فعل انبیا معتبر و قابل اتباع است سوم آنکه رفع صوت و تنازع کرد بحضور پیغمبر حالانکه رفع بحضور آنجناب صلی الله علیه وسلم کبیره است بدلیل قرآن (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَنْ تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ) (٢) (الحجرات) چهارم حق تلفی امت نمود زیرا که اگر کتاب مذکور نوشته می شد امت از گمراهی محفوظ می ماند و حالا درهر وادی سراسیمه و حیران اند و اختلاف بیشمار در اصول و فروع پیدا کرده اند پس وزر و وبال این همه اختلافات بر گردن عمر است اینست تقریر طعن با زور و شوری که دارد و در هیچ کتاب باین طمطراق پیدا نمی شود جواب ازین مطاعن چهارگانه اولاً بطریق اجمال آنست که این کارها فقط عمر نه کرده است تمام حاضران حجره درین مقدور گروه شده بودند و حضرت عباس و حضرت علی نیز دران وقت حاضر بودند پس اگر در گروه مانعین بودند شریک عمر شدند در همه مطاعن و اگر در گروه مجوزین بودند لابد بعضی مطاعن بایشان هم عاید گشت مثل رفع صوت بحضور پیغمبر صلی الله علیه وسلم خصوصاً درین وقت نازک و مثل حق تلفی امت که بسبب منع مانعین از احضار قرطاس و دوات ممتنع شدند و نه در آن وقت و نه بعد ازان که فرصت دراز بود آورده آن کتاب را نوشتند پس این وجوه طعن مشترک است در عمر و در غیر او که بعضی از آنها به اجماع شیعه و سنی مطعون نمی توانند شد و چون طعن مشترک شد در مطعون و غیر مطعون ساقط گشت محتاج جواب نماند بلکه اگر تامل بکار برده شود وجه اول از طعن نیز مشترک است زیراکه امر آنحضرت صلی الله علیه وسلم بلفظ ایتونی بقرطاس خطاب بجمیع حاضرین بود نه بعمر بالخصوص پس اگر این امر برای وجوب و فرضیت بود هر همه گناهکار و مخالف فرمان شرع شدند نهایت کارآنکه عمر دیگران را باعث برین نافرمانی گردید و دیگران قبول حمک عمر کرده مخالفت حکم رسول صلی الله علیه وسلم بجا آوردند و در وعید (إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يَحْكُمُ بِهَا النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا لِلَّذِينَ هَادُوا وَالرَّبَّانِيُّونَ وَالْأَحْبَارُ بِمَا اسْتُحْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ وَكَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءَ فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ وَاخْشَوْنَا وَلَا

تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَمَنْ لَمْ يَحْكُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ (٤٤) (المائدة) بلاشبیه داخل شدند پس نسبت عمر حاشاه چون نسبت شیطان شد که کافران را باعث بر کفر می‌شود و نسبت دیگران حاشاهم چون کافران و روشن است که طعن را فقط به شیطان متوجه نمی‌توان کرد و الا کافران معذور بلکه ماجور باشند و هو خلاف القرآن بل الشریعه کلها و اگر این امر بنابر وجوب و فرضیت نبود بلکه بنابر صلاح ارشاد پس عمر و غیر عمر همه در اهمال این امر مطعون نیستند و ملامت بهیچ وجه بایشان عاید نمی‌گردد چه امر پیغمبر که برای اصلاح ارشاد باشد مخالفت آن باجماع جایز است چنانچه بیاید انشاءالله تعالی وجه اول از طعن مبنی بران است که عمر رد وحی کرد و جمیع اقوال پیغمبر وحی است لقوله تعالی (وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ (٣) إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ (٤) (النجم) و درهمه دو مقدمه خلل بین است اما اول پس از انجهت که عمر رد قول آنحضرت صلی الله علیه وسلم نه نمود بلکه ترفیه و آرام و راحت دادن پیغمبر صلی الله علیه وسلم و رنج نکشیدن آنجناب در حالت شدت بیماری منظور داشت و این معامله را بالعکس رد حکم پیغمبر صلی الله علیه وسلم فهمیدن کمال تعصب است هر کسی بیمار عزیز خود را از محنت کشیدن و رنج بردن حمایت میکند اگر احیاناً ان بیمار در حالت شدت درد و مرض بنابر مصلحت حاضرین و فایده ان می‌خواهد که خود مشقتی نماید آن را بتعلل و مدافعت مانع می‌آیند و استغنا ازان مشقت و عدم احتیاج بآن و ضرور نبودن آن بیان میکنند و این معامله نسبت به بزرگان و عزیزان زیاده تر مروج و معمول است پس چون عمر دید که آنحضرت صلی الله علیه وسلم برای فایده اصحاب و امت می‌خواهند که درین وقت تنگ که شدت مرض باین مرتبه است خود املاء کتاب فرمایند یا بدست خود نویسند و این حرکت قولی و فعلی درین حالت موجب کمال حرج و مشقت خواهد بود تجویز این معنی گوارا نه کرد بآنحضرت خطاب ننشود از راه کمال ادب بلکه بمردم دیگر ازآیه کریمه ثابت کرد که استغنا ازین حرج دادن حاصل است تا بگوش آنحضرت برسد و آنحضرت صلی الله علیه وسلم بداند که این مشقت بر خود کشیدن درین حالت چندان ضرور نیست و فی

الواقع درین مقدمه نزد عقلا صد آفرین و هزار تحسین بر دقت نظر عمر است زیرا که قبل ازین واقعه به سه ماه آیه کریمه (حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالدَّمُ وَلَحْمُ الْخِنْزِيرِ وَمَا أُهْلِيَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ وَالْمُنْخَنِقَةُ وَالْمَوْقُوذَةُ وَالْمُتَرَدِّيَةُ وَالنَّطِيحَةُ وَمَا أَكَلَ السَّبْعُ إِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ عَلَى النُّصُبِ وَأَنْ تَسْتَقْسِمُوا بِالْأَزْلَامِ ذَلِكَ يَوْمُ فِسْقِ الْيَوْمِ يَئِسَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ دِينِكُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِ) الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا) فَمَنْ اضْطُرَّ فِي مَخْمَصَةٍ غَيْرَ مُتَجَانِفٍ لِإِثْمٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ (٣) (المائدة) نازل شده بود و ابواب نسخ و تبدیل و زیاده و نقصان را درین مطلقا مسدود ساخته مهر ختم بران نموده گذاشته و بهمین آیه اشاره کرد عمر درین عبارت که حسبنا کتاب الله پس اگر آنحضرت درین حالت چیزی جدید که سابق در کتاب و شریعت نیامده بنویسند موجب تکذیب این آیه خواهد بود و آن محال است پس مقصد آنحضرت درین وقت نیست مگر تاکید احکامی که سابق قرار یافته و تاکید آنحضرت ما را بیشتر و چسپان تر از تاکید حق تعالی در وحی منزل خود نخواهد بود پس درین وقت چه ضرور است که آنحضرت این مشقت زاید که چندان در کار نیست بر ذات پاک خود گوارا نماید بهتر که در راحت و آرام بگذارند و این لفظ که ان رسول الله صلی الله علیه وسلم قد غلبه الوجع و عندنا کتاب الله حسبنا صریح برین قصد گواه است پس معلوم شد که رد حکم پیغمبر را درین ماجرا نسبت به عمر کردن کمال غلط فهمی و نادانی یا کمال عداوت و بغض و عناد است و این قسم عرض مصالح و مشاورات همیشه معمول پیغمبر با صحابه و معمول صحابه با پیغمبر بود و علی الخصوص عمر را درین یاب خصوصیتی و جراتی زاید بهم رسیده بود که در قصه نماز بر منافق و پرده نشین کردن ازواج مطهرات و قتل بندیان غزوه بدر و مصلی گرفتن مقام ابراهیم و امثال ذلک وحی الهی موافق عرض او آمده بود و صوابدید او در اکثر مقدمات مقبول پیغمبر بلکه خدای پیغمبر می شد و اگر این قسم عرض مصلحت را رد وحی و رد قول پیغمبر گفته اند و حضرت امیر هم شریک عمر در چند جا خواهد شد اول آنکه در بخاری که اصح الکتب اهل سنت است بطریق متعدده مرویست که آنحضرت صلی الله علیه و سلم شب هنگام

بخانه امیر و زهرا تشریف برد و ایشان را از خوابگاه برداشت و برای اداء نماز تهجد تقید بسیار فرمود و گفت که (قوما فصلیا) حضرت امیر گفت که و الله لا نصلی الا ما کتب الله لنا یعنی قسم بخدا که ما هرگز نماز نخواهیم خواند الا آنچه مقدر کرده است خدای تعالی برای ما و انما انفسنا بیدالله یعنی دلها ما در دست خداست اگر توفیق نماز تهجد میداد میخواندیم پس آنحضرت صلی الله علیه وسلم از خانه ایشان برگشت و رانها خود را می گوشت و میفرمود که (وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَكَانَ الْإِنْسَانُ أَكْثَرَ شَيْءٍ جَدَلًا (٥٤)) (الکهف) پس درین قصه مجادلت با رسول الله صلی الله علیه وسلم در مقدمه شرع و تمسک بشبهه جبریه که اصلا در شرع مسموع نیست از حضرت امیر واقع شد لیکن چون قرینه گواه صدق و راستی و قصد نیک بود آنحضرت صلی الله علیه وسلم ملامت نفرمود دوم آنکه در صحیح بخاری موجود است که غزوه حدیبیه چون صلحنامه در میان پیغمبر صلی الله علیه وسلم و کفار نوشته می شد حضرت امیر لفظ رسول الله در القاب آنحضرت رقم فرموده بود رئیسان کفر از ترقیم این لقب مانع آمدند و گفتند اگر ما این لقب را مسلم می داشتیم با وی چرا جنگ میکردیم آنحضرت صلی الله علیه وسلم امیر را هر چند فرمود که این لفظ را محو کن حضرت امیر بنابر کمال ایمان محو نفرمود و مخالفت امر رسول نمود تا آنکه آنحضرت صلی الله علیه وسلم صلحنامه از دست امیر گرفته بدست مبارک محو فرمود پس اهل سنت این قسم امور را مخالفت پیغمبر نمی گویند و نمیدانند و حضرت امیر را برین مخالفت طعن نمیکنند عمر را چرا طعن خواهند کرد و اگر شیعه اینقسم امور هم رد قول پیغمبر بگویند تیشه بر پای خود خواهند زد و دایره قیل و قال را بر خود تنگ خواهند ساخت زیرا که در کتب اینفرقه نیز این قسم مخالفتها و عرض مصلحت و مشوره در حق حضرت امیر مرویست روی الشریف المرتضی المقلب بعلم الهدی الامامیه فی کتاب الغرر و الدرر عن محمد بن الحنفیه عن ابیه امیر المومنین علی رضی الله عنه قال قد اکثر الناس علی ماریه القبطیه ام ابراهیم بن النبی صلی الله علیه و سلم خذ هذا السیف و انطلق فان و جدته عندها فاقتله فلما اقبلت نحوه علم انی

فاتى نخله فرقى اليها ثم رمى بنفسه على فقاء و شجر برجليه فاذا به اجب امسح ليس له ما للرجال لا قليل و لا كثير قال فغمدت السيف و رجعت الى النبی صلى الله عليه وسلم فاخبرته فقال (الحمد لله الذى يصرف عنا الرجس اهل البيت) انتهى و اين روايت دليل صريح است كه ماريه قبطيه نیز از اهل بيت بودو در آيه تطهير داخل والحمد لله على شمول الرحمه و عموم النعمه وروى محمد بن بابويه فى الامالى و الديلمى فى ارشاد القلوب ان رسول الله صلى الله عليه و سلم اعطى فاطمه سبعة دراهم و قال (اعطيها عليا و مره ان يشتري لاهل بيته طعاما فقد غلبهم الجوع) فاعطتها عليا و قالت ان رسول الله صلى الله عليه وسلم امرك ان تتباعد لنا طعاما فاخذها على و خرج من بيته ليتباعد طعاما لاهل بيته فسمع رجلا يقول من يقرض الملى الوفى فاعطاه الدرهم و درين قصه هم مخالفت رسول الله است و هم تصرف در مال غير بغير اذن او و هم اتلاف حقوق عيال و قطع رحم اقرب كه پسر و زوجه باشد و رنج دادن رسول صلى الله عليه و سلم بمشاهده گرسنگى اولاد و فرزندان خود ليكن چون اين همه لله و فى الله و ايشارا لطاعه الله بود مقبول افتاد و محل مدح و منقبت گرديد چه جاى آن كه جاى عتاب و شكايه باشد بقراین معلوم حضرت امير بود كه اصحاب حقوق يعنى حضرت زهرا و حسنين با اين ايتار رضا خواهند دادو جناب پيغمبر صلى الله عليه وسلم هم تجويز خواهند فرمود و اما مقدمه دوم يعنى جميع اقوال پيغمبر وحى است پس باطل است هم بدليل عقلی و هم بدليل نقلی اما عقلی پس نزد هر عاقل ظاهر است كه معنى رسول رساننده پيغام است و چون اضافت بخدا كرديم رساننده پيغام خدا باشد و آيه (وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ (٣) اِنْ هُوَ اِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ (٤)) (النجم) صريح خاص به قرآن است بدليل (عَلَّمَهُ شَدِيدُ الْقُوَىٰ (٥)) (النجم) نه عام در جميع اقوال پيغمبر و روشن است كه اگر كسى را پادشاهى يا اميرى رسول خود كرده بجانب ملكى بفريسد هرگز مردم آن ملك جميع اقوال آن رسول را از جانب آن پادشاه و آن امير نخواهند دانست و اما نقلی پس براى آنكه اگر اقوال آن حضرت تمام وحى منزل من الله مى شد در قرآن مجيد چرا در بعضى اقوال آن حضرت عتاب ميفرمودند حالانكه در جاهای عتاب شديد نازل شده (عَفَا

اللَّهُ عَنْكَ لِمَ أَذْنَتْ لَهُمْ حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَتَعْلَمَ الْكَاذِبِينَ (٤٣) (التوبه) و قوله تعالى (إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ وَلَا تَكُنْ لِلْخَائِنِينَ خَصِيمًا (١٠٥) وَاسْتَغْفِرِ اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا (١٠٦) وَلَا تُجَادِلْ عَنِ الَّذِينَ يَخْتَانُونَ أَنْفُسَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ خَوَّاتًا أَثِيمًا (١٠٧) (النساء) و در اذن دادن بگرفتن فديه از بندگان بدر اين قدر تشدد چرا واقع مى شد كه (لَوْلَا كِتَابٌ مِنَ اللَّهِ سَبَقَ لَمَسَّكُمْ فِيمَا أَخَذْتُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ (٦٨) (الانفال) و نیز اگر چنین مى شد امر بقتل قبطی و خریدن طعام و محو رسول الله و امر به تهجد همه وحی منزل من الله مى شد و رد این وحی از جناب امیر لازم مى آمد نیز درین صورت امر بمشوره صحابه كه در آیه (فَبِمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لَنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ (١٥٩) (آل عمران) وارد است چه معنى داشت و اطاعت در بعض امور بعضى صحابه كه از آیه (وَاعْلَمُوا أَنَّ فِيكُمْ رَسُولَ اللَّهِ لَوْ يُطِيعُكُمْ فِي كَثِيرٍ مِنَ الْأَمْرِ لَعَنِتُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ حَبَّبَ إِلَيْكُمُ الْإِيمَانَ وَزَيَّنَهُ فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَ إِلَيْكُمُ الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ أُولَئِكَ هُمُ الرَّاشِدُونَ (٧) (الحجرات) مستفاد مى شود هر چه تواند بود و نیز جناب امیر در غزوه تبوك چون بیودن آنجناب در مدینه نزد عیال امر صادر شد چه قسم میگفت كه اتخلفنى فى النساء و الصبيان در مقابله وحی اعتراضات نمودن كى جایز است و نیز در اصول امامیه باید دید جميع اقوال آنحضرت صلى الله عليه وسلم را وحی نمیدانند و جميع افعال آجناب را واجب الاتباع انگارند پس درین طعن این مقدمه فاسده باطله را نه مطابق واقع است و نه مذهب خود و نه مذهب خصم برای تکمیل و ترویج طعن خود آوردن چه قدر داد تعصب وعده دادن است حالا این آهنگ را بلندتر نمایند و از اقوال پیغمبر بالاتر آئیم و گوئیم كه شیعه و سنی عرض مصلحت و دفع مشقت نمودن و بر خلاف حكم الهی بلا واسطه و بالقطع وحی منزل من الله باشد چند مرتبه اصرار كردن رد وحی نیست جناب پیغمبر صلى الله عليه وسلم خاتم المرسلین در شب معراج بمشوره پیغمبر دیگر كه از اولو العزم است يعنى حضرت موسى نه بار مراجعت فرمود و عرض كرد كه این حكم بر امت من تحمل نمى تواند

کرد و ذکر ذلک ابن بابویه فی کتاب المعراج اگر معاذ الله این امر رد وحی باشد از پیغمبران چه قسم صادر شود و این را رد وحی گفتن بغیر از ملحدی و زندیقی نمی آید و نیز مراجعت حضرت موسی با پروردگار خود بعد از آن که بلاواسطه باو حکم شد و در قرآن مجید صریح منصوص است قوله تعالی (وَإِذْ نَادَىٰ رَبُّكَ مُوسَىٰ أَنْ أَنْتَ الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ (۱۰) قَوْمَ فِرْعَوْنَ أَلَا يَتَّقُونَ (۱۱) قَالَ رَبِّ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ (۱۲) وَيَضِيقُ صَدْرِي وَلَا يَنْطَلِقُ لِسَانِي فَأَرْسِلْ إِلَيَّ هَارُونَ (۱۳) وَلَهُمْ عَلَيَّ ذَنْبٌ فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ (۱۴) قَالَ كَلَّا فَادْهَبَا بِآيَاتِنَا إِنَّا مَعَكُمْ مُسْتَمِعُونَ (۱۵) (الشعراء) و نیز از مقررات شیعه است در علم اصول خود که امر رسول بلکه خدا بلاواسطه نیز محتمل ندب است مقتضی وجوب نیست بالقین پس مراجعت توان کرد تا واضح شود که مراد ازین امر وجوب است یا ندب ذکره الشریف المرتضی فی الدرر و الغرر و چون چنین باشد عمر را درین مراجعت با وجود تمسک بایه قرآنی در باب استغنا از تحمل مشقت که صریح دلالت بر ندبیت این امر میکند چه تقصیر و کدام گناه و وجه ثانی از طعن یعنی آنکه عمر اختلاط کلام را به پیغمبر نسبت کرد پس نیز بیجاست زیرا که اول از کجا بیقین ثابت شود که گوینده این لفظ اَهِجَر استفهموه عمر بود در اکثر روایات قالوا واقع است محتمل است که مجوزین آوردن قرطاس و دوات تقویت قول خود کرده باشند باین کلمه و استفهام انکاری بود یعنی هجر و هذیان بر زبان پیغمبر خود مقرر است که جاری نمی شود پس آنچه فرموده است بان اهتمام نمایند و آنچه نوشتن آن ارشاد می شود پیرسید که چه منظور دارند و محتمل است که مانعین نیز بطریق استفهام انکاری گفته باشند که آخر پیغمبر هذیان نمی گوید و ظاهر این کلمه بفهم ما نمی آید پس باز پرسید که آیا نوشتن کتاب حقیقه مراد است یا چیز دیگر و وجه نفهمیدن این کلمه صریح و ظاهر بود زیرا که عادت شریف آنحضرت صلی الله علیه و سلم آن بود که احکام الهی را بخدا نسبت میفرمود و درینجا نفرمود که ان الله امرنی ان اکتب لکم کتابا لن تضلوا بعدی مانعین را توهم پیدا شد که خلاف عادت البته نفرموده باشد ما نفهمیدیم تحقیق باید کرد و نیز قطعا معلوم داشتند که آنجناب نمی نوشت و مشق این صنعت نداشت بلکه این

صنعت اصلا از وی بصدور نمی آمد دفعا لتهمه موافق نص قرآن (وَمَا كُنْتُمْ تَتْلُوا مِنْ قَبْلِهِ مِنْ كِتَابٍ وَلَا تَخُطُّهُ بِيَمِينِكُمْ إِذَا لَارْتَابَ الْمُبْطِلُونَ (٤٨) (العنكبوت) و درین عبارت نسبت آن بخود فرمود اکتب لکم کتابا این چه معنی دارد این را استفهام باید کرد که آخر کلام پیغمبر صلی الله علیه وسلم هذیان خود نخواهد بود و نیز عادت آنجناب بود که غیر از قرآن چیزی دیگر نمی نویسانید بلکه یک بار عمر بن الخطاب نسخه از تورات آورده میخواند آنجناب او را منع فرمود پس درین وقت خلاف این عادت مقررہ سوای قرآن بدست خود نوشتن فرمود کمال تعجب حاضرین را رو داد و هیچ نفهمیدند ازین راه ذکر هذیان بطریق استفهام انکاری یا استفهام تعجبی بر زبان بعض از ایشان گذشت و اگر غرض ایشان اثبات هذیان بر پیغمبر می شد این نمی گفتند که باز به پرسید بلکه می گفتند که بگذارید کلام هذایان را اعتباری نیست تفصیل کلام درین مقام آنست که هجر در لغت عرب بمعنی اختلاط کلام است بوجهی که فهمیده نشود و این اختلاط قسم می باشد در حصول یک قسم انبیا هیچ کس را نزاعی نیست و آن آنست که بسبب بحه صوت و غلبه خشکی بر زبان و ضعف آلات تکلم مخارج حروف کما ینبغی متبیین نشوند و الفاظ بوجه نیک مسموع نگردند لحوق این حالت به انبیا نقصانی نیست زیرا که از اعراض و توابع مرض است و پیغمبر مارا نیز به اجماع اهل سیر بحه الصوت در مرض موت عارض شده بود چنانچه در احادیث صحیحہ نیز موجود است قسم دوم از اختلاط آنست که به سبب غشی و بخارات دردماغ که در تپهای محرقه اکثر می باشد کلام غیر منتظم یا خلاف مقصود بر زبان جاری گردد درین امر هر چند ناشی از امور بدنی است لیکن اثر آن بر روح مدرکه می رسد علما را در تجویز این امر بر انبیاء اختلاف است بعضی این را قیاس بر جنون کنند و ممتنع دانند و بعضی قیاس بر نوم کنند جایز شمارند در لحوق سبب این عارضه بانبیا شبهه نیست زیرا که لحوق غشی بحضرت موسی علی نبینا و علیه الصلوٰه والسلام در قرآن مجید منصوص است (وَلَمَّا جَاءَ مُوسَىٰ لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ قَالَ رَبِّ أَرِنِي قَالَ لَنْ تَرَانِي وَلَكِنْ انْظُرْ إِلَى الْجَبَلِ فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ تَرَانِي فَلَمَّا تَجَلَّىٰ رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَخَرَّ مُوسَىٰ

صَعِفًا فَلَمَّا أَفَاقَ قَالَ سُبْحَانَكَ تُبْتُ إِلَيْكَ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ (۱۴۳) (الاعراف) لحوق بیهوشی در وقت نفخ صور بجمیع پیغمبران سوای حضرت موسی نیز ثابت صحیح و قوله تعالی (وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَصَعِقَ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ أُخْرَىٰ فَإِذَا هُمْ قِيَامٌ يَنْظُرُونَ (۶۸) (الزمر) و در حدیث صحیح وارد است فاکون اول من یفیک فاذا موسی آخذ بقائمه من قوائم العرش فلا ادری اصق فافاق قبلی ام جوزی بصعقه الطور آری این قدر هست که حق تعالی انبیا را بجهت کرامت و بزرگی ایشان در حالت غشی و بیهوشی نیز از آنچه خلاف مرضی او تعالی باشد معصوم میدارد قولاً و فعلاً هر مرضی حق است از ایشان صادر میشود در هر حالت و ظاهر است که این حالت را قیاس بر جنون نتوان کرد که در جنون اولاً اختلال در قوی مدرکه روح بهم میرسد راسخ و مستمر می باشد بخلاف این حالت که در روح اصلاً اختلال نمی باشد بلکه آلات بدنی بسبب استیلاء مخالف و توجه روح بدفع ان در حکم روح نمی مانند لهذا این حالت استمرار و رسوخ ندارد پس این حالت مثل نوم است که انبیا را نیز لاحق می گردد و از حالت یقظه تفاوت بسیار دارد نهایت آنکه در خواب نیز دل این بزرگان آگاه و خبردار می باشد و مع هذا احکام نوم در اموریکه متعلق بجوارح و چشم و گوش می باشند تاثیر میکند و فوت نماز و بی خبری از خروج وقت آن طاری میگردد چنانچه در کافی کلینی در خبر ليله التعریس مذکور است و همچنین سهو و نسیان در نماز ایشان را لاحق میشود چنانچه امامیه در کتب صحیحه خود از انبیا و ائمه وقوع سهو را روایه کرده اند و چون درین قصه بوجوه بسیار از جناب پیغمبر خلاف عادت بظهور رسید چنانچه سابق بتفصیل نوشته شد اگر بعضی حاضرین را توهم پیدا شده باشد که مبدا از جنس اختلاط کلام است که درین قسم امراض رو میدهد بعید نیست و محل طعن و تشنیع نمی تواند شد علی الخصوص که شدت درد سر و التهاب حمی درانوقت بر آنجناب زور کرده بود و از روایه دیگر صریح این معنی و این استبعاد معلوم میشود که گفتند ما شانه اهجر استفهموه و مع هذا از راه مراعات ادب این گوینده هم جزم نکرده برسبیل تردد گفت که ایا اختلاط کلام است یا مانمی فهمیم بار دیگر

استفهام کنند تا واضح فرماید و بتیقظ و هوشیاری ارشاد کند تا دوات و کاغذ بیاریم و الا درگذریم که چندان حاجت مشقت کشیدنش نیست اینهمه بر تقدیر است که قسم اخیر از اختلاط کلام مراد باشد و اگر قسم اولش مراد باشد یعنی مضمون را خلاف عادت پیغمبر می بینیم مبدا بسبب ضعف ناطقه الفاظ آنجناب را بخوبی در نیافته باشیم الفاظ دیگر است و ما چیز دیگر می شنویم بار دیگر استفهام کنید تا واضح فرماید و بیقین معلوم کنیم که همین الفاظ اند آنگه دوات و کاغذ بیاریم پس اصلا اشکال نمی آید و وجه سوم از طعن سراسر غلط فهمی یا از حق چشم پوشی است زیرا که رفع صوت بر صوت پیغمبر ممنوع است و از کسی درین قصه واقع نشده نه از عمر و نه از غیر عمر و رفع صوت با هم در حضور آنحضرت بتقریب مناظرات و مشاجرات همیشه جاری بود و اصلا آنرا منع نفرموده اند بلکه اشاره قرآن تجویز آن میفرماید به دو وجه اول باین لفظ که (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَنْ تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ) (۲) (الحجرات) و این نفرموده که لا ترفعوا اصواتکم بینکم عند النبی دوم (كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَنْ تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ) پس صریح معلوم شد که جهر بعض بر بعض جایز است و مع هذا از کجا ثابت شود که اول عمر رفع صوت کرد و باعث تنازع گردید این را بدلیلی ثابت باید کرد بعد ازان زبان طعن باید کشاد دران حجره جمعی کثیر بودند و مقاولات جمع کثیر را رفع صوت لابدی است و ارشاد پیغمبر صلی الله علیه وسلم که لا ینبغی عندی تنازع نیز بر همین مدعا گواه است زیرا که لا ینبغی ترک اولی را گویند نه حرام کبیره را اگر کسی گوید که زنا کردن مناسب نیست نزد اهل شرع ضحکه میگردد و لفظ قوموا عنی از باب تنگ مزاجی مریض است که بگفت و شنید بسیار تنگ دل میشود و آنچه در حالت مرض از راه تنگ مزاجی بوقوع می آید در حق کسی محل طعن نیست علی الخصوص که این خطاب بهمم حاضرین است خواه مجوزین خواه مانعین در روایه صحیحیه وارد است که آنحضرت صلی الله علیه وسلم را در همین مرض لدود خورانیده بودند بعد افاقت فرمودند که لایبقی احد فی البیت الا العباس

فانه لم يشهدكم و این تنگ مزاجی که بسبب مرض لاحق میگردد اصلا نقصان ندارد که انبیا را از ان معصوم اعتقاد باید مثل ضعف بدن است که در امراض لاحق می شود و وجه چهارم از طعن نیز مبتنی بر خیال باطل است زیرا که حق تلفی امت و قتی می شد که چیزی جدید را که از جانب خدا آمده باشد و در حق امت نافع باشد ممانعت میکرد بمضمون آیه (الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا فَمَنِ اضْطُرَّ فِي مَخْمَصَةٍ غَيْرِ مُتَجَانِفٍ لِإِثْمِهِ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ) قطعاً معلوم است که امر جدید نبود بلکه امر دینی هم نبود محض مشوره نیک و مصالح ملکی ارشاد می شد که زمان همین وصیت بود و کدام عاقل تجویز میکند که جناب پیغمبر صلی الله علیه وسلم در مدت بیست و سه سال که زمان نبوت آن افضل البشر بود وصف رحمت و رافت که برعموم خلق الله و بالخصوص در حق امت خود داشت با وجود تبلیغ قرآن و ارشاد احادیث بیشمار درین وقت تنگ چیری که هرگز نگفته بود و آن چیز تریاق مجرب بود برای دفع اختلاف میخواست بگوید یا نویسد بمنع کردن عمر ممتنع شد و تا پنج روز در حیات بود اصلاً عمر درانجا حاضر نه بمجرد توهم آنکه مبدا بشنود و از بیرون در تهدید نماید بر زبان نیاورد و با وصف آمد و رفت جمیع اهل بیت درین وقت بآنها نفرماید که این کتاب را نوشته بگذارید (وَلَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ قُلْتُمْ مَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَتَكَلَّمَ بِهَذَا) سُبْحَانَكَ هَذَا بُهْتَانٌ عَظِيمٌ (۱۶) (النور) دلیل عقلی بر بطلان این خیال باطل آنست که اگر پیغمبر صلی الله علیه وسلم بنوشتن این کتاب بالاحتم و القطع از جناب باری تعالی مامور می بود و با وصف یافتن فرصت که بقیه روز پنجشنبه و تمام روز جمعه و شنبه و یکشنبه بخیریت گذشت متعرض کتابت آن کتاب نشد لازم می آمد تساهل در تبلیغ که منافی عصمت آنجناب است حاشاه من ذلک قوله تعالی (يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ (۶۷) (المائدة) این همه ترسیدن از عمر درین وقت که موت غالب بر حیات شده بود چه قدر بوعده الهی که بعصمت و محافظت وارد است نامطمئن بودنست معاذالله من ذلک و اگر به اجتهاد خود می خواستند که چیزی بنویسند پس

بگفته عمر ازان اجتهاد رجوع فرمود با نه على الشق الاول طعن بالکلیه زایل گشت بلکه درنگ سایر موافقات عمری منقلب شد بمنقبت لعز عزیز او ذل ذلیل و على الشق الثانی در ترک آنچه نافع است فهمیده بود مصداق رحمه الهی نشده حاشا جنبه من ذلک قوله تعالى (لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ) (١٢٨) (التوبه) دلیل دیگر آنکه آنچه منظور داشت در نوشتن کتاب یا امر جدید بود زاید بر تبلیغ سابق یا ناسخ و مخالف آن یا تاکید آن على الشق الاول و الثانی تکذیب آیه (الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا) لازم می آید و على الشق الثالث هیچ حق تلفی امت نمی شود زیرا که تاکید پیغمبر بالاتر از تاکید خدا نبود اگر از تاکید او حسابی بر ندارند از تاکید پیغمبر در حق شان چه خواهد کشود و دلیل نقلی بر بطلان این خیال آنکه در روایت سعید ابن جبیر از ابن عباس در همین خبر قرطاس وارد است و در صحیحین موجود که اشتد برسول الله صلی الله علیه و سلم و جعه فقال (ایتونی بکتف اکتب لکم کتابا لن تضلوا بعدی ابدًا) فتنازعوا فقالوا ما شانه اهجر استفهموه فذهبوا یردون علیه فقال (دعونی فالذی انا فیه خیر مما تدعوننی الیه) و اوصاهم بثلاث قال (اخرجوا المشرکین من جزیره العرب واجیزوا الوفد بنحو ما کنت اجیزهم) سکت عن الثالثه او قال و نسيتها و فی روایه و فی البيت رجال منهم عمر بن الخطاب قال قد غلبه الوجد و عند کم القرآن حسبکم کتاب الله ازین روایه صریح مستفاد شد که قبل از تکلم عمر حاضرین تنازع کردند و آنچه گفتنی بود گفتند و باز از جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم پرسیدند و آنجناب بعد از مراجعت سکوت فرمود از طلب ادوات کتابت و اگر امر جزمی یا موافق وحی می بود سکوت آنحضرت از امضاء آن منافی عصمت می بود و آنحضرت بعد ازین قصه باقرار شیعه تا پنج روز زنده ماند روز دوشنبه رفیق ملاً اعلی گشت فرصت تبلیغ وحی درین مدت بسیار یافت و معلوم شد که از امور دین چیزی نوشتن منظور نداشت بلکه در سیاست مدینه و مصالح ملکی و تدبیرات دنیوی چنانچه زبانی بآن چیزها وصیت فرمود و چیز سیوم که درین روایه فراموش شده تجهیز جیش اسامه است که در روایه دیگر ثابت است و

اول دلیل برین مدعا آنست که چون بار دیگر اصحاب از آوردن دوات و شانه پرسیدند در جواب فرمود که (فالدی انا فیه خیر مما تدعوننی الیه) یعنی شما میخواهید که وصیت نامه بنویسم و من مشغول الباطن ام بمشاهده حق تعالی و قرب و مناجات او جل شانه و اگر منظور نوشتن امور دینیه یا تبلیغ وحی می شد معنی خیریت درست نمی گشت زیرا که باجماع در حق انبیا بهتر از تبلیغ وحی و ترویج احکام دین عبادتی نیست و نیز از این روایه ظاهر شد که چون آن حضرت صلی الله علیه وسلم بار دیگر جواب بی تعلقی و وارستگی ازین عالم باصحاب ارشاد فرمود حاضران را یاسی و حسرتی دامنگیر حال شد عمر بن الخطاب برای تسلیه آنها این عبارت گفت که این جواب ترش پیغمبر بشما نه از راه عتاب و غضب است بر شما بلکه بسبب شدت درد است که موجب تنگ مزاجی گشته و از وارستگی پیغمبر مایوس نشوید که کتاب الله کافی و شافی است برای تربیت شما و پاس دین و ایمان شما ازینجا معلوم شد که این کلام از عمر بن الخطاب بعد ازین گفت و شنید در مقام تسلیه اصحاب واقع شده نه در مقام ممانعت از کتابت و مقطع الکلام درین مقام آنست که حضرت امیر نیز درین قصه حاضر بود باجماع اهل سیر از طرفین و اصلا انکار او بر عمر با دیگر حاضران مجلس که ممانعت از کتابت کرده بودند نه در حیات شان و نه بعد از وفات شان که زمان خلافت حضرت امیر بود بروایه شیعه و سنی منقول نشده پس اگر عمر درین کار خطاوار است حضرت امیر نیز مجوز کار اوست و غیر ابن عباس که در انزمان صغیر السن بود هر گز برین قصه افسوس و تحسر از کسی منقول نشده اگر فوت امر مهمی درین ماجرا رو میداد کبراء صحابه و لااقل حضرت امیر خود آن را مذکور میفرمود و حسرت می نمود و شکایت این ممانعت بر زبان می آورد و اگر دری نجا کسی را بطریق شبهه بخاطر برسد که اگر مهمی از مهمات دین منظور نظر پیغمبر درین نوشتن نبود پس چرا فرمود که (لن تضلوا بعدی) زیرا که این لفظ صریح دلالت میکند که بسبب نوشتن این کتاب شما را گمراهی نخواهد شد و معنی گمراهی همین است که در دین خللی افتد جواب این شبهه آنست که لفظ ضلال در لغت عرب

چنانچه بمعنی گمراهی دردین می آید بمعنی سوء تدبیر در مقدمات دنیوی نیز بسیار مستعمل می شود مثالش از کلام الهی قول برادران حضرت یوسف است در حق حضرت یعقوب علی نبینا و علیهم الصلوٰه و السلام که در سوره یوسف مذکور است (إِذْ قَالُوا لِيُوسُفُ وَأَخُوهُ أَحَبُّ إِلَيْنَا أَيْنَمَا مَنَا وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّ أَبَانَا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ (٨) (یوسف) و نیز در همین سوره در جای دیگر است که (قَالُوا تَاللَّهِ إِنَّكَ لَفِي ضَلَالٍ الْقَدِيمِ (٩٥) (یوسف) و پیداست که برادران حضرت یوسف کافر نبوده اند که پدر بزرگوار خود را که پیغمبر عالی مرتبه بود گمراه دین اعتقاد کنند معاذالله من هذا الظن الفاسد مراد ایشان بی تدبیری دنیوی بود که پسران کار آمدنی را که بخدمات قیام دارند چندان دوست نمیدارد و پسران خورد سال کم محنت و قاصر الخدمت را نوبت بعشق رسانیده پس درینجا هم مراد از تضلوا خطا در تدبیر ملکی است نه گمراهی دین و دلیل قطعی برین اراده آنست که در مدت بیست و سه سال نزول وحی و قرآن و تبلیغ احادیث اگر کفایت در هدایت ایشان و دفع گمراهی ایشان نه شده بود درین دوسه سطر کتاب چه قسم کفایت اینکار می توانست شد و نیز درینجا بخاطر بعضی میرسد که مبدا منظور آنجناب نوشتن امر خلافت باشد و سبب معانعت عمر این امر مهم در حیز توقف افتاد گوئیم اگر منظور نوشتن خلافت باشد از دو حال بیرون نیست یا خلافت ابوبکر خواهد بود یا خلافت حضرت امیر بر تقدیر اول آنحضرت صلی الله علیه وسلم بار دیگر در همین مرض این داعیه بخاطر مبارک آورده خود موقوف ساخت بی آنکه عمر یا دیگری ممانعت نماید بلکه حواله بر خدا و اجماع مومنین فرمود و دانست که این مقدمه واقع شدنی است حاجت بنوشتن نیست در صحیح مسلم موجود است که آنجناب عایشه صدیقه را در همین مرض فرمود که (ادعی لی اباک و اخاک اکتب لهما کتابا فانی اخاف ان یتمنی متمن و یقول قائل انا و لا ویابی الله و المومنین الا ابا بکر) یعنی بطلب نزد من پدر و برادر خود را تا من بنویسم وصیت نامه زیرا که می ترسم که آرزو کند آرزو کننده یا گوید گوینده که منم و دیگری نیست و قبول نخواهد کرد خدا و مردم با ایمان مگر ابوبکر را درینجا عمر کجا حاضر بود که از نویسانیدن وصیت نامه ممانعت

کرده باشد و بر تقدیر ثانی نیز حاجت نوشتن نبود زیرا که قبل ازین واقعه بحضور هزاران کس در میدان غدیر خم خطبه ولایت امیر المومنین فرموده بود و حضرت امیر را مولای هر مومن و مومنه ساخته و آن قصه مشهور آفاق و زبان زد خلایق گشته بود اگر با وصف آن تقید و تاکید و شهرت و تواتر موافق آن مل نه کنند ازین نوشتن خانگی که چند کس بیش دران حاضر نبودند چه می گشود بالجمله بهیچ صورت در ممانعت ازین کتابت حق امت تلف نشده و مهمان دینی در پرده خفا نمانده و این خیال باطل بعینه مثال خیال غیبت امام مهدی است حدوا بخدو که و سواسی بیش نیست و مرض و سواس را علاجی نه.

طعن دوم آنکه عمر رضی الله عنه خانه حضرت سیده النساء را بسوخت و بر پهلوی مبارک آن معصومه بشمشیر خود صدمه رسانید که موجب اسقاط حمل گردید و این قصه سراسر واهی و بهتان و افترا است هیچ اصلی ندارد و لهذا کثر امامیه قابل این قصه نیستند و گویند که قصد سوختن آن خانه مبارک کرده بود لیکن بعمل نیاورد و قصد از امور قلبیه است که بران غیر از خدای تعالی دیگری مطلع نمی تواند شد و اگر مراد ایشان از قصد تخویف و تهدید زبانی است و گفتن اینکه من خواهم سوخت پس وجهش آنست که این تخویف و تهدید کسانی را بود که خانه حضرت زهرا را ملجا و پناه هر صاحب خیانت دانسته و حکم حرم مکه معظمه داده درانجا جمع شدند و فتنه و فساد منظور می داشتند و بر همزدن خلافت خلیفه اول به کنکاشها و مشوره هاء فساد انگیز قصد میکردند و حضرت زهرا هم ازین نشست و بر خاست آنها مکدر و ناخوش بود لیکن بسبب کمال حسن خلق با آنها بی پرده نمی فرمود که در خانه من نیامده باشند عمر بن الخطاب چون دید که حال برین منوال آنجماعه را تهدید نمود که من خانه را بر شما خواهم سوخت و تخصیص سوختن درین تهدید مبنی بر استنباط دقیق است از حدیث پیغمبر صلی الله علیه وسلم که آنحضرت نیز در حق کسانی که در جماعت حاضر نمی شوند و با امام اقتدا نمیکردند همین قسم ارشاد فرموده بود که اینجماعه اگر از ترک جماعت باز نخواهند آمد من خانه ها را بر ایشان خواهم سوخت و چون ابوبکر

نیز امام منصوب کرده پیغمبر بود در نماز و آنها ترک اقتداء آن امام بحق بخاطر خود می اندیشیدند و رفاقه جماعت مسلمین درین باب نمیکردند مستحق همان تهنید پیغمبر شدند پس این قول عمر مشابه است پیغمبر صلی الله علیه وسلم که چون روز فتح مکه بحضور او عرض نمودند که این خطل که یکی از شعراء کفار بود و بارها به هجو حضرت پیغمبر و اشعار خود روی خود را سیاه کرده پناه بخانه خدا یعنی کعبه معظمه برده و در پردهاء آنخانه تجلی اشیانه خود را پنهان ساخته در باب او چه حمک است فرموده که اورا همانجا بکشید و پاس نکنید و هر گاه این قسم مردودان جناب الهی را در خانه خدا پناه نباشد در خانه حضرت زهرا چرا پناه باید داد و حضرت زهرا چرا از سزا دادن اشرار فساد پیشه مکدر گردد که (تخلقوا بالخلق الله) شیوه آن پاک طینت بود و مع هذا از روی اخبار صحیحہ ثابت است که حضرت زهرا نیز آنمردم را ازین اجتماعی منع فرموده و نیز قول عمر رضی الله عنه درینجا بسیار کمتر از فعل حضرت امیر است که چون بعد از شهادت عثمان رضی الله عنه خلافت بر آنجناب قرار گرفت کسانی را که داعیه بر همزدن این منصب عظیم بخاطر آورده از مدینه بر آمده بمکه شتافتند و در پناه سایه حرم محترم رسول الله صلی الله علیه وسلم یعنی ام المومنین عایشه صدیقہ در آمده دعوی قصاص عثمان از قتله او نموده آماده جنگ و پیکار گشت بقتل رسانید و اصلاً پاس حرم محترم رسول و رعایت ادب مادر خود و مادر جمیع مومنین بموجب نص قرآن نفرمود هر چند درین آسیبی بجناب حرم محترم رسول اهانتی و ذلتی که رسید اظهر من الشمس است و فی الواقع هر چه حضرت امیر فرمودعین صواب و محض حق بود که درین قسم امور عظام که موجب فتنه و فساد عام باشد بمراعات مصالح جزئیہ مبادی و مقدمات فتنه را او گذاشتن و بتدارک آن نرسید باعث کمال بی انتظامی امور دین و دنیا می باشد و چنانچه خانه حضرت زهرا واجب التعظیم و الاحترام بود ام المومنین و حرم محترم رسول و زوجه محبوبه او که محبوب الهی بود نیز واجب التعظیم و الاحترام بود بلکه از عمر محض قول و تخویف تهدید و ترهیب بوقوع آمده نه فعل و حضرت امیر فعل را هم بالقصی

الغایه رسانید پس درین مقام زبان طعن در حق عمر کشادن حالانکه قول او بمراتب کمتر از فعل حضرت امیر است مبنی بر تعصب و عناد است لاغیر و در مقابله اهل سنت فرق بر آوردن که خلافت حضرت امیر حق بود پس حفظ انتظام او ضرور افتاد و پاس ام المومنین و تعظیم حرم رسول ساقط گشت و خلافت ابوبکر صدیق ناحق بود برای حفظ انتظام آن خلافت فاسده پاس خانه حضرت زهرا بنت الرسول صلی الله علیه وسلم نکردن کمال نادانی و بیعقلی است زیرا که اهل سنت هر دو خلافت را برابر میدانند و هر دو را حق می انگارند علی الخصوص وفتی که طعن متوجه بر عمر بن الخطاب باشد که نزد او خلافت ابوبکر متعین بود بحقیقت و دران وقت منازعی و مخالفی که هم جنب ابوبکر باشد و از مخالفت او حسابی بر توانداشت در میان نه اینقسم خلافت منظمه را در اول جوش اسلام که هنگام نشو و نماء نهال دین و ایمان بود بر همزدن و ارادهاء فاسد نمودن البته موجب قتل و تعزیر لاقبل موجب تهدید و ترهیب است و طرفه اینست که بعضی از فضلاء شیعه درین طعن بطریق ترقی ذکر کرده اند که زبیر بن العلوم بن عمه رسول صلی الله علیه وسلم نیز از جمله آن جوانان بود که برای تهدید و ترهیب شان عمراین کلام گفت و من بعد حضرت زهرا آن جوانان بنی هاشم را و زبیر را نیز جواب داد که در خانه من بعد ازین مجلس و اجتماع نکرده باشید سبحان الله هیچ فهمیده نمیشود که در خلافت ابوبکر اگر زبیر بن العوام تذبیر افسازی نماید معصوم و واجب التعظیم گردد و درباب قصاص خواستن عثمان اگر سخن درشت بگوید واجب القتل و التعزیر شود و چون در خانه حضرت زهرا مردم داعیه فساد و کنکاش فتنه برپا کنند واجب القبول باشند و هرگاه درحضور حرم محترم رسول و همراه او که بلا شبهه ام المومنین بود دعوی قصاصی یا شکایت از قتله عثمان بر زبان آرند واجب الرد و الازاله گردند این فرق مبنی نیست مگر بر اصول شیعه و اگر خواهند که اهل سنت را بر اصول خود الزام دهند چرا این قدر تطویل مسافت باید کرد یک سخن کافی است و هر گاه بر ترک جماعت که از سنن موکده است و فایده آن عاید بنفس مکلف است فقط و هیچ ضرری از ترک آن به مسلمین نمیرسد

پیغمبر صلی الله علیه وسلم تهدید فرموده باشد باحراق بیوت درین قسم مفسده که شراره ها آن تمام مسلمین بلکه تمام دین را برسد چرا تهدید باحراق بیوت جایز نباشد و هرگاه پیغمبر بسبب بودن پرده هاء منقش و تصاویر در خانه حضرت زهرا در آید تا وقتی که آنرا ازاله نکند بلکه در خانه خدا نیز در آید تا وقتی که صورتهاء حضرت ابراهیم و حضرت اسماعیل ازان خانه بر آرند اگر عمر بن الخطاب هم بسبب بودن مفسدان دران خانه کرامت اشیانه و وقوع تدبیرات فتنه انگیز درانجا آن مردم را تهدید کند باحراق آن خانه چه گناه بر ذمه وی لازم شود و نهایت کار آنکه مراعات ادب مقتضی این تهدید نبود لیکن معلوم شد که رعایت ادب درین قسم امور عظام کسی نمیکند بدلیل فعل حضرت امیر با عیشه صدیقه که بلا شبهه زوجه محبوبه رسول صلی الله علیه وسلم و ام جمیع المومنین و واجب التعظیم کافه خلائق اجمعین بود پس هر چه از عمر مطابق فعل معصوم بوقوع آید چرا محل طعن و تشنیع گردد.

طعن سوم آنکه عمر رضی الله عنه انکار موت رسول صلی الله علیه وسلم نمود و قسم خورد که آنجناب مورده است تا آنکه ابوبکر رضی الله عنه برد این آیت بر خواند (إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَيِّتُونَ) (الزمر) و این طرفه طعنی است که شخصی بسبب کمال محبت رسول صلی الله علیه وسلم از مفارقت آنجناب و مشاهده شدت مرض آن عالی قباب آنقدر هوش او ذاهل شده که از عقل خود رفت و او را دران وقت نام خود و نام پدر یاد نماند و از موت و حیات خود خبر نداشت و از راه مدهوشی و بیخبری بسبب کمال محبت انکار موت پیغمبر صلی الله علیه وسلم نمود او را باید هدف سهام طعن خود ساخت

بیت:

چشم بد اندیش پراگنده با*عیب نماید هنرش در نظر

از آیات قرآنی اکثر یرا در حالت غم و حزن و جزع و فزع غفلتها واقع میشود بحکم بشریت جای طعن و ملامت نمی باشد از روایات صحیحہ شیعہ سابق گذشت کہ حضرت موسی را در عین حالت مناجات علم بعزت الهی و تنزه او از مکان حاصل نشد حالانکہ حضرت موسی را دران وقت هیچ عارضه از عوارض مدهشه و محیره لایق نبود اگر عمر را در حالت کذائی کہ نزد او نمونه هول محشر بود بجواز موت بر پیغمبر خبر نماند چه گناه نسیان و ذهول از لوازم بشریت است حضرت یوشع کہ بالاجماع نبی معصوم بود خبر عجیب ماهی را با وصف تقید حضرت موسی نسیان کرد و خود حضرت موسی با وصف قول و قراری کہ با خضر علیہ السلام در میان آورده بود کہ هرگز سوال نخواهد کرد بسبب مشاهده غرابت قصه و نداره آن نسیان فرمود و ذهول نمود و حضرت آدم ابوالبشر کہ اصل انبیا است حق تعالی در حق او میفرماید (لَقَدْ عٰهَدْنَا اِلٰی اٰدَمَ مِنْ قَبْلُ فَنَسِيَ وَلَمْ نَجِدْ لَهُ عَزْمًا) (۱۱۵) (طه) و نسیان پیغمبر در نماز در کافی کلینی موجود است و ابوجعفر طوسی و دیگر امامیه حمک بصره اونموده و خود ابوجعفر طوسی از ابوعبدالله چلبی روایت آورده کہ ان الامام ابا عبدالله علیہ السلام کان یسهو فی صلاته و یقول فی سجدة السهو بسم الله وبالله و صلی الله علی محمد و آله وسلم پس اگر عمر را هم یک آیه قرآنی بطریق ذهول در همچو حادثه قیامت نما از خاطر رفته باشد چه قسم محل طعن تواند شد.

طعن چهارم آنکہ عمر رضی الله عنه جاهل بود ببعض مسایل شرعیہ کہ معرفت آن مسایل از اهم مهمات امامت و خلافت است از انجمله آنکہ حکم فرمود برجم زن حامله از زنا پس اورا امیرالمومنین مانع آمد و گفت کہ ان کان لک علیها سبیل فلیس لک ما فی بطنها سبیل عمر نادم شد و گفت کہ لولا علی لهلک عمر و از انجمله آنکہ خواست کہ رجم کند زن مجنونه را پس امیر المومنین اورا خبردار کرد و این حدیث پیغمبر برای او گفت سمعت رسول الله صلی الله علیه وسلم (رفع القلم عن ثلاثة عن النائم حتی یتقیظ و عن الصبی حتی یبلغ و عن

المجنون حتی یفیک) و از انجمله آنکه پسر مرده خود را که ابوشحمه بود و در اثناء زدن حد جان داده حد زد و عدد ضربات را تمام کرد حالانکه مرده را حد زدن خلاف عقل و شرعست و از انجمله آنکه حد شراب خوردن ندانست تا آنکه بمشوره و صلاح مردم مقرر کرد پس ازین قصه ها معلوم شد که او را بطواهر شریعت هم علم نبود پس لیافت امامت چگونه داشته باشد جواب ازین طعن آنکه در نقل این قصه ها خیانت بکار برده اند یک حرف از تمام قصه آورده اند و بقیه قصه را در شکم فرو برده تا طعن متوجه تواند شد و این صنعت متعصبین و معاندین است بدستور قول یهود که ان الله فقیر و نحن اغنیاء قصه رجم حامله اینست که عمر را خبر نبود که این زن حامله است و حمل همچو چیزی نیست که بمجرد دیدن زن توان دریافت که حامله است مگر بعد از تمام مدت حمل یا قریب بتمام و چون حضرت امیر که از سابق بحال آن زن و بحامله بودنش اطلاع داشت و او را خبردار کرد منت این اطلاع برداشت و این کلمه در مقام اداء شکر گفت یعنی اگر مرا بعد از وقوع حد و هلاک شدن این زن و بچه اش معلوم می شد که آن زن حامله بود نحسر و تا سفی که می کشیدم بر اتلاف جدین او ندانسته بمنزله موت و هلاک من می بود اگر علی درین وقت مرا آگاه نمی کرد من بان اندوه و حزن هلاک می شدم وبالاجماع نزد شیعه و سنی امام را لازم نیست که هر گاه زن زانیه اقرار بزنانماید با شاهدان بر زنا گواهی دهند پرسیدن آنکه تو حامله یا نه بلکه آن زن را می باید که اگر حمل داشته باشد اظهار نماید و حکمی که بسبب عدم اطلاع بر حقیقت حال صادر شود و در واقع حقیقت برنگ دیگر باشد که آن حکم را نمیخواهد آن حکم را جهل و نادانی نتوان گفت بلکه بی اطلاعی است بر حقیقت حال که در امامه بلکه در نبوت هم قصور ندارد زیرا که حضرت موسی بسبب بی اطلاعی برادر کلان خود را که حضرت هارون پیغمبر بود ریش گرفت و موی سرکشید و اهانت فرمود حالانکه حضرت موسی جاهل نبود بمسئله تعظیم پیغمبر یا تعظیم برادر کلان و نیز جناب پیغمبر ما بارها میفرمود که (انما انا بشرو انکم تختصمون الی و ان بعضکم الحن بحجته من بعض فمن قضیت له بحق اخیه فانما اقطع له

قطعه من نار) و نیز در سنن ابی داود موجود است که چون ابیض بن حمال مازی از آنحضرت درخواست اقطاع کان نمک کرد در اول و هله بسبب بی اطلاعی او را اقطاع فرمود و هر گاه آنجناب را مطلع کردند که ان کان طیار است و نمک درست ازان بی حاجت عمل و صنعت بر می آید از وی باز گرفت و دانست که حق جمیع مسلمین بان متعلق شده تخصیص یکی بملک آن جایز نیست و نیز در جامع ترمذی برایوه صحیح موجود است از وایل بن حجر کندی که زنی در زمان آنسرور از خانه خود باراده دریافتن جماعت برآمد در کوچه مردی با او در خورد و او را باکراه بر زمین انداخت و جماع کرد پس آن زن ناله و فریاد برداشت آن مرد گرخته رفت و مرد دیگر متصل آن زن میگذاشت آن زن نشان داد که این مرد است که بامن باکراه زنا کرده او را گرفته بحضور پیغمبر صلی الله علیه وسلم آوردند حکم فرمود تا سنگسار کنند چون خواستند که او را زیر سنگ بگیرند و رجم شروع نمایند آن مرد زانی برخاست و اقرار کرد یا رسول منم که این کار کرده ام و نیز در حدیث متفق علیه که در کتب امامیه و اهل سنت هر دو مرویست موجود است که ان النبی صلی الله علیه وسلم امر علیا باقامه الحد علی امراه حدیثه بنفاس فلم یقم علیها الحد خشیه ان یموت فذکر ذلک للنبی صلی الله علیه وسلم فقال _ احسنت دعها حتی تنقطع دمها) و نیز فرقه نواصب در مطاعن حضرت امیر آورده اند که آنجناب جمع فرمود در دو حد زنا که جلد و رجم است در حق شراحه همدانیه که بجریمه زنا مرتکب شده بود و بصفت احصان موصوف بود و این مخالف شریعت است زیرا که آنحضرت ماعزئ عامدیه را فقط رجم فرموده است و نیز مخالف عقل است زیرا که چون رجم که اشد عقوبات است بروی نافذ شد جلد که اخف از ان است چرا باید جاری نمود و اهل سنت در جواب آن فرقه مخذوله همین گفته اند که حضرت امیر را اولاً احصان آن زن معلوم نبود حکم بجلد فرمود و چون بعد از جلد بر احصان او اطلاع یافت حکم بر رجم فرمود پس جمع بین الحدین ازان جناب حقیقه واقع نشده بالجمله بی اطلاعی بر حقیقت حال پیز دیگر است و ندانستن مسئله شرع چیز دیگر اگر در میان این دو امر کسی تفرقه نکند قابل خطاب نباشد و

هم برین قیاس رجم مجنونه را باید فهمید که عمر رضی الله عنه را از حال جنون او اطلاع نبود چنانچه امام بروایه عطاء بن المسایب از ابوظبیان حشی آورده است که نزد حضرت عمر زنی را بگناه آوردند حضرت عمر حکم فرمود که او را سنگسار کنند پس مردم او را کشیده می بردند ناگاه حضرت علی در راه در خورد و پرسید که این زن را کجا می برید مردم عرض کردند که خلیفه حکم برجم او فرموده است بنابر ثبوت زنا حضرت علی آن زن را از دست مردم کشیده همراه خود گرفت و نزد حضرت عمر آمد و فرمود که زن مجنونه است از بنی فلان من این را خوب میدانم و آنحضرت صلی الله علیه وسلم فرموده است که بر مجنون قلم تکلیف جاری نشده پس حضرت عمر رجم او را موقوف نمود پس معلوم شد که مسئله عدم رجم مجنونه حضرت عمر را معلوم بود و آنچه معلوم نبود مجنون بودن این زن بالخصوص بود و ظاهر است که جنون چون مطبق نباشد و صاحب آن حرکات و اصوات بی ربط ننماید هیچ بحس و عقل دریافته نمی شود زیرا که صورت مجنون از صورت عاقل ممتاز نمی نماید و امور حسیه و عقلیه را نداشتن نقصانی در نبوت نمیکند چه جای امامت سابق از روایت شریف مرتضی در کتاب الغرر و الدرر منقول شد که جناب پیغمبر صلی الله علیه وسلم را بر حقیقت حال آن قبطی که نزد ماریه قبطیه آمد و رفت میکرد هیچ اطلاع نبود که محبوب است یا عنین یا سالم الاعضا و فعل و نیز پیغمبر را حال آن زن که حدیثه النفاس بود نیز معلوم نبود که خون او منقطع شده است یا نه اگر عمر را هم اطلاع بر حمل زنی یا جنون زن دیگری نباشد کدام شرط امامت او مختل میشود آنچه شروط امامت است معرفت احکام شرعیه است نه معرفت حسیات یا عقلیات جزئی و معرفت جمیع احکام شرعیه لالفعل نه در نبوت شرط است و نه در امامت آری نبی را بوحی احکام شرعیه معلوم میشوند و امام را باجتهاد و بسا که در اجتهاد خطا واقع میشود چنانچه در ترمذی موجود است عن عکرمه ان علیا احرق قوما ارتدوا عن الاسلام فبلغ ذلک ابن عباس فقال او کنت انا لقتلتهم لقول رسول الله صلی علیه وسلم (من بدل دینه فاقطوه) و لم اکن لاحرقهم لان رسول الله صلی الله علیه وسلم قال (لا

تعذبوا بعذاب الله) فبلغ ذلک علیا فقال صدق ابن عباس درین قسم خطاهای اجتهدای هم جای طعن و ملامت نیست چه جای آنکه بی اطلاعی و بیخبریرا در مقامی که اطلاع و خبر داشتن ضرور نباشد محل طعن گردانیده شود آمدیم بر اینکه درینجا اشکالی است قوی که نواصب بان اشکال در آویخته اند که حضرت امیر خود اینحدیث رفع قلم را از سه شخص مذکور روایه فرموده است و معهذا در کتب شیعه چنین مرویست که ان علیا کان یامر باقامه حد السریه علی الصبی قبل ان یحتکم رواه محمد بن بابویه القمی فی من لا یحضره الفقیه و این صریح مخالفت روایه پیغمبر است بلکه فعل عمر اگر واقع می شد یک مجنونه مخصوصه در لکد کوب حد می مرد و از قول حضرت امیر که صبی را قطع سرقه فرمود هزاران صبی ناقص الاعضا خواهند شد معلوم نیست که شیعه ازین روایه چه جواب میگفته باشند گنجایش حمل برتقیه هم نیست زیراکه اقامت حد بر صبیان مذهب عمر و عثمان نبود آری اگر می فرمود که زن مجنونه را رجم باید کرد البته تقیه می شد درانجا خود اظهار حق فرمود و رجم شدن نداد اما بر اهل سنت پس درین باب اشکالی نیست زیراکه ایشان هرگز این روایت را از حضرت امیر باور نمیدانند بلکه افترا ها و بهتان می انگارند و آوردن شیخ ابن بابویه این روایت را نزد ایشان جواب شافی است که بالقطع کذب است و اگر نواصب خواهند که باکاذیب شیعه در حق حضرت امیر اهل سنت را الزام دهند پیش نمیروند و قصه حد زدن مرده تمام دروغ و افتراست هرگز در روایات صحیح اهل سنت موجود نیست پس محتاج جواب نباشد بلکه صحیح در روایات آنست که آن پسر بعد از زدن حد زنده ماند و جراحات او مندمل شد آری او را در اثناء زدن حد غشی و بیهوشی لاحق شده بود باینجهه بغضی را توهم مردن او بلاشد و آنچه گفته اند که عمر بن الخطاب حد شراب خوردن نمیدانست تا بصلاح و مشوره دیگران مقرر کرد پس طرفه طعن است زیراکه ندانستن چیزی که قبل ازان موجود نباشد و در شرع معین نه گردیده باشد محل طعن نمیشود لان العلم تابع للمعلوم و حد خمر در زمان آنحضرت معین نبود بی تعین چند ضربه بجابک و چادرهای تافته و کفشها و جریدهای دستی می زدند

و چون در وقت ابوبکر آن عدد را چند کس از صحابه تخمین کردند بچهل رسید و چون نوبت خلافت عمر شد و شرب خمر بسیار شد جمیع صحابه را جمع کرده مشورت نمود حضرت امیر و در بعضی روایات عبدالرحمن بن عوف نیز شریک حضرت امیر شده گفتند که این حد را مثل حد دشنام دادن مقرر باید کرد که هشتاد تازیانه است زیرا که چون شخص شراب می خورد مست و لا یعقل شود و چون بیعقل شد هذایان میگوید و در هذایان دشنام میدهد پس جمیع صحابه این استنباط لطیف را پسندیدند و بر همین اجماع کردند پس لزاجا معلوم شد که بانی مبانى حد خمر عمر بن الخطاب است سلب علم حد خمر از عمر کمال بى عقلی است و نزد امامیه هم این قصه بهمین طریق ثابت است چنانچه شیخ ابن مطهر حلی در منهج الکرامه آورده و از همین جا جواب طعن دیگر هم معلوم شد که گویند عمر در حد خمر اضافه کرد بعقل خود حالانکه در زمان آنحضرت چهل تازیانه بود و بس زیرا که اگر عمر زیاده کرد بقول امیر المومنین و اجماع صحابه کرد پس او فقط محل طعن نباشد و در بعضی کتب شیعه بطور دیگران طعن مذکور است و آن طعن اینست که گویند عمر یکبار در حد شراب زیاده بر هشتاد تازیانه زده است بیست تازیانه بر هشتاد افزوده است چنانچه محمد بن بابویه قمی در من لایحضره الفقیه روایت کرده است که چون نجاشی خارفی شاعر را گرفته آوردند که در ماه رمضان شراب خورده بود حضرت امیر صد تازیانه زد به جهت حرمت رمضان بیست تازیانه افزود و بر طور اهل سنت جواب از هر دو واقعه یک سخن است که امام را می رسد که به طریق سیاست یا نظر تعظیم از خیانت از قدر واجب شرع زیاده نماید به دلیل فعل امیر المؤمنین پس جای طعن بر عمر نباشد.

طعن پنجم آن است که عمر رضی الله عنه را در اقامت حد به جای صد تازیانه به صد شاخ درخت حکم کرده و این مخالف شریعت است زیرا که خدای تعالی می فرماید (الزَّانِيَةُ وَالزَّانِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا مِئَةَ جَلْدَةٍ وَلَا تَأْخُذْكُمْ بِهِمَا رَأْفَةٌ فِي دِينِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَيَشْهَدَ عَذَابُهُمَا طَائِفَةٌ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ (٢) (النور) جواب آن است که این فعل عمر موافق فعل جناب

پیغمبر صلی الله علیه و سلم است در مشکوه و شرح السنه به روایت سعید بن سعد بن عبادہ آورده که سعد بن عبادہ نزد پیغمبر خدا مردی ناقص الخلقه بیمار را گرفته آورد که با کنیزکی از کنیزگان محله زنا می کرد پس گفت پیغمبر خدا که بگیری برای او شاخ بزرگ را که باشد در وی صد شاخ خورد پس بزنی او را یکبار زدن و ابن ماجه نیز حدیثی مانند این روایت کرده و همین است مذهب علمای اهل سنت در مریضی که توقع به شدنش نباشد قال فی الفتاوی العالمگیریه المریض اذا وجب علیه الحد ان کان الحد رجماً یقام علیه للحال و ان کان جلدا لا یقام علیه حتی یبرأ و یصح الا اذا کان مریضاً وقع الیأس عن برئه فحینئذ یقام علیه کذا فی الظهیریہ و لو کان المریض لا یرجى زواله کالسل او کان محدجاً ضعیف الخلقه فعندنا یضرب بشکال فیہ شمراج فیضرب دفعته و لا بد من وصول کل شمراج الی بدنہ کذا فی فتح القدر و کسی را که عمر بن الخطاب به اینصورت حد زد مرد ضعیف الخلقه بود و در قرآن نیز اشاره به این حیلہ شرعیہ است کہ ہم رعایت احوال مستحق حد و ہم محافظت حد الهی در آن می ماند قوله تعالی (وَخُذْ بِيَدِكَ ضِغْثًا فَاضْرِبْ بِهِ وَلَا تَحْنُتْ إِنَّا وَجَدْنَاهُ صَابِرًا نِعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ (٤٤) (ص).

طعن ششم آنکه حد زنا را از مغیره بن شعبه درء نمود با وجود ثبوت آن به شهادت چهار کس و تلقین نمود شاهد را کلمه که به سبب آن حد ثابت نشد و با این وضعی که چون شاهد چهارم برای ادای شهادت آمد و گفت که آری وجه رجل لا یفصح الله رجلاً من المسلمین جواب از این طعن آن که درء حد بعد از ثبوت آن می شود و شاهد چهارم چنانچه باید شهادت نداد پس اصل حد ثابت نشد در اینصورت دفع آن چه معنی دارد و تلقین شاهد افترای محض و بهتان صریح است ابن جریر طبری و محمد بن اسماعیل بخاری در تاریخ خود و حافظ عماد الدین ابن اثیر و حافظ جمال الدین ابوالفرج ابن الجوزی و شیخ شمس الدین مظفر سبط ابن الجوزی و دیگر مورخین ثقات نقل کرده اند کہ مغیره بن شعبه امیر بصره بود و مردم بصره

با او بد بودند و می‌خواستند که او را عزل کنند بر وی تهمت زنا بستند و چند کس از شاهدان را به زور مقرر کردند که به حضور امیر المؤمنین عمر بن الخطاب شهادت این فاحشه را بر مغیره اداء نمایند و خبر تهمت زنا در بصره شایع شد و رفته رفته به عمر رسید همه را به حضور خود طلبیده مغیره و شهود اربعه در محل حکومت به محضر صحابه که حضرت امیر هم در آن مجلس بود حاضر آمدند و مدعیان اهل بصره دعوی نمودند که مغیره بن شعبه زنا نموده است با زنی که او را ام جمیل می‌گفتند و شهود برای شهادت حاضر شدند یک کس از شهود پیش آمد و گفت که رأیته بین فخذیها پس امیر المؤمنین عمر گفت که لا والله حتی یشهد انه یلج فیها ولوج المروء فی المکحله پس آن شاهد گفت نعم اشهد علی ذلک باز شاهد دیگر برخاست و همین قسم ادای شهادت نمود باز سوم برخاست و همین قسم گواهی داد چون نوبت به شاهد چهارم رسید که زیاد ابن ابیه بود از او نیز پرسیدند که تو هم موافق یاران خود گواهی می‌دهی او گفت اینقدر می‌دانم که رأیت مجلسا و نفسا حثیثا و انتهازا و رأیته مستبطنها و رجلین کانهما اذنا حمار پس عمر گفت که هل رأیته کالمیل فی المکحله قال لا در این قصه باید دید که نزد علمای امت ثبوت حد می‌شود یا نه و تلقین شاهد چه قسم واقع شد در جایی که محضر صحابه کبار باشد و مثل حضرت امیر هم در آن جا حاضر بود اگر در امور شرعی و اثبات حدود مداخلتی می‌رفت این قدر جمع کثیر که برای همین کار حاضر شده بودند و شیوه آنها انکار و مجاهره بود در هر امر ناحق و در این باب پس کسی نداشتند چه طور سکوت می‌کردند و حد ثابت شده را رایگان می‌گذاشتند یا اگر از عمر تلقین شاهد واقع می‌شد بر وی گرفت نمی‌کردند حال آنکه از عمر معلوم است و شیعه خود روایت کرده‌اند که در مقدمات دین به گفته زنی جاهل قایل می‌شد و بی حضور جماعت صحابه و مشورت ایشان هیچ مهم دینی را بانصرام نمی‌رسانید و آنچه گفته‌اند که عمر این کلمه گفت که آری وجه رجل لا یفضح الله به رجلا من المسلمین غلط صریح و افترای قبیح بر عمر است آری مغیره بن شعبه این کلمه در آن وقت گفته بود و هر که را نوبت به جان می‌رسد چیزها

می‌گوید و تملقها می‌کند اگر شاهد حسبه الله برای گواهی آمده بود او را پاس گفته مغیر چرا بود و مع هذا اگر شاهد پاس مدعی علیه نموده ادای شهادت به واجبی ننماید حاکم را نمی‌رسد که از او بجر و اکراه ادای شهادت بر ضرر مدعی علیه طلب کند در هیچ مذهب و هیچ شریعت و بالفرض اگر این کلام مقوله عمر باشد پس از قبل فراست عمری است که بارها به قرائن چیزی دریافته می‌گفت که چنین است و مطابق آن واقع می‌شد از کجا ثابت شود که به حضور شاهد گفت و او را شنواید و باز هم اراده آنکه شاهد از شهادت ممتنع شود در دل داشت به چه دلیل ثابت توان نمود اراده از افعال قلب است و اطلاع بر افعال قلوب خاصه خداست جواب دیگر اگر تعطیل حد بالفرض از عمر واقع شده باشد موافق فعل معصوم خواهد بود و در هر فعلی که مطابق فعل معصوم باشد طعن کردن بر فعل معصوم طعن کردن است و آنچه از توجیه در فعل معصوم تلاش کرده باشند در اینجا هم به کار برند روی محمد بن بابویه القمی فی الفقیه ان رجلا جاء الی امیر المؤمنین علیه السلام و اقر بالسرقة اقرار تقطع به الید فسلم یقطع یده.

طعن هفتم آنکه روزی عمر رضی الله عنه در خطبه منع می‌کرد از گران بستن مهرها و می‌گفت اگر گران بستن مهر خوبی می‌داشت اولی باین بزرگی و خوبی پیغمبر خدا می‌بود حال آنکه پیغمبر خدا را دیده‌ام که زیاده بر پانصد درهم مهر ازواج و بنات خود نبسته پس باید که شما در مغالات صدقات یعنی گران بستن مهرها مبالغه نکنید و اتباع سنت سنیه پیغمبر خود لازم گیرید و اگر من بعد کسی مهر را گران خواهد بست بنا بر سیاست قدر مغالات را در بیت المال ضبط خواهم کرد در این اثنا زنی برخاست و گفت که ای عمر بشنو خدا می‌فرماید (وَإِنْ أَرَدْتُمْ اسْتِبْدَالَ زَوْجٍ مَّكَانَ زَوْجٍ وَآتَيْتُمْ إِحْدَاهُنَّ قَنْطَارًا فَلَا تَأْخُذُوا مِنْهُ شَيْئًا أَنَّا خَدُّوْنَهُ بُهْتَآئًا وَإِنَّمَا مُبِیْنَا (٢٠) (النساء) یعنی اگر داده باشید به زنان گنج فراوان پس باز مگیرید آن را از ایشان تو کیستی که باز می‌ستانی مهرهای داده شده را که فراوان و گران باشد عمر رضی الله

عنه قايل شد و اعتراف به خطای خود نمود و گفت کل الناس افقه من عمر حتى المخدرات في الحجال محل طعن آنکه سکوت عمر رضی الله عنه از جواب آن زن دليل عجز اوست و هر که از عهده جواب یک زن نمی تواند برآمد چگونه قايل امامت باشد جواب از این طعن آنکه سکوت عمر رضی الله عنه از جواب آن زن نه بنا بر عجز اوست از جواب با صواب تا ثبوت خطای او فی الواقع لازم آید بلکه بنا بر کمال ادب است با کتاب الله که در مقابله آن چون و چرا نمودن و فنون دانشمندی و توجیه خرج کردن مناسب حال اعظیم اهل ایمان نیست ایشان را غیر از تسلیم و انقیاد بظاهر الفاظ هیچ راست نمی آید و الا اگر مقصود آن زن از تلاوت این آیت اثبات رضای الهی به مغالات مهوور بود پس صریح خلاف فهم پیغمبر است صلی الله علیه و سلم زیرا که در احادیث صحیحہ نهی واقع است از آن روی الخطابی فی غریب الحدیث عن النبی صلی الله علیه و سلم (تیسروا فی الصدق فان الرجل ليعطى المرأة حتى يبقى فی نفسه خسیکه) و روی ابن حبان فی صحیحہ عن ابن عباس رضی الله عنهما قال قال رسول الله صلی الله علیه و سلم (ان من خير النساء ايسرهن صداقاً) و عن عائشه رضی الله عنها صلی الله علیه و سلم قال (ثمن المرأة تسهيل امرها فی صداقها) و اخرج احمد والبيهقي مرفوعاً (اعظم الناس برکه ايسرهن صداقاً) و اسنادہ جيد و نہایت آنچه از آیت ثابت می شود جواز است و لو مع الکراهیه و نیز آیت نص نیست در آن که این قنطار مهر است متحمل است که مراد بخشش زیور و مال باشد نه به صیغه مهر که رجوع در هبه زوجه زوج را نمی رسد و خصوصاً چون او را وحشت داد به فراق و طلاق باز رجوع نمود در هبه زیاده تر در ایذاء او کوشید و خلاف شریعت و مروت عمل نمود و از امر جایز نهی کردن بنا بر مصلحتی که آن نصیحت مؤمنین است در حفظ اموال ایشان از ضیاع و اسراف بیجا و انهماک در استرضاء زنان که رفته رفته منجر می شود به اتلاف حقوق دیگر مردم از غلام و نوکر و قرض خواه و معامله دار و غیره مشاهده می شود و محسوس است کار خلیفه درست است و ان حضرت از طلاق زینب زید را منع می فرمود حال آنکه طلاق بلاشبہ جایز است و حضرت امیر نیز مردم کوفہ را منع

می فرمود از تزویج حضرت امام حسن که بلاشبهه جایز بود و می گفت یا اهل الکوفه لا تزوجوا الحسن لانه مطلق للنساء و از کلام عمر رضی الله عنه که در طعن منقولست صریح معلوم می شود که مغالات را جایز می دانست اما بنابر وخامت عاقبت او منع می فرمود و اگر مقصود آن زن حرمت استرداد مهور بود پس اگر از آیت حرمت معلوم می شود در حق ازواج و شوهران معلوم می شود نه در حق خلفا و ملوک که برای تنبیه و توبیخ استرداد نمایند به دلیل (وَإِنْ أَرَدْتُمْ اسْتِبْدَالَ زَوْجٍ مَّكَانَ زَوْجٍ وَآتَيْتُمْ إِحْدَاهُنَّ قِنطَارًا فَلَا تَأْخُذُوا مِنْهُ شَيْئًا أَتَأْخُذُونَ بِهَتَّاءِ وَاثْمًا مُبِينًا) (النساء) و وعید نمودن به ضبط مال در بیت المال محض بنا بر تهدید است و نزد جمهور اهل سنت امام را می رسد بر امر جایز چون متضمن فساد حالیه و وقتیه باشد تعزیر نماید و ضبط مال نیز نوعی است از تعزیر و آنچه در طعن آورده اند که عمر رضی الله عنه اعتراف به خطا نمود پس خطاست در نقل در هیچ روایت اعتراف به خطا نیامده آری این قدر صحیح است که گفت کل الناس افقه من عمر الی آخره و این از باب تواضع و هضم نفس و حسن خلق است که زنی جاهله با تعمق بسیار آیتی را برای مطلب خود سند آورده است اگر استنباط او را به توجیهات حقه باطل کنیم دل شکسته می شود و باز رغبت به استنباط معانی از کتاب الله نمی نماید لابد او را تحسین و افرین و خود را به حساب او معترف و قایل و نمایم که آینده او را و دیگران را تحریض باشد بر تتبع معانی قرآن و استنباط دقایق او و این تأدب با کتاب الله و حرص بر اشتغال مردم به اجتهاد و استنباط از قرآن که از این قصه عمر و از قصص دیگر او ثابت می شود منقبت است که مخصوص به اوست و الا کدام رئیس جزئی گوارا می کند که او را به حضور اعیان و اکابر زنی نادان قایل و ملزم گرداند و او سکوت نماید چه جای آنکه او را تحسین و افرین کند این قصه را در مطاعن او آوردن کمال بی انصافی است اگر بالفرض بداهت عمر رضی الله عنه را جواب دیگر میسر نمی شد این قدر خو از دست نرفته بود که می فرمود این زن را بکشید که من ذکر سنت پیغمبر می کنم و این بی عقل قرآن را مقابل می آورد مگر پیغمبر قرآن را نمی فهمید یا این زن از او بهتر می فهمد لیکن شأن

اکابر دین همین را اقتضاء می‌فرماید که بوی از نفسانیت و سخن پروری در جوهر نفوس ایشان نماند و محض اتباع حق منظور ایشان افتد خواه نزد خود ایشان باشد خواه نزد غیر خود و از آنجا که جمیع کبرای دین و ارباب یقین در این منقبت عظمی یک قدمند از حضرت امیر نیز مثل این قصه به صدور آمده اخرج ابن جریر و ابن عبدالبر عن محمد بن کعب قال سأل الرجل علیاً عن مسأله فقال فیها فقال الرجل لیس هکذا و لکن کذا و کذا قال علی اصبت و اخطانا (فَبَدَأَ بِأَوْعِيَّتِهِمْ قَبْلَ وِعَاءِ أَخِيهِ ثُمَّ اسْتَخْرَجَهَا مِنْ وِعَاءِ أَخِيهِ كَذَلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِي دِينِ الْمَلِكِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ تَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَنْ نَشَاءُ وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ (٧٦) (یوسف)

این منقبت عظمی را هم فرقه نواصب خذلهم الله در صورت طعن دیده اند به دستور فعل شنیعه شیعه در حق عمر و لنعم ما قیل.

بیت:

چشم بداندیش پراکنده باد * عیب نماید هنرش در نظر

در اینجا باید دانست که اگر در یک مسأله غیر امام خوب فهمد و امام را آن دقیقه معلوم نشود و لیاقت امامت مسلوب نمی‌گردد زیرا که حضرت داود که نبی بود و به نص الهی خلیفه وقت قوله تعالی (يَا دَاوُودُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَاحْكُمْ بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا نَسُوا يَوْمَ الْحِسَابِ (٢٦) (ص) در فهم حکم گوسفندان شخصی که زراعت شخص دیگر را تلف کرده بودند از حضرت سلیمان که نه در آن وقت نبی بود و نه امام متأخر گردید و حضرت سلیمان علیه السلام صبی که صغیر السن بود بر حضرت داود سبقت کرد و حکم الهی را دریافت روی ابن بابویه فی الفقیه عن احمد بن عمر الجلبی قال سألت ابا الحسین عن قوله تعالی (وَدَاوُودَ وَسُلَيْمَانَ إِذْ يَحْكُمَانِ فِي الْحَرْثِ إِذْ نَفِثَتْ فِيهِ غَمُّ الْقَوْمِ وَكُنَّا لِحُكْمِهِمْ شَاهِدِينَ (٧٨) (الانبياء) قال

حکم داود برقاب الغنم و فهم الله سليمان ان الحكم لصاحب الحرث في اللبن و الصوف پس اگر بالفرض حکم یک مسئله به زنی نادان بفهمانید و به عمر نفهمانید امامت او را چه باک که نبوت حضرت داود را در مانند این واقعه خللی نشد و ظاهر است که امامت نیابت نبوت است و هیچکس در عالم نخواهد بود الا که از نفس خود تجربه کرده باشد که در بعضی اوقات از بعضی بدیهیات غافل شده و کسانی که در مرتبه عقل و فهم خیلی از او کمتر و پایین تر هستند او را بر آن متنبه ساخته‌اند لیکن بغض و عناد را علاجی نیست.

طعن هشتم آنکه عمر رضی الله عنه حصه اهل بیت از خمس که به نص قرآنی ثابت است قوله تعالى (وَأَعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ إِن كُنْتُمْ أَمْنْتُمْ بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا يَوْمَ الْفُرْقَانِ يَوْمَ التَّقَىٰ الْجَمْعَانِ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ) (۴۱) الانفال) به ایشان نداد پس خلاف حکم قرآن نمود جواب آنکه این طعن پیش مذهب امامیه درست نمی‌شود زیرا که نزد ایشان این آیت برای بیان مصرف خمس است نه برای استحقاق پس اگر امام وقت را صواب دید چنان افتد که یک فرقه را خاص کند از این چهار فرقه در قرآن مجید مذکورند روا باشد و همین است مذهب جمعی از امامیه چنانچه ابوالقاسم صاحب شرایع الاحکام که ملقب به محقق است نزد امامیه و غیر او از علمای ایشان به این معنی تصریح کرده‌اند و بر این مذهب سندی نیز از ائمه روایت می‌کنند پس اگر یک دو سال عمر رضی الله عنه به ذوی القربی چیزی از خمس نداده باشد بنا بر استغناى ایشان از مال خمس یا بنا بر کثرت احتیاج اصناف دیگر نزد ایشان محل طعن نمی‌تواند شد و مدلول آیت نیز همین است که این هر چهار فرقه یعنی ذوی القربی و یتیمان و مساکین و مسافران لیاقت آن دارند که خمس به اینها داده شود خواه به هر یک از اینها برسد خواه به یک دو فرقه به دلیل آیت زکات و هو قوله تعالى (إِنَّمَا الصَّدَقَاتُ لِلْفُقَرَاءِ وَالْمَسْكِينِ وَالْعَامِلِينَ عَلَيْهَا وَالْمُؤَلَّفَةِ قُلُوبُهُمْ وَفِي الرِّقَابِ وَالْغَارِمِينَ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ وَابْنِ السَّبِيلِ فَرِيضَةً مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ) (۶۰) التوبه) که در آن آیه هم مقصود بیان مصرف است بر مذهب صحیح پس اگر شخصی تمام زکات خود را

به یک گروه از این هشت فرقه مذکوره ادا نماید روا باشد و حضرت امیر نیز در ایام خلافت خود حصه ذوی القربی خود نگرفته بلکه بر طور عمر رضی الله عنه فقرا و مساکین بنی هاشم را از آن داده آنچه باقی می ماند به دیگر فقرا و مساکین اهل اسلام تقسیم نموده پس چون فعل عمر رضی الله عنه موافق فعل معصوم باشد چه قسم محل طعن تواند شد روی الطحاوی والدارقطنی عن محمد بن اسحاق انه قال سألت ابا جعفر محمد بن علی بن الحسین ان امیر المؤمنین علی ابن ابی طالب لما ولی امر الناس کیف صنع فی سهم ذوی القربی فقال سلک به والله مسلک ابی بکر و عمر زاد الطحاوی فقلت فکیف انتم تقولون قال والله ما کان اهلہ یصدرون الا عن رائه و فعل عمر رضی الله عنه در تقسیم خمس آن بود که اول به فقرا و یتام از اهل بیت می رسانید و مابقی را در بیت المال می داشت و در مصرف بیت المال خرج می کرد و لهذا روایت دادن اهل بیت نیز از عمر رضی الله عنه متواتر و مشهور است روی ابوداود عن عبدالرحمن ابن ابی لیلی عن علی ابن ابابکر و عمر قسم سهم ذوی القربی لهم و اخرج ابوداود و ایضاً عن جبیر بن مطعم ان عمر کان یعطی ذوی القربی من خمسهم و این حدیث صحیح است چنانچه حافظ عبدالعظیم منذری بر آن تصریح نموده و تحقیق این امر آنچه از تفحص روایات معلوم می شود آن است که ابوبکر و عمر رضی الله عنهما حصه ذوی القربی از خمس می برآوردند و به فقرا و مساکین ایشان می دادند و دیگر مهمات ایشان را از آن سرانجام می کردند نه آنکه به طریق توریث غنی و فقیر و محتاج و غیر محتاج ایشان را بدهند چنانچه در حضور پیغمبر صلی الله علیه و سلم هم نیز همین معمول بود و حالا هم مذهب حنفیه و جمع کثیر از امامیه همین است کما سبق نقله عن الشرایع قال فی الهدایه اما الخمس فیقسم علی ثلاثه اسهم سهم للیتامی و سهم للمساکین و سهم للابناء السبیل یدخل فقراء ذوی القربی فیهم و یقدمون و لا یدفع الی اغنیاءهم و قال الشافعی لهم خمس الخمس یتوون فیهم غنیهم و فقیرهم و یقسم بینهم للذكر مثل حظ الانثیین و یكون بین بنی هاشم و بنی المطلب دون غیرهم لقوله تعالی (وَاعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْیَتَامَىٰ

وَالْمَسَاكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ إِنْ كُنْتُمْ آمَنْتُمْ بِاللَّهِ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَى عَبْدِنَا يَوْمَ الْفُرْقَانِ يَوْمَ التَّقَىٰ الْجَمْعَانِ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (٤١) (الأنفال) من غیر فصل بین الفقیر و الغنی پس فعل عمر رضی الله عنه چون موافق فعل معصوم و فعل پیغمبر صلی الله علیه و سلم و مطابق مذهب امامیه باشد چه جای طعن تواند شد اری مخالف مذهب شافعی شد لیکن عمر رضی الله عنه مقلد شافعی نبود تا در ترک تقلید او مطعون گردد بالجمله اکثر امت که حنفیه و امامیه اند چون با عمر رضی الله عنه رفیق باشند از مخالفت شافعیه نمی ترسند آمدیم بر اینکه هر دو روایت منع و اعطا صحیح اند تطبیق بین الروایتین به دوجه می تواند شد یکی آنکه بعضی از اهل بیت را که محتاج بودند دادند و بعضی را که محتاج نبودند ندادند پس کسانی را که رسید گفتند سهم ذوی القربی دادند و کسانی را که نرسید گفتند که سهم ذوی القربی ندادند دوم آنکه نفی و اثبات بر طریق اعطا وارد است هر که گفت که دادند به این معنی گفت که به طریق مصرف دادند و هر که گفت که ندادند با این معنی گفت که به طریق توریث ندادند پس نفی و اثبات هر دو صحیح است و دلیل بر این تطبیق آن است که در روایات مفصله مذکور است که عمر بن الخطاب رضی الله عنه حصه ذوی القربی از خمس جدا کرده نزد خود می گذاشت و نام به نام و خانه به خانه تقسیم نمی کرد بلکه یک مشت حواله حضرت علی و حضرت عباس می نمود و تا فقرا را از آن بدهند و در نکاح زنان بی شوهر و مردان ناکدخدا صرف نمایند و کسانی که خادم نباشد غلام و کنیزک خریده دهند و کسانی را که خانه ندارند یا خانه ایشان شکسته شده یا سواری ندارند این چیزها ساخته دهند و همین دستور جاری بود تا آخر خلافت عمر رضی الله عنه و چون یک سال از حیات عمر رضی الله عنه ماند در آن سال نیز حضرت عباس و حضرت علی را طلبید تا حصه ذوی القربی از خمس بگیرند حضرت علی گفت که امسال هیچکس از بنی هاشم محتاج نمانده و فقرای مسلمین بسیار هجوم آورده اند بهتر آن است که این حصه را هم به فقرای اهل اسلام بدهند در آن سال به این تقریب حصه ذوی القربی مطلق موقوف ماند اگر چه حضرت عباس بعد برخاستن از آن مجلس حضرت علی را تخطئه فرمود

و گفت غلط کردید که از دست خود به فقرا ندادید و در قبض خود نیاوردید من بعد خلفا به دست آویز آنکه شما از خود موقوف کردید این حصه را به شما نخواهند داد حالا مسئله خمس مفصل بر هر سه مذهب باید شنید نزد شیعه هر کس که امام باشد نصف خمس را خود بگیرد و نصف ثانی را در یتامی و مساکین و مسافران به قدر حاجت قسمت نماید و خمس به اعتقاد ایشان در هفت چیز واجب است اول غنیمت که از کافران حربی به دست می‌آید هر مقدار که باشد دوم هر کانی که باشد مثل فیروزه و مس و کل ارمنی و مانند آن به شرط آنکه بعد از اخراجات ضروری مثل کندن و صاف نمودن قیمت آنچه بماند بیست مثقال شرعی طلا باشد سوم هر چه از دریا به غواصی بیرون آورند چهارم آنکه مال حلال با مال حرام مخلوط شده باشد پنجم زمینی که کافر ذمی از مسلمان بخرد ششم آنکه زری از زیر زمین یافته شود هفتم فایده‌ای که از تجارت یا زراعت یا حرفت و مانند آن به هم رسد پس هر گاه آن فایده زیاده از کل اخراجات یکساله این کس باشد خمس آن زیاده باید داد و نزد حنیفه تمام خمس را سه حصه باید کرد برای یتامی و مساکین و مسافران و اول این هر سه فرقه را که از بنی هاشم باشند باید داد بعد از آن اگر باقی ماند به دیگر اهل اسلام که از همین سه فرقه باشند باید رسانید و خمس در نزد ایشان از سه چیز است اول در غنیمت دوم در کانی که منطبع باشد مثل زر و نقره و مس و ارزیز و زیبق و مانند آن و سوم زری که در زیر زمین یافته باشد و نزد شافعی خمس را پنج حصه باید کرد یک حصه رسول به خلیفه وقت باید داد و یک حصه به بنی هاشم و بنی المطلب غنی و فقیر را برابر باید داد به طریق میراث مرد را دو حصه و زن را یک حصه و سه حصه دیگر یتیمان و مساکین و مسافران اهل اسلام را باید داد و خمس نزد ایشان در دو چیز واجب می‌شود اول غنیمت دوم گنجی که زیر زمین یافته شود حالا تقسیم عمر را بر این هر سه مذهب قیاس باید کرد ظاهر است که با مذهب حنیفه و اکثر امامیه بسیار چسبان است که یک مشت حواله حضرت عباس و حضرت علی می‌کرد و جدا جدا به هر کس از بنی هاشم نمی‌رسانید.

طعن نهم آنکه عمر رضی الله عنه احداث کرد در دین آنچه که در آن نبود یعنی نماز تراویح و اقامت آن به جماعت که به اعتراف او بدعت است و در حدیث متفق علیه مریست که (من احدث فی امرنا هذا ما لیس منه فهو رد و کل بدعه ضلاله) و به این طعن الزام اهل سنت نمی تواند شد زیرا که در جمیع کتب ایشان به شهرت و تواتر ثابت شده است که پیغمبر صلی الله علیه و سلم در سه شب از رمضان به جماعت تراویح ادا فرموده و مثل دیگر نوافل آن را تنها بگذارده و عذر در ترک مواظبت به آن بیان نموده که (انی خشیت ان تقرض علیکم) چون بعد وفات پیغمبر صلی الله علیه و سلم این عذر زایل شد عمر رضی الله عنه احیای سنت نبوی نموده و قاعده اصولی نزد شیعه و سنی مقرر است که چون حکم به موجب نص شارع معلل باشد به علتی نزد ارتفاع آن علت مرتفع می شود و آنچه که گویند به اعتراف عمر رضی الله عنه بدعت است زیرا که خود گفته است نعمت البدعه هذه پس به آن معنی است که مواظبت بر آن با جماعت چیزی نوپیدا است که در زمان آن سرور نبود و چیزهاست که در وقت خلفای راشدین و ائمه اطهار و اجماع امت ثابت شده و در زمان آن سرور نبود و آن چیزها را بدعت نمی نامند و اگر بدعه نامند بدعت حسنه خواهد بود نه بدعت سیئه پس حدیث منقول مخصوص است به آنچه در شرع هیچ اصل نداشته باشد و نه از خلفا و ائمه و اجماع امت ثابت شده باشد و چه می تواند گفت شیعه در حق عید غدیر و تعظیم نوروز و ادای نماز شکر روز قتل عمر یعنی نهم ربیع الاول و در تحلیل فروج جواری و محروم کردن بعضی اولاد از بعضی ترکه که هرگز این چیزها در زمان آن سرور نبود و ائمه این را احداث کرده اند به زعم شیعه و چون نزد اهل سنت خلفای راشدین نیز حکم ائمه دارند به حدیث مشهور که (من یعش منکم بعدی فیسیری اختلافا کثیرا فعلیکم بستی و سنه الخلفاء الراشدین من بعدی عضوا علیها بالنواجذ) احداث عمر رضی الله عنه را به دستور احداث ائمه دیگر بدعت نمی دانند و اگر بدعت می دانند بدعت حسنه می دانند.

طعن دهم آنکه شیعه در کتب خود روایت می‌کنند که ان عمر قضی فی الجد ما به قضیه و همین عبارت را بعینها فرقه نواصب در حق حضرت امیر نیز روایت کنند معلوم نیست که در اصل اختراع کدام فرقه است که اول این عبارت را بریافته و فرقه دیگر آن را پسند نموده به کار خود آورده ظن غالب آن است که اختراع استاد هر دو فرقه یعنی حضرت ابلیس علیه اللعنه است که هر دو فرقه از شاگردان اویند و از یک منبع فیض برداشته‌اند لیکن امامیه را در روایات این لفظ بنا بر عادت خود که تصحیف روایات و اختلاف در هر چیز است اختلاف افتاده بعضی بجیم روایت می‌کنند و بعضی بحا و در بعضی روایات ایشان لفظ حد الخمر واقع است و به هر تقدیر چون این عبارت به گوش اهل سنت نرسیده محتاج به جواب دادنش نیستند و اگر بنابر تنزل متصدی جواب شوند بر تقدیری که مراد حد الخمر باشد هیچ طعن متوجه نمی‌شود زیرا که چون حد خمر از روی کتاب و سنت قدر معین نداشت لابد در تقدیر او اقوال مختلفه به خاطر صحابه می‌رسید و عمر رضی الله عنه نیز قول هر کس را در ذهن خود می‌سنجید تا آنکه اجماع بر صوابدید حضرت علی و عبدالرحمن بن عوف واقع شد کما سبق و اگر لفظ جد بجیم باشد کذب محض است زیرا که در زمان ابوبکر صدیق رضی الله عنه صحابه را در میراث جد اختلاف واقع شد و دو قول قرار یافت قول ابوبکر رضی الله عنه آنکه بجای پدر اعتبار کنند و قول زید بن ثابت آنکه او را هم شریک میراث کنند و یکی از برادران شمارند عمر رضی الله عنه را در ترجیح یکی از این دو قول تردد بود با صحابه در مسئله مباحثه‌ها و مناظره‌ها می‌کرد و بارها برای ترجیح مذهب ابوبکر رضی الله عنه در خانه ابی بن کعب و زید بن ثابت و دیگر کبرای صحابه رفت و دلایل بسیاری از جانبین در ذکر آمد و این گفت شنید مناظره‌ها را عیبی نیست بر یک مدعا هزار دلیل تقریر می‌شود و هر دلیل قضیه جداست این را محل طعن گرفتن خیلی نادانی است و آخرها مذهب زید بن ثابت نزدیک او مرجح شد و زید بن ثابت او را به خانه خود برد و نهی کند و از آن نه‌ها جوی‌ها برآورد و از آن جویچه‌ها خورد دیگر برآورد و آب را در آن نه‌ری به وضعی جاری کرد

که به همه شاخه‌ها و شعبه‌ها رسید باز یک شعبه سفلی را از پیش بند کرد آب آن شعبه بازگشت و در شعبه وسطی رسیده به شعبهای سفلی و علی هر دو منتشر گشت و تنها به شعبه علیا نرفت پس به این تمثیل و تصویر ثابت شد که آنچه از جد منتقل شد به پسر و از پسر به پسران او باز تنها به جد نمی‌رسد بلکه قرابت جد به حال خود است و قرابت برادران به حال خود یکی دیگری را باطل نمی‌کنند از این تمثیل به خاطر عمر رضی الله عنه ترجیح مذهب زید قرار گرفت.

طعن یازدهم آنکه مردم را از متعه النساء منع فرمود و متعه الحج را نیز تجویز نکرد حال آنکه هر دو متعه در زمان آن سرور صلی الله علیه و سلم جاری بود پس نسخ حکم خدا کرد و تحریم ما احل الله نمود و این معنی به اعتراف خودش در کتب اهل سنت ثابت است جایی که از او روایت می‌کنند که او می‌گفت متعتان کانتا علی عهد رسول الله صلی الله علیه و سلم و انا انهی عنهما جواب این طعن آنکه نزد اهل سنت صحیح ترین کتب صحیح مسلم است و در آن صحیح به روایت سلمه بن الاکوع و سیره بن معبد جهنی و در صحاح دیگر به روایت ابوهریره نیز موجود است که آن حضرت صلی الله علیه و سلم خود متعه را حرام فرمود بعد از آنکه تا سه روز رخصت داده بود و آن تحریم را مؤید ساخت الی قیام القیامه در جنگ اوطاس و به روایت حضرت مرتضی علی تحریم متعه از آنجناب آن قدر به شهرت و تواتر رسیده که تمام اولاد حضرت امام حسن و محمد بن الحنفیه آن را روایت کرده‌اند و در موطا و بخاری و مسلم و دیگر کتب متداوله به طریق متعدده آن روایات ثابت‌اند و شبهه که در این روایات بعضی از شیعیان پیدا کرده اند که این تحریم در غزوه خیبر واقع شده بود در جنگ اوطاس باز حلال شد پس جوابش آن است که این همه غلط فهمی خود است و الا در روایت حضرت علی در اصل غزوه خیبر را تاریخ تحریم لحوم حمر انسیه فرموده‌اند نه تاریخ تحریم متعه لکن عبارت موهم آنست که تاریخ هر دو باشد این وهم را بعضی تحقق کرده نقل کرده‌اند که نهی عن متعه النساء یوم خیبر و اگر حضرت مرتضی در این روایت تحریم متعه را به تاریخ خیبر

مؤرخ کرده‌اند روایت می‌فرمود رد بر ابن عباس و الزام او چه قسم صورت می‌بست حال آنکه در وقت همین رد و الزام این روایت فرموده و ابن عباس را بر تجویز متعه زجر شدید نموده و گفته که انک رجل تائه پس هر که غزوه خیبر را تاریخ تحریم متعه گوید گویا دعوی غلطی در استدلال حضرت مرتضی می‌کند و این دعوی شاهد جهل و حمق او بس است و جماعتی از محدثین اهل سنت روایت کرده اند از عبدالله و حسن پسران محمد بن الحنفیه عن ابیہما عن امیر المؤمنین علیه السلام انه قال امرنی رسول الله صلی الله علیه و سلم ان انادی به تحریم المتعه پس معلوم شد که تحریم متعه یکبار یا دو بار در زمان آن سرور شده بود کسی را که نهی رسید از آن ممتنع شد و کسی را که نرسید از آن باز نیامد چون در وقت عمر رضی الله عنه در بعضی جاها این فعل شنیع شیوع یافت اظهار حرمت او و تشهیر و ترویج او و تخویف و تهدید مر مرتکب او را بیان نمود تا حرمت او نزد عام و خاص به ثبوت پیوست و از کلام عمر ثابت نمی‌شود مگر بودن متعه در زمان آن سرور و از آن لازم نمی‌آمد که به وصف حلیت باشد یا بقای حکم حل آن لازم آید و این امر بسیار ظاهر است و قطع نظر از احادیث و روایات اهل سنت آیات قرآنی صریح دلالت بر حرمت متعه می‌کنند به وجهی که تأویلات شیعه در آن آیات به حد تحریف می‌رسد کما سبق وجه قسم زن متعه را در زوجه توانند نمود حال آنکه احکام زوجه از عدت و طلاق و ایلا وظهار و حصول احسان بوطی او و امکان لعان وارث همه منتفی است نزد خود ایشان نیز و اذا ثبت الشئ ثبت بلوازمه قاعده بدیهی است و قد روی ابوبصیر فی الصحیح عن ابی عبدالله الصادق انه سئل عن المتعه اھی من الاربع قال لا و لا من السبعین و این روایت دلیل صریح است بر آنکه زن متعه زوجه نیست و الا در اربع محسوب می‌شد و در قرآن مجید هر جا تحلیل استمتاع به زنان وارد شده مقید به احسان و عدم سفاح است قوله تعالی (وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ كِتَابَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَأُحِلَّ لَكُمْ مَا وَرَاءَ ذَلِكَ أَنْ تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُمْ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسَافِحِينَ فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ بِهِ مِنْهُنَّ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا تَرَاضَيْتُمْ بِهِ مِنْ بَعْدِ الْفَرِيضَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا

(٢٤) (النساء) * (الْيَوْمَ أُحِلَّ لَكُمْ الطَّيِّبَاتُ وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حِلٌّ لَكُمْ وَطَعَامُكُمْ حِلٌّ لَهُمْ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الْمُؤْمِنَاتِ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ إِذَا آتَيْتُمُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسَافِحِينَ وَلَا مُتَّخِذِي أَخْدَانٍ وَمَنْ يَكْفُرْ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ) (٥) (المائدة) و در زن متعه بالبداهه احصان حاصل نیست و لهذا شیعه نیز او را سبب احصان نمی‌شمارند و حد رجم بر متمتع غیر ناکح جاری نمی‌کنند و مسافح بودن متمتع هم بدیهی است که غرض او ریختن آب و تخلیه او عیه منی می‌باشد نه خانه داری و اخذ ولد و حمایت ناموس و غیر ذلک و شیعه را در باب حل متعه غیر از آیه (... فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ بِهِ مِنْهُنَّ) فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ بِهِ مِنْهُنَّ (وَأَنْ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُمَتِّعْكُمْ مَتَاعًا حَسَنًا) (إِلَى أَجَلٍ مُسَمًّى) وَيُؤْتِ كُلَّ ذِي فَضْلٍ فَضْلَهُ وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ كَبِيرٍ) (٣) (هود) و این لفظ صریح است در آنکه مراد متعه است گوئیم که این لفظ که نقل می‌کنند بالاجماع در قرآن خود نیست که قرآن را تواتر به اجماع شیعه و سنی شرط است و حدیث پیغمبر هم نیست پس به چه چیز تمسک می‌نمایند نهایت کار آنکه روایت شاذه منسوخه خواهد بود و روایت شاذه منسوخه را در مقابله قرآن متواتر و محکم آوردن و قرآن متواتر محکم بالیقین را گذاشته به این روایت شاذه که به هیچ سند صحیح تا به حال ثابت هم نشده تمسک کردن بر چه چیز حمل توان کرد و قاعده اصولی نزد شیعه و سنی مقرر است که هر گاه دو دلیل متساوی در قوت و یقین با هم تعارض نمایند در حل و حرمت و حرمت را مقدم باید داشت اینجا که تام دلیل است محض تا حال کسی این قرائت را نشنیده و در هیچ قرآنی از قرآن‌های عرب و عجم کسی ندیده چه طور اباحت را مقدم توانیم کرد و آنچه گویند

که ابن عباس تجویز متعه می کرد گوئیم کاش اتباع ابن عباس را در جمیع مسایل لازم گیرند تا رو براه آرند قصه ابن عباس چنین است که خود به آن تصریح نمود می گوید که متعه در اول اسلام مطلقاً مباح بود و حالا مضطراً مباح است چنانچه دم و خنزیر و میتة اسند الجار فی من طریق الخطابی الی سعید بن جبیر قال قلت لابن عباس لقد سارت فتیاک الرکبان و قالوا فیها شعرا قال و ما قالوا قلت قالوا:

بیت:

فقلت للشیخ لما طال مجلسه * یا شیخ هل لك فی فتیاً ابن عباس

فی غیده رخصه الاطراف آنسه * یکون مثواک حتی مصدر الناس

فقال سبحان الله ما بهذا افتیت و انما هی کالمیتة والدم و لحم الخنزیر و روی الترمذی عن ابن عباس قال انما كانت المتعه فی اول الاسلام کان الرجل یقدم البلده لیس له بلده لیس له بها معرفه فتزوج المرأه بقدر ما یری انه یرقیم بها فیحفظ له متاعه و یصلح له شیئہ حتی اذا نزلت الآیه (إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ) (المعارج) قال ابن عباس کل فرج سواهما حرام اینست حال متعه النساء اما متعه الحج که به معنی تمتع است یعنی عمره کردن همره حج در یک سفر در اشهر الحج بی آنکه به خانه خود رجوع کند پس هرگز عمره رضی الله عنه از آن منع نکرده تحریم تمتع بر او افترای صریح است بلکه افراد حج و عمره را اولی می دانست از جمع کردن هر دو در احرام واحد که قرآن است یا در سفر واحد که تمتع است که هنوز هم مذهب شافعی و سفیان ثوری و اسحاق بن راهویه و دیگر فقها همین است که افراد افضل است از تمتع و قرآن و دلیل این افضلیت از قرآن صریح ظاهر است قوله تعالی (وَأَتِمُّوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ) فَإِنْ أُحْصِرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ وَلَا تَحْلِقُوا رُءُوسَكُمْ حَتَّىٰ يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحَلَّهُ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَّرِيضًا أَوْ بِهِ أَذًى مِنْ رَأْسِهِ فَفِدْيَةٌ مِنْ صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ أَوْ نُسْكَ فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَمَنْ تَمَتَّعَ

بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ فِي الْحَجِّ وَسَبْعَةٍ إِذَا رَجَعْتُمْ تِلْكَ عَشْرَةٌ كَامِلَةٌ ذَلِكَ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ أَهْلُهُ حَاضِرِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ (١٩٦) (البقره) و در تفسیر این اتمام مروی شده که اتمامها ان یحرم لهما من دو یره اهلك و بعد از این آیه می فرماید (فَمَنْ تَمَتَّعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ) الآیه و بر تمتع هدی واجب ساخته نه بر مفرد پس صریح معلوم شد که در تمتع نقصانی هست که منجر به هدی می شود زیرا که به استقرای شریعت بالقطع معلوم است که در حج هدی واجب نمی شود مگر به جهت قصور و مع هذا تمتع و قرآن هم جایز است و از حدیث اختیار فرمودن آن حضرت افراد را بر تمتع و قرآن صریح دلیل بر افضلیت افراد است زیرا که آن حضرت صلی الله و علیه و سلم در حجه الوداع افراد حج فرموده و در عمره القضا و عمره جعرانه افراد عمره نمود و با وجود فرصت یافتن در عمره جعرانه حج نگذارد به مدینه منوره رجوع فرمود و از راه عقل نیز افضلیت افراد هر یک از حج و عمره نیز معلوم می شود که احرام هر یک و سفر برای ادای هر یک چون جدا جدا باشد تضاعف حسنات حاصل خواهد شد چنانچه در استجاب وضوء برای هر نماز و رفتن به مسجد برای هر نماز ذکر کرده اند و آنچه عمر رضی الله عنه از ان نهی کرده و آن را تجویز ننموده متعه الحج به معنی دیگر است یعنی فسخ حج به سوی عمره و خروج از احرام حج با افعال عمره بی عذر و بر همین است اجماع امت که این متعه الحج بلاعذر حرام است و جایز نیست آری آن حضرت صلی الله علیه و سلم این فسخ از اصحاب خود بنا بر مصلحتی کنانیده بود و آن مصلحت دفع رسم جاهلیت بود که عمره را در اشهر حج از افجر فجور می دانستند و می گفتند که اذا عفا الاثر و براء الدبر و انسلخ الصفر حلت العمره لمن اعتمر لیکن این فسخ مخصوص بود به همان زمان دیگران را جایز نیست که فسخ کننده به غیر عذر و این تخصیص به روایت ابوذر و دیگر صحابه ثابت است اخرج مسلم عن ابی ذر انه قال كانت المتعه فی الحج الاصحاب محمد خاصه و اخرج النسائی عن حارث بن بلال قال قلت یا رسول الله فسخ الحج لنا خاصه ام للناس عامه فقال بل لنا خاصه قال النووی فی شرح مسلم قال

المازرى اختلف فى المتعه التى نهى عنها عمر فى الحج ف قيل فسخ الحج الى العمره و قال القاضى عياض ظاهر حديث جابر و عمران بن حصين و ابى موسى ان المتعه التى اختلفوا فيها انما هى فسخ الحج الى العمره قال و لهذا كان عمر يضرب الناس عليها و لا يضربهم على مجرد التمتع اى العمره فى اشهر الحج و انچه از عمر رضى الله عنه نقل کرده اند كه انه قال و انا انهى عنهما معنى اش همین است كه نهى من در دلهای شما تأثیر بسیار دارد زیرا كه خليفه و قتم و در امر دين تشدد من معلوم شماست نباید كه در اين هر دو امر تساهل ورزید و در حقیقت نهى از اين هر دو در قران نازل است و خود پیغمبر صلى الله عليه و سلم فرمود قوله تعالى (فَمَنْ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ) (٣١) (المعارج) و قوله تعالى (وَأَتِمُّوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ) لیکن فساق و عوام الناس نهى قرآنى و احكام حديث را چه به خاطر مى آورند اینجا احكام سلطانی مى باید و لهذا گفته اند كه ان السلطان يزع اكثر مما يزع القرآن پس اضافه نهى به سوى خود برای این نکته است.

مطاعن حضرت عثمان رضی الله عنه

و آن ده طعن است

طعن اول آنکه او کسانی را والی و امیر ساخت بر مسلمانان که از آنها ظلم و خیانت به وقوع آمد و مرتکب امور شنیعه شدند مثل ولید بن عقبه که شراب خورد و در حالت مستی پیش نماز شد و نماز صبح را چهار رکعت خواند و بعد از آن گفت که ازیذکم و معاویه را هر چهار صوبه شام داد و آن قدر زور داد که در عهد خلافت حضرت امیر آنچه به عمل آورد پوشیده نیست و عبدالله بن سعد بن ابی سرح را والی مصر ساخت ساخت و او بر مردم آنجا ظلم شدید کرد که ناچار شده به مدینه آمدند و بلوا کردند و مروان را وزیر خود گردانید و منشی ساخت که در حق محمد بن ابی بکر عذر صریح نمود و به جای اقبلوه اقتلوه نوشت و بعد از اطلاع بر عمال خود سکوت نمود و عجلت در عزل آنها نکرد تا آنکه مردم از دستشان تنگ آمده تنفر شدید از عثمان پیدا کردند و باز عزل آنها فایده نکرد و نوبت به فساد و قتل او رسید و تدارک این نتوانست کرد و هر که چنین سئ التدبیر باشد و امین را از خاین و عادل را از ظالم تمیز نکند و مردم شناس نبود قایل به امامت نباشد جواب از این طعن آنکه امام را می باید که هر که را کاری داند آن کار را به او بسپارد و علم غیب اصلاً نزد اهل سنت بلکه نزد جمیع طوایف مسلمین غیر از شیعه شرط امامت نیست و عثمان رضی الله عنه با هر که حسن ظن داشت و کارفهم دانست و امین و عادل شناخت و مطیع و منقاد خود گمان برد ریاست و امارت به او داد و فی الواقع عمال عثمان آنچه که از روی تاریخ معلوم می شود در محبت و انقیاد عثمان رضی الله عنه و در فوج کشی و فتح بلدان بعیده دور دست و معرکه آرای و چستی و چالاکی و عدم تکاسل و آرام طلبی نادره روزگار بودند از همین جا قیاس باید کرد که جانب غرب تا قریب اندلس سرحد اسلام را رسانیدند و از جانب شرق تا کابل و بلخ در روم داخل شدند و در بحر و بر بار و میلان قتال نموده غالب آمدند و عراق حجاز و خراسان

را که همیشه در عهد خلیفه ثانی مصدر فتنه و فساد می بودند آن قسم چاروب داده غربال نمودند که سر نمی دانستند برداشت و اگر از آن اشخاص در بعضی امور خلاف ظن عثمان رضی الله عنه ظاهر شد عثمان را چه تقصیر و باز هم سکوت بر آن نکرد مگر در تحقیق پرداخت تا ثابت کند طوریکه بن تهمت گویان دراز نشود زیرا که عامل و کار دار دشمن بسیار دارد و زبان خلق خصوصا رعایا در حق او بی صرفه جاری می شود عجلت در عزل عمال کردن باعث خرابی ملک و سلطنت است آخر چون خیانت و شناعت بعضی به تحقیق پیوست مثل ولید او را عرض نمود و معاویه در عهد عثمان رضی الله عنهما مصدر بغی فساد نشد تا او را عزل می کرد بلکه غزوه روم نمود و فتوح نمایان کرد و عبدالله بن سعد ابی سرح بعد از عثمان کناره گزین شد و اصلا در مشاجرات و مقاتلات دخل نکرد از این جا پی حسن حاله صلاح مال او توان برد این همه شکایات که از و به مدینه می رسانیدند توطیه های عبدالله بن سبا و اخوان او بود و محمد بن ابی بکر که خیلی فتنه انگیز و شور پشت انسان بود چون با عبدالله بن سعد در آویخت او را البته اهانت و تذلیل نمود بالجمله آن چه بر ذمه عثمان واجب بود ادا کرد چون تقدیر موافق تدبیر او نبود سد باب فتنه و فساد نتوانست شد و حال او مثل حال حضرت امیر است قدم به قدم که هرچند حضرت امیر هم تدبیرات عمده و کنکاشهای کلی در باب انتظام امور ریاست و خلافت به عمل آورد چون تقدیر مساعد نبود کرسی نشین نشد و در حال عمال هم حال حضرت امیر و عثمان یکسانست این قدر هست که عمال عثمان رضی الله عنه با وی به تسلیم و انقیاد و محبت و وفا می گذاریدند و کارها عمده سرانجام می کردند و غنایم و اخماس پی در پی بدار الخلافه ارسال می دادند که تمام اهل اسلام به همان اموال مستغنی گشته داد تنعم و تعیش می دادند و آخر همان تعیش و تنعم مفرط موجب بغی فساد گردید و عمال حضرت امیر هرگز مطیع و منقاد حضرت امیر هم نبودند و کار را ابتر می ساختند و از هر طرف شکست خورده و ذلیل شده با وصف خیانت و ظلم رو سیاهی دارین حاصل کرده می گریختند و حال اقارب و بنی اعمام حضرت امیر همین بود چه جای

دیگران اگر این سخن باور نباشد در کتاب نهج البلاغه که اصح الکتب نزد شیعه است نامه حضرت امیر را که برای ابن عم خود رقم فرموده اند ملاحظه باید کرد عبارت نامه کرامت شمامه این است این نامه اشهر نامه‌های حضرت امیر است که در اکثر کتب امامیه موجود است اما بعد فانی اشکرکتک فی امانتی و جعلتک شعاری و بطانتي و لم یکن فی اهلی رجل اوثق منك فی نفسی لمواساتی و موازرتی و اداء الامانه الی در این عبارت تأمل باید کرد و مرتبه حسن ظن حضرت امیر را در حق آن رو سیاه باید فهمید فلما رایت الزمان علی ابن عمک قد کلب و العدو قد حرب و امانه الناس قد خربت و هذه الامه قد فتکت و شغرت و قلبت لابن عمک ظهر المجن ففارقتہ مع المفارقین و خذلتہ مع الخاذلین و خنتہ مع الخائنین فلا ابن عمک واسیت و لا الامانه ادیت و کان لم تکن الله ترید بجهادک و کان لم تکن علی بینه من ربک و کانک تاکید هذه الامه عن دنیا هم و تنوی عرتهم عن فیئهم فلما امکتک الشده فی خیانه الامه اسرعت الکره و عاجلت الوثبه و اختطفت ما قدرت علیه من اموالهم المصونه لا راملهم و ایتامهم اختطاف الذئب الازل دامیه المعزی الکسیره فحملته الی الحجاز رحب الصدر تحمله غیر متاثم من اخذه کانک لا ابا لک احرزت الی اهلک ترائک من ابیک و امک فسبحان الله او ما تو من بالمعاد او ما تخاف من نقاش الحساب ایها المعداد ممن کان عندنا من ذوی الالباب کیف تسیغ طعاما و شرابا و انت تعلم انک تاکل حراما و تشرب حراما و تبتاع الاماء و تنکح النساء من اموال الیتامی و المساکین و المومنین و المجاهدین الذین افا الله علیهم هذه الاموال و احضر لهم هذه البلاد فاتق الله و ارد الی هولاء القوم اموالهم فانک ان لم تفعل فامکنی الله منك لا عذرنا الی الله فیک و لا ضربنک بسیفی الذی ماضرت به احد الا دخل النار.

در تمام مضمون این نامه تأمل باید کرد و خیانت و خبائث آن عامل رو سیاه باید در یافت که هرگز این قدر خیانت و خبائث من جمله عمال عثمان از کس منقول نشده خصوصا مال خوری و گریختن از خلیفه و نیز از اعمال حضرت امیر منذر بن جارود عبدی بود که او هم خیلی خاین و دزد بر آمد و بعد از ظهور خیانت او حضرت امیر به او نیز تهدید نامه رقم

فرموده و آن پند نامه نیز از مشاهیر کتب حضرت است و در نهج البلاغه و دیگر کتب امامیه مذکور و مسطور عبارت ارشاد اشارتش این است اما بعد فصلاح اییک غرنی منک و ظننت انک تتبع هدیه و تسلك سبيله فاذا فيما نمنی الی عنک لا تدع هواک انقیادا و لاتبقی لاخرتک عتادا اتعمر دنیاک بخراب آخرتک و تصل عشیرتک لقطیعه دینک الی آخر الکتاب المکرم بالجمله نزد اهل سنت است عثمان و حضرت امیر در این باب فرقی ندارند زیرا که هر دو آن چه بر ذمه خود واجب داشتند ادا فرمودند و بنابر حسن ظن خود عمل به عمال دادند و علم غیب خاصه خداست پیغمبران هم نظر به حال آرایان باطن خراب نفاق پیشه فریفته می شوند تا وقتی که وحی الهی و وقایع الهی کشف حال شان نکند قوله تعالی (وَلِيُمَحِّصَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَيَمْحَقَ الْكَافِرِينَ) (آل عمران) و قوله تعالی (مَا كَانَ اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى مَا أَنتُمْ عَلَيْهِ حَتَّى يَمِيزَ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُطْلِعَكُمْ عَلَى الْغَيْبِ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَجْتَبِي مِنْ رُسُلِهِ مَنْ يَشَاءُ فَأَمَّنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَإِنْ تُؤْمِنُوا وَتَتَّقُوا فَلَكُمْ أَجْرٌ عَظِيمٌ) (آل عمران) امام را علم غیب ضرور نیست که در حسن ظن خطا نکند و هر کس را به حسب آن چه صادر شدنی است بداند اما نزد شیعه پس فرقی است بس عظیم آن است که حضرت امیر قبل از ظهور خیانت و قبل از دادن عمل و خدمت می دانست که فلانی خاین است و ازو ظهور خیانت خواهد شد زیرا که نزد شیعه ائمه را علم ما کان و ما یکون ضرور است و بر این مسئله اجماع دارند و محمد بن یعقوب کلینی و دیگر علماء ایشان بر روایات متنوعه و طرق متعدده این مسئله را ثابت کرده گذاشته اند پس حضرت امیر نزد ایشان دیده و دانسته خائنین و مفسدین را والی امور مسلمانان می فرمود و آخر کار آن خائنان مال خوری کرده حقوق مسلمین گرفته گریخته می رفتند و غیر از پند نامه و وعظ و نصیحت مدار کسی نمی دانست شد و عثمان بیچاره کورانه نادانسته بنابر حسن ظن خود تفویض اعمال می کرد و از آن ها خیانت ها به ظهور می رسید و عثمان بر کرده خویش پیشمانی می شد حالا قصه عامل دیگر از عمال حضرت امیر باید شنید که با خاندان خود حضرت امیر که کعبه و قبله خلائق و جای دین و ایمان جمیع طوایف است

چه کرد و چه اندیشید و آن عامل مردود زیاد ولد الزنا است که صوبه دار ملک فارسی و شیراز بود و آن بی حیا به ولد الزنا بودن افتخار می کرد و این را بیانگ بلند می گفت و بر مادر خود که کنیزکی بود سمیه نام گواهی زنا می داد قصه اش آن که ابو سفیان پدر معاویه در جاهلیت با زنی سمیه نام که کنیزک حارث ثقفی طیب مشهور بود گرفتار شد و لیل و نهار نزد او آمد و رفت می کرد و حظ نفس بر میداشت در همان ایام سمیه پسری آورد که نام او زیاد است لیکن چون آن کنیزک مملوکه حارث بود و هم در نکاح غلام حارث آن پسر را در صغر سن بعد الحارث لقب می کرد و تا آن که کثیر السن هوشیار شد و آثار نجابت و بلاغت و خوش تقدیری لسانی او زبان زد خلایق گشت و زیرکی و فطنت او شهره آفاق گردید روزی عمرو بن العاص که یکی از بزرگان قریش و دهاه ایشان بود گفت لو کان هذا الغلام من قریش لساق العرب بعصاه ابوسفیان این را شنید و گفت و الله انی لا عرف من وضعه فی بطن امه حضرت امیر هم آن مقام حاضر بود پرسید که من هو یا اباسفیان فقال ابوسفیان انا فقال مهلا یا اباسفیان فقال اباسفیان

و اما و الله لولا خوف شخص * یرانی یا علی من الاعادی

لا ظهر سره صخر بن حرب * و لم تکن مقاله عن زیاد

و قد طالت مجاملتی ثقیفا * و ترکی فیهم ثمر الفؤاد

زیاد هم این قصه را شنیده بود و از فرط بی حیائی پیش مردم می گفت که من در اصل نطفه ابو سفیان و از نسل قریش ام چون امیر المومنین او را والی فارس ساخت و در ضبط بلاد و اصلاح فساد از وی تردد نمایان و تدبیرات نیک به ظهور رسید معاویه با او پنهان مکاتبه و مراسله شروع کرد و خواست که او را به طمع استلحاق به نسب خود رفیق سازد و از رفاقت امیر جدا کند که جدا شدن این قسم سردار خویش تدبیر صاحب جمعیت از حریف غنیمت

است و او را وعده مصم داد که اگر بسوی من آیی ترا برادر خود خوانم و از اولاد ابوسفیان قرار دهم چه آخر نطفه ابوسفیانی در نجابت و شهادت و فطانت و زیرکی شاهد صدق این دعوی داری چون حضرت امیر بر این مکاتبات و مراسلات پنهانی وقوف یافت بسوی زیاد نامه نوشت که عبارتش این است قد عرفت ان معاویه کتب الیک یستزل لبک و یستفل غربک فاحذره فانما هو شیطان یاتی المرء من بین یدیه و من خلفه و عن یمینه و عن شماله لیقتحم غفلته و یستلب عزته فاحذره ثم احذره و کان من ابی سفیان فی زمن عمر بن الخطاب فله من حدیث النفس و نزعه من نزعات الشیطان لا یثبت بها لنسب و لا یستحق بها میراث و المتعلق بها کالواغل المدفع المنوط المذبذب چون این نامه را زیاد خواند گفت و رب الکعبه شهد لی ابوالحسن بانی ابن ابی سفیان و این هم از راه کمال بی حیائی بود تا وقت شهادت حضرت امیر به حال ظاهر داری می کرد و ترک رفاقه آن جناب بی پرده نمی نمود چون بعد از شهادت حضرت امیر سیدنا و مولانا الحسن المجتبی تفویض امر ملک و سلطنت بمعاویه فرموده و معاویه در استمالت زیاد که سرداری بود با جمیعت فراوان و خیلی مدبر و شجاع و زیرک و پادشاهان را از این مردم ناگزیز است زیاده از حد گذرانیده تا در وفات او مانند رفاقت حضرت امیر ترددات شایسته نماید به همان کلمه ابو سفیان که به حضور عمرو بن العاص و حضرت امیر از زبان آمده بود تمسک جسته او را برادر خود قرار داد و در سنه چهل و چهار از هجرت در القاب اوزیاد ابن ابی سفیان رقم کرد و در مملکت منادی گردانید که او را زیاد بن ابی سفیان می گفته باشند حالا شرارت این زیاد زنا زاد باید دید که بعد از وفات معاویه اول فعلی که از او صادره شد عداوت اولاد حضرت امیر بود تا وقتی که سبط اکبر حسن مجتبی درقید حیات ماند قدری ملاحظه می کرد چون آن جناب هم رحلت فرمود و زیاد از طرف معاویه والی عراق شد و در کوفه تصرف او به هم رسید پیش از همه کارها سعید بن شریح را که از خلص شیعیان جناب امیر بود و از محبین و مخلصین آن خاندان عالی شان در پی افتاد و خواست تا او را گرفته مصادره نماید او خبر دار شده گریخته در مدینه منوره خود را به امام

ثانی سید الشهداء خاتم ال العبا سیدنا و امامنا الحسین رضی الله عنه رسانید و زیاد خانه اورا در کوفه ضبط نمود و نقد و جنس اورا ربود بعد از آن خانه اورا هدم و سوختن فرمود چون این ماجرا بگوش مبارک حضرت امام رسید در این مقدمه نامه سفارش برای زیاد بنا براین گمان که آخر از رفقای قدیم جناب امیر است و نمک پرورده آن درگاه تا کجا داد بی حیائی خواهد داد و نرد بی وفائی خواهد باخت رقم فرمود که عبارتش این است من الحسین بن علی الی زیاد اما بعد فقد عمدت الی رجل من المسلمین له ما لهم و علیه ما علیهم فهدمت داره و اخذت ماله و عیاله فاذا اتاک کتابی هذا فابن داره و اردد الیه ماله و عیاله فانی قد اجرته فشفعنی فیه در جواب حضرت امام آن کافر النعم این قسم می نویسد من زیاد ابن ابی سفیان الی الحسین بن فاطمه اما بعد فقد اتانی کتابک تبدا فیه باسمک قبل اسمی و انت طالب للحاجه و انا سلطان و انت سوقه و کتابک ایل فی فاسق لایودیه الا فاسق مثله و شر من ذلک اذا اتاک و قد آویته اقامه منک علی سوء الراى و رضی بذلک و ایم الله لا یسبقنی الیه سابق و لوکان بین جلدک و لمک فان احب لحم الی ان اکله للحم انت فیه فاسلمه بجریته الی من هو اولی به منک فان عفوت عنه لم اکن شفعتک فیه و ان قتلته لم اقله الا بحبه ایاک چون این نامه نا پاک که صاحب آن را حق تعالی عدل خود چشاند زیاده از این چه گوئیم به حضرت امام رسید به جنس آن را نزد معاویه ملفوف کرده فرستاد و رقم فرمود که قصه چنین است و من زیاد را چنین نوشته بودم و او در جواب من این نامه نوشته است به مجرد رسیدن این نامه معاویه بر آشفست و بدست خود برای زیاد نوشت من معاویه بن ابی سفیان الی زیاد اما بعد فان الحسین بن علی بعث الی بکتابک الیه جواب کتابه الیک فی ابن شریح فعلمت انک بین رایین رای من ابی سفیان و رای من سمیه اما رایک من ابی سفیان فحلیم و عزم و اما الذی من سمیه فکما یکون رای مثلها و من ذلک کتابک الی الحسین تشتم اباه و تعرض له بالفسق ولعمری انت اولی بالفسق من الحسین و لایوک اذ کنت تنسب الی عبد اولی بالفسق من ابیه و ان کان الحسین بدا باسمه ارتفاعا عنک فان ذلک لم یضعک و اما تشفیعه فیما شفع فیه فقد دفعته عن

نفسک الی من هو اولی به منک فاذا اتاک کتابی هذا فخل ما فی یدک لسعید بن شریح و ابن له داره و لا تعرض له و اردد علیه ماله و عیاله فقد کتبت الی الحسین ان یخبر صاحبہ بذلک فان شاء اقام عنده و ان شاء رجع الی بلده فلیس لک علیه سلطان بید و لسان و اما کتابک الی الحسین باسمه و لاتنسبه الی ابیه بل الی امه قال الحسین و یلک من لا یرمی به الرجون افاستصغرت اباه و هو علی بن ابی طالب ام الی امه و کلتہ و هی فاطمہ بنت الرسول فتلک افخر له انت تعقل و السلام بالجمله شرارت و بد ذاتی این زیاد و اولاد نا پاک او خصوصا عبیدالله قاتل حضرت امیر حسین رضی الله عنه در حق کافہ مسلمین عموما و در حق خاندان حضرت امیر خصوصا به حدیست که زبان اقلام از تقریر بیان آن تن بعجز در داده و مسئلہ مشکل نزد شیعه آن است که این زیاد ولد الزنا بود و ولد الزنا نزد امامیه نجس العین است و به وصف این حضرت او را بر مردم فارس و لشکر مسلمانان امیر فرمود و در آن وقت امامت نماز پنج گانه و عیدین و جمعہ بر ذمہ امیر می بود پس ہمین ولد الزنا پیش می رفت و نمازهای خلق الله را تباه می کرد و این مسئلہ نزد امامیه مصرح بها است که نماز به امامت ولد الزنا فاسد است پس امامیه را هرگز نمی رسد که به سبب ظهور خیانت و ظلم عمال عثمان بر وی طعن نمایند.

طعن دوم آن که حکم بن ابی العاص را که پدر مروان بود و آن حضرت صلی الله علیه و سلم وی را بر تقصیری اخراج فرموده بود باز در مدینه طلبید جوابش آن که حکم را آن حضرت صلی الله علیه و سلم برای دوستی او با منافقین و فتنہ انگیزی او در میان مسلمین و معاونت کفار اخراج فرموده بود و چون بعد از وفات پیغمبر و خلافت شیخین علیهم السلام زوال کفر و بطلاق نفاق به حدی شد که نام و نشانی این دو فرقه در بلاد حجاز و مدینه منوره خصوصا از بیضہ شیطان هم کمیاب تر گشت و قاعده اصول مقرر است که الحکم المعلول بالعلہ یرتفع عند ارتفاعها پس حکم به اخراج او نیز مرتفع شد و شیخین به آن جهت آمدن او را روا دار شدند که هنوز احتمال فتنہ و فساد قایم بود زیرا که حکم از بنی امیه بود و شیخین

در تیم وعدی بنابر عداوت جاهلیت باز عرق حمیتش به جوش می آید و در میان مسلمین موشک دوانی کند و چون عثمان خلیفه شد که برادر زاده او می شد از این معنی هم اطمینان کلی دست داد لهذا او را به مدینه منوره طلبید و صله رحم نمود و خود عثمان را از این باب سؤال کرده بود که حکم را چرا در مدینه آوردی او خود جواب شافی فرمود گفت که من اجازت آوردنش در مدینه منوره مرض موت آنجناب گرفته بودم چون ابوبکر خلیفه شد و با او گفتم شاهد دیگر برای اجازت در خواست چون شاهد دیگر نداشتیم سکوت کردم و هم چنین عمر رضی الله عنه رفتم که شاید گفته مرا تنها قبول نماید او هم بدستور ابوبکر شاهد دیگر خواست باز سکوت کردم چون خود خلیفه شدم به علم یقینی خود عمل کردم و شاهد این مقوله عثمان در کتابهای اهل سنت موجود است به روایت صحیح که در مرض موت آن حضرت صلی الله علیه و سلم روزی فرمودند که کاش نزد من مردی صالح بیاید که با وی سخن کنم ازواج مطهرات و دیگر خادمان محل عرض کردند یا رسول الله ابوبکر را بطلبیم فرمود نه باز گفتند عمر را طلبیم فرمودنه باز گفتند که علی را بطلبیم فرمود نه باز گفتند عثمان را بطلبیم گفت آری و چون عثمان آمد و خلوت فرمود و تا دیر با او سرگوشی نمود عجب نیست که در آن سرگوشی که وقت لطف و کرم بود شفاعت این گنهکار کرده باشد و پذیرا هم شده باشد و دیگری بر آن مطلع نشده و نیز ثابت شده است که حکم آخر عمر خود از نفاق و فساد توبه کرده بود چنان چه من بعد از او چیزی بوقوع نیامد و مع هذا پیر فرتوت شده بود و قوای او متساقط گشته خوف از فتنه از او نمانده بود پس در آوردن او در مدینه در این حالت از قبیل نظر به اجنبیه که زوال فرتوت که دیو شکل باشد خواهد بود اصلا محل طعن نیست.

طعن سوم آن که اهل بیت و اقارب خود را مالهای کثیر بخشش فرمود و اسراف از حد گذارند و بیت المال را خراب کرد چون حکم ابن ابی العاص را به مدینه آورد یک لکھه درم به او بخشید و پسر او را که حارث بن الحکم بود محصول بازارهای مدینه و عشور گنج و

مندویات آن جا دهانید و مروان را خمس افریقیه داد و عبدالله بن خالد بن اسید بن ابی العاص بن امیه را چون از مکه نزد او آمد سه لکله درم انعام فرمود و یک دختر خود را دو دانه مروارید داد که قیمت آنها از حساب تجار و جوهریان در گذشته بود و دختر دیگر را مجمری از زر مرصع به یاقوت و جواهر گران قیمت بخشید و اکثر بیت المال را در تعمیر عمارات و باغات و اراضی و مزارع خود صرف نمود و عبدالله بن الارقم و معیقب دوسی این حالت را دیده از خدمت داروغگی بیت المال که از عهد عمر بن الخطاب به ایشان تعلق داشت استعفا نمودند و گذاشتند ناچار شده آن خدمت بزید بن ثابت معین نمود و روزی بعد از تقسیم بیت المال بقیه که باقی بود آن را به زید بن ثابت بخشید آن بقیه زیاده از لکله درم بود و ظاهر است که مبذر و مسرف در مال خود مطعون و ملام شرع است چه جای آن که در مال مسلمین این قسم کارها کند و اتلاف حقوق نماید جواب این انفاق کثیر را از بیت المال قراردادن و محل طعن گرفتن و افترا و بهتان صریح است مالدار و ثروت عثمان رضی الله عنه قبل از خلافت خصوصاً در آخر عمر خلافت عمر رضی الله عنه که فتوح بسیار از هر طرف می رسید و قسمت می شد تمام صحابه صاحبان ثروت و دولت شده بودند چنان چه بعضی از فقرا و مهاجرین را که در زمان آن سرور به نان شب محتاج بودند هشتاد هشتاد هزار درم زکات بر آمد و حضرت امیر را نیز وسعت و فراخی تمام بود و عمارات و باغات و مزارع هر همه پیدا کرده بودند عثمان رضی الله عنه چون از سابق هم غنی بود و تجارت عمده در این وقت خیلی مال دار شده بود و این خرج و بذل او محض بر قبیله خودش نبود در راه خدا و اعتناق برده ها و دیگر وجوه خیرات و مبرات صرف می کرد چنان چه هر جمعه یک برده آزاد می کرد و هر روز مهاجرین و انصار را ضیافت می نمود و طعامها مکلف به هیئت مجموعی می خورانید چنان چه حسن بصری گفته است که شهدت منادی عثمان ینادی یا ایها الناس اغدوا علی اعطیاتکم فیغدو فیاخذونها و افره یا ایها الناس اغدوا علی ارزاقکم فیغدو فیاخذونها و افیه حتی و الله لقد سمعته اذنا یقول علی کسوتکم فیاخذون الحلل و اغدوا علی السمن و العسل

قال الحسن و ارزاق داره و خير كثيره رواه ابو عمر فى الاستيعاب و انفاقات او را در تواریخ باید دید و سخاوت وجود او را از آن باید فهمید و هیچ کس جود و انفاق فی سبیل الله را اسراف نگفته (لاسرّف فی الخیر) حدیث صحیح است و ظاهر است چون انفاق بر اقارب و خویشاوندان خود باشد اجر مضاعف می شود چنان چه در حدیث صحیح است که صدقه بر مسکین تنها صدقه است و بر اقارب دو خیر است هم صدقه و هم صله رحم و در قرآن مجید نیز اقارب را بر دیگر مصارف مقدم ساخته اند قوله تعالى (لَيْسَ الْبِرُّ أَنْ تُولُوا وَجُوهَكُمْ قَبْلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ وَآتَى الْمَالَ عَلَى حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَى وَالْيَتَامَى وَالْمَسَاكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ وَالْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ أُولَئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ (١٧٧) البقره) و امام احمد از سالم بن ابی الجعد روایت کرده است که عثمان جماعه را از اصحاب رسول صلى الله عليه و سلم من جمله آنها عمار ابن ياسر هم بودند خود طلبید و گفت من شما را سؤال می کنم باید که راست بگوئید قسم می دهم شما را به خدا آیا می دانید که پیغمبر صلى الله عليه و سلم در بخشش و عطایا قریش را بر دیگر مردم ترجیح می داد و باز بنی هاشم را بر دیگر قریش تمام جماعت صحابه سکوت کردند پس عثمان رضی الله عنه گفت اگر به دست من کلیدها جنت بدهند البته من بنی امیه بدهم تا هیچ کس از این ها بیرون نماند همه در بهشت داخل شوند لیکن این همه انفاقات را از بیت المال فهمیدن محض تعصب و عناد است و خود عثمان را چون از این باب پرسیدند در جواب گفت که مال من پیش از خلافت معلوم دارید و بذل و انفاق من نیز می دانید پس این شبهات بی جا و مظنه های دور از عدالت و تقوی چرا به من می نمائید آمدم بر شرح این قصه ها که مذکور شد باید دانست که در این نقل سراسر غلط و خبط راه یافته است قصه دیگر است و این ها دیگر روای می کنند اصلاً ذکر بیت المال در روایت هیچ قصه ای نیامده آن چه مرویست این است که عثمان پسر خود را با دختر حارث بن حکم نکاح کرد و او را از اصل مال خود یک لک درم

برسم ساچق فرستاد و دختر خود را ام رومان بود با مروان بن حکم نکاح کرد و در جهیز او نیز یک لک درم داد و آن همه از خاص مال خودش بود نه از بیت المال و این دادن صله رحم است که در زمان عام و خاص محمود است عندالله و عند الناس به خوبی و نیکی مشهور است و قصه بخشیدن خمس افریقیه به مروان نیز غلط محض است اصل قصه آن است که عثمان رضی الله عنه عند عبدالله بن سعد بن ابی سرح را لکله کس از لشکر سوار و پیاده همراه داده برای فتح مغرب زمین فرستاد و چون متصل شهر افریقیه که پایتخت مغرب است جنگ واقع شد مسلمانان بعد از کشتش و کوشش بسیار فتح یافتند و غنایم بی شمار بدست آوردند عبدالله بن سعد بن ابی سرح خمس آن غنایم که از نقود به قدر پنج لکله اشرفی رایج الوقت آن دیار بود بر آورده نزد خلیفه وقت فرستاد و آن چه بابت خمس از قسم لباس و مواشی و اثاث و امتعه دیگر باقی بود و به سبب بعد مسافت که از دار الخلافت یعنی مدینه منوره چندماهه راه بود بار برداری آن خرج بسیار می خواست و مع هذا مشقت عظیم داشت آن همه بدست مروان بیک لکله درم فروخت و از مروان اکثر آن مبلغ وصول کرده نیز به مدینه فرستاد قدری از قیمت آن اسباب بر ذمه مروان باقی بود که در معرض وصول نیامده و مروان در این اثنا نقود خمس را گرفته به مدینه روانه شد و با عبدالله قرار کرد که من بقیه قیمت این اسباب را نیز در مدینه به حضور خلیفه خواهم رسانید و در مدینه منوره به سبب صعوبت این جنگ و عد مسافت آن دیار و امتداد پر خاش و انسداد طرق و شوارع جمیع مسلمین در تب و تاب سر بودند و هر یک را برداری یا پسری یا پدری یا شوهری یا دیگر قریبی در این جنگ بود و از حال آنها اطلاعی نمی شنیدند که غنیم پر زور است جنگ بسیار سخت و مردم بسیار شهید شده اند هر همه را حواس پرا گنده و دلها بر بال کبوتر بسته عجب بی آرامی داشتند که بیک ناگاه مروان با این مبالغه خطیره در مدینه منوره رسید و بشار و تهنیت به هر خانه رسانید و اخبار خطوط مردم لشکر به تفصیل آورد و هر همه را عید جدید و فرحت و شادی پر مزید حاصل شد در تواریخ مطالعه باید کرد که آن روز در حق مروان چه دعاها که در مدینه نشد و

چه ثناها که بران نالایق نمودند و هنوز مروان مصدر فعلی نشده بود که این همه عمل او را حبط می کردند و اصلاً بکار او اعتداد نمی نمودند پس عثمان در جلد وی این بشارت و مژدگانی این کار نمایان که این مبالغ کثیره را با وصف بعد مسافت و خطر راه امانت با سلامت رسانید و جمیع اهل مدینه را فرحت و شادمانی داد آن چه از قیمت اثاث و مواشی خمس بر ذمه او بود به او بخشید و امام را میرسد که مبشرین و جواسیس و دیگر اصناف مردم را که باعث تقویت قلوب مجاهدین و موجی اطمینان خواطر پس ماندگان شوند از بیت المال انعام فرماید و مع هذا این امر به محضر صحابه و تطیب قلب جمیع اهل مدینه واقع شد اصلاً محل طعن نمی تواند شد و نیز در این جا دقیقه باید دانست که انعام و عطا و بخشش و بذل را بر مالی که از آن این امور به عمل آید قیاس باید کرد اگر شخصی از لکبه رو پیه یک رو پیه به کسی دهد با صد یا هزار آن را اسراف نتوان گفت زیرا که نسبت هزار بار لکبه چون نسبت ده یا هزار است و در جمیع امور عقلیه و حسیه مراعات نسبت به هم مقتضای عقل و حکم شرع است مثلاً اگر در معجونی ده جز حار و صد جز بارد ترکیب کنند آن معجون را مفرط الحارره هرگز نخواهند گفت و در شرع نیز اگر در جای خراج لکبه رو پیه باشد و از آن جا پنجاه هزار رو پیه بگیرند عین عدل و انصاف است و ظلم افراط گفتنش خلاف حکم شرع است و علی هذا القیاس در مقادیر زکات و دیگر تقدیرات شرعیه و تقسیمات غنایم و فی مراعات نسبت ملحوظ است و بس است که مبلغ خطیر نسبت نسبت به مبلغی که از باقی مانده جدا کرده اند حکم شی تافه و چیز بی قیمت دارد نسبت به مبلغ قلیل پس اگر انفاقات عثمان رضی الله عنه را نسبت به آن چه در وقت او در بیت المال جمع می شد و قسمت می یافت ملاحظه کنند هرگز اسراف نخواهد بود آری اگر جداگانه آن انفاقات را ملاحظه نمایند بی نسبت به مجموع مال حکم به اسراف می تواند لیکن چون در جمیع امور عقلیه بدون ملاحظه نسبت حکم بع افراط نمودن مردود و نا مقبول است در این جا چرا مقبول خواهد شد و آن چه گفته اند که عبدالله بن خالد بن اسید را سه لک درم انعام فرمود نیز غلط است و از روی تواریخ معتبر

ثابت است که این مبلغ او را از بیت المال قرض داد و بر ذمه او نوشت تا باز ستاند چنان چه خود عثمان این امر را در جواب اهل مصر وقتی که محاصره اش کرده بودند گفته است و آخر عبدالله مذکور آن مبلغ را در بیت المال رسانید آن چه گفته اند که حارث بن حکم را بازارهای مدینه و گنج و مندویات داد که عشور آنها را گرفته به تصرف خود برده باشد و نیز غلط است صحیح این است که حارث به طریق محتسبان داروغه امر بازار کرده بود تا از نرخ خبر دار باشد و دعا و خیانت و غش و ظلم و تعدی واقع نشود و مکاییل و موازین و صنجات را تعدیل و تقویم نماید دوسه روز به این خدمت قیام نموده بود که اهل شهر شکایت او آوردند و گفتند که تمام خسته های خرما را برای شتران خود خرید کرد و دیگر بیو پاریان را خریدن نداد و شتران مردم از دانه ماندند عثمان همان وقت او را عزل فرمود و توییح نمود و اهل شهر را تسلی داد و درین چه عیب عثمان عاید می گردد بلکه عین انصاف اوست که با وجود قرابت قریه او به مجرد سماع شکایت عزلش فرمود و در وجه استعفا ابن ارقم و معقیب دوسی نیز تلبیس و کذبی داخل کرده اند صحیح این است که این هر دو به جهت کبر سن و عجز از قیام به حق این خدمت محنت طلب استعفا نمودند و عثمان بعد از استعفای ایشان این خطبه بر خواند که ایها الناس ان عبدالله ابن ارقم لم یزل عیل خزانتکم منذ زمن ابی بکر و عمر الی یوم و انه قد کبر و ضعف و قد لینا عمله زید بن ثابت و آن چه از عمارات و باغات و مزارع عثمان را نسبت کرده اند که از بیت المال بود و نیز دروغ و افتراست حقیقت الامر این است که عثمان رضی الله عنه در باب تکثیر مال علمی داده بودند که هیچ کس را بعد از وی این معنی میسر نشده که بوجه حلال به کمال عزت بی تعب و مشقت این قدر مال را کسب نماید و این همه را در مرضیات خدا بوجوه خیرات و مبرات صرف می فرمود و مصدق نعم المال الصالح للرجل الصالح می شد پیشتاز خلافت هم طرق کسب مال او بسیار بود و در انواع تجارات تفنن می نمود و بعد از خلافت تدبیر دیگر خاطرش رسید که هر جا زمین موات می یافت هم در سواد عراق و هم در حجاز در آن ضیعه می ساخت و جماعه را از غلامان و

موالی خاص خود را با اسباب و آلات زراعت در آن جا نگاه می داشت تا آن بقعه را معمور سازند و از محصول آن قوت خود نمایند و در نشانیدن باغها و اشجار میوه دار و کندن آبار و اجرای انهار مشغول شوند تا آن که زمین عرب با وصف مقحوطیت و بیرونقی که داشت در زمان رفاهیت نشان او حکم زمین مازندران و کشمیر و کوکن گرفته بود که هر جا چشمه ایست جاری و آبشاریست روان و اشجار میوه دار مهیا و زراعات گوناگون موجود و نیز به سبب آبادی و بودن غلامان و موالی اودر صحراهای و اودیه و بیشه های قطع طریق و عیاری و دزدی همه موقوف شده بود و ضرر سباع درنده مثل شیر و پلنگ و گرگان نیز قریب بعدم رسیده و جای نزول مسافران و یافتن علف و آذوقه پیدا گشته به این اسباب مسافران و تجار به امنیت خاطر میامدند و نقل امتعه نفسیه و تحایف بلدان و اقالیم مختلفه به سهولت انجامیده و ازاین هر دو معنی یعنی حصول امن و رفاهیت و آبادی و زراعت که در عهد سعادت مهد او بوقوع آمده و نسبت ببلاد عرب از خوارق عادات و عجایب واقعات می نمود و در حدیث شریف خبر داده اند لا تقوم حتی تعود ارض العرب مروجا و انهارا و نیز عدی بن حاتم طائی را فرمودند که ان طالت بک حیوه لرین الظعینه تسافر من حیره النعمان ای الکعبه لایخاف احد الا الله و از وفور خزاین و کسرت مال و ثروت و تکلفات مردم در زمان عثمان رضی الله عنه نیز در احادیث بسیار خبر فرموده اند و به کمار خوشی و بشاشت آن را ذکر نموده و چون عثمان رضی الله عنه بادی این تدبیر نیک شد اکثر صحابه کبار این روش را پسندیده اختیار آن نمودند از آن جمله حضرت امیر در حوالی ینبع و فدک و زهره و دیگر قری و طلحه درغابه و آن نواح و زبیر در جرف و ذی خشب و آن ضلعه همین عمل شروع کردند و علی هذا القیاس صحابه دیگر رفته رفته در زمین حجاز خاصه در حوالی مدینه منوره خیلی آبادانی و معموری به هم رسید اگر چند سال دیگر عثمان رضی دراز می شد زمین حجاز رشک گلگشت مصلاهی شیراز و لاله زار گازرگاه هرات می شد و چون احیا موات تعمیر اراضی غیر مملوکه به مال خود هر کس را به اذن امام جایز است خود امام را چرا جایز نباشد و محصول او را چرا حلال

نداند و متصرف نشود و در روایات صریح واقع است و در تواریخ مسطور و مذکور که احیا موات و تعمیر اراضی و احداث باغات و حفر آبار و اجرا انهار همه از مال خالص خود می کرد و به حکم المال یجر المال و مداخل او هر روز در تضاعف و ازدیاد بود و کدام یک از اهل مدینه در زمان او بود که زراعت نمی کرد و باغ نمی نشاند و قصه دادن مال باقی از بیت المال بزید بن ثابت نیز تلبیس و غلط صدق با کذب است روایت صحیح این است که عثمان رضی الله عنه روزی حکم فرمود به تقسیم بیت المال در مستحقین پس به قدر هزار درم باقی ماند و مستحقان تمام شدند به زید بن ثابت حواله نمود که موافق صوابدید خود در مصالح مسلمین خرج نماید چنان چه زید بن ثابت آن مبلغ را بر ترمیم و اصلاح عمارت مسجد نبوی علی صاحبہ الصوات التسلیمات صرف نمود هکذا ذکره المحب الطبری و غیره من اهل السنه فی جمیع القصص المتقدمه غرض که این گروه به سبب سو ظنی که دارند هر جا لفظ عثمان و دادن مال بی محابا به اقارب خود و دیگر مسلمانان یا تعمیر مسجد رسول الله صلی الله علیه وسلم و دیگر مواضع متبرکه می شنوند همه را بر تصرف در بیت المال و اتلاف حقوق مردم حمل می کنند این سو ظن را و این نادانی را علاجی نیست و این کلام ایشان بدان ماند که چون در فتنه احمد شاه ابدالی درانیان در شهر دهلی در آمدند و اموال و امتعه مردم را تصرف کردند هر گاه بازار می بر آمدند و مساجد طلائئ و عمارات منقش مدارس و رباطات را که ملوک و امرا آن شهر ساخته بودند می دیدند بی اختیار کلمات حسرت و افسوس از زبان شان بر می آمد و بعضی را چهره گریان می نمود اهل شهر از این بابت پرسیدند در جواب گفتند که افسوس و حسرت ما از این است که این همه مال شاه را چه قسم ضایع کردند اگر کاش این اموال را ذخیره کرده می گذاشتند به کار شاه می آمد.

طعن چهارم آن که عثمان رضی الله عنه در خلافت خود عزل کرد و جمعی از صحابه را مثل ابوموسی اشعری را از بصره و بجای او عبدالله بن عامر بن کزیر منصوب ساخت و عمرو بن العاص را از مصر و بجای او عبدالله بن سعد بن ابی شرح را فرستاد و او مردی بود که در

زمان آن جناب مرتد شده بود با مشرکین ملحق گردیده و آن حضرت خون او را مباح فرموده در روز فتح مکه تا آن که عثمان او را به حضور آن حضرت آورد و بجد تمام عفو جرایم او کنانید و بیعت اسلام نمود و عمار بن یاسر را از کوفه و مغیره بن شعبه را نیز کوفه و عبدالله بن مسعود را از قضا کوفه و داروغگی خزاین بیت المال آن جا جواب از ین طعن آن که عزل و نصب عمال کار خلفا و ایمه است لازم نیست که عمال سابق را به حال دارند و الا مهان و محقر شوند آری عزل عامل بی وجه نباید کرد و عزل این همه اشخاص را وجوهی است که در تواریخ مفصله مذکور و مسطور است بعد از اطلاع بر آن وجوه حسن تدبیر عثمان رضی الله عنه معلوم می شود و فی الواقع عزل این اشخاص و نصب اشخاصی که مذکور شدند موجب انتظام امور فتوح بسیار شد و رنگ خلافت دگرگون گشت و جیوش عساکر و ولایت و اقالیم و قلمرو مملکت طول و عرضی پیدا کرد که هرگز در زمان اکاسره و قیاصره به خواب نمی دیدند از قسطنطنیه تا عدن عرض ولایت اسلام بود و از اندلس تا بلخ و کابل طول آن کاش اگر قتله عثمان ده دوزاده سال دیگر هم تن بصیرت می دادند و سکوت کرده می نشستند سند و هند و ترک و چین نیز مثل ایران و خراسان یا علی یا علی می گفتند آن اشقیا نه فهمیدند که هرچند عثمان رضی الله عنه بنی امیه را مسلط کرده و از دست ایشان کار گرفته اما آخر نام محمد و علی است خراسان را عبدالله بن عامر بن کریز فتح نموده و حالا در مشهد و شیراز و نیشابور و هرات غیر از نعره حیدری شنیده نمی شود آخر چون عثمان و بن امیه در ترک و چین و راجپوتانه هندوستان نرسیدند محمد و علی را هم بر مردم این دیار نشناختند و غیر از رام و کشن و گنگا و جمنا پیری و مرشدی نه دارند و در چین و خطا ترک این قدر هم نیست که نام این بزرگان را کسی بشناسد و تعظیم نماید در این مقام ناچار به طریق قصه خوانی علی سیل الاجمال وجوه این عزل و نصب را بیان کرده آید و ابن قتیبه و ابن اعثم کوفی و سمساطی را که عمده مورخین شیعه اند شاهد این افسانه سرائی آورده شود تا قابل اعتبار باشد اما قصه ابو موسی پس اگر عزل او نمی کرد فساد عظیم بر کمی خاست که تدارکش ممکن

نمی شد و کوفه و بصره همه خراب می گشت به سبب اختلاف و نفاقی که در لشکر هر دو شهر واقع شده بود تفصیلش آن که در زمان خلافت عمر بن الخطاب رضی الله عنه ابو موسی اشعری والی بود به جهت قرب حدود فارس و شوکت زمین داران آن جا ابو موسی از پیشگاه خلافت در خواست مدد نمود از حضور خلافت لشکر کوفه برای مدد او متعین گردید قبل از آن که لشکر کوفه نزد ابو موسی برسد از اثنا راه آنها را متعین فرمود به جنگ رامهرمز که شهریست عظیم مابین فارس و اهواز لشکر کوفه به آن سمت متوجه شد و فتح نمایان کرد و شهر را تصرف نمود و غارت کرد و قلعه را نیز تسخیر نمود و مال بسیار و بندگان بیشمار از زن و بچه به دست آورد چون این خبر به ابوموسی رسید خواست که لشکر کوفه را تنها با غنایم مخصوص نکند و لشکر بصره را که بارها مشقت جنگ بلاد کشیده بودند محروم نگذارد به لشکر کوفه گفت این امکانات را که شما غارت کردید من امان شش ماه را داده بودم و مهلت منظور داشتم تا معاملت بواجبی بگیرم و نقض عهد لازم نیاید را محض برای تخویف آنها متعین کرده بودم عجلت نمودید و با آنها در افتادید لشکر کوفه این امر را انکار نمودند و گفتند که قصه امان محض افتراست و در میان رد و بدل بسیار واقع شد فیما بین هر دو لشکر نزاع قایم گردید آخر این ماجرا به خلیفه نوشتند عمر بن الخطاب رضی الله عنه فرمود که آن چه صلحا لشکر ابوموسی و کبرا صحابه که در آن جا هستند مثل حذیفه بن الیمان و برا بن عازب و عمران بن حصین و انس بن مالک و سعید بن عمرو انصاری و امثال ایشان بعد از تفتیش و قسم دادن ابوموسی برد تا آن که شش ماه امان داده بودم بنویسید بر طبق آن عمل خواهیم نمود ابوموسی به حضور اعیان مذکور قسم خورد و حکم خلیفه رسید که مال بندیرا با اهل بلاد مذکور بازدهند و تا مدت موجه تعرض ننمایند این قصه موجب دل گرانی لشکر کوفه از ابوموسی شد و جماعه از آن لشکر به حضور خلیفه رسیدند و اظهار نمودند که اگر امان می داد در لشکر بصره خود البته معلوم و مشهور و معروف می شد تا حال کسی از لشکر بصره بر این معنی اطلاع ندارد پس ابوموسی قسم دروغ خورده خلیفه ابوموسی را به حضور

طلبید و از قسم او سؤال کرد او گفت و الله قسم به حق خورده ام خلیفه گفت که پس چرا لشکر بر سر آنها فرستاد تا کردند آن چه کردند اگر دروغ در قسم نداری در مصلحت ملکداری البته خطا کاری این وقت ما را میسر نیست که دیگری قابل این کار به جای تو نصب کنیم برو بر صوبه داری بصره و سرداری لشکر آن جا قیام نما ترا و قسم ترا به خدا سپردیم تا وقتی که شخصی قابل این کار در نظر ما پیدا شود آن گاه ترا عزل کنیم و در این اثنا عمر رضی الله عنه بدست ابولولو شهید شد و نوبخت خلافت به حضرت عثمان رضی الله عنه رسید لشکریان بصره نیز دفتر دفتر شکایت و تنگی نمودن در داد و دهش از ابوموسی به حضور خلیفه وقت آمده و اظهار نمودند و لشکریان کوفه خود از سابق دل افسرده گی داشتند عثمان رضی الله عنه دانست که اگر حالا این را تغییر نکنم هر دو لشکر بر هم می شوند و در کارها عمده دل نمی دهند و حال ملک هر دو صوبه به خرابی می انجامد ناچار او را تغییر کرد و عبدالله بن عامر کریم را که اکرم قتیان قریش بود و طفل بود که او را به حضور پیغمبر آورده بودند و آن جناب آب دهن مبارک خود در گلوی او چکانده بود و آثار شهادت و نجابت و لوازم سردایر و ریاست از حرکات و اقوال و افعال او در نوجوانی ظاهر می شد به جای او نصب کرد و موجب کمال انتظام آن نواحی و هر دو لشکر گردید احمد بن ابی سیار در تاریخ مرو روایت می کند که لما فتح عبدالله بن عامر خراسان قال لا جعلن شکری لله ان اخرج من موضعی هذا محرما فخرج من نیشابور و رواه سعد بن منصور فی سننه ایضا و اما عمر بن العاص پس او را به جهت کثرت شکایت اهل مصر عزل فرمود و سابق در عهد عمر رضی الله عنه هم به سبب بعضی امور که از و به حضور خلافت معروض شده بود چون اظهار توبه نمود باز بر حال کرده بودند بالجمله عثمان را بر عزل ابوموسی . و عمر بن العاص مطعون کردن به شیعه نمی زید که این هر دو نزد ایشان واجب القتل اند و لهذا بعضی ظریفان اهل سنت این طعن را از طرف شیعه برنگ دیگر تقریر کرده اند که عثمان رضی الله عنه چرا این هر دو اکتفا بر عزل فرمود و قتل ننمود تا در واقعه تحکیم بدسگالی امت و امام وقت از ایشان

بوقوع نیامد و بعضی ظریفان دیگر جواب این طعن به این روش داده اند که عثمان رضی الله عنه دانست که اگر این هر دو را بکشم امامت من نزد عام و خاص ثابت خواهد شد زیرا که علم غیب خاصه امام است و شیعه را جای انکار نخواهند ماند و از آن جا که خلق حیا بر مزاج عثمان غالب بود از تکذیب صریح شیعه شرم کرد و اکتفا بر عزل نموده تا اشاره باشد به صحت امامت او و اگر شیعه گویند که اگر ابوموسی جایز العزل می بود حضرت امیر او را چرا از طرف خود حکم می کرد گوئیم از روی تواریخ ثابت است که این حکم کردن بنا چاری بود نه به اختیار و اگر بالفرض به اختیار هم باشد چون در این کار هم خطا کرد معلوم شد که قابل عزل بوده فایده جلیله در این جا دانست که مطاعن شیخین را غیر از شیعه کسی تقریر نمی کند لهذا در کتب اهل سنت که این مطاعن از کتب شیعه منقول اند اکثر بر اصول شیعه می نشیند و چسپان می شوند بر خلاف مطاعن عثمان رضی الله عنه که اکثر بر اصول شیعه نمی نشینند و وجه این عدم انطباق آن است که طاعنین بر عثمان دو فرقه اند شیعه و خوارج پس مطاعن عثمان رضی الله عنه نیز دو قسم اند قسمی آن که بر اصول شیعه می نشینند و قسمی آن که بر اصول خوارج منطبق می شوند و در کتب اهل سنت هر دو قسم را مخلوط کرده می آرند بلکه شیعه نیز در کتب خود بر تکثیر سواد مطاعن هر دو قسم را بی تمیز و تفرقه ذکر می کنند از این سبب بعضی از مطاعن عثمان رضی الله عنه که در کتب اهل سنت و شیعه موجود است و اصول شیعه و مذهب ایشان درست نمیشود و طعن عزل ابوموسی نیز از همین باب است و الله اعلم و طعن عزل عمرو بن العاص نه بر اصول شیعه منطبق می شود و نه بر اصول خوارج که هر دو فرقه او را تکفیر می نمایند و هر چند در آن وقت عثمان او را عزل کرد کلمات و حرکات کفر از او صادر نشده بود لیکن چون آخر ها کافر و مرتد شد عزل او از عثمان محض کرامات عثمان باید فهمید و نیز خارقه که از وی در باب عزل معاویه شیعه در خواست می کردند در این جا به ایشان نمود که عمر بن العاص را عزل فرمود و عبدالله بن سعد بن ابی سریح راب ه جای او منصوب کرد و او هر چند در ابتدای امر مرتد شده بود لیکن بعد از اسلام

دوباره هیچ امری شنع از او بوقوع نیامد بلکه به حسن تدبیر و خوبی نیت او تمام مغرب زمین مفتوح شد و م خزاین و افره به حضور خلافت فرستاد و بلاد دور دست را دار الاسلام ساخت تا آن که در جزایر مغرب نیز غارتها کرد و غنائیم آورد و اهل تاریخ نوشته ان که از غنائیم او بیست و پنج لکھه دینار زر سرخ نقد جمع شده بود و اثاث پوشاک و زیور و مواشی و دیگر اصناف مال خود شماری نبود و خمس این همه را به حضور خلافت فرستاد و در میان مسلمین مقسوم شد و چهار خمس باقی را در میان لشکر خود بوجه مشروع تقسیم نمود و در لشکر او بسیاری از صحابه و اولاد صحابه بودند همه از سیرت او خوش ماندند و به هیچ وجه بر اوضاع او انکار نکردند از جمله آنها عقبه بن عامر جهنی و عبدالحمین بن ابی بکر و عبدالله بن عمرو العاص باز چون فتنه قتل عثمان رضی الله عنه بوقوع آمد خود را کنار کشید و در هیچ طرف شریک نشد و گفت که ما با خدا عهد بسته ام که بعد از قتل کفار قتال مسلمین نکنم تا آخر عمر به انزوا گذارنید و اما عمار بن یاسر پس عزل اورا نسبت به عثمان رضی الله عنه کردن خلاف واقع است اورا عمر بن الخطاب رضی الله عنه عزل کرد به جهت کثرت شکایت اهل کوفه از و بعد از عزل او عمر بن الخطاب این کلمات گفت من یعذرنی من اهل الکوفه ان استعملت علیهم تقیا استضعفوه و ان استعملت علیهم قو یا فجروه و به جای او مغیره بن شعبه را والی کرد چون در عهد عثمان رضی الله عنه از مغیره بن شعبه نیز شکایات آوردند و اورا متهم بر شوت کردند حالا آن که همه افترا بود ناچار بنابر پاس خاطر رعایا اورا معزول نمود و حال ابن مسعود ان شاء الله تعالی در طعن دیگر عن قریب معلوم شود که باعث طلبیدن او از کوفه به مدینه چه بود و با قطع نظر از این وجوه مذکوره والی امر را عزل و نصب عمال می رسد جای طعن نیست و عزل کردن صحابی بی تقصیر و بی وجه و نصب کردن غیر صحابی به جای او از حضرت امیر بارها بوقوع آمده از آن جمله عمر بن ابن سلمه که پسر ام سلمه بود از جانب حضرت امیر بر بحرین صوبه دار بود اورا بی تقصیر و بی وجه چنان چه خود حضرت امیر در عزلنامه برای او نوشته اند در باب مطاعن ابوبکر نص آن نامه از نهج

البلاغه گذشت تغیر فرمود و به جای اونعمان بن عجلان دورقی را که صحابی نبود و بعشر عشیر مرتبه عمر بن ابی سلمه در علم تقوی و عدل و دیانت نمی رسد منصوب فرمود و قیس بن سعد بن عبادہ را که نشان بردار حضرت پیغمبر صلی الله علیه و سلم بود و صحابه عمده صحابی زاده حضرت امیر از مصر عزل فرمود و مالک اشتر را که نه صحابی بود و نه صحابی زاده و مصدر فتنه و فساد گردیده عثمان را شهید کرده و طلحه و زبیر را ترسانیده باعث بریغی گشته بود و بی قین معلوم بود که چون او در مصر خواهد رسید معاویه هرگز سکوت نخواهد کرد و بر مصر افواج خواهد فرستاد و کار دشوار خواهد شد به جای او نصب فرمود و علی هذا القیاس.

طعن پنجم آن که از عبدالله بن مسعود و ابی بن کعب سالیانه ایشان که از عهد عمر الخطاب رضی الله عنه مقرر بود بند فرمود و ابوذر را از مدینه منوره بسوی قصبه ربذ اخراج نمود و عبادہ بن الصامت را بابت امر معروفی که با معاویه کرده بود عتاب کرد و عبدالرحمن بن عوف را منافق گفت و عمار بن یاسر را آن قدر زد که فتق پیدا کرد و کعب بن عده بهزی را اهانت و تذلیل نمود بنابر کلمه حقی که از او صادر شده بود و انها اجله کباراند که اهانت شان نزد اهل بیت موجب طعن در دیانت شخص می شود و چون دیانت او نزد اهل سنت درست نباشد امامت او چه گونه صحیح خواهد بود تفصیل این قصه ها آن که ابوذر غفاری در شام بود چون او را کردارهای ناشایسته عثمانی زبانی قاصدان مدینه مکشوف شد عیوب عثمان را بر ملا گفتن آغاز نهاد و انکار بر افاعیل او شروع نمود معاویه به عثمان رضی الله عنه نوشته که ابوذر ترا نزد مردم حقیر می کند و مردم را از اطاعت تو خارج می نماید تدارک این واقعه زود فرما عثمان رضی الله عنه به معاویه نوشت که اشخصه الی علی مرکب و عر و سائق عنیف معاویه همین صفت او را به مدینه روان کرد چون نزد عثمان رضی الله عنه رسید عثمان رضی الله عنه او را عتاب نمود که چرا مردم را بر من خیره می کنی و از اطاعت من بیرون می آوری ابوذر گفت که از رسول صل الله علیه و سلم شنیده ام که چون اولاد حکم بن ابی العاص مال

خدا را دولت خود قرار دهند و ناداده گان خدا را غلام و کنیزک خود شمارند و دین خدا را بحیله و تزویر دغل سازند و چون چنین کنند حق تعالی بر ایشان غضب فرماید و بندگان خود را از شر ایشان خلاص دهد عثمان رضی الله عنه به صحابه حاضرین گفت که ایاکسی از شما احادیث از پیغمبر شنیده است همه گفتند نی باز علی رضی الله عنه را طلبید و از وی پرسید علی رضی الله عنه گفت من این احادیث خواز پیغمبر صلی الله علیه و سلم شنیده ام لیکن ان حدیث دیگر شنیده ام که ما اظلت الخضر و لا اقلت الغبرا اصدق لهجه من ابی ذر پس عثمان رضی الله عنه خشمناک شد و ابوذر را گفت که از این شهر بدر برو و ابوذر بدر رفت و تا آخر حیات خود همان جا بود و عبادہ بن الصامت نیز در شام بود در لشکر معاویہ دید که قطاری از شتران می گذرد و بر آن شتران شراب مسکر در تنگها بار کرده اند پرسید که چیست گفتند شرابی است که معاویہ برای فروختن فرستاده عبادہ کاردی گرفته و برخاست و تنگها و پخالها را بدرید تا شراب همه ریخت باز اهل شام را از سیرت عثمان و معاویہ تحذیر نمود و معاویہ این همه ماجرا به عثمان رضی الله عنه نوشت و در نامه درج کرده که عبادہ را به حضور خود طلب فرما که بودن او موجب فساد ملک و لشکر می شود عثمان رضی الله عنه عبادہ را نزد خود طلبید و برو عتاب کرد که تو چرا بر من و بر معاویہ انکار می کنی اطاعت اولی الامر را واجب نمی شناسی عبادہ گفت که من از پیغمبر صلی الله علیه و سلم شنیده ام که لا طاعه لمخلوق معصیه الخالق و عبدالله بن مسعود را چون قضا و خزانه داری کوفه معزول ساخت و لید بن عقبه را والی ساخت ابن مسعود جور و ظلم ولید را دیده آشفته شد و نزد مردم معایب او را ذکر کردن گرفت و مردم را در مسجد کوفه جمع نموده بدعتهای عثمان پیش ایشان یاد کرد و گفت که ای مردم اگر امر بالمعروف و نهی عن المنکر نخواهید کرد خدای تعالی بر شما غضب خواهد فرمود و بدان را بر شما تسلط خواهد و دعا نیکان مستجاب نخواهد شد و چون خبر اخراج ابوذر به دو رسید در محفل عام خطبه بر خواند و این آیت به طریق تعریض بر عثمان تلاوت نمود (ثُمَّ أَنْتُمْ هَؤُلَاءِ تَقْتُلُونَ أَنْفُسَكُمْ وَتُخْرِجُونَ فَرِيقًا مِنْكُمْ مِنْ دِيَارِهِمْ تَظَاهَرُونَ عَلَيْهِمْ

بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَإِنْ يَأْتِوكُمْ أُسَارَى تُفَادَوْهُمْ وَهُوَ مُحَرَّمٌ عَلَيْكُمْ إِخْرَاجُهُمْ أَفَتُؤْمِنُونَ بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَى أَشَدِّ الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ (٨٥) (البقره)

وليد تمام اين قصه ها را به عثمان رضی الله عنه نوشت و عثمان او را از کوفه طلييد چون به مسجد نبوی رسید عثمان رضی الله عنه غلام سیاه خود را فرمود که او را بزند آن غلام او را زده از مسجد بیرون کرد و مصحف او را گرفته احراق فرمود و خانه او را محبس او ساخت و سالیانه او را تا چهار سال بند داشت تا آن که مرد و بر جنازه خود زبیر را امامت وصیت نمود و گفت که عثمان بر جنازه من نماز نخواند عثمان رضی الله عنه خبر دار شد و به عیادت اورفت و گفت ای ابن مسعود برای من از خدا استغفار کن ابن مسعود گفت بار خدایا تو عفوئی و کریمی لکن از عثمان در گذر نکنی تا قصاص من از وی نگیری و چون صحابه همه از عثمان رضی الله عنه آزرده شدند و عبدالرحمن بن عوف را بر تولیت او عتاب نمودند عبدالرحمن نادم شد و گفت من ندانستم که چنین خواهد آمد و حال اختیار بدست شماست پس این مقوله به عثمان رسید گفت که عبدالرحمن منافق است هیچ پروا ندارد که چه می گوید عبدالرحمن قسم غلیظ یاد کرد تا زنده است با عثمان سخن نگوید و بر همین متارکت و مهاجرت مرد اگر عبدالرحمن منافق بود بیعت او با عثمان صحیح نشد و اگر منافق نبود پس عثمان به تهمت کردن او به منافق فاسق شد و فاسق قابل امامت نیست و قصه ضرب عمار بن یاسر آن که قریب پنجاه کس از اصحاب رسول الله صلی الله علیه و سلم مجتمع شده قبایح عثمان را در نامه نوشتند و عمار را گفتند که این نامه را به عثمان بر سان تا باشد متنبه شود و از این امور شنیعه باز آید و در آن نامه این هم مرقوم بود که اگر از این بدعات باز نگردي ترا عزل کنیم و به جای تودیدگری را عزل نصب نمائیم چون آن نامه را عثمان بر خواند بر زمین انداخت عمار گفت که این نامه را حقیر میپندار که اصحاب رسوا این را نوشته اند و نزد تو فرستاده و قسم به خدا که من را از راه نصیحت و خیر خواهی برای تو آمده ام و بر تو می رسم عثمان گفت کذبت یا ابن شمیة و غلامان خود را فرمود که او را بزنند

آن قدر زدند که بر زمین و بیهوش شد بعد از آن عثمان رضی الله عنه خود بر خاست و بر شکم و مذاکیر او لکد کرد بحدیکه او را فتق پیدا شد و تا چهار وقت نماز بیهوش ماند و بعد از افاقه قا کرد و اول کسی برای فتق پوشید او بود بنو مخزوم آشفته شدند و گفتند که اگر عمار از این فتق بمیرد ما در عوض شخص عظیمی را از بنی امیه به قتل برسانیم و عمار از آن باز در خانه خود نشست تا آن که حضرت امیر خلیفه شد و قصه کعب بن عبهده بهزی آن که جماعه از اهل کوفه نامه نوشتند برای عثمان و بدعات او را در آن نامه شمردند و نوشتند که اگر از این بدعات باز آمدی فیها و الا ما از اطاعت تو خارج می شویم خبر شرط است بدست شخصی از کاروان سپردند و کعب بن عبهده جدا گانه نامه نوشت که در آن کلام عنیف تر و خشونت بسیار مندرج بود و بدست همان قاصد داد عثمان رضی الله عنه بعد از خواندن نامه بر او آشفته و سعید بن ابی العاص را نوشت که کعب بن عبیده را از کوفه اخراج بکن و به کوهستان سرده او در خانه کعب رفت و او را برهنه ساخت و بیست تازیانه زد باز اخراجش فرمود و به کوهستان و همین سعید بن ابی العاص اشتر نخعی را نیز اهانت نمود و هتک حرمت کرد قصه اش آن که چون سعید مذکور صوبه دار کوفه شد و در مسجد در آمد و مردم همه مجتمع شدند و ذکر کوفه و خوبی سواد او در میان آمد عبدالرحمن بن حنین که کوتوال سعید و رساله دار پیادگانش بود گفت کاش سواد کوفه همه در جاگیر امیر باشد اشتر نخعی گفت این چه قسم می شود خدای تعالی این ملک را به شمشیرهای ما مفتوح نموده و مارا مالک آن کرده عبدالرحمن گفت خاموش اگر امیر خواهد همه سواد ضبط نماید اشتر یا او سخت و ترشی کرد و تمام اهل کوفه به حمایت اشتر و به پاس زمینها خود به عبدالرحمن بلوا کرده و آن قدر کوفتند و زدند که بر پهلوی خود افتاد سعید این ماجرا را به عثمان رضی الله عنه نوشت عثمان رضی الله عنه نوشت و که اشتر را با جمعی اعانت او کرده بودند از کوفه به سوی شام اخراج نماید به شام و تا فتنه قتل عثمان همان جا ماندند و آخر سعید بن العاص به مدینه گریخته و بند و بست کوفه از و سر انجام نشد و مردم برو بلوا کرده خروج نمودند و در

این وقت سرداران کوفه برای اشتر نوشتند که برادران مسلمان تو همه یک عهد و یک قسم شده اند و سعید را بر آورده و اراده خروج بر عثمان دارند این وقت را غنیمت دارو خود را به ما رسان که به اتفاق این مهم را پیش برین اشتر به عجلت تمام در کوفه رسید و ثابت بن قیس را که کوتوال شهر بود زده بر آوردند و اشتر و جمیع عساکر کوفه مجتمع شدند سوگند یاد کردند که من بعد عمال عثمان را در کوفه آمدن ندهند آخر عثمان رضی الله عنه ناچار شده به موجب فرمایش ایشان ابو موسی اعر را صوبه دار کوفه فرستاد جواب اجمالی از این طعن آنست که اکثر اشخاصی که مذکور شدند نزد شیعه واجب القتل بودند و هیچ حرمت نداشتند زیرا که نص پیغمبر صلی الله علیه و سلم را کتمان کردند و حق اهل بیت را به مدد گاری تلف نمودند و از شهادت حق سکوت نمودند پس آن چه حضرت امیر را در حق آنها بایستی کرد عثمان به جا آورد جای طعن چرا باشد و ابوذر و عمار هر چند نزد شیعه به حسب ظاهر از این گروه مستثنی بودند و قابل اخراج و اهانہ نه لیکن به حکم خبر التقیه دینی و دین آبائی تقیه را که بر ذمه آنها واجب بود از دست دادند و ترک واجب نمودند و اقتدا به حضرت امیر نکردند که به رعایت تقیه ان همه امور را از عثمان گوارا می کرد و سکوت می نمود و نیز بیوفائی این هر دو به ثبوت پیوست که برای نفسانیت خود به کمال انکار مقابله عثمان بر خاستند و اخراج و اهانہ و ضرب و شلاق از دست او قبول کردند و وقت اظهار نص امامت در عهد ابوبکر که خلل در حق واجبی حضرت امیر و دین پیغمبر می شد پنبه در دهان کرده نشستند خوب شد که بسزا خود رسیدند در این باب اصلاً جای طعن نیست زیرا که عثمان رضی الله عنه ایشان را تا دیب و تعریز محض بر ترک تقیه و ارتکاب مجاهره نمود جواب دیگر امر خلافت امامت از آن جنس نیست که در باب حفظ آن امر عظیم این قسم ها حرمت ها را مراعات کرده شود و مساهلت نموده آید حضرت امیر پاس رسول صلی الله علیه و سلم و ام المومنین نفرومود و طلحه و زبیر را که حواریان پیغمبر و قدیم الاسلام و زبیر خصوصاً عمه زاده پیغمبر بود قتل نمود در مقام مدافعت از خلافت چه قطعاً معلوم است که طلحه و زبیر و عایشه خواهان جان

حضرت امیر نبودند مگر آن که قاتلان عثمان را در خواست می کردند و جدا شدن این قدر فوج کثیر از لشکر در ذ امر خلافت و مملکت خلل می کرد و حکم خلیفه سستی می پذیرفت به همین جهت مقابله فرمود و اصلاً پاس قرابت و مصاهرت و زوجیت و صحبت رسول ننمود ابوموسی اشعری را چون اهل کوفه از رفاقت حضرت امیر منع می کرد سیاست نمود و سوختن خانه و او غارت کردن اسباب او به دست مالک اشتر بوقوع آمد و حضرت امیر آن همه را تجویز فرمود اینک تواریخ طرفین موجود است اگر سر موی در این مقدمات تفاوت بر آید پس معلوم شد که مصلحت خلافت عمده مصالح است فوت شدن مصالح جزئی در جنب آن چندان نیست اگر عثمان رضی الله عنه هم چند کس را از صحابه رسول صلی الله علیه و سلم تخویف و اهانت نمود چه باک که کمتر از قتل است و آن چه ام المومنین را از اهانات بعد از جنگ جمل بوقوع آمده بر تاریخ دانان پوشیده نیست این است آن چه بر مذاق شیعه و تقریر توان کرد و آن چه اهل سنت در جواب ان طعن از روی روایات صحیح خود تنقیح کرده اند و جواب دیگر است که عثمان رضی الله عنه را به حضرت پیغمبر صلی الله علیه و سلم به حضور مردم و تنها نیز بارها تقید فرموده بودند که ترا خدای تعالی در وقتی از اوقات خلعت خلافت خواهد پوشانید اگر منافقان خواهند که آن را از تو نزع کنند هرگز نخواهی کرد و صبر خواهی نمود چنانچه در صحاح اهل سنت موجود است که آن حضرت صلی الله علیه و سلم روزی در میان یاران خود ذکر فتنه می فرمود و آن فتنه را نزدیک بیان می کرد مردم را سراسیمه یافت فرمود که این مرد و اشاره به عثمان نمود روز نزدیک بر هدایت خواهد بود و جمعی کثیر از صحابه این قصه را روایت کرده اند و در ذکر همین فتنه جای دیگر فرمود که هر در آن فتنه نشست باشد بهتر است از کسی که ایستاده باشد و استاده بهتر است از رونده و رونده بهتر است از دونده و نیز در مرض موت خود روزی فرمود که لیت عندی رجلاً اکلمه چون اهل بیت عرض کردند که به جهت موانست ابوبکر و عمر را بطلبیم فرمود و لا باز گفتند علی را بطلبیم فرمود لا باز گفتند عثمان را بطلبیم، گفتند نعم چون آمد با وی در سر گوشی تا

دیر چیزها فرمود و جناب پیغمبر را در آن وقت طاقت شستن نبود سر عثمان را بر سینه خود گرفته با او وصایا می فرمود و چهره عثمان متغیر می شد به آواز بلند بی اختیار از زبان او بر می آمد که الله المستعان الله المستعان و این حدیث را نیز چند کس از ازواج مطهرات خادمان خانگی آن جناب که در آن وقت حاضر بودند روایت کرده اند و ابوموسی اشعری را نیز فرمودند که عثمان را بشارت بهشت ده و بگو که بلوای عالم بر تو خواهد شد بالجمله در این واقعه خاص نصوص قطعی و وصایای تاکیدی پیغمبر نزد عثمان محفوظ و موجود بود و عثمان رضی الله عنه بر آن وصیت مستقیم ماند چون دید که بعضی از اصحاب نیز با این منافقین در باب خلع و خلعت هم صفیر و هم آواز می شوند خواست تا این فتنه را حتی الامکان فرو نشاند آند صحابه را فی الجمله چشم نمائی کرد تا بشرکت ایشان این فتنه قوت نگیرد و منافقین و او باش را برفیق بودن ایشان پشت گری نشود اهل سنت گویند عصمت خاصه انبیاست صحابه را معصوم نمی دانند و لهذا حضرت امیر و شیخین بعضی از صحابه را حد زده اند و خود جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم مسطح را که از اهل بدر بود و حسان بن ثابت را زیر حد قذف گرفته اند و کعب بن مالک و مراره بن الربیع و هلال بن امیه را که دو کس از ایشان حاضران غزوه بدر بودن بسبب تخلف از غزوه تبوک تا پنجاه روز مطرود و مغضوب داشته اند و ماعزاسلمی را رجم فرموده اند و بسیاری را تعذیر و حد شرب خمر جاری فرموده چون تعذیر هر کس به حسب منصب و مرتبه اوست عثمان رضی الله عنه نیز این چند کس را به موجب حال شان فرمود تا هم داستان منافقین و او باش نه شوند و در بلوا شریک نگردند و بحمدالله همین قسم واقع شد که هیچ کس از صحابه کرام به قتل عثمان آلوده نشده محض منافقین و فاسقین و او باش مصدر این حرکت گردیدند و در آن وقت عثمان چون تقدیر را از زبان ان حضرت صلی الله علیه و سلم دانسته بود هرگز مدافعت نکرد و تن بکشتن در داد و صبر عظیم کرد و لهذا اکثر ان مردم را بعد از گومال و چشمنای راضی کرد و عذر خواست و حال عثمان رضی الله عنه در این امر هم نزد اهل سنت مثل حال حضرت امیر

است قدم به قدم که او را نیز جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم وصیت فرموده بود که یا علی لا یجتمع الامه علیک بعدی و انک تقاتل الناکثین و القاسطین و المارقین وقتی که حضرت امیر سر آرای خلافت راشده پیغمبر شد به قدر مقدور در تسکین فتنه و دفع مخالفان که طلحه و زبیر ام المؤمنین عایشه صدیقه و یعلی بن منبه و ابوموسی اشعری و دیگر صحابه کرام بودند کوشش سعی فرمود از قتل و قتال و جنگ جدال با ایشان باک نفرمود هر چند تقدیر مساعد نشد و انتظام امور خلافت صورت نه بست پس در صورتی که امر صریح آن حضرت صلی الله علیه و سلم به هر یک از این هردو بزرگوار در این باب متحقق بود و دیگر ادب صحبت قرابت را نگاه داشتن و امر آن جناب را تقویت نمودن چه گنجایش داشته باشد مثل مشهور است که الامر فوق الادب چون این جوابها اجمالی به خاطر نشست.

حالا جواب تفصیلی از این قصه ها باید شنید دانستید که این قصه ها بوضعی که در طعن منقول شد همه از اختراعات و مفتریات شیعه اند و در تواریخ معتبره اصل وجودی ندارند این قصه ها را بوضعی که در تواریخ معتبره مذکوراند باید شنید تا خود به خود جواب حاصل گردد اما قصه اخراج ابوذر پس موافق روایت ابن سیرین و دیگر ثقات تابعین چنین است که ابوذر در اصل مزاج خوشونتی و سلاطت لسانی داشت و به حضور پیغمبر صلی الله علیه و سلم با بعضی خدمت گذاران آن جناب که بلال مودن بود و بزرگی او مجمع علیه طوایف اهل اسلام است در افتاده بود و با او ذکر مادرش کرده جناب پیغمبر او را بر این زبان درازی توییخ شدید فرمودند و گفتند اعیرته بامه انک امرا فیک جاهلیه چون در لشکر شام اتفاق اقامتش شد فرمودند و در عهد عثمان رضی الله عنه دولت و ثروت عظیم بدست اهل اسلام آمد و همه از مهاجرین و انصار صاحب ملک شدند ابوذر زبان طعن در حق جمیع مالداران دراز نمود و اول با معاویه گفتگو کرد و این آیت متمسک ساخت (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِنَ الْأَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لَيَأْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ) وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ (٣٤) (التوبه) و اتفاق قدر زکوه است نه کل مالو شاهد بر این اراده

آیت و میراث و فرایض است زیرا که اگر اتفاق کل مال واجب می بود تقسیم متروکه و جهی نداشت اصرار بر معتقد خود نمود و خشونت و عنف با هر کس آغاز نهاد لشکریان شام او را مخالف جمهور دانسته انگشت نما کردند هر جا که می رفت جماعه جماعه و چون چوق گرد او می شدند و این آیه را به آواز بلند می خواندند تا در جنون در آید و ستیزه نماید چون این حالت که منجر به تمسخر و طنز گشت مناسب شان و مرتبه او نبود معاویه این ماجرا را به عثمان رضی الله عنه نوشت عثمان فرمود تا او را به مدینه رخصت نماید و به عزت و احترام به مدینه روان شد نه آن چه گفتند که بر مرکب عنیف و سایق شدید روانه اش کردند چون در مدینه منوره میرسد مردم را قصه او با مردم شام مسموع شده بود در این جا نیز دنبال او جوانان خوش طبع و صبیان و مزاح دوست افتادند و او را از این آیه کریمه و معین آن پرسیدن گرفتند تا او را نقل مجلس سازند و در همین اثنا عبدالرحمن بن عوف که بالقطع مبشر به جنت و یکی از ده یار بهشتی بود رحلت فرمود و مال فراوان گذاشت به حدیکه بعد از ادا دیون و تنفیذ وصایای او چون ترکه او را تقسیم نمودند ثمن مال باقیش به چهار زن او رسید و من جمله آن چهار زن زیاده بر هشتاد هزار درم صاحب نمودند با ابوذر حال او را در مرض مطلقه نموده بود تمام حصه اش ندادند بر هشتاد هزار درم در حصه می رسد چون او را همین مردم ظرافت طلب بیان کردند آواز راه تشددی که در این امر داشت از بشارت پیغمبر در حق او غفلت ورزید و حکم بناری بودنش نمود و این معنی صریح خلاف نص نبوی شد کعب احبار که یکی از علماء اهل کتاب بود و در عهد عمر بن الخطاب به شرف اسلام مشرف شده او گفت که ای ابوذر بالا جماع ثابت است که ملت حنیفه اسهل الملل و اوسع آنهاست اتفاق کل مال در ملت یهودیت که اضیق الملل و اشد آنهاست و نیز واجب نیست در ملت حنیفه چه قسم واجب خواهد بود سخن را فهمیده گو ابوذر در سبب حدتی که در مزاج داشت بر آشفت و گفت ای یهودی ترا با این مسایل چه کار عصا بر داشت تا کعب احبار را بزند کعب احبار از آن جا گریخت و ابوذر دنبال او گرفت تا آن که به مجلس عثمان رسیدند کعب احبار در پشت

عثمان پناه گرفت و ابوذر دیوانه وار هیچ نیندیشید و عصای خود را راند گویند که ضرب عصا به پای عثمان هم رسید چون عثمان آن حالت را مشاهده کرد غلامان خود را فرمود تا ابوذر را از کعب باز دارند که خیلی بی حواس و بیخود است مبادا او را بی جا بزنند و موجب قتل او گردد غلامان عثمان رضی الله عنه او را به آهستگی بر داشته به خانه اش رسانیده بعد افاق از آن حال ابوذر پیش عثمان رضی الله عنه آمد و گفت که مذهب همین است که انفاق کل مال را واجب می شناسیم و مردم در شام و حالا مردم مدینه گرداگرد من جمع می شوند و میخوانند که مرا دیوانه وار مسخره سازند در حق من صلاحیت چیست و عثمان رضی الله عنه فرمود که فی الواقع امر چنین است که مردم بر تو جمع می شوند و انبوه می کنند اگر تو را به خاطر آید از مجامع مردم کناره گیر و در قصبه قصبات نواحی مدینه اقامه نما ابوذر بعد از آن در قصبه ربه که بر سه مرحله از مدینه است رخت اقامت انداخت و بعد چندی برای زیارت مسجد نبوی و ملاقات عثمان رضی الله عنه آمد و در این حالات هرگز شکایت عثمان از وی منقول نه شده بلکه کمال اطاعت و انقیاد نسبت بوی داشت دلیل واضح بر این آن که جمیع مورخین نوشته اند که چون در قصبه ربه رسیده عامل آن قصبه از طرف عثمان رضی الله عنه غلامی بود از غلامان عثمان که امامت نماز پنج گانه در مسجد می کرد وقت نماز را آن غلام به ابوذر تقدیم کرد و گفت تو افضل و بهتر از منی باید که امام شوی ابوذر گفت تو نایب عثمانی و عثمان بهتر از من است و نایب شخص در حکم آن شخص است لازم همین است که تو امام باشی آخر آن غلام را امام کرد و عقب او نماز گزارد قصه ابوذر این است که به تحریر آمد و این فرقه از راه بغض و عنادی که دارند تحریف قصه ها واقعه می نمایند و سر یک را با دم قصه دیگر می بندند و از آن تمثالی خیالی و صنمی موهوم از روح تحقیق و قوع خالی برای خود تراشیده آن را معبود می سازند (قَالَ أَتَعْبُدُونَ مَا تَنْجُونَ (۹۵) (الصفات) و قصه عباده بن الصامت خود محض افترا و بهتان است نه معاویه شکایت او نوشت و نه او را عثمان به مدینه طلبید در هیچ تاریخ مذکور نیست بلکه در تواریخ معتبره چنین مسطور است که چون

معاویه بر جزیره قبرس غزوه نمود عبادہ بن الصامت نیز همراه او بود زیرا که فضایل این غزوه و شهادت به مغفرت غازیان آن دریا از جانب پیغمبر او و زوجه او ام خرام بنت ملحان شنیده بودند چون جزیره مذکور فتح شد و غنائم آن جا به دست مسلمین افتاد معاویه خمس آن را جدا کرده بدار الخلافه فرستاد و خود نشست تا باقی در لشکر تقسیم نماید و جماعه از صحابه آن حضرت در گوشه جدا نشستند تا وضع تقسیم را ملاحظه نمایند که بر طبق سنت پیغمبر است یانه از آن جمله عبادہ بن الصامت و شداد بن اوس فہری و ابو الدردا و واثله بن الاسقع و ابو امامہ باہلی و عبد اللہ بسر مازنی در اثنا این حال دو کس از لشکریان دو دراز گوش خوب را حی کرده می بردند و عبادہ بن الصامت از آنها پرسید کہ این ہر دو دراز گوش را کجا می برید و این ہا چہ کارہ اند لشکریان گفتند کہ معاویہ بہ ما بخشیدہ است بہ جہت آنکہ بر این ہا حج نمائیم عبادہ گفت کہ این گرفتن شما را حلال نیست و دادن معاویہ را حلال نیست پس آن لشکریان آن دراز گوش را بہ حضور معاویہ بازگردانید و گفتند کہ عبادہ چنین گفته است چون مارا حلال نباشد ما چگونہ بگیریم و بر آن حج بگذاریم معاویہ عبادہ را طلبید و از صورت مسئلہ پرسید عبادہ گفت کہ سمعت رسول اللہ صلی اللہ علیہ و سلم یقول فی غزوہ حنین و الناس یکلمونہ الغنائم فاخذ و برہ من بعیر و قال مالی مما افاء اللہ علیکم من ہذہ الخمس و الخمس مردود علیکم فاتق اللہ یا معاویہ و اقسم الغنائم علی وجہها و لاتعط احدا منها اکثر من حقہ معاویہ گفت قسمت غنائم را بہ مسؤولیت خود بگیر و مرا از این بار عظیم سبکبار گردان کہ منت تو خواہم برداشت عبادہ داروغہ قسمت شد و ابو امامہ و ابو الدردا نیز با وی در این مہم شریک و رفیق شدند و تا آخر خلافت عثمان رضی اللہ عنہ بر ہمین اسلوب ماندند و وفات عبادہ بن الصامت در شام است و مدفن او بیت المقدس او ہرگز از معاویہ جدا نشدہ و بہ مدینہ نیامدہ پس این قصہ سراسر غلط است و آن چہ در وجہ ناخوشی عبداللہ بن مسعود ذکر کردہ اند نیز غلط و افترا است و درکتب صحیحہ از آن اثری نیست و صحیح این قدر ہست کہ چون عثمان اختلاف مردم در قرائت قرآن بہ حدی مشاہدہ نمود کہ اکثر

عوام الفاظ غیر منزله می خواندند و به اختلاف قرائت بهانه می جستند و به مشوره حذیفه بن الیمان و دیگر اجلای صحابه که حضرت امیر هم از آن جمله بود خواست تا همه طوایف عرب و عجم بر یک مصحف جمع شوند و از آن تخلف نورزند و این عزم را به فعل آورد عبدالله بن مسعود و ابی بن کعب که بعض قرائت های شاذه در مصحفهای خود نوشته بودند حالا آن که بعضی عبارات ادعیه قنوت بودند و بعضی از عبارات تفاسیر که جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم در وقت تلاوت قرآن بیان معانی آن می فرمودند از موقوف کردن مصاحف خود ابا و رزیدند و در ابقا مصاحف ایشان فتنه عظیم در دین پیدا می شد که در نفس قرآن اختلاف واقع بود و رفته رفته منجر بقیایح بسیار می شد در گرفتن مصاحف غلامان عثمان رضی الله عنه البته با ابن مسعود خشونت نمودند و ضرب و صدمه هم به او رسید بی آن که عثمان رضی الله عنه ایشان را به این امر امر کرده باشد و ابی بن کعب مصحف خود را بی مزاحمت حواله نمود با وی پر خاشی به میان نیامده و کدورتی نمانده و مع هذا عثمان به هر چه ممکن بود استرضا ابن مسعود خواست و عذرها کرد پس اگر ابن مسعود قبول نکند ملامت بر ابن مسعود خواهد بود نه بر عثمان و چون ابن مسعود مریض شد عثمان به خانه او آمد و استغفار از و در خواست و عطا او را نیز آورد و ابن مسعود گفت عطای ترا نمی گیرم چون من محتاج بودم نرسانیدی و حالا آن که از جهان مستغنی شدم و سفر آخرت می نمایم به من می دهی عثمان رضی الله عنه گفت به دختران خود بده ابن مسعود گفت دختران خود را بخواندن سوره واقعه در هر شب فرموده ام و از جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم شنیده ام که هر که سوره واقعه هر شب بخواند بفاقه مبتلا نگردد عثمان رضی الله عنه بر خاسته نزد ام حبیبه زوجه مطهره رسول الله صلی الله علیه و سلم رفت و از او استدعا نمود که ابن مسعود را از من راضی گردان ام حبیبه ابن مسعود را مراتب بسیار گفته فرستاد باز عثمان نزد ابن مسعود رفت و گفت که ای عبدالله چرا تو هم مثل یوسف پیغمبر به برادران خود نمی گویی که (قَالَ لَا تَشْرِبَ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ يَغْفِرُ اللَّهُ لَكُمْ وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ) (۹۲) (یوسف) ابن مسعود سکوت کرد و

جواب نداد پس از طرف عثمان رضی الله عنه در استرضاء و استعفاء قصوری واقع نشد و اقصی الغایه در این مقدمه کوشید و بری الذمه شد این فعل ابن مسعود بود گفته است که دخلت علی ابن مسعود فی مرضه الذی توفی فیه و عنده قوم یذکرون عثمان رضی الله عنه فقال لهم و مهلا فانکم ان تقتلوه لا تصیبون مثله بالجمله این چیزها در عالم سیاست ملکی کثیر الوقوع می باشد اگر این امور را در مطاعن شمرده شود دایره بر شیعه تنگ تر خواهد شد و چه خواهند گفت در هجران حضرت امیر رضی الله عنه برادر عینی خود را عقیل بن ابی طالب عطا اورا ان قدر ناقص فرمود که بعد از مراجعت از جنگ صفین بر خاست نزد معاویه رفت و ابویوب انصاری را که از اعظام اصحاب بود و از خلص شیعه آن جناب بود عزل فرمود و خشونت نمود و هجران او کرد و عطای او بند ساخت تا آن که از وی جدا شد و به معاویه ملحق گردید عقیل و ابو ایوب چه کمی دارند از ابوذر و ابن مسعود اگر عثمان رضی الله عنه در این مورد طعن است حضرت امیر رضی الله عنه نیز شریک اوست معاذ الله که صهرین پیغمبر صلی الله علیه و سلم را کسی از اهل ایمان به طعن یاد کند با این امر قبیح به خاطر او گذرد قصور فهم خود است که امثال این امور را طعن فهمیده شود.

مصرع:

سخن شناس نه دلبرا خطا این جاست

و قصه عبدالرحمن بن عوف خود هیچ اصلی ندارد و عبدالرحمن اگر بر تولیه عثمان رضی الله عنها نادم می شد چرا به تصریح نمی گفت این قدر صحیح است که عبد الرحمن و عثمان را جناب پیغمبر صلی الله عنه و سلم با هم عقد اخوت بسته بود به آن جهت عبدالرحمن با عثمان مباسطات بسیار داشت روزی عثمان رضی الله عنه از کثرت مباسطات او تنگ شد و متوحش گشت و گفت انی اخاف یا ابن عوف ان تبسط من دمی و این چنین امور در میان

یاران و برادران صحبت بسیار واقع میشد و اثری از آن دردلها نمی ماند از حضرت امیر رضی الله عنه نیز این قسم مزاح و انبساط با مردم واقع شده دار قطنی از زیاد عبدالله نخعی روایت می کنند که کنا جلوسا مع علی رضی الله عنه فی المسجد الاعظم و الکوفه یومئذ بها خصاص فجاء المودن فقال الصلوه یا امیر المومنین للعصر فقال اجلس فجلس ثم عاد فقال ذلک فقال علی رضی الله عنه هذا الکعب یعلمنا بالسنة و نیز دارقطنی روایت می کند عن زیاد المذکور قال جاء رجل الی علی بن ابی طالب فساله عن الوضو فقال ابد بالیمین او الشمال فاضطر علی هذا ثم دعا بماء فبدا بالشمال قبل الیمین و قصه عمار به صورتی که نقل نموده اند نیز صحیح نیست بلکه قصه او موافق روایات اهل سنت این است که روزی عمار و سعد بن ابی وقاص در مسجد مقدس آمدند و کسی را نزد عثمان رضی الله عنه فرستادند که ما در مسجد آمده ایم ترا می باید که حاضر شوی تا با تو در بصری اموریکه از تو صادر شده است و موجب شکایت عوام گشته مطارحه نمائیم عثمان رضی الله عنه بدست غلام خود گفته فرستاد که مرا امروز اشغال بسیار است این وقت باز گردید و فلان روز موعد شماس است بیائید و آن چه خواهید بگوئید سعد بر خاسته رفت و عمار باز کسی را فرستاد که همین روز باید آمد عثمان رضی الله عنه عذرکرد غلامان عثمان رضی الله عنه عمار را زده از مسجد کشیده بیرون کردند و گفتند استیذان در شرع سه مرتبه است حالا از حد شرعی تجاوز کردی و تعزیر تو واجب شد چون این خبر به عثمان رضی الله عنه رسید خود دویده به مسجد آمد و مردم را حاضر کرد و عمار را طلبید و سوگند یاد کرد که این امر شنیع به گفته من واقع نشده است و آن غلام را توبیخ فرمود و گفت هذه یدی لعمار فقلیقتص منی ان شاء عمار دست او را بوسید و راضی شد دلیل قوی بر این آن که در ایام محاصره عثمان رضی الله عنه عمار از آن فرقه بود که عوام بلوائیانرا حقوق عثمان می فهماند و ایشان را از محاصره او منع می کرد و چون آب را بر عثمان رضی الله عنه بند کرده بودند عمار بر آمد و به آواز بلند گفت سبحان الله قد اشتری بئر رومه و تمنعونه مائها باز دویده نزد علی کرم الله وجهه آمد و گفت که مردم بلوا امروز بر

عثمان رضی الله عنه آب بندکردند مگر از راه دیگر که مخفی است سعی می کنیم آخر به سعی و تلاش یک پخال شترآب از آن راه به عثمان رضی الله عنه رسانیدند پس به جهت عمار طعن بر عثمان رضی الله عنه نمودن و مضرب و مصدق آن مثل عربی شدنست که رضی الخصمان و لم یرض القاضی و قصه کعب تو نامه درشتی به من نوشت این مشوره و نصیحت برادران نمی باشد نصیحت را به لین و رفق باید نوشت نه بدرشتی خصوصا نسبت روسا و خلفا در حق فرعون که از اشقیا مقریست خدا تعالی پیغمبر اولوالعزم خود را ادب تعلیم فرموده که (فَقُولَا لَهُ قَوْلًا لَّيِّنًا لَّعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَى) (٤٤) (طه) و من بزدن تو نه نوشته بودم بی امر من ترا ضرب واقع شد اینک قمیص خود را از بدن می کشم و چابک حاضر می کنم اگر می خواهی قصاص از من بگیر کعب گفت چون به این مرتبه انصاف فرمودی من از حق خود گذشتم و فی الواقع در نوشتن کلمات غلیظه تقصیر دارم من بعد کعب نزد عثمان ماند و از مصاحبان خاص او بود.

و اما قصه اشتر نخعی پس صحیح است و او نه صحابی بود و نه صحابی زاده بلکه از او باش کوفه بود که پاس اولوالامر ننمود و عوام را بر اهانت عاملا عثمان بر غلانید که موجب فساد عظیم می گردید و اشتر نخعی همان است که مصدر فتنه ها گردید و نوبت به قتل عثمان رسانید و باز موشک دوانی نگذاشت و طلحه و زبیر را تخویف به قتل کرد تا از مدینه گریخته به مکه رفتند ام المومنین رضی الله عنها را سپر ساختند و با امیر قتال و جدال بوقوع آمد و همه ان حرکات اشتر نخعی بود و بر حضرت امیر هم تحکیمات می کرد و همه این حرکات اشتر نخعی باعث بی انتظامی امور خلافت حضرت امیر گشت و کما ینبغی اطاعت بجا نمی آورد چنانچه در تواریخ مسطور و مشهور است و بعد از آنکه عثمان رضی الله عنه موافق فرمایش او و یاران او ابوموسی را بر اهل کوفه والی کرد و حذیفه بن الیمان را بر خراج داروغه ساخت سکوت نکرد و غوغای کوفه را گرفته بر سر عثمان رضی الله عنه آمد و اهل مصر را نیز رفیق

خود ساخت و او را قتل نمود بلکه مباشر قتل او شد علی مافی بعض الروایات و قتل عثمان رضی الله عنه سبب فتنه شد تا بقیام قیامت چنانچه در حدیث صحیح آمده است (لا تقوم الساعة حتی تقتلوا امامکم و تجلدوا باسیافکم و یرث دنیاکم شرارکم) این قسم شخصی را بایستی قتل نمود که فساد امت منتفی می شد چه نمود.

طعن ششم آنکه عثمان رضی الله عنه قصاص را از عبید الله بن عمر موقوف داشت حالانکه عبید الله بن عمر هر مزان پادشاه اهواز را که در زمان عمر رضی الله عنه مسلمان شده بود کشت به تهمت آنکه شریک قتل عمر رضی الله عنه است و تهمت به ثبوت نپیوست و یک دختر خورد سال ابو لولو را قتل نمود و جفینه نصرانی را نزد عثمان آمدند و گفتند که قصاص از عبید الله بستان و امیر المومنین نیز همین مشوره داد عثمان از بیت المال دیت دهانید و قصاص موقوف داشت حالانکه قصاص حکم کتاب الله است و هر که حکم کتاب الله را جاری نکند قابل امامت نیست جواب ازین طعن آنکه در قتل دختر ابولولو خود البته قصاص نمیرسد نزد جمهور علما که دختر مجوسی بود و علی هذا القیاس جفینه نصرانی که از سکنه حیره بود و مذهب نصاری داشت زیرا که فیما بین المسلم و الکافر قود نیست قال علیه السلام (لا یقتل مسلم بکافر) آمدیم بر هر مزان که بظاهر مسلمان بود در ترک قصاص از عبید الله بابت قتل او اهل سنت سه وجه ذکر کرده اند اول آنکه این هر مزان پادشاه اهواز بود و جمیع ملوک فارس را بسبب خروج ملک از دست شان غیظ و خشم بر اسلام و ائمه اسلام بیش از حد بود چون بجنگ نتوانستند کار را پیش ببرند ناچار این مکار حیلہ انگیخت که امان از خلیفه ثانی بدغا و مکر حاصل نمود چنانچه قصه او در تواریخ مشهور است که او را گرفته آورده بودند و مشوره جمیع صحابه بران قرار یافته بود که او را باید کشت چون بحضور خلیفه رسید بکمال قلق و اضطراب اظهار تشنگی نمود چون کاسه پر از آب خلیفه بدست او داد گفت اگر تا خوردن آب و سیر شدن مرا امان بدهید من میخورم و الا چه حاصل که در اثناء خوردن آب سر از تن من جدا کنند خلیفه فرمود تا این آب را ننوشی ترا امان است کسی نخواهد کشت دوسه بار

بحضور مردم بتکرار این اقرار کرد و آب را بر زمین انداخت و گفت که حالا اگر می کشید نقض امان لازم می آید خلیفه ازین حرکت او خیلی متعجب شد و فرمود که مرد زیرک می نمائی بهتر که در اسلام درائی او کلمه اسلام بر زبان راند و باین تقریب در مدینه منوره سکونت ورزید و چند پرگنه از عراق در جا گیر یافت و درینجا نشسته وضع خلیفه را دیده که مخالف وضع ملوک نه دربان دارد و نه پاسبان تنها در بازارها میگردد افسوس کرد که این قسم رئیسان بی احتیاط را کشتن چه قدر کار آسان است ملوک ملوک فارس خیلی در غفلت اند آخر خفیه طور ابولولو بفرموده او اینکار کرده و جفینه و دیگر کفره را با خود رفیق ساخت و تدبیر و کنکاش این مهمت در خلوت با آنها میکرد چنانچه عبیدالله بن عمر و عبدالرحمن بن ابی بکر و دیگر صحابه را شاهد گذرانید که ابولولو و جفینه نزد هرمزان در خلوت می نشستند و مشوره قتل عمر رضی الله عنه می نمودند و خنجر دو رویه هرمزان طیار کرده بود و میگفت که کدام جوانمرد باشد که بحمیت قوم و دین خود ازین شخص که نه ناموس مارا گذاشت و نه دولت مارا و نه دین مارا داد بستاند ابولولو اینرا قبول نمود پس در آمر بودن هرمزان شکی نماند و لهذا بحضور صحابه چنین قرار یافت که آن خنجر را بیارند اگر مطابق آن صفت باشد که شاهدان میگویند شرکت این هر سه کس در قتل عمر رضی الله عنه ثابت می شود و الا نه چون خنجر آوردند هر همه دیدند که مطابق آن صفت بود ازین راه عثمان در گرفتن قصاص توقف نمود که قتل آمر بقتل نیز واجب دانست چنانچه مذهب شافعی و مالک و اکثر ائمه برین است در حق آحاد ناس چه جای خلفا و روسا که آمر بقتل ایشان را خود البته اگر قصاصا نه کشند سیاسه کشتن واجب است و وجه دوم آنکه در گرفتن قصاص فتنه عظیم بر می خاست زیرا که بنو تمیم و بنو عدی مانع بودند از قتل بلکه بنو امیه و بنو جمح نیز و بنو سهم هم اراده پرخاش داشتند و میگفتند که اگر عثمان از عبیدالله قصاص گیرد خانه جنگی خواهم کرد چنانچه عمرو بن العاص که رئیس بنو سهم بود با آواز بلند در محکمه گفت که ای یاران این کدام انصاف است قتل امیر المومنین بالامس و یقتل ابنه الیوم لا والله لایکون هذا ابدا و بجهت

دفع فتنه اگر از قصاص گذشته ورثه مقتول را راضی نمایند بجاست و چه گفته آید در قصه قتل عثمان رضی الله عنه که حضرت امیر رضی الله عنه بجهت خوف فتنه از آنها قصاص هم نه گرفت و دیه هم بورثه عثمان نداد و ورثه او را راضی هم نه کرد و عثمان رضی الله عنه خود ورثه هر مزان را با اموال خطیره راضی ساخت که اصلاً باز شکایت نکردند اگر ترک قصاص بجهت خوف فتنه در نفس الامر جای طعن می شد طعن نواصب را در حق حضرت امیر رضی الله عنه جوابی بهم نمی رسید حالا همین جواب است که در هر دو جا خوف فتنه بود بلکه در حق عثمان رضی الله عنه که ورثه هر مزان را راضی نمودند اشکالی نماند بعضی حنیفه نوشته اند که محمد بن جریر طبری و جمیع ائمه تواریخ تصریح نموده اند بآنکه جمیع ورثه هر مزان حاضر نبودند در مدینه بعضی ایشان در فارس بودند و چون امیر المومنین عثمان آنها را طلبید بجهت ترسی که خورده بودند حاضر نشدند و حضور جمیع ورثه در گرفتن قصاص شرط است پس گرفتن قصاص عثمان رضی الله عنه را جایز نبود غیر از دیت دادن چاره نداشت و آن هم از بیت المال نه از مال قاتل و عاقله او زیرا که در کتب حنیفه هم تصریح است بآنکه هر که در قتل امام عادل اعانت نماید که مباشرت نکند واجب القتل میگردد و حاضر نبودن بعض ورثه او در مدینه منوره در کتاب شریف مرتضی و دیگر کتب امامیه نیز موجود است مدار بر تواریخ اهل سنت نیست باید دانست که در اینجا بعض شیعه چند طعن دیگر درین مقام ذکر کنند مثل نصیر طوسی که در تجرید آورده اما تاریخ دانان شیعه آن طعن ها را حذف نمودند لهذا بالاستقلال آن طعن ها را مذکور نه کرده شد اما اجمالاً در ضمن همین طعن گفته می آید یکی از آن طعن ها اینست که ولید بن عقبه شراب خورد و حضرت عثمان رضی الله عنه حد شرب بروجاری نه کرد جواب این طعن آنکه این روایت محض غلط است چنانچه صاحب استیعاب میگوید و قد روی فما ذکر الطبری انه تعصب علیه قوم من اهل الکوفه بغیا وحسدا و شهدوا علیه زورا انه تقیا الخمر و ذکر القصه و فیها ان عثمان رضی الله عنه قال له یا اخی اصبر فان الله یاجرک و یتوب القوم بائمک و هذا الخبر من اهل الاخبار لا یصح عند اهل الحدیث ولا

له عند اهل العلم اصل والصحيح عندهم ما رواه عبدالعزيز ابن النختار وسعيد بن ابی عروبہ عن عبد الله الداناج عن حصين ابن المنذر ابی ساسان انه ركب الى عثمان رضى الله عنه فاخبره بقصه الوليد و قدم على عثمان رجلا فشهدا عليه بشرب الخمر وانه صلى الغداة بالكوفه اربعائم قال ازيدكم قال احدهما رايته يشربها وقال الاخر رايته يتقيئها فقال عثمان رضى الله عنه لم يتقيئها حتى شربها فقال لعلی اقم عليه الحد فقال على لابن اخيه عبد الله بن جعفر اقم عليه الحد فاخذ السوط فجلده و عثمان رضى الله عنه يعد حتى بلغ اربعين فقال على امسك جلد رسول صلى الله عليه وسلم اربعين و جلد ابوبكر رضى الله عنه اربعين و جلد عمر رضى الله عنه ثمانين و كله سنه و روى ابن عتبه عن عمرو بن دينار عن ابی جعفر محمد بن على الباقر جلد على الوليد بن عقبه فى الخمر اربعين جلده بسوط له طرفان اخرجه ابو عمرو و انكه روز احد بگريخت و در غزوه بدر و بيعت الرضوان حاضر نشد جواب آنكه چون گريختن روز احد از عثمان رضى الله عنه و از جميع صحابه غير از سى كسى بوقوع آمده تنها بر عثمان جاي طعن نيست و مع هذا چون حق تعالى عفو ازان كبره قران مجيد نازل فرمود ديگر طعن بر هيچكس نماند قوله تعالى (ان الذين تولوا منكم يوم التقى الجمعان انما استلهم الشيطان ببعض ما كسبوا ولقد عفا الله عنهم ان الله غفور حلیم (آل عمران) و بالفرض اگر عثمان نمى گريخت اورا نزد شيعه از اين چه مى گشود ابوبكر و عمر رضى الله عنهما كه نه گريختند و ثابت ماندند كى از زبان شيعه خلاص شدند كه او مى شد سيزده كس از مهاجرين و باقى از انصار دران واقعه صعب پای ثبات افشرد بودند همه را يا اكثر را شيعه زير سهام طعن گرفته اند فمن المهاجرين ابوبكر و عمر و طلحه و عبدالرحمن بن عوف و سعد بن ابی وقاص و كلهم عند الشيعه مطعونون وعلى هذا القياس حال الانصار و نزد اهل سنت بعد وقوع فرار كه نهايتش ارتكاب كبره است و بتوبه محو شد لياقت امامتش جاي نرفته و اگر از روى كتب سير تمام ان واقعه را كسى بتامل مطالعه نمايد فرار كنند كان را معذور دارد كه بعد از انتشار خبر كشته شدن سردار و تباهى لشكر ثبات خيلى دشوار است و در غزوه بدر بحكم انحضرت صلى الله

علیه وسلم برای خدمت بیمار داری حضرت رقیه خاتون علیها السلام تخلف نمود در رنگ تخلف حضرت امیر در غزوه تبوک که برای خبر گیری عیال آنجناب ایشان را مامور فرموده بودند و این قسم حاضر نشدن بهتر از حاضر شدنست و لهذا جناب پیغمبر صلی الله علیه وسلم فرمود که ان لعثمان اجر رجل ممن شهد بدرا و سهم و بیعت الرضوان خود محض برای عثمان رضی الله عنه واقع شد چون کسی از صحابه قبول نمیکرد که بمکه برود و با کافران سوال و جواب نماید عثمان باین رسالت و سفارت مامور شد و بعد از رفتن او ناگاه خبر در لشکر فاش شد که کافران عثمان رضی الله عنه را کشتند و بجمعیت فراوان مستعد جنگ می آیند آنحضرت صلی الله علیه وسلم از یاران خود بیعت بر موت گرفت تا در بدل عثمان و گرفتن کین او جنگ سخت فرماید درین اثنا خبر منقح رسید که عثمان را نکشته اند در لشکر تسکین شد پس حاضر نشدن در بیعت الرضوان برای اینست که بیعت الرضوان بتقریب خبر موت او واقع شده بود حضور او متصور نبود و اگر او حاضر می شد بیعت الرضوان چرا وقوع می یافت و مع هذا نیز جناب پیغمبر صلی الله علیه وسلم دست راست خود را بر دست چپ خود زد و فرمود که هذه ید عثمان و در بعض روایات هذه لعثمان وارد است یعنی این بیعت از طرف عثمان است پس کسی را که این قسم نایی در جای موجود باشد حاضر نشدن او چه نقصان دارد بالجمله این هر دو طعن را نظر بوضوح بطلان آنها کرده اکثر علماء امامیه از کتب خود دور کرده اند.

طعن هفتم آنکه عثمان رضی الله عنه تغیر سنت رسول نمود و در منی که مقام بودن حاجیان است از دهم ذی حجه تا چهاردهم چهار رکعت خواند حالانکه جناب پیغمبر صلی الله علیه وسلم همیشه در سفرها قصر میفرمود و بالخصوص درین مقام هم چهار گانی را دو گانه گزارده است چنانچه جمیع صحابه بروی انکار این فعل نمودند جواب ازین طعن آنکه در حضور عثمان رضی الله عنه این طعن بر او کرده بودند چون از حقیقت حال او اطلاع نداشتند وقتی عثمان رضی الله عنه او نمود کرد که من در مکه نکاح نکرده ام و خانه دار شده ام و

قصد اقامت در آن بقعه مبارک دارم مسافر نمانده ام تا سفرانه ادا نمایم و مقیم را به اجماع قصر جایز نیست ازین جهت است که اتمام نماز میکنم هر همه صحابه از انکار باز ماندند و این جواب عثمان را امام احمد و طحاوی و ابوبکر بن ابی شیبه و ابن عبدالبر در کتب خود آورده اند و لفظ آن روایت اینست آن عثمان صلی با الناس بمنی اربعاً فانکر الناس علیه فقال ایها الناس انی تاهلت بمکه منذ قدمت و انی سمعت رسول الله صلی الله علیه وسلم یقول من تاهل ببلده فلیصل صلوٰه المقیم فیها اخرجه احمد عن عبدالله بن عبدالله بن عبدالرحمن بن ابی ذباب عن ابیه و عن غیره پس اصلاً اشکال نماند که درین صورت به اجماع علما اتمام واجب است.

طعن هشتم آنکه عثمان رضی الله عنه از بقیع که در حوالی مدینه است و چراگاه مشهور بود مردم را ازان چراگاه منع فرمود و آهسته آهسته اضعاف آن مکان را داخل رمنه ساخت حالآنکه پیغمبر صلی الله علیه وسلم فرموده است (المسلمون شرکاء فی ثلاث الماء و الکلاء و النار) و بازار مدینه را قرق فرمود که کسی ازانجا خسته خرما نخرد تا وقتی که گذاشته عثمان رضی الله عنه از خرید خود فارغ نشود و سفاین بحر را فرق ساخت که سوای تجارت او دیگری مال نه برد جواب ازین طعن آنکه قصه قرق نمودن چراگاه بقیع صحیح است و خود عثمان ازان جواب گفته و خاطرنشان صحابه ساخته که آنحضرت صلی الله علیه وسلم فرموده است (لا حمی الا لله و لرسوله) و من برای شتران صدقه و بیت المال و اسپان جهاد حمی گرفته ام و چراگاه را رمنه گردانیده ام و پیغمبر صلی الله علیه وسلم نیز برای اسپان جهاد و شتران صدقه حمی نموده بود و چون صحابه گفتند که پیغمبر صلی الله علیه وسلم زمین قلیلی را حمی فرمود و تو برای قدر اضعاف مضاعف زیاده کرده که عثمان گفت که بیت المال این وقت را با بیت المال آن وقت قیاس کنید و حمی را بقدر آنها بفهمید جمیع صحابه ساکت شدند و تسلیم نمودند و قرق نمودن بازار سراسر غلط است همان قدر صحیح است که دوسه روز حارث بن الحکم داروغه بازار شده بود و او از طرف خود این عمل کرده بود چون عثمان رضی الله عنه بر آن مطلع شد او را عزل نمود و قرق سفاین نیز صحیح است لیکن

سفاین مملوکه خود را فرق فرمود که دثران سفاین مال غیری نه برند با دیگر سفاین تعرضی نداشت و سابق ازین مردم در سفاین عثمان رضی الله عنه که بسمت مصر و مغرب برای تجارت میرفتند اموال خود را نیز بار میکردند و گماشتهای خود را همراه میدادند چون این عمل بسیار شد و مردم دیگر نیز سفاین طیار ساختند عثمان رضی الله عنه سفاین خود را پروانگی نداد تا مال دیگری بر دارند بهر حال تبرعی بود که میکرد بر ترک تبرع چه ملامت و طعن متوجه تواند شد.

طعن نهم آنکه یاران و مصاحبان خود را جاگیریات و اقطاعات بسیار داد از زمین بیت المال و اتلاف حقوق مسلمین نمود جواب ازین طعن آنکه عثمان رضی الله عنه اذن میداد یاران و رفقاء خود را در احیاء زمین موات و زمین آباد و مزروع بکسی نداده چنانچه تواریخ موجوداند و احیاء زمین موات سبب آبادی ملک و کثرت محصول و وسعت ارزاق عوام الناس است چه خوبی است در آنکه هزاران جریب از زمین افتاده و خراب بماند نه ازو محصولی در سر کار آید و نه دیگری باو منتفع شود و چون ملک آباد شود و جابجا کشتکاری رایج گردد قطاع الطريق و عیاران و مفسدان خاموش نشینند و نیز اهل سیر ذکر کرده اند که جماعه از اشراف یمن خانه کوچ در زمان او آمدند و گفتند که ما برای جهاد خانه ها و اراضی مزرعه خود را گذاشته آمده ایم باید که مارا در محل قرب جهاد اراضی بدهی تا در جهاد اعدای دین حاضر باشیم و نوبت بنوبت در لشکرها برائیم عثمان آنها را در مقابله فارس که صوبه زور طلب بود و زمین داران سرکش داشت آبادان ساخت و عوض اراضی آنها ازان حدود اقطاعات نمود و از بعضی صحابه هم معاوضه اراضی آن جماعه بداد و از اشعت بن قیس زمین او را که در کنده بود گرفت و او را عوض اش از جای دیگر داد و این همه به تراضی بوداصلا جای طعن و ملامت نیست.

طعن دهم آنکه صحابه همه به قتل او راضی بودند و از او تبراً می نمودند و هجو و مذمت او میکردند و او را بعد از قتل او تا سه روز افتاده گذاشتند و به دفن او نپرداختند جواب این طعن آنکه این همه کذب صریح و بهتان ظاهر است که بر صبیان هم پوشیده نمی ماند طلحه و زبیر و عایشه و معاویه و عمرو بن العاص برای طلب قصاص همین عثمان می جنگیدند یا برای قصاص عثمان موهوم متخیل و تواریخ طرفین از شیعه و سنی حاضرند صحابه در دفع بلوا از وی قصور نکردند و تا ماکان بود بکلمه و کلام اصحاب بلوا را فهمانیدند چون معقول ایشان نشد استیذان قتال نمودند عثمان اصلاً روا دار قتال نشد و بحد تمام مانع آمد ناچار شده خاموش نشستند و مع هذا در رسانیدن آب و دفع ضیق از وی الی آخر الوقت تدبیرها و حيله ها میکردند و زید بن ثابت با جمیع انصار آمد و جوانان انصار با وی گفتند که ان شئت کنا انصار الله مرتین و عبدالله بن عمر با مهاجرین آمد و گفت که کسانی که بر تو بلوا کرده اند همان اشخاص اند که بضرب شمشیرهای ما مسلمان شده اند و هنوز از خوف آن ضربات نینان زرد میکنند این همه بلند خوانی و بالا پروازی اینها از آنست که کلمه میخوانند و تو حرمت کلمه نگاه میداری اگر بفرمائی اینها را بر حقیقت حال خود آگاه سازیم و باز همان حالت فراموش شده ایشان بیاد شان دهیم عثمان گفت الله این سخن مگو و برای جان من فقط کشاکشی در اسلام مکن و با وصف این همه حسنین و عبدالله بن عمر و عبدالله بن الزبیر و ابوهریره و عبدالله بن عامر بن ربیع و دیگر صحابه همراه عثمان در دار بودند و چون مردم بلوا هجوم میکردند اینها بسنگ و چوب و بستن دروازه مدافعت میکردند و غلامان عثمان رضی الله عنه که فوجی کثیر بودند بحدی که اگر حکم میکرد در یک ساعت اهل بلوا را حقیقت کار معلوم میشد با سلاح و اسباب حاضر آمدند زاری و بی قراری نمودند که مایان همان جماعت ایم که از خراسان تا افریقیه تاب شمشیر ما کسی نیاورده اگر حکم فرمائی این جماعه بخود مغرور را تماشاء کار ایشان نمائیم که بسخن و کلام اصلاح اینها نمی شود و چون اینها میدانند که ما را کسی بحرمت کلمه متعرض نمیشود اصلاً رو براه نمی آرند و سخن ترا و دیگر کبراء صحابه

را بجای نمی شمارند عثمان همین میگفت که اگر رضای من می‌خواهید و حق نعمت من ادا می‌نمائید سلاح دور کنید و در خانه های خود بنشینید و هر که از شما سلاح دور کند او را آزاد کردم و الله لئن اقتل قبل الدماء احب الی من ان اقتل بعد الدماء یعنی شهادت من مقدر است و مرا بان پیغمبر بشارت داده اگر شما قتال خواهید کرد من البته مقتول خواهم شد پس چه حاصل که قتل و خون هم واقع شود و مدعا هم بر کرسی نه نشیند و در تواریخ فریقین ثابت است که حضرت امیر هم پسران خود را و اولاد ابوجعفر را و چيله خود قنبر را بر دروازه عثمان متعین ساخته بود و طلحه و زبیر نیز پسران خود را بر دروازه او نشانده تا بلوئیان را مزاحمت نمایند و چون بلوئیان هجوم آوردند بسنگ و چوب جنگ میکردند تا آنکه حضرت امام حسن خون آلوده شد و محمدبن طلحه و قنبر بر سر زخم چشیدند و از راه دروازه آمدن آنها ممکن نشد از عقب خانه بعضی انصاریان را نقب زده داخل شدند و عثمان رضی الله عنه را شهید کردند و اینک نهج البلاغه که اصح الکتب شیعه است برین ماجرا گواه است از حضرت امیر روایت میکند که فرمود و الله قد دفعت عنه و شراح نهج البلاغه قاطبه برای بیان این قسم اهتمام حضرت امیر را در ذب از عثمان روایت کرده اند و هرگاه حضرت امیر بخانه عثمان رضی الله عنه در آن ایام می آمد بلوئیانرا بچابک میزد و دور میکرد و لعن و شتم میفرمود و کار اهل ایمان نیست که این همه مقالات و معاملات حضرت امیر را بر نفاق و مخالفت ظاهر و باطن محمول نماید اینجا منافقی می باید تا بحکم المرء یقیس علی نفسه این خیال باطل را نسبت به انجناب پاک پیرامون خاطر خبت ذخایر خود بگرداند.

مصرع: چو کفر از کعبه بر خیزد کجا ماند مسلمانی

و اگر بالفرض المحال نفاق بود دران وقت بود در خطبه های کوفه چرا قسم یاد فرمود بر دفع قاتلان عثمان رضی الله عنه و چرا بعد از شهادت عثمان رضی الله عنه با آواز بلند گفت که انما مثلی و مثل عثمان کمثل اثوار ثلاثه کن فی اجمه ابیض و اسود و احمر و معهن فیها اسد

فكان لا يقدر فيهن على شئ لاجتما عهن عليه فقال للثور الاسود و الثور الاحمر لا يدل علينا في اجتنا هذه الا الثور الابيض فان لونه مشهور و لوني على لونكما فلو تركتما في اكلته وصفت لكما الاجمه فقالا دونك فكله فاكله ثم قال للاحمر الان اكلك فقال دعني انادي ثلاثا فقال افعل فنادى ثلاثا الا اني اكلت يوم اكل الابيض ثم رفع امير المومنين صوته فقال الا اني هنت يوم قتل عثمان و اين قصه در شهرت و تواتر بحدی رسیده که در کتب فریقین مذکور و مسطور است جای انکار نیست و عبدالله بن سلام هر صبح نزد بلوایان میرفت و میگفت لا تقتلوه زیرا که بعد از قتل او فتنه ها و فسادها خواهد بر خاست و حذیفه بن الیمان که صاحب علم المنافقین بود و حضرت امیر نیز در حق او باین علم گواهی داده همیشه تحذیر میکرد از قتل عثمان و میگفت که موجب فتنه ها خواهد شد اما ترک دفن او پس بنابر فساد عظیمی بود که در مدینه منوره بعد از قتل او روداد و اوباش و بلوایان هر صحابی را اخافت میکردند و مردم بحال خود گرفتار شده بودند آخر وقت شب که بلوایان بخواب رفتند زبیر بن عوام و حکیم بن حزام و مسور بن محزمه و جبیر بن مطعم و ابوجهیم بن حذیفه بدری و یسارین مکرم و پسر او عمرو بن عثمان او را در جامهای خون آلوده به دستور شهیدان بعد از اداء نماز جنازه دفن کردند و جبیر بن مطعم امامت نماز او نمود و از تابعین نیز جماعه همراه بودند از انجمله حسن بصری و مالک جد امام مالک است و ملایکه بر جنازه او عوض آدمیان حاضر شدند چنانچه حافظ دمشقی مرفوعا از جناب پیغمبر صلی الله علیه وسلم روایت کرده که میفرمود (یوم یموت عثمان یصلی علیه ملائکه السماء) و راوی گوید قلت یا رسول الله عثمان خاصه او الناس عامه قال عثمان خاصه موید این روایت ابن ضحاک است از سهم بن خنیس و کان ممن شهد قتل عثمان قال فلما امسینا قلت لئن ترکتم صاحبکم حتی یصبح مثلوا به فانطلقنا به الی بقیع الغرقد فامکننا له من جوف اللیل ثم حملناه فغشینا سواد من خلفنا فهیناهم حتی کدنا نتفرق فاذا مناد ینادی لاروع علیکم اثبتوا فانا جنیاه لنشهده و کان ابن خنیس یقول هم الملائکه و هجو و ذم او را نسبت بصحابه کردن

مطاعن ام المؤمنین عایشه صدیقه

زوجه محبوبه مطهره رسول صلی الله علیه و سلم و آن ده طعن است.

طعن اول آنکه آن مطهره از مدینه بمکه و از انجا ببصره رفت حالانکه خدای تعالی ازواج را از بر آمدن از خانه های خود منع فرموده و با استقرار دران بیوت مطهره امر نموده قوله تعالی (وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَى وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتِينَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا) (الاحزاب) (۳۳) پس او را چه مناسب بود که ناموس رسول صلی الله علیه و سلم را محافظت ننمود و در لشکریکه زیاده بر شانزده هزار کس از اوباش و ارازل دران جمع بودند بر آمد جواب ازین طعن آنکه قرار در بیوت و عدم خروج از خانه ها اگر مطلق می بود بایستی که آن حضرت صلی الله علیه و سلم ازواج را بعد نزول این آیه برای حج و عمره نمی بر آورد و در غزوات همراه نمی برد و به زیارت والدین و عیادت مریضات و تعزیه مردگان از ارقاب ایشان اجازه رفتن نمیداد و هو باطل قطعاً پس معلوم شد که مراد ازین امر و نهی تاکید امر تستر و حجاب است تا مثل چادر پوشان در کوچه و بازار هر زه گردی نکنند و سفر کردن منافی تستر و حجاب نیست زنان مخدره که در غایت تستر و احتجاب می باشند مثل خواتین بزرگ و بیگمات پادشاه نیز در لشکرها می بر آیند خاصاً چون سفری باشد متضمن مصلحت دینی یا دنیوی مثل جهاد و حج و عمره و این سفر نیز چون برای اصلاح ذات البین و تنفیذ حکم قصاص خلیفه عادل که بظلم مقتول شده بود واقع شد مثل حج و عمره گردید و اگر درین زمان هم بطور عام کسی بگوید که فلان زن خانه نشین است بیرون نمی برآید از وی چه فهمیده می شود انصاف باید کرد و غلط فهمی را باید گذاشت جواب دیگر در کتب شیعه مشهور و متواتر است که در زمان خلافت ابوبکر صدیق رضی الله عنه چون غصب حقوق اهل بیت واقع شد حضرت امیر حضرت زهرا رضی الله عنهما را سوار کرده در محلات مدینه و مساکن انصار خانه بخانه و در بدر وقت شب

گردانید و طلب امداد و اعانت نمود درینجا غور باید کرد که دختر در ناموس بودن اگر زیاده بر زوجه نباشد کمتر البته نخواهد بود و از خانه خود بر آمده بخانه های دیگران رفتن نسبت بآن که از خانه خود برآید و در خیمه و خرگاه خود بماند و بخانه دیگری نرود چه قدر تفاوت دارد و مقدمه دو سه دیه مغصوبه که ضرر قلیلی ازان بخود عاید می شود و مقدمه قتل خلیفه بر حق بی موجب و فساد و فتنه در میان امت که ضرر آن عاید به تمام دین است با هم چه فرق دارند چون آن امور موجب طعن نشدند این امور چرا موجب طعن خواهند شد جواب دیگر جمیع ازواج مطهرات مثل ام سلمه و صفیه رضی الله عنهما که نزد شیعه مقبول و معتبر اند در حج و عمره می برآمدند بلکه ام سلمه رضی الله عنها درین سفر نیز تا مکه معظمه شریک بود و می خواست تا همراه عایشه رضی الله عنها بر آید عمر بن ابی سلمه پسرش بنابر مصالح مرعیه خود مانع آمد و چون خدای تعالی ازواج مطهرات را تجویز خروج باپرده و ستر فرموده باشد دیگر طعن و تشنیع نمودن ژاژ خای محض است قوله تعالی (يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِّأَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلَابِيبِهِنَّ ذَلِكَ أَدْنَى أَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذَيْنَ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا) (الاحزاب) و در حدیث صحیح وارد است که آن حضرت صلی الله علیه و سلم بعد نزول این آیه فرمود (اذن لکن ان تخرجن لحاجتکن) آری شرط مسافرت زنان وجود محرم است همراه ایشان و درین سفر عبدالله ابن الزبیر رضی الله عنه همشیره زاده حقیقی وی همراه وی بود و طلحه بن عبیدالله رضی الله عنه شوهر خواهرش بود ام کلثوم بنت ابی بکر و زبیر بن العوام شوهر خواهر دیگرش بود اسما بنت ابوبکر رضی الله عنهم و اولاد این هر دو نیز همراه و ابن قتیبه که بر تاریخ او اعتماد شیعه زیاده از کتاب الله است در تاریخ خود می نویسد لما بلغها رضی الله عنها بیعه علی رضی الله عنه امرت ان يعمل لها هودج من حديد و جعل فيها موضع للدخول و الخروج فخرجت و ابناء طلحه و الزبیر معها و نیز ازواج مطهرات پیغمبر صلی الله علیه و سلم را جمیع رجال امت در محرمیت حکم پسران بدارند پس آنها را با هر یک از افراد امت خروج درست است و همین است مذهب جمیع علماء امت و

لهذا خلیفه ثانی در عهد خود چون ازواج مطهرات را برای حج فرستاده عثمان و عبدالرحمن بن عوف را همراه داد و گفت که انکما ولدان باران لهن پس یکی از شما پیش پیش اینها باشد و یکی در عقب و با قطع نظر ازین امور لفظ (وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَى) صریح دلالت میکند بر آنکه از خروج مطلق منع فرموده اند بلکه از برآمدن بی پرده با زینت و زیور و اظهار لباس رنگین که رسم جاهلیه بود پس نهی خود از تمسک ساقط گشت آمدیم بر امر (وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَى وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتِينَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا (۳۳) (الاحزاب) و از سابق بارها معلوم شده که امر نزد شیعه متعین برای وجوب نیست تا در مخالفت آن محذوری باشد .

طعن دوم آنکه عایشه رضی الله عنها سفر کرد برای طلب خون عثمان رضی الله عنه حالانکه او را با خون عثمان رضی الله عنه چه علاقه وارث وی نبود و قرابتی با وی نداشت پس معلوم شد که بجهت بغض امیر المؤمنین رضی الله عنه و کدورتی که با او داشت این همه فتنه بر پا کرد و سابق خود مردم را بر قتل عثمان رضی الله عنه تحریض میکرد و میگفت اقتلوا نعثلا چنانچه ابن قتیه در کتاب خود ذکر کرده که ان عائشه اتاها خبر بیعه علی و کانت خارجه من المدينه فقيل لها قتل عثمان و بايع الناس عليا فقالت ما ابالي ان تقع السماء على الارض قتل و الله مظلوما و انا طالبه بدمه فقال لها عبيد اول من حمش عليه و اطمع الناس في قتله لانت و لقد قلت اقتلوا نعثلا فقد فجر فقالت عائشه قد و الله قلت و قال الناس فقال عبيد فمك البداء و منك الغبر و منك الرياح و منك المطر و انت امرت بقتل الامام و قلت لنا انه قد فجر جواب ازین طعن آنکه خون خلیفه عادل حق جمیع مسلمین است تخصیص به ورثه ندارد زیرا که خلیفه عادل نایب جمیع مسلمانان است در حفظ اموال ایشان و تقسیم فئ و غنائم و عایشه رضی الله عنها که ام المؤمنین و حرم رسول الله صلی الله علیه و سلم بود چرا برای تنفیذ احکام الهی که عمده آنها قصاص است خاصتا قصاص همچو مظلومی که بی غیر

وجه شرعی با وصف خلافت و ریاست کشته شده باشد نه بر آید و دست و پا نزنند و حاشا که عایشه رضی الله عنها را بغض علی یا علی را بغض عایشه رضی الله عنها در دل باشد هر یکی ازینها فضایل و مناقب هم دیگر روایت کرده اند اخراج الدیلمی عن عائشه رضی الله عنها انها قالت قال رسول الله صلی الله علیه و سلم (حب علی عباده) و بر آمدن آن مطهره برای قتال امیر نبود محض برای اصلاح ذات البین و استیفای قصاص از قتله عثمان رضی الله عنه و اخراج آنها از لشکر حضرت امیر رضی الله عنه بود تا طلحه و زبیر و دیگر صحابه که از مقوله قاتلان عثمان متوهم شده گریخته بودند باطمینان خاطر رفیق حضرت امیر رضی الله عنه شوند و باتفاق ایشان کار خلافت منتظم گردد و معاویه و دیگر بغاه نیز سر حساب باشند و بالقطع از تواریخ معلوم است که قاتلان عثمان رضی الله عنه بعد از قتل آن مظلوم طلحه و زبیر و دیگر صحابه را تخویف بقتل می نمودند و کلمات نفاق از آنها بر ملا ظاهر میشد و تحریض نمودن عائشه رضی الله عنها بر قتل عثمان رضی الله عنه و او را نعثل گفتن همه از مفتریات ابن قتیبه و ابن اعثم کوفی و سمساطی است و این جماعه کذابان مشهوراند و در واقعه جمل و دیگر وقایع چیزها ذکر کرده اند که باتفاق شیعه و سنی افتراء محض و بهتان صرف است سخت بی انصافی است که در حق حضرت عایشه صدیقه زوجه محبوبه رسول صلی الله علیه و سلم شهادت خدا و رسول خدا را بر طاق نهاده در پی اقوال کاذبه اخوان الشیاطین چندی از کوفیان بی ایمان برویم و دین و ایمان خود را در راه اتباع اینها در بازیم قوله تعالی (الْخَبِيثَاتُ لِلْخَبِيثِينَ وَالْخَبِيثُونَ لِلْخَبِيثَاتِ وَالطَّيِّبَاتُ لِلطَّيِّبِينَ وَالطَّيِّبُونَ لِلطَّيِّبَاتِ أُولَئِكَ مُبَرَّءُونَ مِمَّا يَقُولُونَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ) (النور) ۲۶) اهل سنت چه قسم این خبر ابن قتیبه در حق حضرت عائشه رضی الله عنها باور دارند حالانکه ترمذی و ابن ماجه و ابو حاتم رازی بطریق متعدده روایت کرده اند که عائشه رضی الله عنها میگفت قال رسول الله صلی الله علیه و سلم لعثمان (یا عثمان لعل الله یقمصک قمیصا فان روادوک علی خلعه فلا تخلعه لهم ثلاثا) طعن سوم آنکه حضرت عائشه رضی الله عنها مخالف رسول الله صلی الله علیه و سلم نمود و اصرار کرد بر مخالفت در واقعه

جمل تفصیلش آنکه نعیم ابن حماد در کتاب الفتن و محمد بن مسکویه در تجارب الامم و ابن قتیبہ در کتاب السیاسہ آورده اند کہ چون لشکر عائشہ رضی اللہ عنہا در راہ بہ آبی رسیدند کہ آن آب را حوالب برون جعفر میگفتند سگان آن مکان نباح آغاز نهادند حضرت عائشہ رضی اللہ عنہا با محمد بن طلحہ گفت کہ این اب چه نام دارد محمد بن طلحہ گفت کہ این حوالب گویند گفت کہ پس مرا بر گردانید محمد بن طلحہ گفت چرا حضرت عائشہ گفت من از رسول اللہ صلی اللہ علیہ و سلم شنیده ام کہ بہ ازواج خود میگفت کانی با حدیکن تنبہا کلاب الحوالب فایاک ان تکونی یا حمیراء پس با وجود یاد کردن این نہی اصرار بر مخالفت آن نمود و باز نہ گشت جواب ازین طعن آنکہ ارادہ رجوع از حضرت عائشہ رضی اللہ عنہا بموجب این روایت ہم ثابت شد چنانچہ در روایات اہل سنت مصرح بہا است کہ فرمود ردونی ردونی لیکن در روایات اہل سنت تتمہ این قصہ چنین صحیح شدہ کہ حضرت عائشہ رضی اللہ عنہا در باب مراجعت استادگی کرد و اہل عسکر در رجوع با وی موافقت نمی نمودند و با ہم مطارحہ این امر بود درین اثنا مروان بن الحکم و دیگر مردم عسکر قریب ہشتاد کس را از دہاقین گرد و نواح شاہد آوردند کہ این آب را حوالب نام نیست آبی دیگر است پس عائشہ رضی اللہ عنہا بیشتر روانہ شد اینست جواب این طعن موافق روایت اما بحسب درایت جواب دیگر دارد و آن آنست کہ در حدیث نہی از مرور بر آب واقع نیست و نہ اشارتی بآن دارد آنچه ازین حدیث مستفاد می شود ہمین قدر است کہ یکی را از شما این مصیبتی پیش خواہد آمد و فی الواقع آن حادثہ مصیبتی عظیم بود کہ موجب خفت حرم محترم حضرت رسول اللہ صلی اللہ علیہ و سلم شدہ و کاری کہ مقصود بود یعنی اصلاح ذات البین سرانجام نیافت و مفت تقاتل مسلمین واقع شد و از حدیث زیادہ برین مستفاد نمی شود پس ازین حدیث نہی فہمیدن بعد از آن مخالف و اصرار بر مخالفت نسبت کردن از چہ راہ تواند بود علی الخصوص کہ لفظ ایاک ان تکونی یا حمیرا و در کتب معتبرہ اہل سنہ وجودی ندارد و اگر بالفرض موجود ہم باشد پس ازان باب است کہ ہر کسی از عقلاء اہل و عیال و

اولاد و ازواج خود را تحذیر میکند از آفات معلومه الوقوع یا مظنونه الوقوع مثل مخاوف طریق و سوء تدابیر خانگی و این تحذیر نهی شرعی نمی شود حضرت رسول الله صلی الله علیه و سلم هم این قسم امور بعمل می آورد تا وقتی که صریح نهی شرعی نباشد مخالفت آن را معصیت گفتن ناشی از کمال تعصب و عناد است و حضرت امیر را چون جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم شب هنگام بخانه اش تشریف فرموده تقید نماز تهجد نمود صریح در جواب گفت و الله لا نصلی الا ما کتب الله لنا و جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم از انجا برگشت و رانهای مبارک را میکوفت و میفرمود (وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَكَانَ الْإِنْسَانُ أَكْثَرَ شَيْءٍ جَدَلًا) (٥٤) (الکهف) این مخالفت را با آن مخالفت باید سنجید و این اصرار را با آن اصرار موازنه باید کرد حالانکه حضرت عائشه رضی الله عنها درین اصرار معذور بود زیرا که وقت خروج از مکه نمیدانست که درین راه چشمه حواب نام واقع خواهد شد و بر آن گذشتن لازم خواهد آمد و چون بر آن آب رسیدند و دانست اراده رجوع مصمم کرد لیکن میسرش نشد زیرا که کسی از اهل لشکر همراه او سخافت در رجوع نه کرد و در حدیث نیز بعد از وقوع واقع هیچ ارشاد نه فرموده اند که چه باید کرد ناچار بقصد اصلاح ذات البین که بلا شبهه مأمور به است پیشتر روانه شد پس حالت حضرت عائشه رضی الله عنها درین امر در حالت شخصی است که طفلی را از دور دید که میخواهد در چاهی بیفتد بی اختیار برای خلاص کردن او دویدن و در اثنای دویدن بیخبر محاذی نماز گزارنده مرور واقع شده او را در وقت محاذات اطلاع دست داد که من محاذی نماز گزارنده ام پس اگر بر عقب میگرد آن طفل در چاه می افتد و این مرور واقع شده را تدارک نمی تواند شد ناچار قصد خلاصی طفل خواهد کرد و این مرور را در حق خود معفو خواهد شناخت .

طعن چهارم آنکه لشکر عائشه رضی الله عنها چون به بصره رسیدند بیت المال را نهب کردند و عامل حضرت امیر را که عثمان بن حنیف انصاری بود صحابی رسول علیه السلام به

اهانت اخراج کردند جواب ازین طعن آنکه این چیزها به امر و رضای عائشه رضی الله عنها واقع نشده چنانچه بعد از وقوع این واقعه در ارضای خاطر عثمان بن حنیف بیش از مقدور سعی فرمود و عذرهای خواست و مثل این واقعه نیز از لشکریان حضرت امیر که مالک اشتر و غیره بودند در کوفه نسبت به ابو موسی اشعری و احراق خانه او و نهب متاع او که به وقوع آمده اگر محل طعن است در هر دو جاست و اگر نیست در هر دو جا نیست و مع هذا فرقی هم هست زیرا که بیت المال حق جمیع مسلمین است و طلحه و زبیر در اول امر عثمان بن حنیف را پیغام کرده بودند که همراه ما جمع کثیر از مسلمین برای طلب قصاص خلیفه مقتول فراهم آمده اند و زاد راه که آورده بودیم تمام شد اگر اموال بیت المال نزد ما حاضر آری در میان اینها تقسیم نمائیم چون عثمان بن حنیف سرباز زد و مستعد قتال شد بلکه مردم لشکر را از در آمدن بشهر بصره ممانعت نمود و علف و دانه و آذوقه بر لشکریان بند نمود قریب که لشکر بسبب فقدان قوت تلف شوند ناچار مدافعت این واقعه صعب نمودند و چون اوباش لشکر و اجلاف عرب که کما ینبغی کسی محکوم نمی باشد در شهر با این وضع در آمدند و بیت المال را که حق خود میدانستند نهب کردند درین صورت چه جای ملامت و عتاب تواند شد و بعد از اللتیا و التی کسی از اهل سنت معتقد عصمت عائشه و طلحه و زبیر نیست چه جای آنکه معتقد عصمت تمام لشکر ایشان باشد تا صدور این امور از لشکریان مخل اعتقاد ایشان باشد هر گاه صدور قتل طلحه و زبیر و اهانت عائشه رضی الله عنهم که از لشکریان حضرت امیر واقع شد مخل اعتقاد ایشان نشده باشد و مرتبه این اشخاص معلوم است که نزد اهل سنت نسبت به عثمان بن حنیف حکم هم آسمان با زمین دارد صدور این امور چرا مخل اعتقاد ایشان شود عن جحش عن بن زیاد الضبی قال سمعت الاحنف بن قیس یقول لما ظهر علی علی اهل الجمل ارسل الی عائشه ارجعی الی المدینه قال فابت قال فاعاد الیها الرسول و الله لترجعن او لابعثن الیک نسوه من بکر بن وائل معهن سفار حداد یا خذنک بها فلما رأته ذلک خرجت رواه ابوبکر بن ابی شیبہ فی المصنف .

طعن پنجم آنکه عائشه رضی الله عنها افشاء سر پیغمبر صلی الله علیه و سلم نمود بموجب نص قرآنی که (وَإِذْ أَسْرَ النَّبِيُّ إِلَىٰ بَعْضِ أَزْوَاجِهِ حَدِيثًا فَلَمَّا نَبَّأَتْ بِهِ وَأَظْهَرَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ عَرَفَ بَعْضَهُ وَأَعْرَضَ عَنْ بَعْضٍ فَلَمَّا نَبَّأَهَا بِهِ قَالَتْ مَنْ أَنْبَأَكَ هَذَا قَالَ نَبَّأَنِيَ الْعَلِيمُ الْخَبِيرُ (٣) (التحریم) جواب آنکه افشاء سر باتفاق مفسرین حفصه رضی الله عنها نموده است که آنحضرت صلی الله علیه و سلم را با ماریه قبطیه بر فراش خود از در دروازه دید و آن حضرت او را فرمود که (انی حرمت ماریه علی نفسی فاکتمی علی و لا تفشیه) پس حفصه رفت و بکمال فرحت و سرور که از شنیدن تحریم ماریه او را دست داد از حفظ سر آنجناب غفلت ورزیده با عائشه این بشارت را اظهار نمود و باین تقریب معامله آنجناب را با ماریه نیز ذکر کرد و چنان گمان برد که آنحضرت صلی الله علیه کتمان سر ماریه را که از درز دروازه دیده بود فرموده است نه قصه تحریم را پس نسبت افشاء این سر به عائشه رضی الله عنها محض تهمت و افترا است و آنچه از حفصه به وقوع آمده نیز مخل اعتقاد اهل سنت در حق او نیست زیرا که اگر امری برای وجوب باشد نه ندب نهایت کار آنکه معصیت خواهد بود و آیه (إِنْ تَتُوبَا إِلَى اللَّهِ فَقَدْ صَغَتْ قُلُوبُكُمَا وَإِنْ تَظَاهَرَا عَلَيْهِ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ مَوْلَاهُ وَجِبْرِيلُ وَصَالِحُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمَلَائِكَةُ بَعْدَ ذَلِكَ ظَهِيرٌ (٤) (التحریم) صریح دلالت میکند که ازین معصیت توبه مقبول است و بالاجماع ثابت است که حفصه توبه نمود و مقبول شد چنانچه تا آخر عمر در ازواج مطهرات داخل بود و بشارت یافت در (مجمع البیان) طبرسی که از معتبرترین تفاسیر شیعه است میگوید قیل ان رسول الله صلی الله علیه و سلم قسم الایام بین نسائه فلما کان یوم حفصه قالت یا رسول الله صلی الله علیه و سلم ان لی الی ابی حاجه فاذن لی ان ازوره فاذن لها فلما خرجت ارسل رسول الله صلی الله علیه و سلم الی جاریته ماریه القبطیه ام ابراهیم و قد کان اهداها المقوقس فادخلها بیت حفصه فوقع علیها فأتت حفصه فوجدت الباب مغلقا فجلست عند الباب فخرج رسول الله صلی الله علیه و سلم و وجهه یقطر عرقا فقالت حفصه انما اذنت لی من اجل هذا ادخلت امتک بیتی ثم وقعت علیها فی یومی و علی فراشی اما رایت لی حرمه و حقا فقال صلی الله و سلم)

أليس هي جاريتي قد احل الله ذلك لى اسكتى فهى حرام على التمس بذلك رضاك و لا تخبرى بذلك امرأه منهن و هو عندك امانه) فلما خرج رسول الله صلى الله عليه و سلم قرعت حفصه الجدار الذى بينهما و بين عائشه فقالت الا ابشرک ان رسول الله صلى الله عليه و سلم قد حرم عليه امته ماريه و قد اراحنا الله منها و اخبرت عائشه بما رأت و كانتا متصافتين متظاهرتين على سائر ازواجه فنزلت (يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكَ تَبْتَغِي مَرْضَاةَ أَزْوَاجِكَ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ (١)(التحریم) فاعتزل نسائه تسعه و عشرين يوما و قعد فى مشربه ام ابراهيم ماريه حتى نزلت آیه التخيير و قيل ان النبى صلى الله عليه و سلم خلا يوما لعائشه مع جاريتيه القبطيه فوقفت حفصه على ذلك فقال لها رسول الله صلى الله عليه و سلم (لا تعلمى عائشه بذلك) و حرم ماريه على نفسه فاعلمت حفصه عائشه الخبر و استكتمتها اياه فاطلع الله نبيه على ذلك و هو قوله (وَإِذْ أَسْرَ النَّبِيُّ إِلَى بَعْضِ أَزْوَاجِهِ حَدِيثًا فَلَمَّا نَبَأَتْ بِهِ وَأَظْهَرَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ عَرَفَ بَعْضُهُ وَأَعْرَضَ عَنْ بَعْضٍ فَلَمَّا نَبَأَهَا بِهِ قَالَتْ مَنْ أَنْبَأَكَ هَذَا قَالَ نَبَايَ الْعَلِيمُ الْخَبِيرُ (٣)(التحریم) يعنى حفصه و لما حرم ماريه القبطيه اخبر حفصه انه يملك من بعده ابوبكر و عمر فعرفها بعض ما افشت من الخبر و اعرض عن بعض ان ابابكر و عمر يملكان بعدى و قريب من ذلك ما رواه العياشى بالاسناد عن عبدالله بن عطاء املى عن ابى جعفر عليه السلام الا انه زاد فى ذلك ان كل واحد منهما حدثت اباهما بذلك فعاتبهما فى امر ماريه و ما افشتا عليه من ذلك و اعرض ان يعاتبهما فى الامر الاخر انتهى و ازين روايت صريح معلوم شد كه افشاء سر حفصه نمود نه عايشه و حفصه هم بنابر كمال فرحت و شادى با عائشه گفت و قصد عصيان پيغمبر و افشاء سر او نداشت از جهت غلبه سرور و فرحت امساك سر نتوانست نمود و نیز معلوم شد بموجب روايت عياشى از امام باقر عليه السلام كه عمده اخبارين شيعه است معلوم بودن خلافت شيخين بآنجناب و ترك عتاب فرمودن بر افشاء آن سر صريح دلالت بر رضا ميكند و الحمد لله على وضوح الحجه و چون خلافت شيخين آنجناب را بوحى معلوم بود ديگر نص بر خلافت امير نمودن مخالف حكم الهى كردنست و انبيا خلاف تقدير الهى دعا نمى كنند چه جاى عزل و نصب خلافت

قوله تعالى (فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ إِبْرَاهِيمَ الرَّوْعُ وَجَاءَتْهُ الْبُشْرَى يُجَادِلُنَا فِي قَوْمِ لُوطٍ (۷۴) إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّاهٌ مُنِيبٌ (۷۵) يَا إِبْرَاهِيمُ أَعْرِضْ عَنْ هَذَا إِنَّهُ قَدْ جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ وَإِنَّهُمْ آتِيهِمْ عَذَابٌ غَيْرُ مَرْدُودٍ (۷۶) هود)

طعن ششم آنکه عائشه رضی الله عنها خود گفته است ما غرت علی احد من نساء النبی صلی الله علیه و سلم ما غرت الله علی خدیجه و ما رایتها قط و لكن کان رسول الله صلی الله علیه و سلم یکثر ذکرها جواب ازین طعن آنکه غیرت و رشک کردن جبلت زنانست و بر امور جبلیه مؤاخذه نیست آری اگر بمقتضای غیرت قولی یا فعلی مخالف شرع صدور یابد آنوقت ملامت متوجه می شود و در حدیث صحیح وارد است که یکی از امهات المؤمنین که در خانه او آنجناب تشریف داشتند و خاتون دیگر از ازواج مطهرات برای آنجناب طعامی لذیذ ساخته فرستاد غیرت کرد و طبقی که دران طعام بود از دست خادمه آن خاتون دیگر گرفته بر زمین زد که طبق هم شکست و طعام هم ریخت آنحضرت خود بنفس نفیس برای حرمت طعام که نعمت الهی است بر خاست و طعام را از زمین می چید و میفرمود که غارت امکم و دران وقت عتابی و توبیخی در حق آن ام المؤمنین نفرمود دیگر امتیان را در حق آن امهات خود چه لایق که درین قسم امور هدف سهام طعن خود سازند معاذالله من ذلک و جائیکه در کتب امامیه حسد حضرت آدم ابوالبشر و رشک بردن او بر منازل ایمه مروی و منقول باشد این قدر غیرت عائشه را چه جای شکایت خواهد بود .

طعن هفتم آنکه عائشه رضی الله عنها در آخر حال میگفت که قاتلت علیا و لوددت انی کنت نسیا منسیا جواب آنکه این روایت باین لفظ صحیح نشده صحیح این قدر است که هر گاه یوم الجمل را یاد می فرمود آن قدر می گریست که معجز مبارکش بااشک تر می گشت بسبب آنکه در خروج عجلت فرمود و ترک تأمل نمود و از بیشتر تحقیق نفرمود که اب حوای در راه واقع است یا نه یا آنکه این قسم واقعه عظمی روداد و در کتب صحیحه اهل سنت این

لفظ از حضرت امیر مروی و صحیح است که چون شکست بر لشکر ام المؤمنین افتاد و مردم از طرفین مقتول شدند و حضرت امیر قتلی را ملاحظه نمود رانهای خود را کوفتن گرفت و میفرمود (یا لَیْتَنِي مِتُّ قَبْلَ هَذَا وَكُنْتُ نَسِيًّا مَنْسِيًّا) اگر از عائشه رضی الله عنها این عبارت ثابت شود از همین قبیل ندامت خواهد بود که درین قسم خانه جنگیها هر دو جانب را رو میدهد و این از کمال انصاف طرفین و رجوع بحق و معرفت مراتب هم دیگر می باشد چه بلاست که این را در مطاعن می شمارند اگر اصرار بر آن می نمودند چه خوبی داشت .

طعن هشتم آنکه حجره رسول صلی الله علیه و سلم را که مسکن او بود مقبره پدر خود و دوست پدر خود که عمر بود گردانید جواب ازین طعن آنکه در احادیث صحیحه آن حضرت صلی الله علیه و سلم در کتب اهل سنت موجود است که آنحضرت صلی الله علیه و سلم گاهی صراحتاً و گاهی اشاره شیخین را بشارت بجوار خود در دفن داده اند چنانچه حضرت امیر در وقتی که دفن عمر بن الخطاب رضی الله عنه در آن حجره متبرکه قرار یافت فرمود و انی کنت لاطن ان يجعلک الله مع صاحبیک اذ کنت کثیرا اسمع رسول الله صلی الله علیه و سلم (کنت انا و ابوبکر و عمر و قمت انا و ابوبکر و عمر و انطلقت انا و ابوبکر و عمر) و این بشارت با کمال رضا و خوشنودی اول است از صریح امر بر جواز دفن اینها و اگر صریح امر آنحضرت صلی الله علیه و سلم در کار می شد پس حضرت امام حسن علیه السلام چرا دفن خود در آن حجره میخواست که حصول امر شریف در آن وقت از محالات بود بالبداهه جواب دیگر حجرات ازواج بتملیک پیغمبر صلی الله علیه و سلم ملک آنها بود موافق حکم فقهی که نزد فقها ثابت است که چون شخصی خانه بسازد بنام یکی از اولاد خود یا بخرد و باز در قبض آنکس بدهد ملک او میشود دیگر اولاد و وارثان را درو دخل نمی ماند و علی هذا القیاس ازواج و دیگر اقارب را هم همین حکم است و بلا شبهه آنجناب هر حجره را بنام هریک از زوجه هایش ساخته بود و آن زوجه در آن حجره شکست و ترمیم و تضییق و توسیع و بر

آوردن دروازه و ناودان و دیگر تصرفات مالکانه بحضور آنحضرت صلی الله علیه و سلم میکرد و هم برین منوال حال حجره حضرت زهرا و خانه اسامه بن زید است که همه مالک مساکن خود بودند و اشاره قرآنی در حق ازواج قریب بتصریح انجامیده قوله تعالی (وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ) واستیذان عمر رضی الله عنه از عائشه رضی الله عنها بمحضر صحابه و عدم انکار کسی نیز دلیلی قطعی است بر ملکیت عائشه رضی الله عنها دران حجره و معلوم است که صحابه در ادنی تغیرات گریبان خلفا خصوصا عمر بن الخطاب می گرفتند و او ممنون ایشان می شد بلکه نزد او مقرب تر همانکس بود که دران ادنی مخالفت شرعیه بر وی و غیر وی شدت نماید و اصلا پاس کسی نکند پس معلوم شد که نزد جمیع صحابه و تابعین مالکیت ازواج حجرات خویش را مسلم الثبوت بود و لهذا هیچ کس در استیذان عمر رضی الله عنه حرفی نکرد و در کتب شیعه نیز ثابت است که حضرت امام حسن علیه السلام نیز از عائشه صدیقه رضی الله عنها اذن خواسته است در دفن خود در جوار جد اطهر خود علیه الصلوه و السلام لیکن بعد از واقعه آنجناب مروان شقی ازان مانع آمد و حضرت امام حسین علیه السلام با اهالی و موالی خود سلاح پوشیده مستعد مقابله و پیکار شد و مروان با فوج گرداگرد مسجد مقدس نبوی و حجره شریفه مصطفوی انبوه نمود و معنی حفت الجنه بالمکاره نمودار گشت خوف قوی بود که چشم زخمی از دست آن اشقیا بحضرت امام و لواحق او برسد ابوهریره بطور مصالحه در میان آمد و تسکین شدت غضب و جلال حضرت امام نمود و مصلحت وقت را در جناب آن پاک سرشت عرض نمود پس اگر ملکیت حجره عائشه رضی الله عنها را ثابت نبود حضرت امام از وی چرا استیذان فرمود اگر حجره در ملکیت عائشه رضی الله عنها نمی بود از مروان که حاکم وقت و متصرف بیت المال و اوقاف بود بایستی اذن گرفت حال آنکه با وصف ممانعت او که صیغه حکومت داشته اذن دادن عائشه صدیقه کاری نکرد و اگر کسی از شیعه منکر این روایت شود باید که در کتاب خود که فصول مهمه فی معرفه الائمه است و دگر کتب خود ببینند و درینجا جمعی از شیعه بطریق تهمت و افترا بر عائشه ژاژ خائی و بهتان سرائی آغاز

نهند و گویند که عائشه بعد از اذن دادن به امام حسن نادم شد و بر استری سوار شده بر در مسجد بر آمد و مانع دفن شد و ادعاء میراث نمود و ابن عباس در جواب او این شعر غیر مربوط المعنی و الوزن و القافیه افشا نمود .

بیت :

تجملت تبغلت و ان عشت تفيلت * لك التسع من الثمن و بالكل تطعمت

حالآنکه عایشه رضی الله عنها خود روایت حدیث (نحن معاشر الانبياء لانرث و لانورث) نموده و سایر ازواج را از طلب میراث مانع آمده چه قسم ادعاء میراث می نمود و سوار شده بر آمدن را چه حاجت بود مسکن عائشه رضی الله عنها همان حجره خاص بود اگر ممانعت منظور می شد در حجره را بند میکرد و جواب ابن عباس چه قسم صحیح شود حالآنکه تسع از ثمن کل متروکات آنحضرت صلی الله علیه و سلم از حجرات و زمین سکنی و زرعی و دیگر سلاح و اشتران و استرها و اسبان بالیقین زاید بر حجره عائشه رضی الله عنها بود و عائشه را چرا بر خوردن کل میراث طعن میکرد که کل میراث آنحضرت صلی الله علیه و سلم بالقطع در دست او نبود و نه او خورد غرضکه از پیش و پس و چپ و راست بر این افترا توده توده فضیحت و رسوائی می بارد و همین است برهان الهی که کاذبان را بزبان خود رسوا میکند .

طعن نهم آنکه روزی آنحضرت صلی الله علیه و سلم خطبه خواند و اشاره بمسکن عائشه رضی الله عنها فرمود و گفت (الا ان الفتنة ههنا ثلاثا من حيث يطلع قرن الشيطان) پس مراد از فتنه عائشه رضی الله عنها است وقتی که از مدینه ببصره بر آمد برای قتال امیرالمؤمنین و باعث قتل هزاران کس از مسلمین گردید جواب ازین طعن آنکه این معنی باطل ازین حدیث حق فهمیدن تحریف صریح است در کلام پیغمبر صلی الله علیه و سلم زیرا که این عبارت در

مواضع بسیار و جاهای بیشمار فرموده است و اشاره بجهت مشرق نموده و در هر جا مسکن عائشه رضی الله عنها نمیبود اتفاقا در آن وقت که این خطبه در مسجد میخواند و اشاره بمشرق فرمود بمسکن عائشه واقع شد زیرا که مسکن او در آن سمت بود و عبارت آینده یعنی حیث یطلع قرن الشیطان نص ظاهر است درین مراد زیرا که طلوع قرن شیطان بالقطع از مسکن عائشه رضی الله عنها نمی شد و روایتی که تصریح باین مراد یعنی سمت مشرق می نماید نیز در کتب شیعه موجود است از راه شراره و فرط بغض و عناد اغماض نظر از آن نموده این معنی فاسد را ترویج میکنند و روایت ابن عباس و دیگر صحابه این قصه را در حل این اشتباه بیجا کافی است لفظش اینست (رأس الکفر ههنا) و اشار نحو المشرق حیث تطلع قرن الشیطان فی ربیعه و مضر و درین امت مرحومه هر فتنه که بر خاسته از همین طرف بر خاسته اول فتنه ها خروج مالک اشتر است و اصحاب او بر عثمان از کوفه که شرق مدینه است و در حوالی آن مساکن ربیعه و مضر واقع اند باز فتنه عبیدالله بن زیاد که موجب شهادت امام حسین رضی الله عنه گردید باز فتنه مختار ثقفی و دعوی نبوت کردنش باز خروج اکثر اهل بدعتها و حدوث عقاید زائعه از همان نواح پس معدن روافض قاطبه کوفه است و نشو و نمای معتزله از بصره و سرچشمه ایشام واصل بن عطاء بصری است و قرامطه از سواد کوفه پیدا شده اند و خوارج از نهروان و دجال از اصفهان و هر که حجره عائشه را در آن وقت که عائشه رضی الله عنها را سفر بصره در پیش آید محل فتنه گمان برد بلا شبهه کافر است زیرا که مسکن رأس اهل ایمان محمد مصطفی صلی الله علیه و سلم بود که کفر و فتنه از نام او میگریزد و طرفه آنست که عائشه رضی الله عنها از آن حجره به اراده حج بمکه روانه شده بود نه برای فتنه گری اگر عائشه را فتنه گر قرار دهند عایشه از مکه ببصره روانه شد بایستی مکه را محل فتنه میگفتند نه حجره عائشه را.

بیت :

چو کفر از مکه بر خیزد * کجا ماند مسلمانی

طعن دهم آنکه روایت کنند ان عائشه شوفت جاریه و قالت لعلنا نصید بها بعض فتیان قریش یعنی عائشه یک دختر خانه پرورد خود را آماده ساخت و گفت که بعضی جوانان قریش را بسبب این دختر آراسته و پیراسته شکار میکنم و او را مشغوف محبت این دخترک می سازم که بی اختیار خواهان نکاح او شود و در دام انقیاد من درآید جواب این طعن آنست که اول این روایت بچند وجه مجروح است زیرا که این خبر را وکیع بن الجراح عن عمار بن عمران عن امراه من غنم عن عائشه رضی الله عنه آورده است و عمار بن عمران مجهول الحال است و امراه من غنم مجهول الاسم و المسمى است فلا یصح الاحتجاج بهما و باز درین روایت عنعنه است که محتمل ارسال و انقطاع باین قسم روایات بی سرو بن در مطاعن امهات المؤمنین تمسک جستن شان مؤمنین نیست و اگر از جهات دیگر یا شخصی عداوه مفرط کسی داشته باشد باز هم باین قسم واهیات در دین او خلل انداز شود دور از انصاف است چه جای آنکه بموجب همین شہیق و نہیق اسباب عداوت پیدا کند دوم جای طعن نیست زیرا که طلب کفو کریم برای دختر خانه پرورد خود چه عار دارد و تزیین و تحلیه زنان برای ترغیب مردم در نکاح آنها مسنون و مستحب است و همیشه رایج و جاریست در صحاح موجود است که حضرت پیغمبر صلی الله علیه و سلم در حق متبنا زاده خود که اسامه ابن زید بود و ذمیم المنظر و سیاه پوست بود میفرمود (لو کان اسامه جاریه لکسوتها و حلיתהا حتی الففها) یعنی اسامه با وجود ذمامت شکل و سواد لون آن قدر محبوب من است که اگر بالفرض دختر می بود او را بپوشاک و زیور زینت میدادم و آراسته میکردم تا مردان درو رغبت میکردند و همیشه در شرفا و غیر شرفا قاعده مستمره است که زنان باکره را هنگام خطبه می آریند و زیور و پوشاک مستعار می پوشانند تا زنانی که از طرف خاطب برای دیدن مخطوبه می آیند در نظر آنها زشت ننماید و اگر حسن خدا داد داشته باشد دو بالا نمودار شود و موجب رغبت ناکح

گردد چیزی که در جمیع طوایف مروج و معمول است و در شرع هم مسنون و مستحب چرا
محل طعن و ملامت گردد.

طعن اصحاب کرام

عموما بی تخصیص نیز ده طعن است

طعن اول آنکه صحابه دو بار مرتکب کبیره شدند یکی آنکه فرار نمودند در جنگ احد دوم آنکه فرار نمودند در جنگ حنین و هر دو جنگ با کفار بود و در رفاقت آنجناب و فرار از جنگ کفار خاصتا چون در رفاقت آنحضرت صلی الله علیه و سلم باشد کبیره است جواب ازین طعن آنکه فرار روز احد قبل از نهی از فرار بود و مع هذا معفو هم شد بموجب نص قرآنی که (إِنَّ الَّذِينَ تَوَلَّوْا مِنْكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ إِنَّمَا اسْتَزَلَّهُمُ الشَّيْطَانُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُوا وَلَقَدْ عَفَا اللَّهُ عَنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ) (آل عمران) و نیز فرار منافقین قبل از قتال بود و فرار مؤمنین بعد از قتال و وقوع شکست و شیوع خبر شهادت جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم و چون رؤساء لشکر مقتول شوند و جمعیت تباه گردد باز فرار منهی عنه نمی ماند اما فرار روز حنین پس در حقیقت فرار نبود بلکه بسبب بی تدبیری و سبقت خالد بن الولید و غفلت از کمین کفار که از چپ و راست در میان بیشه نشانده بود و گذرگاه تنگ بود پس و پیشی و نشیب و فرازی در لشکر رو داد و دران اثنا بعضی مردم پشت دادند که از صحابه کبار نبودند بلکه طلقاء مکه بودند و بران اصرار نکردند بلکه برگشتند و سرانجام فتح شد بدلیل کلام الهی (ثُمَّ أَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنْزَلَ جُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا وَعَذَّبَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ) (التوبه) و نیز آن حضرت صلی الله علیه و سلم کسی را بر این امر عتاب نفرمود زیرا که عذر معلوم داشت پس دیگران را هم جای عتاب و طعن نماند و نزد شیعه چون استیقان هلاک شود فرار از جنگ کفار جایز است نص علیه ابوالقاسم ابن سعید فی الشرائع و درینجا همین صورت بود زیرا که در گذرگاه تنگ از هر دو طرف زیر زخم سهام مشرکین آمده بودند و هر گز تیرهای آنها خطا نمیکرد ناچار عقب باز گشتند تا کفار در میدان بر آیند یا از راه فراخ بر کفار حمله نمایند و چون در حق بعضی رسل ارتکاب کبائر را شیعه در

روایات صحیحہ خود ثابت کرده باشند مثل حضرت آدم و حضرت یونس و غیرهما حالانکہ عصمت انبیا مقطوع بہ و مجموع علیہ است اگر از اصحاب رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم کہ بالاجماع معصوم نبودند گناہی صادر شود باز بزال توبہ و استغفار و رحمت الہی شستہ گردد چہ عجب باشد و کدام محل طعن گردد و مع هذا این قدر گناہ مقادیم طاعات و مشقات جہاد ایشان نمی تواند شد و بشارتی کہ در حق ایشان بنصوص قطعیه قرآن و احادیث متواترہ آمدہ است ازان چشم پوشیدن و این عیوبات نادرہ ایشان را تجسس کردن شان ایمان نیست و الزام بر اہل سنت باین شبہات وقتی تمام شود کہ مخل اعتقاد ایشان باشد چون از اصل معتقد عصمت کسی جز انبیا نیستند اگر صدور گناہ از وی شود چہ باک این قدر هست کہ اہل سنت جمیع امور صحابہ را از حقوق صحبت و خدمت رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم و جانبازیہا و ترک خان و مان و بذل مال و نفس در راہ خدا و ترویج دین و شریعت غرا و آیات نازلہ در شان ایشان و احادیث ناطقہ برفعت و علو مکان ایشان در نظر دارند و فرقہ شیعہ غیر از عیوب و گناہ ایشان چیزی نمی بینند.

طعن دوم برخی از صحابہ بلکہ اکثر ایشان چون آواز طبل و تکتک پای شتران غلہ شنیدند پیغمبر صلی اللہ علیہ وسلم را تنہا در خطبہ گذاشتہ متوجہ تماشای لہو و سودای تجارت گشتند و این متاع قلیل دنیا را بر نماز کہ عمدہ ارکان اسلام است خاصتا با رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم ایثار کردند و این دلیل صریح بر بی دیانتی ایشان است قولہ تعالی (وَإِذَا رَأَوْا تِجَارَةً أَوْ لَهْوًا انفَضُّوا إِلَيْهَا وَتَرَكُوكَ قَائِمًا قُلْ مَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ مِنَ اللَّهِو وَمِنَ التِّجَارَةِ وَاللَّهُ خَيْرُ الرَّازِقِينَ) (۱۱) (الجمعه) جواب ازین طعن آنکہ این قصہ در ابتداء زمان ہجرت واقع شد و ہنوز از آداب شریعت کما ینبغی واقف نشدہ بودند و ایام قحط بود رغبت مردم بخرید غلہ زیادہ از حدبود و می دانستند کہ اگر کاروان بگذرد باز نرخ گران خواہد شد باین جہات اضطرار از مسجد برآمدند و مع هذا کبراء صحابہ مثل ابوبکر و عمر رضی اللہ عنہما قایم ماندند و نرفتند چنانچہ در احادیث صحیحہ وارد است و آنچه قبل از تأدب بآداب شریعت واقع شود حکم

وقایع زمان جاهلیه دارد که مورد عتاب نمی تواند شد چنانچه در قرآن مجید هم برین فعل ایعاد بنار و لعن و تشنیع واقع نیست عتابست و بس و جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم اصلا کسی را درین امر معاتب نفرموده دیگری که باشد که طعن و تشنیع نماید و صدور زله از صحابه و امتیان چه بعید است جائیکه از انبیا و رسل زلات صادر شده باشد و بر آنها عتاب شدید از حضور الهی رسیده باشد بشریت همین امور را تقاضا میکند تا وقتی که تأدیب الهی پی در پی واقع نشود تهذیب تام محال است .

طعن سوم آنکه از ابن عباس رضی الله عنه در صحاح اهل سنت مرویست که (سیجی برجال من امتی فیؤخذ بهم ذات الشمال فاقول اصحابی اصحابی فیقال انک لا تدری ما احدثوا بعدک فاقول کما قال العبد الصالح) (مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ) وَكُنْتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتُ أَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ) (المائده) (۱۱۷) فیقال انهم لن یزالو مرتدین علی اعقابهم منذ فارقتهم) جواب ازین طعن آنکه این حدیث صریح ناطق است که مراد از اشخاص مذکورین مرتدین اند که موت آنها بر کفر شد و هیچ کس از اهل سنت آنجماعه را صحابی نمی گوید و معتقد خوبی و بزرگی آنها نمی شود اکثر بنی حنیفه و بنی تمیم که بطریق وفادت بزیارت آنحضرت صلی الله علیه و سلم مشرف شده بودند باین بلا مبتلا گشتند و خایب و خاسر شدند. کلام اهل سنت دران صحابه است که با ایمان و عمل صالح ازین جهان در گذشتند و با هم بجهت اختلاف آراء مناقشات و مشاجرات نموده بودند و طرفین همدیگر را تکفیر و تبذیر نمودند و شهادت به ایمان دادند در حال این قسم اشخاص اگر روایتی موجود داشته باشند بیارند قصه مرتدین مجمع علیه فریقین است حرف در قاتلان مرتدین است که بلا شبهه اعلام دین را بلند کردند و اکاسره و قیاصره را در راه خدا بجهاد ذلیل ساختند و هزاران هزار کس را مسلمان کردند و تعلیم قرآن و نماز و شریعت نمودند و بالقطع معلوم است که یک کس را مسلمان کردن یا نماز آموختن یا تعلیم قرآن نمودن چه مقدار ثواب دارد و جهاد و قتال اعداء الله در دین چه درجه دارد و مع

هذا در حق این اشخاص بالتخصیص حق تعالی بشارتها و وعدهای نیک در قرآن مجید نازل
 فرموده (وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ
 قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا
 وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ (٥٥) (النور) و در چند جا فرموده است (وَالسَّابِقُونَ
 الْأُولُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ
 تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ (١٠٠) (التوبه) و نیز فرمود (وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ
 بِأَنَّ لَهُمْ مِنَ اللَّهِ فَضْلًا كَبِيرًا (٤٧) (الاحزاب) و نیز فرمود (فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أُضِيعُ عَمَلَ عَامِلٍ
 مِنْكُمْ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَى بَعْضُكُمْ مِنْ بَعْضٍ فَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَأُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأُوذُوا فِي سَبِيلِي وَقَاتَلُوا
 وَقُتِلُوا أُولَئِكَ هُمُ السَّيِّئَاتِ هُمْ وَلَدْخِلْنَاهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ثَوَابًا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَاللَّهُ عِنْدَهُ
 حُسْنُ الثَّوَابِ (١٩٥) (آل عمران) درینجا دقیقا باید دانست که سب و طعن انبیا از آنجهت کفر و
 حرام است که وجه سب یعنی معاصی و کفر درین بزرگان یافته نمی شود و موجبات تعظیم و
 توقیر و ثناء حسن به وفور موجود دارند و چون جماعه باشند از مؤمنین که اسباب تعظیم
 داشته باشند و گناهان ایشان را مغفرت و تکفیر بنص قرآن ثابت شده باشد بالیقین این جماعه
 هم در حکم انبیا خواهند بود در حرمت سب و تحقیر و اهانت و بد گفتن نهایت کار آنکه انبیا
 را اسباب تحقیر موجود نیست و اینها را بعد از وجود معدوم شد و معدوم بعد الوجود چون
 معدوم اصلی است درین باب و لهذا تایب را به گناه او تعییر کردن حرام است و عوام امت
 غیر از صحابه این مرتبه ندارند که تکفیر سیئات و مغفرت گناهان ایشان ما را بالقطع از وحی و
 تنزیل معلوم شده باشد و قبول طاعات و تعلیق رضای الهی باعمال ایشان بالتخصیص متیقن
 شده باشد پس فرقه صحابه برزخ اند در میان انبیا و امتیان و لهذا مذهب منصور همین است که
 غیر از صحابه هر چند مطیع و متقی باشد بدرجه ایشان نمیرسد این نکته را با اهمیت آن در
 خاطر باید داشت که بسیار نفیس است و نیز فرموده است (يُشْرَهُمْ رَبُّهُمْ بِرَحْمَةٍ مِنْهُ وَرِضْوَانٍ
 وَجَنَّاتٍ لَهُمْ فِيهَا نَعِيمٌ مُقِيمٌ (٢١) خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ (٢٢) (التوبه) و نیز فرمود

(وَاعْلَمُوا أَنَّ فِيكُمْ رَسُولَ اللَّهِ لَوْ يُطِيعُكُمْ فِي كَثِيرٍ مِنَ الْأَمْرِ لَعَنِتُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ حَبَّبَ إِلَيْكُمُ الْإِيمَانَ وَزَيَّنَهُ فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَ إِلَيْكُمُ الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ أُولَئِكَ هُمُ الرَّاشِدُونَ (۷) (الحجرات) ازین آیه معلوم شد که اگر کسی از ایشان مرتکب فسوق و عصیان شده است از خطا و غلط فهمی شده است با وصف کراهیت فسوق و عصیان دانسته فسوق و عصیان کردن محال است زیرا که شوق و استحسان از مبادی ضروریه افعال اختیاریه است باجماع عقلا کما تقرر فی موضعه من الحکمه و نیز فرموده (أُولَئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ (۴) (الانفال) پس معلوم شد که اعمال ظاهره ایشان از صوم و صلوه و حج و جهاد اصلا متبنی بر نفاق و ناشی از تلبیس و مکر نبود ایمان ایشان به تحقیق و یقین ثابت بود و نیز فرمود (لَكِنَّ الرَّسُولَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ جَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَأُولَئِكَ لَهُمُ الْخَيْرَاتُ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (۸۸) (التوبه) و نیز فرمود (وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَاتِلْ أُولَئِكَ أَكْثَرُ دَرَجَةً مِنَ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِنْ بَعْدِ وَقَاتِلُوا وَكَلَّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَى وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ (۱۰) (الحديد) و قوله (لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا وَيَنْصَرُّونَ لِلَّهِ وَرَسُولِهِ أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ (۸) (الحشر) الى آخر الايه الثانيه و این آیات نیز ابطال احتمال نفاق این جماعه به اصرح وجوه می نمایند و قوله تعالى (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا تَوْبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَصُوحًا عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَنْ يُكَفِّرَ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيُدْخِلَكُمُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ) (يَوْمَ لَا يُخْزِي اللَّهُ النَّبِيَّ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ نُورُهُمْ يَسْعَىٰ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَتْمِمْ لَنَا نُورَنَا وَاعْفِرْ لَنَا إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ) (۸) (التحریم) دلالت میکند که ایشان را در آخرت هیچ عذاب نخواهد شد و بعد از موت پیغمبر نور ایشان حبط و زایل نخواهد گشت و الا نور حبط شده و زوال پذیرفته روز قیامت چه قسم بکار ایشان می آمد و قوله تعالى (وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْعَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَمَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِمْ مِنْ شَيْءٍ فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُونَ مِنَ الظَّالِمِينَ (۵۲) (الانعام) نیز مبطل احتمال نفاق است و قوله تعالى (وَإِذَا جَاءَكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا فَقُلْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلَىٰ نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ أَنَّهُ مَنْ عَمِلَ

مِنْكُمْ سُوءًا بِجَهَالَةٍ ثُمَّ تَابَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَصْلَحَ فَأَنَّهُ غُفُورٌ رَحِيمٌ (۵۴) (الانعام) صریح دلالت قطعی نمود بر آنکه اعمال بد ایشان مغفور است هیچ مواخذه بران نخواهد شد و قوله (إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعَدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ) (۱۱۱) (التوبة) پس معلوم شد که در حق ایشان بدا محال است که ایشان را بعد اخبار بمغفرت و بهشت عذاب و دوزخ دهند زیرا که در وعده بدا جایز نیست و الا خلاف وعده لازم آید و قوله (لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَابَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا) (۱۸) (الفتح) ازین آیه معلوم شد که رضا از عمل ایشان تنها نبود بلکه آنچه در دل ایشان از ایمان و صدق و اخلاص مستقر و ثابت شده بود و در رگ و پوست ایشان سرایت کرده و آنچه بعضی سفهاء شیعه گویند که رضا از کار مستلزم رضا از صاحب آن کار نمی شود درینجا پیش نمی رود که حق تعالی (رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ) فرموده است نه عن بیعه المؤمنین و باز (فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ) (الفتح) نیز بآن ضمیمه ساخته و ظاهر است که محل عزایم و ثبات و اخلاص دل است پس رضا به صاحب فعل متعلق است نه فعل و تمتع و منشأ فعل متعلق است نه بصورت فعل بالجمله حافظ قرآن را ممکن نیست که در بزرگی صحابه تردد داشته باشد اگر چه حدیث و روایت را در نظر نیارد زیرا که اکثر قرآن مملو است از تعریف و توصیف اینجماعه و ناظره خوانان یک لفظ را از یک آیت گوش میکنند و سیاق و سباق آنرا چون یاد ندارند غور نمی کنند که در اینجا چه قیود واقع شده و ضمیمه آن لفظ کدام کدام چیز در نظر قرآنی گردانیده اند که تأویل مبطلین و تحریف جاهلین را دران دخیلی نمانده و الله اگر پدر من غیر از حفظ قرآن بمن هیچ تعلیم نمیکرد از عهده شکر آن بزرگوار عالی مقدار نمی توانستم بر آمد .

بیت :

روح پدرم شاد که می گفت به استاد * فرزند مرا عشق بیاموز و دگر هیچ

این همه نعمت حفظ قرآن است که در هر مشکل دینی بآن رجوع آورده حل آن میکنم و الحمدلله حمدا کثیرا طيبا مبارکا فيه و مبارکا عليه کما يحب ربنا و يرضى و الصلوه و السلام الا تمان الا کملان على من بلغ الينا القرآن و اوضحه بالبيان ثم على آله و صحبه و اتباعه و ورثه من العلماء الراسخين خصوصا مشايخنا و اساتذنا فى الطريقه الشريعه رحمه الله عليهم اجمعين .

طعن چهارم آنکه صحابه معانده با رسول صلى الله عليه و سلم نمودند وقتى که طلب قرطاس فرمود هرگز نیاوردند و تعللات بیجا آغاز نهادند جواب ازین طعن سابق در مطاعن عمر رضی الله عنه گذشت که قصد ایشان تخفیف تصدیع آنجناب بود با وجود قطع به استغناء خود ازان محتى که میخواست دران وقت نازک و این قصد سراسر ناشى از محبت و دوستى بود این را بر عناد حمل نمودن کار کسانى است که از آئین محبت و دوستى بى خبراند و بسوء ظن و بد گمانى دماغ و دل پر جواب دیگر اکثر حضار در آن وقت اهل بیت بودند و صحابه در آنجا قدر قليل طعن کل بفعل قليل که بشرکت اهل بیت آن فعل نموده بودند در چه مرتبه از نادانى و ژاژ خائى است باز پیغمبر علیه السلام تا پنج روز بعد ازین واقعه زنده ماند و اهل بیت همیشه در خدمت او حاضر و ادوات کتابت نزد ایشان موجود و نویسنده ها در زمره ایشان غیر مفقود اگر امر ضرورى تبلیغ بود چرا درین فرصت دراز و تیسیر اسباب ترک تبلیغ آن فرمود و نه نویسانید و ترک واجب نمود معاذالله من سوء الظن کسانى را که خدای تعالی (كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ آمَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِنْهُمْ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ) (آل عمران) فرموده باشد (وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعُ الرَّسُولَ مِمَّنْ يَنْقَلِبُ عَلَى عَقْبَيْهِ وَإِنْ كَانَتْ لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ وَمَا

كَانَ اللَّهُ لِيُضِيعَ إِيمَانَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ (١٤٣) (البقره) خطاب داده باشد بدترین امتها اعتقاد کردن در چه مرتبه دور از مرضی خدای تعالی رفتن است و مخالف صریحه قرآن نمودن .

طعن پنجم آنکه صحابه رضی الله عنهم قول پیغمبر را سهل انگاری میکردند و در امتثال اوامر او تهاون می ورزیدند و از مقاصد او اعراض می نمودند و مبادرت بفرمان برداری او بی تکاسل و تقاعد و مدافعت بجا نمی آوردند دلیلش آنکه از حذیفه روایت است که جناب پیغمبر روز احزاب فرمود (الا رجل یاتینی بخبر القوم جعله الله معی یوم القیامه) فلم یجب احد و کانت تهب ریح شدید و فقال (یا حذیفه قم) فلم اجد بدا و دعانی باسمی الا ان اقوم قال (فاذهب فاتنی بخبر القوم) فلما و لیت من عنده جعلت کانما امشی فی حمام حتی رایتهم و رجعت و انا امشی فی الحمام فلما اتیت و اخبرته قررت و این طعن محتاج جواب نیست زیرا که کلام آنجناب در این مقام بصورت عرض بود و عرض را حکم امر نیست قوله تعالی (إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْإِنْسَانُ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا) (الاحزاب) و قوله تعالی (ثُمَّ اسْتَوَى إِلَى السَّمَاءِ وَهِيَ دُخَانٌ فَقَالَ لَهَا وَلِلْأَرْضِ ائْتِيَا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا قَالَتَا أَتَيْنَا طَائِعِينَ) (فصلت) و قراین حالیه نیز مقتضی همین بودند که این امر شرعا تبلیغ نبود و اگر امر هم بود چه لازم است که برای وجوب باشد بلکه جمله دعائیه یعنی جعله الله معی یوم القیامه صریح دلالت بر ندب میکند زیرا که در واجبات وعده ثواب نمیفرمایند و اگر می فرمایند به دخول جنت یا نجات از دوزخ اکتفا میکنند این ثواب مخصوص را وعده نمودن دلیل ندبیه امر است کما هو المقرر فی الاصول و اگر امر برای وجوب هم باشد وجوب بطریق کفایت خواهد بود بالقطع و وقت شدت برودت هر کسی خواست که دیگری قیام نماید اگر بر هر یک واجب می شد مبادرت و مسارعت هر یکی را لازم می آمد و اگر ازین همه در گذریم این طعن متوجه بحضرت امیر خواهد شد زیرا که

آنجناب نیز هم در آن وقت حاضر بود نه غایب پس چرا امتثال امر نفرمود و مسارعت بمأمور به نکرد و کسی که این حرف در حق حضرت امیر و جمیع صحابه کرام بر زبان راند یا بخاطر بگذراند هزاران دلایل از کتاب و احادیث و سیر بر روی او میزنند زیرا که خدای تعالی جا بجا ثنا میفرماید مهاجرین و انصار و مجاهدین را از صحابه با طاعت و انقیاد قوله تعالی (وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ) (٧١) (التوبه) و در بخاری و مسلم و کتب سیر در کیفیت صحبت صحابه با پیغمبر صلی الله علیه وسلم مذکور و مشهور است کانوا یتدرون الی امره و کادوا یقتلون علی وضوئه و اذا تخم وقع فی کف رجل منهم و ذلک بها وجهه درین جا طرفه حکایتی است که عروه بن مسعود ثقفی که در آن وقت کافر معاند حربی بود در یک صحبت سرسری که برای سؤ الجواب صلح از طرف کفار در جناب پیغمبر صلی الله علیه وسلم آمده بود این معامله صحابه با پیغمبر صلی الله علیه وسلم دیده چون از حدیبیه برگشت و بمکه رسید نزد کفار زبان در ستایش اصحاب پیغمبر کشاد و داد ثنا خوانی داد و گفت که من کسری و دیگر پادشاهان عرب و عجم را دیده ام و در صحبت رئیسان هر دیار رسیده لیکن قسمی که یاران این شخص را محب و مطیع او دیده ام هر گز هیچکس را از نوکران هفت پشته هیچ پادشاه ندیده ام و این فرقه خود را بکلمه گوئی تهمت کرده اند در حق آن اشخاص این قسم ژاژ خائی می نمایند و اگر این قسم تهاون در امتثال اوامر موجب طعن شود اول می باید دفتری در مطاعن انبیا نوشت و سر دفتر آدم ابوالبشر را گردانید که او را بیواسطه حق تعالی نهی فرمود از اکل شجره و نیز فرمود (فَقُلْنَا يَا آدَمُ إِنَّ هَذَا عَدُوٌّ لَكَ وَلِزَوْجِكَ فَلَا يُخْرِجَنَّكَمَا مِنَ الْجَنَّةِ فَتَشْقَى) (١١٧) (طه) باز وسوسه او را قبول نمود و از شجره منهیه تناول کرد آری نافرمانی و ترک امتثال اوامر لشکریان حضرت امیر که اسلاف شیعه اند بنص آنحضرت معصوم ثابت است چنانچه از نهج البلاغه نقل آن گذشت پس مطاعن اسلاف خود را میخواهند که برگردن اصحاب کرام اندازند و خود را از ملامت پاک دارند .

طعن ششم آنکه جناب پیغمبر صلی الله علیه و سلم بیاران خود فرمود که (انا آخذ بحجزکم عن النار هلم عن النار هلم عن النار فتغلبوننی و تقحمون فیها) و این طعن واهی از طعن اول است زیرا که درین کلام از سابق و لاحق مستفاد میشود که تمثیل حالت نبی و امت است هر نبی و هر امتی که باشد تخصیص بامت خود اصلا منظور نیست و تخصیص باصحاب خود چرا باشد و فی الواقع نفس شهوانی و غضبی هر شخص را بسوی دوزخ می کشد و ارشاد پیغمبر و نصیحت او ازان باز میدارد پس حالت هر پیغمبر با امتیان حالت شخصی است که از راه شفقت و خیر خواهی کمر بند شخصی را گرفته بخود می کشد و آن شخص از غلبه غضب یا شهوت میخواهد که در آتش سوزان در آید و در اکثر نفوس که غلبه شهوت و غضب به نهایت می انجامد جذب و کشش پیغمبر کفایت نمیکند و در آتش می افتد و در اینجا مراد از نار آتشی است که در تمثیل مذکور آن رفته دوزخ آخرت و آن آتش کنایت از معاصی و شهوت اند که غالبا موجب دخول نار آخرت می باشد گو در حق بعضی اشخاص نشوند و مراد ازینجا وقوع صحابه در دوزخ نیست قطعا و الا مخالف صریح قرآن باشد قوله تعالی (وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا) وَكُنْتُمْ عَلَى شَفَا حُفْرَةٍ مِنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُمْ مِنْهَا) كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ (۱۰۳) (آل عمران) و نیز در قرآن مجید اعداد بهشت برای ایشان وعده فوز عظیم و اجر حسن در آیات بسیار مذکور است و مع هذا اگر به عموم لفظ استدلال است پس همه را شامل باشد حضرت امیر نیز دران داخل خواهد شد معاذالله من ذلک و اگر بخصوص خطاب تمسک میکنند طعن الكل بفعل البعض لازم می آید و این خلل در مطاعن سابقه نیز باید فهمید .

طعن هفتم آنکه در صحیح مسلم واقع است که عبدالله بن عمر و بن العاص روایت میکند ان رسول الله صلی الله علیه و سلم قال (اذا فتحت علیکم خزائن فارس و الروم ای قوم انتم) قال عبدالرحمن بن عوف کما امرنا الله تعالی فقال رسول الله صلی الله علیه و سلم (کلا بل

تنافسون ثم تتحاسدون ثم تتدابرون ثم تتباغضون (جواب ازین طعن آنکه درینجا حذف تتمه حدیث نموده بر محل طعن اقتصار نموده اند و عبارت آینده را که مبین مراد و دافع طعن از صحابه است در شکم فرو برده از قبیل تمسک ملحدی بکلمه (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْرُبُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ سُكَارَىٰ حَتَّىٰ تَعْلَمُوا مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا إِلَّا عَابِرِي سَبِيلٍ حَتَّىٰ تَغْتَسِلُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُم مِّنَ الْغَائِطِ أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُورًا غَفُورًا (۴۳) النساء) و سوق احادیث در مثل این مقام به غایت قبیح است تتمه این حدیث اینست (ثم تنطلقون الى مساكن المهاجرين فتحملون بعضهم على رقاب بعض) و ازین تتمه صریح معلوم شد که این تحاسد و تباغض و تدابر کنندگان فرقه دیگر است غیر از مهاجرین و آن فرقه یا انصاراند یا غیر ایشان از انصار خود هر گز به وقوع نیامد که مهاجرین را بر غلانیده با هم بجنگانند پس این فرقه نیست مگر از تابعین زیرا که صحابه که حرف در آنها میرود منحصر اند در مهاجرین و انصار و بودن این فرقه از مهاجرین بموجب حدیث باطل شد و بودن این فرقه را از انصار واقع تکذیب کرد و از این همین حدیث صراحتا فهمیده شد که این عمل شنیع بعد از فتح خزاین فارس و روم خواهد شد که جماعه از زمره شما بسبب کثرت فتوح و خزاین بغی و تکبر و فساد خواهد ورزید و مهاجرین را که خلافت و ریاست حق آنهاست به سخنان سحر آمیز خود فریفته با هم دگر خواهند جنگانید حالا در تواریخ باید دید که این جماعه کدام کسان بوده اند از انجمله محمد بن ابی بکر است و از انجمله مالک اشتر است و از انجمله مروان بن الحکم است و امثال ایشان پس اصلا این طعن متوجه به صحابه نیست و الا در کلام پیغمبر صلی الله علیه و سلم کذب لازم آید جواب دیگر در مبحث نبوات گذشت که موافق روایات شیعه حضرت آدم ابوالبشر علیه الصلوه و السلام در حسد و بغض ایمه اطهار با وجود تنبیه و توبیخ حق تعالی طول العمر گرفتار ماند و اصرار نمود و موافق فعل پیغمبر معصوم اگر صحابه هم رفته باشند

چه باک و اگر فعل پیغمبر معصوم جوابی و توجیهی نزد شیعه داشته باشد همان جواب و توجیه درینجا هم اهل سنت بکار خواهند برد .

طعن هشتم آنکه حضرت پیغمبر صلی الله و سلم فرموده است که (من اذیعلیا فقد اذانی) و نیز در حق حضرت زهرا فرموده است (من اغضبها اغضبنی) و صحابه اتفاق کردند بر عداوت علی و ایذاء فاطمه زهرا علیه السلام و با علی جنگ کردند و خذلان او نمودند در وقتی که ابوبکر و عمر رضی الله عنهما اراده سوختن خانه وی کردند قصه اش آنکه ابوبکر قنفذ بن عم عمر رضی الله عنه را بسوی علی فرستاد تا او را حاضر سازد و بیعت نماید پس علی نیامد عمر را غضب در گرفت و خود سوی خانه آن هر دو مظلوم روان شد و پشته های هیزم و آتش همراه گرفت چون بدر خانه رسید دید که دروازه بند است باواز بلند ندا کرد که یا ابن ابی طالب افتح الباب علی سکوت کرد و در نکشاد عمر دروازه را آتش داد و بسوخت و درون خانه بیمحابا در آمد چون زهرا چنین دید بی اختیار از حجره بر آمده مقابل عمر شد و آواز بلند کرد و ندبه پدر آغاز نهاد که وا ابتاه پس عمر رضی الله عنه شمشیر با نیام در پهلوی مبارکش خلانید و علی را گفت که هان برخیز و با ابوبکر بیعت کن والا ترا بقتل خواهم رسانید و صحابه همه درین واقعه حاضر بودند و هیچکس دم نزد و دختر و داماد پیغمبر را در دست ظالمان سپردند و وصیت پیغمبر صلی الله علیه و سلم را در حق اهل بیت پس پشت انداختند جواب ازین طعن آنکه این دروغ بی فروغ که از سماع آن موی بدن اهل ایمان می خیزد از مفتریات شیعه و کذابان کوفه است جواب این غیر ازین نیست که راست میگویید دروغی را جزا باشد دروغی و اگر از هر دروغ خود جوابی از اهل سنت در خواست نمایند یقین است که تن بهجز خواهند در داد مثل مشهور است که نزد دروغ گو هر کس لا جواب است اول این قصه را باید از کتب اهل سنت برآورد بعد از آن جواب خواست و چون شیوه اهل سنت دروغ بندی در روایات نیست ناچار آنچه راست و بی کم و کاست است بقلم می آید باید دانست که هیچ کس از صحابه در پی ایذاء حضرت امیر و زهرا علیهما السلام نیافتاده

و با او پرخاش نه کرده بلکه همیشه تعظیم و توقیر و محبت و نصرت او نموده اند وقتی که طلب نصرت از ایشان نمود و محتاج بنصرت شد عبدالرحمن بن ابزی گوید شهدنا صفین مع علی فی ثمانمائه ممن بايع تحت الشجرة بيعه الرضوان و قتل منهم ثلاثه و ستون رجلا منهم عمار بن یاسر و خزیمه بن ثابت ذو الشهادتین و جمع کثیر من المهاجرین و الانصار و قد ذکر اکثرهم فی الاستیعاب و غیره اینک خطبه های حضرت امیر در نهج البلاغه و نامه های آنجناب برای معاویه موجود است رفاقت مهاجرین و انصار را با خود دلیل حقیقت خلافت خود می آرد اگر معاذالله این قسم روی دادی بر امیر و زهرا در زمان ابوبکر بدست عمر و قنفذ مجهول الاسم و المسمی میگذشت چه امکان است که این همه مهاجر و انصار که در جنگ صفین داد رفاقت دادند در انوقت که زمان صحبت پیغمبر نزدیک و ذات حضرت زهرا بضعه الرسول موجود و ابوبکر و عمر را همگی قوت و شوکت بهمین دو فرقه بخلاف معاویه که قریب لکله کس از اهل شام و پهلوانان آن زمین همراه داشت و بودن مهاجر و انصار را بجوی نمی شمرد با وصف این درین وقت رفاقت کردن و در آن وقت که مهاجرین و انصار هم به وفور کثرت حاضر بودند هیچکس از آنها نمرده و شهید نه گشته ترک رفاقت نمودن خصوصاً در مقدمه ظلم و غصب که مقام دفع ظالم از خاندان رسول بود بر خلاف مقدمه معاویه که او بر حضرت امیر نیامده بود از راه بغی او حضرت امیر برو فوج کشیده هر گز در عقل هیچ عاقل نمی آید الا کسی که عقل او را شیطان و اخوان الشیاطین چندی بر باد داده حیران تیه ضلالت گردانیده باشد اینست حال جمهور صحابه آمدیم بر ابوبکر و عمر رضی الله عنهما پس ابوبکر همیشه فضایل امیر را بیان می نمود و مردم را بر حب و تعظیم و توقیر از او تاکید میفرمود دارقطنی از شعبی روایت میکند که بینا ابوبکر جالس اذ طلع علی فلما رآه قال من سره ان ينظر الى اعظم الناس منزله و اقربهم قرابه و افضلهم تبعاه و اکثر عناء عن رسول الله صلی الله علیه و سلم فلينظر الى هذا الطالع و همچنین عمر بن الخطاب رضی الله عنه نیز همیشه در تعظیم و توقیر و مشوره پرسیدن و صلاح خواستن از حضرت امیر زیاده تر مبالغه میفرمود

دارقطنی از سعید بن المسیب روایت کرده عن عمر بن الخطاب رضی الله عنه انه قال ايها الناس اعلموا انه لا يتم شرف الا بولايه على بن ابي طالب و چون صحابه را با هم اختلاف افتد در معنی مؤوده و حملی که ساقط می کنند یک ماهه و دو ماهه داخل مؤوده است یا نه بعضی متورعان از ایشان گفتند که اینهم مؤوده است و حضرت امیر فرمود و الله لا يكون المؤوده حتى ياتي عليها التارات السبع قال له عمر صدقت اطال الله بقاءك ابوالقاسم حریری در دره الغواص فی اغلاط الخواص گفته است کان عمر اول من نطق بهذا الدعاء و عبدالله بن عمر که خلف رشید پدر بزرگوار خود است و صحابی است از عمده اصحاب همیشه تاسف میکرد که چرا همراه حضرت امیر در حروب بغاه شریک نشدم و رفاقت نکردم و طبرانی در اوسط المعاجم روایت میکند که عبدالله بن عمر را چون خبر توجه امام حسین رضی الله عنه بسمت عراق رسید از مکه دویده بر مسیره سه شب با او ملحق گردید و گفت این ترید فقال الحسين رضی الله عنه الى العراق فاذا معه كتب و طوامير فقال هذه كتبهم و بيعتهم فقال لا تنظر الى كتبهم و لا تاتهم فقال ابن عمر اني محدثك حديثا ان جبرئيل اتى النبي صلى الله عليه و سلم فخيره بين الدنيا و الآخرة فاختر الآخرة و انك بضعه من رسول الله صلى الله عليه و سلم لا يليها احد منكم فابى ان يرجع فاعتنقه ابن عمر فبكى واجهش في البكاء و قال استودعك الله من قتيل و روى البزار نحوه باسناد حسن جيد .

آمدیم بر حروبی که طلحه و زبیر و ام المؤمنین را با حضرت امیر در پیش آمد پس بالقطع بجهت بغض و عداوت امیر نبود و نه قصد ایذاء او داشتند بلکه باسباب دیگر که شرح آن در تواریخ ثقات مسطور است آنهمه بوقوع آمد مجملش آنکه چون حضرت عثمان را مردم کوفه و مصر شهید کردند حضرت امیر بنابر مصلحت وقت تعرض بآنها صلاح ندید و سکوت فرمود و آن اشقیا باین فعل شنیع خود افتخار نمودن گرفتند و عثمان رضی الله عنه را بد گفتن و حقیقت خود درین مقدمه اظهار نمودن شروع کردند و جماعه از عظماء صحابه مثل طلحه و زبیر و نعمان بن بشیر و کعب بن عجره و غیرهم بر قتال عثمان رضی الله عنه تلهف و تاسف

می نمودند و میگفتند که این حادثه درین امت سخت شنیع و قبیح واقع شد اگر میدانستم که این بلوا باین حد خواهد رسانید از ابتدا ممانعت میکردیم و او مظلوم کشته شد و بر حق بود و قاتلان او بر باطل چون این کلمات این صحابه بگوش قاتلان عثمان رضی الله عنه رسید خواستند که صحابه مذکورین را نیز با عثمان ملحق سازند مردم مخلص برین اراده فاسد شان مطلع شده صحابه مذکورین را خبر دار ساختند بنابر ان صحابه مذکورین بسوی مکه روانه شدند و درانجام ام المؤمنین عایشه را که برای حج رفته بود دریافتند و عرض کردند که ما در پناه تو آمده ایم زیرا که تو مادر مسلمانانی و هر گاه طفل از چیزی می ترسد در دامن مادر پناه میگیرد لازم که شر غوغاء عرب را از سر ما دفع سازی که امیر المؤمنین بنابر مصلحت وقت از دفع شر این اشقیا سکوت دارد و آن اشقیا بسکوت او خیره شده دست و زبان ظلم و تعدی دراز کرده اند تا وقتی که قصاص عثمان رضی الله عنه گرفته نشود و این بد کرداران را سیاست واجبی نرسد اینها و امثال اینها خیلی در خون ریزی و ظلم دلیر خواهند شد و مارا هر گز اطمینان حاصل نخواهد شد عایشه رضی الله عنه فرمود صلاح آنست که تا وقتی که آن اشقیا در مدینه اند و در بار امیر المؤمنین را فرو گرفته و او را مجبور خود ساخته شما در مدینه نروید و جای دیگر که محل امن و اطمینان باشد قرار کنید و علی ابن ابی طالب رضی الله عنه را ازان جماعه بحیله و تدبیر جدا کرده در خود بگیرید چون خلیفه بدست شما افتد و رفیق شما گردد آن هنگام فکر تنبیه و سیاست و گرفتن قصاص خلیفه مقتول نمایند که آینده دیگران را چشم عبرت و اشود و این قسم کار بزرگ را سهل ندانید همه صحابه مذکورین این صلاح را پسندیدند و اطراف عراق و بصره را که مجمع جنود مسلمین در آن وقت بود تر جیح دادند و عائشه رضی الله عنها را نیز باعث شدند که تا رفع فتنه و حصول امن و درستی امور خلافت و ملاقات ما با خلیفه وقت همراه ما باش تا بپاس ادب تو که مادر مسلمانانی و حرم محترم رسول الله صلی الله علیه و سلم و از جمله ازواج محبوبتر و مقربتر بوده اید این اشقیا قصد ما نکنند و ما را تلف نسازند ناچار عائشه رضی الله عنها بقصد اصلاح و انتظام امور امت و حفظ

حال چندی از کبراء صحابه رسول صلی الله علیه و سلم که هم اقارب او بودند بسمت بصره حرکت فرمود حضرت امیر را قاتلان عثمان رضی الله عنه که در جمیع امور خلافت دایر و سایر شده بودند این قصه را بنوع دیگر رسانیدند و باعث شدند که خواه مخواه دنبال آنها باید برآمد حضرت امام حسن و امام حسین و عبدالله بن جعفر و عبدالله بن عباس هر چند ازین حرکت مانع آمدند بسبب غلبه آن اشقیا پیش نرفت آخر حضرت امیر را بر آوردند چون متصل بصره رسیدند اول قعقاع را نزد ام المؤمنین و طلحه و زبیر فرستادند که مقصد آنها دریافته بعرض خلیفه رساند قعقاع نزد ام المؤمنین رفت و گفت یا اماء ما اشخصک و اقدمک هذه البلده فقلت یا بنی الاصلاح بین الناس ثم بعثت الی طلحه و الزبیر فحضر فقال القعقاع اخبارانی بوجه الاصلاح قال قتله عثمان فقال القعقاع هذا لا یكون الا بعد اتفاق کلمه المسلمین و سکونه الفتنة فعلیکما بالمسالمة فی هذه الساعه فقالا اصب و احسنت فرجع القعقاع الی علی فاخبره بذلک فسر به واستبشر و اشرف القوم علی الصلح ولبثوا ثلاثه ایام لا یشکون فی الصلح چون شام روز سوم شد رسل و سایط فیما بین قرار دادند که صبح هنگامه ملاقات امیر با طلحه و زبیر واقع شود و قاتلان عثمان دران صحبت حاضر نباشند خیلی این وضع صلح بر آن اشقیا گران آمد بشنیدن این خبر دست پاچه شده حیران و سراسیمه نزد عبدالله بن سبا که مغوی آنها بود دویدند و چاره کار از وی پرسیدند او گفت که چاره کار این است که از شب شروع قتال نمائید و نزد امیر اظهر کنید که ازان طرف غدر واقع شد از آخر شب سوار شده گرد و پیش لشکرام المؤمنین تاختند دران لشکر نیز آوازه غدر حضرت امیر بلند شد از آنجا باز آمدند و بنزدیک حضرت امیر رجوع کردند و گفتند که طلحه و زبیر غدر کردند حضرت امیر تعجب کنان سوار شد دید که اتش قتال در اشتعال است و سرودست بریده می شود ناچار تن بجنگ در داد و واقع شد آنچه واقع شد قرطبی و جماهیر مؤرخین اهل سنت این واقعه را همین قسم روایت کرده اند و بطریق متعدده از حضرت امام حسن و عبدالله بن جعفر و عبدالله بن عباس

همین اسلوب را نقل نموده اگر قاتلان عثمان که اسلاف شیعه و متبوعان ایشان اند برنگ دیگر نقل کنند نزد اهل سنت حکم ضرطات البعیر دارد.

و معاویه و اهل شام را نیز در ابتدا همین دعوی بود که قاتلان عثمان رضی الله عنه می باید سپرد و قصاص باید گرفت و سیاست باید نمود چون از طرف حضرت امیر در سپردن قاتلان عثمان رضی الله عنه بسبب شوکت و غلبه آنها خصوصا بعد از جنگ جمل و خالی شدن میدان از منازع و مزاحم عذر واجبی بود اجابت مدعای آنها نفرمود آنها بد گمان شده آخرها منکر خلافت او شدند و سلب لیاقت این کار از آنجناب و بد گفتن آغاز نهادند و بجنگ برخاستند حالا در نهج البلاغه موجود است باید دید که در حق آن مردم حضرت امیر چه فرموده است اصبحنا نقاتل اخواننا فی الاسلام علی ما دخل فیه من الزیغ و الاعوجاج و الشبهه و التأویل و در حق قاتلان عثمان نیز در نهج البلاغه موجود است که قال له بعض اصحابه لو عاقبت قوما اجلبوا علی عثمان فقال یا اخوتاه انی لست اجهل مما تعلمون و لکن کیف لی بهم و المجلبون علی شوکتهم یملکوننا و لا نملکهم و ها هم هؤلاء قد ثارت معهم عبدانکم و التفت الیهم اعرابکم و هم خلالکم یسومونکم ما شاؤا کذا فی نهج البلاغه ازین جا معلوم شد که در حقیقت تغافل حضرت امیر ازین امر که صحابه دیگر طلب میکردند محض بنا بر ناچاری و ضرورت بود و حضرت امیر درین امر معذور بود و آنچه در نهج البلاغه است همه مقبول شیعه است اهل سنت را دران روایات اصلا دخلی نیست و اگر روایات اهل سنت را ذکر کنیم حقیقت حال بوجهی واضح شود که از آفتاب روشن تر گردد با وجودیکه شیعه از ذکر این قسم روایات برای حفظ مذهب خود خیلی احتراز کنند لیکن برهان الهی است که یک دو عبارت را جسته جسته در کتب ایشان ودیعت نهاده که خیلی بکار اهل سنت می آید و آنچه در قصه قنفذ و احراق باب دار فاطمه رضی الله عنها و خلانیدن شمشیر به پهلوی سیده النساء رضی الله عنها ذکر کرده اند همه از تکاذیب و افترا آت شیاطین کوفه است که پیشوایان شیعه و روافض بوده اند هر گز در هیچ کتاب اهل سنت نه بطریق صحیح و نه بطریق ضعیف

موجود نیست و حالت رواه شیعه سابق بتفصیل مشروح شد که هم از روی روایات شیعه دروغ بندی و بهتان و افترا آنها بر حضرات ائمه صحیح شده است با وجود ادعاء کمال محبت با آن حضرات بر کسانی که عداوت آنها دین و ایمان خود میدانند چه طومارهای بهتان که نخواهند نوشت و اهل سنت که دین و ایمان خود را وابسته بحکم قرآن مجید و اقوال عترت طاهره ساخته اند چنانچه در ابواب سابقه بتفصیل معلوم شد چه قسم روایات کاذبه این دروغ گویانرا بر خلاف شهادت قرآن مجید و عترت طاهره خواهند شنید این دو شاهد عدل در ابطال این بهتان و افترا کافی و شافی اند اگر شهادت خدا شنیدن منظور است در قران مجید باید دید که (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ (۵۴) (المائدة) در حق کدام فرقه وارد است و نیز غور باید کرد که تواضع مؤمنین همین قسم می باشد که درین قصه واقع شد و نیز باید دید که (مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَتَذَكَّرُونَ فَضَلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْأَهُ فَآزَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَى عَلَى سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيَغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا (الفتح: ۲۹) در حق کدام مردم است و مقتضای رحمت همین است که بعمل آمد و نیز باید دید که (الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ (۴۱) (الحج) حال کدام جماعت است امر بالمعروف و نهی عن المنکر همین می باشد که خانه زهرا رضی الله عنها را به سوزند و اندر پهلوی مبارکش شمشیر خلانند و نیز باید دید (وَاعْلَمُوا أَنَّ فِيكُمْ رَسُولَ اللَّهِ لَوْ يُطِيعُكُمْ فِي كَثِيرٍ مِنَ الْأَمْرِ لَعَنِتُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ حَبِيبٌ إِلَيْكُمْ إِلِيمًا وَذِيَنَّهُ فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَ إِلَيْكُمْ الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ أُولَئِكَ هُمُ الرَّاشِدُونَ (۷) (الحجرات: ۷) خطاب به کدام گروه است و این فعل شنیع فسوق و عصیان هست یانی اینست شهادت ناطقه قرآن مجید بر براءت صحابه ازین فعل شنیع و اگر شهادت حضرت امیر خواهند که

بشنوند پس در نهج البلاغه نظر کنند آنچه در حق اصحاب حضرت پیغمبر صلی الله علیه و سلم فرموده است مطالعه نمایند قال امیر المؤمنین مخاطبا لا صحابه ذاکرا لا صحاب رسول الله صلی الله علیه و سلم لقد رأیت اصحاب محمد صلی الله علیه و سلم فما اری احد منکم يشبههم لقد كانوا يصحبون شعثا غبرا باتوا سجدا و قیاما یراوحون بین جباههم و اقدامهم یقفون علی مثل الجمر من ذکر معادهم کان بین اعینهم رکبا من طول سجودهم اذا ذکر الله هملت اعینهم حتی تبل جباههم و مادوا کما یمید الشجر فی الیوم العاصف خوفا من العقاب و رجاء للثواب و قال ایضا لقد کنا مع رسول الله صلی الله علیه و سلم نقتل ابناءنا و آباءنا و اخواننا و اخواننا و اعمامنا ما نرید بذلك الا ایمانا و تسلیما و مضیا علی اللقم و صبرا علی مضيض الالم و جدا علی جهاد العدو و قد کان الرجل منا و الاخر من عدونا یتصاولان تصاول العجلین یتخانسان انفسهما ایهما یسقی صاحبه كأس المنمون فمره لنا و مره لعدونا منا فلما رای الله صدقنا انزل بعدونا الکبت و انزل علینا النصر حتی استقر الاسلام ملقیا جرانه متبوا اوطانه و لعمری لو کنا نأتی ما اتیم ما قام للدين عمود و لا اخضر للاسلام عود و اگر از همه این شهادات در گذیرم یک آیه قرآنی ما را در تکذیب این قصه مفتری کافی است حق تعالی در حق صحابه میفرماید (لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ اللَّهِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ) (المجادله) ۲۲ پس این آیه نص صریح است که صحابه را بهر که مخالف خدا و رسول باشد میل کردن و جناب داری او نمودن و دوستی او را مانع اجراء حکم الهی ساختن از محالات است پس کسانی که حال شان چنین باشد چه امکان است که برین واقعه شنیعه سکونت کنند یا بعضی از ایشان مصدر این فعل شنیع شوند حالانکه بعد از پیغمبر نیز در اعلاى اعلام دین جان و مال خود را نثار کرده باشند و طول العمر در احیاء سنن او صرف نموده سُبْحَانَكَ هَذَا بُهْتَانٌ عَظِيمٌ و هر گاه نزد اهل سنت شهادت خدا و رسول و شهادت امیر

المؤمنين و حسنين عليهم السلام موجود باشد ديگر گوش نهادن بهذيانان اخوان الشياطين و افترا آت ابن مطهر حلی و ابن شهر آشوب مازندرانی که نعیق غرابی و شهیق حماری بیش نیست چه قسم متصور تواند شد .

باب یازدهم

در خواص مذهب شیعه

اهل سنت به استقراء پنج خاصه درین فرقه یافته اند که در فرقه دیگر اهل اسلام یافته نمی شود و اگر یافته می شوند به ندرت و قلت یا آموختن از همین فرقه و متأثر بصحبت ایشان شدن اول اوهام دوم عادات سوم غلوات چهارم تعصبات پنجم هفوات اول معانی این هر پنج لفظ را باید شنید بعد ازان بطریق نمونه قدری از اوهام و تعصبات و غلوات و هفوات مذکور خواهد شد ان شاء الله تعالی عادت آنست که در خواص و عوام ایشان شهرت دارد و علما ایشان در مصنفات خود بدان تصریح نه نموده اند و در هیچ کتابی دیده نشده مثل انکار خوارق اولیاء الله و ماتم و نوحه و شیون و تصویرات سازی و نوبت نوازی در ایام عاشورا و آن را عبادت دانستن و تکفر به سیئات تمام سال گمان بردن و در عید بابا شجاع الدین صورتی بر شکل عمر از آرد ساختن و در شکم او شهد ریختن و او را کشتن و آن شهد را نوشیدن و روز دوشنبه را نجحس دانستن و از عدد چهار احتراز کردن و عدد دوازده را مبارک و میمون فهمیدن و امثال ذلک و چون این چیزها باعث انکار نمی شود زیرا که هر فرقه برای خود عادات و رسوم اختراع کرده اند و بدعتها برآورده چون علما و خواص آن فرقه او را انکار کنند و خلاف کتاب داند طعن از همه ساقط شد و لهذا درین رساله تعرضی باین امور واقع نشده و مع هذا بعضی از عادات ایشان مثل ترک جمعه و جماعت و مسح رجلین در وضوء ترک مسح خفین و ترک سنت تراویح و وطی در دبر و متعه را افضل عبادات دانستن در باب قصه

گذشت و مع هذا این امور با این معنی در عادات داخل نیستند زیرا که از روی کتب اینها و بموجب قرارداد علماء اینها ثابت است و هفوه آن است که برای حفظ مذهب خود یا شکست مذهب مخالف خود چیزی که خلاف حس و بداهت عقل و تواتر باشد ارتکاب نمایند و غلو آن است که چیزی که نزد خود ثابت نیست از راه فرط محبت و اعتقاد در حق محبوبان خود اثبات نمایند یا چیزی که نزد خود ثابت است در حق آنها انکار کنند و تعصب آنست که اثبات منفی و نفی ثابت بزعم خود از راه فرط بغض و عناد در حق مبغوضان خود بعمل آورند پس غلو و تعصب از یک وادی است که اثبات آنچه نزد خود منفی است یا انکار آنچه نزد خود ثابت است در هر دو بعمل می آمد تفاوت در میان غلو و تعصب آنست که چون این عمل در حق محبوبان واقع شود غلو نامند و چون همین امر در حق مبغوضان واقع شود تعصب نامند و این هر دو بموجب نص قرآنی حرام اند قوله تعالی (يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ إِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ وَكَلِمَتُهُ أَلْقَاهَا إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِنْهُ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَا تَقُولُوا ثَلَاثَةٌ انْتَهُوا خَيْرًا لَكُمْ إِنَّمَا اللَّهُ إِلَهٌ وَاحِدٌ سُبْحَانَهُ أَنْ يَكُونَ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا (۱۷۱) (النساء) و قوله تعالی (يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأَنْتُمْ تَشْهَدُونَ (۷۰) (آل عمران) و لهذا درین رساله غلو و تعصب را در یک فصل آورده شد و همه را تعصب نام کرده آمد بنابر شهرت این لفظ و اوهام را که سر منشاء این همه ضلالت است مقدم بر همه کرده آمد بنابر شهرت این لفظ و اوهام را که سرمنشأ این همه ضلالت است مقدم بر همه کرده آمد در فصل جدا پس این باب مرتب بر سه فصل شد یک فصل در اوهام و یک فصل در تعصبات و یک فصل در هفوات.

فصل اول در اوهام شیعه: باید دانست که غلط در فکر عقل بیشتر به سبب غلبه وهم می باشد و لهذا هر فرقه اوهام بر آنها غالب می باشد عقل آنها را اعتباری نباشد مثل صبیان و نسوان و لهذا نزد صبیان اسپ چوبین دونده و شیر تالین درنده می باشد و نزد نسوان هر مرض که در عالم می شود به تاثیر شیخ سدود زینخان می باشد و ترک رسوم مقرر در شادی

و غمی نزد ایشان در حکم محرمات شرعی و مستحیلات عقلی است و شیکون نیک و بد و استخاره و فال نزد ایشان حکم وحی منزل من السماء دارد چون غلبه وهم در مذاهب و دلایل شیعه بسیار یافته شده است بنابر این از عقل ایشان اعتماد برخاست و لهذا سلف گفته اند که الشیعه نسوان هذه الامه حالا اوهام ایشان را به تفصیل باید شنید باید دانست که غلبه وهم بر عقل در دریافت مطالب حقه به چند نوع می باشد.

نوع اول آنکه حکم جزئی را کلی داند مثل آنکه هر مخالف دشمن است و منشاء غلط فهمی ایشان درین جا آنست که معکوس این حکم کلی است زیرا که هر دشمن مخالف است پس وهم حکم میکند که عکس این حکم کلی حکم کلی است و این غلط شیعه را در حق اهل بیت و اصحاب افتاده بلکه در حق اهل سنت و اهل بیت نیز رو داده که صحابه و اهل سنت را در بعضی مسایل فقهیه بیشتر تعلق امامت و لواحق آن دارد مخالف روایات اهل بیت یافتند پس حکم کردند بعداوت ایشان با اهل بیت حال آنکه مخالفت را عداوت گفتن هرگز نزد عقل راست نمی آید چه اگر دو شخص مقصد واحد را اراده کنند و در طریق وصول به آن مقصد مخالفت نمایند یکی را دشمن دیگر نتوان گفت بالبداهه شاگردان فقیه اعظم اهل سنت ابوحنیفه کوفی رحمه الله علیه که قاضی ابویوسف و محمد ابن الحسن شیبانی اند در مسایل بسیار مخالفت استاد خود کرده اند و آنها را دشمن استاد خود هیچ عاقل نمی تواند گفت و ازهمین قاعده شاخه های بسیار متفرع می شود مثل آنکه اگر شخصی بر فعل شخص دیگر انکار کند و یا او را در مشوره و اجتهدای تخطیه نماید دشمن اوست و انکار حضرت امیر را بر عثمان رضی الله عنهما و تخطیه بغض مجتهدات او را دلیل بر دشمنی حضرت امیر با عثمان می آورند و علی هذا القیاس انکار حضرت ام المومنین عائشه را بر حضرت امیر در مقدمه تاخیر قصاص عثمان رضی الله عنهم محمول بر دشمنی می سازند و چون اصل فاسد است فروع فاسدتر باشند و در کتب شیعه خلاف این اصل ثابت است ابومخنف روایت می کند از حضرت امام حسین در باب صلح نمودن حضرت امام حسن با معاویه که ایشان انکار برین

صلح می فرمودند و تخطیه حضرت امام حسن نمودند و لفظ روایت این است که ان الحسین بن علی کان یبیدی الکراهیه لما فعله اخوه الحسن من صلح معاویه و یقول لو جزّ انفی کان احب الی مما فعله اخی پس انکار و خطبه اگر موجب عداوت باشد لازم آید که حضرت امام حسین دشمن حضرت امام حسن باشند معاذ الله من اعتقاد هذا الکفر الصریح.

نوع دوم آنکه صیغه حصر در اکبر زیاده کنند تا در نتیجه غلط افتد و ازین قبیل است اکثر دلائل شیعه که نمونه آن در باب امامت گذشت مثل آنکه حضرت امیر عالم و شجاع و متقی بود و هر که عالم و شجاع و متقی باشد همونست امام یعنی غیر او امام نیست حالانکه در صغری اصلاً حصر ثابت نشده و این غلط بسبب عدم تکرر اوسط است بتمامه در مقدمتین و تکرار شرط انتاج است و وهم بسبب عجز در تعمق معانی قیود عاقل میشود و میفهمد که شاید درین صورت اوسط بتمامه مکرر شده باشد و نیز از همین جنس است این دلیل که حضرت امیر واجب الاطاعت است همونست امام و علی هذا القیاس.

نوع سوم آنکه مطلوب چیزی باشد و نتیجه چیز دیگر برآید لیکن بسبب کمال قرب و مجاورت در میان مطلوب و نتیجه وهم قناعت کند که مطلوب حاصل شد و بهمین سبب اکثر تقریبات دلائل شیعه تمام نمی شود چنانچه در مباحث امامت مفصل گذشت مثل آنکه حضرت امیر باب مدینه العلم است و هر که باب مدینه العلم باشد امام است و هم پنداشت که امام چون رئیس امت است و باب نیز ریاست خانه دارد بوجه من الوجوه پس چون حضرت امیر باب شد امام هم شد حالانکه باب مدینه العلم شدن چیزی دیگر است و امام بودن چیز دیگر در میان هر دو نه اتحاد است و نه لزوم.

نوع چهارم مصادره بر مطلوب که وهم بسبب تغایر لفظ یا مفهوم می پندارد که مقدمه دلیل چیز دیگر است و مطلوب چیز دیگر یکی را به دیگری ثابت کردم حالانکه عقل هر دو را یک

چیز میفهمد یا یک ذات میداند پس اثبات یکی بدیگری اثبات الشیء بنفسه است نزد عقل چنانچه شیعه گویند که حضرت امیر اولی بتصرف است و هر که اولی بتصرف است امام است حالآنکه اولی بتصرف عام عین معنی امام است پس اکبر و اوسط هر دو یک چیزند و صغری و مطلوب یک قضیه از جهت معنی اگر چه در لفظ تغایر باشد و یک قسم از مصادره آنست که مقدمات دلیل واضح از مطلوب نباشند بلکه اخفی و اقبل للمنع باشند به نسبت مطلوب نزد خصم مثل آنکه حضرت امیر معصوم است و معصوم امام است امامت حضرت امیر نیز نزد اهل سنت ثابت است و لو فی وقت من الاوقات و معصومیت نزد ایشان خاصه انبیاست در هیچ وقت حضرت امیر را معصوم نمی دانند آری محفوظ می شمارند و دلایل مثبت امامت آنجناب بسیار واضح و قوت دارند و دلایل اثبات عصمت مخدوش و مقدوح.

نوع پنجم غلط باشتراک لفظی یعنی بر دو چیز یک لفظ اطلاق می شود حکم چیز دیگر ثابت کنند مثل نبی امام است در نزول شریعت و وحی و خلیفه نبی نیز امام است در حکم و احکام و جنگ و صلح پس چون نبی معصوم باشد خلیفه هم می باید که معصوم باشد حال آنکه اطلاق امام بر نبی به معنی دیگر است و اطلاق امام بر خلیفه به معنی دیگر و از همین قبیل است غلطی که در توجیهات نحویه واقع می شود مثل آنکه گویند (و هم راکعون) حال است از (و یقیمون الصلوه) برای احتراز از صلوه یهود و از این قبیل است غلط مجاز یعنی چیزی را به علاقه مجاز یک لفظ گفته می شود آنچه لازم نمی باشد آن چیز را ثابت کنند مثل آنکه بعضی روافض گویند که الله نور و کل نور محسوس فالله محسوس و همین است مذهب هشام بن الحکم و دیگر پیشوایان ایشان و حال آنکه اطلاق لفظ نور بر ذات باری تعالی بنابر مجاز است و محسوسیت لازم نوری حقیقی است و مثل آنچه گویند که حضرت امیر را حق تعالی نفس نبی فرمود چرا که نبی معصوم و مفترض الطاعه و اولی به تصرف و افضل از جمیع انبیا و خلائق بود و حضرت امیر را نیز این همه احکام ثابت باشند حال آنکه اگر

حضرت امیر را نفس فرمود به طریق مجاز فرمود و بر مجاز حکم حقیقت مترتب نمی‌شود و الا شجاع را موجب سلب انسانیت او شود.

نوع ششم ایهام العکس است یعنی مقدمه صادقه به دست عقل افتد و وهم را کلیه صادق شمرده در دلایل بکار برد مثل آنکه هر انسان معصوم قابل امامت است مقدمه صادقه است و عکس او را وهم تراشید که هر قایل امامت معصوم است حالانکه نزد منطقیین ثابت و مقرر است که موجه کلیه منعکس نمی‌شود بموجه کلیه.

نوع هفتم اغفال الزوم است یعنی حکم ملزوم را به لازم اعم دهند و از آن دو غلط افتند مثل آنکه گویند نبی را عصمت از آن واجب است که ریاست امت دارد پس هر رئیس امت می‌باید که معصوم باشد حالانکه عصمت نبی از جهت تصدیق معجزه است نه از جهت ریاست و ازین قبیل است آنچه گویند که عزل ابوبکر از تبلیغ براه از آن جهت بود که قابل نیابت پیغمبر نبود پس قابل هیچ نیابت نباشد حالانکه عزل او از جهت موافقت عادت عرب بود در نقض عهد و از همین قبیل است آنچه گویند که معاویه را در مقابله حضرت امیر از آن خطاکار میدانند که صحابه را در مقابله اهل بیت دعوی خلافت نمیرسد و علی هذا القیاس.

نوع هشتم اجتماع متنافیین را در دو وقت نیز تجویز نکنند و این غلط از اغفال زمان ناشی میشود مثل آنکه گویند خلفاء ثلاثه در وقتی از اوقات کافر بودند و کافر قابل امامت نیست حالانکه از بدیهیات است که اجتماع هر متنافیین در وقت واحد محال است نه در ذات واحد در اوقات مختلفه مثل نوم و یقظه و حرارت و برودت و علی هذا القیاس.

نوع نهم اخذ القوه مکان الفعل مثل آنکه گویند حضرت امیر در حضور آنجناب صلی الله علین و سلم امام بود لقوله صلی الله علیه و سلم (انت منی بمنزله هارون من موسی) پس اگر

بعد از وی بلافصل امام نباشد عزل وی لازم آید و عزل امام جایز نیست حالانکه حضرت امیر رضی الله عنه در حضور آنجناب صلی الله علیه و سلم امام بالقوه بودند نه امام بالفعل و عزل امام بالقوه بمعنی عدم نصب او جایز است لوجود لارجح منه.

نوع دهم اخذ الجزء مکان الكل مثل آنکه گویند اولاد پیغمبر صلی الله علیه و سلم جزء پیغمبر صلی الله علیه و سلم اند و پیغمبر صلی الله علیه و سلم معصوم است حالانکه معصوم کل پیغمبر است نه جزء او صلی الله علیه و سلم و درین وهم غلط مجاز هم واقع است زیرا که اولاد جزء حقیقی نیستند.

نوع یازدهم اخذ ما بالعرض مکان ما بالذات یعنی تابع را حکم مبتوع دادن مثل آنکه گویند امام نایب پیغمبر است در تبلیغ احکام پس مبلغ احکام باشد مثل پیغمبر صلی الله علیه و سلم و پیغمبر صلی الله علیه و سلم معصوم است پس امام میباید که معصوم باشد حالانکه پیغمبر صلی الله علیه و سلم مبلغ بالذات است و امام مبلغ بالتبع و عصمت از خواص مبلغ بالذات است و از همین قبیل است آنچه گویند که امام این امت نایب پیغمبر است که از جمیع پیغمبران بهتر است پس باید که امام نیز از جمیع پیغمبران بهتر باشد حالانکه نایب آن شخص را حکم آن شخص در جمیع صفات نمی باشد.

نوع دوازدهم حکم باتحاد دو چیز بسبب اشتراک آن هر دو در لازم اعم مثل آنکه مشیر مکره است بسبب آنکه هر دو رضا دارند بان فعل که دران مشورت و اکراه جمع شده پس حضرت عمر رضی الله عنه چون مشیر واقع شده در قصه قرطاس مکره هم شد و هر که اکراه کند نبی را بر چیزی گنهکار است حال آنکه در میان مشوره دادن و نمودن فرقی است بدیهی عند العقل اگر چه وهم باور ندارد و لهذا صبیان و نسوان آن را ملامت می کنند مانند مکره.

نوع سیزدهم عدم ملکه را بجای سلب و ایجاب گرفتن مثل آنکه گویند خلفاء ثلاثه چون معصوم نبودند فاسق باشند حالانکه از عدم عصمت فسق لازم نمی آید بوجود الواسطه بینهما و هو المحفوظ.

نوع چهاردهم کل مجموعی را بحکم کل افرادی گرفتن مثل آنکه گویند هر یک از صحابه معصوم نبود پس کل صحابه هم معصوم نباشند پس اجماع ایشان محتمل خطا باشد حالانکه در میان احکام کل مجموعی و کل افرادی فرق بسیار است کل انسان یسعه هذا الدار و یشبعه هذا الرغیف و مجموع الانسان لایسعه هذا الدار ولا یشبعها هذا الرغیف.

نوع پانزدهم امثال متجدده را یک چیز بعینه دانستن و این وهم خیلی بر ضعیف العقلان غلبه دارد حتی که آب دریا و شعله چراغ و آب فواره را اکثر اشخاص یک آب و یک شعله خیال کنند و اکثر شیعه در عادات خود منعمک این خیال اند مثلاً روز عاشورا در هر سال که بیاید آنرا روز شهادت حضرت امام حسین گمان برند و احکام ماتم و نوحه و شیون و گریه و زاری و فغان و بی قراری آغاز نهند مثل زنان که هر سال بر میت خود این عمل نمایند حالانکه عقل بالبداهه میداند که زمان امیر سیال غیر قار است هرگز جزء او ثبات و قرار ندارد و اعاده معدوم محال و شهادت حضرت امام در روزی شده بود که این روز ازان روز فاصله هزار و دو صد سال دارد این روز را بان روز چه اتحاد و کدام مناسبت و روز عید الفطر و عید النحر را برین قیاس نباید کرد که در انجا مایه سرور و شادی سال بسال متجدد است یعنی اداء روزه رمضان و اداء حج خانه کعبه که شکرالنعمة المتجدد سال بسال فرحت و سرور نو پیدا میشود و لهذا اعیاد شرایع برین و هم فاسد نیامده بلکه اکثر عقلا نیز نوروز و مهرجان و امثال این تجددات و تغییرات آسمانی را عید گرفته اند که هر سال چیزی نو پیدا میشود و موجب تجدد احکام می باشد و علی هذا القیاس تعید بعید بابا شجاع الدین و تعید بعید غدیر و امثال ذلک مبنی بر همین وهم فاسد است ازینجا معلوم شد که روز نزول آیه (الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ

وَأَتَمَّمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا) و روز نزول وحی و شب معراج را چرا در شرع عید قرار نداده اند و عید الفطر و عیدالنحر را قرار داده اند و روز تولد و وفات هیچ نبی را عید نگردانیدند و چرا صوم یوم عاشورا که سال اول بموافقت یهود آنحضرت صلی الله علیه و سلم بجا آورده بودند منسوخ شد درین همه همین سراسر است که وهم را دخیلی نباشد بدون تجدد نعمت حقیقه سرور و فرحت نمودن یا غم و ماتم کردن خلاف عقل خالص از شوایب وهم است.

نوع شانزدهم صورت چیزی را حکم آن چیز دادن و این وهم اکثر راه بت پرستان زده و آنها را در ضلالت افکنده و اطفال خورد سال نیز درین وهم بسیار گرفتار می باشند اسپان و سلاح و دیگر چیزها را از چوب و گل ساخته خرسند می شوند و حقیقت اسپ و سلاح می انگارند دختران خورد سال پسران و دختران از جامه های منقش ملون ساخته با هم نکاح آنها میکنند و شادی می نمایند و در شیعه این وهم خیلی غلبه کرده قبور حضرت امامین و حضرت امیر و حضرت زهرا تصویر را میکنند و به گمان آنکه این قبور حقیقت قبور مجمع النور آن بزرگواران است تعظیم و افر نمایند بلکه نوبت به سجدهات رسانند و فاتحه خوانند و سلام و درود رسانند و مگس رانهای منقش و مزین گرفته گردا گرد استاده شوند در رنگ مجاوران داد شرک دهند و نزد آنها در حرکات طفلان و حرکات این پیران نابالغ هیچ تفاوت نیست.

نوع هفدهم شخصی را بنام دیگری مسمی کرده با وی سلوک آن شخص نمایند از اهانت و ضرب و شتم و این وهم اضعف از وهم سابق است طفلان خردسال هنگام بازی یکی را از میان خود پادشاه و یکی را وزیر و یکی را دزد و یکی را پاسبان قرار دهند و بحسب مرتبه این مناصب سلوک نمایند شیعه نیز در ایام عاشورا شخصی را یزید و شخصی را شمر و بعضی زنان را بنام مخدرات و مستورات مسمی کرده همان معامله و سلوک نمایند که با آن اشخاص

بایستی کرد و در رد این وهم فاسد کلام الله کافی است (إِنَّ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَمَا تَهْوَى الْأَنْفُسُ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنْ رَبِّهِمْ الْهُدَى) (النجم) و متفرع بر همین است که هر گاه معلوم کنند که نام این شخص عبیدالله یا عبدالرحمن است او را اهانت کنند و تحقیر نمایند حالانکه در حدیث صحیح وارد است که (احب الاسماء الى الله عبدالله و عبدالرحمن) و بدیهی است که نام چیز حکم آن چیز ندارد نام آتش گرم نیست و نام آب سرد نیست و نام قند شیرینی ندارد و نام صبر تلخی ندارد.

نوع هجدهم ظرف را شرط تناقض ندانستن و این وهم هم راه بسیاری از عوام زده است اجتماع نقیضین را بحسب دو ظرف مختلف تجویز نکنند و شیعه در مسئله اجتهاد درین وهم گرفتارند و گویند اگر امام از جانب خدای تعالی منصوب نشود و احکام شرعیه در غیر منصوبات وابسته برای مجتهدین باشد اجتماع نقیضین لازم آید زیرا که ابو حنیفه چیزی را حلال گفته و شافعی آنرا حرام میداند و حالانکه چون ظن مجتهد مختلف شد اجتماع نقیضین چه قسم متصور گردد هر عاقل میداند که زید قائم فی ظنی و زید لیس بقائم فی ظن عمرو هرگز با هم متناقض نیستند درینجا هم در غیر منصوبات حکم معین نیست از جانب خدا بلکه حکم الهی در حق هر کس همان است که در اجتهاد اوست یا در اجتهاد متبوع اوست و همین است معنی (اختلاف امتی رحمه).

نوع نوزدهم تشبیه چیزی به چیزی را موجب مساوات مشبه و مشبه به فهمیدن و این وهم صبیان صغیر السن را می باشد نه صبیان ممیزین را و شیعه را بسیار این وهم افتاده مثل آنچه گویند که حضرت امیر را با انبیاء اولوالعزم در زهد و تقوی و علم و حکم تشبیه داده اند پس باید که حضرت امیر مساوی با انبیاء اولوالعزم باشند و هر که مساوی انبیاء اولوالعزم باشد افضل باشد از دیگر انبیاء و این وهم صریح الفساد است حاجت بیان ندارد.

نوع بیستم عادیات را بجای اولیات آوردن و این وهم اکثری را در فرق ضاله واقع کرده و علماء اجله درین گرداب غوطه ها می خورند مثل آنچه گویند که ریاست در شخص در اولاد و خاندان او باشد بدلیل فعل اکاسره و قیاسره و زمینداران و راجپوتان و با وجود داماد خسر را منصب ریاست نمیرسد و مقابل این وهم وهم دیگر است از همین جنس و آن آنست که تعلق ریاست بعد از فوت شخص بتجویز زوجه او می باشد و اگر زوجه های متعدده داشته باشد زوجه کار باو مختص باشد و باکره در خانه او آمده باشد باین اختیار ممتاز می گردد و داماد و دختر را درین دخلی نیست بالجمله نزد عقل هر دو وهم فاسد است و در شرع اصلا توارث منصب و ریاست نیامده مدار بر رجحان قابلیت و لیاقت یا بر اشاره صاحب ریاست است.

نوع بیست و یکم قیاس الغایب علی الشاهد یعنی کار خدا و پیغمبر را بر کار خلق و امت قیاس کردن و این داء عضال هم عقاید بسیاری را فاسد کرده و در الهیات فساد اکثر مسایل شیعه متفرع بر همین اصل است خصوصا دلایل وجوب اصلح و لطف وجوب عدل و اثابه مطیع و عقاب عاصی و غیر ذلک و بیان فساد این وهم در ابواب سابقه گذشت.

نوع بیست و دوم اهمال الاضافات یعنی یک چیز را دو سه نسبت با چند چیز واقع است و یک نسبت حکمی را تقاضا می کند و نسبت دیگر حکم دیگر را از همه آن نسبتها یک نسبت را ملاحظه کنیم و نسبت دیگر را مهمل گذاریم و این وهم مسایل کثیره امامیه را در پیش آمده مثل آنچه گویند که امامت نیابت نبی است موقوف بر اذن نبی باشد فیجب ان یکون الامام منصوبا حال انکه امامت ریاست است پس موقوف بر اختیار ایشان باشد فلا یجب ان یکون الامام منصوبا و مثل گویند که حضرت امیر واجب المحبت بود و ام المومنین با وی پرخاش نمود واجب البغض باشد حالانکه حضرت پیغمبر صلی الله علیه و سلم واجب المحبت باشد و ام المؤمنین زوجه محبوبه اوست پس واجب المحبت باشد و این وهم در جمیع مسایل ایشان سرایت کرده و مثل مشهور حفظت شیئا و غابت عنک اشیاء بایشان.

نوع بیست و سوم آنچه آرزوی دل باشد از کمال انتظام و حسن سیاست ملک و دیگر لوازم ریاست آنرا واقع گمان بردن و اعتقاد تحقیق آن داشتن مثلاً گویند که امام معصوم مفترض الطاعه که از جانب غیب با او هر حکمی شرعی و مصلحت دنیوی القا شود و هرگز خطا در تدبیر ننماید عجب لطفی دارد پس لابد واقع است لیکن از نظر ما غایب و نه خبر او را شنویم یقین می دانیم که متحقق است درینجا با وصف علامه و هم این غفلت علاوه است که چون او را ندیدیم و نه خبرش شنیدیم وجود و عدمش برابر است در وقوع این آرزوی دلی چه لطف و کدام حاصل .

نوع بیست و چهارم هر چه دلیل او را در معلومات خود نیابیم باطل است و این وهم را اکثری از سفهاء سابقین نیز متمسک ساخته انکار وجود الوان در ظلمت کرده اند گویند که در ظلمت رنگ موجود نیست زیرا که ما نمی بینیم و هر چه را ما نمی بینیم در ظلمت موجود نیست پس رنگ در ظلمت موجود نیست این نمی فهمند که جایز است که موجود باشد و ما ادراک آن نمی کنیم شیعه درین وهم بسیار گرفتاراند و انکار فضایل صحابه و ازواج مطهرات نمایند و گویند که در کتب ما مروی نیست و دیگر امور واقعه را ارباب سیر و تواریخ انکار کنند و اعتقاد بطلان امور دارند و اگر آیات و احادیث متفق علیه در این باب بایشان نموده شود گویند که ما ازین عبارات این مدعا نمی فهمیم (وَقَالُوا قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ لَعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَقَلِيلًا مَّا يُؤْمِنُونَ) (البقره).

نوع بیست و پنجم آنکه تقدم در زمان و تصنیف کتاب ها و تدوین رسایل و شهره شدن در آفاق و کثرت تلامذه و اصحاب دلیل حقیقت است پس متبوعان علماء ما چون از این بابتها اوفی داشتند بلا شبهه البته معتقدات ایشان مطابق واقع باشد و اصل این وهم آن است که در مناصب دنیوی و وجدان مال و نعمت و کثرت جاه و شهرت و هجوم اتباع و حشم دلیل بزرگی و ثروت و مکنت است آن تقدم را وهم مساوی تقدم در فهم ادراک حق میدانند و حکم

به سبقت و پیش دستی در دریافت مطالب علمیه می‌نماید و غلطی این وهم ظاهر و بدیهی است این بابتها در حکماء یونان و هند زیاده برین فرقه بوده است حال آنکه اکثر معتقدات آنها خصوصا در الهیات و نبوات و معاد شاهد سفاهت آنهاست بالجمله اگر اوهام و مغلطهای این فرقه سفیهه را در معرض بیان بااشباع و استیفاء قصد نماییم طولی و عرضی لازم می‌آید که دفترها کفایت آن نمی‌توانند نمود ناچار برین نمونه اکتفا رفت و القلیل يدل علی الكثير.

فصل دوم در تعصبات شیعه بدانکه معنی تعصب آنست که انکار کنند بر مخالف چیزی را که نزد خود ثابت است بدلیل قطعی و الزام دهند مخالف را بر چیزی که نزد خود نیز منکر است بدلیل قطعی و مخالف نیز در نفی و اثبات موافق خود باشد و الا دلیل الزامی باشد نه تعصب و چون حقیقت غلو نیز همین است که اثبات منفی و نفی ثابت نمایند بجهت افراط محبت پس داخل در تعصب است و در همین فصل مذکور کرده شد و عنوان کلام در هر دو قسم تعصب است فقط.

تعصب اول آنکه براهین روشن مثل آفتاب از کتاب و سنت پیغمبر صلی الله علیه و سلم که بطریق تواتر از طریق اهل سنت مروی شده از حضرات اهل بیت و جناب مستطاب پیغمبر چون بر ایشان عرض کرده شود انکار مطلق نمایند و روایات ضعیفه واهیه را که از رجال مجروح و مطعون و غیر معتبر نزد خود هم موافق طریق قوم از راه امامیه رسیده قبول کنند و گویند که آنچه امامی او را روایت کند موجب علم و عمل است که در اسناد او مجاهیل و ضعفا و وضاعین و کذابین واقع شوند و آنچه اهل سنت روایت کنند که بواسطه رجال سقات آنها رسیده باشد واجب الرد و الانکار است حالآنکه درباب اخبار از جمیع علماء ایشان منقول شد که موثق مقدم و بهتر و معتبرتر امت از ضعیف و اخبار ثقات اهل سنت بلا شبهه نزد ایشان موثق اند و نیز آیات خفیه را که هرگز موافق قواعد اصول و عربیت بر مدعای ایشان دلالت نمی‌کند نص و صریح انگارند و نصوص صریحه را که بر مذهب اهل سنت دلالت

واضح دارند متشابه مفاد کنند حالانکه طریق امتحان بارها با علماء ایشان مسلوک شده باین وضع که بعض کافران ذمی را که غرضی بهیچ و علاقه با اهل آن ندارند بعد از تعلیم لغت عرب یا ترجمه تحت اللفظ آن آیات شنوانیده استفسار واقع که شما ازین کلام چه فهمیدید گواهی بر مدعای اهل سنت داده اند و مدعای شیعه را هرگز باورنه کرده و از آیه نفهمیده.

تعصب دوم آنکه پیغمبر خاتم المرسلین و حضرت امیر را برابر دانند حالانکه افضلیت پیغمبر بر جمیع مخلوقات نزد ایشان هم متواتر است .

تعصب سوم آنکه هر که محبت علی در دل دارد ولو یهودی و نصرانی و هندو باشد داخل بهشت است و هرکه دوستی صحابه در دل دارد گو متقی و عابد و محب اهل بیت هم باشد داخل دوزخ است چنانچه رضی الدین لغوی از جمله شیعه حکم کرده است به بهشتی بودن زینب بن اسحاق نصرانی برین چند بیت که گفته است حالانکه ابوبکر و عمر رضی الله عنهما را بد نگفته.

شعر:

عدی و تیم لا احوال ذکرهم * بسوء ولکنی محب لهاشم

وما یعتبرینی فی علی و اهله * اذا ذکروا فی الله لومه لائم

یقولون ما بال النصاری بحبهم * و اهل النهی من اعراب و اعاجم

فقلت لهم انی لا حسب حبهم * سری فی قلوب الخلق حتی البهائم

و این فضلون یهودی را جمیع علماء این فرقه بخوبی یاد کنند برای دو سه بیتی که گفته است

شعر:

رب هب لی من المعیشه سؤلی * واعف عنی بحق آل الرسول

واسقنی شربه بکف علی * سید الاولیاء بعل بتول

حالانکه حب حضرت علی و اهل بیت و مدح گوئی و منقبت خوانی این بزرگواران بالاجماع عبادت است و قبول جمیع عبادات را ایمان شرط است قوله تعالی (فَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا كُفْرَانَ لِسَعْيِهِ وَإِنَّا لَهُ كَاتِبُونَ ۙ) (الانباء) چون محبت پیغمبر صلی الله علیه و سلم بدون ایمان بما جاء به تأثیر در کافران نه کرده باشد محبت حضرت امیر و اهل بیت که بلا شبهه تابع آنجناب اند در وجوب محبت و تعظیم در حق کافر چه خواهد کرد و نیز نجات کفار از دوزخ و دخول آنها در بهشت نزد خود شیعه در عقاید باطل و محال است هر چند اعمال خیر بجا آرند و دخول اهل ایمان اگر چه معاصی و سیئات داشته باشند نزد ایشان هم در بهشت قطعی است و دوستی صحابه نهایت کار معصیت و گناه کبیره خواهد بود اهل سنت بسبب دوستی آنها چرا محروم از بهشت باشند حالانکه بلا شبهه محبت اهل بیت دارند و چون محبت اهل بیت کافران را از دوزخ خلاص کند و در بهشت درآرد اهل سنت را که بسبب دوستی صحابه مرتکب گناه اند و بس چرا از دوزخ خلاص نکند و در بهشت داخل نه سازد.

تعصب چهارم آنکه گویند با محبت علی هیچ معصیت ضرر نمی کند حالانکه نصوص قرآن بخلاف آن ناطق است (من يعمل سوءاً یجز به) الا ینه. و اخبار صحیحه از حضرات ائمه نیز بر خلاف آن شاهد کما مرّ مرارا.

تعصب پنجم آنکه بسبب فرط بغض صحابه تمام امت محمدیه را امه ملعونه نامند و نص قرآنی را که (كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ آمَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِنْهُمْ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ) (آل عمران) است مطروح سازند و روایت حضرت امام حسن عسکری در تفسیری که ابن بابویه به سند صحیح از آنجناب روایت کرده فراموش نمایند و لفظ آن روایت اینست که (اما علمت ان فضل امه محمد علی سائر الامم کفضل علی خلقی) و نیز آیه (وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعَ الرَّسُولَ مِمَّنْ يَنْقَلِبْ عَلَى عَقْبَيْهِ وَإِنْ كَانَتْ لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِلَّ إِيْمَانَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ) (البقره) را گوش نهند.

تعصب ششم آنکه از قرآن مجید که بلاشبه از حضرت ائمه نزد ایشان منقول بالتواتر است و همیشه آنحضرات او را به نیت عبادت در نماز و خارج نماز تلاوت می فرمودند و امام حسن عسکری و دیگر ائمه او را تفسیر کرده اند و در کلام خود استشهاد با آیات و الفاظ آن می آوردند تبراً نمایند و گویند که این قرآن منزل نیست محرف عثمان است بجهت آنکه خدمت جمع و ترویج آن عثمان رضی الله عنه بجا آورده سبحان الله این چه مرتبه از بغض و عناد است که بکجا رسانیده.

تعصب هفتم لعن عمر رضی الله عنه را ترجیح دهند بر ذکر الهی و تلاوت قرآن مجید حالانکه در هیچ شریعت بد گفتن بدان ثواب ندارد چه جای آنکه از ذکر خدا که باجماع ملل و نحل

افضل اشغال و اعمال است بهتر باشد قوله تعالى (اِثْلُ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ (٤٥))

(العنكبوت).

تعصب هشتم لعن کبراء صحابه و ازواج مطهرات رسول علیه و علیهم الصلوات و التسلیمات را عبادت عظمی دانند و مثل صلوات خمس مداومت و مواظبت بران فرض انگارند و ابوجهل و فرعون و نمرود را که بلاشبیه اعداء خدا و دشمنان پیغمبران خدا بوده اند گاهی سب نکنند و بد نگویند و در کتب ایشان مسطور است که لعن شیخین رضی الله عنهما هر صبح برابر هفتاد حسنه است و لعن ابوجهل و فرعون و نمرود را برابر نیم دانگ حسنه هم شمارند.

تعصب نهم حضرت رقیه و حضرت ام کلثوم را بجهت ازدواج ایشان با عثمان رضی الله عنه از اولاد پیغمبر صلی الله علیه و سلم خارج نمایند و گویند که اینها دختران آن حضرت نبوده اند بلکه بعضی ایشان گویند که دختران حضرت خدیجه نیز نبوده اند تا مشارکت مادری هم با حضرت زهرا رضی الله عنهما حاصل نشود حالانکه صریح خلاف نص قرآنی است قوله تعالى (يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِّأَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِبْنَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلَابِيبِهِنَّ ذَلِكَ أَدْنَى أَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذَيْنَ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا (٥٩)) (الاحزاب) و در نهج البلاغه مذکور است که حضرت امیر در مقام عتاب بر تغیر سیرت شیخین عثمان رضی الله عنه را گفت قد بلغت من صهره ما لم ينالا یعنی الشیخین و شیخ الطایفه ابو جعفر طوسی در تهذیب از امام جعفر صادق رضی الله عنه روایت میکند که کان يقول فی دعائه اللهم صل علی رقیه بنت نبيک اللهم صل علی ام کلثوم بنت نبيک و کلینی نیز روایت کرده است که تزویج رسول الله صلی علیه و سلم خدیجه و هو ابن بضع و عشرين سنه فولد له منها قبل مبعثه علیه السلام القاسم و رقیه و زینب

و ام کلثوم و ولد له بعد المبعث الطيب و الطاهر و فاطمه و در روایت دیگر آورده انه لم يولد له بعد المبعث الا فاطمه عليها السلام و ان الطيب و الطاهر ولدا قبل المبعث انتهى و ملا خلیل قزوینی در شرح تفصیل این ماجرا نموده.

تعصب دهم آنکه گویند ابوبکر و عمر و عثمان رضی الله عنهم از منافقان بوده اند حالانکه نزد خود ایشان ثابت است که آنجناب در آخر حیات خود که منافق از مؤمن متمیز شده بود بموجب نص قرآنی (مَا كَانَ اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَىٰ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ حَتَّىٰ يَمِيزَ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُطْلِعَكُمْ عَلَى الْغَيْبِ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَجْتَبِي مِنْ رُسُلِهِ مَنْ يَشَاءُ فَأَمِنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَإِنْ تُؤْمِنُوا وَتَتَّقُوا فَلَكُمْ أَجْرٌ عَظِيمٌ) (آل عمران) ابوبکر رضی الله عنه را امام نماز فرمود و منافق را بالاجماع امام نماز کردن جایز نیست و حضرت امیر به او و عمر و عثمان رضی الله عنهم همیشه اقتدا نماز میکرد و ابوذر و سلمان و مقداد و عمار همه نیز باین هر سه اقتدا می نمودند.

تعصب یازدهم آنکه تیمی و عدوی یعنی ابوبکر و عمر رضی الله عنهما را دو بت بود که پنهان در خانهای خود داشتند و عبادت آن بتان می کردند حالانکه نزد خود ایشان ثابت است که محمد بی ابی بکر را حضرت امیر متبنی فرمود و اراده انکاح دختر خود با او داشت پس درین صورت که ابوبکر مشرک بود نکاح اسماء بنت عمیس که بلاشبیه مومنه بود با وی صحیح نشد و محمد بن ابی بکر ولد الزنا برآمد و اراده نکاح دختر خود با او نمودن چه قسم صحیح شود و نیز عمر رضی الله عنه را دختر خود نکاح فرمود اگر مشرک بود این نکاح چه قسم درست شد و با بت پرستان این معاملات از معصوم چگونه راست آمد قوله تعالی (وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكَاتِ حَتَّىٰ يُؤْمِنَ وَلَأَمَةٌ مُّؤْمِنَةٌ خَيْرٌ مِنْ مُشْرِكَةٍ وَلَوْ أَعْجَبَتْكُمْ وَلَا تُنْكِحُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّىٰ يُؤْمِنُوا وَلَعَبْدٌ مُّؤْمِنٌ خَيْرٌ مِنْ مُشْرِكٍ وَلَوْ أَعْجَبَكُمْ أُولَٰئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِ وَيُبَيِّنُ آيَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ) (الایه. البقره).

تعصب دوازدهم آنکه گویند که آیات وارده در فضایل اصحاب از مهاجر و انصار خصوصاً در حق ابوبکر و عمر و عثمان و طلحه و زبیر و عائشه رضی الله عنهم همه متشابهات اند غیر مفهوم المعنی ذکره ابن شهر اشوب السروی المازندرانی و غیره من علمائهم.

تعصب سیزدهم گویند که اهل سنت افراط میکنند در بغض حضرت علی و ذریت طاهره او رضی الله عنهم ذکره ابن شهر اشوب و بهمین سبب ایشان را بنواصب ملقب کنند حالانکه خود ایشان در کتب خود از کتب اهل سنت خصوصاً از بیهقی و ابوالشیخ و دیلمی نقل کرده اند قال رسول الله صلی علیه و سلم (لایومن احدکم حتی اکون احب الیه من نفسه و یکون عترتی احب الیه من نفسه) و عن ابن عباس قال قال رسول الله صلی الله علیه و سلم (احبوا الله لما یغذوکم من نعمه و احبونی لحب الله و احبوا اهل بیتی لحبی) الی غیر ذلک و نیز میدانند که اهل سنت حب امیر و ذریه طاهره او را از فرایض ایمان می شمارند حضرت شیخ فرید الدین احمد بن محمد نیشابوری معروف بعطار در اشعار عربی میفرمایند.

فلا تعدل باهل البيت خلقاً * فاهل البيت هم اهل السعاده

فبغضهم من الانسان خسر * حقیقی و جبهم عبادہ

این اشعار را شیخ بهاء الدین آملی در کشکول خود نقل نموده باز از شیخ موصوف نقل میکنند که می فرمود من آمن بمحمد و لم یومن باهل بیده فلیس بمومن.

و محبت ابوحنیفه و پرخاش او با اعمش وقتی که قصه خطبه بنت ابوجهل را که از حضرت امیر بوقوع آمده بود و آنجناب صلی الله علیه و سلم بر وی عتاب فرموده بود روایت میکرد مشهور و معروف است ابوحنیفه با او گفت که هر چند این قصه صحیح است لیکن ترا چه لایق است که این قصه را بی ادبانه بحضور مردم روایت کنی مسئله دینی بران قصه

موقوف نیست و شریک بن عبدالله و ابن شبرمه و ابن ابی لیلی همه با ابوحنیفه متفق شده بخانه اعمش رفتند و او را بر روایت این قصه ملامت کردند اعمش گفت که من از شما پیش قدمم در محبت علی لیکن حدیث را چنانچه شنیده ام روایت کردم کارم همین است باز دفتری از مناقب امیر المومنین روایت کرد تا آنکه همه ازو خوش شدند و به خانه های خود مراجعت کردند و صحبت و تلمذ و اخذ علم و طریقه که ابوحنیفه را با امام محمد باقر و با امام جعفر صادق علیهما السلام و با زید ابن علی بن الحسین رضی الله عنه ثابت است مستغنی است از بیان و پدر ابوحنیفه که ثابت نام داشت در صغر سن همراه پدر خود زیارت امیر المومنین حاصل نموده و حضرت امیر رضی الله عنه در حق او دعای برکت اولاد فرمود و بموجب برکت دعای او ابوحنیفه فقیه عالقدر بیارآمد.

و محبت امام شافعی خود با این خاندان و اشعار ایشان درین باب در کتب شیعه مسطور و مشهور است آنچه اشعار بنام ایشان در کتب شیعه دیده شد ثبت می افتد مع ذلک.

شعر:

یا اهل بیت رسول الله حبکم * فرض من الله فی القرآن انزله

یکفیکم من عظیم الفخر انکم * من لم یصل علیکم لاصلوه له

مذهب شافعی همین است که درود را در نماز فرض میدانند و صیغه صلوه البته مشتمل بر ذکر آل می باشد و ایضا له.

شعر:

الام الام و حتی متی * اعاتب فی حب هذا الفتی

فهل زوجت فاطم غيره * و فى غيره هل اتى

شعر:

قالو ترفضت قلت كلا * ما الرفض دينى و لا اعتقادى

لكن توالت من غير شك * خير امام و خير هادى

ان كان حب الوصى رفضا * فاننى ارفض العبادى

و ايضا له.

شعر:

يا رب بالقدم التى او طأتها * من قاب قوسين المحل الاعظما

و بحرمة القدم التى جعلت له * كتف المويد بالرساله سلما

ثبت على متن الصراط تكرما * قدمى و كن لى محسنا و مكرما

و اجعلهما زخرا فمن كانا له * امن العذاب و لا يخاف جهنما

و ايضا له.

شعر:

و اذا ذكروا عليا او بنيه * و جاؤا بالروايات العليه

يقال تجاوزوا يا قوم عنه * فهذا من حديث الرافضيه

برئت الى الميهمن من اناس * يرون الرفض حب الفاطميه

و ايضا له.

شعر:

اذا فتشوا قلبي اصابوا به * سطرين قد خطا بلا كاتب

العلم و التوحيد في جانب * و حب اهل البيت في جانب

این همه اشعار در کتب معتبره شیعه بنام امام شافعی موجود است لهذا بر این قدر اکتفا رفت.

و امام مالک خود از یاران خاص حضرت صادق علیه السلام بود و طول العمر با وی صحبت داشت و اخذ علم نمود و از شاگردان عمده اوست بالاجماع و چون حضرت امام علی رضا در نیشابور داخل شد بر استری سوار بود و شقیق بلخی که از اعظم صوفیه اهل سنت است پیش امام میرفت و جلوداری میکرد و جماعه دیگر از صوفیه اهل سنت به چادرهای خود بر امام سایه کرده بودند و حافظ ابوذرعه رازی و محمد بن اسلم طوسی با جمیع طلبه علم و کتاب حدیث از مدارس و رباطاب خود برای زیارت امام بر آمدند و غوغای عظیم در شهر برخاست و مردم برای دیدار مبارکش هجوم آوردند محدثین اهل سنت عرض داشتند که اگر یک دو حدیث بسند آبای خود که سلسله الذهب است این وقت که مجمع خلق الله است روایت فرمائی کمال منت خواهی نهاد امام بسند آباء خود روایت این حدیث فرمود (لا اله الا الله حصنی فمن قالها دخل حصنی و من دخل حصنی امن من عذابی) دران وقت از محدثین

اهل سنت و طلبه علم ایشان بیست هزار کس ارباب محابر شمرده شدند و امام احمد ابن حنبل چون این سند را ذکر میکرد میگفت لو قرا هذا علی مجنون لافاق او علی مریض لبرا کذا ذکره ابن الاثیر فی الکامل و ذکره صاحب الفصول من الامامیه ایضا فی تاریخ الاثمه و از سعید بن المسیب روایت مشهور است که کان عنده رجل من قریش فاتاه علی بن الحسین رضی الله عنه فقال له الرجل القرشی یا ابا عبدالله من هذا قال سعید هذا الذی لا یسع مسلما ان یجهله هو علی بن حسین بن علی بن ابی طالب رضی الله عنهم اجمعین و جمیع سلاسل صوفیه اهل سنت در طریقت منتهی می شوند بایمه پس اینها پیران جمیع طوایف اهل سنت اند و معلوم است که نزد اهل سنت عظمت و مقدار پیر در چه مرتبه است و بچه حد محبت پیران می کند و بغض و اهانت او را ارتداد طریقت میدانند و حالا به نظر انصاف باید دید که مدار اهل سنت نیست الا بر شریعت و طریقت و همین دو امر را موقع ریاست و بزرگی می شمارند و کبراء شریعت فقها اربعه اند و کبراء طریقت اصحاب خانوادهای صوفیه و هر فرقه را رجوع به اهل بیت است و ذله برداری از خوان فیض ایشان پس بغض اهل سنت را نسبت به اهل سنت نمودن مثل انکار محسوسات و دعوای اجتماع اضداد است که هیچ عاقل آن را باور نمیکند و اینها را نواصب لقب دادن ازان باب است که نور را ظلمت و آفتاب را تاریک گویند بالقطع از روی تاریخ معلوم است که اهل سنت همیشه با نواصب مقابله نموده اند و جواب هزیانات آن اشقیا داده و پرخاش ها نموده کثیر غره که شاعر مشهور است در مقابله آن ملاعین به تنگ آمده از مضامین شعریه در گذشت نوبت بلعن بر دعای بد رسانیده شعر او مشهور است.

شعر:

لعن الله من یسب حسینا * و اخاه من سوقه و امام

و رمی الله یسب علیا * بصدام و اولق و جذام

و فی الواقع محبت اهل سنت را شیعه نمی توانند دانست مگر چندی برای امتحان مذهب نواصب را اختیار کنند باز به بینند که اینها در مقابله چه میکنند بنگر که دست من بگریبان چه میکند.

تعصب چهاردهم گویند اهل سنت قتل علی رضی الله عنه را فسق نمیدانند و از قاتل او که ابن ملجم است علیه اللعنه بخاری در صحیح خود روایت کرده است و او را تعدیل و توثیق نموده و این کذبی است که نهایت ندارد و افترائی است مبنی بر فرط وقاحت و بی حیائی زیرا که بخاری کتابی نیست که نادر الوجود و عزیز و کمیاب باشد هزاران نسخه در شهر اسلام یافته می شود و رجال وی معدود و مضبوط اند و اهل سنت قتل نفس مومنه را اکبر الکبائر بعد الشریک بالله در عقاید خود می نویسند علی الخصوص قتل این نفس مقدسه را بموجب حدیث نبوی صلی الله علیه وسلم کفر میدانند و حدیث اشقی الاخرین در حق آن ملعون در جمیع کتب اهل سنت مروی است چه امکان که در کتابی از کتب اهل سنت از وی روایتی مأخوذ باشد چه جای بخاری روی الطبرانی عن ابن عمر رضی الله عنه عن النبی صلی الله علیه و سلم قال (اشقی الناس ثلاثه عاقر ناقة ثمود و ابن آدم الذی قتل اخاه و قاتل علی بن ابی طالب) و این افترا را هم ابن شهر آشوب در مثالب خود بر بخاری ذکر نموده و ازین جا قیاس باید کرد که روایات این صاحبان و اقوال اینها در حق اهل سنت در چه مرتبه بیصرفه گی دارد.

تعصب پانزدهم آنکه از راه کمال بغض و عناد اهل سنت که خود را بسنت پیغمبر صلی الله علیه و سلم نسبت نموده اند علماء ایشان سنت پیغمبر صلی الله علیه و سلم را لعنت کنند و کافر شوند و گویند که ما را کفر قبول و خوب گفتن سنت پیغمبر صلی الله علیه و سلم قبول نیست و درینجا مثل مشهور است آمد که غارت علی الضربه و قتلت بعلمها معاذ الله من ذلک

صاحب ابن عباد که از وزرای سلاطین دیالمه بود و درین فرقه مثل او داعی نگذشته در شعر خود میگوید.

شعر:

حب علی بن ابی طالب * هو الذی یهدی الی الجنه

ان کان تفضیلی له بدعه * فلعله الله علی السنه

تعصب شانزدهم آنکه بر اهل سنت بابت بعضی روایات مثل روایت سهو از پیغمبر صلی الله علیه وسلم و قضا شدن نماز در لیلہ التعریس زبان طعن برگشایند و سقط و ناسزا گویند چنانچه ابن مطهر حلی در روایت این دو حدیث خیلی بر اهل سنت زبان درازی کرده حالانکه خود این فرقه در کتب صحیحہ خود همان احادیث را روایت کرده اند و تصحیح نموده من ذلک خبر ذی الیدین ان رسول الله صلی الله علیه وسلم صلی الظهر او العصر رکعتین فقال ذوالیدین اقصر الصلوه ام نسیت یا رسول الله صلی الله علیه وسلم فسال رسول الله صلی الله علیه وسلم من خلفه اصدق ذوالیدین قالوا نعم صلیت رکعتین فبنا علی صلوتہ و اتم اربعاً و سجد للسهو سجدتین ثم تشهد و ثم و خبر لیلہ التعریس و هو انه صلی الله علیه وسلم عرس فی منصرفه من خیبر فنزل قبل طلوع الصبح فرقد فغلبت عیاه فلم یستقیظ حتی وقع علیه حر الشمس ثم استقیظ وتوضأ و صلی قضاء الصبح و قال هذا وادی الشیطان ابن مطهر گوید که خبر اول دلالت میکند بر سهو پیغمبر صلی الله علیه وسلم در عبادات و خبر ثانی بر تسلط شیطان بر آنجناب و هر دو قادیح در نبوت اند پس اهل سنت این افترا کرده اند حالانکه خبر اول را ابوجعفر طوسی در تهذیب از حسین بن سعید عن ابی عبدالله علیه السلام باسناد صحیح روایت کرده و کلینی نیز از سماعه از ابی عبدالله علیه السلام روایت نموده و باسناد دیگر نیز از سعید اعرج عن ابی عبدالله علیه السلام روایت کرده و قال الی آخره ان ربکم عز و جل هو

الذی ان شاء رحمته للامه الا ترى ان رجلا يوضع مثل العير و قيل ما تقبل صلوتک فمن دخل عليه اليوم مثل هذا قال قد سن رسول الله صلى الله عليه وسلم و صارت اسوه و خبر ثانی را طوسی در تهذیب از حسین بن سعید .. ابی عبدالله علیه السلام روایت نموده و کلینی در کافی از حمزه ابن طیار عن ابی عبدالله روایت کرده و زاد فی آخره قال الله تعالى انا انمتک و انا ايقظتک فاذا قمت فصل ليعلموا اذا اصابهم كيف يصنعون ليس كما يقولون اذا نام عنها هلك و آنچه گفته است که هر دو امر قادح در نبوت اند صریح غلط است زیرا که سهو مثل نسیان و نوم از نوع احکام بشریه است آری سهو در امور تبلیغیه بر انبیا علیهم السلام روا نیست که بجای امر نهی و بجای نهی امر تبلیغ نماید قوله تعالى حکایه عن موسى عليه السلام (قَالَ لَا تَوَاحِدْنِي بِمَا نَسِيتُ وَلَا تُرْهِقْنِي مِنْ أَمْرِي عَسْرًا) (الکہف) و قوله تعالى فی حق آدم عليه السلام (وَلَقَدْ عَهِدْنَا إِلَى آدَمَ مِنْ قَبْلِ فَنَسِيَ وَلَمْ نَجِدْ لَهُ عَزْمًا) (طه) و قوله تعالى فی حق نبینا صلى الله عليه وسلم (إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَادْكُرْ رَبَّكَ إِذَا نَسِيتَ وَقُلْ عَسَى أَنْ يَهْدِيَنِي رَبِّي لِأَقْرَبَ مِنْ هَذَا رَشَدًا) (الکہف) و تسلط شیطان هرگز بر حضرت صلى الله عليه وسلم دران وادی واقع نشده بلکه بر بلال واقع شده زیرا که آنجناب بلال را داروغه محافظت وقت نموده خود بااطمینان تمام بخواب رفتند درین وقت شیطان قاپو یافت و بلال را مغلوب کرد تا باین بهانه نماز پیغمبر صلى الله عليه وسلم و دیگر مسلمین نیز قضا کند و اگر بر گماشته یابر وکیل شخصی غاصب یا ظالم مسلط شود نمی توان گفت بران شخص مسلط شد اگرچه نقصانی باو هم برسید.

تعصب هفدهم آنکه گویند که اگر شخصی و تعالی جدک در نماز گوید نمازش فاسد شود حال آنکه در قرآن مجید (وَأَنَّهُ تَعَالَى جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا) (الجن) واقع شده و این سوره را در نماز هم نزد ایشان توان خواند از سور ممنوعه نیست بعضی از علماء شیعه که با ایشان مطارحه این مسئله شد در جواب گفتند که تعالی قول جن نقل نموده است چنانچه

دیگر کلمات کفر هم در آن قرآن از زبان کافران نقل فرموده (وَقَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرُ ابْنُ اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ ذَلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ يُضَاهُونَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ قَاتَلَهُمُ اللَّهُ أَنَّى يُؤْفَكُونَ) (التوبه) گفته شد که هر جا نقل قول کفره واقع شده تکذیب و رد آن قول نیز در عقب آن پیوسته آمده چنانچه بعد از تتبع قرآن مجید واضح می شود و اینجا اصلاً رد و تکذیب این قول مذکور نیست مع هذا اگر از تمسک باین آیه دست بردار شویم قول امیر المومنین رضی الله عنه را چه خواهند گفت که در نهج البلاغه در خطبه آنجناب رضی الله عنه مذکور است الحمد لله الفاشی حمده و الغالب جنده المتعالی جده الی آخر الخطبه.

تعصب هژدهم گویند اهل سنت بدترند از یهود و نصاری ذکره ابن المعلم و غیره سبحان الله ایمان ایشان بخدا و رسول و ملائکه و قرآن و جمیع کتب الهیه و روز آخرت و محبت ایشان با رسول و خاندان رسول صلی الله علیه وسلم و جمیع عبادات ایشان از بدنیات و مالیات و فاتحه و درودی که بنام این بزرگواران میکنند همه بر بادرفته و مردود است و کفر و عناد یهود و نصاری و انکار و عداوت ایشان با پیغمبر و بد گفتن آنها در حق ملائکه خصوصاً جبرائیل علیه السلام همه مقبول این طایفه شد آری هر گنده پزی را گنده خوری است و این حرف ایشان چه بسیار ماناست بقول همین فرقه یعنی یهودیان که در عهد آنجناب کفار بت پرست را بهتر از صحابه رسول می دانستند گویا شیعه باین طعن ایشان در حق صحابه خشنود شده در جلد وی این خدمت عمده این ترجیح و تفضیل بآنها ارزانی فرموده اند آری قدر سگ را سگبان می شناسند قوله تعالی (أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيًّا مِنَ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ بِالْجِبْتِ وَالطَّاغُوتِ وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا هَؤُلَاءِ أَهْدَى مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا سَبِيلًا) (النساء).

تعصب نهم آنکه گویند غلاه و کیسانیه و اسماعیلیه و دیگر فرق رفضه تکذیب ائمه نموده و منکر امامت آنها بوده اند و در حق آنها بد گفته آخر کار همه آنها بمحبت علی در بهشت درآیند و اهل سنت با آنکه همه را دوست دارند و امام خود از شریعت و طریقت

شمارند و هیچ کس را از میان شان تحقیر نکنند بلکه همه را تعظیم پیش آیند بسبب دوستی چند شخص در دوزخ جاوید باشند خدا داند در حق اهل سنت محبت علی چرا تاثیر نمیکند و در حق کیسانیه و اسماعیلیه انکار و تکذیب امامان چرا تاثیر نه کرد.

تعصب بیستم بر اخبار صحیح که نزد شیعه بطریق صحیح ثابت است و از راه شامت تحت آن روایات مضمون آنها موافق مذهب اهل سنت واقع شده عمل جایز ندارند و واجب الطرح و الاسقاط انگارند زیرا که موافقت با اهل سنت لازم خواهد آمد مثل روایات نجاست منی و مذی و نقص و ضو بخرج آن و روایات سجده سهو که ابو جعفر طوسی و غیره تصحیح آن نموده اند و روایات غسل در غدیر کبیر کما ذکره و ابن المعلم و استنجا بکلوخ بعد از قضاء حاجت کبری که باعتراف شان سنت پیغمبر است بلا شبهه نص علیه صاحب الجامع و شیخ الطایفه قاعده مقرر کرده که بعضی روایات صحیح که در کلینی است یا شیخ او محمد بن نعمان آورده یا شیخ الشیخ از محمد بن بابویه قمی آورده یا خود آن شیخ الطایفه روایت کرده و تصحیح آن نموده هر گاه عامه بدان روایات عمل کردن گیرند آنها را متروک العمل باید ساخت الهی تا کجا از خست الشرکاء اهل سنت تحاشی خواهند کرد هر چند دست و پا بزنند آخر بعض اجزاء کلمه و بعض الفاظ قرآن خو مشترک بین الفریقین خواهد ماند و این قاعده دیگر اجماعی علماء ایشان است که چون در مسئله دو روایت وارد شود باید دید هر چه موافق مذهب اهل سنت باشد بر نقیض آن عمل باید کرد که زیرا که رشد و هدایت در همانست.

تعصب بیست و یکم در بسیاری از کتب ایشان واقع است که اهل سنت نجس تراند از یهود و نصاری اگر بدن ایشان چیزی برسد آنها باید شست حالانکه آلودگی بگونه انسان را منجس نمی دانند شاید اهل سنت را از دایره انسانیت بلکه فضاء بودن انسان نیز خارج کردند آری المرء یقیس علی نفسه.

تعصب بیست و دوم آنکه بجای بسم الله شروع کردن هر کاری از خوردن و آشامیدن و پوشیدن و سوار شدن و نشستن و برخاستن به لعن ابوبکر و عمر رضی الله عنهما میمون و مبارک دانند و نیز گویند که اگر لعن ابوبکر و عمر رضی الله عنهما را در تعویذی نوشته بسوزند و دود آن به صاحب تب برسد شفا یابد ظریفی از اهل سنت این مسایل را شنیده گفت که فی الواقع نام ابوبکر و عمر رضی الله عنهما همین تاثیر دارد در ضمن لعن مذکور شود که این برکات از وی حاصل شوند و الا نه فرعون و هامان را چرا این خاصیت نباشد و نیز گویند که هر گاه بر طعامی هفتاد بار لعن ابوبکر و عمر رضی الله عنهما دم کنند برکت بسیار دران پیدا شود و در کافی کلینی موجود است که مبعوض ترین نامهای زنان نزد خدا حمیراست زیرا که لقب ام المومنین عائشه صدیقه است که حضرت پیغمبر صلی الله و سلم او را باین لقب یاد فرموده حالانکه نام زن ابولهب را که حق تعالی در نص قرآنی نکوهش او نازل فرموده بد کمالند و نیز روایت کنند که حضرت امیر پسران خود را ابوبکر و عمر و عثمان نام نهاده بود و بالیقین معلومست که بر ذمه پدر حق پسر است که نام نیک برای او مقرر نماید ولی چون نام ابوبکر و عمر و عثمان رضی الله عنهم بدی نداشته باشد لقب عائشه رضی الله عنها چرا بد باشد که عائشه در بغض و عداوت حضرت امیر زیاده بران سه کس بوده است و رتبه لقب در اختصاص کمتر از رتبه نام است زیرا که تعین و تشخیص در وضع اصلی علم معتبر است و لقب در اصل از صفات می باشد و بطریق غلبه استعمال اختصاصی پیدا میکند و بدیهی است که آنچه مختص بالذات باشد اقوی است از آنچه بالعرض مختص گردد.

تعصب بیست و سوم لعن حفصه را نیز همراه لعن عائشه رضی الله عنهما از عبادات بلکه از فرائض پنج وقت شمارند و بعد از صلوات مکتوبات بجای وظیفه و تسبیح همین ورد را بهترین اوراد انگارند حال آنکه حفصه رضی الله عنها گاهی مصدر امری نشده که موجب بدگوئی او باشد نزد ایشان نیز و گناهی ندارد غیر از دختر بودن عمر رضی الله عنه (قُلْ أَغَيَّرَ اللَّهُ أَبْغِي رَبًّا وَهُوَ رَبُّ كُلِّ شَيْءٍ وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ إِلَّا عَلَيْهَا) وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُم

مَرَجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ (١٦٤) (الانعام) و اگر این انتساب بعمر رضی الله عنه موجب وجوب لعن او باشد محمد بن ابی بکر را چرا از دست باید داد و زیر لعن نباید گرفت و اگر رفاقت و صحبت حضرت امیر در حق او مانع لعن است زوجیت و صحبت پیغمبر چرا در حق حفصه رضی الله عنها مانع نمیشود.

تعصب بیست و چهارم مقداد شیخ این فرقه گفته است که عمر بن الخطاب رضی الله عنه زنا کرده بود با مادر معاویه حالانکه شریف مرتضی در تنزیه الانبیا و الائمة و دیگر علماء امامیه بالقطع حکم کرده اند بانکه عمر و دیگر خلفا پاسداری ظواهر شریعت و ترویج شعائر دین و تقوی و زهد را خیلی رعایت میکردند تا در نظر مردم از لیاقت منصب امامت نیفتند و علی الخصوص عمر را رضی الله عنه درین باب کدوکاوش و احتیاط و پرهیز تمام بود.

تعصب بیست و پنجم انکه گویند که آنحضرت صلی الله علیه و سلم طلاق عائشه رضی الله عنها بلکه جمیع ازواج خود را بحضرت علی تفویض فرموده بود که هر گاه خواهد طلاق دهد هر کرا خواهد حالانکه خدای تعالی پیغمبر را مالک طلاق این ازواج نداشته بود تا بتفویض دیگری چه رسد قوله تعالی (لَا يَحِلُّ لَكَ النِّسَاءُ مِنْ بَعْدُ وَلَا أَنْ تَبَدَّلَ بِهِنَّ مِنْ أَزْوَاجٍ وَلَوْ أَغْنَىٰكَ حُسْنُهُنَّ إِلَّا مَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ رَقِيبًا) (٥٢) (الاحزاب) و این فضیلت ازواج را ازان حاصل شد که دنیا را طلاق داده آخرت را اختیار نمودند و صحبت پیغمبر را بر متاع زندگانی و عیش و کامرانی ایثار فرمودند حق تعالی خواست که ایشان را از پیغمبر در دنیا و آخرت جدا نسازد و مراره و تلخی طلاق نچشانند چنانچه در شرح آیت تخییر بتفصیل در کتب و تفاسیر شیعه نیز ثابت قدمی اینها مذکور و مسطور است و پیش قدم همه ازواج درین ایثار و اختیار عائشه بود رضی الله عنها بالاجماع پس ممکن نیست که آنحضرت صلی الله علیه و سلم او را طلاق میداد تا بتفویض طلاق او بدست دیگری چه برسد و اگر بالفرض تفویض طلاق هم واقع می شد باز شیعه را چه فایده زیرا که تا حین حیات آنجناب ایقاع طلاق رو نداد و

بعد از وفات تفویض و توکیل باطل شد اذ الوکاله تبطل بموت الموکل بالاجماع در وقتی که عائشه رضی الله عنها را با حضرت امیر رضی الله عنه مقابله و مقاتله واقع شد حضرت امیر مالک طلاق او نبود و نیز بدیهی است که ایقاع طلاق بعد از موت معنی ندارد و چون تعصبات این فرقه روز بروز در تجدد و تزاید است هرگز استیعاب و احاطه آنها امکان ندارد لا جرم بنابر نمونه این قدر را مذکور کرده اقتصار نموده آمدیم و درین باب مقصود در هر سه فصل همین عرض نمونه است نه احاطه و استیعاب و الله الملهم للحق و الصواب.

فصل سوم

در هفوات شیعه

هفوه اولی آنکه گویند کار انبیا و ائمه اخفاء دین و مذهب است همیشه این بزرگواران به تقیه گذرانیده اند و مذهب و دین خود را بکسی واضح نه گفته اند این را نمی فهمند که پس حاصل از بعثت انبیا و نصب ائمه چه باشد این خیال باطل ازان ناشی شده است که هر صاحب عزم که در پی رفع دولتی و وضع دولتی می باشد عزم خود را اخفا میکند و تدبیر خود را به کسی واضح نمیگوید لیکن انبیا و ائمه را مثل صاحب عزمان دنیا طلب دولت خواه فهمیدن و حال ایشان را بر حال آن جماعه قیاس کردن همان مثل است که کسی در صحن کاجی قلیه جوید اضاع العمر فی طلب المحال اگر اندک تامل کنند صریح معلوم توانند نمود که بعث نبی و نصب امام باز او را باخفای امر کردن بمشابه آنست که شخصی را قاضی شهری نمایند و گویند که هرگز تکلم مکن و حرف از زبان برمیاری و کلام خصمین را مشنو هر طفل مکتب میفهمد که تمسخر محض و لعب صرف است و سفاقت ظاهره و مناقض غرض بعث و نصب و اگر این تقیه و نفاق انبیا و ائمه بخودی خود میکنند نه بفرموده خدا پس عاصی و گنهکار باشند و تارک واجب القول بالعصمه نیافته بالجمله دروغ گفتن و نفاق ورزیدن شأن انبیا و ائمه نیست که طول العمر بلا ضرورت این خصال ذمیمه را شیمه و ملکه خود سازند و مردم را اضلال و تلبیس دین می نموده باشند اگر خوفی هم از منکرین و معاندین لاحق ایشان شود از کلمه الحق باز نمی مانند قوله تعالی فی حق الانبیا (الَّذِينَ يُلْقُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ وَكَفَى بِاللَّهِ حَسِيبًا) (۳۹) (الاحزاب) و اگر انبیا تقیه میکردند چرا اذیت کفار و ضرب و شتم و هتک حرمت و تذلیل و اخراج از دست آنها چشیدند و می کشیدند جائیکه عوام مومنان را گفته باشند (أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُدْخِلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ مَسْتَهْزِمُونَ) (البأساء والضراء) وَزُلْزِلُوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصْرُ اللَّهِ أَلَا إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ قَرِيبٌ

(٢١٤) (البقره) ﴿ وَكَأَيِّنْ مِنْ نَبِيِّ قَاتَلَ مَعَهُ رَبُّيُونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ (١٤٦) ﴾ (آل عمران) برسل و انبیا و ائمه چه گمان باید کرد و تتمه این هفوه آنکه گویند معنی اتقاکم در آیه (يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَى وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ (١٣) ﴾ (الحجرات) اکثر کم تقیه است و بهمین تفسیر کرده اند علماء ایشان این لفظ را و بموجب این تفسیر لازم می آید که حضرت یحیی و حضرت زکریا و حضرت امام حسین که بالاجماع تقیه نکردند اصلا نزد خدای تعالی کرامت و بزرگی نداشته باشند و جمیع منافقین عهد آنحضرت صلی الله علیه و سلم در نهایت مرتبه از کرامت و بزرگی باشند (سُبْحَانَكَ هَذَا بُهْتَانٌ عَظِيمٌ) (١٦) (النور)

و آنچه در باب وجوب (تقیه) و خوبی آن از حضرت صادق روایت کنند همه آثار مخترعه و موضوعه این فرقه است هرگز مثل این هفوه را حضرت امام تجویز نخواهد فرمود چه جای ایجاب آن و حضرت امام چه قسم جد امجد خود امیرالمومنین علیه السلام بفرماید حالانکه نص حضرت امیر در کتاب (نهج البلاغه) که اصح الکتب شیعه و متواتر است نزد ایشان موجود است علامه الایمان ایثارک الصدق حیث یضرک علی الکذب حیث ینفعک و این نص صریح دلالت می کند که هر که تقیه کند ایمان ندارد و آیه (أُولَئِكَ يُؤْتَوْنَ أَجْرَهُمْ مَرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوا وَيَذَرُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ (٥٤) ﴾ (القصص) را نیز بتقیه تفسیر کنند و گویند حسنه تقیه است و سیئه اظهار حالانکه ما قبل آیت صریح دلالت بر اظهار میکند (وَإِذَا يُنَالَى عَلَيْهِمْ قَالُوا آمَنَّا بِهِ إِنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلِهِ مُسْلِمِينَ (٥٣) ﴾ (القصص) و نیز در صورت تقیه حاجت صبر نیست انجام تقیه خود بر آتش و پولاد تورانیان دست زدن نه صبر بر مشقت و در تقیه خود سراسر موافقت و اتحاد است نه مخالفت و عناد.

از مبطلات تقیه در کتب این فرقه روایات ناطقه از اهل بیت علیهم السلام موجود است از انجمله روایتی که از حضرت امیر منقول شد.

و از انجمله این روایت است که رضا در نهج البلاغه آورده قال امیر المومنین انی و الله لو لقیتهم واحدا و هم طلاع الارض کلها ما بالیت و لا استوحشت و انی من ضاللتهم التی هو فیها والهدی الذی انا علیه لعلی بصیره من نفسی و یقین من ربی و اتی الی لقاء الله و لحسن ثوابه المنتظر راج کذا فی نهج البلاغه پس کسی که از جنگ اعداء تن تنها با وجود کثرت آنها بحدی که روی زمین را بپوشند نترسد و وحشت دامنگیر نشود و مشتاق لقاء الله باشد و منتظر ثواب و امیدوار عنایات و کرامات او باشد در هر دو صورت موت و حیات از وی تقیه چه امکان دارد و نیز تقیه نمی شود الا بخوف و خوف دو مرتبه دارد:

اول خوف جان و این خود اصلا حضرات ائمه را نمی باشد بدو وجه اول آنکه موت ایشان باختیار ایشان است چنانچه کلینی در کافی اثبات این مسئله نموده و سایر امامیه بران اجماع دارند دوم آنکه ائمه را علم ما کان و ما یکون حاصل می باشد پس اجل خود را و کیفیت و وقت موت خود را بتفصیل و تخصیص میدانند پس پیش ازان چرا از جان خود بترسند.

دوم خوف مشقت و ایذاء بدنی و بدگوئی و هتک حرمت و این چیزها را تحمل کردن و گوارا ساختن کار نیکانست همیشه تحمل بلا در امتثال اوامر الهی نموده اند و با پادشاهان جبار و فرعونان روزگار مقابله نموده اگر ازین امر جبن کنند و تحمل مشقت در عبادت و مجاهده بر خود گوارا ندارند از نیکان نباشند چه جای امام نیکان پس تقیه بهیچ وجه ایشان را روا نبود و نیز اگر تقیه واجب می بود حضرت امیر چرا در بیعت ابوبکر رضی الله عنه شش ماه توقف میکرد چنانچه مزعوم شیعه است که صریح اظهار ملال و ناخوشی بود و اول وهله چرا بیعت نمی فرمود.

روایت سوم روی العیاشی عن زرارہ بن اعین عن ابی بکر بن حزم قال اوضأ رجل و مسح علی خفیه فدخل المسجد و صلی فجاء علی فوجا رقبتہ فقال و یلک تصلی علی غیر وضوء

فقال امرنى عمر بن الخطاب فاخذ بيده فانتهى به اليه ثم قال انظر ما يقول هذا عنك و رفع صوته على عمر فقال انا امرته بذلك پس درينجا تقيه كجا رفت كه كردن آن مصلى را بخشش كردند و عمر را بزجر و توبيخ نهيب كردند.

روايت چهارم راوندی كه مقتداى شيعه و شارح نهج البلاغه است در كتاب مراحى الحوايج از سلمان فارسى رضى الله عنه روايت كنند ان عليا بلغه عن عمر انه ذكر شيعته فاستقبله فى بعض طرفات بساتين المدينه و فى يد على قوس فقال يا عمر بلغنى عنك ذكرك شيعتى فقال اربع على صلعتك فقال على انك لههنا ثم رمى بالقوس على الارض فاذا هو ثعبان كالبعير فاغرا فاه و قد اقبل نحو عمر لتبلعه فقال عمر الله الله يا ابا الحسن لاعدت بعدها فى شى و جعل يتضرع اليه فضرب يده الى الثعبان فعادت القوس كما كانت فمضى عمر الى بيته فقال سلمان فلما كان فى الليل دعانى على فقال سر الى عمر فانه حمل اليه من ناحيه المشرق مال و قد عزم ان يحتبسه فقل له يقول لك على اخرج ما حمل اليك من المشرق ففرقه على من هو لهم و لا تحتبسه فافضحك قال سلمان فمضيت اليه و اديت الرساله فقال اخبرنى عن امر صاحبك من اين علم به فقلت و هل يخفى عليه مثل هذا فقال يا سلمان اقبل عنى ما اقول لك ما على الا ساحر و انى المستيقن بك و الصواب ان تفارقه و تصير من جملتنا قلت ليس كما قلت لكنه ورث من اسرار النبوه ما قد رايت منه و عنده اكثر من هذا قال ارجع اليه فقل السمع والطاعه لامرك فرجعت الى على فقال احذثك عما جرى بينكما فقلت انت اعلم منى فتكلم بكل ما جرى بيننا فقال ان رعب الثعبان فى قلبه الى ان يموت درين روايت هم گردن تقيه زده اند و بيخ او برکنده پس صريح معلوم شد كه سكوت حضرت امير بر امورى كه در خلافت شيخين واقع مثل قصه فدك و نكاح حضرت ام كلثوم و غير ذلك محض بنابر استصواب و تحسين آنها بود و الا قدرت انكار بوجه اتم داشت و با وصف قدرت انكار اگر بر منكرات شرعى سكوت و مدهانت ميكرد فاسق مى شد بلكه در مقدمه نكاح دختر حضرت زهرا رضى الله عنها اگر باين همه اقتدار تهاون ميغرمود چه قباحه كه لازم نمى آمد و باين مدهانات و تهاونات از

لیاقت امامت بمراحل بعیده دور می افتاد معاذ الله من ذلک چنانچه اگر یک دو بار منکری را دید یا به علم غیب معلوم فرمود آن قسم تصرف قهری نبود که سخت ترین این فرقه ظلمه که اصلاً پاس کسی نداشت یعنی عمر بن الخطاب این قدر مرعوب شد تا بدیگران چه رسد پس تحریم متعه و ترویج سنت تراویح و قسمت خمس و غنایم و تولیت عمال و دیگر مهمات خلافت را می پسندید اولاً بیک گردش چشم بر هم میزد و حاجت فوج ولشکر واعوان وانصار اصلاً نداشت یک کمان بی تیر کفایت میکرد و آنچه در کتب امامیه مسطور است که سکوت او در عهد عمرین و موافقت او در امور دین و خلافت با ایشان بحسب ظاهر بجهت آن بود که مقهور و ذلیل و بی مقدور بود و طاقت مقابله با آنها نداشت همه غلط و واهی است لایعبا به والحمد لله.

و نیز از اثبات اصل تقیه لازم می آید چیزهاییکه در ناموس اهل بیت و آب روی ایشان و غیرت ایشان خلل می اندازد مثل دختر خود دادن به کافری بلکه تزویج جمیع دختران و خواهران خود با کافران با وصف قدرت بر دفع آنها که باظهار یک معجزه در طرفه العین فضیحت می شدند و نیز در کتب شیعه و اهل سنت باتفاق متواتر است که حضرت امیر و اهل بیت با خلفاء ثلاثه و دیگر صحابه در مسایل بسیار از فروع فقهیه مخالفتها نموده و مناظره ها فرموده و هیچ کس درین مناظره و مخالفت اینها را مطعون نه کرده چه جای ایذاء دیگر پس تقیه باطل شد زیرا که در بعضی مسایل اظهار واقع شد و مضرتی نرسید پس معلوم شد که قدرت اظهار موجود بود و خوف مضرت معدوم و نیز اگر تقیه واقع شود یا بامر خدا باشد یا بغیر امر او و اگر شق اول است پس معلوم میشود که معاذ الله خدای تعالی حکیم نیست زیرا که کاری فرمودن و آنچه مخالف آن کار باشد نیز فرمودن شان حمقا و سفهاست مثل آنکه گلکاری برای مرتب خانه بیارند و گویند که دست باینخانه مرسان و مرمت کن و اگر شق ثانی است محض بخوف ایذاء مردم پس دلیل جبن حضرات ائمه و کسالت و بیصبری انهاست و این امور سلب لیاقت امامت میکنند تمام قرآن مملو است بتاکید بر تحمل مشقتهای جهاد

وصبر بر بلاها و جابجا مدح صابرين فرموده ازین امور گریختن و دل دزدیدن هرگز عادت صالحان و صابران نبوده است و نیز اگر تقیه واجب می بود امیر المومنین بعمر چرا میگفت که لولا عهد عهد الی حبیبی لا اخونه لعلمت اینا (حتی إذا رأوا ما یوعدون فسیعلمون من أضعف ناصراً وأقل عدداً) (۲۴) (الجن) چنانچه نقل این از کتب امامیه گذشت درینجا باید دانست که جمهور امامیه بران رفته اند که تقیه بر حضرت امیر قبل از ولایت خود واجب بود و بعد از ولایت بروی هم حرام بود پس روایاتی که بعد از ولایت از آنجناب منقول شده هرگز محمول بر تقیه نباید کرد والا حمل فعل معصوم بر حرام لازم خواهد آمد و سید مرتضی از جمله امامیه قایل است به بقای تقیه بر آنجناب بعد ولایت نیز و فساد این قول ظاهر است که بر هیچ عاقل پوشیده نمی تواند ماند زیراکه اگر در آن وقت بروی واجب می بود معاویه را عزل نمی کرد و چون خود هم از کید او خایف بود و میفرمود که انی اخاف کیده و ان کیده لعظیم و ابن عباس و مغیره بن شعبه نیز همین مشوره داده بودند که وله شهرا و اعزله دهرا در جواب فرمود که (مَا أَشْهَدْتَهُمْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَا خَلَقَ أَنْفُسَهُمْ وَمَا كُنْتُ مَتَّخِذَ الْمُضِلِّينَ عَصُدًا) (۵۱) (الکھف) و این عزل آخر موجب فساد عظیم شد و فتنه های بسیار بهم رسید و بقتل و قتال انجامید سید مرتضی گوید که هر چند ولایت حضرت امیر متحقق بود لیکن ولایت بنام بود نه بمعنی زیراکه معاویه با او همیشه در پرخاش ماند تا آنکه شهادت یافت و اکثر متابعان و فوج حضرت امیر اولاد صحابه بودند که همه اعداء آنجناب گذشته اند و عدل و فضل شیخین و اعوان ایشان را معتقد بودند اگر حضرت امیر دران وقت کما ینبغی اظهار عقیده و عمل خود میفرمود ظن غالب آن بود که متابعان نیز بر می گشتند و کار به صعوبت می انجامید باین جهت در حالت ولایت نیز بروتقیه واجب بود و اظهار حرام هیچ فهمیده نمیشود که ولایت حضرت امیر را با وجود دعوی تشیع چرا بی معنی قرار داده نزد اهل سنت سراسر با معنی همین ولایت بود و حقیقت دران منحصر و معنی ولایت تصرف در ملک است و قدرت بر اجرای احکام و گرفتن محصول و خراج از رعایا و تنبیه و تادیب مفسدان و این معنی حضرت امیر را بوجه اتم در

اکثر بلاد اسلام خصوصا زمین حجاز و حرمین و یمن و عمان و بحرین و آذربایجان و عراقین و فارس و خراسان حاصل بود بی منازع و مزاحم حکم آنجناب درین بلدان جاری و اهل این بلدان بدل و جان مطیع و منقاد اگر معارض بود در شام بود و وجود معارض در یک قطری از اقطار منافی معنی ولایت نیست باید دید که چون ابوبکر رضی الله عنه خلیفه شد غیر از جزیره عرب در تصرف آنحضرت صلی الله علیه وسلم نبود و درانهمه معاندین و مفسدین زوراور مثل مسیلمه کذاب و بنو حنیفه در ملک یمامه و سجاح متنبیه در بنی تمیم که پیش از ایشان در عرب قبیله نبود همه ایشان مردم سیاهی و کارزار ورزیده و مانعین زکوه یک طرف بر سر شورش و بنو غیتان در طرف شام بابت اسامه بن زید بر سر پرخاش و جمیع قبایل عرب گرد و نواح مدینه بارتداد گرفتار غیر از سکان مکه و مدینه یار و اعوان او نبودند و با وصف این همه هرگز در امری از امور شرعیه مداخلت نکرد و باواز بلند گفت لو منعونی عقالا کانوا یؤدونها الی رسول الله صلی الله تعالی علیه وسلم لقاتلتهم علیه پس حضرت امیر که اشجع الناس بود چرا از یک گوشه زمین و سکان آنها ترسیده اختلال دین محمدی و زوال دولت سرمدی را روا داد (سُبْحَانَكَ هَذَا بُهْتَانٌ عَظِيمٌ)

مستزاد

در دین محمدی روا داشت خلل شیر یزدان

بازش گوئی که او وصی بحق است چشمت می مال

و آنچه گفته که متابعان حضرت امیر اکثر اولاد اتباع اعدای آنجناب بودند اول دعوی اکثریت غلط محض است بلکه اکثر ایشان اهل کوفه و مصر و قتله عثمان رضی الله عنه بودند که بجان و دل جویای مطاعن صحابه و خواهان شکست بزرگی ایشان بوده اند و مردم عراق عجم و خراسان و فارس و اهواز که از ضربات شمشیر خلفاء ثلاثه و افواج ایشان زخمهای

نمکین در جگر داشتند دیگر اعراب اجلاف که برای واقعه طلبی و فتنه جوئی و بدگوئی بالطبع مخلوق و مجبول اند و انقلاب عمل و تغیر احکام را بکمال آرزو خواهان بودند علی الخصوص مثل مسئله متعه که بشنیدن آن عربان را نعوظ و دیگران را احتلام رو میدهد و تصویر این مسئله در حق اکثر نوجوانان حکم معجون لبوب کبیر و ارعونی صغیر دارد در حق پیران و مثل مسئله مسح رجلین که گویا اسقاط نیمه وضو است در حق ضعیفان کبر السن و محنت کشان مشقوق الرجلین و مثل اسقاط سنت تراویح که روزه دار بی ایمان را بعد از افطار حکم عذاب قبر دارد بعد از موت و بر عجمیان بلکه اکثر عربان نیز خیلی شاق بود چنانچه طرطوسی شاعر مشهور گفته است.

شعر:

نهارالصیام نهار الشفاء * و لیل التراویح لیل البلاء

تمارض تحل لك الطبیات * و بعض التمارض عین الشفاء

وان كان لابد من صومه * فاکثر من الصوم بعدالعشاء

القاء این مسایل خود از اسباب عمده جلب قلوب و استمالت نفوس عوام بود در سکوت ازین مسایل و جریان بر وفق مشهورات سابقه تنفر و وحشت مردم متوقع بود نه در اظهار و اولاد اصحاب که بیشتر همراه آنجناب بوده اند از گروه انصار بودند و آنها همیشه محبان و شیعه علی بوده اند بزعم شیعه و چنانچه فضل و عدل شیخین را دیده بودند از پدران و مادران خود وضع و آئین پیغمبر را نیز شنیده پس تحریف و تغیر شیخین سنت پیغمبر صلی الله علیه وسلم را نیز کما ینبغی می دانستند و بحکم لکل جدید لذه وضع کهنه شیخین در نظر ایشان بجهت قدم و ابتدال سقوطی پیدا کرده و این مسایل نادره خیلی دلچسب و خاطر نشین آنها

می شد پس خوف نماند الا از محمد بن ابی بکر یک دو کس از امثال او و در آخر که او هم در مصر کشته شده بود این خوف نیز بکلی زایل شده و از معاویه و عمرو بن العاص اگر خوفی باشد همین خوف بغی و مقابله بود آنها درین تقیه و اخفا چه کمی کردند که در صورت اظهار حق و ترویج شریعت اصلیه بران مزید میکردند و مع هذا در ابتدای بعثت آنحضرت صلی الله علیه وسلم بلکه در آخر حیات آنجناب هم اکثر متابعان آنجناب اولاد و اخوان اعداء جانی آنجناب بوده اند مثل عکرمه ابن ابی جهل و حارث بن هشام و صفوان بن امیه بن خلف و جبرین طعم بن عدی و خالد بن الولید که امیر الامراء و شمشیر بران آن حضرت بودند اینها همه فرزندان کدام کافران معاند بودند هیچ گاه در امور شرعیه مداخلت نفرمود و علی هذا لقیاس جمیع انبیا و وارثان انبیا را با همین قسم مردم کار می افتد اگر بملاحظه عداوت اسلاف آنها در تبلیغ احکام شریعت مداخلت روا دارند باز شرع از کجا سر کشد و دین حق از ناحق چه قسم متمیز شود و نیز متابعان حضرت امیر رضی الله عنه در قبول قول و تعظیم آنجناب و جان دادن در رفاقت آنجناب در ابتدای امر هیچ دقیقه فرو نگذاشتند چنانچه تواریخ وقایع حرب جمل و صفین و نهروان موجود است کسی که برای کسی جانبازی کند از وی قبول حکم شرعی چرا محال باید دانست و این قدر خود مجمع علیه همه اتباع آنجناب بود که آن حضرت رضی الله عنه از خلفاء راشدین است و در وقت خود خیر البریه است چنانچه مذهب اهل سنت است و نزد ایشان از مقررات بود که سنت خلفاء راشدین حکم سنت پیغمبر صلی الله علیه وسلم دارد پس ازین گروه که چنین اعتقاد داشته باشند وجهی نداشت.

روایت پنجم آنکه روی الکلینی عن معاذ بن کثیر عن ابی عبدالله علیه السلام قال ان الله عزوجل انزل علی نبیه کتابا فقال یا محمد هذه وصیتک الی النجباء فقال و من النجباء یا جبرائیل فقال علی بن ابی طالب و ولده و کان علی الکتاب خواتیم من ذهب فدفعه رسول الله صلی الله علیه وسلم الی علی و امره ان یفک خاتما منه فیعمل بما فیه ثم دفعه الی الحسن علیه السلام ففک منه خاتما فعمل بما فیه ثم دفعه الی الحسین علیه السلام ففک خاتما فوجد فیه ان

اخرج بقوم الى الشهاده فلا شهاده لهم الا معك و اشتر نفسك لله ففعل ثم دفعه على بن الحسين عليه السلام ففك خاتما فوجد فيه ان اطرق و اصمت و الزم منزلك و اعبد ربك حتى ياتيک اليقين ففعل ثم دفعه الى ابنه محمد بن علي بن الحسين عليه السلام ففك خاتما فوجد فيه حدث الناس و افتهم و انشر علوم اهل بيتک و صدق آبائک الصالحين ولا تخافن احداً الا الله فانه لاسبيل لاحد عليك ثم دفعه الى جعفر الصادق ففك خاتما فوجد فيه حدث الناس و افتهم ولا تخافن احدا الا الله و انشر علوم اهل بيتک و صدق آبائک الصالحين فانک في حرز و امان ففعل ثم دفعه الى ابنه موسى عليه السلام و هكذا الى قيام المهدي رضى الله عنهم اجمعين و رواه من طريق آخر عن معاذ بن كثير ايضاً عن ابى عبدالله رضى الله عنه و فيه فى الخاتم الخامس و قل الحق فى الامن و الخوف و لاتخش الا الله و اين روايت فايده هاى عمده دارد اول آنکه حضرات ائمه هر چه ميکردند بموجب فرموده خدا ميکردند و همه ايشان مامور بودند بامورى که بعمل آوردند و تصرف در زمين و دخل کردن در امور مملکت هيچ کس را از اين بزرگان نفرموده بودند و الا سعى و تلاش اين کار ميکردند و واقع هم مى شد دوم آنکه حضرت امير رضى الله عنه تا عهد خلافت خلفاء ثلاثه مامور بود بسکوت و عدم منازعت و انقياد و تسليم با خلفاء ثلاثه از حضور پروردگار و فيه المدعاء سوم آنکه بعضى ائمه رضى الله عنهم را مثل حضرت باقر و حضرت صادق عليهما السلام با هيچ کس تقيه جايز نبود پس اقوال و افعال و روايات ايشان که نزد اهل سنت بتواتر و شهرت مرويست همه محمول بر صدق و اظهار است و آنچه امام ابوحنيفه و امام مالک و غيرهما از علماء اهل سنت از ايشان اخذ کردند و آموختند همه بفرموده خدا بود و الحمد لله و آنچه شيعه در اقوال و اعمال ايشان که موافق اهل سنت در کتب شيعه مرويست تصرف ميکنند و حمل بر تقيه مى نمايند صريح مخالف وصيت است.

روایت ششم روی سلیم قیس بن الهلالی فی کتابه من احتجاجات اشعث بن قیس فی خبر طویل ان امير المومنين رضى الله عنه قال لما قبض رسول الله صلى الله عليه وسلم و مال الناس

الی ابی بکر رضی الله عنه فبايعوه حملت فاطمه رضی الله عنها واخذت بيد الحسن والحسين عليهما السلام ولم ندع احدا من اهل بدر واهل السابقه من المهاجرين و الانصار الا ناشدتهم الله حقى و دعوتهم الى نصرتى فلم يستجب لى من جميع الناس الا اربعة رهط الزبير و سلمان و ابوذر والمقداد واين روايت دال است صراحه بر آنكه تقيه بر آن امام بحق واجب نبود واگر تقيه واجب مى بود حضرت زهرا را سوار كردن و حسنين را در بدر گردانيدن حاصلی نداشت و اظهار اين امر با كسانى كه بيعت با ابوبكر رضی الله عنه کرده بودند خیلی مضر بود.

روايت هفتم سليم بن قيس مذكور در كتاب ديگر كه نزد شيعه مشهور است بكتاب ابان ابن عياش الذى يرويه عن سليم ميگويد ان ابابكر بعث الى على قنظا حين بايعه الناس و لم يبايعه على و قال له انطلق الى على فقل له اجب خليفه رسول الله صلى الله عليه وسلم فانطلق فبلغه فقال ما اسرع ما كذبتم على رسول الله صلى الله عليه وسلم و ارتددتم و الله ما استخلف رسول الله عليه وسلم غيرى و اين روايت نيز نص صريح است بر بطلان تقيه.

روايت هشتم نيز روايت ابان است در كتاب سليم انه لما لم يجب على غضب عمر و اضرم بالنار باب دار على و احرق الباب و دفعه فاستقبلته فاطمه رضی الله عنهما و صاحت يا ابتاه يا رسول الله فرفع عمر السيف و هو فى غمده فوجى به جنبها و رفع السوط فضرب به درعها فصاحت يا ابتاه فاخذ على بتلايب عمر و هزه و وجى انفه ورقبته درين روايت هم صريح بطلان تقيه است زيراكه اگر تقيه واجب مى بود اين هشت مشت شدن معنى نداشت در اول وهله بايستی اجابت مدعاء حريفان كرد.

روايت نهم نيز دران كتاب است كه قال عمر لعلى بايع ابابكر قال ان لم افعل ذك قال اذا و الله يضرب عنقك قال كذبت والله يا ابن اسهاك لا تقدر على ذك انت الام و اضعف من ذك و اين روايت ماده تقيه را از اصل بر كند كه حضرت امير رضی الله عنه دشنام هم داد و تكذيب

هم فرمود و مؤکد بقسم نمود و عمر رضی الله عنه را اضعف خلق الله دانست حالانکه در نهج البلاغه که اصح الکتب شیعه است مرویست که حضرت امیر رضی الله عنه چون شنید که لشکریان آنجناب اهل شام را بد میگویند منع فرمود و گفت که انی اکره لکم ان تکنوا سباین معلوم نیست که اینجا کدام ضرورت در پیش آمد که زبان پاک خود را باین دشنام غلیظ آلوده فرمود.

روایت دهم آنکه روی محمد بن سنان ان امیر المومنین قال لعمر بن الخطاب یا مغرورانی اراک فی الدنيا قتیلا بجراحه من اعد ابن ام معمر تحکم علیه جورا فیقتلک یدخل بذلك الجنان علی رغمه منک و این کلام خشونت التیام بفراسخ بلکه بمراحل دور از تقیه است.

روایت یازدهم نیز محمد بن سنان روایت میکند ان امیر المومنین رضی الله عنه قال لعمر رضی الله عنه ان لک و لصاحبک الذی قمت مقامه متکا وصلبا تخرجان من جوار رسول الله صلی الله علیه وسلم فتصلبان علی دوحه یابسه فتورق فیفتتن بذلک من والا کما ثم یوتی بالنار التی اضرمت لابراهیم صلی الله علیه وسلم و یاتی جرجیس ودانیال وکل نبی و صدیق فتصلبان فیها فتحرقان و تصیران رمادا ثم تاتی ریح فتفکهما فی الیم نسفا درینجا هم آئین تقیه را صریح از دست داد و هر چند روایات بطلان تقیه در کتب شیعه بیش از حد شمار است اما درین رساله اثنا عشریه تبرکا بعدد ایمة اثنا عشر رضی الله عنهم برین دوازده روایت اکتفا رفت و هیچ عاقل بعد از شنیدن این روایات تردد ندارد که چون عمر رضی الله عنه را که از جمله معاندان حضرت امیر رضی الله عنه بسرکشی و هیبت و صولت مشهور و ضرب المثل است در هر باب باین مرتبه تذلیل واقع می شد دیگران که نسبت باو جبان و ضعیف القلب بودند یقین است که خیلی بی حواس می شده باشند و دست و پا گم کرده پس تصرف نه فرمودن در ملک و گذاشتن امور خلافت بطور و اختیار این اشخاص قلیل و ذلیل دیده و دانسته از حضرت امیر بوقوع می آمد نه بنابر ناچاری و تقیه اگرچه سراین در گذشته که سراسر موجب فساد دین و

ایمان خلایق شد و تحریف شریعت و تبدیل کتاب الله ثمره آن گردید هیچ در اذهان قاصره نمیرسد والله اعلم باسرار اولیائیه و اصفیائیه و نیز وقوع تقیه از ائمه باوصف آنکه موت ایشان به اختیار ایشان است و علم ما کان و ما سیکون ایشان را حاصل است بحدیکه ظلمه و فجره غصب بنات و اخوات ایشان نمایند و قدرت انتقام بلکه دفع و معانعت از ابتدای کار بوجهی که اصلاً محوج تعب و مشقت نمی شد بلکه بانداختن کمانی و حرکت دادن زبانی کار بانصرام می رسید دلیل صریح بر جبن و بزدلی و بی غیرتی و ناحفاظی می شود حاشا هم عن ذلک ثم حاشاهم معاذالله که هیچ مسلمانی را این خیال باطل بخاطر گذرد که صریح کفر است و این همه محذورات و قبایح ناشی از اصل شامت زده تقیه است و در صورت وجوب تقیه بلکه وقوع آن از امام همه اغراض مقصوده از نصب امام فوت می شوند اول اظهار امامت او نمی شود باز حفظ شریعت نمی شود و حق از باطل متمیز نمی گردد و اگر او ابتداء اظهار امامت خود نماید و چون مردم با وی بخشونت و انکار پیش آیند او تقیه پیش گیرد و با ایشان در هر چیز در سازد صریح ازین حرکت نزد عام و خاص مفهوم شود که از دعوای خود رجوع کرد و نیز یقین کنند که مرد خام طمعی بود و منصب عظیم برای خود ادعا نموده بود چون دید که پیش نمی رود ازان دست بردار شد و این معنی بچه حد قبیح و شنیع است غور باید کرد و بموجب روایات شیعه در حق حضرت امیر رضی الله عنه همین حالت ثابت میشود و اگر در تقیه هیچ قباحتی نباشد مگر تن رضا دادن بر غصب دختران و خواهران در شکست دل مسلمانان و نفرت قلوب ایشان اینهم کافی است و آنچه گفته اند که عمر بن الخطاب رضی الله عنه بر دختر حضرت امیر رضی الله عنه قادر نشد و در میان آن معصومه و عمر شخصی از جنیان حایل شد محض افترا و سرقه است از قصه حضرت ساره زوجه حضرت ابراهیم که او را جباری غصب کرده بود و حضرت ابراهیم بمناجات الهی مشغول شد و آن جبار هرگاه اراده فاسد نسبت بان مطهره می نمود مصروع می شد درینجا خود بالقطع والتواتر ثابت است که زید بن عمر از بطن آن سیده بوجود آمد و او را عمر بنام برادر بزرگ خود زید بن الخطاب که

در جنگ مسیلمه کذاب شهید شده بود مسمی کرد و زیدبن عمر جوان شد و بیست سال عمر یافت در خانه جنگی که فیما بین بنی عدی واقع شده بود شب هنگام برای اصلاح از خانه خود برآمده بود از دست کسی دران حیص بیص شهید شد و مادر مطهره او نیز همانروز بمرض در گذشته بود هر دو جنازه را یک وقت حاضر نمودند حضرت امام حسین و عبدالله بن عمر نماز جنازه خوانده دفن کردند و مع هذا اگر این چیزها بوقوع نیامده باشد تا مدت حیات عمر بن الخطاب بودن ان مطهره در خانه او و در قید او بلا شبهه ثابت است و مغصوب ماندن بضعه رسول بدست فاجری یا کافری چه قسم تصور توان کرد زوجه حضرت ابراهیم را در یک لمحہ بنمودن یک کرشمه چه قسم خلاص فرمودند درینجا خود توقع زیاده ازان بود و آنچه از حضرت صادق در عذر این نکاح روایت کنند که هو اول فرج غصب منا موی مومنان از سماع این کلمه هایلہ بر بدن می خیزد حیف ازین مدعیان دروغ که این قسم کفریات را برای پاس عداوت عمر رضی الله عنه نسبت بائمہ اطهار که بهترین خاندان پیغمبر صلی الله علیه وسلم اند می نمایند و مع هذا مکذب این روایت دروغ روایات صحیحہ در کتب امامیہ موجوداند که آنها را بپاس عداوت عمر رضی الله عنه بر طاق نسیان گذاشته اند سئل الامام محمد ابن علی الباقر عن تزویجها فقال لولا انه راه اهلا لها ما كان يزوجه اياه و كانت اشرف نساء العالمين جدها رسول الله صلى الله عليه وسلم اخواها الحسن والحسين سيدا شباب اهل الجنة وابوها على ذو الشرف والمتقبه في الاسلام و امها فاطمه بنت محمد صلى الله عليه وسلم و جدتها خديجه بنت خويلد رضی الله عنها و این قدر نمی فهمند که هرگاه حضرت امیر بابت بد گفتن شیعه خود با عمر رضی الله عنه آن قدر خشونت کرده باشند و او را به ثعبان فضیحت نموده پس چه امکان که چون نوبت بغصب دختر رسد و مقدمه بناموس انجامد عرق غیرتش نجنبند و اصلا تعرض ننماید (سُبْحَانَكَ هَذَا بُهْتَانٌ عَظِيمٌ) و توهم وقوع فاحشه زنا نسبت بان قسم طاهره مطهره اگرچه بمجبوری باشد نزد اهل ایمان کفر صریح است کسانی را که حضرت حق تعالی فرموده است (وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَى وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتِينَ الزَّكَاةَ

وَأَطِيعَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا (۳۳) (الاحزاب)

این گروه ناپاک میخواهند که بپاس عداوت عمر رضی الله عنه و بغض و عناد او لوث این فاحشه را تا مدت دراز بدامن آن پاک سرشت ببرند وائمه اطهار و حضرت امیر و حضرات حسنین را بتهمت بی عزتی و بی ناموسی متهم سازند حاشا وکلا که جناب آن پاکان باین اقوال نجسه و باین عوعو سگان ناپاک و بنجاست خوری این جمل منشان مشوش شود لیکن این قدر اصرار بر عداوت شخصی که منجر بکفر و زندقه گردد در هیچ فرقه دیده و شنیده نشد شیطان هر چند با آدم بغض عداوت بنهایت رسانید اما نسبت بخدا تهمت و دروغی نه بسته و اورا بنقایص مجبوری و بیچارگی متهم نساخته.

فائده عظیمه باید دانست که چون کلام اینجا منجر بمسئله تقیه شد و درین مسئله افراط و تفریط اعظم فرق اهل اسلام را در پیش آمده افراط شیعه در کتب ایشان باید دید که بادی خوفی و طمعی اظهار کفر را جایز می شمارند بلکه واجب می انگارند و تفریط خوارج و زیدیه که اصلا در مقابله دین پاس جان و ناموس را معتبر نمیدانند بلکه خوارج درین باب تشددات عجیب بیان می کنند از انجمله آنکه اگر شخصی نماز می خواند و غاصب وی دزدی بیاید که مال او را ببرد او را نماز خود شکستن حرام است چنانچه بر بریده اسلمی که صحابی رسول صلی الله علیه وسلم بود وجلو اسپ خود را در نماز نگاه میداشت تارم نکند و بگریزد و سب و طعن نموده اند لازم آمد که آنچه حالت اعتدال و مذهب اهل سنت است درین باب بتحریر آید که در اکثر کتب اهل سنت تنقیح این مسئله مذکور نکرده اند.

اول باید دانست که تقیه در اصل مشروع است بدلیل آیات قرانی قوله تعالی (لَا يَتَّخِذِ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ إِلَّا أَنْ تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقَاةً وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ (۲۸) (آل عمران) و قوله تعالی (مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِهِ إِلَّا مَنْ أَكْرَهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ وَلَكِنْ مَنْ شَرَحَ بِالْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِنَ اللَّهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

(۱۰۶) (النحل) الى غير ذلك من الايات و تعريف تقيه آنست که محافظت نفس يا عرض يا مال از شر اعدا نمايد و عدو دو قسم است اول آنکه عداوت او مبنی بر اختلاف دين و ملت باشد چنانچه کافر و مسلم دوم آنکه عداوت او مبنی بر اغراض دنیوی باشد مانند ملک و مال و زن و متاع پس تقيه نیز دو قسم شد اما قسم اول پس طريق آن تقيه در شرع آنست که هر گاه مومن در جائی واقع شود که اظهار دين و مذهب خود نمی تواند کرد بسبب تعرض مخالفان بر وی هجرت واجب میگردد آن مکان را ترک کرده بجائی برود که قدرت بر اظهار دين و مذهب خود درانجا پیدا کند و هرگز او را جایز نیست که طريقه خود را مخفی داشته متمسک بعذر استضعاف شود دليل نصوص قطعيه قران قوله تعالى (يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ أَرْضِي وَاسِعَةً فَإِيَّايَ فَاعْبُدُونِ) (العنكبوت) و قوله تعالى (إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا فَأُولَئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا) (النساء) آری اگر عذر واقعی دارد در ترک هجرت مثل نساء و صبيان و عميان و اعرجان و مقعدان و محبوسان و اسيران وامثال ذلك و مخالفان او را بقتل خودش يا قتل اولاد خودش يا والدين خودش تخويف کنند و ظن غالب بايقاع آن تخويف پیدا کند خواه اين قتل بحبس قوت يا اخراج يا بنوعی دیگر باشد او را بقدر ضرورت موافقت با آنها درست است و سعی در حيله خروج واجب گردد و اگر فوات منفعتی يا لحوق مشقتی که تحمل آن می تواند کرد مثل حبس و ضرب قليل غير مهلك او را مظنون باشد موافقت با آنها جایز نیست و در صورت جواز هم موافقت رخصت است و اظهار مذهب خود عزيمت که تلف جان هم بشود درينجا مساهلت شيعه را و افراط اينها را نظر بايد کرد که بادی طمعی در مال و منصب بلکه توقع اعزاز و اکرام در مجلس و گفتن صاحب و قبله در کلام دين و ايمان خود را ترک داده کلمه مخالف می خوانند و هرگز هجرت را واجب نمی دانند از آيات قرآنی که صريح بر ترک هجرت میفرماید که (إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا فَأُولَئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا

(۹۷) (النساء) چشم پوشی و اغماض می کنند و لیس هذا باول قاروره کسرت تمام قران را همین قسم جواب داده اند و در کتب معتبره ایشان موجود است که من صلی خلف سنی فکانما صلی خلف نبی بچه مرتبه سفاهت است که نماز خود را فاسد کردن برای آتش و پلاو متوقع ثواب بران نماز زیاده بر ثواب نمازهای دیگر ماندن ازینجا معلوم میشود که در حقیقت این فرقه بغایت سست اعتقاداند در مذهب خود و بوی از تصلب و غیرت دین ندارند همگی تعصب ایشان در بدگوئی و طعن و تشنیع صحابه کرام صرف می شود و مشقت دینی را هرگز گوارا نمی کنند و متاع قلیل دنیا و راحت ولذت این جهان به هزاران مراتب نزد ایشان عزیز و مهم تر است از منافع عظیمه دین و نعیم مقیم آخرت (أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ فَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ) (البقره) و اجماع تمام عقلاء عالم است بر آنکه امتحان صادق از کاذب در دعوی محبت و بغض و تصدیق و تکذیب و اخلاص و نفاق بهمین است که در وقت نجره و وقوع بلا و مصایب و فوت منافع و ترک لذایذ و تحمل مشقتها و رنجها در اصرار بر دعوی خود ثابت قدم باشد و راست برآید والا در غیر وقت امتحان خود هر کس موافق مصلحت وقت ادعاء چیزی برای خود میکند اگر برای احتراز ازین امور تقیه لازم گردد صدق اواز کذب چه قسم متمیز گردد هر چند علم الهی محیط بمکنونات ضمائر و مخزونات صدور و قلوب است او تعالی را احتیاج به امتحان نیست لیکن مدار تکلیف و امر و نهی بر معاملات امتحان نما است و خصوصا درین جا خود مصرح است (وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَكَانَ عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا) وَلَئِنْ قُلْتِ إِنَّكُمْ مَبْعُوثُونَ مِنْ بَعْدِ الْمَوْتِ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ (۷) (هود) * وَلَيَبْلُوَكُمْ حَتَّى نَعْلَمَ الْمُجَاهِدِينَ مِنْكُمْ وَالصَّابِرِينَ وَنَبْلُوَ أَخْبَارَكُمْ (۳۱) (محمد) * وَلَيَبْلُوَكُمْ بِشَيْءٍ مِنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ (۱۵۵) (البقره:) الی غیر ذلک من الایات.

و اما قسم ثانی پس علما را اختلاف است در وجوب هجرت و عدم آن در آنصورت طایفه گویند که واجب است بدلیل (وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ (وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ) وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ (۱۹۵) البقره) و بدلیل نهی از اضاعه مال و جمعی گویند که واجب نیست زیرا که هجرت ازان مقام مصلحتی است از مصالح دنیوی و در ترک هجرت بسبب اتحاد ملت نقصانی بدین ضعیف عاید نمی شود زیرا که دشمن غالب او که مومن است باین حیثیت متعرض او نخواهد شد و محاکمه بین الفریقین آنست که در صورت خوف هلاک جان خود یا اقارب خود یا هتک حرمت باافراط درینجا هم هجرت واجب است اما عباد و قربت نیست که ثوابی بران مترتب باشد این وجوب محض برای مصلحت دنیای این کس است و تحقیق اینست که هر واجب عبادیه نمیشود و واجبات بسیارند که ثوابی ندارند مثل خوردن در وقت شدت جوع و پرهیز کردن در مرض از مضرات یقینیه یا مظنونیه و در حالت صحت ازتناول سموم و غیر ذلک این هجرت هم از همین عالم است و آن هجرت نیست که الی الله والی رسوله باشد و مستوجب ثواب آخرت گردد چون مسئله تقیه معلوم شد باز بر اصل سخن رویم اهل سنت گویند که حضرت امیر در زمان خلفاء ثلاثه هرگز تقیه نکرد و قدرت بر اظهار دین مرضی خود داشت و از هیچ کس خایف نبود نه در امر دین و نه در امر دنیا اما در امر دین پس ازان جهت که هجرت نفرمود و اگر خایف می بود هجرت برو واجب می شد بدلیل آیه (إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا فَأُولَئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا (۹۷) النساء) الی آخرها و اما در امر دنیا پس از انجهت که او را با هیچ کس بابت مال و جان محاربه و مقاتله بلکه منازعت و درشتگوئی نیز واقع نشده بلکه کمال تعظیم و توقیر او می نمودند و او هم با هر کس با قدر مرتبه او معامله میفرمود چنانچه کتب تواریخ گواه اند و مذهب شیعه خود سابق معلوم شد که محققین اینها آنجناب را در زمان خلافت خودش نیز تقیه واجب می کنند چه جای زمان خلفاء ثلاثه درینجا از حضرت نورالله شوشتری طرفه ضرطه البعیری صادر شده که میفرمایند عدم

مقاتله حضرت امیر همچو عدم مقاتله حضرت پیغمبر ما است صلی الله علیه وسلم قبل از هجرت و همچو عدم مقاتله اکثر انبیاست درینجا خدام قاضی صاحب را از لفظ هجرت غفلتی عظیم رو داده اگر حال حضرت امیر همچو حال پیغمبر ما است قبل از هجرت چرا حال او چون حال حضرت پیغمبر ما نباشد بعد از هجرت بلکه در نفس هجرت حالانکه حضرت امیر هرگز داعیه هجرت نفرمود چنانچه باجماع ثابت است و حال پیغمبر ما قبل از هجرت چه بود لله و للرسول این حرف را سرسری نباید گفت همراه ابوجهل و امیه بن خلف معاذالله و عبادت لات و منات میفرمود یا در دیگر رسوم جاهلیت و ذبح غیر الله شریک ایشان می شد یا مدح و ثناء ایشان را وظیفه و ورد می ساخت یا با آنها هم کاسه و هم نواله می گشت یا در احکام ایشان اتباع میکرد همیشه با هم مقابله و گفت و شنید و ضرب و شتم در میان بود و نکوهش و هجو اوضاع ایشان را بر ملا میگفت و مردم را علی الاعلان بدین حق می خواند و صعوبتها می کشید تا آنکه بعد از هجرت قوت و اعوان و انصار بهم رسانید و از دعوت زبانی بقتال سیفی و سنائی ترقی فرمود درینجا ترقی بود در مراتب اظهار نه لزوم شیوه تقیه و استتار و علی هذا القیاس حال انبیاء سابق را باید فهمید آری چون جهاد سیفی و سنائی بران انبیا واجب نبود بلکه اینکار با مراد ملوک زمانه که در اطاعت انبیا می بودند تعلق داشت خود متصدی قتال و جمع رجال نمی شدند و چون پیغمبر ما مامور بجهاد شد لازم آمد که خلفاء او نیز مامور بجهاد باشند بلکه تمام امت او نیز باین امر مامور است حالا اگر کسی سنت انبیاء سابق را در ترک جهاد لازم گیرد بلا شبهه کافر گردد و گاهی نمی شود که بعد از ظهور بغی و کفر وجوب جهاد از خلیفه پیغمبر ما ساقط گردد پس حال حضرت امیر را بر حال انبیاء سابق قیاس کردن از آن باب است که کسی گوید حضرت امیر را استقبال بیت المقدس در نماز فرض بود نه استقبال کعبه و حال او همچو حال پیغمبر ما بود قبل از نزول آیت استقبال کعبه و علی هذا القیاس در جمیع احکام شرعیه و این کس را نزد جمیع عقلا از اهلیت خطاب خارج باید کرد که حرف مجنونانه میجاود اگر حضرت پیغمبر صلی الله علیه وسلم قبل از نزول آیت جهاد

انتظار نزول آن میفرمود و ترک قتال می نمود حضرت امیر را کدام انتظار بود حالانکه در قرآن منزل جهاد و قتال بر آحاد امت واجب شده چه جای اولوالامر که قایم مقام پیغمبر است و غرض از نصب او محض اقامت جهاد و اعلام دین و حق مظلوم را از ظالم رهانندن است اینست بیهوده سرائی عالمان و محققان این فرقه تا بعوام اینها چه رسد حالا بعضی کلمات اهل سنت در باب تقیه باید شنید میگویند به اجماع اهل تواریخ ثابت است که چون حضرت امام حسین را رضی الله عنه پیغام نمودند که اگر یزید را امام بحق بگوئی و برای او بیعت نمائی معترض حال تو نمی شویم هر جا که اراده داشته باشی اختیار داری و این گفتگو در میان مکرر واقع شد چون حضرت امام حسین رضی الله عنه یزید را بر باطل میدانست و لایق امامت ندید هرگز اختیار تقیه نکرد و بیعت یزید را قبول نفرمود تا آنکه به لشکر یزید جنگ کرد و با جمیع اصحاب خود بدرجه شهادت رسید پس اگر تقیه واجب می بود زیاده ازین خوف اعدا نمی باشد که برای کشتن هفتاد کس سی هزار محاصره نماید و ناموس و اطفال صغیر السن بجوع و تشنگی هلاک شوند پس معلوم کردیم که حضرت امام معتقد جواز تقیه نبود چه جای وجوب آن و نیز میگویند که بشهادت تواریخ حضرت امیر المومنین رضی الله عنه بعد از حضرت رسول صلی الله علیه وسلم دو حالت داشت اول آنکه در زمان شیخین و ذی النورین رضی الله عنه بیعت نمود و متعرض حال هیچ کس نشد و با ایشان در خلأ و ملا و در نماز و روزه و حج و مشوره و تدبیر مهمات شریک و دخیل ماند حالت دوم آنکه بعد از شهادت ذی النورین از مردم بیعت گرفت و با معاویه کرات و مرات مقاتله نمود با وجوب قلت اصحاب چنانچه قاضی نورالله در مجالس المومنین گفته که از قریش همگی پنج نفر همراه مرتضی بودند و سیزده قبیله همراه معاویه بود و لهذا آنجناب را فتح میسر نشد و شرایشان نتوانست دفع نمود پس لابد در حالت اولی باعث موافقت آنجناب با شیخین و ذی النورین تقیه و بیچارگی نبود والا درینجا هم تقیه میفرمود و نیز میگویند که در بحرالمناقب که یکی از کتب معتبره شیعه است از مناقب اخطب نقل میکند که او از محمد بن خالد روایت

آورده که خطبه‌ی عمر بن الخطاب رضی الله عنه فقال او صرفناکم عما تعرفون الی ما تنکرون ما کنتم صانعين قال فسکتوا قال ذلک ثلاثا فقام علی فقال اذا کنا نستعتبک فان تبث قبلناک قال و ان لم قال اذا نضرب الذی فیہ عیناک فقال الحمد لله الذی جعل فی هذه الامه من اذا اعوججنا اقامنا پس ازین روایت صریح معلوم شد استقامت حضرت مرتضی رضی الله عنه بر جاده امر بمعروف و نهی از منکر و علومرتبه او در عدم مدهنه او در محرمات شرع شریف و قدرت او بر انکار و هرگاه چنین باشد تقیه وجهی ندارد و نیز قاضی نور الله در ذکر احوال حضرت عباس رضی الله عنه نوشته که او یکی از آنهاست که بر اعراف خواهند بود حضرت رسول صلی الله علیه وسلم او را بسیار دوست میداشت و میفرمود که عباس بمنزله پدر من است و در فضایل وی زیاده ازان نوشته که درین مختصر توان نوشت بعد ازان گفته که بنابر گفته حضرت عمر از حضرت امیر رضی الله عنه استدعاء بتزویج ام کلثوم نمود حضرت مرتضی رضی الله عنه اول بار ابا نمود و در بار دوم سکوت و ورزید بعد ازان حضرت عباس خود متولی امر نکاح شده ام کلثوم را بحضرت عمر تزویج کرده داد حضرت مرتضی رضی الله عنه از راه منع نتوانست کرد لهذا سکوت اختیار فرموده بر عاقل پوشیده نیست که بعد از ثبوت این قدر فضایل در حق حضرت عباس چگونه توهم توان کرد که در ظلم این قسم ظالم اعانت نموده باشد.

هفوه دوم آنکه گویند شیخین رضی الله عنهما از اهل نفاق بودند حالانکه فوت ایمان ایشان بتواتر ثابت است و جناب پیغمبر صلی الله علیه وسلم ایمان ابوبکر و عمر رضی الله عنهما را همراه ایمان خود جابجا مقرون ساخته و در خبر درجات ایمان که از کافی کلینی در باب امامت منقول شد صریح است آنکه ایمان مهاجرین اولین رجحان بسیار دارد بر ایمان سایر امتیان و نیز نص حضرت امیر رضی الله عنه که در نهج البلاغه در حق حضرت ابوبکر رضی الله عنه موجود است بر کمال ایمان او گواه است و نیز تسمیه او بصدیق از حضرت امام باقر و دیگر ائمه اقطع این هفوه می نماید .

هفوه سوم آنکه شیخین رضی الله عنهما از اصحاب العقبه بودند یعنی دوازده کس از منافقین در وقت مراجعت از غزوه تبوک خواسته بودند که در اثناء راه حضرت رسول را صلی الله علیه وسلم تنها یافته بقتل رسانند عمار بن یاسر و حذیفه بن الیمان بر کید آنها مطلع شده بر سر وقت آنها رسیدند و دفع نمودند و این هفوه صریح مخالف بداهت و تواتر است اگر ابوبکر و عمر رضی الله عنهما را این داعیه می بود در خانه آن حضرت صلی الله علیه وسلم که دختران هردو بودند بوجه احسن می توانستند سرانجام داد و دخول و خروج و سیر و دور ایشان با آنجناب صلی الله علیه وسلم در خلوت و جلوت مشهور و معروف و ضرب المثل عالم است این قسم محرمان را چه حاجت که وقت فرصت را طلب نمایند اول رفاقت حضرت صدیق رضی الله عنه در غار و تنهایی آنجناب صلی الله علیه وسلم دوم رفاقت او در عریش روز بدر باجماع ثابت است و این هردو وقت خیلی امضای این داعیه بودند بالجمله هر که در کتب سیر نظر کند و صحبت شیخین را با جناب رسول صلی الله علیه وسلم و کمال انست والفت و شفقت و حمایت اینها را در حق آنجناب معلوم نماید احتمال این داعیه را از ایشان مثل احتمال این داعیه از حضرت امیر شناسد بلا تفاوت.

هفوه چهارم آنکه محض وجود امام را لطف می انگارند و گویند که حق تعالی حق لطف بنصب امام ادا فرمود و ظاهر نمودن و تسلط کردن و غلبه دادن او اصلا در لطف ضرور نیست و این مخالف بداهت عقل است حتی که صبیان مکتب نیز این را باور نه میدارند اگر بایشان بگویم که برای شما معلمی مقرر کرده ایم که اونه شما را بیند و نه شما او را و نه او آواز شما شنود و نه شما آواز او را بلا شبهه تمسخر خواهند دانست.

هفوه پنجم آنکه حضرت امیر را باوصاف خدائی وصف کنند و گویند که آنجناب از اعراض و این و متی منزّه است و گویند که آنجناب را بشر نتوان گفت و این امور صریح مخالف و مکذب بداهه عقل است بعضی شعراء ایشان معنی اول را نظم نموده و گفته

بیت:

یحل عن الاعراض و الاین والمتمی * و یکبر عن تشبیهه بالعناصر

و شاعر دیگر معنی ثانی را نظم نموده و گفته

شعر:

اهل الهی عجزوا عن وصف حیدره * والعاشقون بمعنی حبه تاهوا

ان ادعه بشرا فالعقل یمنعنی * واختشی الله فی قولی هو الله

و این قریب است بمذهب غلاه و کفر و زندقه صرفست.

هفوه ششم آنکه الله تعالی جمیع انبیا و رسل را برای ولایت علی رضی الله عنه فرستاده بود و گویند که علی همراه جمیع نبیین بوده است سرا و همراه محمد مصطفی صلی الله علیه و سلم بود جهرا و هر که این را انکار کند کافر می شود ذکره ابن طاوس و غیره و نیز گویند لولا علی لم یخلق الانبیاء رواه ابن المعلم عن محمد بن الحنفیه و نیز گویند که درجه علی فوق درجه جمیع انبیا و رسل است در روز قیامت و جمیع انبیا و رسل بمحبت علی و شیعه او متدین بودند و آرزو میکردند که در شیعه علی محشور شوند حتی ابراهیم علیه الصلوه و السلام ذکره ابن طاوس ایضا و نیز گویند که حق علی بر خدا ثابت است و این همه هفوات صریح مخالف جمیع شرایع است و مکذب نصوص قرآنی و بیخ کفر و زندقه است.

هفوه هفتم آنکه تحریف قران مجید نمایند و خلاف سیاق و سیاق حمل کلام الهی بر غیر محمل کنند بحدیکه ادنی عقلا آنرا ضحکه میدانند و تمام تفاسیر مختصه باین فرقه از همین

بابست برای نمونه مثالی چند مذکور کنیم مثلاً گویند که مراد از صراط مستقیم در این آیه که (اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ) حب علی است و مراد از (الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ) علی و اولاد اویند و این هر دو تفسیر مکذب یکدیگرند و هرگز ربطی ندارند با نظم قرآن و نیز گویند که مراد از (وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ) (البقره) ۸ نه کس اند از عشره مبشره و نیز گویند که مراد از ربک هر جا که در قرآن آمده است حضرت علی است حتی در آیه (الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلَاقُوا رَبِّهِمْ وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ) (البقره) ۴۶ و لهذا حضرت علی را مالک روز جزا قرار دهند چنانچه در باب مکاید گذشت و عن قریب می آید و نیز گویند که (وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُهُمْ وَلَا يَضُرُّهُمْ وَكَانَ الْكَافِرُ عَلَىٰ رَبِّهِ ظَهِيرًا) (الفرقان) ۵۵ ای فی اخذ الخلافه حالانکه مراد از کافر اینجا بالقطع عابد صنم است بدلیل ما سبق که (وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُهُمْ وَلَا يَضُرُّهُمْ وَكَانَ الْكَافِرُ عَلَىٰ رَبِّهِ ظَهِيرًا) و نیز گویند که معنی (وَلَقَدْ أَوْحَىٰ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكَتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ) (الزمر) ۲۵) اشركت فی الخلافه مع علی غیره این قدر نفهمیده اند که اول این آیه (وَلَقَدْ أَوْحَىٰ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ) نیز واقع است انبیاء دیگر را تشریک در خلافت غیر علی را با علی رضی الله عنه چه امکان داشت که ازان نهی واقع می شد و اگر نهی شده بود دیگران را چرا خلیفه کردند و اگر حال حضرت پیغمبر صلی الله علیه وسلم ما را فقط بسوی جمیع انبیا وحی فرموده بودند این منادی دادن را چه حاصل و نیز سیاق آیه (بَلِ اللَّهُ فَاعْبُدْ وَكُنْ مِنَ الشَّاكِرِينَ) (الزمر) ۶۶) است و سیاق آن (قُلْ أَفَغَيْرَ اللَّهِ تَأْمُرُونِي أَعْبُدُ أَيُّهَا الْجَاهِلُونَ) (الزمر) ۶۴) و هر دو صریح ناطق اند بر آنکه مراد از شرک عبادت غیر الله است و نیز از قواعد مقررہ شیعه است که هر گاه لفظی در کلام شارع واقع شود محمول بر معنی شرعی است نه بر معنی لغوی علی الخصوص که حمل بر معنی لغوی محجوج اضماری شود که اصلاً قرینه آن موجود نیست و نیز گویند که مراد از سلطان در آیه (قَالَ سَنَشُدُّ عَضُدَكَ بِأَخِيكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطَانًا فَلَا يَصِلُونَ إِلَيْكُمَا بِآيَاتِنَا أَنْتُمَا وَمَنِ اتَّبَعُكُمَا الْعَالَمُونَ) (القصص) ۳۵) صورت حضرت علی است هرگاه فرعون می خواست که بحضرت موسی و حضرت هارون

ایذائی برساند ایشان صورت علی را باو می نمودند و او مرعوب می شد حالانکه در قرآن غلبه را بایات فرموده اند و آیات صیغه جمع است لا اقل دو آیه خود می باید و صورت علی اگر باشد یک آیه خواهد بود و نیز در مقام بیان آیات حضرت موسی علیه السلام حق تعالی در کلام مجید در هر جا که قصه ایشان بیان فرموده بر ذکر دو معجزه اکتفا نموده عصا و ید بیضا چنانچه در سوره طه میفرماید (وَاضْمُمْ يَدَكَ إِلَى جَنَاحِكَ تَخْرُجَ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ آيَةً أُخْرَى (٢٢) لِنُرِيكَ مِنْ آيَاتِنَا الْكُبْرَى (٢٣) (طه) پس ذکر این دو آیه سهل و اهمال آیه عظمی در مقام تعداد آیات بینات شان بلاغت نیست و نیز صورت علی در فرعون آن قدر تاثیر کرد که بدیدن نقش مبارکش مرعوب می شد و در ابوبکر و عمر رضی الله عنهما جسد حقیقی او این قدر هم تاثیر نکرد که بدیدن او فی الجمله نرم می شدند و نیز گویند که مراد از رب در (يَا أَيُّهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ (٢٧) ارْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً مَرْضِيَّةً (٢٨) (الفجر) علی رضی الله عنه است و نیز گویند که (فَبِمَا نَذْرٍ لَّا يُسْأَلُ عَنْ ذَنْبِهِ إِنْسٌ وَلَا جَانٌّ (٣٩) (الرحمن) مراد از انس و جان شیعه حضرت علی رضی الله عنه است و شیعه علی را از هیچ گناه سؤال نخواهد شد زیرا که ولایت علی رضی الله عنه سیئات او را مبدل بحسنات خواهد کرد و چون سیئات نماند سوال از چه شود ذکره ابن بابویه و ابن طاوس و غیرهما اول نفهمیدند که انس و لاجان نکره است در سیاق نفی و ان از الفاظ عموم است که تشخیص آن بشیعه حضرت علی رضی الله عنه وجهی ندارد دوم آنکه اگر شخصی از شیعه با مادر و خواهر خود زنا کند و با پسر و برادر خود لواطه و تمام عمر بر شرب خمر و اکل خنزیر و اکل ربا و کذب و غیبت مداومت نماید باید که اصلا از وی پرسیده نشود بلکه این همه در حق او مثل نماز و روزه موجب ثواب باشند این مذهب خود از مذهب اباحیه و زنادقه نیز دورتر رفت زیرا که غایه کار ایشان آنست که این امور را مباح دانند و بر ارتکاب آن خوف عقابی نداشته باشند و اینها برین امور متوقع ثواب اند و عبادات میدانند و نیز گویند که هر جا در قرآن مجید امر به صبر یا مدح صابرین واقع است مثل (وَلْتَبْلُوْكُمْ بِشَيْءٍ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ (١٥٥) (البقره) (يَا أَيُّهَا

الَّذِينَ آمَنُوا اصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ (٢٠٠) (آل عمران) (قُلْ يَا عِبَادِ الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا رَبَّكُمُ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَأَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةٌ إِنَّمَا يُوَفَّى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ (١٠) (الزمر) مراد صبر شیعه است تا خروج مهدی بر مشقتها که ایشان را از مخالفان میرسد حالانکه در صورت تقیه هرگز مشقتی بایشان نمیرسد پس حاجت صبر چه باشد و اگر تفسیرات مذکوره را کسی از شیعه انکار نماید گوئیم این همه که مذکور شد در اصح کتب ایشان که کافی کلینی است موجود است و در تفسیر علی بن ابراهیم و تفسیر ابن بابویه که آنرا منسوب بحضرت امام عسکری نموده و بعضی ازین تفاسیر در کتاب تنزیه الانبیاء والائمة شریف مرتضی است این کتب را مطالعه نمایند.

هفوه هشتم آنکه حاکم روز جزا محمد صلی الله علیه وسلم و علی رضی الله عنه خواهند بود و یردها قوله تعالی (مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ (٤) (الفاتحه) (يَوْمَ هُمْ بَارِزُونَ لَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ مِنْهُمْ شَيْءٌ لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ (١٦) (المومن) (يَوْمَ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِنَفْسٍ شَيْئًا وَالْأَمْرُ يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ (١٩) (الانفطار) (يَوْمَ يَقُومُ الرُّوحُ وَالْمَلَائِكَةُ صَفًّا لَا يَتَكَلَّمُونَ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَقَالَ صَوَابًا (٣٨) (النبا) الى غير ذلك من الايات و اگر اینها حاکم باشند پس معنی شفاعت چه باشد و خوف و خطر امت و تخويف ایشان امت را برای چه باشد و نیز حساب و وزن اعمال و سوال و کتاب و غیره احوال قیامت مخصوص بغیر شیعه دارند و گویند که محب علی هر چند کافر باشد یهودی یا نصرانی یا هندو داخل دوزخ نشود ذکره ابن بابویه فی علل الشرايع و نسب روايته الى ابی عبدالله علیه السلام من طریق مفضل بن عمر و رواه ایضا فی معانی الاخبار و شیعه تواتر این مسئله را معتقداند و درین صورت ایمان بخدا و رسول صلی الله علیه وسلم و جمیع عقاید و جمیع تکلیفات و حدود و تعزیرات ساقط شد و هیچ امری از امور شریعت ضروری نماند غیر از حب علی رضی الله عنه در مفاصد این هفوه قیاس باید کرد که تا کجا می رسد و این مذهب حالا مذهب حمیری و معمیری شد مذهب اثنا عشریه نماند.

هفوه نهم آنکه گویند عمر بن الخطاب رضی الله عنه تدبیر قتل حضرت مرتضی کرده بود و حیلہ ها انگیزته رواہ علی بن مظاہر الواسطی عن حذیفہ حالانکہ محبت حضرت عمر مرعلی مرتضی رضی الله عنه را و توقیر او مرایشان را و تفاخر او بمصاہرت و تفضیل او ایشان را و حسنین را در دفتر عطایا و روایت فضایل ایشان متواتر است و در شرح نہج البلاغہ کہ اکثر آنها مصنف شیعہ اند مذکور و مشہور است و شریف مرتضی در کتاب تنزیہ الانبیاء والائمہ تصریح نموده کہ ان عمر رضی الله عنه کان مظهرًا للسلام والتمسک بشرائعہ کلہا و ہر کہ چنین باشد از وی ارادہ قتل مسلمان و چہ قسم مسلمان چگونہ متصور شود.

هفوه دہم آنکہ گویند ہر کہ فلان و فلان را ہفتاد بار لعنت کند ہفتاد نیکی برای او نوشته شود و ہفتاد گناہ از ذمہ او ساقط شوند درجہ از بہشت برای او معین شوند ذکرہ ابوجعر الطوسی فیما رواہ من المختلفات عن الصادق و این دروغ محض است زیرا کہ بد گفتن بدان در ہیچ شریعت موجب ثوابات نیست و رئیس بدان کہ شیطان لعن است بد گفتن او نیم دانگ حسنہ ندارد و قد صح عن امیرالمومنین انہ لما سمع اصحابہ یسبون اہل شام قال انی اکرہ لکم ان تکنونوا سبائین کذا فی نہج البلاغہ و نیز لعن عمر رضی الله عنه را افضل از ذکر خدا می دانند چنانچہ از ہشام احول از حضرت صادق علیہ السلام بطریق متعددہ نقل نموده اند حالانکہ خدای تعالی میفرماید (اِنَّ مَا اُوْحِيَ اِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَاَقِمِ الصَّلَاةَ اِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهٰی عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللّٰهِ اَكْبَرُ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ (۴۵)

(العنکبوت) و حال ہشام احول معلوم است کہ بارہا بر حضرت صادق دروغ بستہ و آنجناب او را مفتری و کذاب فرمودہ کما مر غیر مرہ.

هفوه یازدہم آنکہ گویند حق تعالی کرام کاتبین را فرمود کہ تا سہ روز از قتل عمر رضی الله عنه قلم را از جمیع خلایق بر دارند و ہیچ گاہ بر کسی ننویسد رواہ علی بن مظاہر الواسطی

عن احمد بن اسحاق القمي عن العسکری عن النبی صلی الله علیه وسلم فیما حکاه عن ربه عز و جل و این روایت صریح افترا و کذب است زیرا که مخالف اصول شریعت است و مکذب و متواتر است بیانش آنکه اگر فرض کنیم که شخصی در اول روز قتل عمر رضی الله عنه بحد بلوغ رسید و درین سه روز بت پرستی نمود و با خواهر و مادر خود زنا کرد و سب علی رضی الله عنه را بطریق وظیفه آغاز نمود و سرقه و شرب خمر و لواطه و قتل و جمیع کبایر را ارتکاب نمود و در آخر روز سوم باید که بغیر حساب به بهشت در آید و بطلانه لایخفی علی احد من اهل الدین و العقل.

هفوه دوازدهم آنکه التیمی والعدوی کان لهما صنمان یعبدانهما من دون الله ابان ابن ابی عیاش و غیره از سلیم بن قیس الهلالی این را روایت کرده اند و او این تهمت را بر سلمان فارسی بسته و در فصل تعصبات فضیحت این هفوه گذشت.

هفوه سیزدهم آنکه گویند که عمر رضی الله عنه از صلب خطاب نبود بلکه ولد الزنا بود حالآنکه چند جا در کلام امیر المومنین و ائمه آنجناب را ابن الخطاب گفته اند و حضرت حفصه بنت عمر رضی الله عنهما را جناب رسول صلی الله علیه وسلم در نکاح آورده و حضرت امیر رضی الله عنه دختر خود را بانجناب داده اگر چنین می بود هم کذب در کلام معصوم لازم می آمد و هم مصاهرت با اولاد الزنا این بزرگواران را واقع می شد معاذالله من ذلک و بر نفی نسب حضرت عمر رضی الله عنه امامیه را اجماع است چنانچه علماء ایشان در کتب انساب نوشته اند منهم حمید الدین النخعی صاحب بحر الانساب و نقل الاجماع علی ذلک حسن بن سلیمان الغدیری فی ملتقطاته.

هفوه چهاردهم آنکه در هر سال موسم حج در منا ابوبکر و عمر رضی الله عنهما را فرشته ها از قبور تر و تازه بر می آرند و در محل رمی جمار هر دو را بردار می کشند رواه ابوالخضر عن

ایبیه عن جده عن الباقر رضی الله عنه و این نیز هفوه ایست از قبیل هذیان مجانین و افترائی است عظیم بر حضرات ائمه زیرا که دارالجزا آخرت است نه دنیا (لَعَلِّي أَعْمَلُ صَالِحًا فِيمَا تَرَكْتُ كَلَّا إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَائِلُهَا وَمِنْ وَرَائِهِمْ بَرْزَخٌ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ) (المومنون) و مع هذا خلاف حس زیرا که شش لکله کس از حاجیان دران مکان مجتمع می باشند هیچ کس نمی بیند و نقل نمیکند که کسی را درانجا بردار کشیده باشند و اگر گویند که نمودن بحاجیان منظور نیست پس گوئیم که عذاب القبر چه قصور داشت که آنها را فرشتها از قبور برآرند و در بازار منا بیارند اگر نه منظور نمودن حاجیان بودی تا عبرت گیرند و از اعتقاد نیکی که در حق شان دارند توبه نمایند و آنها را نیز فضیحت شود که درین مجمع عظیم تعذیب و تذلیل واقع شود و چون کسی ندید ازین تعذیب چه حاصل و بر آوردن و در آوردن محض عبث و لغو افتاد حق تعالی منزله است از فعل عبث چنانچه در عقاید شیعه مقرر است.

هفوه پانزدهم آنکه حضرت پیغمبر صلی الله علیه وسلم ابوبکر را ازین جهت همراه خود در سفر هجرت گرفته بود تا کفار قریش را نشان ندهد بر سمت بر آمدن آنحضرت صلی الله علیه وسلم و بطلان این هفوه ازان قبیل نیست که حاجت بیان داشته باشد چه ضرور بود که ابوبکر را برین قصد مطلع فرمود و در نیم روزهای گرمابه خانه او رفته مشوره بر آمدن ازو پرسید و زاد راه و راحله از وی گرفت و سفره طعام و حضری از خانه وی و بدست دختر وی تیار کنانید باز عامر بن فهیره چیله ابوبکر را دلیل راه ساخت و شتران سواری بدو سپرده و عبدالله پسر کلان ابوبکر را بطریق جاسوسی و هر کاره گی گذاشت که رئیسان قریش بر تدبیر و مشوره که در باب طلب و تلاش آنجناب نمایند شبها شب بانحضرت در غار می رسانده باشد و حق تعالی چرا حزن و اندوه را در باب ان حضرت و تسلیه ان حضرت اورا بالقاء معرفت غامضه معیت از پیغمبر خود حکایت فرمود (إِلَّا تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ إِذْ أَخْرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِيَ اثْنَيْنِ إِذْ هُمَا فِي الْغَارِ إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُودٍ لَمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَى وَكَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ) (التوبه) و

غرض شیعه ازین هفوه آنکه صحبت ابوبکر و رفاقت او درین سفر فضیلتی است مشهور میخواهند که این فضیلت را بمنقصت راجع سازند لیکن بیک سخن چه قسم تمام واقعه را از چپ و راست و فوق و تحت تکذیب توان کرد از طرف مکذب این سخن بر می خیزد و آبروی ایشان بر خاک مذلت میریزد (وَإِذْ يَعِدُكُمُ اللَّهُ إِحْدَى الطَّائِفَتَيْنِ أَنَّهَا لَكُمْ وَتَوَدُّونَ أَنَّ غَيْرَ ذَاتِ الشَّوْكَةِ تَكُونُ لَكُمْ وَيُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُحِقَّ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَيَقْطَعَ دَابِرَ الْكَافِرِينَ (٧) (الانفال)) (الانفال) و لهذا ملا عبدالله مشهدی صاحب اظهار الحق بعد از سعی و تلاش بسیار درین قصه و آیت ناچار شده از راه انصاف گفته است که نفس الامر اینست که این احتمال بغایت بعید است و عجب چیست که خلیفه اول را که نسبت پدر زنی بهمرسانیده بود و سبقت در اسلام بر بسیاری از مردم داشت و اکثر اوقات ملازم صحبت شریف حضرت رسالت پناه می بود اختیار کرده باشند برای همراه داشتن و الفت نیز بصحبت او داشته باشند انتهی کلامه بلفظه و قاضی نورالله درمجالس المومنین نیز بسستی این بحث تصریح نموده و الحمدلله قال المفسر النیشاپوری ثم انا لا ننكر ان اضطجاع علي علي فراشه طاعه و فضيله الا ان صحبه ابي بكر اعظم لان الحاضر اعلى من الغايب ولان عليا ما تحمل المحنة الا ليله واحد و ابوبكر مكث في الغار اياما و انما اختار عليا للنوم علي فراشه لانه كان صغيرا لم يظهر منه دعوه بالدليل والحجه ولا جهاد بالسيف والسنان بخلاف ابي بكر فانه دعا حينئذ جماعه الى الدين و قد ذب عن الرسول صلى الله عليه وسلم بالنفس والمال و كان غضب الكفار علي ابوبكر اشد من غضبهم علي علي ولهذا لم يقصدوا عليا بضرب و لما عرفوا ان المضطجع هو انتهي.

هفوه شانزدهم آنکه گویند روز قیامت پوست بدن فلان زنرا پوست سگ اصحاب کهف بدل کنند و این لفظ در حق بلعم باعورا وارد شده است اینها چون بلعم باعورا آن قدر مستحق این عقوبت ندیدند بطریق اصلاح تصرف نموده این قسم روایت نموده اند و همیشه قاعده این فرقه همینست که کافران منصوص الکفر را در کلام الله و کلام الرسول که با انبیا و

رسل علیهم السلام عداوتها را اقصى الغایت رسانیده اند و قرآن مجید بشقاوت حال و مال آنها ناطق است گاهی بد نمی گویند و از بدی حال شان چندان حساسی بر نمیدارد بلکه آنچه در حق ایشان از عقوبات وارد شده زیاده بر مرتبه آنها دانسته در حق خلفای رسول و ازواج مطهرات او روایت می کنند پس میخوانند که قرآن و حدیث را اصلاح دهند مثل اصلاح دادن شخصی سفیه بعضی آیات قرآن را مثل و عصی موسی ربه و خر عیسی صعقا و چون از او پرسیدند گفت که عصا موسی داشت نه آدم و خر عیسی داشت نه موسی در تکذیب این هفوه قرآن ناطق بس است قول تعالی (وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَى وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتِينَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ) إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا (٣٣) (الاحزاب: ٣٣) و پوست سگ اگر چه سگ اصحاب كهف باشد نجس است و قوله تعالی (الْخَبِيثَاتُ لِلْخَبِيثِينَ وَالْخَبِيثُونَ لِلْخَبِيثَاتِ وَالطَّيِّبَاتُ لِلطَّيِّبِينَ وَالطَّيِّبُونَ لِلطَّيِّبَاتِ أُولَئِكَ مُبَرَّءُونَ مِمَّا يَقُولُونَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ) (النور: ٢٦) و قوله تعالی (لَا يَحِلُّ لَكَ النَّسَاءُ مِنْ بَعْدُ وَلَا أَنْ تَبَدَّلَ بِهِنَّ مِنْ أَزْوَاجٍ وَلَوْ أَعْجَبَكَ حُسْنُهُنَّ إِلَّا مَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ رَقِيبًا) (٥٢) (الاحزاب) چون تبدیل این ازواج به ازواج دیگر جایز نشد تبدیل ازواج بسگ ناپاک چه قسم جایز خواهد بود و درین هفوه باید دید که مضمون آیت (إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا مُهِينًا) (٥٧) (الاحزاب) را چه قسم بر خود منطبق ساختند لیکن عذر ایشان ظاهر است که ما از عداوت عائشه رضی الله عنها دست برنمی داریم اگر چه ایمان به خدا و رسول بر باد رفته باشد آری کار مردان همین است شاد باش و صد آفرین.

هفوه هفدهم آنکه گویند آنچه از زمین مماس بدن معصوم شود از کعبه بهزاران درجه بهتر است نص علیه شیخهم المقتول فی الدروس و غیره و این هفوه نیز صریح البطلان است زیرا که درین صورت لازم می آید که کنایس و معابد یهود و نصاری و دیر رهبان و آتش خانه های مجوس و هیاکل اوئان که دران گذر معصوم واقع شده باشد علی الخصوص منازل ما بین کوفه و صفین بهتر از کعبه باشند بلکه خانهای خلفاء عباسیه که دران چندی از ائمه معصومین

محبوس بودند از کعبه معظمه به هزاران درجه افضل باشند و خانه معاویه که یک باردران حضرت امام حسین بتقریب عیادتش تشریف برده اند و مولد یزید پلید است نیز از کعبه بهزاران مرتبه بهتر باشد (سُبْحَانَكَ هَذَا بُهْتَانٌ عَظِيمٌ) (۱۶)

هفوه هژدهم آنکه خود قرار داده اند که صاحب امر و سلطان حقیقی و امام معصوم مهدی منتظر است و غیر او را نمیرسد که اقامت حدود و فصل خصومات و اجراء تعزیرات و اقامت جمعه و جماعت نماید و هر که درین کارها بی اذن او دخل کند فاسق و عاصی است باز خود میگویند که در زمان غیبت آن امام معصوم امر شریعت راجع به مجتهدی است که جامع شروط نیابت باشد یعنی کسی که بدرجه اجتهاد رسیده بود و در زمان او غیر او اعلم از او نبود پس او قایم مقام امام است در هر چیز الا در جهاد پس آن همه طعنی که بر اهل سنت میکردند و میگفتند که ایشان خلیفه رسول را از طرف خود به اجماع مقرر میکنند بی نص پیغمبر صلی الله علیه وسلم و در دین او تصرف و دخل می نمایند کجا رفت خود چرا این حرکت مطعون بعمل می آرند و برین مسئله اجماع امامیه است و درینجا خطب دیگر هم واقع است که دریافتن اعلمیت شخص در زمانی از جمیع علماء آن زمان که در شرق و غرب منتشرند از متعسرات بلکه متعذرات است و مع هذا در بعضی علماء خود که به اجماع این اعتقاد دارند و آنها را بجای امام گرفته اند و از کن مکن آنها بیرون نمیروند مثل ابن بابویه و ابن معلم و سید مرتضی و ابن مطهر حلی و شیخ مقتول و غیرهم هرگز اعلم بودن آنها در زمان خود ثابت نشده و چون علم باعلمیت شرط نیابت امام شد لابد یکی از دو شق لازم خواهد آمد تعطیل احکام شرعیه یا خلاف گفته معصوم ازین دو آفت خلاصی محال است.

هفوه نوزدهم آنکه جهاد را در غیر وقت محدود فاسد میدانند و معصیت می انگارند حالانکه قرآن مجید و احادیث متواتره بر فضیلت جهاد در هر وقت صریح ناطق اند و عاقل نیز حکم میکند که چون علت وجوب جهاد دفع اعداء دین و اعلاء کلمه الله است تا وقتی که اعدا

موجود باشند و کلمه الله محتاج باعلا باشد جاری باید داشت ترک جهاد با وصف تحقق این دو باعث بعینه مثل ترک تقیه با وجود امتلاء مواد یا ترک تقویت با وجود ضعف اعضاء راسیه است.

هفوه بیستم آنکه کلام الله را قرآن منزل نمیدانند و محرف عثمان رضی الله عنه می انگارند خوب کاش بر همین عقیده ثابت مانند لیکن از ائمه خود روایت میکنند که همین کلام محرف را در نماز تلاوت می فرمودند و به نیت ثواب میخواندند و آیات او را دلیل بر احکام شرعیه می ساختند و سایر امامیه همین کلام محرف را تلاوت میکنند و ثواب آن به مردگان می بخشند اگر ان عقیده است این حرکت لغو چیست.

هفوه بیست و یکم گویند مراد از دابه الارض حضرت امیر المومنین است قاتلهم الله چه قدر بی ادب اند و آیه (وَإِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا لَهُمْ دَابَّةً مِّنَ الْأَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ أَنَّ النَّاسَ كَانُوا بِآيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ) (النمل) را کلینی بهمین تفسیر کرده و تهمت وافترا بر حضرت امام ابوجعفر بسته که ایشان روایت میکنند از امیر المومنین انه قال انا الدابه التي تكلم الناس حالانکه در قرآن مجید صریح مذکور است که وقت خروج دابه الارض قرب قیامت و وقوع هلاک بر مردم خواهد بود و زمان حضرت امیر ازان وقت بسیار متقدم بود و زمان رجعت ایشان بزعم امامیه وقت امام مهدی است و هنوز قیامت را مهلت دراز است.

هفوه بیست و دوم عاریت دادن شرمگاه کنیزکان و حرمان خود برای مهمانان و دوستان بهترین عبادات و اعظم طاعات دانند و ثواب بسیاری بران روایت کنند و ابن بابویه صاحب رقا ع مزوره درین باب از حضرت صاحب الزمان رقعہ نقل نموده که ازخواندن آن هر مسلمان موخیز می شود باز این بیغیرتی و بی ناموسی را نسبت بحضرات عالیات میکنند.

هفوه بیست وسوم آنکه متعه زنان را بهترین عبادات وافضل طاعات انگارند در تفسیر میر فتح الله شیرازی در زیر آیه (وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ كِتَابَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَأُحِلَّ لَكُمْ مَا وَرَاءَ ذَلِكَ أَنْ تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُمْ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسَافِحِينَ فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ بِهِ مِنْهُنَّ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا تَرَاضَيْتُمْ بِهِ مِنْ بَعْدِ الْفَرِيضَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا (۲۴) (النساء) از ابن بابویه نقل کرده که او از حضرت امام جعفر صادق روایت میکند که اگر کسی زنی را متعه کند خالصا مخلصا لوجه الله هر کلمه را که بران زن گوید حق تعالی برای وی حسنه نویسد و چون با وی نزدیکی کند حق عزوجل جمیع گناهان او را بیامرزد و چون غسل کند حق تعالی به عدد هر موئی که آب برو گذشته باشد مغفرت و رحمت بوی ارزانی فرماید پس بموجب این روایت شخص را در عمر یکبار متعه کردن در آمرزش گناهان کافی است و نیز در تفسیر مذکوره از حضرت رسالت پناه صلی الله علیه وسلم روایت آورده که هر که از دنیا بیرون رود و متعه نه کرده باشد روز قیامت بدهیئت و بد منظر باشد مانند کسی که بینی او بریده باشد و بموجب این روایت معاذالله حضرت انبیا و ائمه که بالاجماع متعه نکرده اند درین فضیحت گرفتار شوند و نیز در تفسیر مذکور ازان حضرت روایت میکنند که هر که یکبار متعه کند درجه او چون درجه حسین باشد و هر که دوبار متعه کند درجه او چون حسن باشد و هر که سه بار متعه کند درجه من است افغان ظریفی این روایت را شنید و گفت که درین روایت قصور کرده اند بایستی که ثواب پنج بار کردن متعه را حصول مرتبه خدائی قرار میدادند تا بزرگی متعه بوجه اتم ثابت می شد و نیز در تفسیر مذکور از سلمان فارسی رضی الله عنه و مقداد رضی الله عنه واسود کندی و عماربن یاسر رضی الله عنهما مرویست که گفته اند که روزی نزد رسول صلی الله علیه وسلم بودیم آنحضرت بر خواست و خطبه بلیغ بخواند و بعد ازان فرمود که مردمان بدانید که برادر من جبرائیل علیه السلام تحفه از پروردگار من آورده و ان متعه کردن زنان مومنه است و او پیش از من این تحفه را بهیچ پیغمبر دیگر ارزانی نداشت و من شمارا بان میفرمایم که آن سنت من است در زمان من و بعد از من هر که آنرا قبول کند و بان عمل

نماید از من باشد و من از وی و هر که مخالفت نماید آنچه بان امر کردم بخدا مخالفت کرده و بدانید که از اهل مجلس کسی باشد که مخالفت من کند و آنرا معطل سازد بجهت بغض او بمن پس من گواهی میدهم که او را از اهل دوزخ است لعنت خدای بران کسی باد که مخالفت من کند ازینکه هر که انکار آن کند انکار نبوت من کرده و مخالفت خدا کرده و هر که مخالفت خدا کند از اهل دوزخ باشد و هر که یکبار در مدت عمر خود متعه کند از اهل بهشت باشد و هرگاه زن با مرد متعه خود بنشیند فرشته بر ایشان نازل شود و ایشان را پاسبانی کند تا آنکه ازان مجلس بر خیزند اگر با هم سخن کنند ایشان ذکر و تسبیح باشد و چون دست یک دیگر را بدست گیرند هر گناهی که کرده باشند از سر انگشتان ایشان ساقط شود و چون یک دیگر بوسه نهد حق تعالی بهر بوسه حجبی و عمره برای ایشان مانند کوه های برافراشته و چون بر خیزند و بغسل کردن مشغول شوند حق تعالی بر فرشتگان گوید که نظر کنید این دو بنده من که برخاسته اند و به غسل کردن مشغول اند و اعتقاد دارند که پروردگار ایشانم گواه شوید بر آنکه من آمرزیدم ایشان را و آب بر هیچ موئی از بدن ایشان نگذرد مگر که حق تعالی بهر موئی حسنه برای ایشان بنویسد و سیئه محو کند و ده درجه رفع نماید پس امیر المومنین علی علیه السلام برخاست و گفت یا رسول الله جزاء کسی که درین باب سعی کند چه باشد فرمود او را مزد مرد متمتع وزن متمتع و بعد ازان فرمود که ای علی چون مرد متمتع و زن متمتع از غسل فارغ شوند هر قطره آب که از بدن آنها ساقط شود حق تعالی فرشته بیافریند و تسبیح و تقدیس او سبحانه کند و ثواب آن از برای غسل کننده باشد تا روز قیامت ای علی هرکه این سنت را سهل فرا گیرد و آنرا احیا نکند او از شیعه من نباشد و من از وی بیزار باشم روایات غور باید کرد و ملاحظه باید نمود که با جمیع شرایع چه قدر مخالفت دارد نکاح را که بالاجماع سنت انبیاست هیچ کس مکفر سیئات و رافع درجات نگفته چه جای این فاحشه پلشت و در هیچ دینی و هیچ آئینی شهوت رانی و حظ نفس گرفتن را موجب این قدر ثواب بلکه عشر عشر آن نگردانیده اند طرفه دینی و عجب آئینی است که دران جهاد اعداء الله و

قیام لیالی رمضان که در تمام قرآن ممدوح است معصیه عظمی و کبیره کبری باشد و این قیام لیل و مجاهده نفس که با زن متعه تمام شب واقع شود این قسم عبادتی باشد که یکبار کردن آن درجه امانت و به چهار بار کردن آن درجه نبوت و ختم نبوت حاصل گردد حیف صد حیف که قرآن مجید محض برای بیان موجبات ثواب و راه نمودن مردم بطریق وصول به جنت نازل شده و هرگز از مناقب و فضایل این عبادت عظمی دران به وحی نیامده و ازین راه سهل با مزه وزنی نه گشاده لطف عظیم برهم شد و طریق وصول بدرجات ائمه و انبیاء اصلا معلوم نشد اگر چند روایتی ضعیف و واهی در کیسه ابن بابویه و جامدان میر فتح الله شیرازی مثل لتهای حیض مخفی و مستور ماند و کسی آنها را باور نکرد چه لطف و کدام منت این قسم طلب عمده را بایستی درنصوص قرآن مکرر بیان فرمود مثل صلوه و صوم و جهاد و حج تا خاص و عام آنها در می یافتند و هر طفل مکتب آنها تلاوت می نمود و متواتر و مشهور میگشت و علی بن احمد هیثی که از اجله علماء فرقه امامیه است و در کربلاء معلی عن قریب گذشته و امام جامع حائز و خطیب آنجا بود و از مجتهدان واجب الاطاعه ایشان که یک زن را چند مرد یک شب متعه کنند هر یکی ساعتی یا دو ساعتی و نیز گفته اند که اصح نزد ما یعنی امامیه آنست که متعه ذوات البعال نیز جایز است چون ازواج شان سنی باشند زیرا که نکاح اهل سنت نزد ما صحیح نیست پس گویا ازواج ایشان خلیات اند و متعه خلیه بالاجماع جایز است و متعه با زن هندو و مجوسیه نیز جایز است بشرطی که زبان او متحرک شود بلااله الا الله ولو که در دل او معنی آن هیچ نباشد بالجمله چون متعه عبادت عظمی است لابد دران توسعه ضرور است تا هیچ کس در هیچ وقت و هیچ مکان از ثواب آن محروم نماند.

خاتمه الباب و فذلکه الحسنات

باید دانست که چون اختلاف امت در مذاهب پیدا شد و یک جماعه سنی و یک جماعه شیعه گشتند لازم آمد که امارات حقیقه مذهب هر یکی از فریقین در کتاب الله و اقوال عترت طاهره تفحص نمائیم و مشابهه و مابینه هر یکی ازین دو مذهب با کفار که بالاجماع در ضلالت گرفتاراند ملاحظه کنیم زیرا که روایات هم دیگر را در حالت اختلاف و تنازع قبول نکنند پس آنچه کتاب الله و اقوال عترت بر حقیقه ان گواهی دهند ان مذهب را حق دانیم و مقابل آنرا باطل و آنچه با وضع و آئین کفار مشابهه تمام دارد آن مذهب را باطل شناسیم و مقابل آنرا حق پس اول در قرآن مجید نظر کردیم آیات بسیار یافتیم که دلالت بر حقیقت مذهب اهل سنت میکنند و درینجا تبرکا بعدد ائمه اثنا عشر دوازده آیت تلاوت نمائیم.

آیه اول: (مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْأَهُ فَآزَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَى عَلَى سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيَغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا (۲۹) (الفتح))

ازین آیه صریح معلوم شد که مذهب حق همان مذهب است که بر طریقه آن کسان اند که همراه محمدصلی الله علیه وسلم بودند زیرا که موافق ممدوح ممدوح است.

آیه دوم: (وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ (۱۰) (الحشر)) ازین آیه نیز معلوم شد که مذهب حق مذهب کسانی است که کینه هیچ در دل ندارند و برای سابقین در ایمان که صحابه کرام و امهات المومنین بودند به دلیل ذکر مهاجر و انصار رضی الله عنهم در ما قبل آیه از خدا مغفوره میخواهند.

آیه سوم: (وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصْلِهِ جَهَنَّمَ ۖ وَسَاءَتْ مَصِيرًا) (النساء) (۱۱۵) معلوم شد که هر که خلاف راه مومنان اختیار نمود مستحق دوزخ شد و مومنین در وقت نزول این آیه نبودند مگر صحابه و قد نص علی ذلك امیرالمومنین کما مرقله من نهج البلاغه.

آیه چهارم: (وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَىٰ لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ) (النور) (۵۵) معلوم شد که دینی که در زمان خلفاء متمکن شد و قرار گرفت دین مرضی حق است و دینی که در آن وقت نبود یا بود و مخفی و مستتر بود مرضی حق نیست و مخالفین آن دین و کافران نعمت استخلاف فاسق اند و خارج از طاعات خدا مثل خوارج و روافض و نواصب.

آیه پنجم: (هُوَ الَّذِي يُصَلِّيٰ عَلَيْكُمْ وَمَلَائِكَتُهُ لِيُخْرِجَكُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا) (الأحزاب) (۴۳) مخاطب باین آیه صحابه اند و هر که تابع ایشان شد نیز از ظلمات بر آمد چه ظاهر است که هر که در شب تاریک روانه شود و همراه او مشعلی باشد البته هر که همراه آن شخص در راه رود از ظلمات خلاص یابد.

آیه ششم: (إِذْ جَعَلَ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْحَمِيَّةَ الْحَمِيَّةَ فَأُنْزِلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَلْزَمَهُمْ كَلِمَةَ التَّقْوَىٰ وَكَانُوا أَحَقَّ بِهَا وَأَهْلَهَا وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا) (الفتح) (۲۶) معلوم شد که حاضران صلح حدیبیه از مهاجر و انصار در انزال سکینه بر ایشان شریک جناب پیغمبر بودند و کلمه تقوی ایشان را لازم بود که در هیچ حالت منفک نمی شد و اگر بعد از وفات حضرت رسول صلی الله علیه وسلم خلاف تقوی از ایشان بصدور می آمد معنی

لزوم بر هم می شد و نیز معلوم شد که آن جماعه احق بودند بکلمه تقوی بوجه اتم لیاقت ان داشتند پس هر که طالب تقوی باشد باید که تابع ایشان بود.

آیه هفتم: (لَکِنِ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ جَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَأُولَئِكَ لَهُمُ الْخَيْرَاتُ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (۸۸) **التوبة**) و لاشک ان تابع المفلح مفلح.

آیه هشتم: (وَاعْلَمُوا أَنَّ فِيكُمْ رَسُولَ اللَّهِ لَوْ يُطِيعُكُمْ فِي كَثِيرٍ مِنَ الْأَمْرِ لَعَنِتُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ حَبَّبَ إِلَيْكُمُ الْإِيمَانَ وَزَيَّنَهُ فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَ إِلَيْكُمُ الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ أُولَئِكَ هُمُ الرَّاشِدُونَ (۷) فَضَلًا مِنَ اللَّهِ وَنِعْمَةً وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ (۸) **الحجرات**) و تابع الراشد راشد.

آیه نهم: (الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَاللَّهُ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ (۴۱) **الحج**) و عند وقوع المقدم يجب وقوع التالى صونا لكلام الله تعالى عن الكذب لكن المقدم واقع و هر که تبعیه این قسم اشخاص بکند بى شبهه بر دین حق است.

آیه دهم: (وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ هُوَ اجْتَبَاكُمْ وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ مِلَّةَ أَبِيكُمْ إِبْرَاهِيمَ هُوَ سَمَّاكُمُ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ وَفِي هَذَا لِيَكُونَ الرَّسُولُ شَهِيدًا عَلَيْكُمْ وَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَاعْتَصِمُوا بِاللَّهِ هُوَ مَوْلَاكُمْ فَنِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ (۷۸) **الحج**) و تابع المجتبی ناجی.

آیه یازدهم: (كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ آمَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِنْهُمْ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ (۱۱۰) **آل عمران**) معلوم شد این امت که بخیریت موصوف اند همان جماعه اند که امر بالمعروف ونهى عن المنکر شان ایشان است نه تقيه و اخفا و مداهنه.

آیه دوازدهم: (هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا) (۲۸) (الفتح) معلوم شد که دین حق همان دین است که ظاهر و مکشوف باشد نه مخفی و مستور و آنچه گویند که موعد ظهور مذهب تشیع زمان دولت امام مهدی است پوچ است زیرا که لام در (لیظهره) متعلق است به (ارسل رسوله) پس می باید که بعد از ارسال حضرت رسول صلی الله علیه وسلم ظهور آن دین مستمر باشد و دین مستمر الظهور نیست مگر دین اهل سنت.

باز رجوع آوردیم به اقوال عتره و از روایات اهل سنت دست بردار شده در کتب شیعه تفحص نمودیم روایات بسیار از حضرات اهل بیت صریحه الدلالة یافتیم بر حقیقت مذهب اهل سنت و بطلان مذهب تشیع.

از انجمله است روایت صاحب کتاب السواد والبیاض من الامامیه عن ابی عبدالله جعفر صادق علیه السلام انه قال فی تفسیر قوله تعالى (وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ) (۱۰۰) (التوبة) قال رضى الله عنهم بما سبق لهم من التوفيق والاعانه ورضوا عنه بما من عليهم من متابعتهم رسوله وقبولهم ما جاء به پس معلوم شد که تابعان مهاجرین و انصار را مرتبه رضوان الهی که بموجب نص قرانی (وَعَدَ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتِ عَدْنٍ وَرِضْوَانٌ مِنَ اللَّهِ أَكْبَرُ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ) (۷۲) (التوبة) از جمیع لذائد و نعیم آخرت بهتر است حاصل است.

و از انجمله روایت صاحب کتاب السواد والبیاض من الامامیه عن الامام ابی جعفر محمد بن علی الباقر علیه السلام انه قال لجماعه خاضوا فی ابی بکر و عمر عثمان الا تخبرونی انتم من (لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا وَيَنْصَرُونَ لِلَّهِ

وَرَسُولُهُ أَوْلَيْكَ هُمُ الصَّادِقُونَ (۸) (الحشر) قالوا لا قال فانتم من (وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا أُوتُوا وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (۹) (الحشر) قالوا لا قال اما انتم فقد برئتم ان تكونوا احد هذين الفريقين وانا اشهد انكم لستم من الذين قال الله تعالى (وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ (۱۰) (الحشر) و ازين اثر صريح مستفاد شد كه بد گويان صحابه كبار بر ضلالت اند بلکه خارج از دائره ملت اند.

و از انجمله است كه حضرت امام سجاد اول دعا فرموده است و صلوه فرستاده است بر صحابه و ايشان را مدح کرده بانهم احسنوا الصحبه وانهم فارقوا لاوزاج الاولاد فى اظهار كلمته و انهم كانوا مصرين على محبته بعد ازان دعا فرموده است للذين اتبعوا الصحابه باحسان الذين (وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ (۱۰) (الحشر) و اين فرقه بحمد الله تعالى منحصر در اهل سنت است و روافض و خوارج و نواصب همه مخالف اين وصف اند بالبداهه.

و از انجمله آنكه در تفسيرى كه نزد شيعه منسوب است بحضرت حسن عسكرى و انرا اخباريين شيعه از آنجناب روايت کرده اند اين خبر موجود است ان الله اوحى الى آدم ان محمداً لو وزن به جميع الخلق من النبيين والمرسلين والملائكة المقربين و ساير عباد الله الصالحين من اول الدهر الى آخره و من الثرى الى العرش لرجح بهم يا آدم لو احب رجل من الكفار او جميعهم رجلا من آل محمد واصحابه لكافاه الله عزوجل عن ذلك بان يختم له بالتوبه والايمان ثم يدخله الجنة و درين روايت جاى تمسك شيعه و نواصب و خوارج نيست كه ما نيز بعض آل واصحاب را دوست ميداريم زيراكه كلام در شخصى است كه يك كس را تخصيص كند بمحبت با عدم بغض ديگران والا بقرينه مقابله اگر اين معنى فهميده نشود لازم آيد اختلال

کلام و مناقض مقصود افتد و بدیهی است که چون محبت شخصی موجب فضیلت باشد بغض او البته موجب نقصان می شود و اگر ازین همه در گذریم کسانی که جامع اند در محبت جمیع آل و جمیع اصحاب البته احق واولی و ارفع باشند از روی درجه و فیه المدعی.

واز انجمله آنکه در همان تفسیر واقع است ان الله اوحى الى آدم ان الله ليقبض على كل واحد من محبي محمد وآل محمد واصحاب محمد ما لو قسمت على كل عدد ما خلق الله من طول الدهر الى آخره و كانوا كفارا لاداهم الى عاقبه محموده وايمان بالله حتى يستحقوا به الجنة وان رجلا ممن يبغض آل محمد واصحابه او واحدا منهم لعذبه الله عذابا لو قسم على مثل خلق الله لاهلكم اجمعين و درین روایت نظر باید کرد و تأمل باید نمود که در مقام ذکر محبت او واحدا نفرموده اند پس معلوم شد که در محبت محبت جمیع آل و اصحاب ضرور است و در مقام ذکر بغض او واحدا نیز فرموده اند پس بغض یکی از ایشان نیز در هلاک کافی است و ظاهر است که محب جمیع آل و اصحاب وبری از بغض ایشان سوای اهل سنت دیگری نیست والحمد لله رب العالمين.

واز انجمله است آنچه در نهج البلاغه از حضرت امیر مرویست انه قال الزموا السواد الاعظم فان یدالله على الجماعة وایاکم والفرقه قان الشاذ من الناس للشيطان و سواد اعظم در قرون سابقه بلکه در جمیع قرون الی یومنا هذا اهل سنت اند فقط.

واز انجمله است در نهج البلاغه ان امیر المومنین قال ان للناس جماعه یدالله علیها وغضب الله على من خالفها وجماعت در جمیع قرون غیر از اهل سنت دیگری نگذشته حتی که نام ایشان نزد شیعه جماعت است پس مخالف ایشان مغضوب خدا است بنص معصوم و این هر دو روایت با قطع نظر از آنکه در نهج البلاغه اند و نهج البلاغه بتمامها نزد شیعه متواتر است جمیع اخباریین ایشان مثل ابوجعفر محمد یعقوب الرازی الکلبینی و محمد بن علی بن بابویه

قمی و شیخ الطایفه محمد بن الحسن الطوسی و غیرهم روایت کرده اند و در کتب خود بطریق متنوعه آورده این است روایات ناطقه اهل بیت بر حقیت مذهب اهل سنت باز چون تامل کردیم دیدیم که پیشوایان اهل سنت خواه در فروع فقه و خواه در اصول عقاید و خواه در سلوک طریقت بلکه در تفسیر وحیث نیز همه از اهل بیت اخذ نموده اند و تلمذ اهل بیت مشهور و معروف وائمه اهل بیت همیشه در حق شان ملاطفات و مباسطات فرموده اند بلکه بشارت داده و این معنی در کتب امامیه باعتراف اکابر علماء ایشان ثابت است و صحیح اگر دیده و دانسته حق پوشی کنند علاجی نیست.

ابن مطهر حلی در نهج الحق و منهج الکرامه اعتراف نموده است بآنکه ابوحنیفه و مالک از حضرت صادق اخذ علم نموده اند و شافعی شاگرد مالک و احمد بن حنبل شاگرد شافعی است و نیز ابوحنیفه از حضرت باقر و زید شهید تلمذ دارد و حالا امامیه در حق مجتهدان خود که در غیبت امام چون جامع شروط اجتهاد باشند اعتقاد و جوب اطاعت دارند پس مجتهدی که در حضور ائمه شروط اجتهاد بهمرساند و از ایشان اجازت اجتهاد و فتوی یافته باشد مذهب او چگونه اولی باتباع نباشد ابوحنیفه را بااعتراف شیخ حلی حضرت باقر و زید شهید و حضرت صادق اجازت فتوی داده اند پس جامع بودن او بشروط اجتهاد را بنص امام ثابت شد هر که او را واجب الاطاعت نداند از شیعه رد شهادت معصوم میکند و آن کفر است خصوصا در وقت غیبت امام البته مذهب او اولی به اخذ باشد از مذهب ابن بابویه و ابن عقیل و ابن المعلم لله انصاف باید کرد و از تعصب و عناد باید گذشت اگر روایات اهل سنت را درین باب اعتبار نکنند روایات امامیه خود البته مقبول است روی ابوالمحاسن الحسن بن علی باسناده الی ابی البختری قال دخل ابوحنیفه علی ابی عبدالله علیه والسلام فلما نظر الیه الصادق قال کانی انظر الیک وانت تحیی سنه جدی بعد ما اندرست و تكون مفرعا لكل ملهوف و غیاثا لكل مهموم بک یسلک المتحیرون اذا وقفوا و تهدیهم الی واضح الطريق اذا تحيروا فلک من الله العون والتوفیق حتی یسلک الربانیون بک الطريق و جمیع امامیه روایت کرده اند که چون ابوحنیفه بر خلیفه

وقت ابوجعفر منصور عباسی داخل شد و نزد او عیسی بن موسی حاضر بود بخلیفه گفت که یا امیر المومنین هذا عالم الدنيا اليوم پس منصور گفت که یا نعمان ممن اخذت العلوم ابوحنیفه گفت عن اصحاب علی عن علی و عن اصحاب عبدالله بن عباس عن ابن عباس پس منصور گفت که لقد استوثقت من نفسک یا فتی و نیز در کتب امامیه است که ان اباحنیفه کان جالسا فی المسجد الحرام وحوله زحام کثیر من کل الافاق قد اجتمعوا یسالونه من کل جانب فیجیبهم و کانت المسائل فی کمه فیخرجها فیناولها فوقف علیه الامام ابو عبدالله ففطن به ابوحنیفه فقام ثم قال یا ابن رسول الله صلی الله علیه وسلم او شعرت بک اولا ما وقفت لا رانی الله جالسا وانت قائم فقال له ابو عبدالله اجلس ابا حنیفه واجب الناس فعلی هذا ادرکت آبائی و این هر دو روایت در شرح تجرید ابن حلی موجود است در مسئله تفضیل حضرت امیر رضی الله عنه و اگر شیطانی شیعه را دغدغه کند و گویند که اگر ابوحنیفه و امثال او از مجتهدین اهل سنت شاگردان حضرت ائمه بودند پس چرا مخالف ایشان در مسایل بسیار فتوی دادند گوئیم جواب این سخن در مجالس المومنین قاضی نورالله شوشتری موجود است گفته است که ابن عباس شاگرد حضرت امیر بود و بپایه اجتهاد بحضور حضرت امیر رسیده و در حضور ایشان اجتهاد میکرد و در بعض مسایل خلاف می نمود و حضرت امیر تجویز میکرد پس معلوم شد که مجتهد را تقلید دلیل خود ضرور است آری در مسایل منصوصه دیده و دانسته خلاف کردن برو حرام است و چون مسئله منصوص نباشد فرق در مجتهد و امام معصوم آنست که اجتهاد مجتهد احتمال خطا دارد و قول امام معصوم بالقین صواب است و مجتهد بر خطا معاقب نیست بلکه ماجور بیک اجراست چنانچه در معالم الاصول شیعه باین تصریح نموده پس خطاء محتمل او در رنگ صواب متیقن شد که اصلا خوفی و خطره ندارد نه در حق او و نه در حق مقلد او این قدر شرط است که اجتهاد در محل اجتهاد باشد یعنی مقابل قرآن صریح و خبر متواتر یا مشهور و اجماع امت واقع نشود باز دیدیم که رواه اخبار و مجتهدین اهل سنت همه مشهور بتقوی و عدالت و دیانت اند شیعه هم اگر در ایشان طعن می کنند از راه عقیده سنت

طعن میکنند نه فسق و کذب و دنیا داری و رواه اخبار غیر ایشان از فرق خصوصا شیعه همه مطعون و مجروح نزد خود ایشان چنانچه سابق مفصل گذشت ولشکریان حضرت امیر بعد از واقعه صفین که کل سر رسید این فرقه و قرن اول این گروه اند و اقوال و افعال حضرت امیر بیشتر بوساطت ایشان مروی شده حال آنها در نهج البلاغه و خطبهای آنجناب که دران مروی است سابق مشروح شد که بچه حد خاین و فاسق و عاصی فرمان امام و کاذب و ظالم بودند و جمیع اوضاع و اطوار منافقان داشتند و حضرت امیر خود در حق آنها شهادت بنفاق داده اند و جماعه کوفیه که مدار عقیده و عمل ایشان از روایت آنهاست از ائمه مثل هشامین و زراره و میثمی و غیرهم همه را ائمه خود در مقدمه تجسیم مفتی فرموده و دعای بد و لعن در حق آنها نموده و بعضی را از آمدن نزد خود منع کرده مثل عبدالله بن مسکان ذکرة الشیخ المقتول فی الذکری و طایفه از رواه اینها کسانی هستند که اسلام انها ثابت نیست مثل زکریا بن ابراهیم نصرانی که ابو جعفر طوسی و غیره از وی روایت می کنند و اکثر رواه ایشان بخوف عباسیه وقتی که ائمه را مجوس می داشتند از بر آمدن و در آمدن ممتنع می شدند و رابطه خود را به آنجناب اظهار کرده نمی توانستند بخلاف اهل سنت که علماء ایشان دران وقت هم زیارت ائمه مشرف می شدند و فایدها بر میداشتند در جمیع تواریخ مذکور است که چون حضرت موسی کاظم در حبس خلیفه عباسی بود محمد بن الحسن الشیبانی وقاضی ابویوسف به زیارت او میرفتند و سوال مشکلات می نمودند دران وقت نزد آن امام رفتن خیلی خلوص میخواست که وقت وقت تهمت بود و این معنی در کتب امامیه نیز موجود است روی صاحب الفصول عن الامامیه عنهما فی خوارق موسی کاظم علیه السلام انهما قالوا لما حبسه هارون الرشید دخلنا علیه و جلسنا عنده فجاءه بعض الموکلین فقال اننی قد فرغت فاتصرف فان کان لک حاجه فی شی اتیک بها حین اجیئک غذا فقال مالی حاجه ثم قال لنا انی عجب من الرجل سألنی ان اكلفه حاجه یاتی بها معه اذا جا و هو میت فی هذه اللیله فجاءه مات الرجل فی لیلته تلک و نیز دیدیم که مذهب اهل سنت همیشه ظاهر و مشهور مانده و همیشه مذهب شیعه

خامل و مستور و دین محمد را ظهور لازم است قوله تعالی (هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا) (۲۸) (الفتح) و نیز حق تعالی میفرماید (وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ) (۱۰۵) (الانبياء) و بالاجماع مراد از این عباد امت محمد است صلی الله علیه وسلم و زمین عرب و عجم و شام و روم و مصر و مغرب را همیشه وارث اهل سنت بوده اند چون در عراق و خراسان بسبب شامه اعمال کفار تثار و خانواده چنگیزیه مسلط شدند این بلدان را از دست ایشان شیعه گرفتند پس اهل سنت وارث دولت محمدی اند و این گروه فضله خور سلطنت چنگیزیه از همین جا قیاس باید کرد.

و نیز دیدیم که مدار مخالفت در میان شیعه و اهل سنت مسئله امامت است و مسئله امامت بر پنج اصل موقوف است و هر یک ازان پنج اصل ثابت نمی شود بدلیلی که قابل شنیدن باشد اصل اول آن که حضرت امیر امام بود بلافصل اصل دوم آنکه ائمه امت منحصرند در عدد لا یزیدون علیه و لاینقصون عنه و اصل سوم طول عمر امام آخر و اختفا او با رجعت او بعد الموت علی اختلاف فرقه‌ها فی ذلک و این هر سه امر از روی کتاب الله و اخبار متواتره هرگز به ثبوت نرسیده و نخواهد رسید اصل چهارم ارتداد و کفر صحابه و کتمان حق و اظهار باطل و اجتماع همه ایشان در امور شنیعه با وصف آن که آیات بینات واضحه الدلالات بر حسن حال و مال ایشان صریح ناطق اند اصل پنجم اعتقاد تقیه در جناب ائمه که برای شیعه چیزها ظاهر می فرمودند که از دیگران مخفی و مستور می داشتند حالانکه آن دیگران نیز شاگردان و تلامذه آن حضرات بودند و اخذ علم و طریقه از ایشان کرده اند و بلاوجه و بدون باعث دروغ گفتن آن حضرات ائمه را چه ضرور بود و این امور پنجگانه که نزد شیعه حکم ارکانی خمسه اسلام دارد هر یک از آنها مخالف بداهه عقل و دلالت کتاب الله و سنت مشهوره پیغمبر بلکه منافی و مناقض قواعد جمیع شرایع سابقه و لاحقہ یافتیم و یقین دانستیم که این مذهب اختراعی و ابتداعی است نه مأخوذ از خاندان نبوت و دلیل شیعه را درین اصول خمسه مذهب

خود از دو حال بیرون نیافتیم یا اخبار مرویه اند از مجاهیل وضعفا و مستورین که در قرون سابق اصلاً در میان علما مذکور نشده و رجال آن روایات همه مقدوح و مجروح و متهم بکذب و بی دیانتی نزد خود ایشان نیز به آیات قرآنی اند که تمسک به صریح آن آیات هرگز به آن مطلب نمی رساند بلکه به استعانت اسباب نزول و تخصیص وقایع که اکثر آنها اخبار ضعیفه و موضوعه و مفتری می باشد و با این همه بر اصل مدعا نمی نشیند الا بضم مقدمات مخترعه ممنوعه چنانچه مفصل گذشت و هر عاقل که درین امور تامل وافی بکار برد بر حقیقت کار مطلع شود و نزد او حال این مذهب اختراعی مثل آفتاب نیمروز روشن گردد (لَقَدْ أَنْزَلْنَا آيَاتٍ مُبَيِّنَاتٍ وَاللَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ (۴۶) (النور).

باز دیدیم که مذهب شیعه با مذاهب فرق خمرسه کفار که یهود و نصاری و صابئین و مجوسی و هندواند که اشهر و اکثر کفار و در جمله کفار بتصنیف و تالیف و وجود علما و کتب ممتازند و در شهرت و کثرت نیز مستثنی هم در اصول و هم در فروع بسیار مشابعت دارد و مخالف ملت حنفیه است و اگر تامل کنیم گویا مذهب ایشان بهیئته مجموعی مذاهب این فرقه خمرسه است و از هر مذهبی ازین مذاهب خمرسه چیزی گرفته اند غلو در ستایش خود و امن از مکر الهی و منکر عذاب و عقاب و پرسش و وزن اعمال خود شدن و این چیزها را مخصوص بغیر خود دانستن ماخوذ از یهود است که میگفتند (وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَى نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبَّاؤُهُ قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُمْ بِذُنُوبِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بَشَرٌ مِمَّنْ خَلَقَ يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ (۱۸) (المائدة) و (تَرَى كَثِيرًا مِنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَبِئْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ أَنْفُسُهُمْ أَنْ سَخِطَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِي الْعَذَابِ هُمْ خَالِدُونَ (۸۰) (البقره) و (وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ نَصَارَى تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ (۱۱۱) (البقره) و بغض صحابه کرام و تعصب و عناد ورزیدن با محبوبان خدا و مقربان او نیز ماخوذ از یهود است (قُلْ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِجِبْرِيلَ فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ عَلَى قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَهُدًى وَبُشْرَى

لِلْمُؤْمِنِينَ (٩٧) (البقره) و تشبیه دادن باری تعالی بمخلوقات و قول بالبداء بعینه قول یهود است و غلو در محبت ائمه و اعتقاد الوهیت ایشان یا حلول روح الهی در ایشان و آنها را معصوم دانستن و علم غیب ثابت کردن و موت آنها را به اختیار آنها و حضرت امیر را قسیم النار و الجنه و حاکم روز جزا قرار دادن و خود را بسبب محبت حضرت امیر معفو و ناجی گمان کردن همه مآخوذ از نصاری است که عبودیت حضرت مسیح علیه السلام را منکر بودند و این همه مراتب برای ایشان ثابت میکردند و پایا در مذهب نصاری بمنزله امام است نزد شیعه حزوا بحزو و نصف قران را بظاهر معنی آن باور داشتن و نصف دیگر را که در مدح صحابه و مهاجرین و انصار است بتأویل های باطل تحریف نمودن مشترک است بین اليهود و النصاری و امامت را مخصوص به اولاد حضرت امام حسین علیه السلام داشتن مشابه قول یهود است که نبوت مخصوص به اولاد حضرت اسحاق است و خود را اولیای خدا گفتن و در مدح شیعه حضرت علی دور دور رفتن نیز مأخوذ از ایشان است (قُلْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ هَادُوا إِن زَعَمْتُمْ أَنَّكُمْ أَوْلِيَاءُ لِلَّهِ مِنْ دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوْا الْمَوْتَ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ) (٦) (الجمعه) و تحریف لفظی و معنوی کتاب الله نمودن و در وی بعضی الفاظ افزودن بعینها صفت یهود است و یهود می گویند که جهاد جایز نیست تا وقتی که مسیح دجال نه برآید و شیعه اثنا عشریه گویند که جهاد جایز نیست تا وقتی که حضرت امام مهدی خروج نفرماید و تاخیر نماز مغرب تا دیدن ستاره بعینه مذهب یهود است و وقوع سه طلاق را دفعه منکر شدن بعینه قول یهود است و یهودیان میگویند که هر که سعی کند در ایذا و قتل مسلمانی او را چنین و چنین ثواب است امامیه نیز سعی در قتل اهل سنت برابر عبادت هفتادساله قرار داده اند یهودیان می گویند که (وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ إِن تَأْمَنَّهُ بِقِنطَارٍ يُودِّهِ إِلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَنْ إِن تَأْمَنَّهُ بدينارٍ لَا يُودِّهِ إِلَيْكَ إِلَّا مَا دُمْتَ عَلَيْهِ قَائِمًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا) لَيْسَ عَلَيْنَا فِي الْأُمِّيِّينَ سَبِيلٌ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ (٧٥) (آل عمران) امامیه نیز می گویند که در مال و ازواج اهل سنت هیچ مضایقه نباید کرد و یهودیان عیسی بن مریم علیه السلام و ام او و حواریان او را سب و دشنام کنند و شیعه نیز صحابه پیغمبر صلی

الله علیه و سلم و خلفاء و ازواج آن حضرت صلی الله علیه و سلم را سب و دشنام دهند و نصاری هیچ باک ندارند از تلطخ به بول و براز خود و آنها را مثل فضلات مخاطی و بزاقی انگارند و همین است عند التحقيق مذهب شیعه در مذی و ودی و منی و بول که بعد از افشاندن قضیب برآید و برازی که خشک شده باشد چنانچه در فقه ایشان گذشت و نصاری در نماز قبله معین را التزام نکنند و گویند هر چهار طرف سجده کردن جایز است و امامیه نیز در نوافل بلاعذر استقبال قبله ساقط کنند و هر طرف سجده نمایند و در اتخاذ اعیاد مخترعه مبتدعه مشابهت تام دارند یا نصاری که آنها نیز از طرف خود اعیاد بسیار تراشیده‌اند و در ایام عاشورا قبور ائمه را تصویر کنند و به سوی آنها سجده کنند و روبروی آنها دست بسته مانند موافق عمل نصاری است که در کلیسا صورت حضرت عیسی علیه السلام و حضرت مریم می‌سازند و تعظیم می‌کنند و سجده می‌کنند و مشابهه ایشان با صابئین آن است که از ایام قمر در عقرب و طریقه و محاق احتراز کنند و در سعادت و نحوست تواریخ و ایام تعمق نمایند و نوروز و شرف آفتاب را تعظیم کنند و صابئین جمیع کواکب را فاعل مختار و خالق سفلیات انگارند روافض نیز جمیع حیوانات را خالق دانند و فاعل مختار انگارند و مجوسیان خالق نیکی یزدان را شناسند و خالق ابدی اهرمن را روافض نیز.

باب دوازدهم

در تولی و تبری

معنی تولا محبت است و معنی تبرا عداوت درین مبحث نازک چند مقدمه را به ترتیب گوش باید نهاد و آن مقدمات را از روی اقوال علماء معتبرین شیعه و آیات قرآنی به اثبات باید رسانید باز استنتاج نتیجه از آن مقدمات باید نمود تا چه ظاهر شود و واضح گردد که قابل تولی کیست و لایق تبرا کدام است بر اصول مقررہ شیعه و اصلاً قول اهل سنت را دخل نباید داد.

مقدمه اولی فرق است در میان مخالفت و عداوت باینکه مخالفت را عداوت لازم نیست و هر چند این مقدمه بدیهی است لیکن برای دفع مکابره بدو وجه ثابت توان کرد اول آن که ملا محمد رفیع واعظ صاحب ابواب الجنان که خیلی از معتبران فرقه اثناعشریه است تصریح نموده است با آن که در میان دو مؤمن برای امور دنیوی مخالفت ممکن است و حال آن که به جهت ایمان هر یک محبت دیگر دارد دوم آن که به اعتقاد شیعه اثنا عشریه فیما بین دو مجتهد مثلاً شیخ ابن بابویه و سید مرتضی علم الهدی در بعضی مسائل فقیه یادر تصحیح روایات مرویه مثل خبر میثاق و غیره مخالفت متحقق است و با هم به جهت اتحاد مذهب محبت یکدیگر دارند پس مخالفت اعم باشد از عداوت پس جائیکه مخالفت باشد لازم نیست که عداوت هم باشد آری جائیکه عداوت باشد ناچار مخالفت هم خواهد بود.

مقدمه دوم محبت و عداوت گاهی جمع هم می توانند شد تفصیل این اجمال آنکه عداوت دو قسم میباشد دینی مثل عداوت مسلمانان با کافران که بنابر اختلاف اصول قواعد یکدیگر را دشمن می دارند و دنیوی مثل عداوت مسلمان با برادر مسلمان به جهت مصالح و مضار دنیا و تنفر طبع از اوضاع او پس اجتماع محبت و عداوت مختلف الجنس یعنی دینی و دنیوی خود

اصلاً مستبعد نیست بلکه اکثر اوقات واقع میشود اما اجتماع محبت و عداوت متفق الجنس مختلف النوع یا متفق النوع مختلف الصنف پس نیز واقع است مثل مؤمن فاسق که به حیثیت ایمان محبوب است به دلیل قوله تعالى (وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ) (التوبه) و به حیثیت فسق مبعوض به دلیل (وَأَمَّا تَخَافَنَّ مِنْ قَوْمٍ خِيَانَةً فَانْبِذْ إِلَيْهِمْ عَلَى سَوَاءٍ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْخَائِنِينَ) (الانفال) ﴿۵۸﴾ و ﴿وَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ﴾ (آل عمران) و به دلیل آنکه نهی از منکر فرض است و ادنی مراتب نهی از منکر بغض داشتن بدل است آمديم بر اینکه کافر هم به جهت اعمال صالحه که از او صدور می یابد مثل خیرات و مبرات یا عدل و داد و مروت و جوانمردی و خوش عهدی و صدق گفتاری به محبت دینی محبوب می تواند شد یا نه ظاهر نظر حکم به اجتماع محبت و عداوت او می کند قیاساً بر مؤمن فاسق مثل محبت حاتم به سبب جود و محبت نوشیروان به سبب عدالت و انصاف اما نظر دقیق حکم باستحاله اجتماع محبت و عداوت دینی میکند در حق او با این سبب که مقبول شدن عمل در راه خدا فرع درستی اعتقاد است و چون اعتقاد او فاسد است عملش نیز باعتبار دین و نزد خدا فاسد است قابل اعتبار نیست چه جای محبت پس محبتی که با کافر محسن یا کافر عادل به هم میرسد همان محبت دنیوی است نه دینی قوله تعالى (وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَعْمَالُهُمْ كَسَرَابٍ بِقِيعَةٍ يَحْسَبُهُ الظَّمْآنُ مَاءً حَتَّى إِذَا جَاءَهُ لَمْ يَجِدْهُ شَيْئًا وَوَجَدَ اللَّهَ عِنْدَهُ فَوَفَّاهُ حِسَابَهُ وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ) (النور) ﴿۳۹﴾ پس معلوم شد که اجتماع محبت و عداوت با یک شخص از یک حیثیت محال است و بدو حیثیت جایز و واقع چنانچه ملا محمد رفیع واعظ صاحب ابواب الجنان در قصه دو کس از سادات از حضرات ائمه نقل کرده و این اجتماع چنان که در عوام امت ممکن است در خواص امت نیز محال نیست زیرا که مقتضاء بشریت مشترک است و فرقی که در خواص امت و عوام امت متحقق است نه از آن جهت است که احکام بشریه در خواص مفقود بود و در عوام موجود بلکه به سبب کثرت

و قلت فضایل و مناقب و به سبب قوت وضعف ایمان و سابقیت و مسبوقیت در ترویج شریعت و قبول احکام الهی است چنانچه در خبر طویل درجات ایمان بروایت کلینی از حضرت امام جعفر صادق گذشت و خواص امت بالاجماع سه فرقه اند اهل بیت یعنی اولاد پیغمبر و اقارب او و ازواج مطهرات و اصحاب خالص از مهاجر و انصار این قدر هست که دو طرف مقابل تناسبی با خود داشته باشند مثلاً احاد امت را نمی رسد که به خواص امت به نوعی پیش آیند که خواص با یکدیگر پیش آمده اند به دلایل شرعی بسیار که منجمله آنها حدیث مشهور است (الله الله فی اصحابی لا تتخذوهم غرضا من بعدی) الی آخره و از آن جمله آنچه در حق اهل بیت و انصار آمده است که اقبلو عن محسنهم و تجاوزوا عن مسیئهم و از آن جمله آنچه در حق ازواج آمده است (النَّبیُّ اَوَّلُیِّ الْمُؤْمِنِینَ مِنْ اَنْفُسِهِمْ وَاَزْوَاجُهُ اُمَّهَاتُهُمْ وَاَوَّلُو الْاَرْحَامِ بَعْضُهُمْ اَوَّلُیِّ بَعْضٍ فِی کِتَابِ اللّٰهِ مِنَ الْمُؤْمِنِینَ وَالْمُهَاجِرِینَ اِلَّا اَنْ تَفْعَلُوْا اِلَیْ اَوَّلِیَّانِکُمْ مَّعْرُوْفًا کَانَ ذٰلِکَ فِی الْکِتَابِ مَسْطُوْرًا) (۶) (الاحزاب) و آن حضرت فرموده است که (ان امرکن مما یهمنی من بعدی ولن تصبر علیکن الا الصابرون) یعنی بر اطاعت و فرمان برداری شما صبر نخواهند کرد و حقوق تعظیم شما را مراعات نخواهند کرد مگر کسانی که صبر کامل دارند و به دلایل عرفی بشمار از آن جمله آنکه اولاد را با والدین هرگز آن معامله درست نیست که فیما بین خود یا امثال خود از گرفت و گیر و طعن و تشنیع توان کرد با وجود تحقق اسباب آن از ایشان نیز و از آن جمله آنکه در هر دولت جماعه میباشند خواص آن دولت مثل شاهزاده ها و بیگمات و وزرا و امراء کبار که باعث نشو و نمای آن دولت در ابتدا و موجب بقاء آن دولت در انتها می گردند و بسعی و تلاش آنها آن دولت قائم شده و صورت گرفته و حق خدمت سابقه و قدم رابطه آنها بر جمیع مستفیدان آن دولت ثابت است و جماعه می باشند نو آمده و خوشه چینان آن دولت پس معامله که آن جماعه نو آمده با هم میکنند اگر با پادشاه زاده ها و بیگمات و وزرا و امرا در میان آرند بلا شبهه مطعون و مردود صاحب دولت می گردند و اگر معامله خود را قیاس کنند با معامله که خواص آن دولت با هم دارند از گرفت و گیر و انکار و عتاب و مخالفت در مشورها

بلکه احیاناً نوبت به جنگ و قتال نیز آنها را با هم رسیده باشد بلاشبهه نزد جمیع مردم بی ادب و مستخف آن دولت باشند و از جمله آن که اگر شخصی از اراذل با شخصی از اشراف آن کند که او با شخصی دیگر از اشراف کرده است در مقام عداوت و اهانت و بد گفتن هرگز نزد عقلا معذور نباشد و او را تنبیه و تعزیر نمایند و گویند که توحید نشناختی ترا نمی رسد که با این قسم شرفا این معامله کنی.

مقدمه سوم عداوتی که مؤمنین را با هم به جهت دنیا واقع شود اما مذموم و قبیح است و چون بی مراعات رتبه باشد اقیع و اشنع است و معنی مراعات رتبه این است که هر دو از خواص امت باشند و یا هر دو از عوام و معنی عدم مراعات آنکه عامی با خاصی درافتد و با وی آن کند که با همجنس خود میکرد و خواص امت در صدر اول سه گروه بوده اند اصحاب و ازواج و اهل بیت و در قرون مابعد نیز سه گروه اند سادات و علماء و مشایخ طریقت یعنی اولیاء پس در اینجا دو دعوی به هم رسید یکی آنکه مخل ایمان نیست دوم آنکه مذموم و قبیح است برای اثبات این هر دو دعوی یک روایه از کافی کلینی کافی است ملامحمد رفیع واعظ قصه آزردگی حضرت ابو عبد الله علیه السلام بروایت صفوان حمال از کافی آورده و در آخر گفته که حضرت ابو عبد الله همین که از گفتگوی یک شب گذشت خود به خانه عبد الله بن الحسن رفتند و صلح نمودند و نیز از کافی نقل نموده که لا یفترق رجلا علی الهجران الا استوجب احدهما البراء و اللعنه و ربما استحق ذلک کلاهما قال الراوی وهو معتب جعلت فداک هذا الظالم فما بال المظلوم قال لانه لا یدعو اخاه الی صلح ولا یتعالمس له پس معلوم شد که این قسم آزردگی ها در میان خواص امت بوقوع آمده معاذالله که مخل ایمان کسی از طرفین بوده باشد و نیز معلوم شد که این آزردگی هم مذموم و قبیح است زود تدارکش باید کرد و دیگر شاهد وقوع آزردگی در خواص امت به حکم بشریت با وصف مساوات درجه و مرتبه قصه وجه تسمیه حضرت امیر بابو تراب است که در میان آن جناب و جناب سیده النساء متحقق گشته و این قصه را نیز ملامحمد رفیع آورده باقتضاء بشریت حواله نموده.

مقدمه چهارم مدار عداوت مطلقه دین بر کفر است پس هر کافر را دشمن باید داشت زیرا که علت عداوت دینی بنص قرآنی کفر است و عند اشتراک العله يجب اشتراک الحكم قوله تعالى (لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ اللَّهِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (المجادله: ۲۲) و قوله تعالى (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ (۵۱) (المائدة) و قوله تعالى (لَا يَتَّخِذِ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ إِلَّا أَنْ تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقَاةً وَيُحَذِّرْكُمْ اللَّهُ نَفْسَهُ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ (۲۸) (آل عمران) و از ایه اول صریح مستفاد شد که اگر مسلمان را با کافر اسباب محبت دنیوی مثل پدری و پسر و برادری و خویشاوندی و دوستی متحقق باشد آن همه را با وصف کفر از نظر اعتبار باید انداخت و مدار عداوت بر کفر باید داشت و مدار محبت دینی بر ایمان است پس جمیع اهل ایمان را خواه مطیع باشد خواه عاصی محبت داشتن به حیثیت ایمان واجب است زیرا که علت وجوب محبت که ایمان است در هر واحد موجود است و عند وجود العله يجب وجود الحكم قوله تعالى (وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ (۷۱) (التوبه) و از قواعد مقرر که محب الشی محب لمحبه و محبوبه و حق تعالی محبوب جمیع مؤمنین است و محبت او تعالی در دل هر مؤمن زیاده بر محبت دیگران می باید قوله تعالى (وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ وَلَوْ يَرَى الَّذِينَ ظَلَمُوا إِذْ يَرُونَ الْعَذَابَ أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعَذَابِ (۱۶۵) (البقره) پس چون حق تعالی مؤمنین را مطلقا دوست می دارد لازم آمد که هر مؤمن جمیع مؤمنین را مطلقا دوست دارد و الا دوستدار خدا نباشد قوله تعالى (اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاؤُهُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى

الظُّلُمَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ (البقره) (۲۵۷) و قوله تعالى (ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ مَوْلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَأَنَّ الْكَافِرِينَ لَا مَوْلَى لَهُمْ) (۱۱) (محمد) و قوله تعالى (إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَنُ وُدًّا) (۹۶) (مریم) و از قرآن مجید معلوم بالیقین است که ولایت مؤمنین به هیچ گناه کبیره و صغیره زایل نمی شود و قوله تعالى (إِذْ هَمَّتْ طَائِفَتَانِ مِنْكُمْ أَنْ تَفْشَلَا وَاللَّهُ وَلِيُّهُمَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ) (۱۲۲) (العمران) و بالاجماع مراد از این دو طایفه بنو سلمه و بنو حارثه اند که در جنگ کفار روز احد قبل از قتال به اغواء عبد الله بن ابی رئیس المنافقین قصد فرار کرده بودند و آن بالاجماع کبیره است علی الخصوص در جهادی که در آنجا پیغمبر خدا بنفس نفیس خود حاضر بود و در فرار هلاک او مخطور بلکه مظنون و هنوز وقت نشو و نماء ملت اسلام که بادی تقصیر در نصرت و اعانت بر باد می رود و حق تعالی با وصف این همه از ولایت آن هر دو فرقه دست بردار نشد و آنها را مؤمنین فرمود که (وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ) و این قدر محبت محض به جهت ایمان ضروری است چون اعمال صالحه مثل جهاد و قتال مرتدین و توبه و طهارت و تقوی و اخلاق فاضله نیز در مؤمنین یافته شود بالا اول و التخصیص محبوب خدا باشند قوله تعالى (إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًّا كَأَنَّهُمْ بُنْيَانٌ مَرْصُومٌ) (۴) (الصف) و قوله تعالى (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ) (۵۴) (المائدة) و قوله تعالى (... ان الله يحب التوابين و يحب المتطهرين) و قوله تعالى (بَلَى مَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ وَاتَّقَى فَإِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ) (۷۶) (آل عمران) و قوله تعالى (فَأَتَاهُمُ اللَّهُ ثَوَابَ الدُّنْيَا وَحَسُنَ ثَوَابُ الْآخِرَةِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ) (۱۴۸) (آل عمران).

مقدمه پنجم محبت و عداوت با مؤمن و کافر مراتب مختلف و درجات متفاوت دارد چنانچه هر عاقل را در محبت دنیوی که با اقارب خود از پدر و پسر و برادر و عم و خاله و مادر و خواهر دارد حال تفاوت و اختلاف معلوم است و هم چنین در اعداء دنیوی بقدر قوت

عداوت و ضعف آن و قلت و کثرت آثار آن تفاوت و اختلاف مراتب عداوت وجدانی است
 هم چنین محبت دینی که بجهت ایمان دارد نیز متفاوت و مختلف خواهد بود بحسب زیادت و
 قوت ایمان و علو درجه آن و بقدر اختلاف و تفاوت اشخاص مؤمنین در محبوبیت و محبت
 خدای تعالی پس کسی که محبوبیت او زیاده تر باید داشت و اعلی درجات محبت دینی آن
 است که بسید المؤمنین رسول رب العالمین حبیب الله علیه السلام متعلق است بالاجماع بعد از
 آن بجماعه از مؤمنین که اتصال و قرب عظیم بذات پاک او دارند و آن جماعه منحصر در سه
 طایفه اند اول فرقه اولاد و اقارب او که اجزاء و ابعاض وی اند و در حق ایشان فرموده است
 (احبوا الله لما یغدوکم من نعمه و احبونی لحب الله و احبوا اهل بیتی لحبی) دوم ازواج
 مطهرات او که حکم اجزاء و ابعاض دارند و در حق ایشان حق تعالی خود می فرماید که (النَّبِيُّ
 أَوْلَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنفُسِهِمْ وَأَزْوَاجُهُ أُمَّهَاتُهُمْ وَأُولُو الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ مِنَ
 الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ إِلَّا أَنْ تَفْعَلُوا إِلَىٰ أَوْلِيَائِكُمْ مَعْرُوفًا كَانَ ذَلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا (۶) (الاحزاب)
 و اجماع جمیع بنی آدم است بر آن که ازواج بسبب کمال خلط و ایتلاف حکم شخص پیدا
 می کند و لهذا در شرع مصاهرت را مثل نسبت در محرمیت و میراث اعتبار فرموده اند و در
 مقام امتنان هر دو را در یک سلک کشیده اند. قوله تعالی (وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا فَجَعَلَهُ
 نَسَبًا وَصِهْرًا وَكَانَ رَبُّكَ قَدِيرًا (۵۴) (الفرقان) سوم اصحاب او که ملازمت و رفاقت او اختیار
 فرموده و در راه نصرت او جان خود را نثار کردند و مال و بدن خود را در تلف و مشقت
 انداختند و جان و مال خود را ترک دادند و ارقاب خود را از برادران و پسران و پدران و ازواج
 و مادران و خواهران برای خوشنودی وی گذاشتند چنانچه حق تعالی قدردانی این عمل ایشان
 فرموده در حق ایشان عنایت نمود (للفقراء المهاجرين الذين اخرجوا من ديارهم و اموالهم
 يبتغون فضلا من الله و رضوانا و ينصرون الله و رسوله اولئك هم الصادقون * و الذين تبوءوا
 الدار و ایمان من قبلهم يحبون من هاجر اليهم و لا يجدون فی صدورهم حاجة مما اوتوا و
 يؤثرون علی انفسهم و لو كان بهم خصاصة... * الاية ۹۸) و بدیهی است نزد تمام اهل عالم که

این قسم صداقت و اخلاص در اتصال و قرب اعلی و ارفع است از آن نسب مجرد کما قال
القائل

بیت:

القوم اخوان صدق بینهم سبب * من الموده لم يعدل به نسب

پس درین هر سه طایفه اسباب محبت اقوی و اوفر و اتم و اکثر اند به نسبت عامه مؤمنین و کافه مسلمین بدو جهت اول کمال قرب و اتصال ایشان با پیغمبر که از جمله بنی آدم مخصوص بزیاده محبوبیت است دوم بسبب حقوق این هر سه طایفه در ترویج شریعت و دین و علو درجه ایشان در جهاد و تقوی و طهارت آری اگر از این جماعه برخی باشند خالی از ایمان یا مرتکب چیزی شوند که حبط اعمال سابقه ایشان کند و به موجب نص قرآنی واجب العدوات شوند و قرب و اتصال ایشان با پیغمبر صلی الله علیه و سلم در برابر آن لغو و ساقط گردد البته آن گروه از این حکم مستثنی باشند مثل ابولهب و امثال او.

حالا در تفتیش ایمان و عدم ایمان ایشان و حبط اعمال و طاعات ایشان باید شد و از تجرید العقاید خواجه نصیر طوسی مبحث ایمان و کفر و مسئله حبط اعمال باید شنید خواجه نصیر میگوید که الایمان تصدیق بالقلب یعنی از روی اعتقاد و اللسان یعنی از روی اقرار بکل ما جاء به النبی صلی الله علیه و سلم و علم من دینه ضروره و لایکفی الاول یعنی تصدیق بدون اقرار لقوله تعالی (وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ (۱۴) (النمل) و لا الثانی یعنی اقرار بدون تصدیق نیز کافی نیست لقوله تعالی (قَالَتِ الْأَعْرَابُ آمَنَّا قُلْ لَمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِنْ قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ وَإِنْ تُطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَا يَلِتْكُمْ مِنْ أَعْمَالِكُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ (۱۴) (الحجرات) و نیز میگوید و الکفر عدم الایمان اشاره بان است که در میان ایمان و کفر واسطه نیست چنانچه مذهب معتزله است اما مع الضد او بدون و

نیز میگوید و الفسق الخروج عن طاعه الله مع الايمان يعنى فسق که ارتکاب معصیت است منافاه به ایمان ندارد و مومن فاسق می تواند بود و نیز میگوید و النفاق اظهار الايمان مع اخفاء الكفر والفسق مؤمن مطلقا یعنی در احکام دنیا و آخرت مثل تجهیز و تکفین و دعاء مغفرت و صدقات و تحریم لعن و تبرا و وجوب محبت او از حیثیت ایمان و مثل دخول در جنت و لو بعد التعذیب و کار آمدن شفاعت پیغمبر صلی الله علیه و سلم در حق او و امکان عفو الهی ازو لقوله عليه السلام (ادخرت شفاعتی لاهل الكبائر) و لوجود جده و الکافر مخلد فی النار و عذاب صاحب الکبیره منقطع لاستحقاق الثواب بايمانه (فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ (٧)(الزلزلة) و تصبحه عند العقلاء و السمعيات متاوله و دوام العقاب مختص بالكافر والعفو واقع لانه حقه تعالى فجاز وقوعه پس از مجموع کلام خواجه نصیر معلوم شد که فاسق را لعن کردن و ازو تبرا نمودن جایز نیست بلکه شأن او شأن دیگر مومنان است که برای او دعاء مغفرت و صدقات باید کرد تا از عذاب خلاص شود و امید نجات و شفاعت رسول در حق او باید داشت و تا وقتی که ایمان موجود است محبت او واجب و عداوت او از جهت دین حرام زیرا که تبرا و سب وقتی درست می شود که هیچ وجه محبت در شخص موجود نماند و ان مختص است بموت علی الکفر که عند الکفر هیچ عمل خیر را اعتبار نماند و بسبب فسق و ارتکاب کبیره از ذات آن شخص تبرا جایز نیست آری از فسق و عصیان او بیزار باید بود و مکروه باید داشت و نیز خواجه نصیر در تجرید میگوید والاحباط باطل لاستلزامه الظلم و قوله تعالى (فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ (٧)(الزلزلة) پس تا وقتی که از شخص کفر متحقق نه گردد هیچ عمل او حبط نمی شود.

مقدمه ششم بالاجماع از صحابه و ازواج مطهرات هیچ چیزی که موجب کفر ایشان و حبط اعمال ایشان و مسقط اعتبار علاقه ایشان با پیغمبر خدا صلی الله علیه و سلم باشد واقع نشده الا مخالفت و محاربه حضرت امیر در باب خلافت و غصب حقوق اهل بیت مثل فدک و غیره

حالا نظر باید کرد در کلام علماء شیعه که این مخالفت و محاربه و غصب را کفر میدانند یا نه مشهور درین مقام قول خواجه نصیر طوسی است که مخالفوه فسقه و محاربوه کفره پس جماعه از اصحاب که محض بر مخالفت قناعت کرده اند قابل تبرا نیستند زیرا که متهاء کار ایشان فسق است و فاسق مومن است (وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ) (۷۱) (التوبه) پس شیخین و عثمان را خود البته بر اصل شیعه تبرا جایز نیست و علماء محققین ایشان باین قدر اعتراف نموده اند قاضی نورالله شوشتری در مجالس المومنین آورده که نسبت تکفیر بجناب حضرت شیخین که اهل سنت و جماعه بشیعه نموده اند سخنی است بی اصل که در کتب اصول ایشان ازان اثری نیست و مذهب ایشان همین است که مخالفان علی رضی الله عنه فاسق اند و محاربان او کافر چنانچه نصیر الدین طوسی در تجرید آورده مخالفوه فسقه و محاربوه کفره بمقتضای حدیث (حربک حربی و سلمک سلمی) که واقع است و ظاهر است که حضرت شیخین با امیر المومنین علیه السلام حرب ننموده اند بلکه بی زحمت قتال و تکلف استعمال سیف و نصال به کثره خیل و رجال حق او را ابطال نمودند و غصب خلافت رسول متعال ازو نمودند انتهی کلامه بلفظه و ملاعبدالله مشهدی صاحب اظهار الحق بر این اصل خود بحث نموده جوابش نوشته و آن اینست اگر کسی گوید که در باب خلافت مرتضی اگر نص صریح نشده امامیه کاذب اند و اگر نص متحقق شده می باید که جماعه صحابه که در مسئله خلافه مخالفت نمودند مرتد شده باشند و جواب این بحث باین عبارت نوشته که نصی که موجب کفر است آنست که امر منصوص را باطل اعتقاد کنند و حضرت پیغمبر را حاشا دران تنصیص تکذیب نمایند اما اگر حق واجب را دانسته ترک ان بواسطه اغراض دنیوی و حب جاه کنند از فسوق و عصیان خواهد بود مثلاً اداء زکوه باجماع امت واجب است و منصوص در قرآن و احادیث پس اگر کسی منکر وجوب او شود کافر و مرتد می شود و اگر معتقد وجوب آن بوده از دوستی زر و بخل ادا ننماید و بر ذمه خود بدارد

عاصی خواهد بود و آنها که متفق بر خلافت خلیفه اول شدند نمی گفتند که حضرت پیغمبر صلی الله علیه و سلم نص کرده اما دروغ گفته بلکه در بعض اوقات بعض مردم منکر تحقق نص می شدند و بعض دیگر کلام حضرت پیغمبر صلی الله علیه و سلم را تاویل دور از کار می نمودند انتهی کلامه بلفظه و درین کلام چند فائده معلوم شد اول آنکه انکار معنی نص و مدلول آن بنابر تاویل فاسد کفر نیست بلکه نوعی است از فسق اعتقادی که آن را در عرف اهل سنت خطاء اجتهدی نامند دوم آنکه غضب فدک و منع قرطاس و غیر ذلک که از بعض کسان واقع شد بنابر تمسک بحديث (نحن معاشر الانبياء لانرث و لانورث) یا بنابر تمسک بآیه (الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمْ) نیز کفر نیست بلکه فسق اعتقادی است آنرا خطاء اجتهدی نامند زیرا که چون تاویل باطل در مسئله نص امامت موجب سقوط کفر گردید تمسک بحديث و آیه در مسئله میراث و نوشتن کتاب که به هزاران درجه ادون از مسئله امامت است و بالاجماع از فروع فقهیه چرا موجب سقوط کفر نه گردد و خود ایشان نیز باین تصریح کرده اند بالجمله بنابر مذهب شیعه ظاهر شد که اختلاف در مسئله خلافت چون بنابر تاویل است فسق اعتقادی است پس لازم آمد که اعتقاد امامت حضرت مرتضی بلا فصل داخل در حقیقت ایمان نیست نزد ایشان بخلاف اعتقاد فرضیت نماز و روزه و و زکوه که درینجا بالاجماع کفر است و این فرق را از دست نباید داد و این فرق گویا اجماعی این فرقه است هیچ کس درین نزاع ندارد و لهذا قول خواجه نصیر طوسی را همه اینها بطریق استشهاد می آورند که او گفته است مخالفوه فسقه و چون ایمان جماعه که به حضرت مرتضی مخالفت نمودند باقرار و اعتراف محققین ایشان ثابت شد.

اکنون بحث از اعمال و اخلاق ظاهریه ایشان که دلیل بر حسن باطن است باید نمود ملا عبدالله در بیان آیه (يَا أَيُّهَا الرُّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ) (المائدة) آورده است که مجرد اقرار

بشهادتین و تصدیق اجمالی بما جاء به النبی صلی الله علیه و سلم مرتبه از اسلام است و بعد از رحلت حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و سلم کل امت اجابت این مرتبه اسلام را داشتند و بحفظ و صیانت ایزدی که وعده شده بود ازین مرتبه بدر نرفته اند و این مقدار ازین عقیده اسلام کافی بود از برای انقیاد اوامر حضرت رسالت پناه که در باب اخراج مشرکین از جزیره عرب و در باب جهاد با کفار فارس و روم و غیر آن واقع شده بود و جمعی که متصدی خلافت و ریاست شدند درین امور کوشش بحدی نمودند تا در نظر خلایق از استحقاق امر خلافت دور نیفتند و بسیاری ازین مردم در مالیات و در اجتناب از محرمات ظاهره بلکه در ترک بعضی لذایذ مباحه نیز به برکت دریافت صحبت شریف نبوی و بقاء آن برکات از جهت قرب زمان از اهل ورع و زهد و تقوی بودند و مساهله و مداهنه که واقع شد در امر خلافت و در حق اهل بیت بود و بس انتهی کلامه و ازین کلام صریح معلوم شد که ایشان را زیاده بر اصل ایمان ورع و زهد و تقوی ببرکت در بافت صحبت شریف نبوی و بقاء آن برکات در نفوس ایشان حاصل بود و نیز معلوم شد که صحبت ایشان با پیغمبر صلی الله علیه و سلم با اخلاص قلبی بود نه از راه نفاق و ظاهر داری و الا قبول فیض و برکت ازان صحبت چه قسم حاصل میکردند و عاقل را درینجا غور در کار است که هرگاه ایمان و ورع و تقوی و زهد بااعتراف و اقرار ایشان در حق آنجماعه ثابت شد یقینا پس ادعای آنکه در امر خلافت و در حق اهل بیت از ایشان معصیت بظهور آمده ادعای خلافت ما ثبت بالیقین است پس معلوم شد که این امر هم از ایشان بنابر تمسک بدلیلی یا فهم این امر از نصی واقع شده باشد نه بنابر قصد معصیت زیرا که اگر صحبت پیغمبر صلی الله علیه و سلم در ایشان تاثیر کرده باشد درین امر عظیم چه قسم حرکت بی برکت از ایشان دیده و دانسته بنابر طمع دنیا و حب جاه و مال صدور یابد و الا زهد و تقوی و اجتناب از محرمات در ایشان اصلا موجود نبود و آنچه گفته است که این همه برای آن بود که از نظر خلایق دور نیفتند رجم بالغیب و ادعای علوم قلوب است ما مردم مکلف بظاهر حالیم هر کرا بحسب ظاهر نیک بینیم نیک گوئیم و مع هذا به

اعتراف او علت حسن احوال ایشان به برکت صحبت شریف نبوی صلی الله علیه وسلم بود پس البته در بواطن ایشان نیز آن صحبتگر و موثر شده باشد بالجمله باعتراف علماء شیعه ایمان جماعه از اصحاب با ورع و زهد و تقوی و اجتناب از کل محرّمات بلکه در بعض مباحات نیز و کد و کوشش در ترویج اسلام و اخراج مشرکین از جزیره عرب و مقابله با کفار فارس و روم و غیر ذلک از خصایص و فضایل ثابت شد و الحمد لله اکنون بحث از علودرجه و سمو مرتبه ایشان عندالله و قبول اعمال صالحه ایشان در بارگاه خداوندی کرده می آید بالقیّن معلوم است که هیچ مرتبه اعلی و افضل از خشنودی خداوند تعالی نمی تواند بود و هرچه را او تعالی پسند فرمود هر چون که باشد مقبول کافه اهل ایمان است قوله تعالی (وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ الْأُولُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ) (۱۰۰) (التوبه) ملا عبدالله صاحب اظهار الحق گفته که استدلال اهل سنت و جماعت بر فضل خلفا ازین آیه خالی از صورتی نیست و در دفعش سخنان مشهور روش امامیه قوت تمامی ندارد و بغیر سخنان مشهور جوابی می توان گفتن و صورت سخن مخالفت این که در تفسیر نیشابوری گفته که قال اهل السنه لاشک ان ابابکر سبق الى الهجرة فهو من السابقين و قد اخبر الله تعالى بانه رضى عنه و لا شک ان الرضى معلل بالسبق الى الهجرة فتدوم بدوامه فدل ذلك على صحة امامته و عدم جواز الطعن فيه و بعد از نقل این کلام گفته که جواب گفتن این سخن بارتکاب آنکه در سبق هجرت و نصرت ایمان شرط است و آن شخص معاذالله هیچ وقت ایمان نداشته حتی قبل از سنوح ناخوشی با امیر المومنین از انصاف دور است و گفتن این که مراد از سابقین به هجرت و نصرت انها اند که تصدیق امامت بلافصل برای امیر المومنین کرده باشند و به وصیت حضرت پیغمبر صلی الله علیه وسلم در امر خلافت عمل کرده باشند تکلفی است دور از کار چرا که در لفظ آیه چیزی که مشعر باین قید باشد نیست انتهی کلامه بلفظه و ازین کلام صریح می توان فهمید که هرگاه انکار امامت مرتضی رضی الله عنه مخصص عموم آیه نتوانست شد تقصیرات دیگر مثل منع

فدک و غیره که بوقوع آمده بطریق اولی مخصص نمی تواند شد چرا که در لفظ آیت چیزی که مشعر باین قید هم باشد موجود نیست بعد ازان ملا عبدالله گفته است اولی آنست که جواب باین روش گفته شود که این دلالت نمی کند مگر برینکه حق سبحانه و تعالی از سباق مهاجرین و انصار ازین فعل ایشان که سبقت به هجرت و نصرت پیغمبر او بوده باشد راضی شد و هرگاه که از فعلی از افعال ایشان راضی شود یقین که جزاء آن خلود در جنت خواهد بود فاما دخول جنت که مترتب است برضاء الهی و ابقاء آن رضا ظاهر است که موقوف است و مشروط بحسن خاتمه و بقاء ایمان تا آخر عمر و عدم صدور اعمال سیئه محبطه انتهی کلامه بلفظه و اینست حال دانشمندان این فرقه که اصلاً بجواب کلام احاطه نمی کنند و اصول و عقاید خود را یاد ندارند اول آنکه دلالت آیت برین مضمون که تقریر کرده اصلاً از روی قواعد اصول درست نمی شود زیرا که مدلول آیه تعلق رضا بذوات مهاجرین و انصار است لیکن چون ان ذوات را بوصف عنوانی سبقت در هجرت و نصرت یاد فرموده اند لازم آمد که این وصف علت تعلق رضا باشد نه آنکه متعلق رضا همین وصف بود و فرق در میان متعلق بودن رضا و علت بودن تعلق رضا بدیهی است که بر صبیان هم پوشیده نمی ماند و اگر این قسم تصرف غیر مربوط در کلام الله جاری شود در هیچ مدعا صورت استدلال حاصل نگردد مثلاً آیه موالات دلالت نمی کند مگر بر اینکه ولایت شما باین وصف مشروط است بحسن خاتمه و کذا و کذا و علی هذا القیاس دوم آنکه چون بالیقین جزاء این عمل خلود در جنت شد پس مانع از وصول این جزا بایشان یا کفر و ارتداد است یا صدور اعمال سیئه محبطه علی الشق الاول این قاعده بر هم می شود که مخالفوه فسقه و نیز خود مولوی عبدالله مشهدی در سوال و جواب مرقوم الصدر اعتراف نموده اند که انکار امامت حضرت امیر بتاویل باطل یا بانکار نص موجب کفر نیست و قاضی نورالله شوشتری نیز در مجالس المومنین قایل شده است بعدم ارتداد شیخین چنانچه سابق گذشت و علی الشق الثانی خلاف عقاید خود ارتکاب می کنند قال نصیر الدین طوسی فی تجرید العقاید والاحباط باطل لاستدامه الظلم و لقوله تعالی (فَمَنْ

يَعْمَلُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ) و طرفه اينست كه ملا عبدالله را اين عقیده خود مطلقا فراموش شده و آن قدر در سخن پروری خود منهمك گشته كه ذكر اعمال محبظه خلفا شروع نموده و چهار عمل برشمرده اول آنكه ايشان در غزوه احد فرار از زحف نمودند دوم آنكه غضب خلافت مرتضى رضى الله عنه نمودند سوم آنكه غضب فدك نمودند چهارم آنكه حضرت عمر رضى الله عنه منع احضار دوات و قلم نمودند و سابق خود در كلام منقول الصدر اعتراف نموده است به آن كه انكار امامت مرتضى مخصص آيت نمى تواند شد و منافات به رضوان ندارد و چون او منافات بر رضوان نداشت محبط او چگونه شود و حالانكه نزد جميع شيعه احباط خاصه كفر و شرك است بدليل قران (وَلَقَدْ اَوْحِيَ اِلَيْكَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ لَنْ اُشْرِكَتَ لِيَحْبِطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ۶۵) (الزمر) و فرار روز احد كه بنص قرانى معفو است و از نزول اين آيه به پنج شش سال متقدم چگونه محبط اين عمل تواند بود كه اول بسبب عفو الهى كان لم يكن شد و دوم بعد از وقوع آن اين آيه نزول يافت اگر آن عمل حبط شده بود رضا بعمل حبط شده چه معنى داشت و بالاجماع سوره توبه من آخر ما نزل است و جنگ احد در سال سوم از هجرت و غضب خلافت مرتضى رضى الله عنه كفر نيست باعتراف فضلاء شيعه چنانچه سابق گذشت پس احباط چگونه از وي متصور شود و غضب فدك اول واقع نشده زيرا كه ابوبكر رضى الله عنه فدك را از حضرت فاطمه رضى الله عنها بدست خود در ملك خود نياورده بلكه منع ميراث يا منع هبه ناتمام نموده و اين را غضب گفتن كمال بى خبرى است و مع هذا اين منع هم به موجب تمسك بحديث مشهور بود سيئه نشد چه جاى آنكه كفر باشد و حبط اعمال تمام عمر نمايد و منع احضار دوات و قلم از شيخين هرگز بظهور نيامده مخاطب (ايتونى بقرطاس) فقط اين هر دو نبودند جميع بنى هاشم و اهل بيت درين شريك اند و مع هذا اگر مشوره درين باب داده باشند بخطا در مشوره حبط اعمال صالحه چگونه شود بالجمله درين مقام حيرت و دست و پا زدن ملاعبدالله را بايد ديد كه چه قسم چپ و راست ميزند و دست او به جائي نمى رسد و از همين جنس در آيات ديگر مثل (أَجْعَلُكُمْ سِقَايَةَ الْحَاجِّ وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ

الْحَرَامِ كَمَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَجَاهَدَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَوُونَ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ (۱۹) الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ أَكْثَرُ دَرَجَةً عِنْدَ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ (۲۰) يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُمْ بِرَحْمَةٍ مِنْهُ وَرِضْوَانٍ وَجَنَّاتٍ لَهُمْ فِيهَا نَعِيمٌ مُقِيمٌ (۲۱) خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ (۲۲) (التوبة) و آیه (إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ آوَوْا وَتَصَرَّوْا أُولَئِكَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يُهَاجِرُوا مَا لَكُمْ مِنْ وَلَايَتِهِمْ مِنْ شَيْءٍ حَتَّى يُهَاجِرُوا وَإِنْ اسْتَنْصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمْ النَّصْرُ إِلَّا عَلَى قَوْمٍ يَبِينَكُمْ وَيَبِينُهُمْ مِيثَاقٌ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ (۷۲) (الانفال) ملاعبدالله و دیگر علماء شیعه دست و پا زده و سعی و تلاش نموده آخر تن بعجز در داده قایل بمراتب عالیه این اشخاص شده اند اینست حال مخالفان حضرت امیر و اهل بیت بزعم شیعه از مهاجرین و انصار که خلفاء ثلاثه هم ازان جمله اند اما حال محاربین ایشان که حضرت ام المومنین و طلحه و زبیرند از مهاجرین اولین پس شیعه را دران تردد بسیار است تفصیلش آنکه اوائل ایشان فرق نمی کردند در مخالف محارب همه را تکفیر می نمودند و سب و تبرا جایز می شمردند و چون متاخرین ایشان متنبیه شدند بر آنکه درین صورت که امامت را در حکم نبوت گیریم و منکر او را مرتد و کافر شماریم بوجه بسیار خلل در اصول مذهب راه می یابد از انجمله آنکه حضرت ائمه بلا تکلف و بلا ضرورت ملجه نکاح و انکاح با آنها میگردند مثلا حضرات سکینه را بمصعب بن الزبیر و دختر قاسم بن محمد بن ابی بکر را حضرت امام محمد باقر نکاح کردند و علی هذا القیاس این امر در جمیع حضرات ائمه رایج و جاری بود و هرگز معامله ایشان با منکران امامت خود مثل معامله ایشان با منکران نبوت نبود و امامت هر امام مثل امامت حضرت امیر است.

واز انجمله آنکه جماعه از اخوان واقارب ایشان منکر امامت ائمه بوده اند مثل محمد بن الحنفیه که منکر امامت حضرت زین العابدین بود و با وصف منازعه و محاکمه بسوی حجر اسود و شهادت او برای امام زین العابدین دست بردار نشد از دعوای امامت برای خود و وصیت امامت به اولاد خود کرده رفت و نذر و نیاز و خمس و غیره که از طرف مختار بایشان

میرسید هرگز امام زين العابدين را شريك ان نمى كردند و مثل زيد شهيد كه بلا شبهه مدعى امامت خود بود و منكر امامت امام محمد باقر و درين باب با هشام بن الحكم مناظره هم كرد و ازين دعوى دست بردار نشد تا آنكه شهادت يافت باز اولاد او يحيى و متوكل با اولاد امام جعفر صادق درين باب پرخاش داشته اند باز اولاد امام جعفر نيز در ميان خودها مثل عبدالله افطح واسحاق بن جعفر مدعى امامت خود بوده اند و اگر اولاد امام حسن را رضى الله عنه نيز بر شماريم كه جمعى كثير مثل نفس زكيه و غيره مدعى امامت خود گذشته اند و منكر امامت ائمه ديگر دايره قيل و قال بلكه جنگ و قتال خيلى مشتعل مى شود بلكه اتباع اينها جنگ و قتال هم با هم نموده اند مثل مختار ثقفى عبدالله پسر صلبى حضرت امير المومنين را كشته است چنانچه در كتب انساب و تواريخ موجود است پس اگر انكار امامت امام مثل انكار نبوت نبى كفر باشد اين همه اشخاص كافر شوند و حضرات ائمه عليهم السلام كه در حق زيد شهيد و محمد بن الحنفيه و امثالهم شهادت نجوى و فلاح داده اند همه كذب و دروغ باشد و اگر گوئيم كه اولاد على هر چند منكر امامت امام وقت باشند كافر نمى شوند و ديگران بانكار امامت امام وقت كافر مى شوند لازم آيد تفاوت و اختلاف در موجبات كفر حال آنكه بالاجماع در موجبات كفر تفاوتى نيست امام زاده باشد يا علوى هرگاه كلمه كفر بر زبان راند كافر شد ناچار شدند و گفتند كه منكر امامت كافر نيست و فرق در مخالف و محارب بر آوردند پس منكر مخالف است و مخالف فاسق و محارب كافر است.

اما درينجا قباحه ديگر لازم آمد زيراكه چون انكار امامت كفر نباشد و محاربه لازمه انكار است در وقتى كه امام تصرف خود خواهد لابد كفر لازم غير كفر شد و اين معنى محال است بلكه هرچه حكم لازم است حكم ملزوم است پس انكار نيز كفر باشد و بديهى است كه محاربت خود مرتبه ايست از مراتب انكار كه در وقت اراده تصرف امام انكار بهمين صورت خواهد بود اكثر شيعه جواب اين سخن باين روش داده اند كه هر چند قاعده همين را تقاضا مى كند كه هرگاه انكار چيزى كفر نباشد محاربه با صاحب آن چيز نيز مى يابد كه كفر نباشد

زیرا که محاربه نوعی است از انکار اما این قاعده را بخلاف عقل در حق محاربان حضرت امیر گذاشته ایم بسبب رسیدن حدیث متفق علیه که (حربک حربی و سلمک سلمی) و درین جواب نیز به چند وجه خدشه است اول آنکه این کلام محمول بر مجاز است بحذف حرف تشبیه یعنی حربک کانه حربی زیرا که معنی حقیقی امکان ندارد و ظاهر است که حرب حضرت امیر حرب رسول نبود حقیقتاً بل حکماً و چون مجاز بحذف حرف تشبیه شد مذموم و قبیح بودن ازین حدیث معلوم شد نه کفر بودن چه مساوات مشبه و مشبه به در جمیع احکام هرگز در تشبیه لازم نیست و این لفظ را جناب رسول صلی الله علیه وسلم در حق بسیاری از صحابه بل در حق قبایل متعدده از اسلام و غفار و جهینه و مزینه نیز فرموده اند و بالاتفاق محاربه آنها کفر نیست دوم آنکه معنی کلام این است که حربک بالتخصیص حربی پس حرب جماعه کثیر مثل قتله عثمان که درانجمله حضرت امیر هم باشد حرب رسول نبود و این اضمار بسیار متعارف و رایج است مثلاً شخصی دوست خود را میگوید که هر که ترا بد خواهد بد خواه من است و اگر ان دوست او در زمره مردم کثیر باشد که ان مردم را بجهت امر عام مشترک کسی بد خواهد البته در عموم کلام ان شخص داخل نمی شود لغه و عرفاً و این صحابه کبار و ام المومنین بالتخصیص قصد محاربت حضرت امیر نداشتند بلکه از قتله عثمان استیفاء قصاص مقصود داشتند چون حضرت امیر هم شریک ان لشکر بود با ایشان نیز محاربت واقع شد سوم آنکه (حربک حربی) کنایت است از عداوتک عداوتی و ظاهر است که این اشخاص عداوت حضرت امیر نداشتند و حرب ایشان بنابر عداوت نبود محض برای رفع فساد امت و استیفاء قصاص مقابله نمودند و بمقاتله انجامید چهارم آنکه در جمیع افعال اختیاریه قصد و اراده شرط است تا مورد مدح و ذم شود مثلاً اگر شخصی گوید که این آوند را بشکند او را چنین و چنان کنم و شخصی از راه خطا در رفتن راه لغزش یافت و پای او باوند رسید و بشکست بالاجماع او را شکننده نتوان گفت و در وعید داخل نشد و همین است حال محاربه ایشان با حضرت امیر از روی تواریخ معتبره پنجم آنکه سلمنا که محاربه حضرت

امیر بنابر هر چه باشد محاربه رسول است لیکن محاربه رسول مطلقا کفر نیست بلکه با انکار نبوت و رسالت کفر است و برای طمع دنیا و مال کفر نیست بدلیل آیه قرآنی در حق قطاع الطريق که بالاجماع کافر نمی شوند، فاسق می شوند قوله تعالی (إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خِلَافٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ (۳۳) (المائدة) و در حق سودخوران نیز همین وعید وارد است و سود خور بالاجماع کافر نیست قوله (فَإِنْ لَمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِحَرْبٍ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِنْ تُبْتُمْ فَلَكُمْ رُءُوسُ أَمْوَالِكُمْ لَا تَظْلِمُونَ وَلَا تُظْلَمُونَ (۲۷۹) (البقره) بلکه درین آیات حرب خدا و رسول هر دو در حق فساق ثابت فرموده اند و در حدیث مذکور تنها حرب رسول است پس چون حرب خدا و رسول هر دو موجب کفر نشوند حرب رسول تنها چرا موجب کفر باشد آری حربی که با رسول از راه انکار دین و اهانت اسلام واقع شود بلاشبیه کفر است نه مطلق حرب و کسی چه می تواند گفت در حق حضرت موسی که در محاربه حضرت هارون قصوری نفرمودند تا آنکه حضرت هارون بزاری پیش آمد و فرمود که (قَالَ يَا ابْنَ أُمِّ لَآ تَأْخُذْ بِلِحْيَتِي وَلَا بِرَأْسِي إِنِّي خَشِيتُ أَنْ تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي إِسْرَآئِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي (۹۴) (طه) در محاربت غیر ازین حرکات چه میشود حالانکه حضرت امیر نیز بحکم (انت منی بمنزله هارون من موسی) همان رتبه داشت و زوجه مطهره رسول آنجناب را حامی قتله عثمان و مداهن در اجراء قصاص فهمیده با او بر سر پر خاش شد بعینها مثل حضرت موسی که هارون را حامی گوساله پرستان و مداهن در اجراء حد و تعزیر فهمیده این اهانت نسبت به برادر کلان و پیغمبر بعمل آورد پس اگر حرب رسول کفر می بود حضرت موسی حاشاه من ذلک در اشاعت کافر می شد و العیاذ بالله من ذلک و معامله که برادران حضرت یوسف با آنجناب کردند و حضرت یعقوب را المی رسانیدند از محاربت چه کمی دارد درین مکان راه انصاف باید پیمود و رتبه هر کس را ملاحظه باید نمود جانب ثانی نیز ام المومنین زوجه رسول است که بحکم نص قرآنی مادر مومنان و مادر حضرت امیر است اگر مادر پسر خود را توبیخ و زجر

و تهدید نماید آن پسر فی نفس الامر ازان جنایت بری الذمه باشد ما و شما را نمیرسد که مادر او را زیر طعن خود بگیریم چنانچه بر حضرت موسی و برادران حضرت یوسف نمیرسد که زبان طعن بر کشائیم بلکه درینجا نسبت مادری و پسری است و در آنجا نسبت برادری و مساوت.

مصرع:

گر حفظ مراتب نه کنی زندیقی

بالجمله معلوم شد که تمسک بحديث (حربک حربی) در اثبات کفر محاربان حضرت امیر هرگز بر قاعده نمی نشیند و مخالف اصول بسیار میگردد و ایمان و اعمال صالحه آن محاربین جائی نرفته مانع بغض و عداوت و سب و تبرا است فرق در مخالف و محارب بوجهی معقول نیست درینجا نیز کلمات بعض علماء شیعه باید شنید قاضی نورالله شوشتری در مجالس المومنین خود آورده که مفهوم تشیع آن است که خلیفه بلا فصل بعد از حضرت رسول صلی الله علیه وسلم مرتضی علی رضی الله عنه است و سب و لعن درو معتبر نیست می گنجد که نام حضرت خلفاء ثلاثه رضی الله عنهم نیز بر زبان شیعه جاری شود و اگر جاهلان شیعه حکم بوجوب لعن کردند سخن ایشان معتبر نیست و آنچه خبث و فحش در ماده حضرت ام المومنین عائشه رضی الله عنها نسبت بشیعه میکنند حاشا ثم حاشا که واقع باشد چه نسبت فحش بکافه آدمیان حرام است چه جای حرم حضرت پیغمبر خدا صلی الله علیه وسلم اما چون حضرت عائشه مخالفت امر (وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَى وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتِينَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا) (۳۳) (الاحزاب) نموده ببصره آمد و بحرب حضرت امیر اقدام نمود بحکم حدیث حربک حربی و سلمک سلمی که فریقین در مناقب امیر روایت کرده اند حرب حضرت امیر با حرب

حضرت پیغمبر صلی الله علیه وسلم یقیناً مقبول نیست بنابراین مورد طعن شده بعد ازان متصل همین کلام گفته است که این ضعیف حدیثی در کتاب حدیث از کتب شیعه دیده باین مضمون که عائشه در خدمت امیر از حرب توبه کرده هر چند قصه حرب متواتر است و حکالت توبه خبر واحد اما بنابراین طعن کردن در حق وی جایز نیست انتهی کلامه بلفظ و بر تاریخ دان پوشیده نیست که توبه حضرت طلحه بدست لشکری از لشکریان حضرت امیر نیز منقول است و باز گشتن حضرت زبیر خود از معرکه جنگ بعد از یاد دهانیدن حضرت امیر ایشان را حدیث پیغمبر که دلالت بر حقیقت حضرت امیر میکرد مشهور و متواتر است پس بنابراین روایات نزد شیعه هم طعن درین اشخاص جایز نباشد و هو المدعا باید دانست که متاخرین شیعه مثل ملا عبدالله مشهدی و اقران او ازین عقیده خود که محارب حضرت امیر کافر است نیز رجوع کرده به همین قدر قناعت کرده ادن محاربه حضرت امیر نیز موجب کفر نیست بلکه بسرحد فسق و کبیره می رساند زیراکه اینها تکذیب نص پیغمبر نکردند بلکه بنابر تاوئل باطل یا انکار نص محاربه او را حلال دانستند پس فسق اعتقادی باشد نه کفر و چون گفته خواجه نصیر هم نزد علماء شیعه حکم وحی ناطق دارد خصوصاً در باب عقاید بعضی متاخرین ایشان در میان قول خواجه نصیر و ملا عبدالله باین وجه تجمع نموده اند و تطبیق داده که بمقتضای حدیث حربک حربی از محاربه با مرتضی کفر لازم می آید هر چند التزام کفر نباشد و لزوم کفر کفر نیست نزد شیعه نیز بلکه التزام کفر کفر است پس قول خواجه باعتبار لزوم است و موافق ظاهر حدیث است و قول ملاعبدالله و اقران او باعتبار الزام است و چون التزام کفر در ایشان نبود اطلاق مرتد بر ایشان نتوان کرد انتهی کلامه و الحق کلام ابن عزیز ناشی از کمال دقت است که بر اصول شیعه زیاده بران متصور نیست لیکن حدیث مذکور با وجودی که قابل تاویل است و بالقطع معنی حقیقی آن مراد نیست معارض نمی تواند شد آیات قطیعه را که در حق عموم مهاجر و انصار وبالخصوص در حق ازواج طاهرات و این دو بزرگوار وارد شده اند و نیز لزوم کفر این اشخاص بر قواعد شیعه درست نمی شود که غایت کار محاربه با امام وقت

بغی است و البغی فسق لاکفر و اگر بنابر شبهه یا تاویل باشد فسق هم نمی ماند بلکه خطاء اجتهادی میگردد چون منتهای کلام شیعه درین مبحث معلوم شد ضرور افتاد که مذهب اهل سنت نیز درین مسئله مذکور شود.

باید دانست که مخالفت حضرت امیر بنابر اجتهاد در مسایل فقیهه که امامت و میراث پیغمبر و عدم تمام هبه قبل القبض و تقسیم خمس و متعه الحج و غیره ازان باب است اصلا کفر نیست و معصیت هم نیست زیرا که حضرت امیر نیز مجتهدی بود از مجتهدین صحابه و مجتهدون را در مسایل اجتهادیه با هم خلاف جایز است و نیز مجتهد ماجور است و محارب حضرت مرتضی اگر از راه عداوت و بغض است نزد علماء اهل سنت کافر است بالاجماع و همین است مذهب ایشان در حق خوارج و اهل نهروان و حدیث حربک حربی نزد ایشان بر همین محمول است اما درینجا لزوم کفر است نه التزام آن پس اطلاق مرتد بر ایشان نتوان کرد و چون شبهه ایشان بسیار بی مغز و مقابل نصوص قطعیه قرآنی و احادیث متواتره پیغمبر است موجب اعتذار ایشان نمی تواند شد پس خوارج نزد اهل سنت در احکام اخروی کافراند دعای مغفرت برای ایشان نباید کرد و نماز جنازه ایشان نباید خواند و علی هذا القیاس و محارب حضرت امیر نه از راه عداوت و بغض بلکه از شبهه فاسد و تاویل باطل مثل اصحاب جمل و اصحاب صفین پس در خطاء اجتهادی و بطلان اعتقادی خود مشترک اند فرق این است که این خطاء اجتهادی و فسق اعتقادی اصحاب جمل اصلا مجوز طعن و تحقیر نیست بسبب ورود نصوص قطعیه قرآنی و احادیث متواتره در مدح ایشان از جناب پیغمبر علیه الصلوه والسلام مثل آنچه در حق حضرت موسی چون نصوص قطعیه قایم اند بر عصمت و علو درجه مانع اند از طعن و تحقیر ایشان در آنچه با برادر خود حضرت هارون بعمل آوردند از راه عجلت و بی تاملی و آن لله فی الله بود نه به هوای نفسانی و نزع شیطانی حاشا جناب او را من ذلک و در اصحاب صفین چون امور بالقطع ثابت نشده توقف و سکوت لازم است نظر بعمومات آیات و احادیث داله بر فضایل صحابه بلکه جمیع مومنین و امید شفاعت و

نجات بعفو پروردگار آری اگر از جماعه شام بالیقین کسی را معلوم کنیم که عداوت و بغض حضرت امیر داشت بحدیکه تکفیر آنجناب یا لعن و سب آن عالی قباب می کرد اورا بالیقین کافر خواهیم دانست و چون این معنی تا حال از روی روایت معتبره ثابت نشده و اصل ایمان آنها بالیقین ثابت است تمسک به اصل داریم.

بالجمله اجماع اهل سنت است بر آنکه تکفیر کننده حضرت امیر یا منکر بهشتی بودن ایشان یا منکر لیاقت خلافت از ایشان باعتبار اوصاف دینی مثل علم و عدالت و تقوی و ورع کافر است و چون این معنی در حق خوارج نهروان بالقطع به ثبوت پیوسته آنها را کافر میگویند و از دیگران هرگز ثبوت نرسیده آنها را تکفیر نمی کنند این است تنقیح مذهب اهل سنت درین باب و موافق اصول ایشان زیراکه اجماع دارند بر آنکه منکر ضروریات دین کافر است و علو درجه ایمان حضرت امیر و بهشتی بودن ایشان و لایق خلافت پیغمبر بودن از روی احادیث بلکه آیات قطیعه متواتره ثابت است پس منکر این امور کافر باشد و محاربت با ایشان از راه شامت نفس و حب جاه یا از راه تاویل باطل و شبهه فاسد فسق عملی یا فسق اعتقادی است نه کفر و درین اصل امامیه نیز متفق اند پس درین حکم نیز باید که متفق باشند.

مقدمه هفتم مرد با ایمان که مرتکب کبیره شود یا بسبب غلط فهمی و شبهه فاسد مصدر امری شنیع گردد او را سب جایز نیست بچند دلیل:

اول قوله تعالی (فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مُتَقَلَّبَكُمْ وَمَثْوَاكُمْ) (محمد) و قاعده اصولیه اتفاقیه است که الامر بالشئ نهی عن ضده پس در حق مومنین فاسقین که محتاج استغفار ایشان اند استغفار مامور به است و لعن و سب و دعاء بد در حق آنها ضد استغفار پس منهی عنه باشد و لهذا در آخر نماز بعد از تشهد در دعاء ماثو

استغفار برای مومنین و مومنات در هر پنج وقت مشروع شده و دعاء بد و لعن که دور افگندن از رحمت الهی است مقابله با امر شریعت کردندست پس حرام باشد.

دوم (الَّذِينَ يَحْمِلُونَ الْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُونَ بِهِ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ رَحْمَةً وَعِلْمًا فَاغْفِرْ لِلَّذِينَ تَابُوا وَاتَّبَعُوا سَبِيلَكَ وَقِهِمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ) (المومن)
 معلوم شد که ملائکه حاملان عرش بااستغفار مومنین مشغولند و بدیهی است که مخالف مقربان حضور در جناب پادشاهان عرض کردن موجب غضب پادشاه و ناخوشی آن مقربان میگردد و العیاذ بالله.

سوم آنکه شفاعت انبیا برای اهل کبائر ثابت است پس در صورت لعن و دعای بد مقابله و معانده با پیغمبر خود و جمیع پیغمبران لازم می آید و العیاذ بالله.

چهارم آیت (وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ) (الحشر)
 معلوم شد که شان متأخرین امت همین است که دعای مغفرت سابقین نمایند و از کینه و بغض آنها احتراز کنند و هر که خلاف این کند گویا حق ملت و دین را تلف کرده باشد و العیاذ بالله.

پنجم آنکه موجب محبت و دوستی ایمان است که در فاسق موجود است و فسق او محتاج بعلاج مثل مرض پس طریق علاج آن آفت زده همین است که ازاله اثر فسق ازو نماییم و ازاله اثر فسق را دو طریق است در حالت حیات امر بعمر ووف و نهی عن المنکر و وعظ و نصیحت و اقامه حد و تعزیر و بعد از موت دعای مغفرت و صدقات و فاتحه و درود و بدیهی است که چون شخصی از برادران شخصی بمرض صعب مبتلا شود علاج او بازاله اثر مرض می کنند نه بقتل و ارهاق روح چنانچه در حدیث صحیح وارد است که (لعن المومن کقتله) زیراکه معنی لعن ابعاد از رحمت است و تا وقتی که در او ایمان موجود است بعید از رحمت نمی

تواند شد پس معنی لعن در حقیقت سلب ایمان او خواستن است و سلب ایمان موجب هلاک ابدی است بهزاران درجه شدید تر از قتل.

ششم آنکه وجود علت مستلزم وجود حکم است و زوال علت مستلزم زوال حکم پس در مومن فاسق ایمان که صفة روح است و موجب دوستی و محبت دایم است بدوام روح پس وجوب محبت او دایم باشد بدوام روح و فسق که عمل بدنی است زایل است بزوال تعلق روح با بدن پس موجبات فسق که بغض و عداوت و سب و تحقیر و اهانت است نیز بعد الموت زایل گردد و مقتضیات ایمان که طلب مغفرت و آمرزش است متعین باشد لاغیر و لهذا در حدیث صحیح وارد است که (لَا تَسْبُوا الْأَمْوَاتَ فَإِنَّهُمْ قَدْ أَفْضَوْا إِلَى مَا قَدَّمُوا) و موت در حق مومن فاسق حکم توبه دارد درین باب که عمل بد را منقطع میکند فرق اینست که توبه عمل سابق را نیز محو می کند و موت عمل سابق را محو نمیکند و چون عمل بد منقطع شد محض ایمان ماند که مقتضی وجوب محبت است.

هفتم آنکه حق تعالی بر محض ایمان وعده جنت فرموده است قوله تعالی (وَعَدَ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَمَسَاكِينَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ وَرِضْوَانٌ مِنَ اللَّهِ أَكْبَرُ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ) (التوبه) که در سوره توبه واقع است پس لعن کردن و تعذیب او خواستن از خدا حکم کردن است بر خدا آنکه وعده خود را خلاف کند و خلاف وعده در حق او تعالی محال است قوله تعالی (إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ) پس طلب محال هم شد و سوء ادب هم بنهایت انجامید.

مقدمه هشتم آزردهی بااعتبار امور دنیا در میان بزرگان با هم بسیار بوقوع آمده و هردو جانب بسبب آن آزردهی هرگز از درجه خود نیفتادند و مستحق تحقیر و اهانت نه گشتند مثل آنچه میان حضرت یوسف علیه السلام و برادرانش جاری شد و مارا غیر از این که همه کس را

بتعظیم یاد کنیم چیزی دیگر جایز نیست و ازین باب است نزد شیعه آنچه در میان امم زاده ها بنابر امامت اختلاف واقع شد که ایشان نیز جز تعظیم هر یک کار ندارند هر چند بعضی از برادران ائمه مطلق انکار امامت می ورزیدند پس وجهی که شیعه برای تعظیم همه امام زاده ها که در میان آنها زیاده از یک معصوم نخواهد بود و با وجود این طرف مقابلش را معذور داشته اند و بکفر او بلکه بفسق او نیز اعتقاد ندارند همان وجه را اهل سنت در تعظیم همه متعلقان رسول از صحابه و ازواج و اهل بیت بکار می برند و هردو جانب را معذور میدارند و ملاعبدالله صاحب اظهار الحق بنابر دقت نظری که فی الجمله دارد بر این وجه متنبه شده و منع مطلق را برای او کافی ندیده اغماض نتوانست نمود و بطریق سوال ایراد نموده و در دفع او کوشیده باین طریق که گفت و اینجا مقام شبهه ایست که بر لیب منصف لازم است صورت شبهه را با قوتی دارد ذکر کردن و اشاره بدفع آن نمودن اگر کسی گوید که می تواند بودن که دو شخص از برابر باشند یا دو جماعه از مقبولان درگاه الهی باشند و در میان ایشان بسبب شبهه و شکی و خفای که در رای واقع شده باشد نزاع و رنجشی بهمرسد و درین صورت ما را نمیرسد که هیچ یک از طرفین را طعن کنیم و تعرض به بد گفتن نمائیم و جوابش گفته که این صورت مفروضه اگر در سائر الناس از صلحاء امت که جایز الخطا اند واقع است متحمل است اما درین مقام که سخن دران داریم که یک طرف مقابل معصوم باشد و دیگری جایز الخطا جایز نیست پس این صورت را بر صورت مذکوره قیاس نتوان کرد که دو طرف مخاصمه با یک دیگر برابر نیستند که یکی معصوم است و دیگری جایز الخطا چون معصوم احتمال خطا ندارد بطرف دیگر که برابر باشد ناحق آزرده نخواهد شد و چون طرف دیگر که جایز الخطاست اگر بنابر شبهه دلیلی نسبت بمعصوم آزرده شده عداوت خواهد ورزید معذور نخواهد بود که محبت و رعایت تعظیم معصوم منصوص شده پس شبهه او اعتبار ندارد همچو شبهه ابلیس در عداوت آدم علیه السلام است و اولادش که بسبب آن شبهه معذور نیست انتهی کلامه درین جواب خلل بسیار است زیرا که کلام را فرض میکنیم در میان هردو معصومین که

باهم آزدگی پیدا کنند و چون هردو طرف معصوم اند کجا ابلیس و کجا آدم علیه السلام و این صورت را که از هردو طرف معصومین باهم ناخوشی نمایند و اتلاف حق یک دیگر کنند در کتب امامیه مثاله بسیار بر آریم اول مناقشه حضرت آدم علیه السلام بابت رفع منزلت حضرات ائمه بر منزلت خود و مخالفت و حسد آنها نمودن و میثاق ولایت آنها ندادن با وجود نص الهی چنانچه در مبحث نبوات به تفصیل گذشت دوم آزدگی حضرت موسی از حضرت هارون و تحقیر و اهانت به گرفتن ریش مبارک ایشان و کشیدن موی سر ایشان که منصوص قرآنست هیچ کس را جای انکار آن نیست سوم در بحر المناقب که کتاب معتبر شیعه است از مناقب اخطب خوارزم در سبب تسمیه و تکنیه حضرت مرتضی رضی الله عنه بابوتراب نقل کرده که حضرت رسالت صلی الله علیه وسلم بخانه حضرت زهرا علیها السلام در آمدند و حضرت مرتضی رضی الله عنه را ندیدند فرمودند که ابن عم من کجاست حضرت فاطمه گفت میان من و او مغاضبه واقع شده ازمین جهت بیرون رفته و اینجا قیلوله نکرده آنگاه انحضرت صلی الله علیه وسلم در مسجد تشریف بردند که جناب مرتضی رضی الله عنه بر پهلوی خفته و سر و روی آنجناب خاک آلوده شده فرمود (قم یا ابا تراب قم یا ابا تراب) و این در صحیح بخاری نیز آمده انتهی کلامه چهارم آنکه ابومخنف لوط ابن یحیی ازدی که از عمده اخباریین امامیه است از حضرت امام حسین رضی الله عنه روایت آورده انه کان یبذی الکراهه لما فعله اخوه الحسن علیه السلام من صلح معاویه و یقول لوجز انفی کان احب الی مما فعله اخی پس درین صورتها اگر آزدگی هردو جانب بر حق باشد اجتماع نقیضین لازم آید و اگر یکی بر حق باشد و دیگر باطل عصمت جانب آن دیگر بر هم شود و هو خلاف المفروض پس معلوم شد که آزدگی با معصوم نیز دو قسم می باشد یکی آنکه از راه تعصب و عداوت بود چنانچه یزید خبیث را با اهل بیت اظهار بود دوم آنکه بمقتضای بشری بودن باشد یا بنا بر دلیلی که با او ظاهر شده باشد چنانچه حضرت سیده النساء را با حضرت مرتضی علیهما السلام بود یا حضرت موسی را با حضرت هارون بود یا حضرت امام حسین را با حضرت حسن

علیهما السلام بود و این قسم آزرده‌گی با معصوم که بنابر مقتضای بشریه یا ظهور دلیلی باشد هرگز موجب فسق و طعن نمی‌شود تا در عصمت خلل افتد و چون این قسم آزرده‌گی در عصمت معصوم خلل نکند در عدالت و تقوی مخل نخواهد بود و هو المدعا وصحابه کرام را که با حضرت امیر و حضرت زهرا در باب فدک و غیره آزرده‌گیها بوقوع آمد از همین قبیل بود و صاحب اظهار الحق باین جواب نیز متنبیه شده نیز اغماص نتوانست نمود و بطریق سوال آورده بجوابش مشغول شده اما تقریر سوال بنوعی ادا کرده که جوابش چیزی تواند داد و آن اینست که گفته اگر کسی گوید که شاید جماعتی از ابرار امر حق را یا اصلح بحال مسلمین را خواسته باشند که قرار دهند و آن امر چون نسبت بجماعه اهل البیت بیصرفه بود ایشان بمقتضای انسانیه و بانها ادمی مجبول است با آنکه صرفه و غبطه خود را خواهد از انجمله ابرار آزرده باشند و اظهار آزرده‌گی کرده باشند و در کلام اهل بیت سخنان مشعر لعدم رضا ازین جهت واقع شده باشد و ازان طرف مطلقا رنجش و عداوت نبوده باشد و جواب این سوال را در کلام طویل ادا کرده که حاصلش اینست که چون حضرت امیر رضی الله عنه بمقتضاء آیه تطهیر معصوم است و اعلم بحقایق شرعیه نشاید تا بر خلاف حق مخالفت ابراز نماید پس حال او با صحابه نه همچون حال صلحاء امت باشد در خود و در این جواب نیز بچند وجه خلل است اول آنکه حضرت زهرا نیز بمقتضاء آیه تطهیر معصوم است و علی هذا القیاس حضرت امام حسین و حضرت موسی و حضرت آدم علیهما السلام پس نشاید که این اشخاص بر خلاف حق مخالفت معصومین نمایند پس یا هردو جانب حق باشند و اجتماع ضدین لازم می‌آید یا احد الجانبین معصوم نباشد دوم آنکه در بعض اوقات تقابل در میان اصوب و صواب می‌باشد و گاهی در صواب و خطا که نظر بدلیل در حق مجتهد حکم صواب دارد پس خلاف حق در هیچ جانب نیست.

مقدمه نهم هر عاقل چون بوجدان خود رجوع کند و حال دیگران را تجربه نماید بیقین میداند که در اوقات بسیار او را بسبب واردات مدهشه یا بسبب عرف و عادت غفلت از

مقررات و مسلمات بلکه بدیهیات هم رو میدهد و بخلاف آن حرکت و کلامی از که از وی صدور می یابد و در بعضی اوقات این غفلت مستمر می ماند و در بعضی دیگر زود متنبه شده بمعلومات خود عود میکند و این غفلت از لواحق بشریه است که نبی و غیر نبی و معصوم و غیر معصوم و ولی و متقی و غیر متقی را عام محیط است این قدر هست که انبیا را از پیشگاه حضور خداوندی زودتر متنبه می سازند و در غفلت مستمره نمی گذارند و دیگران را این تنبیه قریب لازم نیست دلیل این دعوی از قرآن مجید و سنت پیغمبر آیات و روایات بیشمار است اول آنکه حضرت موسی را چون از شجره نداء (إِنِّي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَأَعْبُدْنِي وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي) (طه) رسید و به یقین معلوم فرمودند که تجلی الهی است که کلام میفرماید و امر بالقاء عصا می نماید و درین حالت اصلا خوف و خطره از هیچ مخلوق نباید کرد که حضور قادر ذو الجلال و حفیظ با کمال است باز چون عصاء خود را بصورت مار متحرک دیدند بی اختیار فرار نمودند و اصلا پس پشت ندیدند تا آنکه در عین کلام تنبیه واقع شد که (وَأَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَآهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ يَا مُوسَى لَا تَخَفْ إِنِّي لَا يَخَافُ لَدَيَّ الْمُرْسَلُونَ (۱۰) (النمل) دوم وقت مقابله ساحران فرعون که بموجب وعده صادق الهی یقین داشتند که ما را غلبه برینها خواهد شد قوله تعالی (قَالَ سَنَشُدُّ عَضُدَكَ بِأَخِيكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطَانًا فَلَا يَصْلُونَ إِلَيْكُمَا بِآيَاتِنَا أَنتُمَا وَمَنِ اتَّبَعُكُمَا الْغَالِبُونَ (۳۵) (القصص) باز چون آن ساحران بهیئت مجموعی رسنها و عصاها را انداختند و شور و شغب نمودند بی اختیار خوف در دل حضرت موسی به هم رسید قوله تعالی (فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ خِيفَةً مُوسَى (۶۷) قُلْنَا لَا تَخَفْ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَى (طه) در وقت مراجعت از طور و اطلاع بر گوساله پرستی قوم خود و گمان آنکه حضرت هارون در نهی عن المنکر و ازاله این بدعت تقصیری فرموده باشد و ثوران غضب حقانی برینکاران قدر استیلاء غفلت شد که اصلا بخاطر ایشان نماند که حضرت هارون معصوم است و پیغمبر است و از معصوم و پیغمبر رضا بکفر و مداهنت درین امر عظیم چه قسم خواهد شد چهارم در وقتی که با خضر علیه السلام عهد بستند که اصلا از ماجریات شما سوال نخواهم کرد چون امر

عجب دیدند آن عهد بخاطر ایشان نماند و بانکار شدید پیش آمدند پنجم حضرت ابراهیم با وصف دانستن کفر قوم لوط و استدعاء عذاب بر آنها و اعتقاد آنکه حکم الهی را نتوان صرف کرد در شفاعت آن مجرمان مجادله آغاز نهادند قوله تعالی (فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ إِبْرَاهِيمَ الرَّوْعُ وَجَاءَتْهُ الْبُشْرَى يُجَادِلُنَا فِي قَوْمِ لُوطٍ (۷۴) إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّاهٌ مُنِيبٌ (۷۵) يَا إِبْرَاهِيمُ أَعْرِضْ عَنْ هَذَا إِنَّهُ قَدْ جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ وَإِنَّهُمْ آتِيهِمْ عَذَابٌ غَيْرُ مَرْدُودٍ (۷۶) (هود) ششم آنکه حضرت پیغمبر ما در مسجد مقدس نبوی معتکف بودند و وقت عشا که مردم بعد از نماز از مسجد بدر رفتند و مسجد خالی شد حضرت صفیه زوجه مطهره آنجناب برای زیارت ایشان آمدند تا مدت دراز نشستند و خواستند که بخانه خود باز گردند چون شب بسیار رفته بود حضرت پیغمبر صلی الله علیه وسلم همراه ایشان بر آمدند تا بخانه رسانند درین اثنا دو کس از زمره انصار که اهل ایمان و اخلاص بودند در اثنا راه پیش آمدند چون دیدند که آنجناب و زنی همراهی ایشان است یکسو شدند و خواستند که زود گذشته روند آنجناب بایشان فرمودند که باشید و بشنوید که این زن صفیه یعنی زوجه من است آنها عرض کردند یا رسول الله سبحان الله از ما چه توقع بود که چه گمان میکردیم آنجناب فرمود که شیطان دشمن آدمی است ترسیدم که مبادا در دل شما ظن فاسد و گمان بد القا نماید پس معلوم شد که با وجود اعتقاد عصمت آنجناب ممکن بود که بسبب دیدن این حالت که نسبت به عامه ناس محل تهمت است در دل ایشان توهم صدور ذنب از آنجناب پیدا می شد و منافی ایمان و اعتقاد عصمت نمی بود هفتم آنکه اخبار یین امامیه قاطبه روایت کرده اند عن ابی حمزه الثمانی عن علی بن الحسین رضی الله عنهما قال ابو حمزه قال لی علی بن الحسین کنت متکئا علی الحائط و انا حزین متفکر اذ دخل علی رجل حسن الثیاب طیب الرائحه فنظر فی وجهی ثم قال ما سبب حزنک قلت اتخوف من فتنه ابن الزبیر قال فضحک ثم قال یا علی هل رایت احدا اخاف الله فلم یجبه قلت لا قال یا علی هل رایت احدا سال الله فلم یعطه قلت لا ثم نظرت فلم ارقدامی احدا فعجبت من ذلك فاذا القائل اسمع صوته ولا اری شخصی یقول یا علی هذا الخضر درین قصه حضرت امام را ازین دو

سخن که معلوم هر مومن است بسبب شدت خوف غفلت بود تا آنکه خضر او را تنبیه و تذکیر نمود پس اگر مثل این حالات مستمره بعضی صحابه را نسبت باهل بیت یا بعضی اهل بیت را نسبت بصحابه روداده و از ملاحظه فضایل و مناقب هم دیگر غافل کرده باشد چه عجب و کدام استیعاد و چرا محل طعن و تشنیع باشد.

مقدمه دهم فضیلت عام را بسبب نبودن فضیلت خاص از نظر ساقط نباید کرد و مراعات حق آن فضیلت عام را از دست نباید داد و این مقدمه ثابت است عقلا و نقلا اما عقلا پس بدیهی است که انتفاء خاص مستلزم انتفاء عام نمی شود مثل انتفاء انسان و انتفاء حیوان پس چون عام منتفی ثابت شد لعدم الواسطه بین النفی والاثبات و چون ثابت شد لوازمه آن نیز ثابت شد تحقیق المعنی اللازم و لهذا گفته اند که اذا ثبت بلوازمه و اما نقلا پس اهل کتاب را که داخل در اهل ملت اند در احکام بسیار ترجیح داده اند بر غیر اهل کتاب مثل اکل ذبیحه و نکاح زن ایشان برای همین که هر چند فضیلت خاص یعنی ایمان بمحمد صلی الله علیه وسلم در ایشان مفقود است لیکن مطلق انبیا دارند و ان مقتضی امتیاز شان است از کسی که این معنی ندارد و عرب را در کفایت بر عجم ترجیح داده اند نظر بآنکه اولاد حضرت اسماعیل اند که کفایت قریش نداشته باشند و قریش را بر سایر عرب ترجیح داده اند که مثل بنی هاشم نباشند در گرفتن خمس و حرمت زکوه و علی هذا القیاس در شریعت این مقدمه در جاهای بسیار ملحوظ و منظور است اگر خوف اطالت نمی بود بتفصیل جزئیات پرداخته می شد و قطع نظر از آنکه این مقدمه را به دلیل عقلیه و نقلیه اثبات کرده شود مسلم است نزد فرقه امامیه زیرا که نزد ایشان اولاد علی بودن فضیلتی است مشترک در جمیع علویه و موجب محبت آنهاست چنانچه در کتب ایشان مطرح است حالآنکه بعض علویه منکر امامت ائمه وقت خود بوده اند لیکن از فضیلت عام که علوی بودن است بیرون نمیروند بانتفاء فضیلت خاص که اعتقاد امامت جمیع ائمه است وهم چنین محب علی بودن و خود را شیعه علی گفتن منقبتی است عظیم که منکران امامت ائمه را نیز بسبب این منقبت بد گفتن و لعن و طعن نمودن نزد ایشان

جایز نیست اما مطلب اول پس از آنجهت که محمد بن الحنفیه پسر حضرت امیر دعوی امامه برای خود کرد و منکر امامت امام زین العابدین شد و پرخاش کرد تا آنکه نوبت محاکمه بحجر الاسود رسید و حجر السود برای امام زین العابدین گواهی داد لیکن محمد بن الحنفیه تا آخر عمر ازان دعوی دست بردار نشد و مختار را نایب خود ساخت و بشیعه کوفه در باب رفاقت او نامه‌ها نوشت و بر قتال اهل شام و کین خواهی حضرت امام حسین او را منصوب فرمود و مختار بعد از فتح سرهای امراء شام را با فتح نامه و سی هزار دینار را نزد محمد بن الحنفیه فرستاد نه بخدمت امام زین العابدین و آخر وقت رحلت خود پسر خود ابوهاشم را وصیت امامت نمود و اعتقادی که شیعه در حق محمد بن الحنفیه و پسر او ابوهاشم دارند از تعظیم و توقیر در کتب ایشان باید دید خصوصا در مجالس المومنین و نیز از آنجهت که زید شهید دعوی امامت برای خود کرد و خروج نمود بشمشیر و گفت که امام همان است در میان ما اهل بیت که آشکارا بشمشیر خروج کند نه آنکه امامت خود را پنهان دارد و منکر امامت امام محمد باقر شد چنانچه قاضی نورالله و دیگر شیعه از ابوبکر حصری در مجالس و غیره نقل نموده اند و سلسله امامت و این دعوی در اولاد او جاری ماند یحیی و متوکل نیز خروج کردند و مدعی امامت شدند و اعتقاد شیعه در حق این اشخاص نیز در کتب ایشان مسطور و مذکور است که همه را بخوبی یادمی کنند و واجب المحبت می انگارند بلکه از حضرت امام جعفر نص صریح در مناقب زید شهید نقل میکنند که بعد از شهادت او فرمود اشركنی الله فی تلك الدماء و الله زید عمی هو و اصحابه شهداء مثل ما مضی علی بن ابی طالب و اصحابه رواه الشيخ ابن بابویه فی الامالی عن فضل بن یسار و قاضی نورالله در مجالس المومنین نیز در احوال فضل ابن یسار این روایت آورده و نیز از آنجهت که هر پنج پسر حضرت امام جعفر صادق یعنی محمد و اسحاق و عبدالله و موسی و اسماعیل در باب امامت خلافت کردند عبدالله افطح برادر حقیقی اسماعیل بود و مادرش فاطمه بنت حسین بن حسن بن علی و اسماعیل اکبر اولاد امام جعفر بود و بحضور ایشان فوت شده به دعوی وراثت اسماعیل بعد از

حضرت جعفر دعوی امامت نمود بموجب نص حضرت امام که ان هذا الامر فی الاکبر ما لم یکن به عاهه و غسل هم حضرت جعفر را او داده بود و نماز جنازه هم او خوانده و در قبر گذاشته و انگشتی ایشان را او گرفته و حضرت امام وصی امانتها نیز او را فرموده و محمد نیز دعوی امامت برای خود نمود و سندش آنکه حضرت امام محمد باقر بحضرت جعفر صادق فرموده بود که در خانه تو بعد از من پسری خواهد شد که او را محمد نام خواهی کرد و او امام خواهد شد و اسماعیلیه قائل اند بامامت اسماعیل و اسحاقیه بامامت اسحاق و موسویه بامامت موسی کاظم و بعد از امام علی رضا امام محمد تقی خورد سال و بیخبر بودند اکثری از شیعه منکر امامت ایشان بوده اند و بعد از امام تقی موسی ابن محمد نیز دعوی امامت برای خود کرده و جماعه کثیر تابع او شدند و بعد از حضرت امام علی تقی جعفر بن علی دعوای امامت برای خود نموده و کسانی را که قایل به امامت امام حسن عسکری بودند حماریه لقب گذاشته و چون امام حسن عسکری وفات یافتند جعفر تقویت گرفت در دعوی خود و گفت که حسن بن علی خلف نگذاشته و در امام شرط است که البته خلف داشته باشد پس قائلین به امامت حسن نیز اکثر به جعفر رجوع آوردند از انجمله حسن بن علی بن فضال است که از مجتهدین و محدثین معتبرین شیعه است و بعد از جعفر بن علی پسر او علی بن جعفر و دختر او فاطمه بنت جعفر بشرکت دعوی امامت نمودند و کسانی که معتقد امامت حسن بن علی العسکری اند نیز یازده فرقه اند بالجمله مخالفات این صاحبان باهم و انکار امامت یک دیگر ازان قبیل چیزی نیست که توان پوشید.

بیت:

نهان کی ماند آن رازی*کزو سازند محفلها

خصوصاً در میان امام حسن عسکری و جعفر بن علی بابت امامت مطاعنت و نسبت بفسق و ارتکاب کبایر نیز واقع شده چنانچه شیعه خوب میدانند پس با وصف این همه این بزرگواران را بجهت انتسابی که با حضرت امیر دارند مقبول و واجب التعظیم و المحبت می انگارند و از مخالفتات و مشاجرات فیما بین خودها چشم پوشی و اغماض می نمایند و اما مطلب ثانی پس از انجهت که مختار ثقفی بالاجماع منکر امامت امام زین العابدین بود و مصدر افعال شیعه شده بود از آن جمله آنکه پسر صلی حضرت امیر المومنین را که عبدالله نام داشت در کوفه بقتل رسانید و دیگر قبایح و شنیع از وی بسیار بظهور رسیده و با وصف این همه قاضی نورالله در احوال مختار از علامه حلی نقل نموده که در حسن عقیده او شیعه را سخنی نیست غایه الامر چون بر بعضی از اعمال او اعتراض داشته اند او را بدم و شتم تناول نموده اند و حضرت امام محمد باقر برین معنی اطلاع یافته شیعه را از تعرض مختار منع نمود که او کشندگان ما را کشت و مبلغها بما فرستاد انتهی کلامه پس معلوم شد که چون شخصی خود را شیعه علی گفت و بانجناب انتساب پیدا کرد هر چون که باشد مقبول است و او را بدم و شتم تعرض نمودن حرام است و نیز از انجهت که نزد اثنا عشریه روایات بنی فضال و دیگر واقفیه و ناوسیه مقبول است و آنها را لعن و طعن جایز ندارند بنابر آنکه محب علی بودند و خود را شیعه علی میگفتند هر چند منکر امامت ائمه بسیار بودند و چون این مقدمه ثابت شد.

پس اهل سنت میگویند که محمد صلی الله علیه وسلم را بجای علی رضی الله عنه فرض باید کرد و محبت و ایمان محمد صلی الله علیه وسلم را بجای محبت و اعتقاد امامت علی رضی الله عنه باید داشت و اقارب و ازواج و اصحاب محمد صلی الله علیه وسلم را از مهاجر و انصار بجای اولاد علی فرض باید کرد و کسانی را که دعوی محبت محمد صلی الله علیه وسلم و ایمان با او می نمودند و جهاد دشمنان محمد صلی الله علیه وسلم و خدمت ازواج مطهرات و خاندان او بجا آوردند که با وصف انکار و قدر ناشناسی و صدور اعمال شیعه و افعال قبیحه بجای مختار و بنی فضال باید گذاشت و با هم موازانه باید کرد بلا شبهه ازواج و

اصحاب که منکر خلافت حضرت امیر بودند در ابتدا و با وی پرخاش نمودند مثل عائشه و طلحه و زبیر بلکه خلفاء ثلاثه رضی الله عنهم اجمعین نیز بزعم شیعه در پله محمد بن الحنفیه و زید شهید و عبدالله افطح و جعفر بن علی و علی بن جعفر و فاطمه بنت جعفر خواهند شد و اگر گویند که محبت علی و شیعیان علی تأثیری دارد که صاحب آن از لعن و طعن محفوظ می شود که امامت ائمه دیگر را منکر شود و با آنها پرخاش نماید و آنها را بد گوید و محبت محمد صلی الله علیه وسلم خود را امت او شمردن آن قدر تأثیر ندارد که صاحب آن با وجود انکار امامت علی و پرخاش با وی از لعن و طعن محفوظ گردد گویم این از دو سبب بیرون نیست یا محمد صلی الله علیه وسلم قصوری دارد از درجه علی رضی الله عنه یا علی فوقیت دارد از درجه محمد صلی الله علیه وسلم و این هر دو شق نزد شیعه باطل است که نزد ایشان مساوات محمد صلی الله علیه وسلم و علی رضی الله عنه در درجه ثابت است چنانچه در باب نبوت گذشت و علو منصب محمد صلی الله علیه وسلم که نبوت است بر منصب علی رضی الله عنه که امامت است علاوه برین مساوات است لهذا در جمیع کتب شیعه امامت را نیابت نبی گفته اند و چون این مقدمات خاطر نشین شد استنتاج نتیجه باید نمود والله الموفق والهادی الى المقاصد والمبادئ

خاتمه الكتاب

این نسخه عجیبه که مسمی به تحفه اثنا عشریه است بعد از گذشتن دوازده قرن صدی از هجرت حضرت خیر الانام علیه و علی اهل بینه و اصحابه التحیه والسلام سمت تحریر یافت و نقش اختتام پذیرفت و بحمد الله و المنه موافق شرطی که در ابتدا این کلام بان اشاره رفته بود انجامید امیدواری از فضل حضرت باری آنکه این تحفه را مقبول درگاه خود ساخته جمیع مومنین و مومنات را بان بهره وافر عطا فرماید و راقم این رساله را اجر نیک و ثواب عظیم تفصیل نماید بمنه و کمال کرمه و مسؤل به تضرع و زاری از جناب او تعالی آنست که اگر

فلته لسانی یا لغزش قلمی در اثناء تقریر و تحریر بانچه مرضی او تعالی نباشد در حق خود و دوستان خود درین رساله واقع شده باشد بمحض عنایت بی غایت خود ازان عفو و تجاوز کند و در دنیا و آخرت بدان مواخذ نفرماید (لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إَصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ) و صلی الله علی خیر خلقه محمد و آله و اصحابه اجمعین برحمتک یا ارحم الراحمین و آخر دعوانا ان الحمد لله رب العالمین.

تمت

قد وقع الفراغ من تحریر هذه النسخة المتبركة المسمى بـ(تحفه اثنا عشریه) فی التاريخ الثالث و العشرين شهر من شوال المعظم سنه ١٣٦٦ هجری.